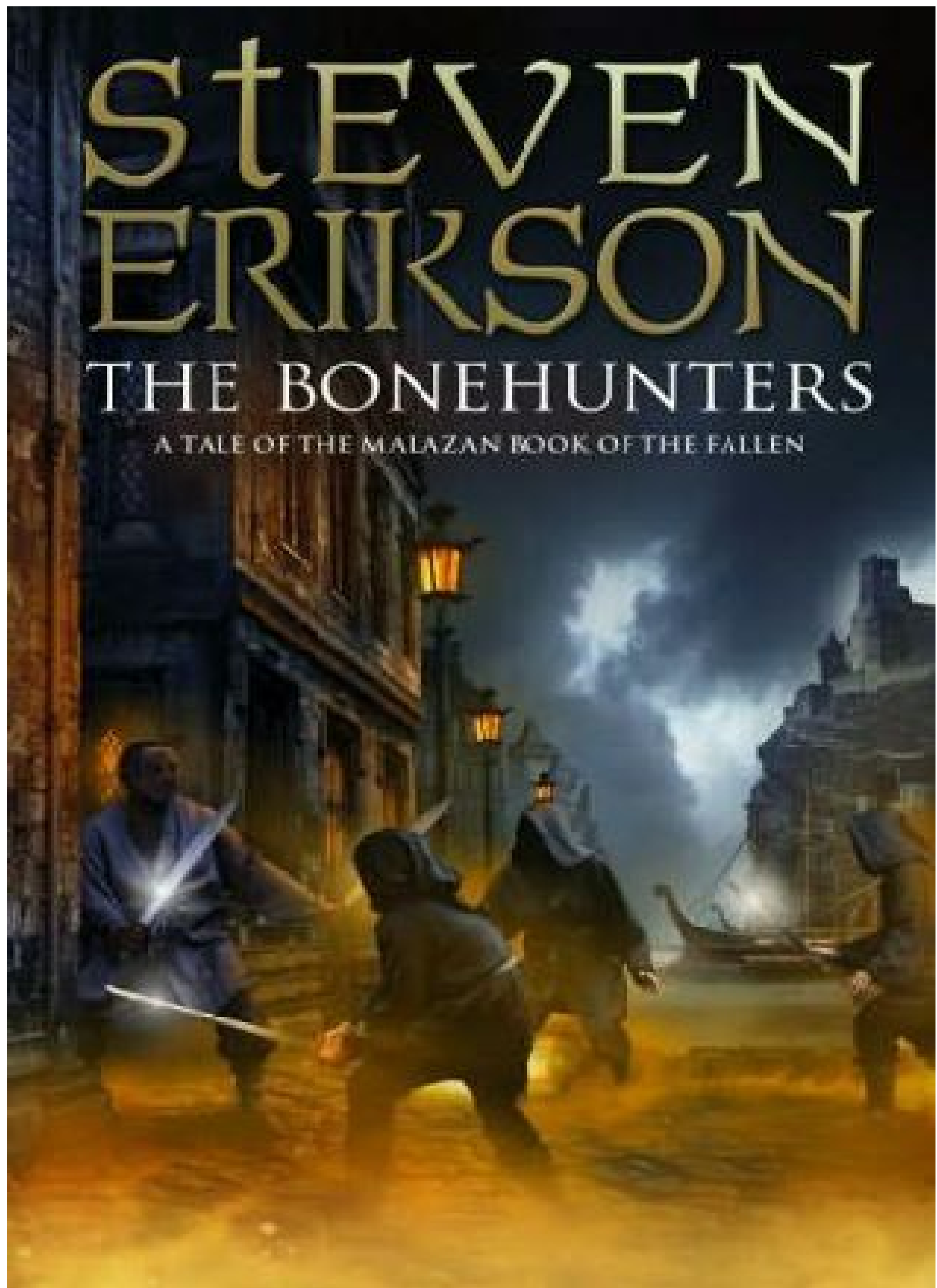

STEVEN
ERIKSON
THE BONEHUNTERS
A TALE OF THE MALAZAN BOOK OF THE FALLEN

Cuprins

Steven Erikson

The Bonehunters

Pentru tot ce se realizează
În această vârstă coborând

Unde eroii nu lasă nimic
Dar inelul de fier al numelor lor
Din gâturile bardice
Stau în această inimă tăcută
Tânjind ritmul care se estompează
Din vieți căzute în praf
Și șoapta cernută
Proclamă trecerea gloriei
Pe măsură ce piesele eșuează
În ecouri care se diminuează
Pentru tot ce se realizează
Camerele și sălile
Căscă gol la strigătele mele -
Căci cineva trebuie
Dati raspuns
Dati raspuns
La toate acestea
Cineva
Vârsta descendentă

Torbora Fethena

Prolog

1164 Somnul lui Burn Istral'fennidahn, anotimpul D'rek, viermele toamnei Douăzeci și patru de zile de la execuția lui Sha'ik în Raraku Pânzele dintre turnuri erau vizibile în foile strălucitoare de departe deasupra capului, iar vântul slab venea din marea a tresărit firele întinse, astfel încât o ceață de ploaie a coborât asupra orașului Kartool, așa cum se întâmpla în fiecare dimineață în Sezonul Senin.

Cele mai multe lucruri cu care o persoană s-ar putea obișnui, în cele din urmă, și din moment ce păianjenii paralți cu bandă galbenă au fost primii care au ocupat turnurile cândva infame după cucerirea insulei Malazan și asta a trecut cu decenii în urmă, a existat destul timp. să se obișnuiască cu asemenea detalii. Chiar și vederea pescărușilor și a porumbeilor suspendați nemișcați între zecile de turnuri în fiecare dimineață, înainte ca păianjenii cu pumni să iasă din bârlogurile lor de la etaj pentru a-și recupera prada, nu a produs decât o vagă repulsie în rândul cetățenilor din Kartool City.

Sergentul Hellian de la gardianul orașului Septarch District, din păcate, a fost o excepție de la asta. Erau zei, bănuia ea, convulsii într-o perpetuă ilaritate de soarta ei nenorocită, pentru care ei erau fără îndoială responsabili. Născută în oraș, blestemată de teama de tot felul de păianjeni, ea își trăise toți cei nouăsprezece ani într-o groază nealinată.

De ce nu pleci? O întrebare pusă de tovarăși și cunoștințe de mai multe ori decât ținea ea să numere. Dar nu a fost atât de simplu. Era imposibil, de fapt. Apele tulburi ale portului erau pline de piei de năpârlire și fragmente de pânză și de carcase îmbibate, pline de pene, care se clătinau ici și colo. În interior, lucrurile s-au înrăutățit și mai mult. Tânărul paralt, după ce au scăpat de bătrânii lor în oraș, s-a luptat să ajungă la maturitate printre stâncile de calcar care învăluiau Kartool. Și, deși tineri, nu erau mai puțin agresivi sau virulenți. În timp ce comercianții și fermierii îi spuneau că se poate merge pe poteci și drumuri toată ziua fără să întâlnească unul singur, lui Hellian nu-i păsa. Ea știa că zeii așteptau. La fel ca păianjenii.

Când era treaz, sergentul a observat lucrurile, într-o manieră adecvată și sârguincioasă potrivită unui gardian al orașului. Și, deși nu era în mod constant beată, sobrietatea rece era o invitație la isterie, așa că Hellian s-a străduit să meargă cu fermitate pe frânghia clătinitoare a nu tocmai beată.

În consecință, nu știa de nava ciudată ancorată acum în Docurile Libere, care sosise înainte de răsăritul soarelui, fanionurile ei indicând că venise de pe insula Malaz.

Navele care veneau de pe Insula Malaz nu erau în sine neobișnuite sau demne de remarcat; cu toate acestea, sosise toamna, iar vânturile predominante din sezonul senin au făcut practic imposibil de navigat pe toate benzile spre sud cel puțin în următoarele două luni.

Dacă lucrurile ar fi fost mai puțin tulburi, ar fi observat și ea – dacă și-ar fi luat timp să se îndrepte spre docuri, care poate ar fi putut fi gestionate cu vârful sabiei – că nava nu era barca sau comerciantul obișnuit, nici un dromon militar, ci un lucru elegant, grațios, stilat într-o manieră care nu a fost folosită în ultimii cincizeci de ani de niciun constructor de nave ai imperiului. Sculpturi arcane împodobeau prora în formă de lame, forme minuscule care detaliau șerpi și viermi, panourile măturandu-se înapoi de-a lungul tunnelurilor aproape la jumătatea lungimii navei. Pupa era pătrată și ciudat de înaltă, cu o vâslă de cârmă montată lateral. Echipajul era în jur de o duzină, liniștit pentru marinari și nu a vrut să părăsească nava în timp ce se trântea lângă doc. O siluetă singuratică debarcase de îndată ce pasarela se instalase, cu puțin timp înainte de zori.

Pentru Hellian, aceste detalii au venit mai târziu. Alergatorul care a găsit-o a fost un băiat local care, când nu încălca legile, stătea în jurul docurilor în speranța de a fi angajat ca ghid pentru vizitatori. Fragmentul de pergament pe care i-a dat-o era, putea simți, de o oarecare calitate. Pe ea era scris un mesaj concis, al cărui conținut a făcut-o să se încrunte.

— Bine, băiete, descrie bărbatul care ți-a dat asta.

'Nu pot.'

Hellian aruncă o privire înapoi către cei patru paznici care stăteau în spatele ei la colțul străzii. Unul dintre ei a pășit în spatele băiatului și l-a ridicat, cu o singură mână, apucându-se de spatele tunicii rătăcitoare. O scuturare rapidă.

— Ți-ai pierdut puțin memoria? întrebă Hellian. — Sper că da, pentru că nu plătesc monede.

'Nu-mi amintesc! M-am uitat direct în fața lui, sergent! Numai că... nu-mi amintesc cum arăta!

Ea îl studie pe băiat o clipă, apoi mormăi și se întoarse.

Paznicul l-a lăsat jos pe flăcău, dar nu i-a eliberat strânsoarea.

— Lasă-l să plece, Urb.

Băiatul s-a năpustit.

Cu un gest vag pentru ca gardienii ei să-l urmeze, porni.

Districtul Septarch a fost zona cea mai pașnică a orașului, însă nu printr-o diligență deosebită din partea lui Hellian. Erau puține clădiri comerciale, iar acele reședințe care existau serveau pentru a găzdui acoliții și personalul de sprijin al celor zece temple care comandau bulevardul principal al districtului. Hoții care voiau să rămână în viață nu furau din temple.

Și-a condus echipa pe bulevard, observând încă o dată cât de decrepite deveniseră multe dintre temple. Păianjenilor paralți le plăcea arhitectura ornamentată și cupolele și turnurile mai mici și părea că preoții pierd bătălia. Gunoiul chitinos trosneau și scrâșnea sub picioare în timp ce mergeau.

Cu ani în urmă, prima noapte a lui Istral'fennidahn, tocmai trecută, ar fi fost marcată cu o sărbătoare pe toată insula, plină de sacrificii și ispășiri către zeița patronă a lui Kartool, D'rek, Viermele Toamnei și protopopul Marelui. Templul, Demidrek, avea să conducă o procesiune prin oraș pe un covor de gunoaie fecundă, cu picioarele goale măturand prin deșeurile pline de viermi și viermi. Copiii urmăreau câinii șchiopi pe alei, iar pe cei pe care îi încolțeau îi ucideau cu pietre în timp ce țipau numele zeiței lor. Criminalii condamnați la executare aveau să le zguduie în mod public pielea, oasele lungi rupte, apoi victimele nefericite ar fi aruncate în gropi pline de gândaci și viermi roșii de foc, care le-ar devora pe parcursul a patru sau cinci zile.

Toate acestea au fost înainte de cucerirea Malazan, desigur. Ținta principală a împăratului fusese cultul lui D'rek. Înțelesese bine că inima puterii lui Kartool era Marele Templu, iar maeștrii vrăjitori ai insulei erau preoții și preotesele din D'rek, conduși de Demidrek. În plus, nu a fost deloc întâmplător că noaptea de măcel care a precedat bătălia navală și invazia ulterioară, o noapte condusă de

infamul Dansator și Surly, Stăpâna Ghearei, a distrus atât de complet vrăjitorii cultului, inclusiv Demidrek. Căci protopopul Marelui Templu și-a câștigat eminența doar recent printr-o lovitură de stat internă, iar rivalul înlăturat nu fusese nimeni altul decât Tayschrenn, noul – la vremea aceea – Înalt Mag al Împăratului.

Hellian nu auzise decât povești despre sărbători, din moment ce acestea fuseseră scoase în afara legii de îndată ce ocupanții Malazan au instalat mantaua imperială pe insulă, dar i se povestise destul de des despre acele zile glorioase de demult, când Insula Kartool fusese la culmea civilizației.

Actuala stare sordidă a fost vina malazanilor, au fost toți de acord. Toamna sosise într-adevăr pe insulă și pe locuitorii ei moroși. La urma urmei, mai mult decât cultul lui D'rek fusese zdrobit.

Sclavia a fost desființată, gropile de execuție au fost curățate și sigilate definitiv. Exista chiar și o clădire care găzduia o mulțime de altruiști greșiți care adoptau câini șchiopi.

Au trecut pe lângă templul modest al Reginei Viselor și, ghemuit pe partea opusă, mult-uratul Templu al Umbrelor. Cândva, pe Kartool fuseseră permise doar șapte religii, șase subordonate lui D' rek – de unde și numele districtului. Soliel, Poliel, Beru, Burn, Hood și Fener. De la cucerire, sosiseră mai multe – cei doi menționați mai sus, împreună cu Dessembrae, Togg și Oponn. Iar Marele Templu al lui D'rek, încă cel mai mare dintre toate structurile din oraș, era într-o stare jalnică de degradare.

Silueta care stătea în fața intrării cu trepte largi purta ținuta unui marinar Malazan, piei decolorate impermeabile, o cămașă uzată din in subțire și zdrențuită. Părul lui întunecat era la coadă, atârnând între umeri și altfel neîmpodobit. Când se întoarse la apropierea lor, sergentul văzu o față de vârstă mijlocie cu trăsături uniforme, benigne, deși în ochii bărbatului era ceva ciudat, ceva vag febril.

Hellian trase adânc aer în piept pentru a-și limpezi gândurile ude, apoi ridică pergamentul dintre ele. — Acesta este al tău, presupun?

Bărbatul dădu din cap. — Sunteţi comandantul gărzii în acest district?

Ea a zâmbit. — Sergent Hellian. Căpitanul a murit anul trecut de un picior septic. Încă așteptăm un înlocuitor.

Sprâncenele se ridicară cu ironie. — Nu o promovare, sergent? Se presupune, prin urmare, că sobrietatea ar fi o virtute decisivă pentru un căpitan.

— În bilețelul tău spunea că sunt probleme la Marele Templu, spuse Hellian, ignorând grosolănia bărbatului și întorcându-se să studieze edificiul masiv.

Ușile duble, remarcă ea încruntată, erau închise. În această zi a tuturor zilelor, acest lucru a fost fără precedent.

— Cred că da, sergent, spuse bărbatul.

— Ai venit să-i aduci omagiul lui D'rek? îl întrebă Hellian, în timp ce o uşoară nelinişte se lupta prin ceața alcoolică. „Ușile sunt încuiate? Cum te numești și de unde ești?

— Mă numesc Banaschar, din insula Malaz. Am ajuns azi dimineață.

Un mormăit din partea unuia dintre paznicii din spatele ei și Hellian se gândi la asta. Apoi îi aruncă lui Banaschar o privire mai atentă. 'Cu vaporul? În această perioadă a anului?

„Ne-am grăbit cât am putut. Sergent, cred că trebuie să pătrundem în Marele Templu.

— De ce nu ciocăni?

— Am încercat, a răspuns Banaschar. — Nimeni nu vine.

Hellian ezită. Intru în Marele Templu? Pumnul îmi va pune sânii pe o tigaie pentru asta.

— Pe trepte sunt păianjeni morți, spuse deodată Urb.

S-au întors.

— Binecuvântarea lui Hood, mormăi Hellian, mulţi dintre ei. Curioasă acum, se apropie. A urmat Banaschar, iar după o clipă echipa a căzut.

— Arata... Ea clătină din cap.

— Decăzut, spuse Banaschar. — Putreind. Sergent, ușile, vă rog.

Totuși ea a ezitat. Un gând îi trecu prin minte și se uită cu privirea la bărbat. — Ai spus că te-ai grăbit să ajungi aici. De ce? Ești un acolit al lui D'rek? – Nu arăți. Ce te-a adus aici, Banaschar?

— Un presentiment, sergent. Am fost... în urmă cu mulți ani... un preot din D' Rek, în templul Jakatakan de pe insula Malaz.

— Un presentiment te-a adus până la Kartool? Mă iei drept un prost?

Furia sclipi în ochii bărbatului. — E clar că ești prea beat ca să mirosi ceea ce pot mirosi eu. Se uită la gardieni. — Împărtășești eșecurile sergentului tău sau sunt singur în această chestiune?

Urb se încruntă, apoi spuse: — Sergent, cred că ar trebui să dăm cu piciorul în aceste uși.

— Atunci fă-o, la naiba!

Ea a privit cum paznicii ei batea la uşă. Zgomotul a atras o mulțime, iar Hellian a văzut, trecându-se în frunte, o femeie înaltă, îmbrăcată, care era în mod clar o preoteasă de la unul din celelalte temple. Oh, acum ce?

Dar ochii femeii erau ațintiți asupra lui Banaschar, care, la rândul său, observase apropierea ei și se uita fix în spate, cu expresia întărită.

'Ce faci aici?' a cerut femeia.

— N-ai simțit nimic, Mare Preoteasă? Complezența este o boală care se răspândește rapid, se pare.

Privirea femeii se îndreptă spre gardienii care dădeau cu piciorul în uși. 'Ce s-a întâmplat?'

Ușa din dreapta s-a spulberat, apoi a fost doborâtă de o lovitură finală.

Hellian îi făcu semn lui Urb să intre, apoi îl urmă, Banaschar în spatele ei.

Duhoarea era copleșitoare, iar în întuneric se vedeau stropi mari de sânge pe pereți, fragmente de carne împrăștiate pe plăcile lustruite și bălți de bilă, sânge și fecale, precum și resturi de haine și aglomerații de păr.

Urb nu făcuse mai mult de doi pași și acum stătea în picioare, privind în jos la ceea ce stătea el. Hellian trecu pe lângă el, cu mâna ei de la sine întinzându-se balonul băgat în centură. Mâna lui Banaschar o opri. — Nu aici, spuse el.

Ea l-a scuturat brusc. — Du-te la Hood, mârâi ea, smulgând balonul și smulgând dopul. A băut trei guri rapide. — Caporale, du-te să-l găsești pe comandantul Charl. Vom avea nevoie de un detașament pentru a securiza zona. Spune-i Pumnului, vreau niște magi aici jos.

— Sergent, spuse Banaschar, aceasta este o chestiune pentru preoţi.

— Nu fi idiot. Ea le făcu cu mâna paznicilor ei rămași. — Fă o căutare. Vezi dacă există supraviețuitori...

— Nu există, a spus Banaschar. — Înalta preoteasă a Reginei Viselor a plecat deja, sergent. În consecință, toate templele vor fi informate. Investigaţiile vor începe.

— Ce fel de investigaţii? întrebă Hellian.

Se strâmbă. — Soiuri preoţeşti.

— Și ce rămâne cu tine?
— Am văzut destule, spuse el.
— Nici să nu te gândești să mergi nicăieri, Banaschar, spuse ea, scanând scena măcelului. „Prima noapte din Sezonul Limpede în Marele Templu, care obișnuia să implice o orgie. Se pare că a scăpat de sub control.
Încă două înghițituri rapide din balon și o amorțeală binecuvântată făcu semn.
— Ai o mulțime de întrebări la care trebuie să răspunzi...
Vocea lui Urb întrerupse: — A plecat, sergent.
Hellian se învârti. 'La naiba! Nu erai cu ochii pe ticălos, Urb?
Omul mare își întinse mâinile. — Vorbeai cu mine, sergent.
Mă uitam la mulțimea din față. Nu a trecut de mine, asta e sigur.
— Ia o descriere. Vreau să-l găsească.
Urb se încruntă. — Uh, nu-mi amintesc cum arăta.
— La naiba, nici eu nu pot.
Hellian se îndreptă spre locul în care stătuse Banaschar. Își miji ochii la urmele lui în sânge. Nu au dus nicăieri.
Vrăjitorie. Ea ura vrăjitoria.
— Știi ce aud acum, Urb?
'Nu.'
— Aud Pumnul. fluierat. Știi de ce fluieră?
'Nu. Ascultă, sergent...
— Este tigaia, Urb. Este acel sfârâit drăguț și dulce care îl face atât de fericit.
'Sergent-'
— Unde ne va trimite, crezi? Korel? Acela e o adevărată mizerie.
Poate Genabackis, deși asta i-a liniștit pe unii. Șapte orașe, poate. A scurs ultimul rachiu de pere din balon. — Un lucru este sigur, ar fi bine să punem cu pietre săbiilor noastre, Urb.
Vagabondul cizmelor grele răsuna în stradă de dincolo. Cel puțin o jumătate de duzină de echipe.
— Nu pune mulți păianjeni pe nave, nu, Urb? Ea aruncă o privire peste el, se luptă cu îngrădirea și studie expresia mizerabilă de pe chipul lui. — Așa este, nu-i așa? Spune-mi că am dreptate, la naiba.

****

Cu o sută de ani în urmă, fulgerul lovise uriașul copac guldindha, focul alb împingându-și ca o suliță lemnul de duramen și despicand larg trunchiul străvechi. Urmele de ars înnegrite se înălbiseră de mult, când soarele deșertului își ardea lumina neîncetată asupra lemnului rupt de viermi. Bârnele de scoarță se decojiseră și acum zăceau îngrămădite peste rădăcinile goale care erau învăluite în jurul vârfului dealului ca o plasă vastă.

Movila, deformată acolo unde odinioară fusese circulară, domina întregul bazin. Stătea singură, o insulă profund deliberată în mijlocul unui peisaj întâmplător, întâmplător. Sub bolovanii amestecați, pământul nisipos și rădăcinile moarte șerpuitoare, piatra de vârf care protejase cândva o cameră funerară cu pereți de lespezi se crăpase, prăbușindu-se pentru a înghiți spațiul de dedesubt și, astfel, așezând o greutate imensă asupra corpului îngropat înăuntru.

Tremurul pașilor care ajungeau până la acel corp a fost o întâmplare destul de rar – poate de câteva ori în ultimele nenumărate milenii – încât sufletul îndelung adormit a fost trezit în stare de veghe, apoi în conștientizare intensă, la senzația nici unui set de picioare. , dar o duzină, urcând pe pantele abrupte și aspre și adunându-se în cele din urmă în jurul copacului zdrobit.

Fata de saloane care îmbrățișează creatura era răsucită și încâlcită, dar persistentă în puterea sa multistratificată. Cel care o întemnițase fusese minuțios, modelând ritualuri de permanență hotărâtă, trasate de sânge și hrănite de haos. Erau menite să dureze pentru totdeauna.

Asemenea intenții erau o vanitate, afirmată în credința greșită că muritorii vor fi într-o zi fără răutate sau disperare. Că viitorul era un loc mai sigur decât prezentul brutal și că tot ce a fost odată trecut nu va mai fi revăzut niciodată. Cele douăsprezece siluete slabe, trupurile înveșcate în lenjerie zdrențuită și pătată, cu capetele acoperite cu glugă și fețele ascunse în spatele vălurilor cenușii, înțelegeau bine riscurile pe care le implicau atunci când erau împinși la acte abrupte. Din păcate, au înțeles și disperarea.

Toți erau destinați să vorbească la această adunare, ordinea specificată de poziția corespunzătoare a diferitelor

stele, planete și constelații, toate nevăzute în spatele cerului albastru, dar locațiile cunoscute totuși. După ce și-au luat pozițiile, a trecut un lung moment de liniște, apoi a vorbit primul dintre cei fără nume.

„Suntem încă o dată în fața necesității. Acestea sunt tiparele prevăzute cu mult timp în urmă, care dezvăluie că toate luptele noastre au fost în zadar. În numele Warren din Mockra, invoc ritualul eliberării.

La aceste cuvinte, creatura din tumulă a simțit o pocnire bruscă, iar conștiința trezită și-a găsit dintr-odată propria identitate. Numele său era Dejim Nebrahl. Născut în ajunul morții Primului Imperiu, când străzile orașului de dincolo au ars și țipete au anunțat măcel fără ușurare. Căci T'lan Imass venise.

Dejim Nebrahl, născut în cea mai deplină cunoaștere, un copil cu șapte suflete, cățărându-se pătat de sânge și tremurând din corpul răcoros al mamei sale. Un copil. O urâciune.

T'rolbarahl, creații demonice de mâna lui Dessimbelackis însuși, cu mult înainte ca Câinii Întunecați să prindă contur în mintea Împăratului. T' rolbarahl, erori deformate de judecată, fusese șters, exterminat la comanda împăratului. Băutori de sânge, mâncători de carne umană, dar care posedă o viclenie adâncă nici măcar Dessimbelackis nu și-ar fi putut imagina. Și așa, șapte T'rolbarahl reușiseră să-și susțină vânătorii pentru un timp, suficient pentru a împărtăși ceva din sufletul lor unei femei muritoare, văduvă de războaiele Trell și fără familie, o femeie pe care nimeni nu o va observa, a cărei minte putea fi zdrobită. , al cărui corp ar putea fi transformat într-un vas de hrănire, o M'ena Mahybe, pentru copilul D'ivers T'rolbarahl cu șapte fețe, care crește rapid în ea.

Născut într-o noapte de teroare. T'lan Imass, dacă l-ar fi găsit pe Dejim, ar fi acționat fără ezitare: târâind acele șapte suflete demonice, legându-le într-o eternitate de durere, puterea lor s-a scurs, încet și treptat, pentru a-i hrăni pe cei T'lan bonecasters în lor. războaie neîncetate împotriva Jaghut.

Dar Dejim Nebrahl scăpase. Puterea lui creștea pe măsură ce se hrănea noapte de noapte prin ruinele Primului Imperiu. Întotdeauna ascuns, chiar și de acei câțiva Soletaken și D'ivers care supraviețuiseră Marelui Măcel, pentru că nici măcar ei nu ar rezista existenței lui Dejim. El s-a hrănit și cu unii dintre ei, pentru că era mai

deștept decât ei și mai iute, și dacă Deragoth nu ar fi ajuns pe urmele lui...

Câinii Întunecați aveau în acele vremuri un stăpân, un stăpân inteligent, care excela în capcanarea vrăjitoriilor și, odată ce s-a hotărât asupra unei sarcini, nu avea să cedeze.

O singură greșeală, iar libertatea lui Dejim a fost încheiată. Legare peste legare, luându-i conștiința de sine și, odată cu asta, tot sentimentul de a fi fost cândva... altfel.

Dar acum... treaz încă o dată.

A doua Fără Nume, o femeie, a vorbit: „Acolo se află o câmpie la vest și la sud de Raraku, vastă și netedă pentru leghe în toate direcțiile.

Când nisipurile suflă, cioburile unui milion de oale sparte sunt expuse, iar a traversa câmpia desculț înseamnă a lăsa o urmă de sânge. În această scenă se găsesc adevăruri neatenuate. Pe urma sălbăticiei... unele vase trebuie să fie sparte. Și pentru străin, trebuie plătit o taxă de sânge. Prin puterea Warren of Telas, invoc ritualul eliberării.

În tumulă, Dejim Nebrahl și-a dat seama de corpul său. Carne zdrobită, oase încordate, pietriș ascuțit, nisipuri cernute, greutatea imensă zăcea asupra lui. Agonie.

— Pe măsură ce am modelat această dilemă, a spus al treilea preot, trebuie să inițiem rezolvarea ei. Haosul urmărește această lume și fiecare lume dincolo de aceasta. În mările realității pot fi găsite o multitudine de straturi, o existență curgând peste alta. Haosul amenință cu furtuni și maree și curenți rătăciți, trimițând pe toți într-un tumult de groază.

Am ales un singur curent, o forță teribilă, dezlănțuită – aleasă să-l călăuzească, să-și modeleze cursul nevăzut și necontestat. Intenționăm să împingem o forță asupra alta și să efectuăm astfel anihilarea reciprocă. Ne asumăm o responsabilitate teribilă în acest sens, dar singura speranță de succes este a noastră, cu ceea ce facem aici în această zi. În numele Warren din Denul, invoc ritualul eliberării.'

Durerea a dispărut din corpul lui Dejim. Încă prins și incapabil să se miște, D'ivers T'rolbarahl și-a simțit carnea vindecandu-se.

Al patrulea Cel Fără Nume a spus: „Trebuie să recunoaștem durerea pentru moartea iminentă a unui servitor onorabil. Trebuie să fie, din păcate, o durere de scurtă durată și atât de inegală cu măsura nefericitei victime.

Aceasta, desigur, nu este singura durere cerută de la noi. De celălalt, am încredere că toți ne-am împăcat, altfel nu am fi aici. În numele Warren din D'riss, invoc ritualul eliberării.

Cele șapte suflete ale lui Dejim Nebrahl au devenit distincte unul de celălalt. D'ivers, dar cu mult mai mult, nu șapte care sunt unul – deși s-ar putea spune că este adevărat – ci șapte separati ca identitate, independenți, dar împreună.

„Nu înțelegem încă fiecare fațetă a acestei cărări”, a spus a cincea, o preoteasă, „și rudele noastre absente nu trebuie să cedeze în urmărirea lor. Shadowthrone nu poate – nu trebuie – să fie subestimat. Are prea multe cunoștințe. Din Azath. Poate și din noi. El nu este încă dușmanul nostru, dar numai asta nu îl face aliatul nostru. El... deranjează. Și aș nega existența lui cât mai curând posibil, deși recunosc că punctul meu de vedere este minoritar în cultul nostru. Totuși, cine altcineva este mai conștient decât mine, de Tărâmul Umbrei și de noul său stăpân? În numele Warren of Meanas, invoc ritualul eliberării.

Și astfel Dejim a ajuns să înțeleagă puterea umbrelor sale, șapte înșelători născuți, ambuscatorii săi în vânătoarea necesară care l-a susținut, care i-a oferit atât de multă plăcere, cu mult peste aceea a unei burte pline și a sângelui proaspăt și cald în vene. Vânătoarea a oferit... dominație, iar dominația a fost extraordinară.

A șasea Cea fără Nume a vorbit, cu accentul ei ciudat, de altă lume: „Tot ce se desfășoară în tărâmul muritorilor dă formă pământului pe care merg zeii. Astfel, ei nu sunt niciodată siguri de pasul lor. Ne revine să pregătim zgomotele, să săpăm gropile adânci și mortale, capcanele și capcanele care vor fi modelate de Cei Fără Nume, pentru că noi suntem mâinile Azath-ului, suntem modelatorii voinței Azath-ului.

Este sarcina noastră să menținem totul pe loc, să vindecăm ceea ce este sfâșiat, să ne conducem dușmanii în anihilare sau în închisoare veșnică. Nu vom eșua. Invoc puterea Warrenului Distrus, Kurald Emurlahn, și invoc ritualul eliberării.

Existau căi favorizate prin lume, căi fragmentate, iar Dejim le folosise bine. Ar face asta din nou. Curând.

— Barghast, Trell, Tartheno Toblakai, spuse al șaptelea preot, cu vocea un bubuit, acestea sunt firele supraviețuitoare ale sângelui Imass, indiferent de pretențiile lor de puritate. Asemenea revendicări sunt

invenții, dar invențiile au un scop. Ei afirmă distincție, redirecționează calea mersă înainte și calea care urmează. Ei modelează emblemele după standardele din fiecare război și astfel dau justificare sacrificării.

Prin urmare, scopul lor este de a afirma minciuni convenabile. De către Warren of Tellann, invoc ritualul eliberării.

Foc în inimă, un tambur brusc al vieții. Carnea rece se încălzește.

„Lumile înghețate se ascund în întuneric”, au auzit cuvintele răgușite ale celui de-al optulea Cel Fără Nume, „și astfel dețin secretul morții. Secretul este singular. Moartea vine ca cunoaștere. Recunoaștere, înțelegere, acceptare. Este aceasta și nimic mai mult și nimic mai puțin. Va veni o vreme, poate nu prea îndepărtată, când moartea își va descoperi propriul chip, într-o multitudine de fațete, și se va naște ceva nou. În numele lui Hood's Warren, invoc ritualul eliberării.

Moarte. Fusese furat de la stăpânul Câinilor Întunecați.

A fost, poate, ceva de dorit. Dar încă nu.

Al nouălea preot a început cu un râs moale, apoi a spus: „Unde a început totul, așa că se va întoarce până la urmă. În numele Warren al lui Kurald Galain, al întunericului adevărat, invoc ritualul eliberării.

— Și prin puterea lui Rashan, șuieră al zecelea Cel Fără Nume, cu nerăbdare, invoc ritualul eliberării!

Al nouălea preot a râs din nou.

„Stelele se rotesc”, a spus al unsprezecelea Cel Fără Nume, „și astfel tensiunea crește. Există dreptate în tot ceea ce facem. În numele Warren din Thyrllan, invoc ritualul eliberării.

Au așteptat. Pentru ca al doisprezecelea Cel Fără Nume să vorbească. Cu toate acestea, ea nu spuse nimic, în schimb întinse o mână subțire, roșie ca rugină, solzită, care nu era nimic uman.

Și Dejim Nebrahl a simțit o prezență. O inteligență, rece și brutală, se scurgea în jos de sus, iar lui D'ivers s-a speriat brusc.

— Mă auzi, T'rolbarahl?

Da.

„V-am elibera, dar trebuie să ne plătiți pentru acea eliberare. Refuza să ne plătești și te vom trimite încă o dată într-o uitare fără minte.

Frica a devenit teroare. Care este această plată pe care mi-o cereți? 'Acceptați?'

Fac.

Ea i-a explicat, atunci, ce era necesar. Părea un lucru simplu. O sarcină minoră, ușor de realizat. Dejim Nebrahl a fost uşurat. Nu avea să dureze mult, victimele erau aproape, la urma urmei, și odată ce a fost făcut, D'ivers ar fi fost eliberat de orice obligație și ar putea face ce voia.

A douăsprezecea și ultima Fără Nume, care fusese odată cunoscută drept Sora Spite, și-a lăsat mâna în jos. Ea știa că, dintre cei doisprezece adunați aici, ea singură va supraviețui apariției acestui demon căzut. Căci lui Dejim Nebrahl i-ar fi foame. Nefericit, și nefericit de asemenea, șocul și consternarea tovarășilor ei când au asistat la evadarea ei – în scurtul moment înainte ca T'rolbarahl să atace. Avea motivele ei, desigur. În primul rând fiind simpla dorință de a rămâne printre cei vii, pentru o vreme mai mult, oricum. În ceea ce privește celelalte motive, ei îi aparțineau și numai ei.

Ea a spus: „În numele Warren din Starvald Demelain, invoc ritualul eliberării”. Și din cuvintele ei a coborât, prin rădăcina copacului moartă, prin piatră și nisip, dizolvând sală după secție, o forță a entropiei, cunoscută lumii sub numele de otataral.

Și Dejim Nebrahl s-a ridicat în lumea celor vii.

Unsprezece Cei fără Nume au început să-și invoce rugăciunile finale. Majoritatea nu au terminat niciodată.

****

La oarecare distanță, așezat cu picioarele încrucișate în fața unui mic foc, un războinic tatuat își înclină capul la sunetul unor țipete îndepărtate. S-a uitat spre sud și a văzut un dragon ridicându-se cu greutate de pe dealurile care mărginesc orizontul, solzi pestriți sclipind în lumina muritoare a soarelui.

Văzându-l urcând tot mai sus, războinicul se încruntă.

— Cățea, mormăi el. — Ar fi trebuit să ghicesc.

Se aşeză înapoi, chiar dacă ţipetele se stingeau în depărtare. Umbrele care se prelungeau printre stâncile care înconjura tabăra lui au fost deodată neplăcute, groase și murdare.

Taralack Veed, un războinic Gral și ultimul supraviețuitor al liniei de sânge Eroth, a strâns o gură de flegmă și a scuipat-o pe palma mâinii sale stângi. Și-a adunat ambele mâini pentru a răspândi uniform mucusul, pe care apoi l-a folosit pentru a-și aplatiza părul negru, măturat pe spate, într-un gest elaborat care a tresărit masa de muște care se târau prin el, pe moment, înainte ca acestea să se așeze din nou.

După un timp, a simțit că creatura terminase de hrănit și era în mișcare. Taralack se îndreptă. S-a supărat pe foc pentru a-l stinge, apoi și-a adunat armele și a pornit să găsească urmele demonului.

****

Erau optsprezece locuitori care locuiau în gropile împrăștiate de la răscruce de drumuri. Pista care mergea paralel cu coasta era Tapur Road, iar drumul de trei zile spre nord era orașul Ahol Tapur. Celălalt drum, puțin mai mult decât o potecă plină de șanțuri, a traversat Munții Path'Apur departe spre interior, apoi s-a întins spre est, pe lângă acest cătun, pentru încă două zile de călătorie, unde a ajuns în cele din urmă la drumul de coastă de lângă Marea Otataral.

Cu patru secole în urmă un sat înflorise în acest loc. Creasta de la sud fusese îmbrăcată cu copaci din lemn de esență tare cu un frunziș distinctiv, cu pene, copaci acum dispăruți pe subcontinentul celor șapte orașe. În mod corespunzător, lemnul din acești copaci fusese folosit pentru a sculpta sarcofage, iar satul devenise renumit în orașe atât de îndepărtate ca Hissar la sud, Karashimesh la vest și Ehrlitan la nord-vest. Industria a murit cu ultimul copac. Creșterea scăzută a dispărut în gulele caprelor, solul a dispărut și satul s-a micșorat într-o singură generație până la starea sa actuală decrepită.

Cei optsprezece rezidenți care au rămas au furnizat acum servicii din ce în ce mai puțin solicitate, aprovizionând cu apă rulotele care treceau, reparând tacurile și altele. Un oficial din Malazan trecuse o dată, în urmă cu doi ani, mormăind ceva despre un nou drum înălțat și un avanpost garnizoanat, dar acest lucru fusese

motivat de comerțul ilegal cu otataral crud, care, prin alte eforturi imperiale, se secase de atunci.

Revolta recentă abia zdrobise conștientizarea colectivă a locuitorilor, în afară de zvonurile ocazionale care soseau cu un mesager sau haiduc, dar nici măcar ei nu mai veneau în cătun. În orice caz, rebeliunile au fost pentru alți oameni.

Astfel, apariția a cinci figuri, care stăteau pe cea mai apropiată înălțime a căii interioare, la scurt timp după prânz, a fost observată rapid, iar șeful nominal al comunității, fierarul, al cărui nume era Barathol Mekhar, a ajuns în curând și care era singurul rezident care nu se născuse acolo. Despre trecutul său în lumea de dincolo, se știa puțin, în afară de ceea ce era de la sine înțeles – pielea lui adâncă, aproape neagră de onix îl marca ca dintr-un trib din colțul de sud-vest al subcontinentului, la sute, poate mii de leghe distanță. Iar scarificația ondulată de pe obrajii lui părea marțială, la fel ca și tufia tăieturii lamei care îi încrețeau mâinile și antebrațele. Era cunoscut ca un om cu puține cuvinte și practic fără păreri – cel puțin pe niciuna pe care nu ținea să le împărtășească – și, prin urmare, era potrivit ca lider neoficial al cătunului.

Urmat de o jumătate de duzină de adulți care încă se declarau curioși, Barathol Mekhar a mers pe singura stradă până a ajuns la marginea cătunului. Clădirile de pe ambele părți au fost ruinate, abandonate de mult, cu acoperișurile prăbușite și pereții prăbușiți și plini de nisip. La șaizeci și ceva de pași depărtare stăteau cele cinci siluete, nemișcate, împiedicând ondularea fâșiilor zdrențuite ale mantiilor lor de blană. Doi țineau sulițe, ceilalți trei purtând săbii lungi cu două mâini atârnate pe spate. Unora dintre ei păreau să aibă membre lipsă.

Ochii lui Barathol nu erau la fel de ascuțiți ca odinioară. Chiar și așa... '

Jhelim, Filiad, du-te la fierărie. Merge, nu fugi. Există un portbagaj în spatele șuruburilor. Are un lacăt – sparge-l. Scoateți securea și scutul, mănușile și cârma - nu contează lanțul - nu există timp pentru asta. Acum, du-te.

În cei unsprezece ani în care Barathol trăise printre ei, nu rostise niciodată atâtea cuvinte la rând nimănui. Jhelim și Filiad s-au uitat amândoi șocați la spatele lat al fierarului, apoi, cu frica bruscă umplându-le măruntaiele, s-au întors și au mers, țeapănați, cu pași stânjeniți, prea lungi, înapoi pe stradă.

— Bandiți, șopti Kulat, păstorul care-și măcelărise ultima capră în schimbul unei sticle de băutură de la o rulotă care trecea prin ele în urmă cu șapte ani și nu mai făcuse nimic de atunci. „Poate că vor doar apă – nu avem nimic altceva.” Pietricelele mici, rotunde, pe care le ținea în gură, au pocnit în timp ce vorbea.

— Nu vor apă, spuse Barathol. — Voi ceilalți, căutați arme – orice – nu, nu contează asta. Doar du-te la casele tale. Stai aici.'

— Ce aşteaptă ei? întrebă Kulat, în timp ce ceilalți se împrăștiau.

— Nu ştiu, recunoscu fierarul.

— Ei bine, par a fi dintr-un trib pe care nu l-am mai văzut până acum. A supt pietrele pentru o clipă, apoi a spus: „Blănurile alea – nu e cam fierbinte pentru blănuri? Și căștile alea de os...

'Sunt oase? Ochii tăi sunt mai buni decât ai mei, Kulat.

— Numai lucrurile mai funcționează, Barathol. Ghemuit ghemuit, nu? Recunoașteți tribul, poate?

Fierarul dădu din cap. Din satul din spatele lor, îi auzea acum pe Jhelim și Filiad, cu răsuflarea tare, în timp ce se grăbeau înainte. — Cred că da, spuse Barathol ca răspuns la întrebarea lui Kulat.

— Vor fi probleme?

Jhelim păși în vizorul lui, zbătându-se sub greutatea toporului cu două lame, cu mâna învelită în fâșii de fier, un lanț în buclă la pomul cântărit, oțelul Aren al marginilor șlefuite strălucitor de argint. Din vârful armei ieșea un pumn cu trei capete, tăiat ca un cap de ceartă de arbaletă. Tânărul îl privea de parcă ar fi fost sceptrul bătrânului împărat.

Lângă Jhelim se afla Filiad, care purta mănușile din solzi de fier, un scut rotund și cârma încamată, cu fața grilajului.

Barathol a strâns mănușile și le-a tras. Solzii ondulatori îi ajungeau până la antebrațe până la un cot cu balamale, iar mănușile erau legate la locul lor chiar deasupra articulației. Partea de dedesubt a mânecilor ținea o singură bară, fierul negru și crestat, ajungând de la încheietura mâinii la ceașcă. Apoi luă cârma și se încruntă. — Ai uitat căptușeala de dedesubt matlasată. I-a dat înapoi. — Dă-mi scutul – leagă-l de braț, la naiba, Filiad. Mai strâns. Bun.'

Fierarul întinse apoi mâna spre secure. Jhelim avea nevoie de ambele brațe și de toată puterea lui pentru a ridica arma suficient de sus pentru ca mâna dreaptă a lui

Barathol să se strecoare prin bucla lanțului, răsucindu-se de două ori înainte de a se închide în jurul tijei și ridicând-o aparent fără efort din strânsoarea lui Jhelim. Celor doi bărbați, el le-a spus: „Ieșiți de aici”.

Kulat a rămas. — Acum ies înainte, Barathol.

Fierarul nu-și scosese privirea de la figuri. — Nu sunt chiar atât de orb, bătrâne.

— Trebuie să fii, să stai aici. Spui că cunoști tribul – au venit ei pentru tine, poate? O răzbunare veche?

— Este posibil, recunoscu Barathol. — Dacă da, atunci ceilalți ar trebui să fiți bine. După ce termină cu mine, vor pleca.

— Ce te face atât de sigur?

'Nu sunt.' Barathol ridică toporul în pregătire. — Cu T'lan Imass, nu ai cum să spui.

Cartea Unu

Dumnezeul cu o mie de degete

Am mers pe cărarea șerpuitoare în vale, Unde ziduri joase de piatră despărțeau fermele și calurile Și fiecare parcelă măsurată își avea locul în schema Pe care toți cei care locuiau acolo au înțeles bine, Să-și ghideze călătoriile și grindina în timpul zilei Și să împrumute un familiar. mână în noaptea cea mai întunecată Înapoi la ușa casei și câinii dansatori.

Am mers până când a fost chemat scurt de un bătrân care s-a îndreptat de la muncă în provocare, Și zâmbind ca să-și ajute socoteala și judecata,

L-am rugat să-mi spună tot ce știa
Din ținuturile de la vest, dincolo de vale,
Și a fost ușurat să răspundă că există orașe,
Vastă și plină de tot felul de ciudățeni,
Și un rege și preoții vrăjitoare și odată,
Mi-a spus că a văzut un nor de praf aruncat în sus
Prin trecerea unei armate, plecat la luptă
Undeva, era sigur, în sudul rece,
Și așa am adunat tot ce știa el și nu a fost mult,
Dincolo de vale nu fusese niciodată, de la naștere
Până acum, nu a știut niciodată și a avut,
Adevărul să spun, niciodată nu a fost așa
Că schema se desfășoară pentru cei de jos
În toate locurile în toate timpurile și curiozitatea stă fără șlefuire
Și sâcâiat, deși a dat suficientă suflare ca să ceară
Cine eram și cum am venit aici și unde
Destinația mea, lăsându-mă să răspund cu un zâmbet stins,
Că eram îndreptat spre orașele pline, dar aveam nevoie
Treci mai întâi pe aici și dacă el a observat încă
Că câinii lui zăceau nemișcați pe pământ,
Căci am avut voie să răspund, vezi, că am venit,
Stăpâna Ciumei și asta, vai, era dovada
De o schemă mult mai grandioasă.
Concediul lui Poliel

Fisher kel Tath

Capitol unul

Străzile sunt aglomerate de minciuni în aceste zile.

Înaltul Mag Tayschrenn, încoronarea împărătesei Laseen Înregistrată de istoricul imperial Duiker 1164 Somnul lui Burn La cincizeci și opt de zile după execuția lui Sha'ik Vânturile capricioase au stârnit praful în aer mai devreme în acea zi și toți cei care intrau pe poarta interioară de est a lui Ehrlitan au fost acoperiți. , haine și piele, cu culoarea dealurilor de gresie roșie. Negustorii, pelerinii, călătorii și călătorii apărură în fața gardienilor parcă evocați, unul după altul, din ceața învolburată, cu capetele aplecate în timp ce pătrundeau cu greu în subsolul porții, cu ochii tăiați în spatele faldurilor de lenjerie pătată. Caprele îmbrăcate în teacă de rugină se poticneau după ce soseau cârmuirii, caii și boii cu capetele aplecate și inelele de crustă murdară în jurul nărilor și al ochilor, cărucțele șuieră în timp ce nisipul cernut între scândurile uzate de intemperii din paturi. Gardienii urmăreau mai departe, gândindu-se doar la sfârșitul veghei și la băile, mesele și corpurile calde care urmau ca o recompensă cuvenită pentru îndatoririle îndeplinite.

Femeia care a intrat pe jos a fost remarcată, dar din toate motivele greșite. Învelită în mătase strânsă, capul înfășurat și fața ascunsă sub o eșarfă, merita totuși să arunce o a doua privire, fie și numai pentru grația pasului ei și balansul șoldurilor. Gardienii, fiind bărbați și sclavi imaginației lor, asigurau restul.

Ea le-a remarcat atenția de moment și a înțeles-o suficient de bine încât să nu fie preocupată. Mai problematic dacă unul sau ambii paznici ar fi fost femei. Ei s-ar fi putut întreba foarte bine că ea intra în oraș pe această poartă anume, după ce a coborât, pe jos, acest drum anume, care șerpuia legă după legă prin dealuri uscate, practic lipsite de viață, apoi mergea paralel cu o pădure de tufă în mare parte nelocuită pentru încă mai multe ligi. Așadar, o sosire a devenit și mai neobișnuită, deoarece nu purta provizii, iar pielea flexibilă a mocasinilor ei abia era purtată. Dacă gardienii ar fi fost femei, ar fi abordat-o, iar ea s-ar fi confruntat cu câteva întrebări grele, la care nu era pregătită să răspundă cu adevărat.

Din fericire pentru gardieni, atunci, că fuseseră bărbați. Din fericire, momeala delicioasă a imaginației unui bărbat în timp ce acele priviri o urmau în stradă, goale de suspiciune, dar dezbrăcând febril forma curbată cu fiecare balansare a șoldurilor, o mișcare pe care a exagerat doar marginal.

Ajuns la o intersecție, ea a virat la stânga și câteva clipe mai târziu a trecut de liniile lor de vedere. Vântul a fost tocit aici, în oraș, deși praful fin a continuat să coboare în jos pentru a acoperi totul într-o pulbere monocromă.

Femeia a continuat printre mulțimi, traseul ei o spirală treptată, spre interior, spre Jen'rahb, telul central al lui Ehrlitan, vasta ruină cu mai multe straturi, locuită de puțin mai mult decât paraziți, atât de tip patruped cât și cu două picioare. Ajunsă în cele din urmă la vedere clădirile prăbușite, ea a găsit un han din apropiere, modest ca prezentare și fără ambiție de a fi altceva decât o unitate locală care găzduiește câteva curve în camerele de la etajul doi și vreo duzină de persoane obișnuite la parter. tavernă.

Lângă intrarea în tavernă era un pasaj arcuit care ducea într-o grădină mică. Femeia a pășit în acel pasaj pentru a-și spăla praful de pe îmbrăcăminte, apoi a mers spre bazinul puțin adânc de apă mâloasă de sub o fântână care se prelingea, unde și-a desfășurat eșarfa și și-a stropit fața, suficient pentru a-și îndepărta înțepătura din ochi.

Revenind prin pasaj, femeia a intrat apoi în cârciumă.

Sumbru, fumul de la incendii, felinarele de petrol, durhang, itralbe și frunze de foșnet plutind pe sub tavanul joase de ipsos, trei sferturi pline și toate mesele ocupate. Un tânăr o precedase cu câteva clipe și acum expunea fără suflare despre o aventură abia supraviețuită. Observând acest lucru în timp ce trecea pe lângă tânărul și ascultătorii săi, femeia și-a permis un zâmbet slab, care era, poate, mai trist decât își intenționase.

Și-a găsit un loc la bar și i-a făcut semn tenderului. Se opri vizavi și o studie cu atenție în timp ce ea comanda, în Ehrlii fără accent, o sticlă de vin de orez.

La cererea ei, a întins mâna sub tejghea și ea a auzit clinchetul sticlelor în timp ce el a spus, în Malazan: „Sper că nu te aștepți la nimic care să merite numele, fetiță”. Se îndreptă, periind praful dintr-o sticlă de lut, apoi uitându-se la dop. — Asta e cel puţin încă sigilat.

— E bine, spuse ea, vorbind în continuare dialectul local, întinzându-se pe vârful barului trei semilune argintii.

— Plănuieşti să bei tot?

— Mi-ar trebui o cameră la etaj în care să mă târăsc, răspunse ea, smulgând dopul, în timp ce barmanul punea jos un pahar de tablă. — Unul cu lacăt, a adăugat ea.

— Atunci Oponn îți zâmbește, spuse el. — Unul tocmai a devenit disponibil.

'Bun.'

— Te-ai ataşat de armata lui Dujek? întrebă bărbatul.

Ea a turnat o cantitate plină de vin chihlimbar, oarecum tulbure. 'Nu.

De ce, este aici?

— Capete de coadă, a răspuns el. — Corpul principal a plecat în urmă cu șase zile. A părăsit o garnizoană, desigur. De aceea mă întrebam...

— Nu aparțin niciunei armate.

Tonul ei, ciudat de rece și plat, îl făcu la tăcere. Câteva clipe mai târziu, s-a îndepărtat pentru a se ocupa de un alt client.

Ea a băut. Lucrând constant prin sticla, în timp ce lumina se stingea afară, iar taverna devenea și mai aglomerată, vocile devenind mai tare, coatele și umerii împingându-se împotriva ei mai des decât era absolut necesar. Ea a ignorat bâjbâitul obișnuit, cu ochii pe lichidul din paharul dinaintea ei.

În cele din urmă a terminat, așa că s-a întors și s-a îndreptat, nesigur, prin presa de trupuri pentru a ajunge în sfârșit la scări. Și-a urcat cu prudență, cu o mână pe balustrada slabă, vag conștientă că cineva o urmărea, fără a fi surprinzător.

La palier ea și-a așezat spatele de un perete.

Străinul a sosit, purtând încă un rânjet stupid – care i-a înghețat pe față când vârful unui cuțit i-a apăsat pielea de sub ochiul stâng.

— Du-te înapoi jos, spuse femeia.

O lacrimă de sânge s-a prelingut pe obrazul bărbatului, strânsă de-a lungul coamei maxilarului. Tremura, tresărind în timp ce punctul aluneca din ce în ce mai adânc. — Te rog, șopti el.

Ea s-a scuturat ușor, tăind din neatenție obrazul bărbatului, din fericire, mai degrabă în jos decât în sus în ochiul lui. A strigat și s-a clătinat înapoi, cu mâinile ridicate în efortul de a opri curgerea sângelui, apoi a coborât scări.

Strigăte de jos, apoi un râs aspru.

Femeia studia cuțitul din mână, întrebându-se de unde venise și al cărui sânge strălucea acum din el.

Nu conteaza.

Ea a plecat în căutarea camerei ei și, în cele din urmă, a găsit-o.

****

Uriașa furtună de praf a fost naturală, s-a născut pe Jhag Odhan și a mers pe bicicletă în inima subcontinentului șapte orașe.

Vânturile au măturat spre nord de-a lungul laturii de est a dealurilor, stânci și munți vechi care înconjură Deșertul Sfânt Raraku – un deșert care acum era o mare – și au fost atrași într-un război de fulgere de-a lungul lățimii creștei, vizibile din orașele Pan. 'potsun si G'danisban.

Întorcându-se spre vest, furtuna învârtea brațe zvârcolite, unul dintre aceștia lovindu-l pe Ehrlitan înainte de a exploda deasupra Mării Ehrlitan, altul ajungând până în orașul Pur Atrii. Pe măsură ce corpul principal al furtunii s-a încovoiat înapoi spre interior, a adunat din nou energie, lovind partea de nord a Munților Thalas, înghițind orașele Hatra și Y'

Ghatan înainte de a se întoarce spre sud pentru ultima dată. O furtună naturală, un ultim dar, poate, de la vechile spirite din Raraku.

Armata fugitivă a lui Leoman of the Flails îmbrățișase acel dar, călare în acel vânt necruțător zile în șir, zilele se întindeau în săptămâni, lumea de dincolo redusă la un zid de nisip suspendat cu atât mai amar cu cât le amintea supraviețuitorilor de – iubitul lor Vârtej, ciocanul lui Sha'ik și Dryjhna Apocalipticul. Totuși, chiar și în amărăciune, a existat viață, a existat mântuire.

Armata Malazan a lui Tavore încă urmărea, nu în grabă, nu cu prostia nesăbuită arătată imediat după moartea lui Sha'ik și spulberarea rebeliunii. Acum, vânătoarea era un lucru măsurat, o urmărire tactică a ultimei forțe organizate opusă imperiului. O forță despre care se crede că se află în posesia Cărții Sfinte a Dryjhna, singurul artefact al speranței pentru rebelii din șapte orașe.

Deși nu o poseda, Leoman of the Flails a blestemat acea carte zilnic. Cu un zel aproape religios și o imaginație îngrozitoare, el și-a mârâit blestemele, vântul zgomotos dezbrăcând din fericire cuvintele, astfel încât numai

Corabb Bhilan Thenu'alas, călare lângă comandantul său, să poată auzi. Când sa obosit de acea tiradă, Leoman a inventat scheme elaborate pentru a distruge volumul odată ce i-a venit în mâinile sale. Foc, pipi de cai, bilă, incendiari Moranth, burta unui dragon... până când Corabb, epuizat, s-a îndepărtat să călărească în compania mai rezonabilă a colegilor săi rebeli.

Cine i-ar fi adresat apoi întrebări înfricoșătoare, aruncând priviri neliniștite în calea lui Leoman. Ce spunea?

Rugăciunile, avea să răspundă Corabb. Comandantul nostru se roagă la Dryjhna toată ziua.

Leoman of the Flails, le-a spus el, este un om evlavios.

Cam la fel de evlavios pe cât se putea de așteptat. Rebeliunea se prăbușea, biciuită de vânt. Orașele capitulaseră, unul după altul, la apariția armatelor și a navelor imperiale. Cetăţenii s-au întors împotriva vecinilor în zelul lor de a prezenta criminali care să răspundă pentru multitudinea de atrocităţi comise în timpul revoltei. Odinioară eroi și mici tirani au fost defilați în fața reocupatorilor, iar pofta de sânge era mare. O veste atât de sumbră le-a ajuns de la rulotele pe care le-au interceptat în timp ce fugeau mereu mai departe. Și cu fiecare zdrenț de vești, expresia lui Leoman se întuneca și mai mult, de parcă ar fi fost tot ce putea să facă pentru a încorda furia din el.

A fost o dezamăgire, își spuse Corabb, punctând gândul de fiecare dată cu un oftat lung. Oamenii din șapte orașe au renunțat atât de repede la libertatea câștigată cu prețul atâtor vieți, iar acesta a fost într-adevăr un adevăr amar, un comentariu cel mai sordid asupra naturii umane. Atunci totul a fost degeaba? Cum ar putea un războinic evlavios să nu experimenteze o dezamăgire arzătoare de suflet? Câte zeci de mii de oameni muriseră? Pentru ce?

Și astfel Corabb și-a spus că l-a înțeles pe comandantul său. A înțeles că Leoman nu se putea lăsa, nu încă, poate niciodată. Ținerea ta de vis a dat sens la tot ceea ce se întâmplase înainte.

Gânduri complicate. Îi trebuise lui Corabb multe ore de privire încruntă pentru a ajunge la ei, pentru a face acel salt extraordinar în mintea altui bărbat, pentru a vedea prin ochii lui, chiar dacă doar pentru o clipă, înainte de a se clatina înapoi în umilă confuzie. El zărise, atunci, ceea ce făcea mari conducători, în luptă, în chestiuni de stat. Facilitatea inteligenței lor de a schimba perspectivele, de a vedea lucrurile din toate părțile. Când, pentru Corabb, era tot ce putea să reușească, să se spună adevărul, să se agațe

de o singură viziune – a lui – în mijlocul atâtor discordie pe care obișnuia să se ridice lumea în fața lui.

Dacă nu ar fi comandantul său, Corabb știa bine că ar fi pierdut.

O mână înmănușată, făcând gesturi, și Corabb și-a dat cu piciorul în montură înainte până când a fost lângă Leoman.

Fața cu glugă și învelită în pânză s-a apropiat, degetele îmbrăcate în piele trăgând mătasea pătată de la gură și cuvintele strigau astfel încât Corabb să le poată auzi: „Unde, pe numele lui Hood, suntem?

Corabb se uită, miji, apoi oftă.

****

Degetul ei a oferit drama, arătând o brazdă traumatizantă pe poteca bine uzată. Furnicile s-au năpustit în confuzie, iar Samar Dev le-a privit zgârâindu-se înverșunat de insultă, soldații cu capetele ridicate și mandibulele deschise larg de parcă ar fi provocat zeii.

Sau, în acest caz, o femeie care moare încet de sete.

Stătea întinsă pe o parte la umbra căruței. Era doar trecut de amiază și aerul era liniştit. Căldura îi furase toată puterea membrelor. Era puțin probabil să-și poată continua atacul asupra furnicilor, iar realizarea i-a oferit un moment de regret. Eliberarea discordiei în vieți altfel previzibile, trunchiate și sordide părea un lucru demn. Ei bine, poate că nu merită, dar cu siguranță interesant. Gânduri asemănătoare lui Dumnezeu, deci, pentru a marca ultima ei zi printre cei vii.

Mișcarea i-a atras atenția. Praful de pe drum, tremurând, iar acum auzea un tunet crescând, reverberând ca niște tobe de pământ.

Pista pe care se afla nu era una bine parcursă aici, pe Ugarat Odhan. A aparținut unei epoci trecute de mult, când caravanele parcurgeau nenumăratele rute dintre cele zece sau mai multe orașe mari ale căror nod era anticul Ugarat și toate acele orașe, cu excepția Kayhum de pe malul râului și a Ugarat însuși, erau moarte. o mie de ani sau mai mult.

Totuși, un călăreț singuratic putea fi la fel de ușor unul de prea mult ca mântuirea ei, pentru că era o femeie cu

farmece feminine ample și era singură.

Uneori, se spunea, banditii și raiders foloseau aceste urme în mare parte uitate în timp ce își făceau drum între rutele caravanelor.

Banditii erau notoriu negenorosi.

Copitele s-au apropiat, din ce în ce mai tare, apoi creatura a încetinit, iar o clipă mai târziu, un nor de praf s-a rostogolit peste Samar Dev. Calul pufni, un sunet ciudat de rău, și se auzi o bufnitură mai moale când călărețul aluneca în jos. Scăderi slabe de pași se apropiară.

Ce a fost asta? Un copil? O femeie?

O umbră a alunecat în vedere dincolo de cea aruncată de căruță, iar Samar Dev și-a dat capul peste cap, urmărind cum figura se învârtea în jurul căruței și o privea de sus.

Nu, nici copil, nici femeie. Poate, considera ea, nici măcar un bărbat.

O apariție, blană albă zdrențuită călare pe umerii incredibil de largi. O sabie de silex strâns legată de spate, strânsoarea învelită în piele. Ea clipi puternic, căutând mai multe detalii, dar cerul strălucitor din spatele lui a învins-o. Un uriaș al unui om care mergea liniștit ca o pisică de deșert, o viziune de coșmar, o halucinație.

Și apoi i-a vorbit, dar nu, era clar, cu ea. — Va trebui să aștepți masa, Havok. Acesta încă trăiește.

— Havok mănâncă femei moarte? întrebă Samar, cu vocea zdrențuită. — Cu cine călăreşti?

„Nu cu”, a răspuns uriașul. 'Pe.' Se apropie și se ghemui lângă ea. Avea ceva în mâinile lui – un od de apă – dar ea descoperi că nu-și putea smulge privirea de la fața lui. Trăsături chiar, cu muchii dure, rupte și înnebunite de un tatuaj de sticlă spartă, semnul unui sclav scăpat. — Îți văd căruța, spuse el, vorbind limba triburilor din deșert, dar cu un accent ciudat, dar unde este fiara care a tras-o?

— În pat, răspunse ea.

El a pus pielea de lângă ea și s-a îndreptat, s-a apropiat și s-a aplecat pentru a arunca o privire. — Acolo e un mort.

— Da, acesta este el. S-a stricat.

— El a tras acest vagon? Nu e de mirare că e mort.

Ea se întinse și reuși să închidă ambele mâini în jurul gâtului burdufului. Eliberă dopul și îl înclină peste gura ei. Apă caldă, delicioasă. — Vezi acele pârghii duble de lângă el? ea a intrebat. — Lucrează-le și căruța se mișcă. Este propria mea invenție.

'Este o muncă grea? Atunci de ce să angajezi un bătrân să facă asta?

„Era un potențial investitor. Am vrut să vadă cum va funcționa pentru el însuși.

Uriașul mormăi și ea îl văzu studiind-o. — Ne mergea bine, spuse ea. 'La început. Dar apoi s-a rupt. Legătura. Plănuim doar o jumătate de zi, dar el ne dusese prea departe înainte de a muri. M-am gândit să merg, dar apoi mi-am rupt piciorul...

'Cum?'

— Dă cu piciorul în volan. Oricum, nu pot merge.

El continuă să se uite la ea, ca un lup care se uită la un iepure șchiopăt. Sorbi mai multă apă. — Ai de gând să fii neplăcut? ea a intrebat.

— Uleiul de sânge îl determină pe un războinic Teblor la viol. Nu am. Nu am luat o femeie cu forța de ani de zile. Sunteți din Ugarat?

'Da.'

— Trebuie să intru în acel oraș pentru provizii. Nu vreau probleme.

— Pot să ajut cu asta.

— Vreau să rămân sub observație.

— Nu sunt sigură că este posibil, spuse ea.

— Fă-o posibil și te voi lua cu mine.

'Ei bine nu este corect. Ești din nou pe jumătate mai înalt decât un bărbat normal.

Ești tatuat. Ai un cal care mănâncă oameni – presupunând că este un cal și nu un enkar'al. Și se pare că porți pielea unui urs cu blană albă.

Se întoarse de la căruță.

'În regulă!' spuse ea grăbită. — Mă voi gândi la ceva.

S-a apropiat din nou, a strâns burduful, a pus-o peste un umăr, apoi a luat-o de centură, cu o singură mână. Durerea îi sfâșie piciorul drept în timp ce piciorul rupt legăna. — Şapte câini! şuieră ea. — Cât de nedemn trebuie să faci asta?

Fără să spună nimic, războinicul a dus-o la calul său care îl aștepta. Nu un enkar'al, a văzut ea, dar nici un cal. Înalt, slab și palid, coama și coada argintii, cu ochii roșii ca sângele. Un singur frâu, fără șa sau etrieri. — Stai pe piciorul tău bun, spuse el, ridicând-o drept. Apoi a luat o buclă de frânghie și a sărit pe cal.

Gâfâind, rezemat de cal, Samar Dev urmări firele duble ale frânghiei pe care le ținea bărbatul și văzu că târase ceva în timp ce călărea. Două capete uriașe putrezite. Câini sau urși, la fel de supradimensionați ca omul însuși.

Războinicul se întinse în jos și o trase fără ceremonie în sus, până când ea se așeză în spatele lui. Mai multe valuri de durere, întunericul amenințător.

— În neregulă, spuse el din nou.

Samar Dev aruncă o privire înapoi la acele două capete tăiate. — Este de la sine înțeles, spuse ea.

****

Întuneric mucegai în încăperea mică, aer învechit și transpirat. Două găuri fante, dreptunghiulare, în perete, chiar sub tavanul jos, au permis aerului rece al nopții să se strecoare înăuntru în rafale neîntrerupte, ca suspinele unei lumi care aștepta. Pentru femeia ghemuită pe podea lângă patul îngust, lumea aceea ar trebui să mai aștepte puțin. Brațele închise în jurul genunchilor ei încordați, capul în jos, învelită în păr negru care atârna în șuvițe uleioase, ea a plâns. Iar a plânge însemna să fii în interiorul tău, în întregime, un loc interior mult mai implacabil și neiertat decât orice ar putea fi găsit în afară. Plângea pentru bărbatul pe care îl abandonase, fugind de durerea pe care o văzuse în ochii lui, în timp ce dragostea lui pentru ea îl ținea să se poticnească în urma ei, potrivindu-se cu fiecare pas, dar neputând să se apropie. Pentru asta nu putea să permită. Modelele complicate de pe un șarpe cu glugă dețineau farmece fascinante, dar mușcătura nu era mai puțin mortală pentru asta. Ea era la fel. Nu era nimic în ea – nimic din ce putea vedea – care să merite darul copleșitor al iubirii.

Nimic în ea care să fie demn de el.

El se orbite de acel adevăr și acesta era defectul lui, defectul pe care îl posedase întotdeauna. O disponibilitate, poate o nevoie, de a crede în bine, acolo unde nu se putea găsi niciun bine. Ei bine, aceasta a fost o dragoste pe care nu a putut-o suporta și nu l-ar fi luat pe calea ei.

Cotillion înțelesese. Zeul văzuse limpede în adâncurile acestui întuneric muritor, la fel de clar precum Apsalar. Și așa nu fusese nimic voalat în cuvintele și tăcerile schimbate între ea și zeul patron al asasinilor. O recunoaștere reciprocă. Sarcinile pe care i le punea înainte erau de o natură potrivită cu aspectul lui și cu talentele ei specifice.

Când condamnarea fusese deja pronunțată, nu se putea indigna sentința. Dar ea nu era un zeu, atât de departe de umanitate încât să găsească amoralitatea un lucru de mângâiere, un refugiu de propriile fapte. Totul devenea... din ce în ce mai greu, mai greu de gestionat.

Nu avea să-i fie dor de ea mult timp. Ochii i se deschideau încet. La alte posibilități. Călătorea acum cu alte două femei, până la urmă – atât de multe îi spusese Cotillion. Asa de. El avea să se vindece și nu va fi singur mult timp, ea era sigură de asta.

Combustibil mai mult decât suficient pentru a-și hrăni autocompătimirea.

Chiar și așa, avea sarcini puse înaintea ei și nu ar fi bine să se tăvălească prea mult în această autocomfață nedorită. Apsalar își ridică încet capul, studie detaliile mărunte și granulate ale camerei. Încercând să-și amintească cum ajunsese ea să fie aici. O durea capul, gâtul era uscat.

Ştergându-şi lacrimile de pe obraji, se ridică încet. Durere puternică în spatele ochilor ei.

De undeva mai jos auzea zgomote de tavernă, zeci de voci, râsete de beție. Apsalar și-a găsit mantia căptușită de mătase, a inversat-o și și-a strecurat haina pe umeri, apoi s-a îndreptat spre uşă, a descuiat-o şi a ieşit pe coridor de dincolo. Două lămpi cu ulei care clătinau, amplasate în nișe de-a lungul peretelui, o balustradă și scări la capătul îndepărtat. Din camera opusă a ei se auzea zgomotul înăbușit de a face dragoste, strigătele femeii prea melodramatice pentru a fi autentice. Apsalar mai ascultă o clipă, întrebându-se ce era vorba de sunetele care o tulburau atât de mult, apoi se mișcă prin pâlpâirea umbrelor, ajungând la trepte și coborî.

Era târziu, probabil cu mult după al doisprezecelea clopot. Aproximativ douăzeci de patroni ocupau taverna, jumătate dintre ei în livrea paznicilor caravanelor. Nu erau obișnuiți, având în vedere neliniștea cu care erau priviți de locuitorii rămași, și ea a remarcat, în timp ce se apropia de ghișeu, că trei erau Gral, în timp ce o altă pereche, ambele femei, erau Pardu. Ambele triburi destul de neplăcute, sau așa au informat-o amintirile lui Cotillion într-un foșnet subtil de neliniște. În mod obișnuit, zgomotos și arogant, ochii lor găsind și urmărind progresul ei până la bar; ea a ales prudență și astfel și-a ținut privirea abătută.

Barmanul s-a apropiat când a sosit. — Începeam să cred că ai murit, spuse el, în timp ce ridica o sticlă de vin

de orez în vedere și o punea în fața ei. — Inainte să te bagi în asta, fetiță, aș vrea să văd niște monede.

— Cât îți datorez până acum?

— Două semilune de argint.

Ea se încruntă. — Credeam că am plătit deja.

— Pentru vin, da. Dar apoi ai petrecut o noapte, o zi și o seară în cameră – și trebuie să te taxez și pentru diseară, deoarece este prea târziu să încerc să o închiriez acum. În cele din urmă, făcu el semn, este această sticlă aici.

„Nu am spus că vreau”, a răspuns ea. — Dar dacă îți mai rămâne ceva de mâncare...

— Am câteva.

Și-a scos punga cu monede și a găsit două semilune. 'Aici. Presupunând că asta este și pentru camera de diseară.

El a dat din cap. — Atunci nu vrei vinul?

'Nu. Bere Sawr'ak, te rog.

A luat sticla și a plecat.

O siluetă împinsă de fiecare parte a ei. Femeile Pardu. — Îi vezi pe acei Gral? întrebă unul, dând din cap către o masă din apropiere. — Vor să dansezi pentru ei.

— Nu, nu, a răspuns Apsalar.

„Nu”, a spus cealaltă femeie, „așa”. Chiar vor plăti. Mergi ca un dansator. Cu toții am putut vedea asta. Nu vrei să-i superi...

'Exact. De aceea nu voi dansa pentru ei.

Cei doi Pardu au fost clar derutați de asta. În interval, barmanul a sosit cu un vas de bere și un castron de tablă cu supă de capră, stratul de grăsime de la suprafață purtand fire de păr albe pentru a da dovada originii sale. A adăugat o bucată de pâine neagră. 'Suficient de bun?'

Ea a dat din cap. 'Mulțumesc.' Apoi se întoarse către femeia care vorbise prima. „Sunt un dansator din umbră. Spune-le asta, Pardu.

Ambele femei se dădură brusc înapoi, iar Apsalar se sprijini de tejghea, ascultând şuieratul cuvintelor răspândite prin tavernă. Dintr-o dată a descoperit că avea ceva spațiu în jurul ei. Suficient de bun.

Barmanul o privea cu prudență. — Ești plin de surprize, spuse el. — Acel dans este interzis.

'Da, este.'

— Ești din Quon Tali, spuse el cu o voce mai liniștită. — Itko Kan, cred, după înclinarea ochilor tăi și părul negru. N-am auzit niciodată de un dansator din umbră din Itko Kan. S-a aplecat aproape. — Vezi tu, m-am născut chiar

lângă Gris. A fost infanterie obișnuită în armata lui Dassem, a luat o suliță în spate prima mea bătălie și asta a fost tot pentru mine. mi-a fost dor de Y'

Ghatan, pentru care îi mulțumesc zilnic lui Oponn. Înţelegi. Nu l-am văzut pe Dassem murind și m-am bucurat pentru asta.

— Dar încă mai ai povești din belșug, spuse Apsalar.

— Asta am, spuse el dând din cap cu insistenţă. Apoi privirea lui se ascuți asupra ei. După o clipă, a mormăit și s-a îndepărtat.

Ea a mâncat, a sorbit bere și durerea de cap a dispărut încet.

Un timp mai târziu, ea a făcut semn către barman și el s-a apropiat. „Ies", a spus ea, „dar vreau să păstrez camera, așa că nu o închiriați nimănui".

El a ridicat din umeri. — Ai plătit pentru asta. Închid la al patrulea sonerie.

Se îndreptă şi se îndreptă spre uşă. Gardienii caravanei i-au urmărit progresul, dar niciunul nu a făcut mișcare să o urmeze – cel puțin nu imediat.

Spera că vor da seama de avertismentul implicit pe care ea le-a dat. Intenționa deja să omoare un bărbat în noaptea asta și unul era suficient, în ceea ce o privea.

Ieșind afară, Apsalar se opri o clipă. Vântul murise. Stelele erau vizibile ca niște fire încețoșate în spatele vălului de praf fin care încă se așeza în urma furtunii. Aerul era rece și nemișcat. Trasându-și mantia în jurul ei și strecurându-și eșarfa de mătase peste jumătatea inferioară a feței, Apsalar coți la stânga pe stradă. La intersecția unei alei înguste, plină de umbre, ea s-a strecurat brusc în întuneric și a dispărut.

Câteva clipe mai târziu, cele două femei Pardu se îndreptară spre alee. S-au oprit la gura ei, uitându-se în josul piesei întortocheate, fără să văd pe nimeni.

— A spus adevărat, şuieră unul, făcând un semn de protecţie. — Ea merge prin umbre.

Celălalt dădu din cap. — Trebuie să-l informăm pe noul nostru stăpân.

Au plecat.

Stând în lăcașul Umbrei, cei doi Pardu arătând fantomatici, părând să tremure și să iasă din existență în timp ce urcau cu pași mari pe stradă, Apsalar i-a urmărit încă o duzină de bătăi ale inimii. Era curioasă cine putea fi stăpânul lor, dar acesta era un traseu pe care avea să-l

ˆ

urmeze într-o altă noapte. Intorcându-se, a studiat lumea în umbră în care se afla. Din toate părțile, un oraș fără viață.

Nimic nu se aseamănă cu Ehrlitan, arhitectura primitivă și robustă, cu intrări închise din piatră de buiandrug către pasaje înguste care duceau drepte și cu ziduri înalte. Nimeni nu a mers pe acele poteci pietruite. Clădirile de pe ambele părți ale pasajelor aveau toate două etaje sau mai puțin, cu acoperiș plat și nu erau vizibile ferestre. Ușile înalte și înguste se căscau negru în întunericul granular.

Nici măcar amintirile lui Cotillion nu au recunoscut această manifestare în Tărâmul Umbrei, dar acest lucru nu era neobișnuit. Păreau să existe straturi nenumărate, iar fragmentele de luptă spartă erau mult mai extinse decât ne-ar fi putut aștepta. Tărâmul era mereu în mișcare, legat de o forță rătăcită a migrației, alergând neîncetat prin lumea muritorilor. Deasupra capului, cerul era gri ardezie – ceea ce a trecut pentru noapte în Shadow, iar aerul era turbulent și cald.

Unul dintre pasaje ducea în direcția dealului central cu vârf plat al lui Ehrlitan, Jen'rahb, cândva locul Coroanei Falah'd, acum o masă de moloz. A pornit pe ea, cu ochii pe epava de piatră prăbușită, aproape transparentă. Cărarea se deschidea într-un pătrat, fiecare dintre cei patru pereți căptușit cu cătușe. Două seturi încă mai țineau cadavre. Deshidratate, prăbușite în praf, craniile învelite în piele s-au scufundat jos, sprijinindu-se pe pieptele gracile cu oase; unul era la capătul vizavi de ea, celălalt în spatele peretelui din stânga. Un portal a spart linia zidului îndepărtat de lângă colțul din dreapta.

Curios, Apsalar se apropie de silueta mai apropiată. Nu putea fi sigură, dar părea să fie Tiste, fie Andii, fie Edur. Părul lung și drept al cadavrului era incolor, albit de antichitate. Accesoriile lui putreziseră, lăsând doar câteva fâșii ofilite și bucăți de metal corodate. În timp ce se ghemui în fața ei, lângă corp era un vârtej de praf, iar sprâncenele ei se ridicară, în timp ce o umbră se ridica încet la vedere. Carne translucidă, oasele ciudat de luminiscente, o față scheletică cu ochi negri.

— Corpul este al meu, șopti, degetele osoase strângând aerul. — Nu o poți avea.

Limba era Tiste Andii, iar Apsalar era vag surprinsă că a înțeles-o. Amintirile lui Cotillion și cunoștințele ascunse în ele mai puteau să o sperie uneori.

— Ce aș face cu cadavrul? ea a intrebat. — La urma urmei, le am pe ale mele.

'Nu aici. Nu văd decât o fantomă.

— La fel și eu.

Părea surprins. 'Esti sigur?'

— Ai murit de mult, spuse ea. — Presupunând că trupul în lanțuri este al tău.

— Al meu? Nu. Cel puțin, nu cred. Ar putea fi. De ce nu? Da, am fost eu, odată, cu mult timp în urmă. O recunosc. Tu ești fantoma, nu eu. Nu m-am simțit niciodată mai bine, de fapt. În timp ce arăți... rău'

— Cu toate acestea, spuse Apsalar, nu am niciun interes să fur un cadavru.

Umbra s-a întins și a periat părul slab și palid al cadavrului. — Am fost drăguță, știi. Mult admirat, mult urmărit de tinerii războinici ai enclavei. Poate că încă mai sunt, și doar spiritul meu a crescut atât de... zdrențuit. Care este mai vizibil pentru ochiul muritor? Vigoare și frumusețe modelează carnea, sau nenorocitul nenorocit care se ascunde sub ea?

Apsalar tresări, privi în altă parte. — Cred că depinde de cât de bine priviți.

— Și cât de clară ai viziunea. Da sunt de acord. Si frumusețea, trece atât de repede, nu-i așa? Dar mizeria, ah, mizeria rămâne.

O voce nouă șuieră din locul în care celălalt cadavru atârna în lanțuri. '

Nu o asculta! Cățea trădătoare, uite unde am ajuns! Vina mea? Oh, nu, eu am fost cel cinstit. Toată lumea știa asta – și mai drăguță în plus, nu o lăsați să vă spună altfel! Vino aici, dragă fantomă, și auzi adevărul!

Apsalar se îndreptă. „Nu sunt fantoma aici...”

'Făţarnic! Nu e de mirare că o preferați pe ea decât pe mine!

Acum putea vedea cealaltă nuanță, un geamăn cu prima, plutind deasupra propriului său cadavru, sau cel puțin a corpului pe care îl pretindea ca fiind al său. — Cum aţi ajuns voi doi să fiţi aici? ea a intrebat.

A doua nuanță a îndreptat spre prima. — E o hoă!

'Si tu!' a replicat primul.

— Doar te urmăream, Telorast! „Oh, hai să pătrundem în Shadowkeep!

La urma urmei, nu e nimeni acolo! Am putea scăpa cu bogății nenumărate!" De ce te-am crezut? Am fost un prost...

— Ei bine, replică celălalt, asta e ceva asupra căruia putem fi de acord, cel puțin.

— Nu are niciun scop, spuse Apsalar, pentru voi doi care rămâneți aici. Cadavrele voastre putrezesc, dar acele cătușe nu le vor elibera niciodată.

— Îl slujești pe noul stăpân al Umbrei! A doua nuanță părea cea mai agitată cu propria acuzație. „Acel mizerabil, sclipitor, nenorocit...”

'Liniște!' șuieră prima nuanță, Telorast. — Se va întoarce să ne mai batjocorească! Eu unul, nu am chef să-l mai văd vreodată. Nici blestematii ăia de câini. Fantoma se apropie tot mai mult de Apsalar. „Cel mai amabil slujitor al noului stăpân minunat, pentru a răspunde la întrebarea ta, ne-ar plăcea într-adevăr să părăsim acest loc. Vai, unde am merge? A gesticulat cu o mână peliculoasă, osoasă. „Dincolo de oraș, există creaturi teribile. Înșelător, flămând, numeros! Acum, adăugă acesta în torc, aveam o escortă...

— O, da, strigă a doua umbră, o escortă până la una dintre porți – o responsabilitate modestă, de moment, dar am fi foarte recunoscători.

Apsalar a studiat cele două creaturi. 'Cine te-a închis? Și spune adevărul, altfel nu vei primi niciun ajutor de la mine.

Telorast se înclină adânc, apoi păru să se așeze și mai jos și trecu o clipă până când Apsalar își dădu seama că se prăbușește. — Adevărul de spus. Nu am minți în privința asta. Nicio amintire mai clară și nicio integritate mai pură în relatarea amintirii respective nu veți auzi în niciun tărâm. '

Era un lord al demonilor...

— Cu șapte capete! interveni celălalt, clătinându-se în sus și în jos într-o oarecare emoție necontrolată.

Telorast se înfioră. „Șapte capete? Au fost șapte? S-ar putea foarte bine să fi existat. De ce nu? Da, șapte capete!

— Și care cap, a întrebat Apsalar, a pretins că este domnul?

'Al șaselea!'

'Al doilea!'

Cele două nuanțe se priviră nefericit, apoi Telorast ridică un deget scheletic. 'Exact! Al șaselea din dreapta, al doilea din stânga!

— O, foarte bine, cântă celălalt.

Apsalar se îndreptă spre umbră. „Numele tovarășului tău este Telorast – care este al tău?”

A tresărit, s-a clătinat, apoi și-a început propriul coborâre, ridicând minuscule nori de praf. „Prinț – Regele Cruel, Ucigașul tuturor dușmanilor. Cel Temut. Cel Închinat.' Apoi ezită: — Prințesa Demure? Iubit de o mie de eroi, bărbați bombați, cu chipul aspru! Un zvâcnire, un mormăit scăzut, o scurtă gheare în propria sa față. — Un lord războinic, nu, un dragon cu douăzeci și două de capete, cu nouă aripi și unsprezece mii de colți.

Dată șansa...'

Apsalar își încrucișă brațele. 'Numele dumneavoastră.'

— Coagul.

— Coagul.

— Nu rezist mult.

„Ceea ce ne-a adus la această moarte regretabilă, în primul rând”,

spuse Telorast. „Trebuia să urmărești poteca – ți-am spus în mod special să urmărești poteca-”

— Am urmărit-o!

— Dar nu am reușit să-l văd pe Hound Baran...

— L-am văzut pe Baran, dar urmăream poteca.

— În regulă, spuse Apsalar, oftând, de ce ar trebui să vă ofer o escortă? Da-mi un motiv, te rog. Orice motiv.

„Suntem însoțitori loiali”, a spus Telorast. „Vă vom fi alături, indiferent de finalul oribil la care veți ajunge.”

— Îți vom păzi trupul sfâșiat pentru veșnicie, a adăugat Curdle, sau cel puțin până vine altcineva...

— Dacă nu este Edgewalker.

— Ei bine, asta de la sine înțeles, Telorast, spuse Curdle. — Nu ne place de el.

— Sau câinii.

'Desigur-'

— Sau Shadowthrone, sau Cotillion, sau un Aptorian, sau unul dintre aceia...

'În regulă!' Curdle țipă.

— Te voi escorta, spuse Apsalar, până la o poartă. După care puteți părăsi acest tărâm, deoarece aceasta pare a fi dorința voastră. După toate probabilitățile, vă veți trezi apoi trecând prin Poarta lui Hood, ceea ce ar fi o milă pentru toată lumea, cu excepția, poate, lui Hood însuși.

— Nu ne place, gemu Curdle.

— Nu spune asta cu voce tare, se răsti Telorast, sau chiar își va da seama. Momentan nu este sigură, iar asta e bine pentru noi, Curdle.

'Nu sunt sigur? Esti surd? Doar ne-a insultat!

— Asta nu înseamnă că nu ne place. Nu neaparat. Iritat cu noi, poate, dar apoi, iritam pe toata lumea. Sau, mai degrabă, iriți pe toată lumea, Curdle. Pentru că ești atât de nesigur.

— Nu sunt întotdeauna nesigur, Telorast.

— Vino, spuse Apsalar, mergând spre portalul îndepărtat. — Am lucruri de făcut în seara asta.

— Dar cum rămâne cu aceste cadavre? întrebă Curdle.

— Ei rămân aici, evident. Ea se întoarse și înfruntă cele două nuanțe. '

Fie urmează-mă, fie nu. Depinde de tine.'

— Dar nouă ne-au plăcut acele cadavre...

— E în regulă, Curdle, spuse Telorast pe un ton liniștitor. — Vom găsi alții.

Apsalar îi aruncă o privire lui Telorast, uluită de comentariu, apoi porni, pășind cu pași mari în pasajul îngust.

Cele două fantome s-au grăbit și au fugit după ea.

****

Podeaua nivelă a bazinului era o zăbrele înnebunită de crăpături, nămolurile de lut ale vechiului lac uscate de zeci de ani de soare și căldură. Vântul și nisipurile lustruiseră suprafața astfel încât să strălucească în lumina lunii, ca plăcile de argint. O fântână adânc scufundată, înconjurată de un zid jos de cărămizi, marca centrul albiei lacului.

Furnizorii din coloana lui Leoman ajunseseră deja la fântână, descălecând pentru a o inspecta, în timp ce corpul principal al războinicilor cai cobora pe bazin. Furtuna trecuse și stelele străluceau deasupra capului. Caii epuizați și rebelii epuizați făceau o procesiune lentă pe pământul zdrobit și în palme. Capemoths fluturau peste capetele călăreților, țesând și învârtindu-se pentru a scăpa de șopârlele rhizan care vânau, care se învârteau în mijlocul lor ca niște dragoni în miniatură. Un război necontenit deasupra capului, punctat de zgomotul armurii cu carapace și de strigătele de moarte subțiri și metalice ale capemoths.

Corabb Bhilan Thenu'alas se apleca înainte pe şa lui, cu cornul cu balamale scârţâind, şi scuipă în stânga lui. Sfidarea, un blestem pentru aceste ecouri strigătoare ale

luptei. Și să-și ia din gură gustul de nisip. Aruncă o privire spre Leoman, care călărea în tăcere. Lăsaseră o urmă de cai morți și aproape toată lumea se afla pe a doua sau a treia montură. O duzină de războinici se predaseră ritmului în ziua trecută, bărbați mai în vârstă care visaseră la o ultimă luptă împotriva urâților Malazani, sub privirea binecuvântată a lui Sha'ik, doar pentru a vedea acea ocazie smulsă de trădare. În acest regiment zdrențuit erau mai mult decât câteva spirite zdrobite, știa Corabb. Era ușor de înțeles cum se putea pierde speranța în această călătorie jalnică.

Dacă nu ar fi fost Leoman of the Flails, Corabb însuși ar fi renunțat cu mult timp în urmă, strecurându-se în nisipurile suflate pentru a-și căuta propriul destin, renunțând la capcanele unui soldat rebel și stabilindu-se într-un oraș îndepărtat, cu amintiri despre disperare bântuindu-i. umbră până când Hoarder of Souls a venit să-l revendice. Dacă nu pentru Leoman of the Flails.

Călăreții au ajuns la fântână, întinzându-se pentru a crea o tabără circulară în jurul apei sale dătătoare de viață. Corabb trase frâu la o clipă după ce Leoman făcuse acest lucru și amândoi descălecară, cu cizmele scârțâind pe un covor de oase și solzi de pești morți de mult.

— Corabb, spuse Leoman, mergi cu mine.

Au pornit în direcția nord până când au trecut la cincizeci de pași de pichetele din periferie, stând singuri pe tigaia crăpată. Corabb a observat o depresiune în apropiere în care stăteau bucăți de lut pe jumătate îngropate. Scoțându-și pumnalul, se apropie și se ghemui pentru a recupera unul dintre bulgări. Deschizând-o pentru a dezvălui broasca încolțită în ea, a scos creatura și s-a întors lângă comandantul său. — Un răsfăț neașteptat, spuse el, smulgându-și un picior ofilit și sfâșiind carnea dură, dar dulce.

Leoman se uită la el în lumina lunii. — Vei avea vise ciudate, Corabb, mâncându-le.

— Visele spirituale, da. Nu mă sperie, comandante. Cu excepția tuturor penelor.

Făcând niciun comentariu, Leoman și-a desfăcut cârma și și-a dat-o jos. S-a uitat la stele, apoi a spus: „Ce vor soldații mei de la mine? Să ne conduc la o victorie imposibilă?

— Ești destinat să porți Cartea, spuse Corabb în jurul unei guri de carne.

— Și zeița este moartă.

— Dryjhna este mai mult decât acea zeiță, comandante. Apocalipticul este la fel de mult un timp ca orice altceva.

Leoman aruncă o privire. — Încă reușești să mă surprinzi, Corabb Bhilan Thenu'alas, după toți acești ani.

Încântat de acest compliment sau de ceea ce a considerat un compliment, Corabb a zâmbit, apoi a scuipat un os și a spus: „Am avut timp să mă gândesc, comandante. În timp ce călăream. M-am gândit mult și acele gânduri au mers pe căi ciudate. Noi suntem Apocalipsa. Această ultimă armată a rebeliunii. Și cred că suntem destinați să arătăm lumii adevărul.

— De ce crezi asta?

— Pentru că tu ne conduci, Leoman din Flails, și nu ești unul care să te strecoare ca un șobolan târâtor. Călătorim spre ceva – știu, mulți aici văd asta ca pe un zbor, dar eu nu. Oricum, nu tot timpul.

— Un şobolan, gândi Leoman. — Acesta este numele acelor șobolani mâncători de șopârle din Jen'rahb, în Ehrlitan.

Corabb dădu din cap. — Cele lungi, cu capetele solzoase, da.

— Un şobolan, spuse Leoman din nou, ciudat de gânditor. — Aproape imposibil de vânat. Se pot strecura prin fisuri cu care un șarpe ar avea probleme. Cranii cu balamale...'

— Oasele ca niște crengi verzi, da, spuse Corabb, sugând craniul broaștei, apoi aruncându-l departe. Privind cum încoltea aripi și zbura în noapte. Aruncă o privire spre trăsăturile îmbrăcate cu pene ale comandantului său. „Ei fac animale de companie groaznice. Când sunt surprinși, se scufundă pentru prima gaură la vedere, oricât de mică ar fi. O femeie a murit cu un șobolan la jumătatea nasului, sau așa am auzit. Când se blochează, încep să mestece. Pene peste tot.

— Înțeleg că nimeni nu le mai ține ca animale de companie, spuse Leoman, studiind din nou stelele. — Călărim spre Apocalipsa noastră, nu-i așa? Da bine.'

— Am putea lăsa caii, spuse Corabb. — Și doar zboară departe. Ar fi mult mai rapid.

— Ar fi neplăcut, nu-i aşa?

'Adevărat. Fiare onorabile, cai. Tu ne vei conduce, Înaripat, iar noi vom birui.

— O victorie imposibilă.

— Multe victorii imposibile, comandante.

— Unul ar fi de ajuns.

— Foarte bine, spuse Corabb. — Unul, atunci.

— Nu vreau asta, Corabb. Nu vreau nimic din toate astea. Sunt de gând să dispers această armată.

— Nu va funcționa, comandante. Ne întoarcem la locul nostru natal. Este sezonul pentru asta. Să construiască cuiburi pe acoperișuri.

— Cred, spuse Leoman, că este timpul să te culci.

'Da ai dreptate. Voi dormi acum.'

'Continua. Voi rămâne aici o vreme.

— Tu ești Leomanul Penelor și va fi așa cum spui. Corabb salută, apoi se întoarse cu pași mari spre tabără și spre găzduirea ei de vulturi supradimensionați. Nu era un lucru atât de rău, gândi el. Vulturii au supraviețuit pentru că, până la urmă, alte lucruri nu au supraviețuit.

Acum singur, Leoman a continuat să studieze cerul nopții. Doar că Toblakai ar fi călărit cu el acum. Războinicul uriaș era orb la incertitudine. Din păcate, de asemenea, oarecum lipsit de subtilitate. Lovitura raționamentului lui Karsa Orlong nu ar permite nicio deghizare a adevărurilor neplăcute.

Un şobolan. Ar trebui să se gândească la asta.

****

— Nu poți intra aici cu alea!

Războinicul uriaș s-a uitat înapoi la capete, apoi a ridicat-o pe Samar Dev departe de cal, a pus-o jos și a alunecat însuși de pe fiară. Își scoase praful de pe blănuri, se îndreptă spre paznicul porții.

L-a ridicat și l-a aruncat într-un cărucior din apropiere.

Cineva a țipat – scurtat repede când războinicul se învârtea.

La douăzeci de pași în sus pe stradă, când se adunase înserarea, cel de-al doilea gardian era în plin zbor, îndreptându-se, bănuia Samar, spre bloc pentru a aduna vreo douăzeci de semeni. Ea a oftat. — Nu a început bine, Karsa Orlong.

Primul gardian, întins în mijlocul căruciorului spart, nu se mișca.

Karsa o privi pe Samar Dev, apoi spuse: „Totul este în regulă, femeie. Mi-e foame. Găsește-mi un han, unul cu

grajd.

— Va trebui să ne mișcăm repede și eu unul nu pot face asta.

— Demonstrezi o răspundere, spuse Karsa Orlong.

Clopotele de alarmă au început să sune la câteva străzi depărtare. „Pune-mă înapoi pe calul tău”, a spus Samar, „și-ți voi da instrucțiuni, pentru tot binele care te va ajuta”.

S-a apropiat de ea.

„Ai grijă, te rog – piciorul ăsta nu suportă mult mai multe împovăieli”.

A făcut o expresie dezgustată. — Ești moale, ca toți copiii. Cu toate acestea, a fost mai puțin întâmplător când a ridicat-o cu spatele pe cal.

— Pe această cale laterală, spuse ea. — Departe de clopote. E un han pe strada Trosfalhadan, nu e departe. Aruncând o privire în dreapta ei, a văzut o echipă de gardieni apărând mai jos pe strada principală. — Repede, războinicul, dacă nu vrei să petreci noaptea asta într-o celulă de închisoare.

Cetăţenii se adunaseră să-i privească. Doi se apropiaseră de paznicul mort sau inconștient, ghemuindu-se să-l examineze pe nefericit.

Un altul stătea în apropiere, plângându-se de căruța lui spartă și arătând spre Karsa – deși numai atunci când uriașul războinic nu se uita.

Și-au croit drum pe bulevard paralel cu zidul antic. Samar se încruntă la diverșii trecători care aleseseră să-i urmeze. — Sunt Samar Dev, spuse ea cu voce tare. — Riști un blestem din partea mea? Oricare dintre voi?' Oamenii s-au dat înapoi, apoi s-au întors repede.

Karsa se uită înapoi la ea. — Ești vrăjitoare?

'Nu ai nici o idee.'

— Și dacă te-aș fi lăsat pe potecă, m-ai fi blestemat?

'Cu siguranță.'

Mormăi, nu spuse nimic în următorii zece pași, apoi se întoarse din nou. — De ce nu ai chemat spiritele să te vindeci singur?

„Nu aveam cu ce să negociez”, a răspuns ea. — Spiritele pe care le găsești în pustietate sunt lucruri flămânde, Karsa Orlong. Lacom și nu trebuie să ai încredere.

— Atunci nu poți fi foarte vrăjitoare dacă trebuie să te târguiești. De ce nu-i legați și cereți să vă vindece piciorul?

„Cine leagă riscă să fie legat în schimb. Nu voi merge pe acea cale.

Nu a răspuns la asta.

— Aici este strada Trosfalhadan. Pe un bulevard, acolo, vezi clădirea aia mare cu complexul zidit lângă ea? Inn of the Wood, se numește. Grăbește-te, înainte ca gardienii să ajungă în acest colț.

— Cu toate acestea, ne vor găsi, spuse Karsa. — Ai eșuat în sarcina ta.

— Nu eu am fost cel care a aruncat acel gardian într-o căruţă!

— A vorbit nepoliticos. Ar fi trebuit să-l avertizați.

Au ajuns la porțile duble ale complexului.

Din colțul din spatele lor au venit strigăte. Samar s-a răsucit pe cal și i-a privit pe paznici năvălindu-se spre ei. Karsa trecu pe lângă ea, smulgând sabia uriașă de cremene. 'Aștepta!' ea a plans. — Lasă-mă să vorbesc mai întâi cu ei, războinicul, altfel te trezești luptând cu paznicii unui întreg oraș.

El s-a oprit. — Ei merită milă?

Ea l-a studiat o clipă, apoi a dat din cap. — Dacă nu ei, atunci familiile lor.

'Ești arestat!' Strigătul venea de la gardienii care se închideau rapid.

Fața tatuată a lui Karsa se întunecă.

Samar a coborât de pe cal și a șchiopătat pentru a se plasa între uriaș și paznici, toți care desenaseră cimitare și se învârteau pe stradă. Dincolo, se aduna o mulțime de privitori.

Ea îşi ridică mâinile. — A existat o neînțelegere.

— Samar Dev, spuse un bărbat mârâit. „Mai bine te dai deoparte – asta nu e treaba ta...”

— Dar este, căpitane Inashan. Acest războinic mi-a salvat viața. Mi s-a stricat căruța în deșeuri și mi-am rupt piciorul – uită-te la mine. Muream. Și așa am chemat un spirit al ținuturilor sălbatice.

Ochii căpitanului se măriră când îl privi pe Karsa Orlong. — Acesta este un spirit?

— Cu siguranță, răspunse Samar. — Unul care, desigur, nu cunoaște obiceiurile noastre. Acel paznic de la poartă a acționat în ceea ce acest spirit a perceput ca o manieră ostilă. Mai trăiește?

Căpitanul dădu din cap. — Bătut fără sens, asta-i tot. Bărbatul a arătat apoi spre capetele tăiate. 'Ce sunt acelea?'

— Trofee, răspunse ea. — Demoni. Scăpaseră din propriul lor tărâm și se apropiau de Ugarat. Dacă acest

spirit nu i-ar fi ucis, ei ar fi coborât asupra noastră cu mare măcel. Și fără un singur mag vrednic rămas în Ugarat, ne-am fi descurcat într-adevăr prost.

Căpitanul Inashan și-a micșorat privirea asupra lui Karsa. — Poți să-mi înțelegi cuvintele?

— Până acum au fost destul de simpli, răspunse războinicul.

Căpitanul se încruntă. — Spune ea adevărul?

„Mai mult decât își dă seama, totuși, chiar și așa, în povestea ei există neadevăruri.

Nu sunt un spirit. Sunt Toblakai, cândva bodyguard al lui Sha'ik. Totuși, această femeie s-a târguit cu mine așa cum ar face un spirit. Mai mult, ea nu știa nimic de unde vin sau cine sunt, așa că ar fi putut foarte bine să-și imagineze că sunt un spirit al ținuturilor sălbatice.

Vocile s-au ridicat atât în rândul gardienilor, cât și în rândul cetățenilor la numele Sha'ik, iar Samar a văzut o recunoaștere începătoare în expresia căpitanului. '

Toblakai, însoțitorul lui Leoman of the Flails. Poveștile despre tine au ajuns la noi. Arătă cu scimitarul spre blana care călărea pe umerii lui Karsa.

— Ucigașul unui Soletaken, un urs alb. Călăul trădătorilor lui Sha'ik din Raraku. Se spune că ai ucis demoni cu o noapte înainte ca Sha'ik să fie ucis, adăugă el, cu ochii pe capetele putrezite și bătute. — Și, după ce a fost ucisă de Adjunct, ai plecat să înfrunți armata Malazan – și ei nu s-au luptat cu tine.

— Există ceva adevăr în ceea ce ai spus, spuse Karsa, cu excepția cuvintelor pe care le-am schimbat cu malazanii...

— Unul de-al lui Sha'ik, spuse rapid Samar, simțind că războinicul era pe cale să spună ceva neînțelept, „cum am putut noi cei din Ugarat să nu te primim? Garnizoana Malazan a fost alungată din acest oraș și chiar acum moare în Forța Moraval, de cealaltă parte a râului, asediată fără nicio speranță de ajutor.

— Te înșeli în asta, spuse Karsa.

Ea a vrut să-l lovească. Apoi, din nou, uite cum a ieșit ultima dată? Bine, bou, du-te și spânzură-te.

'Ce vrei să spui?' întrebă căpitanul Inashan.

— Rebeliunea a fost întreruptă, malazanii au reluat orașele cu scorul. Vor veni și ei aici, în cele din urmă. Îți sugerez să faci pace cu garnizoana.

— Asta nu te-ar pune în pericol? întrebă Samar.

Războinicul și-a descoperit dinții. — Războiul meu s-a terminat. Dacă nu pot accepta asta, îi voi omorî pe toți.

O afirmație scandaloasă, dar nimeni nu a râs. Căpitanul Inashan a ezitat, apoi și-a învelit cimitarul, soldații săi urmând exemplul. „Am auzit de eșecul rebeliunii”, a spus el. — Pentru malazanii din fortă, din păcate, s-ar putea să fie prea târziu. Sunt prinși acolo de luni de zile. Și nimeni nu a fost văzut pe pereți de ceva vreme...

— Voi merge acolo, spuse Karsa. — Trebuie făcute gesturi de pace.

— Se spune, mormăi Inashan, că Leoman încă mai trăiește. Că el conduce ultima armată și a jurat că va lupta mai departe.

„Leoman își merge pe propria cale. Nu aș avea încredere în asta, dacă ai fi tu.

Sfatul nu a fost bine primit. Argumentele s-au ridicat, până când Inashan și-a întors gărzile și le-a redus la tăcere cu mâna ridicată. — Aceste probleme trebuie aduse la Falah'd. S-a confruntat din nou cu Karsa. — Vei sta noaptea asta la Inn of the Wood?

— O voi face, deși nu este din lemn, și așa ar trebui să se numească Hanul cărămizii.

Samar râse. — Poți discuta despre asta cu proprietarul, Toblakai.

Căpitane, am terminat aici?

Inashan dădu din cap. — Voi trimite un vindecător să-ți repare piciorul, Samar Dev.

— În schimb, te binecuvântez pe tine și pe rudele tale, căpitane.

„Ești prea generos”, a răspuns el cu o plecăciune.

Echipa a plecat. Samar se întoarse să privească uriașul războinic. '

Toblakai, cum ai supraviețuit atât de mult în șapte orașe?

S-a uitat în jos la ea, apoi a aruncat încă o dată sabia de piatră peste umăr. „Nu există nicio armură făcută care să reziste adevărului...”

— Când este susținut de acea sabie?

— Da, Samar Dev. Mi se pare că nu durează mult până când copiii înțeleg asta. Chiar și aici, în șapte orașe. A împins porțile.

— Havok va avea nevoie de un grajd departe de alte fiare... cel puţin până când foamea îi va fi potolită.

****

— Nu-mi place cum arată asta, mormăi Telorast, mișcându-se nervos.

— Este o poartă, spuse Apsalar.

— Dar unde duce? întrebă Curdle, clătinând neclar.

— Se duce afară, răspunse ea. — Pe Jen'rahb, în orașul Ehrlitan. Aici mă duc.

„Atunci acolo mergem”, a anunțat Telorast. „Sunt cadavre acolo? Aşa sper. Corpuri cărnoase, sănătoase.

Ea se uită la cele două fantome. — Intenționați să furați cadavre pentru a vă adăposti spiritele? Nu sunt sigur că pot permite asta.

— Oh, nu am face asta, spuse Curdle. „Asta ar fi posesia și asta e dificil, foarte dificil. Amintirile se scurg înainte și înapoi, producând confuzie și inconsecvență.

— Adevărat, spuse Telorast. „Și suntem cei mai consecvenți, nu-i așa? Nu, draga mea, se întâmplă să ne plac trupurile. În apropiere. Ei... ne mângâie.

Tu, de exemplu. Sunteți o mare mângâiere pentru noi, deși nu vă știm numele.

— Apsalar.

'Ea e moartă!' Curdle țipă. Către Apsalar: „Știam că ești o fantomă!”

— Sunt numită după Stăpâna Hoților. Nu sunt ea în carne și oase.

— Trebuie să spună adevărul, îi spuse Telorast lui Curdle. — Dacă vă amintiți, Apsalar nu semăna deloc cu acesta. Adevăratul Apsalar era Imass, sau aproape Imass. Și nu a fost foarte prietenoasă...

— Pentru că ai furat din cuferele ei de la tâmplă, spuse Curdle, zvârcolindu-se în mici nori de praf.

— Chiar și înainte de atunci. Hotărât neprietenoasă, unde acest Apsalar, acesta de aici, e amabil. Inima ei este plină de căldură și generozitate...

— Destul de asta, spuse Apsalar, întorcându-se încă o dată către poartă. — După cum am menționat mai devreme, această poartă duce la Jen'rahb... pentru mine. Pentru voi doi, desigur, s-ar putea să vă conducă în tărâmul lui Hood. Nu sunt responsabil pentru asta, dacă vă aflați în fața Porții Morții.

„Tărâmul lui Hood? Poarta Morții? Telorast a început să se miște dintr-o parte în alta, o mișcare ciudată despre care

Apsalar și-a dat seama cu întârziere că se plimba, deși fantoma se scufundase parțial în pământ, făcându-l să pară mai degrabă că vad. — Nu se teme de asta. Suntem prea puternici. Prea înțelept. Prea viclean.

— Am fost odată mari magi, spuse Curdle. „Necromanți, Spiritwalkers, Conjurers, Wielders of Fell Holds, Masters of the Thousand Warrens...”

— Amantele, Curdle. Stăpânele celor Mii de Warrens.

— Da, Telorast. Stăpâne într-adevăr. La ce mă gândeam? Stăpâne frumoase, curbe, languide, sufoce, uneori sâcâioase...

Apsalar trecu pe poartă.

Ea a călcat pe moloz spart lângă fundațiile unui zid prăbușit. Aerul nopții era rece, stelele ascuțite deasupra capului.

— și chiar și Kallor s-a prepelit înaintea noastră, nu-i așa, Telorast?

— O, da, s-a prepelit.

Apsalar coborî privirea și se trezi flancată de cele două fantome. Ea a oftat. — Înțeleg că ai ocolit tărâmul lui Hood.

— Mâinile neîndemânatice care apucă, a adulmecat Curdle. — Am fost prea repede.

„Așa cum știam că vom fi”, a adăugat Telorast. 'Ce loc este acesta? Totul e stricat...

Curdle se urcă pe peretele fundației. — Nu, te înșeli, Telorast, ca de obicei. Văd clădiri dincolo. Ferestre luminate. Însuși aerul miroase a viață.

— Acesta este Jen'rahb, spuse Apsalar. „Centrul antic al orașului, care sa prăbușit cu mult timp în urmă sub propria greutate”.

— Așa cum trebuie să facă toate orașele, în cele din urmă, observă Telorast, încercând să ridice un fragment de cărămidă. Dar mâna lui a alunecat ineficient prin obiect. — Oh, suntem cei mai inutili în acest tărâm.

Curdle îşi aruncă privirea spre însoţitorul său. „Avem nevoie de cadavre-”

'Ti-am spus inainte-'

— Nu te teme, Apsalar, răspunse Curdle pe un ton murmurător, nu te vom jigni în mod nejustificat. La urma urmei, trupurile nu trebuie să fie sensibile.

— Există echivalentul lui Hounds aici? întrebă Telorast.

Curdle pufni. — Câinii sunt sensibili, prostule!

— Numai prost!

— Totuși, nu atât de prost încât să ne îndrăznim trucurile, nu-i așa?

— Sunt imbrule aici? Stantarii? Luthuras – sunt luthuras aici? Cozi solzoase, lungi de prindere, ochi ca ochii liliecilor purlith...

— Nu, spuse Apsalar. — Niciuna dintre aceste creaturi. Ea se încruntă. — Cei pe care i-ai menționat sunt de la Starvald Demelain.

O tăcere de moment din partea celor două fantome, apoi Curdle șerpui de-a lungul vârfului peretelui până când fața lui ciudată a fost vizavi de Apsalar. 'Într-adevăr?

Acum, asta e o coincidență ciudată...

— Cu toate acestea, vorbiți limba Tiste Andii.

'Noi facem? E și mai ciudat.

— Derutant, aprobă Telorast. — Noi... am presupus că este limba pe care o vorbeai. Limba ta maternă, adică.

'De ce? Eu nu sunt Tiste Andii.'

'Nu, desigur că nu. Ei bine, mulțumesc Abisului care a fost curățat.

Unde să mergem de aici?

— Sugerez, spuse Apsalar după o clipă de gândire, să rămâneți aici. Am sarcini de îndeplinit în această noapte și nu sunt potrivite pentru companie.

— Îți dorești ascuns, șopti Telorast, ghemuindu-se. — Am putea spune, știi. E ceva de hoț la tine. Spirite înrudite, noi trei, cred. Un hoț, da, și poate ceva mai întunecat.

— Ei bine, desigur, mai întunecat, spuse Curdle de pe perete. — Un slujitor al Shadowthrone sau Patronul Asasinilor. Va fi vărsat sânge în această noapte, iar tovarășul nostru muritor va face vărsarea. Ea este un asasin și ar trebui să știm, după ce a întâlnit nenumărați asasini în zilele noastre. Uită-te la ea, Telorast, are lame mortale secretate în jurul persoanei ei...

— Și miroase a vin învechit.

— Rămâi aici, spuse Apsalar. 'Amandoi.'

— Și dacă nu o facem? întrebă Telorast.

— Atunci îl voi informa pe Cotillion că ai scăpat, iar el îi va trimite pe câini pe urmele tale.

— Ne leagă de sclavie! Prinde-ne cu amenințări! Curdle, am fost înșelați!

— Să o omorâm și să-i furăm trupul!

— Să nu facem, Curdle. Ceva la ea mă sperie. Bine, Apsalar, care nu este Apsalar, vom rămâne aici... o vreme. Până când vom fi siguri că ești mort sau mai rău, atât timp vom rămâne aici.

— Sau până te întorci, a adăugat Curdle.

Telorast şuieră într-un mod ciudat de reptilian, apoi spuse: — Da, idiotule, asta ar fi cealaltă variantă.

— Atunci de ce nu ai spus asta?

— Pentru că este evident, desigur. De ce ar trebui să-mi pierd respirația menționând ceea ce este evident? Ideea este că așteptăm aici. Acesta este ideea.

— Poate că este punctul tău de vedere, spuse Curdle târâtor, dar nu este neapărat al meu, nu că îmi voi pierde respirația explicându-ți ceva, Telorast.

— Întotdeauna ai fost prea evident, Curdle.

— Amândoi, spuse Apsalar. — Taci și așteaptă aici până mă întorc.

Telorast se prăbuși de pietrele de temelie ale zidului și își încrucișă brațele. — Da, da. Continua. Nu ne pasă.

Apsalar și-a făcut repede drum peste epava de piatră prăbușită, intenționând să pună cât mai multă distanță între ea și cele două fantome, înainte de a căuta traseul ascuns care, dacă totul ar merge bine, ar duce-o la victima ei. A blestemat sentimentalismul care a lăsat-o atât de slăbită de hotărâre, încât acum s-a trezit încătușată cu două fantome nebune. Nu ar fi, știa ea, să-i abandoneze. Lăsați în voia lor, probabil că ar dezlănțui haos asupra lui Ehrlitan. Au muncit prea mult pentru a o convinge de inofensivitatea lor și, la urma urmei, au fost înlănțuiți în Tărâmul Umbrei dintr-un motiv – un warren plin de creaturi întemnițate veșnic, dintre care puține puteau pretinde cu adevărat nedreptate.

Nu exista o Casa Azath distinctă în Warrenul Umbrei și, prin urmare, metode mai banale fuseseră folosite în negarea amenințărilor. Sau așa i s-a părut lui Apsalar. Practic, fiecare trăsătură permanentă din Shadow a fost trecută prin lanțuri care nu se pot rupe, iar cadavrele zăceau îngropate în praf, legate de acele lanțuri. Atât ea, cât și Cotillion întâlniseră menhiruri, tumuli, copaci străvechi, ziduri de piatră și bolovani, toate găzduind prizonieri fără nume – demoni, ascendenți, revenanți și spectatori. În mijlocul unui cerc de piatră, trei dragoni erau înlănțuiți, după toate aparențele exterioare morți, totuși carnea lor nu s-a ofilit și nu s-a putrezit, iar ochii înveliți de praf, care au rămas deschiși. Acel loc groaznic fusese vizitat de Cotillion, iar un mic reziduu de neliniște se agățase de amintire – bănuia ea că acea întâlnire fusese mai mult, dar nu toată viața lui Cotillion rămânea la îndemâna ei.

Se întrebă cine fusese responsabil pentru toate acele legături. Ce entitate necunoscută poseda o asemenea putere încât să copleșească trei dragoni? Atât de mult din Tărâmul Umbrei i-a sfidat înțelegerea. Așa cum a făcut-o cu Cotillion, bănuia ea.

Curdle si Telorast vorbeau limba Tiste Andii. Cu toate acestea, a trădat cunoștințele intime despre tărâmul draconean al lui Starvald Demelain. O întâlniseră pe Stăpâna Hoților, care dispăruse din panteon cu mult timp în urmă, deși, dacă legendele din Darujhistan aveau vreun adevăr, ea reapăruse pentru scurt timp în urmă cu mai puțin de un secol, pentru a dispărea a doua oară.

Ea a căutat să fure luna. Una dintre primele povești pe care i le spusese Crokus, după plecarea bruscă a lui Cotillion din mintea ei. O poveste cu aromă locală pentru a consolida cultul în regiune, poate. Ea a recunoscut o oarecare curiozitate. La urma urmei, zeița îi era omonimă. O Imass?

Nu există reprezentări iconice ale Stăpânei – ceea ce este destul de ciudat, posibil o interdicție impusă de temple. Care sunt simbolurile ei? O da. Urme de pasi. Și un văl. Ea s-a hotărât să întrebe mai mult fantomele pe acest subiect.

În orice caz, era destul de sigură că Cotillion nu ar fi mulțumit că eliberase acele fantome. Shadowthrone ar fi furios. Toate acestea i-ar fi stimulat motivația. Am fost posedată o dată, dar nu mai. Mai servesc, dar cum îmi convine, nu ei.

Afirmații îndrăznețe, dar ele erau tot ceea ce mai rămăsese ea de care putea să se țină. Un zeu folosește, apoi aruncă. Instrumentul este abandonat, uitat.

Adevărat, se părea că Cotillion nu era la fel de indiferent ca majoritatea zeilor în această chestiune, dar în cât de mult putea avea încredere ea?

Sub lumina lunii, Apsalar a găsit poteca secretă care șerpuia printre ruine. Și-a făcut drum de-a lungul ei, tăcută, folosind fiecare umbră disponibilă, până în inima Jen'rahb. Ajunge cu gândurile rătăcitoare. Trebuie să se concentreze, ca să nu devină victima acestei nopți.

La trădări trebuia să se răspundă. Această sarcină era mai mult pentru Shadowthrone decât Cotillion, sau așa explicase Patronul Asasinilor. Un scor vechi de rezolvat. Planurile erau aglomerate și destul de confuze, iar situația respectivă se înrăutățea, dacă agitația lui Shadowthrone de mai târziu era vreun indiciu. Ceva din acea neliniște se

întinsese pe Cotillion. Au fost mormăieri despre o altă convergență de puteri.

Mai vast decât oricare din cele care se întâmplase înainte și, într-un fel, Shadowthrone era în centrul acesteia. Totul.

A venit în vederea domului scufundat al templului, singura structură aproape completă atât de departe în Jen'rahb. Ghemuită în spatele unui bloc masiv ale cărui suprafețe erau pline de glife arcane, ea se așeză înapoi și studie apropierea. Erau posibile linii de vedere din nenumărate direcții. Ar fi destul de o provocare dacă observatorii ar fi fost poziționați să păzească intrarea ascunsă în acel templu. Trebuia să presupună că acei observatori erau acolo, secretați în crăpături și fisuri din toate părțile.

În timp ce privea, a prins mișcare, ieșind din tâmplă și îndepărtându-se pe furiș spre stânga ei. Prea îndepărtat pentru a distinge orice detaliu. În orice caz, un lucru era clar. Păianjenul era în inima cuibului său, primind și trimițând agenți. Ideal. Cu noroc, santinelele ascunse aveau să presupună că ea era unul dintre acei agenți, cu excepția cazului în care, bineînțeles, nu existau anumite căi pe care trebuie să le folosiți, un model modificat în fiecare noapte.

O altă variantă a existat. Apsalar a scos eșarfa lungă și subțire cunoscută sub numele de telab și și-a înfășurat-o în jurul capului până când numai ochii i-au rămas expuși. Și-a scos cuțitele din teacă, a petrecut douăzeci de bătăi ale inimii studiind traseul pe care avea să-l urmeze, apoi s-a aruncat înainte. O trecere rapidă a păstrat elementul neașteptat și a făcut din ea o țintă mai dificilă. În timp ce alerga peste dărâmături, a așteptat pocnetul greu al unei arbalete, zgomotul certurii în timp ce tăia aerul. Dar nu a venit niciunul. Ajungând la templu, ea văzu crăpătura fisurată care servea drept intrare și se îndreptă spre ea.

S-a strecurat în întuneric, apoi a făcut o pauză.

Pasajul mirosea a sânge.

Așteptând ca ochii ei să se adapteze, ea și-a ținut respirația și a ascultat.

Nimic. Acum putea distinge coridorul înclinat din față. Apsalar se îndreptă înainte, oprit la marginea unei camere mai mari. Un cadavru zăcea pe podeaua prăfuită, în mijlocul unei balte de sânge care se răspândea. La capătul opus al camerei era o perdea, trasă peste pragul unei uși. În afară de corp, în cameră se vedeau câteva piese de

mobilier modest. Un brazier turnat împodobit, lumină portocalie. Aerul era amar de moarte și fum.

Ea s-a apropiat de cadavru, cu ochii pe pragul cu perdele. Simțurile ei i-au spus că nu era nimeni în spate, dar dacă greșea, atunci greșeala s-ar putea dovedi fatală. Ajungând la silueta mototolită, a învelit un cuțit, apoi a întins mâna și a tras cadavrul pe spate. Suficient pentru a-i vedea fața.

Mebra. Se părea că cineva îi făcuse treaba pentru ea.

O mișcare în aer în spatele ei. Apsalar se aplecă și se rostogoli la stânga ei, când o stea aruncătoare fulgeră peste ea, făcând o gaură prin perdea. Recăpătându-și picioarele ghemuite, se îndreptă spre pasajul exterior.

Unde o siluetă îmbrăcată în haine gri strâmte a pășit în cameră. Mâna sa stângă înmănușată ținea o altă stea de fier, cu marginile multiple sclipind de otravă. În mâna dreaptă avea un cuțit kethra, cu cârlig și cu lamă lată. Un telab ascundea trăsăturile asasinului, dar în jurul ochilor săi întunecați era o masă de tatuaje gravate în alb pe pielea neagră.

Ucigașul se îndepărtă de prag, cu ochii ațintiți pe Apsalar. '

Femeie proastă, șuieră o voce de bărbat, cu Ehrlii accentuate.

— Clanul de Sud al Semk, spuse Apsalar. — Ești departe de casă.

— Nu trebuiau să fie martori. Mâna lui stângă a fulgerat.

Apsalar se răsuci. Steaua de fier trecu cu bici pe lângă peretele din spatele ei.

Semk s-a repezit în spatele aruncării. El a tăiat și s-a încrucișat cu mâna stângă pentru a-i bate deoparte brațul de cuțit, apoi a împins cu kethra, căutându-i abdomenul, după care avea să sfâșie lama într-o tăietură care se scurge. Nici unul nu a reușit.

Chiar dacă se legăna cu brațul stâng, Apsalar păși în dreapta ei.

Călcâiul mâinii lui trosni puternic de șoldul ei. Mișcarea ei departe de kethra i-a forțat pe Semk să încerce să urmărească cu arma.

Cu mult înainte ca el să ajungă la ea, ea îşi bătuse cuţitul între coaste, vârful străpungându-i spatele inimii.

Cu un geamăt sugrumat, Semk s-a lăsat, a alunecat de pe lama cuțitului și a căzut pe podea. A oftat ultima suflare, apoi a rămas nemișcat.

Apsalar și-a curățat arma peste coapsa bărbatului, apoi a început să-i taie hainele. Tatuajele au continuat, acoperind fiecare parte a lui.

O trăsătură destul de comună printre războinicii Clanului Sud, dar stilul nu era Semk. Scriptul arcan se înfășura pe membrele musculoase ale asasinului, asemănător cu sculptura pe care o văzuse în ruinele din afara templului.

Limba Primului Imperiu.

Cu suspiciune crescândă, ea a răsturnat cadavrul pentru a dezvălui spatele.

Și am văzut un petic întunecat, aproximativ dreptunghiular, peste omoplatul drept al lui Semk. Acolo unde fusese odată numele bărbatului, înainte de a fi ascuns ritualic.

Acest om fusese un preot al celor fără nume.

O, Cotillion, nu-ți va plăcea deloc asta.

****

'Bine?'

Telorast ridică privirea. 'Deci ce?'

— Este o drăguță.

— Suntem mai drăguți.

Curdle pufni. — Momentan, ar trebui să nu fiu de acord.

'În regulă. Dacă îți place tipul întunecat, mortal.

— Ceea ce întrebam, Telorast, este dacă rămânem cu ea.

— Dacă nu, Edgewalker va fi foarte nemulțumit de noi, Curdle. Nu vrei asta, nu? A mai fost nemulțumit de noi sau ai uitat?

'Amenda! Nu trebuia să aduci în discuție asta, nu-i așa? Deci s-a hotărât. Rămânem cu ea.

— Da, spuse Telorast. — Până când vom găsi o modalitate de a scăpa din încurcătura asta.

— Adică să-i înșeli pe toți?

'Desigur.'

— Bine, spuse Curdle, întinzându-se de-a lungul zidului ruinat și privind stelele ciudate. — Pentru că îmi vreau tronul înapoi.

'La fel şi eu.'

Curdle a adulmecat. 'Oameni morți. Proaspăt.'

'Da. Dar nu ea.

'Nu, nu ea.' Fantoma a tăcut o clipă, apoi a adăugat: — Atunci nu doar drăguță.

— Nu, încuviinţă Telorast sumbru, nu doar drăguţă.

Capitolul doi

Trebuie luat ca dat că un bărbat care se întâmplă să fie cel mai puternic, cel mai teribil și mai mortal vrăjitor din lume, trebuie să aibă o femeie lângă el.

Dar nu rezultă, copiii mei, că o femeie de proporții similare are nevoie de un bărbat la ea.

Acum, cine vrea să fie tiran?

Stăpâna Wu

Malaz City School of Waifs and Urchins 1152 Somnul lui Burn Nesubstanțial, dispărând și dispărut din vedere, înfumurat și înțepător, Ammanas se agita pe străvechiul Tron al Umbrei. Ochi ca hematitul lustruit erau ațintiți pe silueta zgârietă care stătea în fața ei. O siluetă al cărei cap era fără păr, cu excepția unei încurcături sălbatice, gri și negru, peste urechi și în jurul spatelui craniului subtil deformat.

Și sprâncene gemene care rivalizau cu franjuri în capriție haotică, gândaci și înnoduri pentru a se potrivi cu corp de corp de emoții derutant și neliniştitor de pe chipul ridat de sub ele.

Subiectul mormăia, nu tocmai pe gura: „Nu este atât de înspăimântător, nu-i așa? Înăuntru și afară, dincolo și mai departe, aici și în altă parte, o apariție șovăitoare a intenției șovăitoare și poate a intelectului șovăitor – mai bine să nu-l las să-mi citească gândurile – uită-te sever, nu, atent, nu, mulțumit! Nu așteptați. Îngrozit. Îngrozit. Nu, cu uimire. Da, cu uimire. Dar nu pentru mult timp, e obositor. Arata plictisit. Doamne, la ce mă gândesc?

Orice altceva în afară de plictisit, oricât de plictisitor ar fi, ce-i cu el privindu-mă de sus, iar eu privindu-mă la el și la Cotillion acolo, cu brațele încrucișate, rezemat de acel perete și zâmbind – ce fel de public este el? Cel mai rău tip, spun eu. La ce mă gândeam?

Ei bine, cel puțin mă gândeam. Mă gândesc, de fapt, și s-ar putea presupune că Shadowthrone face același lucru, presupunând, desigur, că creierul lui nu s-a scurs, din moment ce nu este altceva decât umbre, așa că ce îl ține? Ideea este că sunt bine sfătuit să-mi reamintesc, așa cum fac acum, ideea este că m-a chemat. Și așa iată-mă. Servitor de drept. Loial. Ei bine, mai mult sau mai puțin loial. Demn de încredere. De cele mai multe ori. Modest și

respectuos, întotdeauna. Pentru toate aparențele exterioare, și ceea ce este exterior în aparență este tot ceea ce contează în această lume și în orice altă lume. Nu-i așa? Zâmbet! Grimasă. Arata de ajutor. plină de speranță. Hârâit, hirsut, întâmplător. Stai, cum arată cineva întâmplător? Ce fel de expresie trebuie să fie aceea? Trebuie să mă gândesc la asta. Dar nu acum, pentru că asta nu este o întâmplare, ci o împrejurare...

'Tăcere.'

'Lordul meu? Nu am spus nimic. Oh, cel mai bine aruncă o privire acum și gândește-te la asta.

Nu am spus nimic. Tăcere. Poate face o observație? Da, asta trebuie să fie. Privește înapoi, acum, cu respect și spune cu voce tare: Într-adevăr, domnul meu. Tăcere. Acolo. Cum reactioneaza? Asta e apoplexie în creștere? Cum se poate spune, cu toate acele umbre? Acum, dacă m-aș așeza pe acel tron...

— Iskaral Pust!

'Da Domnul meu?'

'M-am hotarat.'

'Da Domnul meu? Ei bine, dacă a decis ceva, de ce nu o spune pur și simplu?

— M-am hotărât, Iskaral Pust...

— Mai face ceva! Da Domnul meu?'

— Că tu... Shadowthrone făcu o pauză și păru să-și treacă o mână peste ochi. — Vai... adăugă el într-un murmur, apoi se îndreptă. — Am decis că va trebui să faci.

'Lordul meu? Îndepărtați ochii! Acest zeu este nebun. Slujesc un zeu nebun!

Ce fel de expresie garantează asta?

'Merge! Pleacă de-aici!'

Iskaral Pust se înclină. — Desigur, milord. Imediat!' Apoi se ridică, așteptând. Privind în jur, o privire rugătoare către Cotillion. 'Am fost chemat! Nu pot pleca până nu mă eliberează acest idiot de pe tron! Cotillion înțelege – asta ar putea fi distracție în acei ochi îngrozitor de reci – oh, de ce nu spune ceva? De ce nu-și amintește de această pată blajină de pe acest tron...

Un mârâit de la Ammanas și Marele Preot al Umbrei, Iskaral Pust, a dispărut.

Shadowthrone rămase apoi nemișcat o vreme, înainte de a-și întoarce încet capul pentru a-l privi pe Cotillion. 'La ce te uiti?' el a cerut.

— Nu prea mult, răspunse Cotillion. — Ai devenit destul de nesubstanțial în ultimul timp.

'Asa imi place.' S-au studiat unul pe altul pentru o clipă. — În regulă, sunt puțin întinsă! Țipătul a răsunat, iar zeul s-a domolit. — Crezi că va ajunge acolo la timp?

'Nu.'

— Crezi că, dacă o face, va fi suficient?

'Nu.'

'Cine te-a intrebat!?'

Cotillion a privit cum Ammanas clocotea, se agita și se zvârcoli pe tron. Apoi Lord of Shadow a căzut nemișcat și a ridicat încet un singur deget grăbit. 'Am o idee.'

— Și te voi lăsa pe tine, spuse Cotillion, împingându-se de perete. — Mă duc la o plimbare.

Shadowthrone nu răspunse.

Privind peste el, Cotillion văzu că dispăruse. — Oh, murmură el, a fost o idee bună.

Ieșind din Shadowkeep, se opri pentru a studia peisajul de dincolo. Avea obiceiul să se schimbe dintr-o clipă, deși nu atunci când cineva se uita de fapt, ceea ce, presupunea el, era un har mântuitor. O linie de dealuri împădurite la dreapta, rigole și râpe direct în față și un lac fantomatic la stânga, pe care călăreau o jumătate de duzină de corăbii cu vele gri în depărtare. Demonii Artorallah au plecat să atace satele de coastă din Aptoria, bănuia el. Era rar să găsești regiunea lacului apărând atât de aproape de fortificație, iar Cotillion simți un moment de neliniște. Demonii acestui tărâm păreau să facă puțin mai mult decât să aștepte timpul lor, acordând puțină atenție lui Shadowthrone și făcând mai mult sau mai puțin ce le plăcea. Ceea ce presupunea, în general, vâlvă, atacuri fulgere asupra vecinilor și jefuiri.

Ammanas putea bine să le comandă, dacă ar fi vrut așa. Dar nu a făcut-o niciodată, poate că nu dorește să testeze limitele loialității lor. Sau poate doar preocupat de o altă îngrijorare. Cu schemele lui.

Lucrurile nu erau bine. Puțin întins, ești, Ammanas? Nu sunt surprins. Cotillion putea să simpatizeze și aproape că a făcut-o. Pe moment, înainte de a-și aminti că Ammanas își invitase majoritatea riscurilor asupra sa. Și, prin extensie, și asupra mea.

Căile din față erau înguste, întortocheate și perfide. Necesită precauție maximă la fiecare pas măsurat.

Așa să fie. La urma urmei, am făcut asta înainte. Și a reușit. Desigur, de data aceasta era mult mai mult în joc. Prea mult, poate.

Cotillion porni spre terenul spart din fața lui. Două mii de pași, iar în fața lui era o potecă care ducea într-un sifon. Umbrele se învârteau între pereții aspri de stâncă. Reticent să se despartă în timp ce mergea pe pistă, ei au alunecat ca algele marine în adâncuri puțin adânci în jurul picioarelor lui.

Atât de multe din acest tărâm își pierduseră... locul care îi revenea. Confuzia a declanșat un tumult fierbinte în buzunarele unde se adunau umbrele. Strigăte slabe îi șopteau la urechi, parcă de la mare distanță, glasul mulțimilor înecându-se. Sudoarea îi curgea fruntea lui Cotillion, iar el și-a grăbit pasul până a trecut de dolină.

Poteca a înclinat în sus și în cele din urmă sa deschis pe un platou larg.

În timp ce păși cu pași mari în limpede, cu ochii ațintiți pe un inel îndepărtat de pietre în picioare, a simțit o prezență lângă el și s-a întors pentru a vedea o creatură înaltă, scheletică, îmbrăcată în zdrențe, mergând la ritmul lui. Nu suficient de aproape pentru a întinde mâna și atinge, dar prea aproape pentru confortul lui Cotillion. — Edgewalker. A trecut ceva timp de când te-am văzut ultima oară.

— Nu pot spune același lucru despre tine, Cotillion. Merg pe jos-'

— Da, știu, intervinu Cotillion, mergi pe cărări nevăzut.

'De tine. Hounds nu împărtășesc eșecul tău.

Cotillion se încruntă la creatură, apoi se uită înapoi, pentru a-l vedea pe Baran la treizeci de pași înapoi, păstrându-și distanța. Cap masiv până la pământ, cu ochii strălucitori în vânătăi. — Ești urmărit.

— Îmi imaginez că îi distrează, spuse Edgewalker.

Au continuat o vreme, apoi Cotillion a oftat. — M-ai căutat? el a intrebat. 'Ce vrei?'

'De la tine? Nimic. Dar văd destinația ta și așa aș fi martor.

— Martor la ce?

— Conversația ta iminentă.

Cotillion se încruntă. — Și dacă aș prefera să nu fii martor?

Fața scheletică avea un rânjet permanent, dar într-un fel părea să se lărgească ușor. — Nu există intimitate în Shadow, uzurpator.

Uzurpator. Aș fi ucis de mult acest nenorocit dacă nu era deja mort. De mult.

— Nu sunt inamicul tău, spuse Edgewalker, ca și cum ar fi ghicit gândurile lui Cotillion. 'Nu încă.'

„Avem dușmani mai mult decât destui așa cum este. În consecință, a continuat Cotillion, nu ne dorim mai mult. Din păcate, din moment ce nu avem cunoștințe cu privire la scopul tău sau motivațiile tale, nu putem prezice ce te-ar putea jigni. Deci, în interesul păcii dintre noi, luminează-mă.

— Asta nu pot face.

— Nu se poate sau nu?

— Eșecul este al tău, Cotillion, nu al meu. Al tău și al lui Shadowthrone.'

— Ei bine, este convenabil.

Edgewalker păru să ia în considerare observația sardonica a lui Cotillion pentru o clipă, apoi dădu din cap. 'Da, este.'

De mult...

S-au apropiat de pietrele în picioare. Nu a mai rămas nici măcar un buiandrug pentru a trece inelul, doar moloz împrăștiat pe pante, de parcă o detonație străveche din inima cercului ar fi explodat structura masivă – chiar și pietrele verticale erau toate înclinate spre exterior, ca petalele unei flori. .

— Acesta este un loc neplăcut, spuse Edgewalker, în timp ce se îndreptau spre dreapta pentru a lua abordarea formală, un bulevard mărginit de copaci joase, putrezici, fiecare stând răsturnat, cu rădăcinile rămase strângând aerul.

Cotillion a ridicat din umeri. — Cam la fel de neplăcut ca oriunde în acest tărâm.

— S-ar putea să crezi asta, având în vedere că nu ai niciuna dintre amintirile pe care le am. Evenimente groaznice, cu multă vreme în urmă, dar ecourile rămân.

— Mai rămâne puțină putere reziduală aici, spuse Cotillion în timp ce se apropiau de cele două pietre cele mai mari și mergeau între ele.

'Asta e adevarat. Desigur, nu este cazul la suprafață.

'Suprafata? Ce vrei să spui?'

— Pietrele în picioare sunt întotdeauna pe jumătate îngropate, Cotillion. Iar creatorii au fost rareori ignoranți de semnificația acestui lucru. Lumea de peste și lumea interlopă.

Cotillion se opri și aruncă o privire înapoi, studiind copacii răsturnați de pe bulevard. — Și această manifestare pe care o vedem aici este dată lumii interlope?

'Intr-un fel de a spune.'

— Manifestarea supralumului poate fi găsită în alt tărâm? Unde s-ar putea vedea un inel de pietre care se înclină spre interior și copaci cu partea dreaptă în sus?

— Presupunând că nu sunt complet îngropate sau erodate până acum.

Acest cerc este foarte vechi.

Cotillion se întoarse din nou și îi observă pe cei trei dragoni vizavi de ei, fiecare la baza unei pietre în picioare, deși lanțurile lor masive se întindeau în pământul aspru, mai degrabă decât în stânca deteriorată. Încătușat la gât și la cele patru membre, cu un alt lanț înfășurat întins în spatele umerilor și aripilor fiecărui dragon. Fiecare lanț tras atât de strâns încât să împiedice orice mișcare, nici măcar o ridicare a capului. — Acesta, spuse Cotillion într-un murmur, este așa cum ai spus, Edgewalker. Un loc neplăcut. Am uitat.

— Uiți de fiecare dată, spuse Edgewalker. — Depășit de fascinația ta. Aceasta este puterea reziduală în acest cerc.

Cotillion îi aruncă o privire rapidă. — Sunt vrăjită?

Creatura slabă ridică din umeri într-un zgomot slab de oase. „Este o magie fără scop dincolo de ceea ce realizează. Fascinație... și uitare.

— Am probleme să accept asta. Orice vrăjitorie are un scop dorit.

Încă o ridicare din umeri. „Le este foame, dar nu pot să se hrănească”.

După o clipă, Cotillion dădu din cap. — Vrăjitoria aparține dragonilor, atunci. Ei bine, pot accepta asta. Totuși, cum rămâne cu cercul în sine? I-a murit puterea? Dacă da, de ce sunt încă legați acești dragoni?

— Nu a murit, pur și simplu nu acționează în vreun fel asupra ta, Cotillion. Nu ești intenția lui.

'Destul de bine.' Se întoarse în timp ce Baran pătrunde în vizor, legănându-se larg pentru a evita atingerea lui Edgewalker, apoi fixându-și atenția asupra dragonilor.

Cotillion și-a văzut hacklele înțepenindu-se. — Poți să-mi răspunzi la asta, îi spuse lui Edgewalker, de ce nu vor vorbi cu mine?

— Poate că încă nu ai spus nimic care să merite un răspuns.

'Eventual. Care crezi că va fi răspunsul, atunci, dacă vorbesc despre libertate?

— Sunt aici, spuse Edgewalker, să descopăr asta pentru mine.

— Imi poți citi gândurile? întrebă Cotillion cu o voce scăzută.

Capul uriaș al lui Baran se întoarse încet pentru a-l privi pe Edgewalker. Houndul făcu un singur pas mai aproape de creatură.

— Nu am o astfel de omnisciență, răspunse calm Edgewalker, părând să nu bage în seamă atenția lui Baran. — Deși unuia ca tine ar putea părea așa. Dar am existat de vremuri peste socoteala ta, Cotillion. Toate modelele îmi sunt cunoscute, pentru că au fost jucate de nenumărate ori înainte. Având în vedere ceea ce ne apropie pe toți, nu a fost greu de prezis. Mai ales având în vedere preștiința ta neobișnuită. Gropile moarte care erau ochii lui Edgewalker păreau să-l studieze pe Cotillion. — Bănuiești, nu-i așa, că dragonii sunt în centrul a tot ce va veni?

Cotillion făcu un semn către lanțuri. — Probabil că ajung până în lumea de deasupra? Și ce warren este?

'Tu ce crezi?' a contracara Edgewalker.

— Încearcă să-mi citești mintea.

'Nu pot.'

— Deci, ești aici pentru că ești disperat să știi ce știu eu, sau chiar ce bănuiesc.

Tăcerea lui Edgewalker a fost un răspuns suficient la acea întrebare. Cotillion zâmbi. — Până la urmă, cred că nu voi face niciun efort să comunic cu acești dragoni.

— Dar o vei face în cele din urmă, răspunse Edgewalker. — Și când o vei face, voi fi aici. Așadar, la ce îți folosește să taci acum?

— Ei bine, pentru a te irita, presupun.

„Am existat cu epoci dincolo de tine...”

— Deci ai mai fost iritat înainte, da, știu. Și va fi din nou, fără îndoială.

— Fă efortul tău, Cotillion. În curând, dacă nu acum. Dacă vrei să supraviețuiești, ceea ce urmează.

'În regulă. Cu condiția să-mi spui numele acestor dragoni.

Un răspuns clar reticentă: „Așa cum doriți...”

— Și de ce au fost întemnițați aici și de către cine.

— Asta nu pot face.

S-au studiat unul pe celălalt, apoi Edgewalker a înclinat capul și a observat: — Se pare că suntem într-un impas, Cotillion. Care este decizia ta?'

'Foarte bine. Voi lua ceea ce pot primi.

Edgewalker s-a confruntat cu cei trei dragoni. — Acestea sunt din sângele curat.

Eleint. Ampelas, Kalse și Eloth. Crima lor a fost... ambiția. Este o crimă destul de comună. Creatura se întoarse înapoi spre Cotillion. „Poate endemic”

Ca răspuns la acea judecată voalată, Cotillion a ridicat din umeri. Se apropie de fiarele închise. — Presupun că mă auzi, spuse el cu voce joasă. „Se apropie un război. La doar câțiva ani distanță. Și, bănuiesc, va atrage în lupta sa practic fiecare ascendent din toate tărâmurile. Trebuie să știu, dacă ești eliberat, de ce parte vei lupta.

S-a lăsat tăcere pentru o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, apoi o voce răbufni în mintea lui Cotillion. — Vii aici, uzurpator, în căutarea aliaților.

O a doua voce a tăiat, aceasta distinct feminin: „Legat de recunoştinţă pentru că ne-a eliberat. Dacă m-aș negocia din poziția ta, aș fi nebun să sper la loialitate, la încredere.

— Sunt de acord, spuse Cotillion, că aceasta este o problemă. Probabil că vei sugera să te eliberez înainte să ne târguim.

— Este corect, spuse prima voce.

— Vai, nu sunt atât de interesat să fiu corect.

— Te temi că te vom devora?

— În interesul conciziei, spuse Cotillion, și înțeleg că amabilul tău se bucură de concizie.

Al treilea dragon a vorbit atunci, cu o voce grea și profundă: — Eliberarea noastră mai întâi ne-ar scuti, într-adevăr, de efortul de a negocia apoi. În plus, ne este foame.

— Ce te-a adus pe acest tărâm? întrebă Cotillion.

Nu a existat niciun răspuns.

Cotillion oftă. — Voi fi mai înclinat să te eliberez – presupunând că pot – dacă am motive să cred că închisoarea ta a fost nedreaptă.

Femeia dragonul a întrebat: „Și tu presupui că iei acea decizie?”

„Acesta nu pare a fi momentul potrivit pentru a fi ticălos”, a răspuns el exasperat. „Ultima persoană care a făcut această judecată în mod clar nu te-a găsit în favoarea ta și a putut face ceva în privința asta. Aș fi crezut că toate aceste secole în lanțuri v-ar fi determinat pe voi trei să vă reevaluați motivațiile. Dar se pare că singurul tău regret este că ai fost inegal cu ultima entitate care a presupus să te judece.

— Da, spuse ea, este un regret. Dar nu este singurul nostru.

'În regulă. Să-i auzim pe unii dintre ceilalți.

„Că Tiste Andii care au invadat acest tărâm au fost atât de amănunți în distrugerea lor”, a spus al treilea dragon, „și atât de absoluti în insistența lor încât tronul să rămână nerevendicat”.

Cotillion trase o respirație lentă și lungă. Își aruncă o privire înapoi către Edgewalker, dar apariția nu spuse nimic. „Și ce”, a întrebat el pe dragoni, „le-a stimulat atât zelul?”

— Răzbunarea, desigur. Și Anomandaris.

— Ah, cred că acum pot presupune că știu cine v-a întemnițat pe cei trei.

„Aproape că ne-a ucis”, a spus femeia dragon. — O reacție excesivă din partea lui. La urma urmei, mai bine Eleint pe Tronul Umbrei decât un alt Tiste Edur, sau mai rău, un uzurpator.

— Și cum ar fi Eleint să nu fie uzurpatori?

— Pedanteria ta nu ne impresionează.

— Toate acestea au fost înainte sau după Destrămarea Tărâmului?

— Asemenea distincţii sunt lipsite de sens. Despărțirea continuă până în zilele noastre și, în ceea ce privește forțele care au conspirat pentru a declanșa evenimentul groaznic, acestea au fost multe și variate. Ca un pachet de enkar'al care se închide pe o drypthara rănită. Ceea ce este vulnerabil atrage... hrănitori.'

— Așadar, spuse Cotillion, dacă ai fi eliberat, ai căuta din nou Tronul Umbrei. Numai că de data aceasta, cineva ocupă acel tron.

„Veridicitatea acestei afirmații este supusă dezbaterii”, a spus dragonul feminin.

— O chestiune de semantică, a adăugat primul dragon. Umbre aruncate de umbre.

— Crezi că Ammanas stă pe tronul umbră greșit.

— Adevăratul tron nu se află nici măcar în acest fragment de Emurlahn.

Cotillion își încrucișă brațele și zâmbi. — Și Ammanas este?

Dragonii nu spuseră nimic și el simți, cu mare satisfacție, neliniștea lor bruscă.

— Asta, Cotillion, spuse Edgewalker în spatele lui, este o distincție curioasă. Sau pur și simplu ești necinstit?

— Nu pot să-ți spun, spuse Cotillion, cu un zâmbet slab.

Femeia balaurului a spus: „Eu sunt Eloth, Stăpâna iluziilor – înseamnă pentru tine – și Mockra și Thyr. Un

modelator de sânge. Tot ce mi-a cerut K'rul, am făcut. Și acum te închipui să-mi pui la îndoială loialitatea?

— Ah, spuse Cotillion, dând din cap, atunci înțeleg că ești conștient de războiul iminent. Sunteți la curent și cu zvonurile despre întoarcerea lui K'rul?

— Îi crește sângele bolnav, spuse al treilea dragon. „Eu sunt Ampelas, care a modelat Sângele pe cărările lui Emurlahn. Vrăjitoria mânuită de Tiste Edur s-a născut din voința mea – acum înțelegi, Uzurpatorule?

— Că dragonii sunt predispuși la pretenții grandioase și la sentință? Da, chiar înțeleg, Ampelas. Și acum ar trebui să presupun că pentru fiecare dintre warrens, Bătrân și nou, există un dragon corespunzător?

Sunteți aromele sângelui lui K'rul? Dar dragonii Soletaken, cum ar fi Anomandaris și, mai relevant, Scabandari Bloodeye?

— Suntem surprinși, spuse primul dragon după o clipă, că știi numele ăsta.

— Pentru că l-ai omorât de mult?

— O proastă presupunere, Uzurpatorule, mai săracă pentru asta ai dezvăluit amploarea ignoranței tale. Nu, nu l-am ucis noi. În orice caz, sufletul lui rămâne viu, deși chinuit. Cel al cărui pumn i-a zdrobit craniul și i-a distrus corpul, nu ne este supus, nici, bănuim, nimănui în afară de ea însăși.

— Atunci ești Kalse, spuse Cotillion. — Și ce cale pretindeți?

„Pretențiile grandioase le las rudelor mele. Nu am nevoie să te impresionez, uzurpator. În plus, mă bucur să aflu cât de puțin înțelegi.

Cotillion a ridicat din umeri. — Întrebam despre Soletaken. Scabandari, Anomandaris, Osserc, Olar Ethil, Draconus-'

Edgewalker a vorbit în spatele lui: „Cotillion, cu siguranță ai bănuit până acum că acești trei dragoni au căutat Tronul Umbrei din motive onorabile?”

— Pentru a-l vindeca pe Emurlahn, da, Edgewalker, înțeleg asta.

— Și nu asta cauți și tu?

Cotillion se întoarse să privească creatura. 'Este?'

Edgewalker a părut surprins pentru o clipă, apoi, înclinând ușor capul, a spus: „Nu vindecarea te preocupă, ci cine va sta pe Tron după aceea”.

— După cum înțeleg lucrurile, răspunse Cotillion, odată ce acești dragoni au făcut ceea ce le-a cerut K'rul, au fost

obligați să se întoarcă la Starvald Demelain. Ca surse de vrăjitorie, nu li se putea permite să interfereze sau să rămână activi pe tărâmuri, ca nu cumva vrăjitoria să nu mai fie previzibilă, ceea ce, la rândul său, ar alimenta Haosul – inamicul etern în această mare schemă. Dar Soletaken s-a dovedit a fi o problemă. Ei au posedat sângele lui Tiam și, odată cu el, marea putere a Eleintului. Cu toate acestea, puteau călători după bunul plac. Ar putea interveni și au făcut-o. Din motive evidente. Scabandari a fost inițial Edur și așa a devenit campionul lor...

— După uciderea liniei regale Edur! spuse Eloth cu un şuierat. '

După ce a vărsat sânge draconean în inima lui Kurald Emurlahn! După ce a deschis prima rană mortală asupra acelui warren! Ce credea el că sunt porțile?

— Tiste Andii pentru Anomandaris, continuă Cotillion. 'Tiste Liosan pentru Osserc. The T'lan Imass pentru Olar Ethil. Aceste legături și loialitățile născute din ele sunt evidente. Draconus este mai mult un mister, desigur, din moment ce a fost plecat de mult timp...

— Cel mai ocărât dintre toţi! Eloth ţipă, vocea umplând craniul lui Cotillion, astfel încât acesta tresări.

Făcând un pas înapoi, ridică o mână. — Scutește-mă, te rog. Nu mă interesează cu adevărat toate astea, sincer să fiu. În afară de a descoperi dacă a existat dușmănie între Eleint și Soletaken. Se pare că există, cu posibila excepție a lui Silanah...

— Sedus de farmecele lui Anomandaris, se răsti Eloth. „Și cererile nesfârșite ale lui Olar Ethil...”

— Pentru a aduce foc în lumea Imass, spuse Cotillion. — Căci acesta este aspectul ei, nu-i așa? Al tău?

Ampelas observă: — Nu este atât de neînțelegător pe cât ai crezut, Kalse.

— Apoi, din nou, continuă Cotillion, și tu revendică Thyr, Eloth. Ah, asta a fost deștept din partea lui K'rul, care te-a forțat să împărțiți puterea.

— Spre deosebire de Tiam, spuse Ampelas, când suntem uciși, rămânem morți.

„Ceea ce mă duce la ceea ce am cu adevărat nevoie să înțeleg. Zeii Bătrâni.

Nu sunt pur și simplu dintr-o lume, nu-i așa?

'Desigur că nu.'

— Și de cât timp există?

„Chiar și atunci când Întunericul a domnit singur”, a răspuns Ampelas, „au existat forțe elementare. Mișcându-

se nevăzut până la venirea Luminii. Legați doar de propriile lor legi. Natura Întunericului este doar că se stăpânește pe sine.

— Și este Dumnezeul schilod un bătrân?

Tăcere.

Cotillion a descoperit că își ținea respirația. El luase o cale întortocheată către această întrebare și făcuse descoperiri pe parcurs – atât de multe de gândit, de fapt, încât mintea îi era amorțită, asediată de tot ce învățase. — Trebuie să știu, spuse el într-o eliberare lentă a respirației.

'De ce?' întrebă Edgewalker.

— Dacă este, spuse Cotillion, urmează o altă întrebare. Cum omori o forță elementară?

— Ai spart echilibrul?

— A fost deja distrus, Edgewalker! Acel zeu a fost coborât la suprafața unei lumi. Și înlănțuit. Puterea lui sfâșiată și secretată în lupte minuscule, practic fără viață, dar toate legate de lumea din care am venit...

— Păcat pentru lumea asta, spuse Ampelas.

Desconsiderarea îngâmfată din acel răspuns l-a înțepat pe Cotillion. A respirat adânc și a rămas tăcut, până când furia a trecut, apoi a înfruntat din nou dragonii. — Și din lumea aceea, Ampelas, otrăvește lăbrelele.

Fiecare warren. Ești capabil să te lupți cu asta?

„Am fost eliberați...”

„Dacă ai fi eliberat”, a spus Cotillion, cu un zâmbet dur, „ți-ai relua scopul inițial și ar fi mai mult sânge draconean vărsat în Tărâmul Umbrei”.

— Și tu și colegul tău uzurpator credeți că sunteți capabili de asta?

— Pe cât de mult ai recunoscut-o, spuse Cotillion. „Poți fi ucis și, când ai fost ucis, rămâi mort. Nu este de mirare că Anomandaris v-a înlănțuit pe toți trei. În prostia obstinată nu ai egali...

„Un tărâm despărțit este cel mai slab tărâm dintre toate! De ce crezi că Dumnezeul Infirmă lucrează prin asta?

— Mulţumesc, îi spuse Cotillion lui Ampelas pe un ton liniştit. — Asta trebuie să știu. S-a întors și a început să meargă înapoi pe apropiere.

'Aștepta!'

— Vom vorbi din nou, Ampelas, spuse el peste un umăr, înainte ca totul să se ducă în Abis.

Edgewalker a urmat.

De îndată ce s-au îndepărtat de inelul de pietre, creatura a spus: „Trebuie să mă reproșez. Te-am

subestimat, Cotillion.

— Este o greșeală destul de comună.

'Ce vei face acum?'

— De ce să-ți spun?

Edgewalker nu a răspuns imediat. Au continuat în jos panta, au ieşit cu paşi mari pe câmpie. „Ar trebui să-mi spui”, a spus în cele din urmă apariția, „pentru că aș putea fi înclinat să-ți ajut”.

„Asta ar însemna mai mult pentru mine dacă aș ști cine – ce – ești.”

— Poți să mă consideri... o forță elementară.

Un fior surdă se strecură prin Cotillion. 'Înțeleg. În regulă, Edgewalker.

Se pare că Dumnezeul schilodit a lansat o ofensivă pe mai multe fronturi. Primul Tron al T'lan Imass și Tronul Umbrei sunt cele care ne preocupă cel mai mult, din motive evidente. În acești doi, simțim că luptăm singuri – nici măcar nu ne putem baza pe Oini, având în vedere măiestria pe care Tiste Edur par să o dețină asupra lor. Avem nevoie de aliați, Edgewalker, și avem nevoie de ei acum.

— Tocmai te-ai îndepărtat de trei astfel de aliați...

— Aliați care nu ne vor smulge capetele odată ce amenințarea a fost respinsă.

— Ah, există asta. Foarte bine, Cotillion, voi lua în considerare problema.

'Nu vă grăbiţi.'

— Pare o noțiune contrară.

„Dacă unuia îi lipsește sarcasmul, îmi imaginez că nu este așa”.

— Mă interesează, Cotillion. Și acesta este un lucru rar.

'Știu. Ai existat mai mult... Cuvintele lui Cotillion au dispărut. O forță elementară. Bănuiesc că are la asta. La naiba.

****

Erau atât de multe feluri de a vedea această nevoie îngrozitoare, vasta conspirație a motivațiilor din care puteau fi scoase toate nuanțele și formele de moralitate, încât Mappo Runt a rămas simțindu-se copleșit, din care

doar tristețea curgea, pură și înfrigurată, în gândurile sale.
.

Sub pielea aspră a mâinilor, putea simți că amintirea nopții se estompează încet de pe piatră și, în curând, această stâncă avea să cunoască asaltul căldurii soarelui – această burtă zgâiată, cu urme de rădăcini, care nu se înfruntase la soare de nenumărate milenii.

Întoarsese pietre. Șase din zori. Plăci de dolomit cizelate grosier, iar sub fiecare găsise o împrăștiere de oase rupte. Oasele mici, fosilizate și, deși în nenumărate bucăți, după greutatea interminabilă zdrobitoare a pietrei, scheletele erau, din câte a putut determina Mappo, complete.

Au existat, au fost și vor fi întotdeauna, tot felul de războaie. Știa că, în toate locurile pârjolite și întărite de cicatrici din sufletul său, așa că nu a fost nici un șoc în descoperirea pe care a făcut-o cu acești copii Jaghut morți de mult. Iar groaza trecuse prin gândurile lui o trecere rapidă cu milă, lăsându-i în cele din urmă tristețea pe vechiul său prieten.

Curând în jos, pur și rece.

Războaie în care soldatul a luptat soldat, vrăjitorul s-a ciocnit cu vrăjitorul.

Asasinii s-au îndreptat, lamele de cuțit pâlpâind în noapte. Războaie în care cei legii s-au luptat cu cei ilegali intenționați; în care cei sănătoşi la minte stăteau împotriva sociopatului. Văzuse cristale crescând într-o singură noapte de pe podeaua deșertului, fațete după fațete dezvăluite ca petalele unei flori care se deschide și i se păru că brutalitatea se comporta în același mod. Un incident a dus la altul, până când a izbucnit o conflagrație, înghițind pe toți în cale.

Mappo își ridică mâinile de pe partea inferioară expusă a plăcii și se îndreptă încet. Să se uite la tovarășul său, încă păduind adâncurile calde ale Mării Raraku. Ca un copil care se desfășoară către o nouă plăcere, neașteptată. Stropind, trecându-și mâinile prin stufurile care păruseră ca și cum ar fi fost amintite în existență chiar de mare.

Icarium.

Cristalul meu.

Când conflagrația a consumat copii, atunci distincția dintre cel sănătos și sociopat a încetat să mai existe. Era defectul lui, știa bine, să tânjească să caute adevărul din toate părțile, să înțeleagă nenumăratele justificări pentru comiterea celor mai brutale crime. Imass fusese înrobit de

tiranii Jaghut înșelător, condus pe cărări de închinare falsă, făcut să facă lucruri de nespus. Până când i-au descoperit pe amăgitori. Dezlănțuirea răzbunării, mai întâi împotriva tiranilor, apoi împotriva tuturor Jaghut. Și astfel cristalul a crescut, fațetă după fațetă...

Până acum... El a aruncat încă o dată privirea spre oasele copilului. Fixat sub plăci de dolomit. Nu calcarul, deoarece dolomitul a oferit o suprafață bună pentru sculptarea glifelor și, deși moale, a absorbit putere, făcându-l mai lent să se erodeze decât calcarul brut și astfel a păstrat acele glife, decolorate și cu margini moi după toate aceste mii de ani. sigur, dar totuși vizibil.

Puterea acelor saloane a persistat, mult după ce creatura închisă de ei murise.

Se spunea că Dolomitul păstrează amintiri. O credință în rândul oamenilor lui Mappo, cel puțin, care în rătăcirea lor întâlniseră astfel de edificii Imass, mormintele improvizate, cercurile sacre, pietrele de vedere de pe vârfurile dealurilor – întâlnite și apoi evitate cu grijă. Căci bântuielile din aceste locuri erau un lucru palpabil.

Sau așa am reușit să ne convingem.

Stătea aici, pe marginea Mării Raraku, în locul unei crime străvechi, și dincolo de ceea ce evocau propriile sale gânduri, nu era nimic.

Piatra pe care își pusese mâinile părea să aibă cele mai scurte amintiri. Frigul întunericului, căldura soarelui. Asta și nimic mai mult.

Cea mai scurtă dintre amintiri.

Stropind, iar Icarium se îndrepta cu pași mari pe țărm, cu ochii strălucitori de plăcere. — O binefacere atât de demnă, da, Mappo? Sunt însuflețit de aceste ape. Oh, de ce nu vei înota și vei fi binecuvântat de darul lui Raraku?

Mappo a zâmbit. — Acea binecuvântare va spăla rapid această veche piele, prietene. Mă tem că cadoul va fi irosit și, prin urmare, nu va risca să dezamăgească spiritele trezite.

— Mă simt, spuse Icarium, ca și cum căutarea începe din nou. In sfarsit voi descoperi adevarul. Cine sunt. Tot ce am făcut. Voi descoperi și eu, adăugă el în timp ce se apropia, motivul prieteniei tale – că trebuie să fii mereu găsit lângă mine, deși mă pierd iar și iar. Ah, mă tem că te-am jignit – nu, te rog, nu arăta atât de sumbru. Doar că nu pot înțelege de ce te-ai sacrificat așa. În ceea ce privește prieteniile, aceasta trebuie să fie cea mai frustrantă pentru tine.

— Nu, Icarium, nu implică niciun sacrificiu. Nici frustrarea. Asta suntem și asta facem. Asta e tot.'

Icarium oftă și se întoarse să privească peste noua mare. — Dacă aș putea fi la fel de odihnitor ca tine, Mappo...

— Aici au murit copii.

Jhag se întoarse, ochii lui verzi studiind pământul din spatele Trellului. — Te-am văzut aruncând pietre. Da, le văd. Cine au fost ei?'

Un coșmar cu o seară înainte îi îndepărtaseră amintirile lui Icarium.

Acest lucru se întâmplase mai des în ultima vreme. tulburător. Și... zdrobitoare. — Jaghut. Din războaiele cu T'lan Imass.'

— Un lucru groaznic de făcut, spuse Icarium. Soarele usca cu repeziciune apa din mărgele pe pielea lui fără păr, de culoare verde-gri. „De ce muritorii pot fi atât de cavalieri cu viața? Uită-te la această mare de apă dulce, Mappo. Noul țărm înflorește cu viață bruscă. Păsări, insecte și toate plantele noi, este atât de multă bucurie dezvăluită, prietene, încât inima mea simte momente de la izbucnire.

— Războaie infinite, spuse Mappo. „Luptele vieții, fiecare încercând să-l împingă pe celălalt deoparte și astfel câștigă”.

— Ești o companie sumbră în această dimineață, Mappo.

— Da, eu sunt la asta. Îmi pare rău, Icarium.

— Să rămânem aici o vreme?

Mappo și-a studiat prietenul. Lipsit de veșmintele de sus, părea mai sălbatic, mai barbar decât de obicei. Vopseaua cu care a deghizat culoarea pielii lui dispăruse în mare parte. 'Cum doriți. La urma urmei, această călătorie este a ta.

— Cunoașterea se întoarce, spuse Icarium, cu ochii încă în mare. '

Darul lui Raraku. Am fost martori la ridicarea apelor, aici, pe acest mal de vest. Mai spre vest, atunci, va fi un râu și multe orașe...

Privirea lui Mappo se îngustă. — Doar unul, acum, să vorbesc, spuse el.

'Unul singur?'

— Ceilalți au murit cu mii de ani în urmă, Icarium.

'N'karaphal? Trebur? Inath'an Merusin? Plecat?'

'Inath'an Merusin se numește acum Mersin. Este ultimul dintre marile orașe de lângă râu.

— Dar au fost atât de multe, Mappo. Îmi amintesc toate numele lor. Vinith, Hedori Kwil, Tramara...'

„Toți practică irigații intensive, trăgând apele râului în câmpie. Toți curăță pădurile pentru a-și construi navele. Orașele alea sunt moarte acum, prietene. Iar râul, cu apele sale cândva atât de limpede și dulci, acum este plin de nămol și mult diminuat. Câmpiile și-au pierdut suprafața de sol, devenind Lato Odhan la est de râul Mersin și Ugarat Odhan la vest.

Icarium și-a ridicat încet mâinile, le-a pus pe tâmple și a închis ochii. — Atât de mult, Mappo? întrebă el într-o șoaptă firavă.

— Poate că marea a declanșat astfel de amintiri. Căci pe atunci era într-adevăr o mare, apă dulce în cea mai mare parte, deși existau infiltrații prin escarpa calcaroasă din golful Longshan – acea barieră vastă putrezea, așa cum se va întâmpla din nou, îmi imaginez, presupunând că această mare ajunge cât mai la nord. cum a făcut cândva.

— Primul Imperiu?

— Cădea și atunci. Nu a existat nicio recuperare. Mappo ezită, văzând cum cuvintele lui îl răniseră pe prietenul său. — Dar oamenii s-au întors pe acest pământ, Icarium. Șapte orașe – da, numele derivă din amintiri vechi. Din molozurile antice au crescut orașe noi. Suntem la doar patruzeci de leghe de una chiar acum. Lato Revae. Este pe coastă...

Icarium se întoarse brusc. — Nu, spuse el. „Nu sunt încă pregătit să plec, să traversez orice ocean. Acest pământ deține secrete – secretele mele, Mappo. Poate că vechimea amintirilor mele se va dovedi avantajoasă.

La urma urmei, ținuturile peisajului meu mental sunt ținuturile propriului meu trecut și s-ar putea foarte bine să dea adevăruri. Vom merge pe acele drumuri străvechi.

Trell dădu din cap. — Atunci voi sparge tabăra.

— Trebur.

Mappo se întoarse, aşteptă cu o groază tot mai mare.

Ochii lui Icarium erau ațintiți asupra lui acum, pupilele verticale îngustate în așchii negre de lumina strălucitoare a soarelui. — Am amintiri despre Trebur. Am petrecut timp acolo, în Orașul Domurilor. am făcut ceva. Un lucru important. S-a încruntat. — Am făcut... ceva.

„Așadar, este o călătorie grea în fața noastră”, a spus Mappo. — Trei, poate patru zile până la marginea Munților

Thalas. Incă cel puțin zece pentru a ajunge la Wend din râul Mersin. Canalul s-a mutat de pe locul vechiului Trebur. O zi de călătorie spre vest de râu, atunci, și vom găsi acele ruine.

— Vor fi sate și altele pe traseul nostru?

Mappo clătină din cap. — Acești Odhani sunt practic fără viață acum, Icarium. Ocazional, triburile Vedanik se aventurează în jos din Munții Thalas, dar nu în această perioadă a anului. Ține-ți arcul la îndemână – există antilope și iepuri de câmp și drolig.

— Atunci, găuri de apă?

— Îi cunosc, spuse Mappo.

Icarium se apropie de echipamentul lui. — Am mai făcut asta, nu-i așa?

Da. — Nu pentru mult timp, prietene. Aproape optzeci de ani, de fapt.

Dar ultima dată ne-am dat peste ea – nu ți-ai amintit nimic. De data asta, mă tem, va fi diferit.

Icarium făcu o pauză, cu arcul cu ramă în corn în mâini, și se uită la Mappo. „Ești atât de răbdător cu mine”, a spus el, cu un zâmbet vag și trist, „în timp ce rătăcesc, mereu pierdut”.

Mappo a ridicat din umeri. — Este ceea ce facem.

****

Munții Path'Apur bordau orizontul îndepărtat spre sud. Trecuse aproape o săptămână de când părăsiseră orașul Pan'potsun și, cu fiecare zi, numărul satelor prin care treceau scădea, în timp ce distanța dintre ele se prelungea. Ritmul lor era chinuitor de lent, dar asta era de așteptat, călătorind pe jos ca și ei și cu un bărbat în compania lor, care aparent își pierduse mințile.

Piele întunecată de soare aproape măsliniu sub praf, demonul Greyfrog s-a cățărat pe bolovan și s-a ghemuit lângă Cutter.

'Declaraţie. Se spune că viespile din deșert păzesc pietre preţioase și altele. Interogare. Cutter a auzit astfel de povești? Pauză de anticipare.

— Sună mai degrabă ca ideea proastă a cuiva despre o glumă, răspunse Cutter. Sub ele era o poiană plată,

înconjurată de aflorințe masive de stâncă. Era locul taberei lor. Scillara și Felisin Younger stăteau în vizor, îngrijind vatra improvizată. Nebunul nu era de văzut nicăieri. Rătăcind din nou, Cutter bănui. Ținând conversații cu fantome sau, poate mai probabil, cu vocile din capul lui. Oh, Heboric purta blesteme, ardele unui tigru pe pielea lui, binecuvântarea unui zeu al războiului, iar acele voci din capul lui ar putea foarte bine să fie reale. Chiar și așa, rupeți spiritul unui om de destule ori...

— Observație întârziată. Grubs, acolo, în zonele întunecate ale cuibului.

Cuib? Uimit. Stup? Cuib.'

Încruntat, Cutter aruncă o privire spre demon. Capul său plat și fără păr și fața lată, cu patru ochi, erau nodulare și umflate de înțepături de viespe. '

Nu ai făcut-o. Ai făcut.'

„Irit este starea lor comună, cred acum. Spărgerea peșterii lor i-a făcut și mai mult. Ne-am ciocnit într-un dezacord puternic. Cred că mi-a fost mai rău.

— Viespi negre?

— Înclină capul, întrebare. Negru? Răspuns de temut, de ce da, au fost. Negru.

Retoric, a fost semnificativ?

— Bucură-te că ești un demon, spuse Cutter. — Două sau trei înțepături din acestea vor ucide un om matur. Zece vor ucide un cal.

— Un cal – noi le-am avut – tu le-ai avut. Am fost forțat să fug. Cal.

Animal mare cu patru picioare. Carne suculentă.

„Oamenii tind să le călărească”, a spus Cutter. — Până când scad, apoi le mâncăm.

„Utilizări multiple, excelente și nerisipitoare. L-am mancat pe a ta? Unde putem găsi mai multe astfel de creaturi?

— Nu avem bani să le cumpărăm, Greyfrog. Și le-am vândut pe ale noastre pentru mâncare și provizii în Pan'potsun.'

„Rezonabilitate obstinată. Fară bani. Atunci ar trebui să luăm, tânărul meu prieten. Așa că grăbiți această călătorie până la concluzia ei mult așteptată.

Ultimul ton indică o uşoară disperare.

— Încă nu vorbesc de la L'oric?

— Îngrijorat. Nu. Fratele meu tace.

Niciunul nu a vorbit o vreme. Demonul își culegea marginile zimțate ale buzelor, unde, cutter văzu la o privire

mai atentă, pete cenușii și viespi zdrobite erau prinse. Greybrog mâncase cuibul de viespi. Nu e de mirare că viespile fuseseră furioase. Cutter și-a frecat fața. Avea nevoie de un bărbierit. Și o baie. Și haine curate, noi.

Și un scop în viață. Odată, cu mult timp în urmă, când era Crokus Younghand din Darujhistan, unchiul său începuse să pregătească calea pentru un Crokus reformat. Un tânăr al curților nobiliare, o figură de făgăduință, o figură îmbietoare pe femeile tinere, bogate, răsfățate ale orașului. O ambiție de scurtă durată, din toate punctele de vedere. Unchiul său a murit și a murit, de asemenea, Crokus Younghand. Nu a mai rămas un morman de cenuşă de amestecat.

Ceea ce am fost nu este ceea ce sunt. Doi bărbați, fețe identice, dar ochi diferiți. În ceea ce au văzut, în ceea ce reflectă asupra lumii.

— Gust amar, spuse Greyfrog în minte, cu limba lungă strecurându-se pentru a aduna ultimele fragmente. Un oftat greu, plin de rafale. — Şi totuşi, atât de plin. Interogare. Poate cineva să izbucnească din ceea ce are înăuntru?

Sper ca nu. — Cel mai bine l-am găsi pe Heboric, dacă vrem să folosim această zi.

— Am notat mai devreme. Ghost Hands explora stâncile de deasupra. Mirosul unei urme l-a condus înainte și în sus.

— Un traseu?

'Apă. A căutat sursa izvorului pe care îl vedem cum se strânge dedesubt, lângă femeile cărnoase care, spuse gelos, te adoră atât de mult.

Cutter îndreptat. — Nu mi se par atât de cărnoase, Greyfrog.

'Curios. Movile de carne, vase de stocare a apei, acolo pe șolduri și în spate. Pe piept...

'În regulă. Genul ăla de cărnoase. Ești prea mult carnivorul, demon.

'Da. Acordul cel mai delicios. Să mă duc să găsesc Ghost Hands?

'Nu o voi face. Cred că acei călăreți care ne-au trecut ieri pe pistă nu sunt atât de departe pe cât ar trebui și m-aș bucura să știu că îi păzești pe Scillara și Felisin.

— Nimeni nu le va lua, spuse Greyfrog.

Cutter se uită în jos la demonul ghemuit. — Scillara și Felisin nu sunt cai.

Ochii mari ai lui Greyfrog clipiră încet, mai întâi cei doi unul lângă altul, apoi perechea de deasupra și dedesubt.

Limba ţâşni. 'Vesel. Desigur că nu.

Număr insuficient de picioare, demn de observat.'

Cutter s-a tăiat în spatele bolovanului, apoi a sărit peste un altul înfipt mai adânc în partea stâncii plină de talus. A apucat un pervaz și s-a tras în sus. Puțin diferit de a urca un balcon sau un zid de proprietate. Adoră-mă, nu-i așa? A avut probleme în a crede asta. Își imagina mai ușor să-ți pui ochii peste un bătrân și un demon, dar asta nu era adorație. N-avea niciun sens celor două femei.

Cercetându-se ca surorile, concurând pentru tot ce se vede și pentru lucruri pe care Cutter nu le putea vedea sau înțelege. Alteori, aproape inexplicabil, ca și cum ar fi împărtășit un secret. Amândoi s-au agitat pentru Heboric Ghost Hands, Destriant of Treach.

Poate că războiul are nevoie de îngrijitori. Poate că zeul este mulțumit de asta. La urma urmei, preotul are nevoie de acoliți. S-ar fi putut aștepta la asta cu Scillara, deoarece Heboric o scosese dintr-o existență de coșmar și într-adevăr o vindecase într-un mod încă nespecificat – dacă Cutter ar fi bănuit corect din comentariile slabe auzite din când în când. Scillara avea multe pentru care să fie recunoscătoare. Iar pentru Felisin, fusese ceva legat de răzbunare, dat spre satisfacția ei împotriva cuiva care îi făcuse un rău groaznic. A fost complicat.

Deci, o clipă de gândire, și este evident că dețin secrete. Prea multe dintre ele. Oh, ce-mi pasă? Femeile nu sunt altceva decât o masă de contradicții înconjurate de capcane mortale. Abordați pe propriul risc... Mai bine, nu abordați deloc.

A ajuns la un horn de pe marginea stâncii și a început să-și urce drumul. Apa se prelingea pe crăpăturile verticale din stâncă. Muștele și alte insecte înaripate îl roiau; colţurile coşului erau înţesate de păianjeni oportunişti. Până când s-a eliberat de ea, fusese mușcat bine și era acoperit de șuvițe groase și prăfuite. S-a oprit să se îndepărteze, apoi s-a uitat în jur. O potecă aspră a continuat în sus, șerpuind între rafturi de piatră prăbușite. S-a îndreptat spre potecă.

În ritmul lor şerpuitor, dezordonat, se aflau la câteva luni de coastă, din câte putea să stabilească. Ajunși acolo, ar trebui să găsească o barcă care să-i ducă pe Insula Otataral. O călătorie interzisă, iar navele Malazan au patrulat acele ape cu sârguință – sau cel puțin au făcut-o înainte de răscoală. S-ar putea ca ei să nu reorganizeze încă pe deplin astfel de lucruri.

In orice caz, începeau trecerea noaptea.

Heboric trebuia să returneze ceva. Ceva găsit pe insulă. Totul era foarte vag. Și din anumite motive, Cotillion dorise ca Cutter să-l însoțească pe Destriant. Sau, mai degrabă, pentru a-l proteja pe Felisin Younger. O cale de urmat, când înainte nu mai existase. Chiar și așa, nu a fost cea mai bună dintre motivații. Fuga de disperare a fost jalnic, mai ales că nu a putut reuși.

Adoră-mă, nu-i așa? Ce este aici de adorat?

O voce în față: „Tot ceea ce este misterios este ca o momeală pentru curioși. Îți aud pașii, Cutter. Vino, vezi acest păianjen.

Cutter a pășit în jurul unui afloriment și l-a văzut pe Heboric, îngenuncheat lângă un stejar rătăcit.

„Și acolo unde există durere și vulnerabilitate legate de nalucă, aceasta devine cu atât mai atractivă. Vezi acest păianjen? Sub această ramură, da? Tremurând pe pânza sa, un picior dezmembrat, zvârnindu-se ca și cum ar fi durere. Vezi tu, cariera lui nu este muște sau molii. Oh, nu, ceea ce vânează ea sunt alți păianjeni.

— Cui nu-i pasă de durere sau de mister, Heboric, spuse Cutter, ghemuindu-se pentru a studia creatura. Dimensiunea mâinii unui copil. '

Acesta nu este unul dintre picioarele lui. Este o recuzită.

— Presupui că alți păianjeni pot număra. Ea știe mai bine.

— Toate foarte interesante, spuse Cutter, îndreptându-se, dar trebuie să plecăm.

— Cu toții ne uităm la jocul ăsta, spuse Heboric, lăsându-se pe spate și studiind mâinile ciudat de pulsat, cu gheare, care fluturau înăuntru și iese din existență la capetele încheieturilor sale.

Noi? Oh, da, tu și prietenii tăi invizibili. — N-aş crede că vor fi multe fantome pe aceste dealuri.

— Atunci ai greşi. Triburi de deal. Război fără sfârșit – pe cei care cad în luptă îi văd, doar pe cei care cad în luptă. Mâinile flectate. — Gura izvorului este chiar înainte. S-au luptat pentru controlul acesteia. Trăsăturile lui ca de broasca s-au răsucit. — Întotdeauna există un motiv sau motive. Mereu.'

Cutter oftă, studie cerul. — Știu, Heboric.

„A ști nu înseamnă nimic”.

— Și eu știu asta.

Trandafir heboric. „Cel mai mare confort al lui Treach, înțelegând că există infinite motive pentru a duce războiul”.
— Și ești mângâiat și de asta?
Destriantul zâmbi. „Vino. Demonul ăla care vorbește în capul nostru este obsedat de carne în acest moment, cu gura lămuritoare.
Și-au croit drum pe potecă. — Nu le va mânca.
— Nu sunt convins că aceasta este natura apetitului lui.
Cutter pufni. — Heboric, Greyfrog este o broască râioasă supradimensionată cu patru mâini, patru ochi.
— Cu o imaginație surprinzător de nemărginită. Spune-mi, cât de mult știi despre el?
— Mai puțin decât tine.
„Nu mi-a trecut prin cap, până acum”, a spus Heboric, în timp ce îl conducea pe Cutter pe o potecă care oferă o urcare mai puțin precară – dar mai ocolitoare – decât cea pe care o folosise Daru, „că nu știm practic nimic despre cine era Greyfrog. , și ceea ce a făcut, înapoi în tărâmul său natal.'
Acesta sa dovedit a fi un episod lucid neobișnuit de lung pentru Heboric. Cutter se întrebă dacă ceva s-a schimbat – spera că va rămâne așa. '
Atunci am putea să-l întrebăm.
'Va trebui.'

****

În tabără, Scillara a aruncat nisip peste puținii cărbuni rămași din focul de bucătărie. Se apropie de rucsacul ei și se așeză, așezându-și spatele de el în timp ce împingea mai multe frunze de foșnet în țeavă și trase cu putere până când fumul curgea din ea. Vizavi de ea, Greyfrog s-a ghemuit în fața lui Felisin, scoțând sunete ciudate de scâncet.
Văzuse atât de puțin de atâta vreme. Drogat nesimțit de durhang, plin de gânduri infantile de vechiul ei maestru, Bidithal. Și acum era liberă și încă avea ochii mari de complexitatea lumii.
Demonul l-a poftit pe Felisin, credea ea. Fie să te împerechezi, fie să devorezi – era greu de spus. În timp ce Felisin îl privea pe Greyfrog ca și cum era un câine mai

bine să mângâie decât să dai cu piciorul. Ceea ce ar putea, la rândul său, să-i dea demonului noțiuni greșite.

A vorbit cu ceilalți în mintea lor, dar încă nu a făcut-o cu Scillara. Din politețe față de ea, cei cărora li s-a adresat demonul au răspuns cu voce tare, deși bineînțeles că nu trebuiau – și poate că nu mai des decât nu. Scillara nu avea cum să spună. Se întrebă de ce fusese pusă deoparte – ce a văzut Greyfrog în ea, care i-a afectat atât de locuința aparentă?

Ei bine, otrăvurile persistă. S-ar putea să fiu... neplăcut. În vechea ei viață, s-ar fi putut simți ceva resentimente sau suspiciune, presupunând că a simțit ceva. Dar acum i se părea că nu-i pasă prea mult. Ceva prinsese contur în ea și era autonom și, în mod ciudat, sigur de sine.

Poate că asta a venit odată cu a fi însărcinată. Tocmai începea să se arate, iar asta nu avea decât să se înrăutățească. Și de data aceasta nu ar exista alchimii care să curețe sămânța din ea. Deși alte mijloace erau posibile, desigur. Era nehotărâtă dacă să păstreze copilul, al cărui tată era probabil Korbolo Dom, dar ar fi putut fi unul dintre ofițerii săi, sau altcineva. Nu că asta ar conta, din moment ce oricine ar fi fost, probabil că acum era mort, un gând care o făcu pe plac.

Greața constantă era obositoare, deși foșnetul a ajutat. Era o durere în sâni, iar greutatea lor o făcea să o doreze spatele, iar asta era neplăcut. Pofta de mâncare îi crescuse și era din ce în ce mai grea, mai ales pe șolduri. Ceilalți pur și simplu presupuseră că astfel de schimbări vin odată cu revenirea sănătății ei – nu tușise de mai bine de o săptămână, iar toată această plimbare îi întărise picioarele – și nu le dezabuza de presupunerile lor.

Un copil. Ce ar face ea cu el? Ce s-ar aștepta de la ea? Oricum, ce au făcut mamele? Să-și vândă copiii, mai ales. La temple, la sclavi, la negustorii de harem dacă e fată. Sau păstrează-l și învață-l să cerșească. Fura. Vinde-i corpul. Aceasta, născută din observații incomplete și din poveștile spuse de cei care scăpau din tabăra lui Sha'ik. Adică, un copil era un fel de investiție, care avea sens. O întoarcere la nouă luni de mizerie și disconfort.

Ea a presupus că ar putea face așa ceva. Vinde-l. Presupunând că a lăsat-o să trăiască atât de mult.

Era într-adevăr o dilemă, dar avea destul timp să se gândească la asta. Pentru a lua decizia ei.

Capul lui Greyfrog se răsuci, privind dincolo de poziția Scillarei. Se întoarse și văzu patru bărbați ieșind și

oprindu-se la marginea poienii.

Al patrulea conducea cai. Călăreții care trecuseră de ei ieri. Unul purta o arbaletă încărcată, arma antrenată pe demon.

— Fii sigur, îi spuse bărbatul într-un mârâit către Felisin, că ții nenorocitul ăsta departe de noi.

Bărbatul din dreapta lui a râs. — Un câine cu patru ochi. Da, femeie, pune-ți o lesă... acum. Nu vrem să fie vărsat sânge. Ei bine, a adăugat el, nu prea mult.

— Unde sunt cei doi bărbaţi cu care ai fost? întrebă bărbatul cu arbaleta.

Scillara a pus jos pipa. — Nu aici, spuse ea, ridicându-se și trăgându-și de tunică. — Fă doar ceea ce ai venit aici să faci și apoi pleacă.

— Acum, asta e commodator. Tu, cu câinele, vei fi la fel de drăguț ca prietenul tău de aici?

Felisin nu spuse nimic. Ea devenise albă.

— Nu contează ea, spuse Scillara. — Sunt suficient pentru voi toţi.

— Dar poate că nu ești suficient, în ceea ce ne privește, spuse bărbatul zâmbind.

Nu era nici măcar un zâmbet urât, hotărî ea. Ea ar putea face asta. — Atunci am de gând să te surprind.

Bărbatul i-a predat arbaleta unuia dintre tovarășii săi și și-a desfăcut cureaua telabei. 'Mai vedem noi. Guthrim, dacă acel câine se mișcă, ucide-l.

„Este mult mai mare decât majoritatea câinilor pe care i-am văzut”, a răspuns Guthrim.

— Cearta e otrăvită, îți amintești? Viespă neagră.

— Poate ar trebui să-l omor acum.

Celălalt bărbat ezită, apoi dădu din cap. 'Daţi-i drumul.'

Arbaleta a bătut.

Mâna dreaptă a lui Greyfrog a interceptat cearta, smulgând-o din aer, apoi demonul a studiat-o și și-a strecurat limba ca să lingă otrava.

— Cei Şapte mă iau! şopti Guthrim neîncrezător.

— Oh, îi spuse Scillara lui Greyfrog, nu face mizerie cu asta. Nu e nicio problemă aici...

— Nu este de acord, spuse Felisin, cu vocea slabă de frică.

— Ei bine, convinge-l de contrariu. Pot sa fac asta. Exact cum a fost înainte. Nu contează, sunt doar bărbați.

— Nu pot, Scillara.

Guthrim reîncărca arbaleta, în timp ce primul bărbat și cel care nu ținea frâiele cailor trăgeau amândoi scimitar.

Greyfrog a sărit înainte, îngrozitor de repede, și a sărit în sus, cu gura deschizându-se larg. Gura aceea s-a prins de capul lui Guthrim. Maxilarul inferior al demonului a alunecat din balamale și capul bărbatului a dispărut.

Elanul și greutatea lui Greyfrog l-au răsturnat. Sunete groaznice de scârțâit, corpul lui Guthrim se spasme, pulverizează fluide, apoi lăsează șchiopătând.

Fălcile lui Greyfrog s-au închis cu un sunet de zgârieturi, apoi de pocnit, apoi demonul s-a cățărat, lăsând în urmă un cadavru fără cap.

Ceilalți trei bărbați se uitaseră șocați în timpul acestei demonstrații.

Dar acum au acționat. Primul a strigat, un sunet sugrumat, plin de groază, și s-a repezit înainte, ridicându-și scimitarul.

Scuipând o mizerie zdrobită și zdrobită de păr și oase, Greyfrog sări în întâmpinarea lui. O mână a prins brațul-sabie al bărbatului, s-a răsucit cu putere până când cotul a izbucnit, carnea s-a sfâșiat și sângele a țâșnit. O altă mână i s-a închis pe gât și a strâns, zdrobind cartilajul. Țipătul bărbatului nu a ajuns niciodată în aer. Ochii bulbucați, fața năpustindu-se într-o nuanță de gri închis, limba ieșind ca o creatură macabră care încearcă să se cațere eliberată, se prăbuși sub demon. O a treia mână ținea celălalt braț. Greyfrog l-a folosit pe al patrulea ca să se întindă înapoi și să se zgârie.

Spadasinul rămas a fugit acolo unde cel de-al patrulea bărbat se încălca deja pe cal.

Greyfrog sări din nou. Un pumn izbucni pe ceafa spadasinului, lovind osul spre interior. S-a întins, cu arma zburând. Sarcina demonului l-a prins pe ultimul bărbat cu un picior în etrier.

Calul s-a ferit cu un țipăit, iar Greyfrog l-a târât pe bărbat în jos, apoi l-a mușcat pe față.

O clipă mai târziu, capul acestui om a dispărut în gura demonului, la fel ca și primul. Mai multe sunete de zgomot, mai multe lovituri zvâcnitoare, mâini care strâng. Apoi, moarte milostivă.

Demonul a scuipat os sfărâmat încă ținut pe loc de scalp. A căzut în așa fel încât Scillara s-a trezit uitându-se la fața bărbatului – fără carne, fără ochi, doar pielea, încrețită și învinețită. Se uită la ea încă o clipă, apoi se forță să-și îndepărteze privirea.

La Felisin, care dăduse înapoi cât putu de zidul de piatră, cu genunchii în sus, cu mâinile acoperindu-i ochii.

— S-a terminat, spuse Scillara. — Felisin, s-a terminat.

Mâinile coborâte, dezvăluind o expresie de groază și repulsie.

Greyfrog târa cadavre departe, rotund în spatele unei grămadă de bolovani, mișcându-se în grabă. Ignorând demonul pentru moment, Scillara se apropie să se ghemuiască în fața lui Felisin. — Mi-ar fi fost mai ușor, spuse ea. — Cel puțin mult mai puțin dezordonat.

Felisin se uită la ea. — Le-a supt creierul.

— Am putut vedea asta.

— Delicios, a spus el.

— E un demon, Felisin. Nu un câine, nu un animal de companie. Un demon.

'Da.' Cuvântul a fost șoptit.

— Și acum știm ce poate face.

Un semn mut din cap.

— Deci, spuse Scillara încet, nu te prea prietenoasă. Se îndreptă și îi văzu pe Cutter și Heboric coborând de pe creastă.

****

'Triumf și mândrie! Avem cai!

Cutter încetini. „Am auzit un țipăt...”

— Cai, spuse Heboric în timp ce se îndrepta spre animalele supărătoare. '

E un pic de noroc.

'Nevinovat. Ţipăt? Nu, prietene Cutter. Era Greyfrog... vântul spărgător.

'Într-adevăr. Și caii ăștia au rătăcit până la tine?

'Îndrăzneţ. Da! Cel mai curios!'

Cutter se îndreptă spre a studia câteva pete ciudate din praful zdrobit.

Amprentele palmei lui Greyfrog erau evidente în efortul de a curăța mizeria. Niște sânge aici...

— Șoc, consternare... remuşcări.

'Remuşcare. Ce s-a întâmplat aici sau când am fost aflat?

'Viclean. De ce, fostul, desigur, prieten Cutter.

Făcând o grimasă, Cutter aruncă o privire spre Scillara și Felisin, studiându-le expresiile. — Cred, spuse el încet, că

mă bucur că nu am fost aici să văd ce aţi văzut voi doi.

— Da, răspunse Scillara. 'Ar trebui să fii.'

— Cel mai bine, ține-ți distanța faţă de aceste fiare, Greyfrog, strigă Heboric. — S-ar putea să nu mă placă prea mult, dar chiar nu te plac.

'Încrezător. Doar că nu mă cunosc încă.

****

— N-aş hrăni cu asta un şobolan, spuse Smiles, strângând cu desăvârşire fragmentele de carne de pe farfuria de tablă care se odihnea în poală. — Uite, chiar și muștele o evită.

— Nu este mâncarea pe care o evită, spuse Koryk. 'Esti tu.'

Ea a rânjit la el. — Asta se numește respect. Un cuvânt străin pentru tine, știu. Seti sunt doar niște Wickan eșuați. Toata lumea stie asta. Și tu, ești un Seti eșuat. Și-a luat farfuria și a trimis-o să derape pe nisip spre Koryk. — Iată, bagă-l în urechile tale de sânge jumătate și păstrează-l pentru mai târziu.

— E atât de dulce după o zi de călărie grea, îi spuse Koryk lui Tarr, cu un zâmbet larg, alb.

— Continuă să o momeliască, răspunse caporalul, și probabil că vei regreta. Și el se uita la ceea ce era pentru cină în farfurie, expresia lui normală placidă încrețindu-se într-o ușoară încruntătură. — Este un cal, sunt sigur de asta.

— Dezgropat dintr-un cimitir de cai, spuse Smiles, întinzându-și picioarele. — Aș ucide pentru niște pește gras, copt în lut peste cărbuni pe plajă. Galben-condimentat, învelit cu buruieni. Un ulcior de vin Meskeri și un flăcău vrednic din satul din interior. Un băiat de fermă, mare...

— Ectenie lui Hood, destul! Koryk se aplecă înainte și scuipă în foc.

„Singura poveste pe care o știi, că ai adunat un porc-swiller cu puf pe bărbie, asta este evident. La naiba, Smiles, am auzit totul de o mie de ori. Te târăști afară din moșia tatălui noaptea pentru a-ți uda mâinile și genunchii

pe plajă. Unde au fost din nou toate astea? O, bine, pământul de vis al fetițelor, uitasem...

Un cuțit lovi în vițelul drept al lui Koryk. Urlând, s-a grăbit înapoi, apoi s-a lăsat să se strângă de picior.

Soldații din echipele din apropiere s-au uitat peste el, strâmbându-se prin praful care a acoperit întreaga tabără. O clipă de curiozitate, care se estompează rapid.

În timp ce Koryk dezlănțuia un șir de blesteme indignate, ambele mâini încercând să oprească sângerarea, Bottle oftă și se ridică de unde stătea. — Vezi ce se întâmplă când bătrânii ne lasă să ne jucăm singuri? Stai liniştit, Koryk, spuse el în timp ce se apropia. „O să te repar – nu va dura mult...”

— Fă-o curând, spuse Seti, semi-sânge, mârâit, ca să pot tăia gâtul acelei căței.

Bottle aruncă o privire spre femeie, apoi se aplecă spre Koryk. '

Uşor. Arată puțin palidă. O aruncare proastă...

— Oh, și la ce ținta ea?

Caporalul Tarr se ridică în picioare. — Strings nu va fi fericit cu tine, Smiles, spuse el, clătinând din cap.

— Și-a mișcat piciorul...

— Și ai aruncat cu un cuțit în el.

— A fost chestia aia cu fetițele. Am fost provocat.

— Nu contează cum a început. S-ar putea să încerci să-ți ceri scuze – poate Koryk o va lăsa așa...

— Sigur, spuse Koryk. „În ziua în care Hood se urcă în propriul mormânt”.

— Sticla, ai oprit încă sângerarea?

— Cam mult, caporale. Bottle aruncă cuțitul spre Smiles.

A aterizat la picioarele ei, cu lama alunecoasă.

— Mulțumesc, Bottle, spuse Koryk. — Acum poate încerca din nou.

Cuțitul se lovi în pământ între cizmele semisângelui.

Toți ochii s-au repezit să se uite la Smiles.

Bottle și-a lins buzele. Nenorocitul acela se apropiase prea mult de mâna lui stângă.

— Acolo țintesam, spuse Smiles.

'Ce ți-am spus?' întrebă Koryk, cu vocea ciudat de sus.

Bottle trase adânc aer în piept pentru a-i încetini inima care îi bătea.

Tarr se apropie și scoase cuțitul de la pământ. — Cred că voi păstra asta o vreme.

— Nu-mi pasă, spuse Smiles. — Mai am multe.

— Şi îi vei ţine în teacă.

— Da, caporale. Atâta timp cât nimeni nu mă provoacă.

— E nebună, mormăi Koryk.

— Nu e nebună, răspunse Bottle. „Doar singur pentru...”

— Un băiat de fermă din satul din interior, termină Koryk zâmbind.

— Probabil un văr, adăugă Bottle, în jos, astfel încât numai Koryk să-l auzi.

Bărbatul a râs.

Acolo. Bottle oftă. Un alt moment păros din acest marş nesfârşit a trecut, cu doar puţin sânge vărsat. Armata a Paisprezecea era obosită. Mizerabil. Nu i-a plăcut, prea mult. Privat de a se răzbuna pe Sha'ik şi asupra ucigaşilor, violatorilor şi tăietorilor care au urmat-o, şi acum în urmărirea lentă a ultimei rămăşiţe a acelei armate rebele, de-a lungul drumurilor prăfuite şi prăfuite dintr-un tărâm uscat, prin furtuni de nisip şi mai rău, Paisprezecelea încă aştepta o rezoluţie. Vroia sânge, dar până acum cea mai mare parte din sângele vărsat fusese al său, deoarece altercaţiile s-au transformat în vâlvă şi lucrurile s-au urât.

Pumnii făceau tot posibilul să ţină lucrurile sub control, dar erau la fel de uzaţi ca toţi ceilalţi. Nu a ajutat că în companii erau foarte puţini căpitani demni de acest grad.

Şi nu avem deloc unul, acum că Keneb a fost mutat. Se zvoneau că un nou contingent de recruţi şi ofiţeri debarca la Lato Revae şi acum undeva în spatele lor, grăbindu-se să ajungă din urmă, dar acel zvon începuse în urmă cu zece zile. Proştii ar fi trebuit să-i prindă până acum.

Mesagerii veniseră şi plecaseră în ultimele două zile, zburând de-a lungul căii din urma lor, apoi înapoi. Dujek Onearm şi Adjunct vorbeau mult, asta era clar. Ceea ce nu era, era despre ce vorbeau. Bottle se gândise să asculte cu urechea cortul de comandă şi a ocupanţilor săi, aşa cum făcuse de multe ori înainte, între Aren şi Raraku, dar prezenţa lui Quick Ben îl stârnea nervos. Un Înalt Mag. Dacă Quick ar întoarce o piatră şi ar găsi Bottle sub ea, ar fi să plătească Hood.

Nenorociţii blestemati care fugeau înaintea lor ar putea fugi pentru totdeauna şi probabil că ar fi făcut-o dacă comandantul lor ar avea vreun creier. Ar fi putut alege o ultimă poziţie în orice moment. Eroic şi inspirator în inutilitatea lui.

Dar părea că era prea deştept pentru asta. Spre vest, mereu spre vest, afară în pustie.

Bottle s-a întors acolo unde stătuse, adunând pumni de nisip pentru a curăța sângele lui Koryk de pe degete și palme. Doar ne punem pe nervi unul altuia. Asta e tot. Bunica lui ar ști ce să facă în această situație, dar era moartă de mult și spiritul ei era ancorat în vechea fermă din afara Jakata, la o mie de leghe de aici. Aproape că o vedea, clătinând din cap și strâmbându-și ochii în acel geniu pe jumătate nebun pe care îl avusese. Înțelept în felul muritorilor, dând seama de fiecare slăbiciune, de orice defect, citind gesturi inconștiente și expresii de moment, tăind suprafața confuză pentru a scoate la lumină oasele adevărului. Nu i s-a ascuns nimic.

Nu putea vorbi cu ea, însă.

Dar mai este o femeie... nu-i așa? În ciuda căldurii, Bottle tremura. Ea încă îi bântuia visele, acea vrăjitoare Eres'al. Încă i-a arătat vechile topoare de mână răspândite pe acest pământ ca frunzele de piatră ale unui copac care cuprinde lumea, împrăștiate de vânturile nenumăratelor epoci care trec. Știa, de fapt, că la cincizeci și ceva de pași la sud de această pistă, era un bazin plin de lucruri blestemate. Acolo, o scurtă plimbare, așteptându-l.

Le văd, dar încă nu le înțeleg semnificația. Aceasta este problema. Nu sunt egal cu asta.

Ochii i-au prins mișcarea în jos de cizme și a văzut o lăcustă, umflată de ouă și târându-se încet. Bottle s-a aplecat în față și a luat-o ciupind împreună aripile îndoite. Cu cealaltă mână, băgă mâna în rucsac și scoase o cutie mică de lemn negru, cu capacul și părțile laterale străpunse cu găuri mici. Deschise clema și ridică capacul.

Joyful Union, scumpul lor scorpion Birdshit. În lumina bruscă, coada creaturii s-a ridicat în timp ce s-a întors într-un colț.

Bottle a aruncat lăcustele în cutie.

Scorpionul știa ce urma și s-a aruncat înainte, iar câteva clipe mai târziu se hrănea cu insecta care încă mai bătea cu piciorul.

— Simplu pentru tine, nu-i aşa? spuse Bottle pe sub răsuflarea lui.

Ceva se izbi în nisip lângă el – un fruct karybral, rotund și de culoarea varului praf. Bottle ridică privirea și îl găsi pe Cuttle stând deasupra lui.

Sapatorul avea un braț de fructe. — Un răsfăț, spuse el.

Făcând o grimasă, Bottle închise capacul Joyful Union. 'Mulțumiri. De unde i-ai luat?'

— Am fost la plimbare. Cuttle dădu din cap spre sud. — Un bazin, viță de vie karybral peste tot. A început să le arunce celorlalți din echipă.

Un bazin. — De asemenea, multe topoare de mână, nu?

Cuttle miji. — N-am observat. E sânge uscat pe mâinile tale?

— Ar fi al meu, spuse Koryk într-un mârâit, decojind deja fructul.

Sapatorul se opri, studie cercul aspru de soldați din jurul lui, terminând cu caporalul Tarr, care ridică din umeri. Acest lucru părea suficient, în timp ce Cuttle îi aruncă lui Smiles ultimul glob karybral.

Cine l-a prins cu un cuțit.

Ceilalți, inclusiv Cuttle, au privit cum ea începea să taie pielea cu mișcări îndemânate.

Sapatorul a oftat. — Cred că mă voi duce să-l găsesc pe sergent.

— Bună idee, spuse Bottle.

— Ar trebui să-l dai pe Joyful să iasă la plimbare ocazională, spuse Cuttle. '

Întinde picioarele vechi. Poate și Lutes au găsit un nou scorpion – nu l-am văzut niciodată ca înainte. Ei vorbesc re-match.

„Scorpionii nu își pot întinde picioarele", a răspuns Bottle.

— O figură de stil.

'Oh.'

— Oricum, spuse Cuttle, apoi se îndepărtă.

Smiles reușise să îndepărteze toată coaja dintr-o singură fâșie, pe care o aruncă în direcția lui Koryk. Privise în jos și a sărit la mișcarea din marginea vederii.

Ea pufni. — Iată. Adaugă-l la colecția ta de farmece.

Jumătate-Seti și-a așezat karybralul și s-a ridicat încet, apoi a tresărit și i-a aruncat lui Bottle o privire. — Credeam că ai vindecat nenorocitul ăsta.

'Am facut. Totuși, tot va fi dureros.

'Inflamat? Abia pot sta în picioare.

— O să fie mai bine.

— E probabil să fugă, observă Tarr. — Ar trebui să fie amuzant, Koryk, să te văd şovăind după ea.

Omul mare s-a domolit. — Am destulă răbdare, spuse el, aşezându-se pe spate.

„Ooh", a spus Smiles, „Sunt cu toții transpirați".

Bottle s-a urcat în picioare. — Mă duc la o plimbare, spuse el. Nimeni nu ucide pe nimeni până mă întorc.

„Dacă cineva este ucis”, a subliniat Tarr, „abilitățile tale de vindecare nu vor fi de mare ajutor”.

— Nu mă gândeam la vindecare, ci doar să privesc.

****

Călăreaseră spre nord, departe de coloana tabără, peste o creastă joasă și pe o câmpie plată și prăfuită. Trei copaci guldindha s-au ridicat dintr-o colină joasă, la două sute de pași distanță, și s-au înfrânat la umbra frunzelor late și piele, desfacerea hranei și un ulcior de bere Gredfalan pe care Fiddler le procurase de undeva și acolo așteptau sosirea Înaltului Mag. .

Kalam vedea ceva din vechiul spirit al lui Fiddler.

Mai cenușiu în barba roșie, o anumită privire îndepărtată în ochii lui albaștri pal. Adevărat, al Paisprezecelea a fost o armată plină de soldați supărați și amărâți, gloria răzbunării unui imperiu furată de la ei chiar în noaptea dinaintea bătăliei; și acest marș nu a ajutat. Numai aceste lucruri ar putea fi suficiente pentru a explica starea lui Fiddler, dar Kalam știa mai bine.

Cântec Tanno sau nu, Hedge și ceilalți erau morți. Fantome de cealaltă parte. Apoi, din nou, Quick Ben explicase că rapoartele oficiale erau ușor inexacte. Mallet, Picker, Antsy, Blend, Spindle, Bluepearl... au fost supraviețuitori, pensionari și care trăiau moale în Darujhistan. Alături de căpitanul Ganoes Paran. Deci, niște vești bune și au ajutat. Puțin.

Fiddler și Hedge fuseseră la fel de apropiați ca frații. Când erau împreună, fuseseră haos. O mentalitate unită mai periculoasă decât amuzantă de cele mai multe ori. La fel de legendari precum Bridgeburners înșiși. Fusese o decizie fatidică acolo, pe malul Lacului Azur, despărțirea lor. Fatidic pentru noi toți, se dovedește.

Kalam putea să nu aibă un sens ascendent. Binecuvântarea acestui Spiritwalker asupra unei companii de soldați, despărțirea țesăturii la Raraku. Era deopotrivă mângâiat și neliniștit de ideea de gardieni nevăzuți – viața lui Fiddler fusese salvată de fantoma lui Hedge… dar unde era Whiskyjack? Fusese și el acolo?

Acea noapte în tabăra lui Sha'ik fusese de coșmar. Prea multe cuțite de numărat fuseseră scoase din teacă în acele ore întunecate. Și văzuse unele dintre acele fantome cu proprii lui ochi. Bridgeburners morți de mult, se întorc sumbru ca o mahmureală și la fel de urâți cum fuseseră în viață. Dacă l-a întâlnit vreodată pe acel Tanno Spiritwalker Fid cu care vorbise...

Sapatorul se plimba la umbra copacilor.

ghemuit, Kalam Mekhar și-a studiat vechiul prieten. — În regulă, Fid, afară cu asta.

— Lucruri rele, mormăi sapatorul. — Prea multe pentru a numara. Ca norii de furtună, adunându-se la fiecare orizont.

— Nu e de mirare că ai fost o companie mizerabilă.

Fiddler îi miji ochii. — Nu ai fost cu mult mai bine.

Asasinul se strâmbă. 'Perla. Se ține departe de vederea mea, dar plutește totuși. Ai crede că femeia aia Pardu – cum o cheamă?

— Lostara Yil.

'A ei. Ai crede că l-ar fi dezlipit până acum.

„Jocul pe care îl joacă cei doi este al lor”, a spus Fiddler, „și sunt bineveniți la el. Oricum, e clar că este încă aici pentru că Împărăteasa vrea pe cineva apropiat de Tavore.

— Asta a fost întotdeauna problema ei, spuse Kalam oftând.

'Încredere.'

Kalam îl privi pe sapator. — Ai mărșăluit cu Tavore de la Aren. Vreo idee despre ea? vreunul?

— Sunt sergent, Kalam.

'Exact.' Asasinul a așteptat.

Fiddler îşi scărpină barba, trase de cureaua cârmei lui bătute, apoi o desfăcu şi o aruncă într-o parte. A continuat să se plimbe, lovind cu piciorul în frunzele și cojile de nuci din nisip. Îi făcu cu mâna o muscă de sânge rătăcită care plutea în fața feței lui. — E un fier rece, Kalam. Dar nu este testat. Poate ea să gândească în luptă? Poate ea să comandă în fugă?

Hood știe, Pumnul ei favorit, bătrânul Gamet, nu putea. Ceea ce nu este de bun augur pentru judecata ei.

— Îl cunoştea de înainte, nu-i aşa?

— Cineva în care avea încredere, da, asta e. Era epuizat, asta-i tot.

Nu sunt la fel de generos ca înainte.

Kalam zâmbi, privind în altă parte. — O, da, generos, asta e Fid, în regulă.

Făcu un semn către oasele degetelor atârnate de cureaua sapatorului. — Dar alea?

— A mers direct cu asta, e adevărat. Împingerea lui Oponn, poate.

'Sau poate nu.'

Fiddler ridică din umeri. Mâna lui s-a rupt și s-a închis pe musca de sânge. Îl unse până la moarte între palme, cu o satisfacție evidentă.

Arăt mai în vârstă, destul de adevărat, dar rapid și răutăcios ca întotdeauna. O spălare de aer murdar și mort a făcut ca frunzele să se zvârnească peste nisip, aerul s-a despărțit audibil la câțiva pași depărtare, iar Quick Ben a ieșit dintr-un luptă. Tușea.

Kalam strânse ulciorul cu bere și se duse. 'Aici.'

Vrăjitorul a băut, a mai tușit o dată, apoi a scuipat. — Doamnelor de jos, cădele imperial este îngrozitor. A înghițit încă o gură.

— Trimite-mă acolo, spuse Fiddler, apropiindu-se cu pași mari, atunci pot să beau și eu puțin din asta.

— Mă bucur să văd că starea ta de spirit s-a îmbunătățit, spuse Quick Ben, întinzând ulciorul. „Vom avea companie în scurt timp... după ce vom mânca, adică”, a adăugat el, spionând alimentele împachetate și îndreptându-se spre el. „Mi-e atât de foame încât aș putea mânca muște de sânge”.

— Linge-mi palma, spuse Fiddler.

Vrăjitorul se opri, privi. — Ți-ai pierdut mințile. Mai degrabă aș ling mâna unui vânzător cu bălegar de cămilă. A început să desfacă frunzele protejând mâncarea.

— Cum a fost întâlnirea ta cu Tavore? întrebă Kalam, alăturându-se lui.

— Presupunerea ta este la fel de bună ca a mea, răspunse Quick Ben. — Am mai văzut oameni asediați, dar ea a ridicat ziduri atât de groase și atât de înalte încât mă îndoiesc că ar trece o duzină de dragoni furioși... și nici un inamic la vedere.

— S-ar putea să te înșeli acolo, spuse asasinul. — Era Pearl prin preajmă?

— Ei bine, o perdea s-a mișcat puțin.

Fiddler pufni. — El nu este chiar atât de evident. Probabil că era T'amber.

— Nu am fost literal, Fid. Cineva într-un labirin, aproape și vigilent.

— Atunci, Tavore nu purta sabia ei, spuse Kalam.
— Nu, nu o face niciodată când vorbește cu mine, mulțumesc zeilor.
— Ah, grijuliu, atunci!
Vrăjitorul aruncă o privire întunecată către Kalam. — Nu vrea să suge totul din Înaltul ei Mag, vrei să spui.
— Oprește-te, spuse Fiddler. „Nu-mi plac imaginile care îmi apar în cap.
Dă-mi o bucată din acea pâine Sepah – nu, nu cea din care ai mâncat, Rapid, mulțumesc oricum. Acolo... oh, nu contează. A întins mâna peste cap.
— Hei, îmi ploui nisip pe mâncare!
Kalam se lăsă pe spate pe coapse. Fiddler părea din ce în ce mai tânăr. Mai ales cu acea încruntătură. Această despărțire de armată și tot ce a urmat cu ea era de mult așteptată.
'Ce?' întrebă Fiddler. — Îți faci griji că îți vei uza dinții? Atunci ar fi bine să nu mai mesteci pâinea aia.
— Nu este atât de greu, răspunse vrăjitorul cu gura plină.
— Nu, dar e plin de mizerie, Quick Ben. Din pietrele de moară. Oricum, plouă mereu nisip zilele astea. Am nisip în locuri pe care nu ți-ai putea imagina...
— Oprește-te, imaginile îmi apar în cap și toate astea.
„După asta”, a continuat Fiddler fără părere de rău, „un an în care stau dulce în Darujhistan și încă voi caca cărămizi murdare...”
— Încetează, am spus!
Ochii lui Kalam s-au îngustat asupra sapatorului. Darujhistan? Plănuiți să vă alăturați celorlalți, atunci?
Privirea sapatorului s-a ferit. „Într-o zi...”
— Într-o zi în curând?
— Nu plănuiesc să alerg, Kalam.
Asasinul întâlni ochii lui Quick Ben, doar o licărire de contact, iar Kalam își drese glasul. — Ei bine... poate că ar trebui, Fid. Dacă aș fi dat un sfat...
— Dacă dai un sfat, atunci știu că suntem cu toții condamnați. Mulțumesc că mi-ai stricat ziua. Uite, Quick, mai multă bere, te rog, sunt uscată.
Kalam se potoli. Bine, cel puțin asta e clarificat.
Quick Ben îşi scoase firimiturile din mâinile cu degete lungi şi se aşeză pe spate. '
Are idei despre tine, Kalam...
— Am o soție prea multe așa cum este.
— Poate că vrea să alcătuieşti o echipă de asasini?

'O ce? Din acest lot?

— Hei, mârâi Fiddler, știu asta.

'Și?'

— Și ai dreptate, asta e tot. Sunt o mizerie.

— Chiar și așa, spuse vrăjitorul, ridicând din umeri. — Și probabil că vrea să o faci pe furiș...

— Cu Pearl ascultând conversația ta, corect.

— Nu, asta a fost mai târziu. A doua jumătate a întâlnirilor noastre este pentru publicul nostru. Prima jumătate, înainte ca Pearl și oricine altcineva să sosească, este când vorbim în privat. Ea face aceste întâlniri cât se poate de improvizate. Îl folosește pe Grub ca mesager. Vrăjitorul făcu un gest de apărare.

— Doar un copil găsit, spuse Fiddler.

Dar Quick Ben a clătinat pur și simplu din cap.

— Deci vrea propriul ei grup de asasini, spuse Kalam. — Necunoscut pentru Gheara. Oh, nu-mi place unde se duce asta, Quick.

— Cine se ascunde în spatele acelor ziduri s-ar putea să fie speriat, Kal, dar prost nu este.

— Toată chestia asta este o prostie, a spus Fiddler.

— Ea a zdrobit rebeliunea – ce mai vrea Laseen?

„Puternic, când vine vorba de a face față dușmanilor noștri”, a spus Kalam. — Și slab când vine vorba de popularitate.

— Tavore nu este genul popular de persoană, deci care este problema?

— S-ar putea să devină populară. Încă câteva succese – cele în care este clar că nu este un noroc prost. Haide, Fid, știi cât de repede se poate întoarce o armată.

— Nu această armată, spuse sapătorul. — De la început abia s-a ridicat de pe pământ. Suntem o grămadă al naibii de tremurătoare – Quick Ben, are ea idee despre asta?

Vrăjitorul se gândi un timp, apoi dădu din cap. 'Așa cred. Dar ea nu știe ce să facă în privința asta, în afară de a-l prinde pe Leoman of the Flails și de a-l șterge pe el și armata lui. Cu totul.

Fiddler mormăi. — De asta îi este frică lui Cuttle. E convins că vom ajunge cu toții să purtăm Ranal înainte de a se termina asta.

— Ranal? Oh corect.'

— Și el este o durere corectă în privința asta, continuă Fiddler. — Continuă să vorbească despre blestemul pe care îl reține, despre cel pe care va sta când soarta ne va prinde

pe toți. Ar trebui să vezi privirea de pe fețele recruților când continuă așa.

— Se pare că Cuttle are nevoie de o vorbă.

— Are nevoie de un pumn în față, Kal. Crede-mă, am fost tentat...

— Dar sapatorii nu fac asta unul altuia.

— Și eu sunt sergent.

— Dar încă ai nevoie de el de partea ta.

Sumbru, „Da".

— În regulă, spuse Kalam, îl voi îndrepta.

— Ai grijă, s-ar putea să-ți arunce un ascuțitor la picioare. Nu-i plac asasinii.

'Cine?' a comentat rapid Ben.

Kalam se încruntă. — Și aici am crezut că sunt popular... cel puțin cu prietenii mei.

— Jucăm doar în siguranță, Kalam.

— Mulțumesc, Quick, îmi voi aminti asta.

Vrăjitorul se ridică brusc. „Oaspeții noștri sunt pe cale să sosească..."

Fiddler și Kalam s-au ridicat și ei în picioare, întorcându-se să vadă căderea imperială se deschide încă o dată. Patru siluete ieșiră cu pași mari.

Asasinul i-a recunoscut pe doi dintre ei și a simțit atât tensiunea, cât și plăcerea crescând în el; zgomotele bruște pentru Înaltul Mag Tayschrenn și plăcerea autentică de a-l vedea pe Dujek Onearm. Lângă Tayschrenn se aflau doi bodyguarzi, unul un Seti în vârstă, cu o mustață ceară – vag familiar într-un fel îndepărtat, de parcă Kalam l-ar fi mai văzut o dată, cu mult timp în urmă. Cealaltă era o femeie undeva între douăzeci și cinci și treizeci și cinci de ani, flexibilă și atletică sub mătase strânsă. Ochii erau moi și căprui închis, vigilenți; părul ei era tuns scurt în mod imperial în jurul feței ei în formă de inimă.

— Relaxează-te, murmură Quick Ben lângă Kalam. „Așa cum am spus mai devreme, rolul lui Tayschrenn în... lucrurile trecute... a fost înțeles greșit".

— Așa spui.

— Și chiar a încercat să-l protejeze pe Whiskyjack.

— Dar a fost prea târziu.

'Kalam...'

— În regulă, voi fi civilizat. Este Seti vechea lui bodyguard – din zilele împăratului?

— Da.

— Nenorocit nenorocit? Nu ai spus niciodată nimic?

'El este.'

— Se pare că s-a mai îndulcit.
Rapid Ben pufni.
— Te amuză ceva, Înalt Mage? întrebă Dujek în timp ce grupul se apropia.
— Bine ai venit, Pumnul Înalt, spuse Quick Ben, îndreptându-se, adăugând o plecăciune ușor respectuoasă lui Tayschrenn. 'Coleg...'
Sprâncenele subțiri, aproape fără păr ale lui Tayschrenn se ridicară. — O promovare pe teren, nu-i aşa? Ei bine, poate de mult întârziat. Cu toate acestea, nu cred că împărăteasa a sancționat încă acest titlu.
Quick Ben îi oferi un zâmbet larg, alb. — Îți amintești, Înalt Mag, un alt Înalt Mag, trimis de Împărat, la începutul campaniei Blackdog? Regulă Kribalah?
— Îl conduc pe nepoliticos? Da, a murit după vreo lună...
— Într-o conflagrație îngrozitoare, da. Ei bine, ăsta am fost eu. Astfel, am mai fost un Înalt Mag înainte, colege...'
Tayschrenn se încruntă, gândindu-se clar, apoi încruntarea a devenit o încruntătură. — Și împăratul știa asta? Probabil că te-a trimis, dacă, desigur, nu te-a trimis deloc.
— Ei bine, desigur, au fost implicate niște nepotriviri și, dacă ar fi urmat una pe acel traseu, ar fi putut foarte bine să fie observate. Dar nu ai simțit nevoia să faci asta, evident, din moment ce, deși pentru scurt timp, m-am ținut mai mult decât pe cont propriu – scoțându-te o dată din necaz, par să-mi amintesc... ceva despre magi-asasini Tiste Andii...
„Când am pierdut un anumit obiect care conținea un lord demoni...”
'Ai făcut? Imi pare rau sa aud asta.'
— Același demon care a murit mai târziu de sabia lui Rake în Darujhistan.
— Oh, cât de nefericit.
Kalam se aplecă spre Quick Ben. — M-am gândit, spuse el în șoaptă, că mi-ai spus să mă relaxez.
— Cu mult timp în urmă și foarte departe, spuse Dujek Onearm cu răbdare, și mi-aș bate mâinile dacă aș avea mai multe. Tayschrenn, frânează-l pe Seti înainte să facă o prostie. Avem lucruri de discutat aici. Să mergem mai departe.
Kalam aruncă o privire spre Fiddler și îi făcu cu ochiul. Ca in vremurile bune...

****

Întinsă pe vârful crestei, Pearl mormăi. — Ăsta e Dujek Onearm acolo, spuse el. — Ar trebui să fie în G'danisban chiar acum.

Lângă el, Lostara Yil șuieră și începu să-și plesnească trupul. '

Purici, la naiba. Ei roiesc această creastă. Urăsc puricii...

— De ce să nu sări și să dansezi, căpitane? întrebă Pearl. — Doar pentru a se asigura că știu că suntem aici.

— Spionajul este o prostie. Urăsc asta și îmi redescopăr ura pentru tine și eu, Claw.

— Spui cele mai dulci lucruri. Oricum, chel e Tayschrenn, cu Hattar și Kiska de data aceasta, adică e serios în privința riscurilor. Oh, de ce au trebuit să facă asta, acum?

— Ce faci acum?

— Orice ar face ei, desigur.

— Așa că fugi înapoi la Laseen ca cățelușul nerăbdător care ești, Pearl, și spune-i totul despre asta.

Coborî înapoi pe partea laterală a crestei, se răsuci și se ridică. '

Nu este nevoie de grabă. Trebuie sa ma gandesc.'

Lostara s-a cățărat pe pantă până când a putut să se ridice. A început să se scarpină sub armură. — Ei bine, nu aștept asta. Am nevoie de o baie de lapte, cu frunze de escura, și am nevoie de ea acum.

O privi îndepărtându-se, înapoi spre tabără. O plimbare frumoasă, în afară de zvâcnirile bruște.

Un simplu cantrip, ținând puricii departe de corpul lui. Poate că ar fi trebuit să-i întindă curtoazia.

Nu. Asta e mult mai bine.

Doamne, suntem făcuți unul pentru celălalt.

Capitolul trei

Yareth Ghanatan, orașul stă nemișcat Întâi și ultimul și acolo unde vechea șosea Se curbe în jumătatea lui de cerc sunt turnuri De nisip clocotind de imperii și armate în marș, stindarde cu aripi rupte Și căptușelile dezmembrate care căptușesc aleile sunt în curând oasele edificiilor, Războinici Și constructori amândoi, orașul stă mereu Pentru a găzdui hoarde de insecte, o, acele turnuri din spate atât de mândru, înălțându-se ca vise pe suflarea încinsă a soarelui, Yareth Ghanatan.

Orașul este împărăteasa, soția și iubita, Crone și copilul Primului Imperiu, Și totuși rămân, cu toți rudele mele, Oasele din ziduri, oasele de sub podea, oasele care aruncă această umbră blândă - mai întâi. și în urmă, văd ce vine, tot ce s-a dus, Și lutul cărnii mele ți-a simțit mâinile Vechea căldură a vieții, pentru oraș, Orașul meu, stă pe loc, și stă, Stă mereu nemișcat.

Bones in the Walls (fragment de stela circa Primul Imperiu) Autor necunoscut „Pot fi această urnă".

— Nu vrei să fii acea urnă.

— Are picioare.

— Cei stupoși și nu cred că se mișcă. Sunt doar pentru spectacol. Îmi amintesc astfel de lucruri.

— Dar e frumos.

— Și ea face pipi în el.

'Uri? Esti sigur? Ai văzut-o făcând pipi în ea?

— Aruncă o privire, Curdle. Asta e pipiul ei în ea. Nu vrei să fii acea urnă. Vrei ceva viu. Cu adevărat în viață, cu picioare care funcționează. Sau aripi...'

Încă șopteau când Apsalar scoase ultima bară din fereastră și o puse jos. Sa urcat pe pervaz, răsucindu-se lateral pentru a ajunge la cel mai apropiat stâlp de acoperiș.

'Unde te duci?' întrebă Telorast.

— Până pe acoperiș.

— Ne alăturăm ție?

'Nu.'

Apsalar se trase în sus și câteva clipe mai târziu era ghemuită pe lutul copt de soare, stelele strălucind deasupra capului. Zorii nu erau departe, iar orașul de dedesubt era tăcut și nemișcat ca un lucru mort în noapte.

Ehrlitan. Primul oraș în care veniseră în această țară, orașul în care începuse această călătorie anume, un grup destinat să se despartă sub o mulțime de poveri. Kalam Mekhar, Fiddler, Crokus și ea însăși. Oh, Crokus fusese atât de supărat să descopere că tovarășii lor veniseră cu motive ascunse – nu doar escortând-o acasă, nu doar îndreptând o greșeală veche. Fusese atât de naiv.

Se întrebă cum se descurcă, s-a gândit să-l întrebe pe Cotillion data viitoare când zeul îl va vizita, apoi a decis că nu o va face. Nu ar fi util să se lase în continuare să-i pese de el; chiar și să mă gândesc la el, realizând puțin mai mult decât să piardă porțile dorului, dorinței și regretului.

Alte probleme, mai imediate, i-au cerut să se gândească. Mebra. Bătrânul spion era mort, ceea ce dorise Shadowthrone, deși motivul a scăpat din Apsalar. Desigur, Mebra a lucrat din toate părțile, slujind Imperiul Malazan la un moment dat, iar următoarea cauza lui Sha'ik. Și... altcineva. Că identitatea altcuiva era importantă și, bănuia ea, acesta era adevăratul motiv al deciziei lui Shadowthrone.

Cei fără nume? Asasinul Semk fusese trimis să parcurgă o urmă?

Posibil și avea sens. Fără martori, spusese bărbatul. La ce?

Ce serviciu le-ar fi putut oferi Mebra Celor Fără Nume? Așteptați să căutați un răspuns la asta. Cine altcineva?

Fără îndoială, adepții vechiului cult al Umbrei în șapte orașe au rămas, supraviețuitori ai epurărilor care însoțiseră cucerirea. Un alt posibil angajator al numeroaselor abilități ale lui Mebra, și mai probabil să fi atras atenția lui Shadowthrone, precum și furia lui.

I se spusese să o omoare pe Mebra. Nu i s-a spus de ce și nici nu i s-a spus să inițieze vreo investigație singură. Sugerând Shadowthrone a simțit că știa destule. Același lucru pentru Cotillion. Sau, dimpotrivă, amândoi erau îngrozitor de ignoranți, iar Mebra pur și simplu schimbase partea prea des o dată.

Pe lista ei erau mai multe ținte, o colecție aleatorie de nume, toate putând fi găsite în amintirile lui Cotillion. Era de așteptat să treacă pur și simplu de la una la alta, ținta finală fiind cea mai provocatoare dintre toate... dar acela era, cel mai probabil, la câteva luni distanță și va trebui să facă niște manevre îndemânatice pentru a se apropia suficient de mult pentru a lovi, un lent. , urmărirea atentă a

unui individ foarte periculos. Pentru care nu simțea dușmănie.

Asta face un asasin. Și posesiunea lui Cotillion m-a făcut un asasin. Asta și nimic altceva. Am ucis și voi continua să ucid. Nu trebuie să mă gândesc la nimic altceva. Este simplu. Ar trebui să fie simplu.

Și așa ar face să fie așa.

Totuși, ce l-a făcut pe un zeu să decidă să ucidă un muritor umil? Iritația minoră a unei pietre într-un mocasin. Lovitura unei ramuri pe o potecă împădurită. Cine s-a gândit de două ori să smulgă acea piatră și să o arunce?

Sau să întind mâna și să rupă acea ramură? Se pare că da, pentru că eu sunt mâna acelui zeu în asta.

Suficient. Gata cu această slăbiciune... această... incertitudine. Finalizați sarcinile, apoi plecați. Dispărea. Găsiți o viață nouă.

Doar... cum se face asta?

Era pe cineva pe care îl putea întreba – el nu era departe, știa ea, după ce și-a scos identitatea din amintirile lui Cotillion.

Se mutase să stea cu picioarele atârnând pe marginea acoperișului.

Cineva stătea acum lângă ea.

'Bine?' întrebă Cotillion.

— Un asasin Semk al celor fără nume mi-a încheiat misiunea pentru mine.

— Chiar în noaptea asta?

L-am cunoscut, dar nu am putut să-l întreb.

Zeul dădu încet din cap. — Cei fără nume din nou. Acest lucru este neașteptat.

Și nepoftit.

— Deci nu ei au fost motivul uciderii lui Mebra.

'Nu. Câteva frământări ale vechiului cult. Mebra se poziționa pentru a deveni Mare Preot. Cel mai bun candidat – nu ne facem griji pentru ceilalți.

'Curatarea casei.'

— Necesar, Apsalar. Suntem pe o înșelăciune. Una proastă.

'Înțeleg.'

Au tăcut o vreme, apoi Cotillion și-a dres glasul. — Încă nu am avut timp să-l verific, dar știu că este sănătos, deși este de înțeles deprimat.

'În regulă.'

Probabil că a simțit că voia să rămână așa, pentru că, după o pauză, a spus apoi: „Ai eliberat două fantome...”

Ea a ridicat din umeri.
Oftând, Cotillion își trecu o mână prin părul întunecat. — Ştii ce au fost odată?
— Hoţii, cred.
'Da, aia.'
'Tiste Andii?'
— Nu, dar au zăbovit mult peste acele două corpuri și așa... au absorbit anumite esențe.
'Ah.'
— Acum sunt agenți ai Edgewalker. Sunt curios să văd ce vor face.
— Pentru moment par mulțumiți să mă însoțească.
'Da. Cred că interesele lui Edgewalker te includ pe tine, Apsalar, din cauza relației noastre din trecut.
— Prin mine, către tine.
— Se pare că îi garantez curiozitatea.
— Edgewalker. Acea apariție pare destul de pasivă, a observat ea.
— L-am întâlnit prima dată, spuse Cotillion încet, în noaptea în care am urcat. În noaptea în care am făcut trecerea în tărâmul Umbrei. Mi-a făcut coloana să se târască chiar atunci și de atunci se târăște.
Ea aruncă o privire spre el. — Ești atât de nepotrivit să fii zeu, Cotillion, știai asta?
„Mulțumesc pentru votul de încredere”.
Ea a întins mâna cu o mână și i-a periat linia maxilarului, gestul aproape de o mângâiere. Ea îi prinse respirația bruscă, o ușoară mărire a ochilor lui, dar el nu se uita la ea. Apsalar îşi coborî mâna. 'Imi pare rau. O altă greșeală. Este tot ce se pare că fac zilele astea.
„Este în regulă”, a răspuns el. 'Am înțeles.'
'Tu faci? Oh, bineînțeles că da.
„Îndeplinește-ți misiunea și tot ce ți se cere se va termina. Nu vei mai face față solicitărilor din partea mea. Sau Shadowthrone.
Era ceva în tonul lui care îi dădu un ușor fior.
Ceva de genul... remuşcări. 'Înțeleg. Aia este bună. Sunt obosit. Din cine sunt eu, Cotillion.
'Știu.'
— Mă gândeam la un ocol. Înainte de următoarea mea sarcină.
'Oh?'
— Drumul de coastă, la est. Doar câteva zile până la Shadow.

El s-a uitat la ea, iar ea i-a văzut zâmbetul slab și a fost nespus de mulțumită de asta. — Ah, Apsalar... ar trebui să fie distractiv. Trimite-i salutările mele.

'Într-adevăr?'

'Absolut. Are nevoie de puțină agitație. S-a îndreptat. 'Trebuie sa plec. E aproape zori. Fii atent și nu ai încredere în acele fantome.

— Sunt niște mincinoși răi.

— Ei bine, cunosc un Mare Preot care folosește o tactică similară pentru a-i încurca pe alții.

Iskaral Fust. Acum Apsalar a fost cel care a zâmbit, dar ea nu a spus nimic, pentru că Cotillion dispăruse.

Orizontul de est era în flăcări odată cu răsăritul soarelui.

****

— Unde s-a dus întunericul? întrebă Curdle.

Apsalar stătea lângă pat, trecând prin sortimentul ei de arme ascunse. Va trebui să doarmă în curând – poate în după-amiaza asta – dar mai întâi avea să folosească lumina zilei. Era ceva important ascuns în uciderea lui Mebra de către Semk.

Cotillion fusese zguduit de acel detaliu. Deși nu i-a cerut să urmeze asta, ea ar fi făcut-o totuși, pentru o zi sau două cel puțin. '

Soarele a răsărit, Curdle.

'Soarele? Lângă Abis, există un soare pe lumea asta? Au înnebunit?

Apsalar aruncă o privire spre fantoma îngrozită. Se dizolva în lumina granulată. Îngrămădit într-o umbră din apropiere, Telorast privea, mut de groază.

— Cine a înnebunit? îl întrebă Apsalar pe Curdle.

'Ei bine, ei! Cei care au creat acest loc!

— Ne decolorăm! şuieră Telorast. 'Ce înseamnă? Vom înceta să mai existăm?

— Nu ştiu, răspunse Apsalar. — Probabil că vei pierde ceva substanță, presupunând că ai, dar va fi temporar. Mai bine rămâneți voi doi aici și tăceți. Mă voi întoarce înainte de amurg.

'Amurg! Da, excelent, vom aștepta aici pentru amurg. Apoi noaptea și tot acel întuneric, și umbrele și lucrurile de posedat. Da, femeie înfricoșată, vom aștepta aici.

S-a îndreptat în jos, a plătit încă o noapte, apoi a ieșit pe strada prăfuită. Cetăţenii aflaţi în piaţă erau deja în mişcare, vânzătorii care târau catâri împovăraţi, căruţe înghesuite cu păsări cântătoare în colivie sau plăci de carne sărată sau butoaie de ulei sau miere. Bătrânii lucrau sub mănunchiuri de lemne de foc, coșuri de lut. În centrul străzii au pășit două Lame Roșii – sentinele temute ale ordinii și ale legii din nou, acum că prezența imperiului fusese reafirmată cu tărie. Se îndreptau în aceeași direcție cu Apsalar – și într-adevăr ca majoritatea oamenilor – spre vastul întins de tabere de rulote dincolo de zidul orașului, chiar la sud de port.

Lamelor Roșii li s-a oferit un loc larg, iar stăpânirea pasului lor, mâinile lor cu mănuși sprijinindu-se pe mânerele tulwarelor învelite, dar nu prinse de pace, au făcut din aroganța lor un afront deliberat și provocator. Cu toate acestea, au trecut necontestați.

Cu câteva clipe înainte să-i ajungă din urmă, Apsalar coti la stânga pe un pasaj lateral. Existau mai multe rute către taberele de rulote.

Un negustor care angajează paznici Pardu și Gral și părând să manifeste un interes neobișnuit față de prezența unui Dansator din umbră în oraș, a făcut din el însuși subiectul de interes. S-ar putea să fie pur și simplu că comerciantul a fost un cumpărător și un vânzător de informații, dar chiar și asta s-ar putea dovedi util pentru Apsalar - nu că ea ar fi fost pregătită să plătească pentru orice informație pe care a cules-o. Gărzile tribale au sugerat călătorii extinse pe uscat, între orașe îndepărtate și pistele rar frecventate care leagă. Negustorul acela ar ști lucruri.

Și așa ar putea, într-adevăr, acei paznici.

A ajuns la marginea primei tabere. Dacă ar fi văzut din cer, orașul caravanelor ar părea zgârcit, în timp ce negustorii veneau și plecau într-un flux constant de căruțe, războinici cai, câini de turmă și cămile. Marginile exterioare găzduiau negustori mai mici, pozițiile lor fixate conform unei ierarhii obscure, în timp ce caravanele de rang înalt ocupau centrul.

Intrând pe artera principală de pe o potecă laterală dintre corturi, Apsalar a început căutarea lungă.

La amiază, ea a găsit un vânzător de tapu și s-a așezat la una dintre mesele mici de sub o marchiză, mâncând bucățile de fructe și carne frigaruite, iar grăsimea curgându-i urme fierbinți pe mâini. Ea observase o energie reînnoită printre taberele de negustori pe care le vizitase până acum. Insurecția și cearta au fost dăunătoare pentru afaceri, evident. Revenirea stăpânirii lui Malazan a fost o binecuvântare asupra comerțului în toată gloria sa normală avară și ea văzuse exultarea din toate părțile. Monede curgeau în o mie de râuri.

Trei figuri i-au atras atenția. Stând înaintea intrării într-un cort mare și certându-se, se părea, peste o cușcă de cățel. Cele două femei Pardu și unul dintre membrii tribului Gral pe care îi văzuse la cârciumă. Erau prea preocupaţi ca să o fi spionat, spera ea. Ștergându-și mâinile pe coapse, Apsalar se ridică și merse, ținându-se în zonele mai umbrite, afară de sub copertă și departe de paznici și cortul negustorului.

A fost suficient să le fi găsit, deocamdată. Înainte de a se strădui să-l interogheze pe negustor sau pe gardieni, o aștepta o altă sarcină.

Plimbarea lungă înapoi la han a fost fără incidente, iar ea a urcat scările și a plecat spre camera ei. Era mijlocul după-amiezii, iar mintea ei era plină de gânduri de somn.

'S-a intors!'

Vocea, a lui Curdle, venea de sub pătuțul cu rame de lemn.

— Este ea? întrebă Telorast din același loc.

— Recunosc mocasinii, vezi crestele de fier cusute? Nu ca celălalt.

Apsalar a întrerupt-o să-și scoată mănușile de piele. — Care altul?

— Cel care a fost aici mai devreme, acum un clopoțel...

'Un clopot?' se întrebă Telorast. — Oh, clopotele alea, acum înțeleg. Ei măsoară trecerea timpului. Da, Not-Apsalar, acum un clopoțel. Nu am spus nimic. Am tăcut. Acela nu a știut niciodată că suntem aici.

— Hangiul?

Cizme, uzate în etrier și înțepate cu solzi de bronz, mergeau ici și colo – și s-au ghemuit să privească aici, dar n-au văzut nimic despre noi, desigur, și nimic altceva, din moment ce nu aveți un echipament pe care să-l răsfoiască. -'

— Atunci era un bărbat.

— Nu am spus mai devreme? Nu-i așa, Curdle?

'Trebuie sa avem. Un bărbat, cu cizme, da.

— Cât timp a stat? întrebă Apsalar, uitându-se prin cameră. Hoțul nu avea nimic de furat, presupunând că ar fi fost un hoț.

— O sută de bătăi ale inimii lui.

— O sută şase, Telorast.

— O sută șase, da.

— A venit şi a plecat pe lângă uşă?

— Nu, fereastra – ai scos gratiile, îți amintești? Jos de pe acoperiș, nu-i așa, Telorast?

— Sau sus de pe alee.

— Sau poate dintr-una din celelalte camere, deci din lateral, din dreapta sau din stânga.

Apsalar se încruntă și își încrucișă brațele. — A intrat chiar pe fereastră?

'Nu.'

— Prin Warren, atunci.

'Da.'

— Și nu era bărbat, a adăugat Curdle. — Era un demon. Mare, negru, păros, cu colți și gheare.

— Purtând cizme, spuse Telorast.

'Exact. Cizme.'

Apsalar își scoase mănușile și le plesni pe suportul de pat.

S-a întins pe pat. — Trezește-mă dacă se întoarce.

— Desigur, Not-Apsalar. Poți să te bazezi pe noi.

****

Când s-a trezit, era întuneric. Blestemând, Apsalar se ridică din pat. — Cât de târziu este?

— E trează! Nuanța lui Telorast plutea în apropiere, o formă de corp mânjită în întuneric, cu ochii strălucind plictisitor.

'In cele din urma!' șopti Curdle de pe pervaz, unde se ghemui ca o gargui, cu capul răsucit pentru a-l privi pe Apsalar încă așezat pe pătuț. — Sunt două clopote după moartea soarelui! Vrem să explorăm!'

— Bine, spuse ea ridicându-se. — Urmează-mă, atunci.

'Unde sa?'

— Înapoi la Jen'rahb.

— Oh, acel loc mizerabil.
— Nu voi fi acolo mult timp.
'Bun.'
Ea și-a adunat mănușile, și-a verificat încă o dată armele – o zeci de dureri de la unghiurile de cuțit și teaca atestă că au rămas prinse în jurul persoanei ei – și s-a îndreptat spre fereastră.
— Să folosim drumul mare?
Apsalar se opri, îl studie pe Curdle. — Ce drum de rulare?
Fantoma se mișcă să îmbrățișeze o margine a ferestrei și arătă spre exterior. '
Acela.'
O manifestare în umbră, ceva ca un apeduct, se întindea de la baza ferestrei peste alee și clădirea de dincolo, apoi se curba – spre inima Jen'rahb. Avea textura pietrei, iar ea putea vedea pietricele și bucăți de mortar sfărâmat de-a lungul cărării. 'Ce este asta?'
— Nu știm.
— Este din Tărâmul Umbrei, nu-i așa? Trebuie sa fie. Altfel nu aș putea să-l văd.
'O da. Noi gândim. Nu-i așa, Telorast?
'Absolut. Sau nu.'
— De cât timp a fost aici, a întrebat Apsalar?
— Cincizeci și trei de bătăi ale inimii tale. Te-ai trezit de veghe, nu, Curdle? Se agita.
— Și gemând. Ei bine, un geamăt. Moale. Un geamăt pe jumătate.
— Nu, spuse Telorast, ăsta am fost eu.
Apsalar se urcă pe pervaz, apoi, strângând încă de marginile peretelui, ieși pe drum. Solid sub picioarele ei. '
În regulă, mormăi ea, mai mult decât puțin zguduită, când își eliberă strânsoarea de clădirea din spatele ei. — Am putea la fel de bine să folosim ea.
'Suntem de acord.'
Au pornit, peste alee, imobil, o stradă și apoi molozul ruinelor. În depărtare se ridicau turnuri fantomatice. Un oraș al umbrei, dar acesta cu totul diferit de cel din noaptea precedentă.
Structuri vagi se întindeau deasupra epavei de dedesubt – canale, licărirea a ceva asemănător apei. Poduri inferioare se întindeau pe aceste canale. La câteva mii de pași distanță, spre sud-est, se ridica un palat masiv cu cupolă, iar dincolo de el ceea ce ar fi putut fi un lac sau un

râu lat. Navele treceau pe acele ape, cu vele pătrate și elegante, lemnul negru la miezul nopții.

Ea a văzut siluete înalte traversând un pod la cincizeci de pași distanță.

şuieră Telorast. — Îi recunosc!

Apsalar s-a ghemuit jos, simțindu-se brusc îngrozitor de vulnerabil aici, pe această pasarelă înaltă.

'Tiste Edur!'

— Da, respiră ea pe jumătate.

— Oh, ne pot vedea?

Nu știu. Cel puțin nimeni nu a mers pe drumul pe care se aflau... nu încă. — Hai, nu e departe. Vreau să fim departe de acest loc.

— De acord, oh, da, de acord.

Curdle ezită. 'Apoi din nou...'

— Nu, spuse Apsalar. — Nu încerca nimic, fantomă.

— O, bine. Doar că există un cadavru în canalul de dedesubt.

La naiba asta. Ea se îndreptă spre peretele jos și se uită în jos. — Asta nu este Tiste Edur.

— Nu, confirmă Curdle. — Cu siguranță nu este, nu Apsalar. Este ca tine, da, ca tine. Numai că mai umflat, nu mor de mult – o vrem...

„Nu vă așteptați la ajutor dacă încercarea de a-l atrage atrage atenția”.

— Oh, are o idee, Curdle. Haide, se îndepărtează de noi!

Aștepta! Nu ne lăsa aici!

Ajungând la o scară abruptă, Apsalar coborî repede. De îndată ce a pășit pe pământul plin de praf, orașul fantomatic a dispărut. În urma ei au apărut cele două umbre, afundându-se spre ea.

— Un loc îngrozitor, spuse Telorast.

— Dar a fost un tron, strigă Curdle. 'Am simțit! Un tron cât se poate de delicios!

Telorast pufni. 'Delicios? Ți-ai pierdut mințile. Numai durere. Suferinţă. suferință-'

— Liniste, porunci Apsalar. — Îmi veți spune mai multe despre acest tron pe care l-ați simțit doi, dar mai târziu. Păzește această intrare.

'Putem face asta. Suntem gardieni foarte pricepuți. A murit cineva acolo jos, da? Putem avea corpul?

'Nu. Stai aici.' Apsalar a intrat în templul pe jumătate îngropat.

Camera dinăuntru nu era așa cum o părăsise ea. Cadavrul lui Semk dispăruse. Corpul Mebrei fusese dezbrăcat de haine, îmbrăcămintea în sine tăiată. Micul mobilier care ocupa încăperea fusese demontat metodic. Blestemând pe sub răsuflarea ei, Apsalar se îndreptă spre ușa care ducea la camera interioară – perdeaua care o acoperise fusese smulsă. În cămăruța de dincolo – locuința lui Mebra – cercetătorul sau cercetătorii fuseseră la fel de minuțioși.

Indiferentă față de absența luminii, ea cercetă detritusurile. Cineva a căutat ceva sau a ascuns în mod deliberat o potecă.

S-a gândit la apariția asasinului Semk aseară. Ea presupuse că el o văzuse cumva sprintând peste dărâmături și așa a fost obligată să se întoarcă. Dar acum se întreba ea. Poate că fusese trimis înapoi, sarcina lui doar pe jumătate terminată. În niciun caz, în noaptea aceea nu lucrase singur. Fusese nepăsătoare, gândindu-se altfel.

Din camera exterioară se auzi o șoaptă șovăitoare: — Unde ești?

Apsalar trecu înapoi prin prag. — Ce cauți aici, Curdle? ți-am spus să...

— Vin două persoane. Femei, ca tine. La fel ca și noi. Am uitat. Da, toate suntem femei aici...

— Găsiţi o umbră şi ascundeţi-vă, interveni Apsalar. — La fel pentru Telorast.

— Nu vrei să-i omorâm?

'Poti tu?'

'Nu.'

— Ascundeţi-vă.

— E bine că am decis să păzim ușa, nu-i așa?

Ignorând fantoma, Apsalar se poziționa lângă intrarea exterioară. Și-a scos cuțitele, și-a pus spatele de piatra înclinată și a așteptat.

Ea le auzi pașii repezi, zgârieturile când se opriră chiar afară, respirația. Apoi a pășit prima, în mâinile ei un felinar închis. Ea a intrat mai departe în timp ce a răsturnat înapoi unul dintre obloanele cu balamale, trimițând un fulger de lumină pe peretele îndepărtat.

În spatele ei a intrat a doua femeie, un scimitar dezvelit și întins.

Gardienii caravanei Pardu.

Apsalar s-a apropiat și a înfipt vârful unui pumnal în articulația cotului femeii pe brațul săbiei, apoi a aruncat cealaltă armă, cu pom înainte, în tâmpla femeii.

A căzut, la fel ca și arma.

Celălalt se întoarse.

O lovitură înaltă o strânse deasupra maxilarului. Ea s-a scuturat, lanterna zburând ca să se spargă de perete.

Întinzându-și cuțitele, Apsalar s-a apropiat de paznicul uluit. Un pumn în plexul solar a dublat-o. Paznicul a căzut în genunchi, apoi a căzut pe o parte, încolăcindu-se în jurul durerii.

— Este convenabil, spuse Apsalar, pentru că intenționam să te întreb oricum.

S-a întors la prima femeie și a verificat starea ei.

Inconștient și probabil va rămâne așa ceva timp. Chiar și așa, a dat cu piciorul într-un colț, apoi a dezbrăcat-o de cuțitele pe care le-a găsit ascunse sub brațe. Întorcându-se la celălalt Pardu, se uită o clipă la femeia nemișcată și gemută, apoi se ghemui și o târă în picioare.

A prins brațul drept al femeii, cel cu care ținea o armă, și, cu o răsucire ascuțită, l-a luxat la cot.

Femeia a strigat.

Apsalar și-a închis o mână pe gât și a trântit-o de perete, cu capul trosnind puternic. Vărsăturile s-au vărsat pe mănușa și încheietura mâinii asasinului. A ținut Pardu-ul acolo. — Acum îmi vei răspunde la întrebări.

'Vă rog!'

— Fără rugăciune. A implora doar mă face crudă. Răspunde-mi satisfacția mea și s-ar putea să te las pe tine și pe prietenul tău să trăiești. Înțelegi?'

Pardu-ul dădu din cap, fața ei mânjită cu sânge și o umflătură alungită umflandu-i sub ochiul drept acolo unde lovise mocasinul încorporat cu fier.

Simțind sosirea celor două fantome, Apsalar aruncă o privire peste umăr. Pluteau deasupra trupului celuilalt Pardu.

— S-ar putea să o ia unul dintre noi, şopti Telorast.

— Uşor, încuviinţă Curdle. — Mintea ei este tulbure.

'Absent.'

— Pierdut în abis.

Apsalar ezită, apoi spuse: — Haide.

'Pe mine!' șuieră Curdle.

'Nu eu!' mârâi Telorast.

'Pe mine!'

— Am ajuns primul la ea!

'Tu nu ai!'

— Eu aleg, spuse Apsalar. 'Acceptabil?'

'Da.'

— O, da, tu alegi, dragă stăpână...
— Din nou te zgomoli!
'Nu sunt!'
— Coagul, spuse Apsalar. — Posedă-o.
— Știam că o vei alege!
— Răbdare, Telorast. Noaptea asta nu sa terminat încă.
Femeia Pardu dinaintea ei clipea, cu o privire sălbatică în ochi. 'Cu cine vorbesti? Ce limba este asta? Cine e acolo – nu văd...
— Lanterna ta s-a stins. Nu contează. Spune-mi despre stăpânul tău.
„Dumnezeu de jos, mă doare...”
Apsalar se întinse în jos și răsuci din nou brațul luxat.
Femeia țipă, apoi s-a lăsat, inconștientă.
Apsalar a lăsat-o să alunece în jos pe perete până când femeia a ajuns aproximativ într-o poziție așezată. Apoi a scos un balon și a stropit cu apă în fața lui Pardu.
Ochii s-au deschis, înțelegerea a revenit și, odată cu ea, teroarea.
„Nu vreau să aud despre ce doare”, a spus Apsalar. — Vreau să aud despre comerciant. Angajatorul dvs. Acum, încercăm din nou?
Cealaltă Pardu stătea lângă intrare, scotea zgomote de mormăit, apoi tuși, până când scuipă flegmă sângeroasă. 'Ah!' strigă Curdle. 'Mai bine! O, totul doare, o, brațul!'
— Stai liniştit, îi porunci Apsalar, apoi îşi fixă din nou atenţia asupra femeii din faţa ei. — Nu sunt o persoană răbdătoare.
— Trygalle Trade Guild, spuse femeia într-un răstimp.
Apsalar se lăsă încet pe spate pe coapte. Un răspuns cel mai neașteptat.
— Curdle, ieşi din trupul ăla.
'Ce?'
'Acum.'
— La fel de bine, era toată ruptă. Ah, din nou fără durere! Asta e mai bine – am fost un prost!
Râsul lui Telorast a fost o râpă. — Și încă mai ești, Curdle. Ți-aș fi putut spune, știi. Nu era potrivită pentru tine.
— Nu mai vorbi, spuse Apsalar. Trebuia să se gândească la asta. Centrul de operațiuni al breslei de comerț Trygalle era Darujhistan. Trecuse mult timp de când nu vizitaseră fragmentul din Tărâmul Umbrei cu muniții pentru Lăutar, presupunând că era aceeași rulotă – și ea bănuia că era. În calitate de furnizori de articole și

informații, acum părea evident că mai mult de o misiune îi aduseseră în Șapte orașe.

Pe de altă parte, poate că ei nu făceau altceva decât să-și revină aici, în oraș – având în vedere rutele lor chinuitoare prin lagărele – și magul-negustor îi instruise gardienilor să furnizeze orice și toate informațiile neobișnuite. Chiar și așa, trebuia să fie sigură. — Negustorul Trygalle – ce l-a adus aici la Ehrlitan?

Umflarea închidea ochiul drept al lui Pardu. 'L.'

'Numele lui?'

— Karpolan Demesand.

Apoi, Apsalar și-a permis să încuviințeze ușor din cap.

„Noi, uh, făceam o livrare – noi gardienii, suntem acționari...

— Știu cum funcționează Breasla Comerțului Trygalle. O livrare, ai spus.

— Da, lui Coltaine. În timpul Lanțului de Câini.'

— Asta a fost acum ceva timp.

'Da. Îmi pare rău, durerea, mă doare să vorbesc.

— Va doare mai mult dacă nu o faci.

Pardu s-a strâmbat și a trecut o clipă până când Apsalar și-a dat seama că fusese un zâmbet. — Nu mă îndoiesc de tine, Shadow Dancer. Da, au fost mai multe.

Pietre de altar.

'Ce?'

„Tăiați pietre, pentru a căptuși un bazin sfânt...”

— Aici în Ehrlitan?

Femeia a clătinat din cap, a tresărit, apoi a spus: „Nu. Y'Ghatan.'

— Ești pe drum acolo sau te întorci?

— Întorcându-se. Călătoriile spre exterior sunt prin lupte. Ne... uh... ne odihnim.

— Deci interesul lui Karpolan Demesand pentru un dansator din umbră trece.

„Îi place să știe... totul. Informația ne aduce avantaje. Nimănui nu-i place ariergarda pe Ride.

'Calatoria.'

— Prin luptă. E... păros.

Îmi imaginez că ar fi. — Spune-i stăpânului tău, spuse Apsalar, că acest Dansator din Umbră nu apreciază atenția.

Pardu-ul dădu din cap.

Apsalar se îndreptă. 'Am terminat-o cu tine.'

Femeia tresări înapoi, lângă perete, cu antebrațul stâng ridicându-se pentru a-și acoperi fața.

Asasinul se uită în jos la gardian, întrebându-se ce a declanșat-o.

— Înțelegem acea limbă acum, spuse Telorast. — Ea crede că o vei ucide, iar tu ești, nu-i așa?

'Nu. Asta ar trebui să fie evident, dacă vrea să transmită un mesaj stăpânului ei.

— Nu gândește corect, spuse Curdle. — În plus, ce modalitate mai bună de a-ți transmite mesajul decât cu două cadavre?

Apsalar a oftat, i-a spus lui Pardu: „Ce te-a adus în acest loc? La Mebra?

Înăbușită din spatele antebrațului, femeia a răspuns: „Cumpărând informații... dar e mort”.

'Ce informatie?'

'Orice. Toate. Intrări și plecări. Orice vindea. Dar ai ucis-o pe Mebra...

— Nu, nu am făcut-o. Ca o pace între mine și stăpânul tău, îți voi spune asta. Un asasin al celor fără nume a ucis-o pe Mebra. Nu a fost implicată tortură. Un simplu asasinat. Cei fără nume nu căutau informații.

Ochiul singuratic vizibil al lui Pardu, acum deasupra încheieturii de pază, era fixat asupra ei. „Cei fără nume? Șapte Sfinte ne protejează!

— Acum, spuse Apsalar, trăgând cuţitul, am nevoie de ceva timp. Cu acestea, ea a lovit femeia cu pomul cuțitului, puternic în tâmplă, și a privit cum ochiul lui Pardu se ridică, trupul prăbușindu-se.

— Va trăi ea? întrebă Telorast, strecurându-se mai aproape.

'Las-o în pace.'

— S-ar putea să se trezească fără să-și amintească nimic din ce i-ai spus.

— Nu contează, răspunse Apsalar, învelindu-şi cuţitul. — Oricum, stăpânul ei va aduna tot ce trebuie să știe.

— Un vrăjitor. Ah, ei călătoresc prin lupte, au spus ei. Riscant. Acest Karpolan Demesand trebuie să fie un purtator formidabil de magie – ți-ai făcut un inamic periculos.

— Mă îndoiesc că va urmări asta, Telorast. I-am lăsat să trăiască acționarii lui și i-am oferit informații.

— Și cum rămâne cu tabletele? întrebă Curdle.

Apsalar se întoarse. — Ce tablete?

— Cele ascunse sub podea.

'Arătaţi-mi.'

Umbra se îndreptă spre cadavrul gol al lui Mebra. — Sub el. O cache secretă, sub această pavaj. Lut tare, liste nesfârșite, probabil că nu înseamnă nimic.

Apsalar rostogoli cadavrul. Piatra s-a desprins cu ușurință și ea s-a mirat de nepăsarea cercetătorilor. Apoi, din nou, poate că Mebra a avut un anumit control asupra locului unde avea să moară. Stătuse întins direct deasupra ei. Fusese săpat o groapă aspră și era plină de tăblițe de lut. Într-un colț stăteau un sac umed de pânză de pânză, plin cu lut moale și o jumătate de duzină de cracioane de oase legate în sfoară.

Se ridică și luă lanterna. Când a lovit peretele, oblonul se închisese – flacăra dinăuntru a rămas. A tras inelul superior pentru a ridica parțial obloanele cu balamale. Revenind la depozitul secret, a adunat cele mai de sus duzină de tăblițe, apoi s-a așezat cu picioarele încrucișate lângă groapă în micul cerc de lumină și a început să citească.

Au participat la Marea Întâlnire a Cultului din Rashan Bridthok din G'danisban, Septhune Anabhin din Omari, Sradal Purthu din Y'Ghatan și Torahaval Delat din Karashimesh. Proști și șarlatani unii și toți, deși trebuie spus, Sradal este un prost periculos. Torahaval este o cățea, fără nimic din umorul vărului ei și nici din umorul lui.

Ea se joacă la asta și nimic mai mult, dar va face o cască frumoasă, o Mare Preoteasă cu farmece seducătoare și așa se vor înghesui acoliții. Despre Septhune și Bridthok, acesta din urmă este rivalul meu cel mai apropiat, sprijinindu-se mult pe nebunul lui Bidithal, dar acum îi cunosc bine slăbiciunile și în curând va fi eliminat de la votul final prin nenorocire. Septhune este un adept și nu mai trebuie spus despre el.

Doi dintre acești cultisti se numărau printre țintele lui Apsalar pentru asasinare. Ea a memorat celelalte nume, în caz că se ivea ocazia.

A doua, a treia și a patra tabletă conțineau liste de contacte făcute în săptămâna trecută, cu note și observații care arătau clar că Mebra fusese ocupat să-și țese obișnuita rețea de extorcare printre o mulțime de victime nebunești. Negustori, soldați, soții îndrăgostite, hoți și hoți.

A cincea tabletă s-a dovedit interesantă.

Sribin, cel mai de încredere agent al meu, a confirmat-o. Gralul scos în afara legii, Taralack Veed, a fost în Ehrlitan cu o lună. Cu adevărat un om de temut, cel mai

secret pumnal dintre cei fără nume. Acest lucru nu face decât să-mi întărească suspiciunea că au făcut ceva, o dezlănțuire a unui demon străvechi și teribil. Așa cum a spus rătăcitorul Khundryl, și nu era o minciună, povestea aceea îngrozitoare despre tumul și dragonul care fuge. A început o vânătoare. Totuși, cine este prada? Și ce rol are Taralack Veed în toate acestea? Oh, numai numele, scris aici în lut umed, îmi umple oasele cu gheață. Dessimbelacki îi blestemă pe cei fără nume. Ei nu joacă niciodată corect.

— Cât timp vei mai face asta? întrebă Curdle lângă ea.

Ignorând umbra, Apsalar a continuat să-și croiască drum printre tăblițe, căutând acum numele de Taralack Veed. Fantomele rătăceau, adulmecând din când în când pe cei doi Pardu inconștienți, alunecând afară din când în când, apoi revenind, mormăind într-o limbă necunoscută.

În groapă erau treizeci și trei de tăblițe și, în timp ce o scotea pe ultima, a observat ceva ciudat la baza gropii. Ea a apropiat lanterna. Bucăți sparte de lut uscat. Fragmente de scris în mâna lui Mebra. — El le distruge, spuse ea pe sub răsuflarea ei. 'Periodic.' Ea studia ultima tabletă din mână. Era de departe mai praf decât toate celelalte, scenariul mai estompat de uzură.

— Dar el l-a salvat pe acesta. O altă listă. Numai că în acesta a recunoscut nume. Apsalar a început să citească cu voce tare: „Duiker a eliberat în sfârșit Heboric Light Touch. Planul a fost distrus de rebeliune, iar Heboric a pierdut. Coltaine mărșăluiește cu refugiații săi, dar printre malazani sunt vipere. Kalam Mehkar l-a trimis lui Sha'ik, urmat de Lamele Roșii.

Kalam va preda Cartea în mâinile lui Sha'ik. The Red Blades o vor ucide pe cățea. Sunt foarte mulțumit. Următoarele rânduri fuseseră cioplite în lut după ce s-a întărit, scenariul arătând zdrențuit și grăbit. — Heboric este cu Sha'ik. Cunoscute acum sub numele de Mâinile Fantomei și în acele mâini se află puterea de a ne distruge pe toți. Lumea asta intreaga. Și nimeni nu-l poate opri.

Scris în teroare și panică. Totuși... Apsalar aruncă o privire spre celelalte tăblițe. Trebuie să se fi întâmplat ceva care i-a liniștit mintea. Heboric era acum mort? Ea nu stia. Oare altcineva se împiedicase pe urmele bărbatului, cineva conștient de amenințare? Și cum, pe numele lui Hood, Heboric – un istoric minor al lui Unta – a ajuns în compania lui Sha'ik?

În mod clar, Lamele Roșii eșuaseră în încercarea lor de asasinat.

La urma urmei, adjunctul Tavore o omorâse pe femeie, nu-i așa? În fața a zece mii de martori.

— Femeia asta se trezește.

Se uită la Telorast. Umbra plutea peste paznicul Pardu care zăcea lângă intrare. — În regulă, spuse Apsalar, împingând grămada de tăbliţe înapoi în groapă şi înlocuind piatra. 'Plecăm.'

'In cele din urma! Afară e aproape lumină!

— Fără cale?

— Nimic altceva decât ruină, Not-Apsalar. Oh, locul ăsta arată prea mult ca acasă.

şuieră Curdle. — Taci, Telorast, idiotule! Nu vorbim despre asta, îți amintești?

— Îmi pare rău.

— Când ajungem în camera mea, a spus Apsalar, vreau să-mi spuneți voi doi despre acel tron.

— Și-a amintit.

— Nu, spuse Curdle.

— Nici eu, spuse Telorast. 'Tron? Ce tron?

Apsalar le studie pe cele două fantome, ochii ușor luminoși uitându-se la ea. 'Oh nu contează.'

****

Falah'd era cu un cap mai scund decât Samar Dev – iar ea avea abia o înălțime medie – și probabil că cântărea mai puțin decât ar fi tăiat unul dintre picioarele ei la șold. O imagine neplăcută, a permis ea, dar una înfricoșător de apropiată de realitate. O infecție aprigă se instalase în oasele rupte și a fost nevoie de patru vrăjitoare pentru a scoate prezența malignă. Asta fusese cu o seară înainte și încă se simțea slăbită și amețită, iar să stai aici, în acest soare năucitor, nu era de ajutor.

Oricât de scund și de mic era Falah'd-ul, el s-a străduit din greu să prezinte o siluetă nobilă și impunătoare, cocoțată acolo deasupra iapei sale albe cu picioare lungi. Din păcate, fiara tremura sub el, tresărind de fiecare dată când armăsarul Jhag al lui Karsa Orlong își dădea capul și își dădea ochii peste cap amenințător în direcția iepei. Falahul strânsese cornul șeii cu ambele mâini, buzele subțiri și întunecate ciupite și o anumită timiditate în ochi.

Telaba lui împodobită, împânzită cu bijuterii, era dezordonată, iar pălăria rotundă, mătăsată și căptușită de pe cap era oblică, în timp ce se uita la cel cunoscut de toți sub numele de Toblakai, cândva campion al lui Sha'ik. Care, stând lângă calul său, mai era în stare, dacă ar fi ales așa, să privească de sus pe domnitorul Ugaratului.

Cincizeci de gărzi de palat i-au însoțit pe Falah'd, niciunul dintre ei – și nici călțile lor – în largul lor.

Toblakai studia edificiul masiv cunoscut sub numele de Moraval Keep. O întreagă masă cu vârf plat fusese sculptată în gol, iar pereții de stâncă formați în fortificații impunătoare. Un șanț adânc, cu pereți abrupți, înconjura fortificația. Munițiile Moranth sau vrăjitoria distruseseră podul de piatră care se întindea pe el, iar ușile de dincolo, lovite și pârjolite, erau din fier solid. Câteva ferestre împrăștiate erau vizibile, în sus și neîmpodobite, fiecare sigilată de uși de fier ghimpate cu fante înclinate.

Tabăra asediată era mizerabilă, câteva sute de soldați stăteau sau stăteau lângă focurile de bucătărie și priveau cu un interes vag obosit.

Într-o parte, chiar la nord de drumul îngust, se întindea un cimitir accidentat de aproximativ o sută de platforme de lemn improvizate, înalte până la tibie, fiecare ținând câte un cadavru învelit în pânză.

Toblakai s-a întors în cele din urmă către Falah'd. — Când a fost văzut ultima dată un Malazan la creneluri?

Tânărul conducător tresări, apoi se încruntă. — Trebuie să mi se adreseze, spuse el cu vocea sa fluieră, într-un mod cuvenit autorităţii mele ca Sfânta Falah'd din Ugarat...

'Când?' întrebă Toblakai, cu expresia întunecată.

— Ei bine, uh, bine... Căpitane Inashan, răspunde acestui barbar!

Cu un salut rapid, căpitanul se apropie de soldații din tabără. Samar îl privi vorbind cu o jumătate de duzină de asediatori, văzu diferitele ridicări din umeri ca răspuns la întrebarea lui, văzu spatele lui Inashan îndreptându-se și auzi vocea lui devenind mai tare. Soldații au început să se certe între ei.

Toblakai scoase un mormăit. Arătă spre calul său. — Rămâi aici, Havok. Nu ucide nimic. Apoi războinicul se îndreptă spre marginea șanțului.

Samar Dev a ezitat, apoi a urmat-o.

El îi aruncă o privire când ea se opri lângă el. „Voi ataca singura această clădire, vrăjitoare”.

— Cu siguranță o vei face, a răspuns ea. — Sunt aici doar pentru o privire mai atentă.

— Mă îndoiesc că vor fi multe de văzut.

— Ce plănuieşti, Toblakai?

— Sunt Karsa Orlong, din Teblori. Îmi cunoști numele și îl vei folosi. Pentru Sha'ik eram Toblakai. Ea este moartă. Pentru Leoman of the Flails, eu eram Toblakai, iar el este la fel de bun ca mort. Pentru rebeli am fost...

— În regulă, înțeleg. Doar oamenii morți sau aproape morți îți spuneau Toblakai, dar ar trebui să știi, doar acest nume te-a împiedicat să putrezești tot restul vieții în gropile palatului.

— Cățelul ăla de pe cal alb este un prost. L-aș putea sparge sub un braț...

— Da, probabil că asta l-ar rupe. Și armata lui?

— Mai mulți proști. Am terminat de vorbit, vrăjitoare. Martor.'

Și așa a făcut.

****

Karsa coborî în şanţ. Dărâmături, arme sparte, pietre de asediu și cadavre ofilite. Șopârlele zburau pe stânci, capemoths ridicându-se ca frunzele palide prinse într-un curent ascendent. Se îndreptă către un punct chiar sub cele două uși masive de fier. Chiar și cu înălțimea lui abia putea ajunge la marginea îngustă de la baza lor. El a cercetat epava podului din jurul lui, apoi a început să strângă pietre, să aleagă fragmentele mai mari și să modeleze pași aspri.

Un timp mai târziu a fost mulțumit. Scoțându-și sabia, urcă treptele și se trezi la același nivel cu mecanismul de blocare larg și nituit. Ridicându-și sabia de piatră cu ambele mâini, a pus punctul în îmbinare, în fața locului în care a apreciat că este încuietoarea. A așteptat o clipă, până când poziția brațelor și unghiul lamei i-au fost stabilite în minte, apoi a ridicat sabia, tăiată înapoi cât a putut pe platforma improvizată de moloz, a tras arma înapoi și legănat.

Lovitura a fost adevărată, marginea de calcedonie indestructibilă pătrunzând în îmbinarea dintre uși. Momentul încetă cu un zgomot pocnit în timp ce lama se

bloca într-o bară solidă de fier nevăzută, reverberațiile izbind prin brațele lui Karsa și în umerii lui.

El a mormăit, a așteptat până când durerea s-a diminuat, apoi a scos arma într-un scârțâit de metal. Și a țintit din nou.

Amândoi a simțit și a auzit trosnitul barului.

Karsa smulse sabia apoi își aruncă umărul pe uși.

Ceva a căzut cu un zgomot puternic, iar ușa din dreapta s-a bătut înapoi.

****

De cealaltă parte a șanțului de șanț, Samar Dev se uită cu privirea. Tocmai fusese martoră la ceva... extraordinar.

Căpitanul Inashan a venit alături de ea. — Cele Şapte Sfinte ne protejează, şopti el. — Tocmai a tăiat o uşă de fier.

'Da el a făcut.'

'Avem nevoie...'

Ea se uită peste. — De ce avem nevoie, căpitane?

— Trebuie să-l scoatem din Ugarat. Pleacă, cât mai curând posibil.

****

Întuneric în pâlnia din interior – pereți înclinați, jgheaburi și fante pentru săgeți.

Un mecanism coborase tavanul arcuit și îngustase pereții – putea vedea că aceștia erau suspendați, poate la lățimea unui deget din cauza contactului unul cu celălalt și cu podeaua pavată. Douăzeci de pași criminali până la o poartă interioară, iar poarta aceea era întredeschisă.

Karsa a ascultat, dar nu a auzit nimic. Aerul mirosea urât, amar. S-a mijit la fantele săgeţilor. Erau întunecate, camerele ascunse de ambele părți neluminate.

Pregătindu-și sabia în mâini, Karsa Orlong a intrat în fortificație.

Fără nisip fierbinte din jgheaburi, fără săgeți care să iasă din fante, fără ulei care fierbe. A ajuns la poartă. O curte dincolo, o treime scăldată brusc în lumina albă a soarelui. A înaintat cu pași mari până a trecut de poartă și apoi și-a ridicat privirea. Stânca fusese într-adevăr scobită – deasupra era un dreptunghi de cer albastru, soarele de foc umplea un colț.

Zidurile de pe toate cele patru laturi erau etajate cu paliere fortificate si balcoane, nenumarate ferestre. Putea distinge ușile de pe acele balcoane, unele căscând negre, altele închise. Karsa numără douăzeci și două de niveluri pe peretele opus lui, optsprezece pe cel din stânga lui, șaptesprezece la dreapta, iar în spatele lui – peretele exterior – douăsprezece în centru flancat de proeminențe care țineau fiecare încă șase. Forța era un adevărat oraș.

Și, se părea, fără viață.

O groapă căscată, ascunsă în umbră într-un colț al curții, îi atrase atenția. Pietrele de pavaj s-au ridicat limpede și s-au grămădit în lateral, un puț excavat de un fel, care ajungea în jos în fundații.

S-a dus peste.

Excavatoarele curățaseră pietrele grele de pavaj pentru a ajunge la ceea ce părea a fi piatră de bază, dar se dovediseră a fi puțin mai mult decât un capac de piatră, grosime poate de o jumătate de braț, acoperind o cameră subterană scobită. Asta mirosea.

O scară de lemn cobora în boltă.

Bănuia el o fosă improvizată, din moment ce asediatorii probabil blocaseră scurgerile de scurgere în șanț, în speranța de a favoriza ciuma sau așa ceva. Duhoarea sugera cu siguranță că fusese folosită ca latrină. Apoi, din nou, de ce scara? — Acești malazani au interese ciudate, mormăi el. În mâinile lui simțea o tensiune care se ridica în sabia de piatră – spiritele legate ale lui Bairoth Gild și Delum Thord s-au simțit brusc agitate. — Sau o descoperire întâmplătoare, a adăugat el.

— De asta mă avertizați, spirite înrudite?

Se uită la scară. — Ei bine, după cum spuneți, fraților, am urcat în mai rău. Karsa și-a învelit sabia și și-a început coborârea.

Excrementele au mânjit pereții, dar nu, din fericire, treptele scării. Își făcu drum pe lângă coaja spartă de piatră, iar puținul aer curat care cobora de sus a fost copleșit de un miros gros și înțepător. Cu toate acestea, era mai mult decât deșeuri umane.

Altceva…

Ajungând la podeaua camerei, Karsa a așteptat, până la glezne în rahat și bălți de pis, ca ochii să se adapteze la întuneric. În cele din urmă, a putut distinge pereții, rotunjiți, pietrele purtând ondulații orizontale, dar altfel neîmpodobite. Un mormânt de stup, deci, dar nu într-un stil pe care îl văzuse Karsa înainte. Prea mare, în primul rând, și nu existau dovezi de platforme sau sarcofage. Fără obiecte funerare, fără inscripții.

Nu vedea nicio intrare oficială sau ușă dezvăluită pe niciunul dintre pereți. Trecând prin canalizare pentru a arunca o privire mai atentă la piatră, Karsa aproape că s-a împiedicat când a coborât de pe un pervaz nevăzut – stătuse pe o estradă ușor ridicată, extinzându-se aproape până la baza pereților. Făcând un pas în spate, el a trecut cu grijă de-a lungul circumferinței. În acest proces, a descoperit șase vârfuri de fier scufundate, înfipte adânc în piatră în două seturi de trei. Picurile erau masive, mai groase decât încheieturile lui Karsa.

S-a întors în centru, a stat lângă baza scării.

Dacă s-ar fi întins cu vârful mijlociu al fiecăreia așezat sub cap, nu ar fi putut ajunge la cele exterioare cu brațele întinse.

Din nou la jumătate mai înalt și s-ar putea să se descurce. Astfel, dacă ceva ar fi fost fixat aici de aceste vârfuri, ar fi fost uriaș.

Și, din nefericire, părea ca și cum țepurile nu au reușit. O mișcare ușoară prin aerul greu și turgit, o umbră a luminii slabe care se scurgea în jos. Karsa întinse mâna după sabia lui.

O mână enormă închisă pe spate, câte o gheare înțepenind fiecare umăr, două sub coaste, una mai mare înjunghiând în jos și în jur, chiar sub claviculă stângă. Degetele s-au strâns și el a fost tras în sus, scara trecând neclară. Sabia era prinsă de spatele lui. Karsa întinse mâna cu ambele mâini și s-au închis cu o încheietură solzită mai groasă decât brațul lui.

El a curățat gaura din piatra de capat, iar remorcherele și sfâșierea mușchilor i-au spus că fiara se cățăra pe marginea gropii, agil ca un bhok'aral. Ceva greu și solzător i-a alunecat pe brațe.

Apoi în lumina puternică a soarelui.

Fiara aruncă Teblorul peste curte. A aterizat greu, derapând până s-a izbit de peretele exterior al fortificației.

Scuipând sânge, fiecare os din spate simțindu-se deplasat, Karsa Orlong s-a împins în picioare, s-a scuturat până când a putut să se sprijine de piatra încălzită de soare.

Lângă groapă stătea o monstruozitate reptiliană, cu două picioare, cu brațele agățate supradimensionate și prea lungi, cu ghearele zgâriind pavajul.

Era cu coadă, dar coada aceea era pipernicită și groasă. Fălcile cu botul lat erau înghesuite cu șiruri de colți lungi ca pumnale, deasupra lor, pomeții evazați și crestele sprâncenelor protejând ochii adânci, care străluceau ca niște pietre umede pe o șuviță. O creastă zimțată a încrucișat craniul plat și alungit, galben pal deasupra pielii verde. Fiara a crescut din nou pe jumătate la fel de înalt ca Toblakai.

Nemișcat ca o statuie, îl studia, sângele curgând din ghearele mâinii stângi.

Karsa trase adânc aer în piept, apoi scoase sabia și o aruncă deoparte.

Capul creaturii tresări, o înclinare laterală ciudată, apoi a încărcat, aplecându-se mult în timp ce picioarele masive o propulsau înainte.

Iar Karsa s-a lansat direct asupra ei.

În mod clar, un răspuns neașteptat, când se trezi în mâinile acelea greblate și sub fălcile care pocnesc. Și-a aruncat capul drept în sus, lovindu-se cu putere de partea inferioară a maxilarului fiarei, apoi s-a lăsat înapoi în jos, glisându-și brațul drept între picioare, înfășurându-l în jurul celui drept al fiarei. Umărul lovindu-i pântecele, mâinile lui închizându-se strâns pe cealaltă parte a piciorului capturat. Apoi ridicând, un burduf scăpând din el în timp ce ridica fiara până când aceasta se clătina într-un picior.

Mâinile cu gheare i-au ciocănit pe spate, tăind prin blana ursului, devastându-i carnea într-o frenezie.

Karsa și-a plantat piciorul drept în spatele celui stâng al fiarei, apoi a împins cu putere în acea direcție.

S-a prăbușit și a auzit oasele pocnind.

Coada scurtă s-a biciuit, l-a lovit în secțiunea mijlocie. Aerul a explodat din cei patru plămâni ai lui Karsa și încă o dată se învârtea prin aer, lovind pietrele de pavaj și lăsând cea mai mare parte a pielii umărului și șoldului drept pe piatra tare, în timp ce derapa încă patru pași peste marginea gropii. Jos, trosnind puternic de o margine a pietrei de capăt, rupând-o și mai mult, apoi aterind cu fața

întâi în bazinul de canalizare din mormânt, moloz stropind din toate părțile.

Se ridică, răsucindu-se într-o poziție pe jumătate așezată, scuipând lichide murdare chiar dacă încerca să atragă aer în plămâni. Tușind, sufocându-se, s-a târât spre o parte a mormântului, departe de gaura din tavan.

Câteva clipe mai târziu a reușit să-și refacă respirația. Scuturându-și noroiul din cap, se uită la lumina soarelui care se întindea în jurul scării. Fiara nu venise după el... sau nu-l văzuse căzând.

Se ridică și se îndreptă spre scară. M-am uitat drept în sus și nu am văzut decât lumina soarelui.

Karsa a urcat. În timp ce a ajuns la nivelul marginii gropii, a încetinit, apoi s-a ridicat până când a putut să vadă curtea. Creatura nu se vedea nicăieri. Se urcă repede pe pavaj. Scuipând din nou, se scutură, apoi se îndreptă spre intrarea interioară a donjonului. Neauzind țipete de dincolo de șanț, a presupus că fiara nu se dusese în acea direcție. Care a lăsat clădirea în sine.

Ușile duble erau întredeschise. A intrat într-o încăpere largă, cu podeaua gresie, pe pereți purtând fantomele picturilor murale decolorate.

Bucăți de armură stricată și bucăți de haine cu cruste de sânge zăceau împrăștiate în jur. În apropiere stătea o cizmă, cu oase gemene ieșind din ea.

Chiar vizavi, la douăzeci de pași, era o altă ușă, ambele uși doborâte și zdrobite. Karsa se îndreptă spre ea, apoi încremeni la auzul zgârieturii ghearelor pe țiglă în întunericul de dincolo. Din stânga lui, aproape de intrare. A dat înapoi zece pași, apoi a sprintat înainte. Prin prag. Mâinile s-au tăiat în urma lui și a auzit un șuierat frustrat – chiar și în timp ce s-a ciocnit de un divan jos, propulsându-l înainte, pe o masă joasă. Picioarele de lemn au explodat sub greutatea lui. S-a rostogolit mai departe, făcând roată un scaun cu spătarul înalt, apoi alunecând pe un covor, bubuitul și clinchetul picioarelor cu gheare ale creaturii au devenit mai puternice în timp ce aceasta se aruncă în urmărire.

Karsa și-a pus picioarele sub el și s-a scufundat în lateral, evitând încă o dată ghearele care coborau. Spre un alt scaun, acesta masiv.

Prinzând picioarele, Karsa îl trânti în calea creaturii – se lansase în aer. Scaunul și-a prins ambele picioare întinse și le-a rupt în lateral.

Fiara s-a prăbușit, tronindu-și capul, zburând plăci rupte.

Karsa a dat cu piciorul în gât.

Fiara i-a dat cu piciorul în piept, iar el a fost aruncat înapoi încă o dată, aterizând pe o cască aruncată care s-a rostogolit, momentan, trimițându-l înapoi mai departe, lângă un perete.

Durerea tunându-i în piept, Toblakai se ridică în picioare.

Fiara făcea la fel, încet, dând din cap dintr-o parte în alta, răsuflarea ei venind în șuierături aspre, punctate de tuse ascuțită și lătrată.

Karsa se aruncă asupra lui. Mâinile i s-au închis pe încheietura ei dreaptă și s-a lăsat sub, răsucind brațul în timp ce mergea, apoi s-a învârtit din nou, întorcând brațul până când a țâșnit la umăr.

Creatura a strigat.

Karsa se căţără pe spate, cu pumnii lui lovind pe cupola craniului. Fiecare lovitură zguduia oasele fiarei. Dinții pocneau, capul coborât la fiecare lovitură, țâșnind înapoi la timp pentru a o întâlni pe următoarea. Se clătina sub el, cu brațul drept atârnând moale, cel stâng încercând să întindă mâna ca să-l zgârie, creatura trecu prin cameră.

Karsa a continuat să se balanseze, cu propriile mâini amorțite de impact.

În cele din urmă, a auzit craniul trosnind.

O răsuflare zgomotătoare – din partea lui sau a fiarei, nu era sigur care – apoi creatura a căzut și s-a rostogolit.

Cea mai mare parte a greutății sale imense s-a așezat pentru o scurtă clipă între coapsele lui Karsa și un vuiet izbucni din gâtul lui în timp ce își strânse mușchii picioarelor pentru a ține acea coloană crestă departe de picioare. Apoi reptila s-a înclinat într-o parte, prinzându-și piciorul stâng. Își întinse mâna ca să-și înfășoare un braț în jurul gâtului ei zdruncinat.

Rotindu-se mai departe, și-a eliberat propriul braț stâng, l-a tăiat în sus și în jur.

Ghearele s-au scufundat în umărul stâng al lui Karsa. Un val de putere copleșitoare l-a târât pe Toblakai, făcându-l să se prăbușească în epava mesei prăbușite.

Mâna strânsă a lui Karsa găsi unul dintre picioarele mesei. Se grăbi în sus și o legănă cu putere de brațul întins al fiarei.

Piciorul s-a sfărâmat, iar brațul a fost smuls înapoi cu un țipăit.

Fiara se ridică încă o dată în picioare.
Karsa a încărcat din nou.
A fost întâmpinat de o lovitură, sus pe piept.
Întuneric brusc.
Ochii i s-au deschis. Jale. Tăcere. Mirosul de fecale și sânge și praf care se depune. Gemuind, se ridică.
Un accident îndepărtat. De undeva mai sus.
Și-a studiat împrejurimile, până când a spionat ușa laterală. Se ridică, şchiopătă spre ea. Un hol larg dincolo, care duce la o scară.

****

— A fost un țipăt, căpitane?
— Nu sunt sigur, Falah'd.
Samar Dev miji ochii în lumina puternică la soldatul de lângă ea. Mormăise pe sub răsuflare de când Toblakai a spart ușile de fier. Săbiile de piatră, fierul și lacătele păreau să fi fost în centrul monologului său privat, condimentat periodic cu câteva blesteme alese.
Asta și nevoia de a-l duce pe uriașul barbar cât mai departe de Ugarat.
Și-a șters transpirația de pe frunte, și-a întors atenția către intrarea în clădire. Încă nimic.
— Ei negociază, spuse Falahul, neliniștit pe șa, în timp ce servitorii stăteau de ambele părți, măturând alternativ evantaiele mari de papirus pentru a-l răcori pe iubitul conducător al lui Ugarat.
— A sunat ca un țipăt, Sfinte, spuse căpitanul Inashan după o clipă.
— Atunci este o negociere beligerantă, căpitane. Ce altceva poate dura atât de mult? Dacă toți ar fi murit de foame și ar fi murit, acel barbar s-ar fi întors. Dacă, desigur, nu există pradă. Hah, greșesc în asta? Nu cred! El este un sălbatic, până la urmă. Scăpat de lesa lui Sha'ik, da? De ce nu a murit protejând-o?
— Dacă poveștile sunt adevărate, spuse Inashan inconfortabil, Sha'ik a căutat un duel personal cu Adjunctul Falah'd.
— Prea multă comoditate în povestea aia. Povestită de supraviețuitori, cei care au abandonat-o. Nu sunt convins

de acest Toblakai. Este prea nepoliticos.

— Da, Falah'd, spuse Inashan, el este.

Samar Dev și-a dres glasul. — Sfinte, nu se găsește nicio pradă în Forța Moraval.

'Oh, vrăjitoare? Și cum poți fi atât de sigur?

„Este o structură străveche, mai veche chiar decât Ugaratul însuși. Adevărat, modificări au fost făcute din când în când – toate vechile mecanisme erau dincolo de înțelegerea noastră, Falah'd, chiar și în ziua de azi, și tot ce avem acum din ele sunt câteva bucăți. Am studiat îndelung acele câteva fragmente și am învățat multe...

— M-ai plictisit acum, vrăjitoare. Încă nu ai explicat de ce nu există pradă.

— Îmi pare rău, Falah'd. Ca să vă răspund, donjonul a fost explorat de nenumărate ori și nu s-a găsit vreodată nimic de valoare, cu excepția mecanismelor demontate...

— Mici fără valoare. Foarte bine, barbarul nu jefuiește. El negociază cu ticăloșii și ticăloșii Malazans – cărora va trebui să-i îngenunchem încă o dată. Sunt trădat în umilință de către rebelii lași din Raraku. Oh, nimeni nu se poate conta pe nimeni zilele astea.

— S-ar părea că nu, Falah'd, murmură Samar Dev.

Inashan îi aruncă o privire.

Samar și-a șters o altă teacă de sudoare de pe frunte.

'Oh!' strigase Falahul deodată. 'Ma topesc!'

'Aștepta!' spuse Inashan. — A fost oare un burduf?

— Probabil că violează pe cineva!

****

A găsit creatura șochind pe un coridor, cu capul clătinând dintr-o parte în alta, trântindu-se într-un perete, apoi în celălalt. Karsa a alergat după el.

Probabil că l-a auzit, pentru că s-a învârtit, fălcile deschizându-se într-un șuierat, cu câteva clipe înainte ca el să se închidă. Lăsând deoparte o mână greblată, Toblakai a îngenuncheat fiara în burtă. Reptila s-a dublat, creasta pieptului se prăbușește pe umărul drept al lui Karsa. Și-a dus degetul mare sub brațul stâng, unde a găsit țesut moale. Intepandu-l, degetul mare plonjand in carne,

onduland ligamentele rotunde. Inchizându-și mâna, Karsa smuci de acele ligamente.

Dinții ascuțiți ca un pumnal i-au greblat partea laterală a capului, tăiând o lambă de piele. Sângele a țâșnit în ochiul drept al lui Karsa. A tras mai tare, aruncându-se înapoi.

Fiara s-a aruncat cu el. Răsucindu-se într-o parte, Karsa a scăpat de greutatea prăbușită și a fost suficient de aproape pentru a vedea desfășurarea nefirească a coastelor sale la impact.

S-a chinuit să se ridice, dar Karsa a fost mai rapid. Încălcându-l încă o dată.

Pumnii ciocanindu-i craniul. La fiecare lovitură, fălcile inferioare trosneau de podea și simțea o cădere în plăcile oaselor craniului sub pumnii lui. A continuat să bată.

O duzină de bătăi sălbatice ale inimii mai târziu și el încetini, dându-și seama că fiara nu se mai mișca sub el, cu capul așezat pe podea, devenind din ce în ce mai plată cu fiecare impact al pumnilor lui bătuți. Se scurgeau lichide. Karsa a încetat să se balanseze. A tras o respirație zdrențuită, plină de agonie, și-o ținu împotriva valurilor bruște de întuneric care tundea prin creier, apoi o eliberă constant și prelung. Încă o gură de flegmă sângeroasă de scuipat, pe craniul sfărâmat al fiarei moarte.

Ridicând capul, Karsa se uită în jur. O ușă în dreapta lui. În camera de dincolo, o masă lungă și scaune. Gemuind, se ridică încet, se împiedică în cameră.

Un ulcior cu vin stătea pe masă. Cupele erau aliniate în rânduri egale pe ambele părți, fiecare vizată de un scaun. Karsa i-a măturat de pe masă, a strâns ulciorul, apoi s-a întins pe suprafața de lemn pătat.

Se uită în sus la tavan, unde cineva pictase un panteon de zei necunoscuți, cu toții cu privirea în jos.

Expresii batjocoritoare una și toate.

Karsa împinse clapeta de piele lasă înapoi pe tâmplă, apoi a rânjit la fețele de pe tavan, înainte de a ridica ulciorul la buze.

***

Binecuvântat vânt rece, acum că soarele era atât de aproape de orizont.

Tăcere și pentru o vreme, de la ultimul burduf.

Câțiva soldați, în picioare toată după-amiaza pentru clopot după clopoțel, leșinaseră și erau îngrijiți de sclavul singuratic pe care Falahd-ul îl renunțase din anturajul său.

Căpitanul Inashan adunase de ceva vreme o echipă care să conducă în fortă.

Falahd-ul avea picioarele masate și scăldate în frunze de mentă mestecate în guri de ulei de sclavi. — Durezi prea mult, căpitane! el a spus. — Uită-te la calul ăla demonic, cum ne privește! Se va face întuneric până veţi năvăli în fort!'

— Sunt aduse torţe, Falah'd, spuse Inashan. — Suntem aproape gata.

Reticența lui era aproape comică, iar Samar Dev nu îndrăzni să-i mai întâlnească privirea, nu după expresia pe care o trecuse cu ochiul ei mai devreme.

Un strigăt din tabăra asediatorilor.

Toblakai apăruse, coborând de pe margine, înapoi pe treptele improvizate. Samar Dev și Inashan și-au făcut drum spre șanț, ajungând la timp pentru a-l vedea ieșind. Blana de urs era în panglici, întunecată de sânge. Își legase o fâșie de pânză în jurul capului, ținând pielea pe loc peste o tâmplă. Cea mai mare parte a îmbrăcămintei sale de sus fusese ruptă, dezvăluind nenumărate găuri și răni perforate.

Și era acoperit de rahat.

De la Falah-ul care se afla la douăzeci de pași în spatele lor, a venit o întrebare carerul:

Toblakai! Negocierile au mers bine?

Cu o voce scăzută, Inashan a spus: „Nu au mai rămas Malazani, înțeleg?”

Karsa Orlong se încruntă. — Nu am văzut niciunul. Trecu pe lângă ei.

Întorcându-se, Samar Dev tresări la oroarea spatelui rătăcit al războinicului. — Ce sa întâmplat acolo? a cerut ea.

O ridicare din umeri care a împins sabia de piatră. — Nimic important, vrăjitoare.

Fără încetinirea, fără întoarcerea, continuă el.

****

O pată de lumină departe spre sud, ca un grup de stele muribunde la orizont, a marcat orașul Kayhum. Praful furtunii de o săptămână trecută se așezase, iar cerul nopții era strălucitor cu măturarea dublă a Drumurilor Abisului. Existau savanți, auzise Corabb Bhilan Thenu'alas, care afirmau că acele drumuri largi nu erau altceva decât stele, înghesuite în mulțimi fără număr, dar Corabb știa că asta era o nebunie. Ele nu puteau fi decât drumuri cerești, poteci umblate de dragonii adâncului și zei bătrâni și fierarii cu sori pentru ochi care au dat stele în viață; iar lumile care se învârteau în jurul acelor stele erau pur și simplu zgură, aruncate din forje, palide și murdare, pe care se târau creaturi care se țineau de îngâmfare.

Preocupându-se de îngâmfare. Un bătrân văzător îi spusese asta odată, și dintr-un motiv oarecare fraza îi rămăsese în mintea lui Corabb, permițându-i să o scoată din când în când să se joace, cu ochiul interior strălucitor de uimire strălucitoare. Oamenii au făcut asta, da. Îi văzuse, iar și iar. Ca păsările. Obsedați de importanța de sine, crezându-se înalți, la fel de înalți ca cerul nopții. Acel văzător fusese un geniu, să fi văzut atât de clar și să se descurce atât de multe în trei cuvinte simple. Nu acea îngâmfare era un lucru simplu, iar Corabb și-a amintit că a trebuit să întrebe o bătrână ce înseamnă cuvântul, iar ea chicotise și se întinsese sub tunica lui pentru a-i trage penisul, ceea ce fusese neașteptat și, în ciuda răspunsului instinctiv, nepoftit. Un val slab de jenă a însoțit amintirea și a scuipat în focul care pâlpâia în fața lui.

Leoman of the Flails stătea în fața lui, o narghilea plină cu durhang îmbibat de vin lângă bărbat, la buzele sale subțiri, piesa bucală din lemn tare sculptată în aparența mameloanului unei femei și pătată de magenta pentru a adăuga la asemănare. Ochii conducătorului său străluceau roșu închis în lumina focului, pleoapele coborâte, privirea părea ațintită asupra flăcărilor de lins.

Corabb găsise o bucată de lemn de lungimea brațului său, ușoară ca respirația unei femei – spunându-i că înăuntru locuiește un melc de birit – și tocmai o scoase cu vârful cuțitului. Creatura s-a zvârcolit pe vârful lamei și, din păcate, această vedere îi amintise de nenorocirea cu penisul. Simțindu-se moros, a mușcat melcul în jumătate și a început să mestece, cu sucuri curgându-i în barbă. '

Ah, spuse el în jurul gurii, are icre. Delicios.'

Leoman s-a uitat peste el, apoi a tras încă o dată pe muștiuc. — Rămâm fără cai, spuse el.

Corabb înghiți în sec. Cealaltă jumătate a melcului se zvârcolea pe vârful cuțitului, fire de ouă roz atârnând ca niște perle minuscule. — O să reușim, comandante, spuse el, apoi scoase limba pentru a lepăda icrele, apoi introducând restul melcului în gură. A mestecat, apoi a înghițit. — Patru, cinci zile, aș judeca.

Ochii lui Leoman străluciră. — Atunci știi.

'Unde mergem? Da.'

'Stii de ce?'

Corabb a aruncat bucata de lemn pe foc. 'Y'Ghatan. Primul Oraș Sfânt. Unde Dassem Ultor, blestemul său, a murit trădat. tu

Ghatan, cel mai vechi oras din lume. Construit deasupra forjei unui fierar din Abis, construit chiar pe oasele lui. Șapte Y'Ghatani, șapte orașe mari pentru a marca veacurile pe care le-am văzut, pe cel pe care îl vedem acum ghemuit pe oasele celorlalți șase. Orașul plantațiilor de măslini, orașul uleiurilor dulci... Corabb făcu o pauză, se încruntă. — Care a fost întrebarea dumneavoastră, comandante?

'De ce.'

'O da. Știu de ce ai ales Y'Ghatan? Pentru că invităm un asediu. Este un oraș greu de cucerit. Proștii Malazans se vor însângera până la moarte încercând să-i asalteze zidurile. Vom adăuga oasele lor la toate celelalte, la cele ale lui Dassem Ultor...

— El nu a murit acolo, Corabb.

'Ce? Dar au fost martori...

— Pentru rănirea lui, da. La tentativa... de asasinat. Dar nu, prietene, Prima Sabie nu a murit și încă trăiește.

— Atunci unde este?

— Unde nu contează. Ar trebui să întrebi: cine este el? Întrebați asta, Corabb Bhilan Thenu'alas, și vă voi da răspunsul.

Corabb s-a gândit la asta. Chiar și înotând în fumul durhangului, Leoman of the Flails era prea inteligent pentru el. Deștept, capabil să vadă tot ceea ce Corabb nu putea. A fost cel mai mare comandant pe care l-a produs vreodată Seven Cities. L-ar fi învins pe Coltaine. Onorabil. Și, dacă ar fi fost lăsat, l-ar fi zdrobit pe Adjunctul Tavore și apoi pe Dujek Onearm. Ar fi existat o adevărată eliberare, pentru toate cele șapte orașe, și de aici răzvrătirea împotriva imperiului blestemat s-ar fi unduit spre exterior,

până când jugul a fost aruncat de toți. Aceasta a fost tragedia, adevărata tragedie. „Fericitul Dessembrae ne urmărește călcâiele...”

Leoman tuşi un nor de fum. S-a dublat, tot tușind.

Corabb întinse mâna după o bucată de apă și o întinse în mâinile conducătorului său. Bărbatul a tras în cele din urmă suflarea, apoi a băut adânc. Se lăsă pe spate cu un oftat plin de rafale, apoi zâmbi. — Ești o minune, Corabb Bhilan Thenu'alas! Ca să-ți răspund, cu siguranță sper că nu!

Corabb se simțea trist. El a spus: „Vă bateți joc de mine, comandante”.

— Deloc, nebunul binecuvântat de Oponn – singurul meu prieten a rămas să respire – deloc. Este cult, vezi tu. Domnul Tragediei.

Dessembrae. Acesta este Dassem Ultor. Nu mă îndoiesc că ați înțeles asta, dar luați în considerare asta – pentru a exista un cult, o religie, cu preoți și așa, trebuie să existe un zeu. Un zeu viu.

— Dassem Ultor este urcat?

— Aşa cred, deşi este un zeu reticent. Un negator, ca Anomander Rake din Tiste Andii. Și așa rătăcește, în zbor veșnic și, poate, și în vânătoare veșnică.

'Pentru ce?'

Leoman clătină din cap. Apoi a spus: „Y'Ghatan. Da prietenul meu. Acolo, ne vom arăta, iar numele va fi un blestem printre malazani, pentru totdeauna, un blestem, amar pe limbile lor. Ochii i se întăriră brusc asupra lui Corabb. 'Esti cu mine? Indiferent ce poruncesc, indiferent de nebunia care va părea să mă chinuie?

Ceva în privirea liderului său îl speria pe Corabb, dar el dădu din cap. — Sunt alături de tine, Leoman din Flails. Nu te îndoi de asta.

Un zâmbet ironic. — Nu te voi ţine de asta. Dar, totuși, îți mulțumesc pentru cuvintele tale.

— De ce te-ai îndoi de ei?

— Pentru că numai eu știu ce intenționez să fac.

'Spune-mi.'

— Nu, prietene. Această povară este a mea.

— Tu ne conduci, Leoman of the Flails. Vom urma. După cum spui, ne porți pe toți. Suntem greutatea istoriei, a libertății și totuși nu ești înclinat...

— Ah, Corabb...

— Spun doar ceea ce se știe, dar nu a fost niciodată spus cu voce tare, comandante.

— Există milă în tăcere, prietene. Dar fără minte. S-a făcut, chiar ai vorbit.

— Te-am atacat în continuare. Îmi pare rău, Leoman of the Flails.

Leoman bău din nou din burduf, apoi scuipă în foc. — Nu trebuie să mai spunem despre asta. Y'Ghatan. Acesta va fi orașul nostru. Patru, cinci zile. Abia a trecut sezonul de zdrobire, da?

— Măslinele? Da, vom ajunge când s-au adunat grădinii. O mie de negustori vor fi acolo și muncitori pe drumul care duce spre coastă, punând pietre noi. Și olari, și butoaie, și căruțări și caravane. Aerul va fi aur cu ţărână şi prăfuit cu aur...

— Ești într-adevăr un poet, Corabb. Comercianți și paznicii lor angajați.

Spune-mi, crezi că se vor pleca în fața autorității mele?

'Ei trebuie.'

— Cine este Faiah'd-ul orașului?

— Vedor.

'Care?'

— Cel cu faţa de dihor, Leoman. Fratele său cu chip de pește a fost găsit mort în patul iubitului său, curva nu a fost găsită nicăieri, dar probabil bogat și ascuns sau într-un mormânt puțin adânc. Este vechea poveste printre Fala' dhan.'

— Și suntem siguri că Vedor continuă să-i nege pe malazani?

— Nicio flotă sau armată nu ar fi putut ajunge la ei încă. Știi asta, Leoman of the Flies.

Bărbatul dădu încet din cap, cu ochii încă o dată pe flăcări.

Corabb ridică privirea spre cerul nopții. „Într-o zi”, a spus el, „vom merge pe Drumurile către Abis. Și astfel fii martor la toate minunile universului.

Leoman miji în sus. — Unde stelele sunt groase ca venele?

— Sunt drumuri, Leoman. Sigur nu-i crezi pe acești savanți nebuni?

— Toți savanții sunt nebuni, da. Ei nu spun nimic demn de crezut. Drumurile, atunci. Urma de foc.

„Desigur”, a continuat Corabb, „vor fi mulți ani de acum înainte...”

— Cum spui tu, prietene. Acum, mai bine dormi.

Corabb s-a ridicat, oasele trosnind. — Fie ca tu să visezi la glorie în această noapte, comandante.

'Glorie? Oh, da, prietene. Urma noastră de foc...'
— Aai, melcul acela mi-a dat indigestie. Era icrele.

****

— Nenorocitul se îndreaptă spre Y'Ghatan.

Sergentul Strings aruncă o privire spre Bottle. — Te-ai gândit, nu-i așa? Nu e bine, soldat. Nu e bine deloc.'

— Nu mă pot abține.

— Asta e și mai rău. Acum trebuie să fiu cu ochii pe tine.

Koryk stătea pe mâini și în genunchi, cu capul în jos, în timp ce căuta să insufle viață în patul de cărbuni din noaptea care tocmai trecuse. Tuși brusc în timp ce inhala un nor de cenușă și se îndepărtă, clipind și spargând.

Zâmbetele au râs. — Înțeleptul de câmpie o face din nou. Ai adormit, Koryk, dar ar trebui să-ți spun că Tarr a supărat focul ăla noaptea trecută.

'Ce!?'

— Ea minte, spuse Tarr de unde s-a ghemuit lângă rucsac, reparând o curea. — Chiar și așa, a fost unul bun. Ar fi trebuit să-ți vezi expresia, Koryk.

„Cum poate cineva, cu acea mască albă pe care o poartă? N-ar trebui să pictezi linii morții prin cenușa aceea, Koryk? Nu asta face Seti?

— Numai când intri în luptă, Smiles, spuse sergentul. — Acum, lasă-te, femeie. Ești la fel de rău ca blestemul ăla de câine popor Hengese. I-a mușcat glezna lui Khundryl aseară și nu i-a dat drumul.

„Sper că l-au înghesuit”, a spus Smiles.

'Nicio sansa. Bent stătea de pază. Oricum, trebuiau să-l facă pe Temul să scoată chestia. Ideea mea este, Smiles, nu ai un caine de vite Wickan care să-ți păzească spatele, așa că cu cât lăcaști mai puțin, cu atât vei fi mai în siguranță.

Nimeni nu a menționat despre cuțitul pe care Koryk l-a luat în picior cu o săptămână în urmă.

Cuttle a venit rătăcind în tabără. Găsise o echipă care pregătise deja niște ceai urât mirositor și sorbea din ceașca lui de tablă. — Sunt aici, spuse el.

'OMS?' Au cerut zâmbete.

Bottle îl privi în timp ce sergentul lor se așeza la loc, rezemat de rucsacul lui. — În regulă, spuse Strings, oftând. „Martie va fi amânată.

Cineva să-l ajute pe Koryk să aprindă focul – vom lua un mic dejun adevărat. Tăiați bucătarul.

'Pe mine? În regulă, doar nu mă învinovăți.

'Pentru ce?' întrebă Strings cu un zâmbet inocent.

Cuttle se îndreptă spre vatră, băgând mâna într-o pungă. „Am niște praf de Flamer sigilat...”

Toată lumea împrăștiată, inclusiv șiruri. Deodată, Cuttle rămase singur, uitându-se uluit în jur la colegii săi soldați, acum unul și toți la cel puțin cincisprezece pași distanță. Se încruntă. — Un bob sau două, nimic mai mult. La naiba, crezi că sunt supărat?

Toată lumea s-a uitat la Strings, care a ridicat din umeri. — Reacție instinctivă, Cuttle. Sunt surprins că nu te-ai obișnuit până acum.

'Da? Și cum de ai fost primul care a ieșit de aici, Fid?

— Cine ar ști mai bine decât mine?

Cuttle se ghemui lângă vatră. — Ei bine, mormăi el, sunt absolut zdrobit. A scos din pungă un mic disc de lut. Era o piesă de joc pentru jocul de masă numit Troughs, jocul fiind distracția preferată a lui Cuttle. Sapatorul a scuipat pe el, apoi l-a aruncat în cărbuni. Și s-a dat repede înapoi.

Nimeni altcineva nu s-a mișcat.

— Hei, spuse Koryk, asta nu a fost o piesă adevărată din Troughs, nu-i așa?

Cuttle aruncă o privire. — De ce nu ar fi?

— Pentru că acele lucruri sunt aruncate!

„Numai când pierd”, a răspuns sapatorul.

O explozie de cenușă, flăcări bruște. Cuttle se întoarse și începu să arunce bucăți de bălegar pe foc. — În regulă, cineva tinde la asta. O să iau ceea ce înseamnă mâncare pe aici și voi găsi ceva.

— Bottle are niște șopârle, spuse Smiles.

— Uită, răspunse Bottle. — Sunt prietenii mei. A tresărit când ceilalți membri ai echipei s-au întors să-l privească.

'Prieteni?' a întrebat Strings. Se scărpină pe barbă, studiindu-și soldatul.

— Ce, spuse Smiles, ceilalți suntem prea deștepți pentru tine, Bottle? Toate aceste cuvinte confuze pe care le folosim? Faptul că putem citi acele gravuri ondulate pe tăblițe și suluri de lut și ceară? Ei bine, cu excepția lui

Koryk, desigur. Oricum. Te simți insuficient, Bottle? Nu mă refer la fizic – asta e de la sine înțeles. Dar, mental, nu? Asta e problema?

Bottle s-a uitat la ea. — Vei regreta toate astea, Smiles.

— O, o să-și trimită prietenii șopârlă după mine! Ajutor!'

— E de ajuns, Smiles, spuse Strings într-un mârâit de avertizare.

Se ridică, își trecu mâinile prin părul încă nelegat. — Ei bine, plec să bârfesc cu Flashwit și Uru Hela. Flash a spus că l-a văzut pe Neffarias Bredd acum câteva zile. Un cal murise și l-a dus înapoi în tabăra echipei sale. L-au prăjit. Nu a mai rămas decât oase.

— Echipa a mâncat un cal întreg? Koryk pufni. — Cum de nu l-am văzut niciodată pe acest Neffarias Bredd? L-a văzut cineva aici?

— Am, răspunse Smiles.

'Când?' întrebă Koryk.

'Cu câteva zile în urmă. M-am plictisit sa vorbesc cu tine. Focul tău se stinge. Ea a plecat.

Sergentul încă îl trăgea de barbă. — Doamne de jos, trebuie să stric chestia asta, mormăi el.

— Dar puii n-au părăsit încă cuibul, spuse Cuttle, aşezându-se cu un braţ de alimente. — Cine strânge șerpi? întrebă el, lăsând să cadă diferitele obiecte. A ridicat un lucru lung, ca o frânghie. „Put...”

— Asta e oţetul, spuse Koryk. — Este o veche delicatesă Seti. Oțetul gătește carnea, vezi, pentru când nu ai timp să o afumi încet.

— Ce faci să omori șerpi? a cerut sticla. — Sunt utile, știi.

Corzile s-au ridicat. — Sticla, mergi cu mine.

Oh la naiba. Trebuie să învăț să nu spun nimic. — Da, sergent.

Au traversat șanțul și s-au îndreptat către măturarea ruptă a Lato Odhan, terenul în mare parte plan și praf, unde se afla un împrăștiat de stâncă spartă, nici o bucată mai mare decât capul unui bărbat. Undeva departe spre sud-vest se afla orașul Kayhum, încă dispărut, în timp ce în spatele lor se ridicau Munții Thalas, fără copaci de secole și acum erodați ca dinții putrezici. Niciun nor nu a ușurat soarele strălucitor al dimineții, deja fierbinte.

— Unde îți ții șopârlele? a întrebat Strings.

— În hainele mele, în afara soarelui, în timpul zilei, vreau să spun. Ei rătăcesc noaptea.

— Iar tu rătăci cu ei.

Bottle dădu din cap.

— E un talent util, comentă sergentul, apoi continuă, mai ales pentru spionaj. Nu asupra inamicului, desigur, ci asupra tuturor celorlalți.

'Până acum. Adică, nu am fost suficient de aproape de inamic...

'Știu. Și de aceea încă nu ai spus nimănui despre asta. Deci, ai ascultat mult despre Adjunct? Adică, de atunci ai aflat despre căderea Bridgeburners.

— Nu prea mult, să spun adevărul. Bottle ezită, întrebându-se cât de multe ar trebui să spună.

— Fă-o cu asta, soldat.

„Este acea Gheară...”

'Perla.'

— Da, şi, ei bine, înaltul Mag.

— Repede Ben.

— Corect, și acum mai e și Tayschrenn...

Strings îl prinse de brațul lui Bottle și îl trase în jurul lui. 'El a plecat. A fost aici doar pentru câteva clopote, și asta a fost acum o săptămână...

— Da, dar asta nu înseamnă că nu se poate întoarce oricând, nu?

Oricum, toți acești magi puternici și înfricoșători, ei bine, mă fac nervos.

— Mă faci nervos, Bottle!

'De ce?'

Sergentul îl miji, apoi îi dădu drumul braţului şi reîncepu să meargă.

'Unde mergem?' a cerut sticla.

'Să-mi spuneți.'

— Nu așa.

'De ce?'

„Uh. Nil și Nether, tocmai de cealaltă parte a acelei înălțimi joase.

Strings a slăbit o jumătate de duzină de blesteme pe doc. 'Capita ia-ne! Ascultă, soldat, nu am uitat nimic, știi. Îmi amintesc că te-ai jucat cu zaruri cu Meanas, făcând păpuși din Hood and the Rope. Magia pământului și vorbesc cu spiritele – zei de dedesubt, semănați atât de mult cu Quick Ben încât îmi face părul pe cap. O, bine, totul vine de la bunica ta – dar vezi, știu de unde și-a luat Quick talentul!

Bottle se încruntă la bărbat. 'Ce?'

— Ce vrei să spui?

— Despre ce vorbești, sergent? M-ai încurcat.

„Quick are mai multe warrens pe care să se deseneze decât orice mag despre care am auzit vreodată. Numai, adăugă el într-un mârâit frustrat, cu excepția, poate, tu.

— Dar nici măcar nu-mi plac warrens!

— Nu, ești mai aproape de Nil și Nether, nu-i așa? Spirite și chestii.

Când nu te joci cu Hood and Shadow, asta este!

— Sunt mai bătrâni decât warrens, sergent.

'Ca asta! Ce vrei sa spui cu asta?'

'Bine. Ține. Sunt holde. Sau au fost. Înainte de warrens. E magie veche, asta m-a învățat bunica. Cu adevărat vechi. Oricum, m-am răzgândit despre Nil și Nether. Ei pun la cale ceva și vreau să văd asta.

— Dar nu vrei să ne vadă.

Bottle a ridicat din umeri. — Prea târziu pentru asta, sergent. Ei știu că suntem aici.

— Bine, atunci continuă. Dar vreau ca Quick Ben să te cunoască. Și vreau să știu totul despre aceste holde despre care tot vorbești.

Nu, nu. 'În regulă.' Rapid Ben. O întâlnire. A fost rău. Poate aș putea să fug. Nu, nu fi idiot. Nu poți fugi, Bottle.

În plus, care erau riscurile de a vorbi cu Înaltul Mag? Nu făcea nimic rău, exact. Nu chiar. Oricum, nu ar ști oricine. În afară de un nenorocit ca Quick Ben. Abyss, ce se întâmplă dacă află cine merge în umbra mea? Ei bine, nu este ca și cum am cerut compania, nu-i așa? „Orice te-ai gândi”, spuse Strings cu un mârâit, „mi-a târât pielea”.

'Nu eu. Nil și Nether. Au început un ritual. M-am răzgândit din nou – poate ar trebui să ne întoarcem.

'Nu.'

Au început să urce panta blândă.

Bottle simți că transpirația i se prelinge brusc pe sub haine. — Ai ceva talent natural, nu-i așa, sergent? Târârea pielii și toate astea. Ești sensibil la... chestii.

— Am avut o educație proastă.

— Unde a plecat echipa lui Gesler?

Strings i-a aruncat o privire. — O faci din nou.

— Îmi pare rău.

— Îi escortează pe Quick și pe Kalam – au mers înainte. Deci, temuta ta întâlnire cu Quick este încă ceva timp liber, vei fi bucuros să afli.

— Merge înainte. De Warren? Nu ar trebui să facă asta, știi. Nu acum. Nu aici-'

'De ce?'

'Bine. Pentru că.'

„Pentru prima dată în cariera mea de soldat al Imperiului Malazan, vreau cu adevărat să sugrumă un coleg de soldat”.

— Îmi pare rău.

— Nu mai rosti numele ăsta!

— Nu este un nume. Este un cuvânt.

Mâinile bătute ale sergentului se strânseră în pumni.

Bottle a tăcut. Mă întrebam dacă Strings l-ar putea sugruma într-adevăr.

Au ajuns pe creasta. La treizeci de pași mai departe, vrăjitoarea și vrăjitorul Wickan aranjaseră un cerc de pietre zimțate și erau așezați în el, unul față în față. — Călătoresc, spuse Bottle. „Este un fel de Spiritwalking, așa cum fac Tanno. Sunt conștienți de noi, dar doar vag.

— Presupun că nu pășim în acel ring.

— Nu decât dacă trebuie să le scoatem.

Strings se uită peste.

— Nu decât dacă trebuie să le scot, vreau să spun. Dacă lucrurile merg prost. Dacă vor avea probleme.

S-au apropiat. — Ce te-a determinat să te înscrii în armată, Bottle?

Ea a insistat. „Bunica mea a crezut că ar fi o idee bună. Tocmai murise, vezi tu, și spiritul ei era, um, puțin agitat. Despre ceva.' Oh, ferește-te de asta, Bottle. — Mă plictisisem.

Neliniştit. Vând păpuși piloților și marinarilor de pe docuri...

'Unde?'

— Jakatakan.

— Ce fel de păpuși?

— Genul pe care par să-i placă Stormriders. Împălinirea.'

— Călăreți de furtună? Doamne de mai jos, Bottle, nu credeam că a funcționat nimic cu ei în ultima vreme. Nu de ani de zile.

„Păpușile nu au funcționat întotdeauna, dar uneori au funcționat, ceea ce a fost mai bine decât majoritatea ispășirilor. Oricum, făceam monede bune, dar nu părea suficient...

— Îți este frig dintr-o dată?

Bottle dădu din cap. — Are sens, unde s-au dus.

— Și unde este asta?

— Prin Poarta lui Hood. E în regulă, sergent. Cred. Într-adevăr. Sunt destul de smecheri și atâta timp cât nu atrag

atenția greșită...

'Dar de ce?'

Sticla aruncă o privire. Sergentul părea palid. Nesurprinzător.

Acele fantome blestemate de la Raraku îl zguduiseră. „Ei caută... oameni. Cei morți.

— Sormo E'nath?

'Cred. Wickans. Cei care au murit pe Lanțul de Câini. Au mai făcut asta. Nu le găsesc... Se opri în timp ce o rafală de vânt rece se învârtea în jurul cercului de pietre. Înghețul brusc a acoperit pământul. — Oh, asta nu e bine. Mă întorc imediat, sergent.

Sticla a alergat înainte, apoi a sărit în ring.

Și a dispărut.

Sau, a presupus că avea, din moment ce nu se mai afla pe Lato Odhan, ci până la glezne, în oase putrezite, prăbușite, deasupra capului un cer cenușiu.

Cineva țipa. La auzul sunetului, Bottle se întoarse și văzu trei figuri la treizeci de pași distanță. Nil și Nether, și în fața lor, o apariție îngrozitoare, și acest lican era cel care țipa. Cei doi tineri Wickan tresăriră înaintea tiradei.

O sticlă de limbă nu a înțeles. Se apropie, pufnind praf de oase la fiecare pas.

Lichiul întinse brusc mâna și apucă ambii Wickan, ridicându-i în aer, apoi scuturându-i.

Sticla alergă înainte. Și ce fac când ajung acolo?

Creatura a mârâit și a aruncat Nil și Nether la pământ, apoi a dispărut brusc în mijlocul norilor de praf.

A ajuns la ei în timp ce se urcau în picioare. Nether înjură în limba ei maternă în timp ce își scotea praful de pe tunică. Ea se uită cu privirea spre Bottle când sosi. 'Ce vrei?'

— Am crezut că ai probleme.

— Suntem în regulă, se răsti Nil, totuşi pe chipul lui de adolescent era o expresie sfioasă. — Poți să ne conduci înapoi, mag.

— Te-a trimis Adjunctul? a cerut Nether. — Să nu avem pace?

— Nu m-a trimis nimeni. Ei bine, sergent Strings – tocmai ne plimbam...

'Siruri de caractere? Vrei să spui Fiddler.

„Ar trebui să...”

— Nu fi idiot, spuse Nether. 'Toata lumea stie.'

— Nu suntem idioți. În mod clar, niciunul dintre voi nu v-a trecut prin cap că poate Fiddler vrea așa. Vrea să se

numească Strings, acum, pentru că vechea lui viață a dispărut, iar cu vechiul nume vin amintiri proaste și s-a săturat de ele.

Nici Wickan nu a răspuns.

După încă câțiva pași, Bottle a întrebat: „Deci, a fost un lican Wickan?

Unul dintre morții pe care i-ați căutat?

— Știi prea multe.

'A fost?'

Nil a înjurat pe sub răsuflare, apoi a spus: — Mama noastră.

— Dvs.... Bottle a tăcut.

„Ea ne spunea să nu ne mai luptăm și să creștem”, a adăugat Nil.

— Ea îți spunea asta, a replicat Nether. „Ea mi-a spus să...”

— Să iei un soț și să rămân însărcinată.

— Asta a fost doar o sugestie.

— Făcut în timp ce te scutura? întrebă Bottle.

Nether a scuipat la picioarele lui. — O sugestie. Ceva la care ar trebui să mă gândesc. În plus, nu trebuie să te ascult, soldat. Tu ești Malazan. Un mag de echipă.

— El este și cel care călărește scântei de viață, a subliniat Nil.

'Cei mici. Așa cum am procedat noi în copilărie.

Bottle a zâmbit la remarca ei.

A prins-o. — Ce este atât de amuzant?

'Nimic. Îmi pare rău.

— Credeam că o să ne conduci înapoi.

— Așa credeam și eu, spuse Bottle, oprindu-se și privind în jur. — Oh, cred că am fost observaţi.

— E vina ta, magule! Nil acuzat.

'Probabil.'

Nether șuieră și arătă cu degetul.

Apăruse o altă siluetă, iar de ambele părți câini căptușiți. Câini de vite Wickan. Nouă, zece, doisprezece. Ochii lor străluceau argintii. Bărbatul din mijlocul lor era clar Wickan, cărunt, ghemuit și cu picioarele arcuite. Fața lui era sălbatică cicatrice.

— Este Bult, şopti Nether. Ea a făcut un pas înainte.

Câinii mârâiau.

— Nu, Nether, te-am căutat, spuse fantoma pe nume Bult, oprindu-se la zece pași, câinii aliniându-se de fiecare parte. 'Asculta-ma. Nu aparținem aici. Intelegi? Noi nu aparținem. Făcu o pauză și se trase de nas într-un gest

obișnuit. — Gândește-te bine la cuvintele mele. Se întoarse, apoi făcu o pauză și aruncă o privire înapoi peste un umăr: — Și Nether, căsătorește-te și fă copii.

Fantomele au dispărut.

Nether bătu din picior. Praful s-a ridicat în jurul ei. 'De ce toată lumea îmi tot spune asta!?'

— Tribul tău a fost decimat, spuse în mod rezonabil Bottle. „Este rezonabil...”

Ea a avansat spre el.

Sticla a făcut un pas înapoi și a reapărut în cercul de piatră.

O clipă mai târziu, din Nil și Nether au venit gâfâituri, trupurile lor încrucișate zvâcnind.

— Deveneam îngrijorat, spuse Strings în spatele lui, stând chiar în afara ringului.

Cei doi Wickan au întârziat să se ridice în picioare.

Bottle se grăbi lângă sergentul său. — Ar trebui să plecăm, spuse el.

— Înainte să vină complet, vreau să spun.

'De ce?'

Sticla a început să meargă. — E supărată pe mine.

Sergentul pufni, apoi îl urmă. — Și de ce este supărată pe tine, soldat? De parcă ar trebui să întreb.

— Doar ceva ce am spus.

— Oh, sunt surprins.

— Nu vreau să intru în asta, sergent. Îmi pare rău.

— Sunt tentat să te arunc jos și să te țin pentru ea.

Au ajuns pe creasta. În spatele lor, Nether a început să strige blesteme.

Bottle și-a grăbit pasul. Apoi s-a oprit și s-a ghemuit, întinzându-și mâna sub cămașă, și a tras cu prudență o șopârlă calmă. — Trezeşte-te, murmură el, apoi pune-l jos. S-a năruit.

Strings urmărit. — O să-i urmeze, nu-i aşa?

— S-ar putea decide asupra unui blestem adevărat, explică Bottle. — Și dacă o face, trebuie să o contrapresc.

— Respiraţie, ce i-ai spus?

„Am făcut o greșeală groaznică. Am fost de acord cu mama ei.

****

— Ar trebui să plecăm de aici. Sau...'

Kalam aruncă o privire. — În regulă, rapid. Ridică o mână pentru a-i opri pe soldații care îi flancau și pe cel care se ținea în urmă, apoi scoase un fluier scăzut pentru a-l alerta pe uriașul caporal cu barbă roșie.

Membrii echipei s-au atras pentru a-l înconjura pe asasin și pe Înaltul Mag.

— Suntem urmăriţi, spuse sergentul Gesler, ştergându-şi sudoare de pe fruntea brunită.

— E mai rău decât atât, spuse Quick Ben.

Soldatul pe nume Sands a mormăit: — Nu-i așa?

Kalam se întoarse și studie pista din spatele lor. Nu putea vedea nimic în vârtejul incolor. — Acesta este încă Warrenul Imperial, nu-i așa?

Rapid Ben se frecă de gât. 'Nu sunt atât de sigur.'

— Dar cum se poate întâmpla asta? Asta de la caporal, Stormy, cu fruntea curbată și ochii mici sclipind de parcă ar fi fost pe cale să zboare într-o furie nebună în orice moment. Își ținea sabia gri de cremene de parcă s-ar fi așteptat să apară vreun demon chiar în fața lor.

Asasinul și-a verificat cuțitele lungi și i-a spus lui Quick Ben: — Ei bine?

Vrăjitorul ezită, apoi dădu din cap. 'În regulă.'

— Ce aţi decis voi doi? întrebă Gesler. — Și ar fi atât de greu să ni-l explici?

— Nemernic sarcastic, comentă Quick Ben, apoi îi aruncă sergentului un zâmbet larg, alb.

„Am lovit multe fețe în timpul zilei mele”, a spus Gesler, întorcându-i zâmbetul, „dar niciodată una care aparține unui Înalt Mag înainte”.

— S-ar putea să nu fii aici dacă ai fi avut, sergent.

— Înapoi la afaceri, spuse Kalam într-un bubuit de avertizare. — O să așteptăm și să vedem ce ne urmărește, Gesler. Quick nu știe unde suntem și asta în sine este suficient de tulburător.

— Și apoi plecăm, a adăugat vrăjitorul. — Nicio poziție eroică.

— Motto-ul lui Paisprezecelea, spuse Stormy oftând puternic.

'Care?' întrebă Gesler. — Și apoi plecăm sau nu există standuri eroice?

'Alege.'

Kalam a studiat echipa, mai întâi Gesler, apoi Stormy, apoi flăcăul, Truth, și Pella și magul minor, Sands. Ce

grămadă mizerabilă.

— Să mergem să-l omorâm, spuse Stormy, mișcându-se.
— Și apoi putem vorbi despre ce a fost.

— Hood știe cum ai trăit atât de mult timp, spuse Quick Ben, clătinând din cap.

— Pentru că sunt un om rezonabil, Înalt Mag.

Kalam mormăi. În regulă, s-ar putea să crească pe mine la asta. — Cât de departe este, Quick?

'Închidere. Nu asta. Lor.'

Gesler își desfăcu arbaleta și Pella și Truth îi urmară exemplul. Au încărcat certuri, apoi s-au învârtit.

— Ei, ai spus, mormăi sergentul, uitându-se cu privirea la Quick Ben. '

Ar fi doi? Şase? Cincizeci de mii?'

— Nu este asta, spuse Sands cu o voce brusc tremurată. — De unde au venit. Haos. Am dreptate, nu-i așa, Înalt Mage?

— Deci, spuse Kalam, warrens chiar au probleme.

— Ți-am spus asta, Kal.

'Ai făcut. Și i-ai spus Adjunctului același lucru. Dar ea a vrut să ajungem la Y'Ghatan înainte de Leoman. Și asta înseamnă lupte.

'Acolo!' șuieră Adevărul, arătând cu degetul.

Ieșind din întunericul cenușiu, ceva masiv, falnic, negru ca un nor de furtună, umplând cerul. Și în spatele ei, altul, și altul...

— E timpul să pleci, spuse Quick Ben.

Capitolul patru

Tot ceea ce a creat K'rul, înțelegi, s-a născut din dragostea de posibilitate a Zeului Bătrân. Nenumărate cărări ale vrăjitoriei au scos o multitudine de fire, fiecare sălbatice ca firele de păr în vânt, împodobite fiarei rătăcitoare. Iar K'rul era acea fiară, totuși el însuși era o parodie a vieții, pentru că sângele era nectarul lui, darul vărsat, lacrimile roșii de durere și tot ceea ce era, era definit de acea sete singulară.

Cu toate acestea, setea este ceva ce împărtășim cu toții, da?

Brutho și Nullit vorbesc despre Ultima noapte a lui Nullit. Brutho Parlet Pământul era vast, dar nu era gol. Un cataclism străvechi rupsese roca de bază curăţată, despărţindu-l cu fisuri într-un haos încrucişat peste câmpie. Dacă nisipul ar fi acoperit odată acest loc, chiar și umplerea prăpasturilor, vântul sau apa ar fi măturat chiar ultimul bob. Piatra părea lustruită și lumina soarelui a sărit din ea într-o strălucire sălbatică.

Mijind ochii, Mappo Runt studie peisajul chinuit din fața lor. După un timp, clătină din cap. — N-am mai văzut locul ăsta până acum, Icarium. Se pare că ceva tocmai a dezlipit pielea lumii. Crăpăturile acelea... cum pot să alerge în direcții atât de aleatorii?

Jaghut semi-sânge care stătea lângă el nu spuse nimic pentru o clipă, ochii lui palizi cercetând scena de parcă ar căuta un model. Apoi s-a ghemuit și a luat o bucată de rocă spartă. — Presiuni imense, murmură el. — Și apoi... violență. Se îndreptă, aruncând stânca deoparte. — Fisurile nu urmează linii de falie – o vezi pe cea mai apropiată? Se taie direct peste cusăturile din piatră. Sunt intrigat, Mappo.

Trell și-a lăsat jos sacul de pânză. — Vrei să explorezi?

'Fac.' Icarium îi aruncă o privire și zâmbi. — Niciuna dintre dorințele mele nu te surprinde, nu-i așa? Nu este o exagerare că îmi cunoști mintea mai bine decât mine. Aș fi fost femeie.

— Dacă aș fi femeie, Icarium, aș avea serioase îngrijorări cu privire la gustul tău pentru femei.

— Bine, răspunse Jhag, ești oarecum păros. Bristly, de fapt. Având în vedere circumferința ta, cred că ești capabil să lupți cu un taur bhederin la pământ.

— Presupunând că am motive să... deși nu îmi vine niciunul în minte.

— Hai, hai să explorăm.

Mappo l-a urmărit pe Icarium în câmpia explozită. Căldura era vicioasă, uscatoare. Sub picioarele lor, roca de bază purta vârtejuri răsucite, semne ale unor presiuni vaste, contrare. Nici un lichen nu s-a lipit de piatră. — Acesta a fost de mult îngropat.

— Da, și a fost expus doar recent.

Se apropiară de marginea ascuțită a celei mai apropiate prăpastii.

Lumina soarelui ajungea parțial în jos pentru a scoate la iveală pereți zimțați, suprafețe, dar podeaua era ascunsă în întuneric.

— Văd o cale în jos, spuse Icarium.

— Speram că ai ratat-o, răspunse Mappo, după ce văzuse aceeași jgheabă cu o colecție convenabilă de pervazuri, crăpături pentru prinderea mâinilor și a picioarelor. — Știi cât de mult urăsc alpinismul.

— Până când ai menționat asta, nu. Vom?'

— Lasă-mă să-mi iau rucsacul, spuse Mappo, întorcându-se. — Probabil că vom petrece noaptea acolo jos. Se întoarse spre marginea câmpiei. Recompensele curiozității scăzuseră pentru Mappo, de-a lungul anilor de când jurase că va merge alături de Icarium. Acum era un sentiment legat de groază. Căutarea lui Icarium de răspunsuri nu a fost una fără speranță, vai. Iar dacă s-ar descoperi adevărul, ar fi ca o avalanșă, iar Icarium nu ar rezista, nu ar putea rezista dezvăluirilor. Despre sine. Și tot ce făcuse. Ar căuta să-și ia viața, dacă nimeni altcineva n-ar fi îndrăznit să acorde mila.

Era o prăpastie de care se agățaseră amândoi nu cu mult timp în urmă. Și mi-am trădat jurământul. În numele prieteniei. Fusese rupt și încă îi făcea rușine. Mai rău, să văd compasiunea din ochii lui Icarium, care fusese o sabie prin inima lui Mappo, o rană nevindecată încă îl bântuia.

Dar curiozitatea era, de asemenea, un lucru inconstant. Distragerile au devorat timpul, l-au scos pe Icarium din calea lui necruțătoare. Da, timpul. Întârzieri. Urmează unde va duce el, Mappo Runt. Nu poți face nimic altceva. Până... până ce?

Până când în cele din urmă a eșuat. Și atunci, ar veni altul, dacă nu era deja prea târziu, să reia marea înșelăciune.

El era obosit. Insuși sufletul lui era obosit de toată șarada. Prea multe minciuni l-au condus pe această cale, prea multe minciuni l-au ținut aici până astăzi. nu sunt prieten. Mi-am încălcat jurământul – în numele prieteniei?

Altă minciună. Nu. Interesul personal simplu, brutal, slăbiciunea nevoilor mele egoiste.

În timp ce Icarium îl numea prieten. Victima a unui blestem teribil, totuși a rămas, încrezător, onorabil, plin de plăcerea de a trăi.

Și iată-mă, conducându-l fericit în rătăcire, iar și iar. Oh, cuvântul pentru asta era într-adevăr rușine.

S-a trezit în picioare în fața haitei lui. Cât timp stătuse acolo, nevăzând, nemișcat, nu știa. Ah, acum asta e doar, că încep să mă pierd. Oftând, o ridică și o puse peste un umăr. Rugați-vă să nu trecem în calea nimănui. Nicio amenințare. Niciun risc. Roagă-te să nu găsim niciodată o cale de ieșire din prăpastie. Dar cui se ruga? Mappo a zâmbit în timp ce se întorcea. Nu credea în nimic și nu și-ar fi presupus îngâmfarea de a grava un chip pe uitare. Astfel, rugăciuni goale, rostite de un om gol.

— Ești bine, prietene? întrebă Icarium când a sosit.

— Mai departe, spuse Mappo. — Mai întâi trebuie să-mi asigur rucsacul.

O fulgerare de ceva asemănător cu îngrijorarea în expresia lui Jhag, apoi dădu din cap și se îndreptă spre locul în care toboganul s-a desprins, a alunecat peste margine și a dispărut din vedere.

Mappo smulse o husă mică de curea și slăbi șnururile. A scos o altă pungă din prima și a desfășurat-o, dezvăluind că era mai mare decât cea în care fusese depozitată. Din a doua pungă a scos un altul, din nou mai mare odată desfășurat. Mappo apoi, cu ceva efort, a împins rucsacul de umăr în acesta din urmă.

Strânse sforile. El a îndesat acea husă în următoarea mai mică și a urmat-o forțat pe aceea în husă mică de curea, pe care și-a legat-o în talie. Incomod, deși temporar. Nu ar avea acces rapid la armele sale dacă ar apărea vreo calamitate, cel puțin pe durata coborârii. În orice caz, nu că s-ar putea lupta agățandu-se ca o capră beată de malul stâncii.

S-a îndreptat spre tobogan și a privit peste margine. Icarium făcea progrese rapide, deja cu cincisprezece sau mai multe înălțimi de om mai jos.

Ce ar găsi acolo jos? Stânci. Sau ceva care ar fi trebuit să rămână îngropat pentru totdeauna.

Mappo și-a început coborârea.

În scurt timp, trecerea soarelui a măturat toată lumina din crevasă.

Au continuat într-o întuneric adânc, aerul rece și învechit. Nu se auzea niciun sunet, cu excepția zgârieturii ocazionale a tecii lui Icarium pe piatra de undeva dedesubt, singurul indiciu că Jhag încă mai trăia, că nu căzuse, căci, dacă și-ar fi pierdut strânsoarea și s-ar fi prăbușit, Mappo știa că nu va face nimic. strigăt.

Brațele lui Trell oboseau, gambele picioarelor îl dureau, degetele îi amorțeau, dar el și-a menținut ritmul constant, simțindu-se ciudat de neobosit, de parcă aceasta ar fi fost o coborâre fără sfârșit și ar fi fost dornic să o demonstreze, singura posibilă. dovada fiind aceea de a continua. Pentru totdeauna. Era ceva grăitor în acea dorință, dar nu era pregătit să fie conștient de ea.

Aerul a devenit mai rece. Mappo se uită la plumurile respirației sale înghețând chipul de piatră din fața lui, scânteind într-o lumină slabă, fără sursă. Simțea mirosul de gheață veche, undeva mai jos, și o șoaptă de neliniște îi grăbi respirația.

O mână pe călcâiul stâng, în jos, îl tresări.

— Suntem aici, murmură Icarium.

— Ne ia abisul, gâfâi Mappo, îndepărtându-se de perete și aterizând cu picioarele lăsate pe o podea alunecoasă și înclinată. Își aruncă brațele pentru a-și recăpăta echilibrul, apoi se îndreptă. 'Esti sigur? Poate că această pantă nu este decât o margine și ar trebui să ne pierdem picioarele...

„Ne vom uda. Haide, există un fel de lac.

— Ah, văd. E... strălucește...'

Au coborât până când apa nemișcată a fost în fața lor. O iluminare vagă, verzuie-albastru, venită de jos, a scos la iveală adâncimea lacului. Puteau vedea până jos, poate cu zece înălțimi de oameni mai jos, aspru și împânzite cu cioturi de copaci putrezite sau stalagmite sparte, verde pal și îmbrăcate în alb.

— Am coborât o treime dintr-o ligă pentru asta? întrebă Mappo, cu vocea ecou, apoi râse.

— Uită-te mai departe, îi îndrumă Icarium, iar Trell auzi entuziasmul în tonul însoțitorului său.

Butucii au mers în afară cu patru sau cinci pași, apoi s-au oprit. Dincolo, detaliile indistincte, ghemuiau o formă masivă, blocată. Modele vagi îi marcau părțile vizibile și vârful. Proiecții ciudate, unghiulare, se întindeau din partea

îndepărtată, ca niște picioare de păianjen. Respirația șuieră din Mappo. — Trăiește? el a intrebat.

— Un fel de mecanism, spuse Icarium. — Metalul este aproape alb, vezi? Fără coroziune. Se pare că ar fi fost construit ieri... dar eu cred, prietene, că este veche.

Mappo a ezitat, apoi a întrebat: — Este unul de-al tău?

Icarium îi aruncă o privire, cu ochii strălucitori. 'Nu. Și asta este minunea.

'Nu? Esti sigur? Am găsit alții...

'Sunt sigur. Nu știu cum, dar nu există nicio îndoială în mintea mea.

Acesta a fost construit de altcineva, Mappo.

Trell s-a ghemuit și și-a băgat mâna în apă, apoi a smuls-o înapoi. — Doamne, e frig!

— Niciun obstacol pentru mine, spuse Icarium zâmbind, colţii lustruiţi de jos alunecând în vedere.

— Vrei să înoți în jos și să o examinezi? Nu contează, răspunsul este clar. Foarte bine, voi căuta un teren plat și voi așeza tabăra noastră.

Jhag-ul își smulgea hainele.

Mappo a pornit de-a lungul pantei. Întunericul a fost suficient de atenuat de apa strălucitoare, încât a putut să se asigure de fiecare pas pe care îl făcea, mișcându-se în sus, până când mâna lui stângă a periat zidul rece de piatră.

După vreo cincisprezece pași, acea mână a alunecat într-o crăpătură îngustă și, după ce a recăpătat contactul, a observat imediat o schimbare a texturii și a formei la suprafața de sub vârfurile degetelor lui contondente. Trell s-a oprit și a început o examinare mai atentă pe lungimea sa.

Această piatră era bazalt, zdrențuită, umflă până când panta de sub picioarele lui s-a micșorat, apoi a dispărut. Crăpăturile ascuțite emanau peste podeaua înclinată și în lac, fisurile negre reaparând pe fundul lacului. Bazalt a fost un fel de intruziune, a concluzionat el.

Poate că întreaga crevasă fusese creată de sosirea ei.

Mappo s-a retras până când a avut loc să stea, cocoţat cu spatele de stâncă, cu ochii pe suprafața acum ondulată a lacului. A scos o trestie și a început să-și curețe dinții în timp ce se gândea la chestiune.

Nu-și putea imagina un proces natural care să creeze o astfel de intruziune.

Spre deosebire de presiunile pământului, mult sub suprafața pământului, în această parte a subcontinentului

nu a existat nicio coliziune care să modeleze lucrurile.

Nu, fusese o poartă, iar formațiunea de bazalt trecuse prin ea. Catastrofal. Din tărâmul său... în piatra solidă a acestei lumi.

Ce-a fost asta? Dar el știa.

O gardă cerească.

Mappo se ridică și se confruntă încă o dată cu bazaltul devastat. Și ceea ce Icarium studiază acum pe fundul lacului... a venit de aici. Deci, nu-i așa, rezultă că trebuie să existe un fel de portal. O cale de intrare. Acum era într-adevăr curios. Ce secrete se află înăuntru? Printre ritualurile de inculcare pe care cei fără nume le intonaseră în cursul jurământului lui Mappo se numărau povești despre fortărele cerului, fortărețele groaznice K'Chain Che'Malle care pluteau ca norii în aer. Un fel de invazie, conform celor fără nume, în epocile de dinaintea ascensiunii Primului Imperiu, când oamenii care l-ar fi găsit într-o zi nu făceau decât să rătăcească în trupe mici – nici măcar triburi, puțin diferite, de fapt, din Imass muritor. O invazie care, cel puțin în această regiune, a eșuat. Poveștile spuneau puțin despre cine sau ce li s-a opus. Jaghut, poate. Sau Forkrul Assail, sau Zeii Bătrâni înșiși.

Auzi stropii și se uită prin întuneric pentru a-l vedea pe Icarium trăgându-se, stângaci, pe șuviță. Mappo se ridică și se apropie.

— Mort, icni Icarium, iar Mappo văzu că prietenul lui era cuprins de fiori.

— Mecanismul?

Jhag clătină din cap. — Omtose Phellack. Această apă... gheață moartă.

Sânge... mort.

Mappo a așteptat ca Icarium să-și revină. Studie suprafața agitată și învolburată a lacului, întrebându-se când a cunoscut ultima oară acea mișcare, căldura unui corp viu. Pentru cei din urmă, era clar că îi fusese sete.

— Există un cadavru în interiorul acelui lucru, spuse Jhag după un timp.

„K'Chain Che'Malle".

'Da. Cum ai știut?'

„Am găsit cerul din care a apărut. O parte din ea rămâne expusă, extrudată din perete.

— O creatură ciudată, mormăi Icarium. „Nu îmi amintesc că am mai văzut vreodată una, dar îi știam numele."

— Din câte știu, prietene, nu i-ai întâlnit niciodată în călătoriile tale. Cu toate acestea, știi despre ele, totuși.

— Trebuie să mă gândesc la asta.

'Da.'

— O creatură ciudată, spuse el din nou. — Deci reptilian. Deshidratat, desigur, așa cum s-ar fi așteptat. Puternic, aș crede. Membrele posterioare, antebrațele. Fălci uriașe. coadă stufoasă...

Mappo ridică privirea. — Coada stufoasă. Ești sigur de asta?

'Da. Fiara era înclinată și la îndemână erau pârghii – era un maestru în funcționarea mecanismului.

— Era un hublo prin care puteai să te uiți?

'Nu. Metalul alb devenea transparent oriunde îmi aruncam privirea.

— Dezvăluirea funcționării interioare a mecanismului?

— Doar zona în care era aşezat K'Chain Che'Malle. Un soi de trăsură, cred, un mijloc de transport și explorare... dar care nu este destinat să permită scufundarea în apă; nici nu era un dispozitiv de excavare – brațele articulate ar fi fost insuficiente pentru asta. Nu, dezvăluirea lui Omtose Phellack l-a prins pe nesimțite.

Devorat, prins în gheață. A sosit un Jaghut, Mappo, ca să se asigure că nimeni nu a scăpat.

Mappo dădu din cap. Descrierile lui Icarium îl determinaseră să încheie aproape aceeași succesiune de evenimente. Așa cum se păstrează cerul, mecanismul a fost construit pentru a zbura, purtat în sus de vreo vrăjitorie necunoscută. „Dacă vrem să găsim un teren plan”, a spus el, „va trebui să fie în clădire”.

Jhag a zâmbit. — Este o licărire de anticipare în ochii tăi? Încep să văd Mappo de odinioară, bănuiesc. De amintire sau nu, nu îmi ești străin și m-am supărat în ultimul timp, văzându-te atât de părăsit. L-am înțeles, desigur – cum aș putea să nu? Eu sunt ceea ce te bântuie, prietene, și pentru asta mă întristez. Haide, ne găsim drumul în acest foraj căzut?

Mappo îl privi pe Icarium trecând cu pas pe lângă el și se întoarse încet să-l urmărească cu privirea.

Icarium, constructorul de mecanisme. De unde astfel de aptitudini?

Se temea că erau pe cale să afle.

****

Mănăstirea se afla în mijlocul unui pustiu uscat și spart, nu un sat sau un cătun pe o duzină de leghe în orice direcție de-a lungul urmelor slabe ale drumului. Pe harta pe care Cutter a cumpărat-o în G' danisban, prezența sa era marcată cu o singură linie ondulată de cerneală brun-roșcată, în poziție verticală, abia vizibilă pe pielea uzată. Simbolul lui D' rek, Viermele Toamnei.

O structură singuratică în formă de cupolă stătea în mijlocul unui compus dreptunghiular, cu pereți joase, iar cerul deasupra ei era presărat de vulturi care se învârteau.

Lângă el și cocoșat în șa, Heboric Ghost Hands a scuipat, apoi a spus: „Decadere. Putrezi. Dizolvare. Când ceea ce a funcționat cândva se rupe brusc.

Și ca o molie sufletul se îndepărtează. În întuneric. Toamna vă așteaptă, iar anotimpurile sunt oblice, răsucindu-se pentru a evita toate cuțitele dezvelite. Cu toate acestea, prizonierii jadului, ei sunt pentru totdeauna prinși în capcană.

Acolo, în propriile argumente. Dispute, ceartă, universul dincolo de nevăzut – lor nu le pasă, proștilor. Ei poartă ignoranța ca armura și mânuiesc ciudă ca săbiile. Ce sunt eu pentru ei? O curiozitate.

Mai puțin. Deci este o lume distrusă, de ce ar trebui să-mi pese de asta? Nu am cerut asta, nimic din toate astea...'

A continuat, dar Cutter a încetat să asculte. Se uită înapoi la cele două femei care le urmăreau. Apasat, nepăsător, brutalizat de căldură. Caii de sub ei mergeau cu capetele aplecate; coastele lor erau vizibile sub pielea prăfuită și zdrențuită. Greyfrog se căţără într-o parte, arătând grasă şi elegantă ca întotdeauna, înconjurând călăreţii cu o energie aparent nemărginită.

— Ar trebui să vizităm mănăstirea aia, spuse Cutter. — Folosește fântâna și, dacă există alimente...

— Toți sunt morți, a grăunt Heboric.

Cutter îl studie pe bătrân, apoi mormăi. — explică vulturii. Dar încă avem nevoie de apă.

Destriantul din Treach îi aruncă un zâmbet neplăcut.

Cutter a înțeles sensul acelui zâmbet. Devenise fără inimă, obișnuit cu nenumăratele orori ale acestei lumi. O mănăstire plină de preoți și preotese morți era la fel de... nimic. Și bătrânul a putut să vadă, a putut să vadă în el.

Noul său zeu este Tigrul Verii, Lordul Războiului. Heboric Ghost Hands, Marele Preot al conflictului, vede cât de rece am devenit. Și este... amuzat.

Cutter și-a călăuzit calul pe poteca laterală care ducea la mănăstire.

Ceilalți au urmat. Daru a făcut frâu în fața porților, care erau închise, și a descălecat. — Heboric, simți vreun pericol pentru noi?

— Am acel talent?

Cutter l-a studiat, nu a spus nimic.

Destriantul coborî de pe cal. — Nu trăiește nimic acolo.

Nimic.'

— Fără fantome?

'Nimic. Ea le-a luat.

'OMS?'

— Vizitatorul neașteptat, acesta este cine. A râs, și-a ridicat mâinile. '

Ne jucăm jocurile. Nu ne așteptăm niciodată... umbrire. Ultraj. Le-aș fi putut spune. I-au avertizat, dar nu ar fi ascultat. Vanitatea consumă totul. O singură clădire poate deveni o lume întreagă, mințile înghesuindu-se și zvâcnindu-se, apoi zgâriindu-se. Tot ce trebuie să facă este să meargă afară, dar nu o fac. Au uitat că exteriorul există.

O, toate aceste chipuri de închinare, dintre care niciuna nu este închinare adevărată. Nu contează sârguința, nu face altceva decât să servească ura demonului din interior.

Necazurile și fricile și răutatea. Aș fi putut să le spun.

Cutter se duse la perete, conducându-și calul. Se urcă pe spatele ei, se cocoţa pe şa, apoi se îndreptă până stătea în picioare.

Vârful zidului era la îndemână. S-a tras în sus. În complexul de dincolo, corpuri. O duzină și ceva, cu pielea neagră, în mare parte goi, întinși ici și colo pe pământul alb și împodobit. Cutter miji. Corpurile păreau a fi... fierbinte, spumând, topindu-se. S-au răscolit în fața ochilor lui. Și-a îndepărtat privirea de la ei. Ușile templului în formă de cupolă erau deschise căscat. În dreapta se afla un colier jos care înconjura o structură joasă și lungă, cărămizile de noroi expuse pe două treimi din peretele din față. Jgheaburi cu tencuială și unelte indicau o sarcină care nu trebuia niciodată finalizată. Vulturii se înghesuiau pe acoperișul plat, dar niciunul nu s-a aventurat să se ospăte cu cadavrele.

Cutter a căzut în complex. S-a îndreptat spre porți și a ridicat bara, apoi a deschis ușile grele.

Greyfrog aștepta de cealaltă parte. — Deznădăjduit și tulburat. Atâta neplăcere, Cutter, în acest loc căzut. Consternare. Fara apetit.'

Trecu pe lângă el, alergând precaut spre cel mai apropiat cadavru. 'Ah! Ei fierb! Viermi, aswarm de viermi. Carnea este urâtă, grea chiar și pentru Greyfrog. Revoltat. Să fim departe de acest loc!

Cutter a văzut fântâna, în colțul dintre anexe și templu. Se întoarse acolo unde ceilalţi încă aşteptau în faţa porţii.

— Dă-mi burdufurile tale. Heboric, poți să verifici acea clădire pentru hrană?

Heboric zâmbi. „Vitele nu au fost lăsate niciodată afară. Au trecut zile. Căldura i-a ucis pe toți. O duzină de capre, doi catâri.

— Vezi doar dacă există vreun feed.

Destriantul s-a îndreptat spre anexă.

Scillara descălecă, ridică limpezi pieile de apă de pe şa lui Felisin Younger şi, cu ale ei aruncate peste umăr, se apropie de Cutter.

'Aici.'

A studiat-o. — Mă întreb dacă acesta este un avertisment.

Sprâncenele ei se ridicară frațial, „Suntem atât de importanți, Cutter?

— Ei bine, nu mă refer la noi, în special. Am vrut să spun, poate ar trebui să o luăm ca pe un avertisment.

— Preoţi morţi?

„Nimic bun nu vine din închinare”.

Ea îi aruncă un zâmbet ciudat, apoi îi întinse pieile.

Cutter se înjură. Rareori avea sens când încerca să vorbească cu această femeie. A spus lucruri pe care le-ar spune un prost. Era privirea batjocoritoare din ochii ei, expresia care anticipa mereu un zâmbet de îndată ce el deschidea gura să vorbească. Nemaivorbind, a strâns burdufurile și s-a întors înapoi în complex.

****

Scillara îl privi o clipă, apoi se întoarse când Felisin aluneca de pe cal. — Avem nevoie de apă.

Femeia mai tânără dădu din cap. 'Știu.' Ea întinse mâna și își trase părul, care crescuse lung. — Mă tot văd pe bandiții ăia. Și acum, mai mulți morți. Și cimitirele alea prin care a trecut chiar ieri, acel câmp de oase. Simt că ne-am poticnit într-un coșmar și în fiecare zi mergem mai departe. E cald, dar mi-e frig tot timpul și tot mai frig.

— Asta-i deshidratare, spuse Scillara, reambalându-și pipa.

— Chestia aia nu ți-a mai părăsit gura de câteva zile, spuse Felisin.

— Ține setea la distanță.

'Într-adevăr?'

— Nu, dar asta îmi tot spun.

Felisin îşi întoarse privirea. — Facem asta mult, nu-i așa?

'Ce?'

Ea a ridicat din umeri. — Să ne spunem lucruri. În speranța că le va face adevărate.

Scillara trase cu putere pe țeavă, sufla în sus un plămân de fum, privind cum vântul o lua.

— Arăți atât de sănătos, spuse Felisin, cu ochii pe ea încă o dată. „În timp ce noi ceilalți ne ofilim."

— Nu Greyfrog.

— Nu, nu Greyfrog.

— Vorbește mult cu tine?

Felisin clătină din cap. 'Nu prea mult. În afară de când mă trezesc noaptea, după visele mele urâte. Apoi îmi cântă.

— Cântă?

— Da, în limba poporului său. Cântece pentru copii. El spune că trebuie să le exerseze.

Scillara îi aruncă o privire. 'Într-adevăr? A spus de ce?

'Nu.'

— Câți ani aveai, Felisin, când mama ta te-a vândut?

Încă o ridicare din umeri. 'Nu-mi amintesc.'

Poate că ar fi fost o minciună, dar Scillara nu a urmărit-o.

Felisin se apropie. — Vei avea grijă de mine, Scillara?

'Ce?'

„Mă simt de parcă merg înapoi. M-am simțit... mai bătrân. Înapoi în Raraku.

Acum, cu fiecare zi, mă simt din ce în ce mai mult ca un copil. Mai mic, tot mai mic.

Neliniștită, Scillara a spus: „Nu m-am priceput niciodată prea mult la îngrijirea oamenilor".

— Nici nu cred că Sha'ik a fost. Avea... obsesii...

— S-a descurcat bine cu tine.

— Nu, era în mare parte Leoman. Chiar și Toblakai. Și Heboric, înainte ca Treach să-l revendice. Nu a avut grijă de mine și de aceea Bidithal...

— Bidithal a murit. Și-a băgat propriile mingi pe gâtul slăbănog.

— Da, o şoaptă. — Dacă ceea ce spune Heboric s-a întâmplat cu adevărat. Toblakai...'

Scillara pufni. — Gândește-te la asta, Felisin. Dacă Heboric ar fi spus că L'oric a făcut-o, sau Sha'ik, sau chiar Leoman, ei bine, ai putea avea motive să te îndoiești. Dar Toblakai? Nu, poți să crezi. Zei de jos, cum să nu?

Întrebarea îi forța un zâmbet slab din partea lui Felisin și ea dădu din cap. 'Ai dreptate. Doar Toblakai ar fi făcut asta. Doar Toblakai l-ar fi ucis... în acest fel. Spune-mi, Scillara, ai o țeavă de rezervă?

— O țeavă de rezervă? Ce zici de o duzină? Vrei să le fumezi pe toate deodată?

Felisin a râs. — Nu, doar unul. Deci, vei avea grijă de mine, nu-i așa?

'Voi încerca.' Și poate că ar fi făcut-o. Ca Greyfrog. Practică. S-a dus să caute țeava aia.

****

Cutter ridică găleata și se uită la apă. Părea curat, nu mirosea a nimic în special. Cu toate acestea, a ezitat.

Pași în spatele lui. — Am găsit hrană, spuse Heboric. — Mai mult decât putem transporta.

— Crezi că această apă este în regulă? Ce i-a ucis pe acești preoți?

'Este bine. Ți-am spus ce i-a ucis.

Ai făcut? — Ar trebui să ne uităm în templu?

— Greyfrog e deja acolo. I-am spus să găsească bani, pietre prețioase, mâncare care nu s-a stricat încă. Nu a fost mulțumit de asta, așa că mă aștept să fie rapid.

'În regulă.' Cutter a mers la un jgheab și a aruncat apa în el, apoi s-a întors la fântână. — Crezi că putem convinge caii aici?

'Voi incerca.' Dar Heboric nu a făcut nicio mișcare să facă asta.

Cutter aruncă o privire spre el și văzu ochii ciudați ai bătrânului ațintiți asupra lui. 'Ce s-a întâmplat?'

— Nimic, cred. observam ceva. Ai anumite calități, Cutter. Conducerea, unul.

Daru se încruntă. — Dacă vrei să fii la conducere, bine, dă-i drumul.

— Nu răsuceam un cuțit, băiete. Am vrut să spun ce am spus. Ai preluat comanda și asta e bine. Este ceea ce avem nevoie. Nu am fost niciodată lider. Am urmărit mereu. Este blestemul meu. Dar nu asta vor să audă. Nu de la mine. Nu, vor să-i conduc afară. În libertate. Le tot spun că nu știu nimic despre libertate.

'Lor? OMS? Scillara și Felisin?

— O să iau caii, spuse Heboric, întorcându-se și plecând cu mersul lui ciudat, ca de broască râioasă.

Cutter a umplut din nou găleata și a turnat apa în jgheab. Ar hrăni caii de aici cu ceea ce nu puteau lua cu ei.

Încărcați-vă cu apă. Și, chiar și acum, jefuiți templul. Ei bine, fusese un hoț odată, cu mult timp în urmă. În plus, morților nu le păsa nimic de avere, nu-i așa?

Un sunet de despicare, sfâșietor din centrul complexului din spatele lui.

Sunetul unui portal care se deschide. Cutter se întoarse, cu cuțitele în mâini.

Un călăreț a ieșit de pe poarta magică în plin galop. Strângându-se tare, copitele derapând în nori de praf, calul gri închis o apariție monstruoasă, pielea uzată pe alocuri, expunând tendoanele, mușchii și ligamentele uscate. Ochii îi erau gropi goale, coama lungă și grasă, biciuind în timp ce fiara își aruncă capul. Așezat într-o șa cu spătar înalt, călărețul era, dacă e ceva, și mai alarmant ca aspect.

Armură neagră, împodobită, peticită cu verdigris, o cârmă crestă, crestă, cu fața deschisă pentru a dezvălui în mare parte os, câteva fâșii de carne atârnând de coamele obrajilor, tendoane care leagă maxilarul inferior și un rând de dinți înnegriți și piliți. În scurta clipă în care calul se ridică, praful explodând spre exterior, Cutter văzu pe călăreț mai multe arme decât putea să numere. Săbii în spate, topoare de aruncare, mânere învelite ieșind în sus de pe șa, ceva asemănător unui scuipător de mistreț, vârful de bronz lung ca o sabie scurtă, strâns în mâna stângă cu mănușă. Un arc lung, un arc scurt, cuțite „Unde este el!?” Vocea era un vuiet sălbatic, furios. Bucăți de armură sări pe pământ în timp ce silueta se răsuci, cercetând complexul. — La naiba, Hood! Am fost pe traseu! Îl văzu pe Cutter și

tăcu brusc, nemișcat. — A lăsat una în viață? Mă îndoiesc de asta. Nu ești puiul lui D'rek. Bea adânc acea apă, muritorule, nu contează. Oricum ești mort. Tu și fiecare blestemat de ființă vie care zboară sângele din acest tărâm și din toate celelalte!

Își trase calul spre tâmplă, unde apăruse Broasca Cenușie, cu brațele pline de mătase, cutii, alimente și ustensile de gătit. „O broască râioasă căreia îi place să gătească confortabil! Nebunia Marelui Sfârșit este peste noi! Vino mai aproape, demon, și-ți voi scuipa picioarele și le voi prăji pe foc – crezi că nu mai mănânc? Ai dreptate, dar te voi prăji în ciudă, salivând de ironie – ah! Ți-a plăcut, nu-i așa? S-a confruntat din nou cu Cutter. — Asta voia el să văd? M-a tras de pe potecă... pentru asta?

Cutter și-a învelit cuțitele. Prin porțile de dincolo au venit Heboric Ghost Hands, conducând caii. Bătrânul s-a oprit când l-a văzut pe călăreț, înclinând capul, apoi a continuat. — Prea târziu, soldat, spuse el. — Sau prea devreme! El a râs.

Călărețul ridică sulița sus. — Înțeleg, Treach a făcut o greșeală, dar totuși trebuie să te salut.

Heboric se opri. — O greșeală, soldat? Da, sunt de acord, dar nu pot face nimic în privința asta. Îți recunosc salutul reticent. Ce te aduce aici?'

„Întreabă-l pe Hood dacă vrei răspunsul la asta!" A răsturnat sulița și a împins-o mai întâi în pământ, apoi a coborât de pe șa, mai multe fragmente din armura putrezită căzând. — Mă aştept să mă uit în jur, de parcă nu aş putea vedea deja tot ce este de văzut. Panteonul este divizat, cum rămâne cu el?

Heboric trase caii nervoși spre jgheab, oferindu-i războinicului un loc larg. Când se apropie de Cutter, acesta ridică din umeri. Soldatul lui Hood, High House Death. Nu ne va deranja, cred.

— Mi-a vorbit în Daru, spuse Cutter. 'La început. Și Malazan cu tine.

'Da.'

Soldatul era înalt, iar Cutter văzu acum ceva atârnat de o centură cu cuțite. O mască de smalț, crăpată, pătată, cu o singură dungă de vopsea roșie de-a lungul unui obraz. Daru făcu ochii mari. — Beru fend, şopti el. — Un Seguleh!

După aceea, Soldatul se întoarse, apoi se apropie. Daru, ești departe de casă! Spune-mi, copiii tiranului mai conduc Darujhistan?

Cutter clătină din cap.

— Arăți nebun, muritor, ce îți este?

— Eu – am auzit, adică – Seguleh de obicei nu spune nimic – nimănui. Totuși tu...'

— Zelul febrei îi stăpânește încă pe rudele mele muritoare, nu-i așa? Idioti! Atunci, armata tiranului încă mai stăpânește în oraș?

'OMS? Ce? Darujhistan este condus de un consiliu. Nu avem armată...

— O nebunie genială! Niciun Seguleh în oraș?

'Nu! Doar... povești. Legende, vreau să spun.

— Deci, unde se ascund compatrioții mei mascați care pivotează cu bastonul?

— O insulă, se spune, departe la sud, în largul coastei, dincolo de Morn...

'Dimineața! Acum îmi vine sensul. Sunt ținute în pregătire. Consiliul lui Darujhistan – magi unul și toți, da? Magi nemuritoare, secreti, paranoici! ghemuit, ca să nu se întoarcă Tiranul, așa cum va trebui într-o zi! Se întoarce, căutându-și armata! Ha, un consiliu!

— Acesta nu este consiliul, domnule, spuse Cutter. — Dacă vorbești de magi, asta ar fi Cabala T'orrud...

'T'orrud! Da, inteligent. Scandalos! Barukanal, Derudanith, Travalegrah, Mammoltenan? Aceste nume vă lovesc sufletul, da? O vad.'

— Mammot era unchiul meu...

— Unchiule! Hah! Absurd!' S-a întors. 'Am văzut destule! Hood! Plec! Și-a făcut poziția clară ca gheața, nu-i așa? Hood, prostule naibii, nu aveai nevoie de mine pentru asta! Acum trebuie să-i caut urmele din nou, al naibii de oasele voastre! Se legănă înapoi pe calul strigoi.

Heboric strigă de unde stătea lângă jgheab: — Soldat! Pot să întreb – pe cine vânezi?

Dinții ascuțiți se ridicară și se coborau într-un râs tăcut. 'Vânătoare? Da, vânăm cu toții, dar eu eram cel mai aproape! Uri pe picioarele osoase ale lui Hood! Smulgeți-i firele de păr din nas și băgați-i dinții cu piciorul! Conduceți o suliță în spatele lui încrețit și puneți-l pe un vârf de munte cu vânt! O, o să-i găsesc o soție într-o zi, pune-i o monedă! Dar mai întâi vânez!

A adunat frâiele, a tras calul. Portalul s-a deschis. '

Skinner! Ascultă-mă, blestemat de Avowed! Trișor al morții! vin după tine! Acum!' Calul și călărețul s-au aruncat în chirie, au dispărut și o clipă mai târziu poarta a dispărut și ea.

Tăcerea bruscă a răsunat ca un zgomot în capul lui Cutter. Respiră zdrențuit, apoi se scutură. — Beru fend, şopti el din nou. '

Era unchiul meu...'

— Voi hrăni caii, băiete, spuse Heboric. „Ieșiți la femei.

Probabil că au auzit strigăte și nu știu ce se întâmplă.

Haide, Cutter.

Dând din cap, Daru a început să meargă. Barukanal. Mammoltenan... Ce a dezvăluit Soldatul? Ce secret îngrozitor s-a ascuns în cuvintele apariției? Ce legătură au Baruk și ceilalți cu Tiranul? Și Seguleh? Tiranul se întoarce? — Doamne, trebuie să ajung acasă.

În afara porților, Felisin și Scillara erau așezați pe pistă. Amândoi pufneau frunză și, deși Felisin părea bolnăvicios, în ochii ei era o privire hotărâtă și sfidătoare.

— Relaxează-te, spuse Scillara. — Nu inhalează.

'Nu sunt?' a întrebat-o Felisin. 'Cum faci asta?'

— Nu ai întrebări? întrebă Cutter.

S-au uitat la el. 'Despre ce?' întrebă Scillara.

— N-ai auzit?

— Auzi ce?

Nu au auzit. Nu au fost menite. Dar noi am fost. De ce? Soldatul se înșelase în presupunerile lui? Trimis de Hood, nu pentru a vedea preoții și preotesele morți din D'rek... ci pentru a vorbi cu noi.

Tiranul se va întoarce. Acesta, unui fiu al lui Darujhistan. — Doamne, șopti el din nou, trebuie să ajung acasă.

Vocea lui Greyfrog strigă în craniu: „Prietene Cutter! Surpriză și alarmă!

— Ce acum? întrebă el, întorcându-se să vadă demonul ieșind din vedere.

— Soldatul morţii. Minunat. Și-a lăsat sulița!

Cutter se uită, cu inima scufundată, la arma strânsă între dinții demonului. — Bine că nu ai nevoie de gura ta pentru a vorbi.

— Acord solemn, prietene Cutter! Interogare. Îți plac mătăsurile astea?

***

Portalul spre forța cerului a necesitat o scurtă urcare. Mappo și Icarium stăteau în prag, privind într-o cameră cavernoasă. Podeaua era aproape la nivel. O lumină slabă părea să emane din zidurile de piatră. — Putem campa aici, spuse Trell.

— Da, aprobă Icarium. — Dar mai întâi, vom explora?

'Desigur.'

Camera adăpostește trei mecanisme suplimentare, identice cu cel scufundat în lac, fiecare poziționat pe stâlpi ca niște nave în docul uscat. Trapele s-au deschis, dezvăluind scaunele căptușite din interior.

Icarium se duse la cel mai apropiat și începu să-i examineze interiorul.

Mappo și-a desfăcut geanta de la centură și a început să o scoată pe cea mai mare din interior. La scurt timp mai târziu, a întins cearceafurile, mâncarea și vinul.

Apoi scoase din rucsac un buzdugan cu bandă de fier, nu cel preferat, ci altul, care nu avea nicio virtute vrăjitorie.

Icarium se întoarse lângă el. — Sunt fără viață, spuse el. „Orice energie a fost introdusă inițial în mașinărie a dispărut și nu văd nicio modalitate de a o restabili”.

— Nu este prea surprinzător, nu-i așa? Bănuiesc că acest foraj este aici de multă vreme.

— Adevărat, Mappo. Dar imaginați-vă, dacă am putea însufleți unul dintre aceste mecanisme! Am putea călători cu mare viteză și în confort! Una pentru tine și una pentru mine, ah, asta e tragic. Dar uite, există un pasaj.

Să ne adâncim în misterul cel mai mare pe care îl oferă această clădire.

Purtând doar buzduganul, Mappo îl urmă pe Icarium pe coridorul larg.

Încăperile de depozit se întindeau pe pasaj, indiferent ce ținuseră odată, acum nimic mai mult decât grămezi de praf netulburat.

La șaizeci de pași, au ajuns la o intersecție. O barieră arcuită se afla în fața lor, sclipind ca un bazin vertical de argint viu. Coridoarele mergeau la dreapta și la stânga, ambele părând să se curbeze spre interior în depărtare.

Icarium a scos o monedă din geanta de la brâu, iar Mappo s-a amuzat să vadă că era veche de cinci secole.

— Ești cel mai mare avar din lume, Icarium.

Jhag a zâmbit, apoi a ridicat din umeri. „Se pare că îmi amintesc că nimeni nu acceptă vreodată plată de la noi,

indiferent cât de mare ar fi cheltuiala serviciului oferit. Este o amintire exactă, Mappo?

'Este.'

— Ei bine, atunci, cum mă poţi acuza că sunt nesăbuit? A aruncat moneda spre bariera de argint. A dispărut. Ondulurile s-au rostogolit în afară, au trecut dincolo de cadrul de piatră, apoi s-au întors.

„Aceasta este o manifestare pasivă”, a spus Icarium. — Spune-mi, ai auzit moneda lovind ceva dincolo?

— Nu, nici nu a scos niciun sunet la intrarea pe... uh, ușă.

— Sunt tentat să trec.

— S-ar putea dovedi nesănătos.

Icarium ezită, apoi scoase un cuțit de jupuit și introduse lama în barieră. Onduri mai blânde. A scos-o. Lama părea intactă. Niciuna din substanta nu a aderat la ea. Icarium a trecut cu vârful degetului de-a lungul fierului de călcat. — Nicio schimbare de temperatură, observă el.

— Să încerc un deget care nu o să-mi lipsească mare lucru? întrebă Mappo ridicând mâna stângă.

— Și care ar fi acela, prietene?

'Nu știu. Mă aștept să-mi fie dor de oricare dintre ei.

'Sfatul?'

— Atenţie bună. Făcând un pumn, fără ultimul, cel mai mic deget, Mappo se apropie, apoi băgă degetul până la primul deget în ușa strălucitoare. — Cel puțin fără durere. Cred că este foarte subțire. Și-a tras mâna înapoi și a examinat cifra. — Hale.

— Cu starea degetelor tale, Mappo, cum poți să-ți dai seama?

— Ah, văd o schimbare. Nu a mai rămas murdărie, nici măcar crustă sub unghie.

„A trece prin ea înseamnă a fi curățat. Crezi?'

Mappo întinse mâna cu toată mâna. — Simt aer dincolo. Mai rece, amortizor. Și-a retras mâna și a privit-o. 'Curat. Prea curat. Sunt alarmat.

'De ce?'

— Pentru că mă face să realizez cât de murdar am devenit, de aceea.

— Mă întreb, va face la fel cu hainele noastre?

— Ar fi frumos, deși poate avea un fel de prag.

Prea murdar și pur și simplu anihilează materialul ofensator. Am putea ieși de cealaltă parte goi.

— Acum sunt alarmat, prietene.

'Da. Ei bine, ce să facem, Icarium?

— Avem de ales? Cu asta, Jhag a trecut prin barieră.

Mappo oftă, apoi îl urmă.

Numai pentru a fi strâns de umăr și tras înapoi de la o a doua treaptă – care, văzu el, ar fi fost în aer gol.

Caverna din fața lor era vastă. Un pod legase odată marginea pe care se aflau de o fortăreață enormă, falnic, care plutea în spațiu, la o sută sau mai mulți pași în fața lor. Secțiuni din acea travă de piatră au rămas, aparent nesprijinite, dar altele se desprinseseră și acum pluteau, nemișcate, în aer.

Mult mai jos, amețitor de departe, caverna era înghițită de întuneric. Deasupra lor, o cupolă slab sclipitoare din piatră neagră, cioplită, ca un cer de noapte. De-a lungul pereților interiori se ridicau clădiri cu etaje, rânduri de ferestre întunecate, dar fără balcoane. Praful și molozul încețoșau aerul, niciunul nu se mișca. Mappo nu spuse nimic, era prea uluit de priveliștea dinaintea lor.

Icarium îi atinse umărul, apoi arătă spre ceva mic care plutea direct în fața lor. Moneda, dar nu nemișcată, așa cum păruse la început. Se îndepărta, încet. Jhag-ul întinse mâna și îl luă înapoi, întorcând-o în geanta de la talie. — O rentabilitate demnă a investiției mele, murmură el. „Deoarece există un impuls, ar trebui să putem călători. Lansăm noi înșine din această corvadă. Spre cetate.

— Plan sănătos, spuse Mappo, dar pentru toate obstacolele dintre ele.

— Ah, idee bună.

— Poate fi un pod intact, pe partea opusă. Am putea lua unul dintre pasajele laterale în spatele nostru. Dacă un astfel de pod există, probabil că va fi marcat cu o barieră de argint așa cum a fost acesta.

— Nu ți-ai dorit niciodată să poți zbura, Mappo?

— În copilărie, probabil, sunt sigur că am făcut-o.

— Numai în copilărie?

„Aici aparțin visele de zbor, Icarium. Explorăm unul dintre coridoarele din spatele nostru?

— Foarte bine, deși recunosc că sper să eșuăm în găsirea unui pod.

****

Nenumărate încăperi, pasaje și nișuri de-a lungul coridorului larg, arcuit, podelele pline de praf, simboluri ciudate, decolorate, gravate deasupra ușilor, posibil un sistem numeric oarecare. Aerul era stagnant, ușor acru. În camerele alăturate nu a mai rămas niciun mobilier. Nici, îşi dădu seama Mappo, niciun cadavre precum cel pe care Icarium îl descoperise în mecanismul sprijinit pe albia lacului. O evacuare ordonată? Dacă da, unde s-au dus Short-Tails?

În cele din urmă, au dat peste o altă uşă argintie. Trecând cu prudență prin ea, s-au trezit stând în pragul unui pod îngust. Intactă, ducea spre fortăreața plutitoare, care plutea mult mai aproape de aceasta, partea opusă de unde o văzuseră pentru prima dată. Peretele din spate al forței insulei era mult mai dur, ferestrele oblice verticale poziționate aparent la întâmplare pe proiecțiile deformate, inserții strâmbe și turnuri răsucite.

— Extraordinar, spuse Icarium cu voce joasă. „Ce dezvăluie, mă întreb, această față ascunsă a nebuniei despre creatori? Aceste K'Chain Che'

Malle?

— O anumită tensiune, poate?

'Tensiune?'

— Între, a spus Mappo, ordine și haos. O dihotomie interioară, impulsuri conflictuale...'

— Contradicțiile evidente în toată viața inteligentă, spuse Icarium, dând din cap. A pășit pe treaptă, apoi, cu brațele rotind, a început să se îndepărteze.

Mappo întinse mâna și reuși doar să prindă piciorul zguduitor al lui Jhag.

L-a tras pe Icarium înapoi pe prag. — Ei bine, spuse el mormăind, asta a fost interesant. N-ai cântărit nimic, când te-am avut în strânsoarea mea. Ușoară ca un fir de praf.

Încet, provizoriu, Jhag se ridică încă o dată. — A fost cel mai alarmant. Se pare că va trebui să zburăm până la urmă.

— Atunci de ce să construim poduri?

'Nu am nici o idee. Cu excepția cazului în care”, a adăugat el, „oricare mecanism invocă această imponderabilitate se strică și își pierde precizia”.

— Deci podurile ar fi trebuit scutite? Eventual. În orice caz, vezi balustradele, care ies nu în sus, ci în afară de ambele părți? Modesti, dar suficienti pentru prinderi, erau cei care se târau.

'Da. Vom?'

Senzația, hotărî Mappo când ajunse la mijlocul drumului, cu Icarium îndreptându-se în fața lui, nu era una plăcută. Greață, vertij, un impuls ciudat de a slăbi din pricina din cauza impulsului oferit de propriii mușchi. Orice simț de sus și de jos dispăruse și, uneori, Mappo era convins că urcau o scară, în loc să șerpuiască mai mult sau mai puțin orizontal de-a lungul podului.

O intrare îngustă, dar înaltă, se deschidea în față, unde podul intra în contact cu cetatea. Fragmente din ușa pe care o ținuse cândva pluteau nemișcate în fața ei. Orice ar fi spulberat-o venise din interior.

Icarium ajunse în prag și se urcă în picioare. Câteva clipe mai târziu, Mappo i s-a alăturat. S-au uitat în întuneric.

— Miros... vast... moarte.

Mappo dădu din cap. Și-a scos buzduganul, s-a uitat în jos la bila de fier cu vârfuri, apoi a strecurat mânerul înapoi prin bucla de piele de la centură.

Icarium în frunte, au intrat în cetate.

Coridorul era la fel de îngust ca pragul în sine, pereții neuniformi, bazalt negru, ud de condens, podeaua precară cu butoane și proeminențe aleatorii și depresiuni alunecoase de gheață care crăpa și se mișca sub picioare. A alergat mai mult sau mai puțin drept timp de patruzeci de pași. Când au ajuns la deschiderea de la capăt, ochii lor se adaptaseră la întuneric.

O altă cameră enormă, de parcă inima donjonului ar fi fost cioplită. Un cruciform masiv de lemn legat, negru, a umplut caverna, iar pe ea era înțepenit un dragon. Mort de mult, cândva înghețat, dar acum putrezind. Un vârf de fier la fel de gros ca trunchiul lui Mappo fusese înfipt în gâtul dragonului, chiar deasupra sânului. Sânge acvamarin se prelingea din rană și încă picura greu și turgit pe podeaua de piatră, în picături lente, statornice, cât un pumn.

— Îl cunosc pe acest dragon, şopti Icarium.

Cum? Nu, nu întrebați.

— Îl cunosc pe acest dragon, spuse din nou Icarium. — Scuze. Aspectul lui a fost...

Serc. Warrenul cerului. Și-a ridicat ambele mâini la față. 'Mort.

Sorrit a fost ucis...'

****

— Un tron cel mai delicios. Nu, nu delicios. Cel mai amar, urât, prost gust, la ce mă gândeam?

— Nu crezi, Curdle. Nu te gândești niciodată. Nu-mi amintesc niciun tron. Ce tron? Trebuie să fie o greșeală. Not-Apsalar a auzit greșit, asta e evident. Complet greșit, o eroare absolută.

În plus, cineva stă în ea.

'Delicios.'

— Ți-am spus, nu a existat un tron...

Conversația se desfășura de jumătate din noapte, în timp ce călătoreau pe căile ciudate ale Umbrei, șerpuind printr-un peisaj fantomatic care se schimba constant între două lumi, deși ambele erau la fel de devastate și pustii. Apsalar se întrebă de întinderea acestui fragment din Tărâmul Umbrei. Dacă amintirile ei despre amintirile lui Cotillion erau exacte, tărâmul a rătăcit nelegat de lumea pe care Apsalar o numea a ei, și nici Funia, nici Tronul Umbrei nu aveau niciun control asupra peregrinărilor sale aparent aleatorii. Și mai ciudat, era clar că drumurile de un fel se întindeau din fragment, răsucindu-se și parcurgând distanțe mari, precum rădăcini sau tentacule, iar uneori mișcările lor se dovedeau independente de fragmentul mai mare.

Ca și cu cea pe care o traversau acum. Urmând mai mult sau mai puțin drumul de est care ieșea din Ehrlitan, ocolind panglica subțire de cedri din stânga lor, dincolo de care era marea. Și pe măsură ce calea comercianților a început să curbe spre nord pentru a întâlni coasta, Drumul Umbrei s-a alăturat cu ea, îngustându-se până când abia a ajuns la lățimea căii în sine.

Ignorând zâmbetul neîncetat din partea celor două fantome care zburau în spatele ei, Apsalar a continuat, luptând cu lipsa somnului și dornic să acopere cât mai mult teren înainte de răsăritul soarelui. Controlul ei asupra Drumului Umbrei era din ce în ce mai slab – a dispărut cu fiecare scăpare a ei de concentrare. În cele din urmă, ea se opri.

Warrenul s-a prăbușit în jurul lor. Cerul spre est se lumina.

Stăteau pe traseul comercianților, la baza unei urcări șerpuitoare către creasta de coastă, rhizan țâșnind prin aer în jurul lor.

'Soarele se întoarce! Nu din nou! Telorast, trebuie să ne ascundem! Undeva!'

— Nu, nu, idiotule. Doar că devenim din ce în ce mai greu de văzut, atâta tot, cu excepția cazului în care nu ești atent. Desigur, Curdle, ești incapabil să fii atent, așa că aștept cu nerăbdare dizolvarea ta. Pace, în sfârșit. Pentru o vreme, cel puțin...

— Ești rău, Telorast! Întotdeauna am știut asta, chiar înainte să te duci și să folosești acel cuțit pe...

'Liniște! Nu am folosit niciodată cuțitul ăla pe nimeni.

— Și tu ești un mincinos!

'Spune asta din nou și te voi lipi!'

'Nu poţi! Mă dizolv!'

Apsalar își trecu o mână peste sprânceană. A ieșit strălucind de sudoare. — Acel fir al Umbrei se simțea... greșit, spuse ea.

— O, da, răspunse Telorast, strecurându-se să se ghemuiască în fața ei într-o miasmă de un gri învolburat. — E bolnav. Toate zonele exterioare sunt.

Otrăvit, putrezind de haos. Dăm vina pe Shadowthrone.

„Tronul din umbră? De ce?'

'De ce nu? Îl urâm.

— Și acesta este un motiv suficient?

— Cel mai suficient motiv dintre toate.

Apsalar studie pista de alpinism. — Cred că suntem aproape.

'Bun. Excelent. Sunt înspăimântat. Să ne oprim aici. Să ne întoarcem acum.

Trecând prin fantomă, Apsalar a început ascensiunea.

— A fost un lucru rău de făcut, șuieră Telorast în spatele ei. — Dacă te-aș poseda, nu mi-aș face asta. Nici măcar lui Curdle, n-aș face-o. Ei bine, poate, dacă aș fi supărat. Nu ești supărat pe mine, nu? Te rog nu fi supărat pe mine. Voi face orice îmi ceri, până vei muri. Apoi voi dansa pe cadavrul tău umflat și umflat, pentru că asta ai vrea să fac, nu-i așa? Aș face-o dacă aș fi în locul tău și ai fi mort și aș zăbovi suficient pentru a dansa pe tine, ceea ce aș face.

Ajungând pe creastă, Apsalar văzu că pista continua de-a lungul creastă încă două sute de pași, înainte de a se răsuci înapoi pe partea sub vânt. Vântul răcoros al dimineții îi smulgea sudoarea de pe față, oftând din pelerină vastă și întunecată care era marea din stânga ei. Ea se uită în jos pentru a vedea o șuviță îngustă de plajă la vreo cincisprezece înălțimi de oameni mai jos, plină de lemn de plutire. De-a lungul căii din dreapta ei, aproape de capătul îndepărtat, dintr-o nișă din stâncă se ridica un arbore

pipernicit, iar în mijlocul lor se ridica un turn de piatră. Tencuiala albă și-a acoperit suprafața pe cea mai mare parte a înălțimii, cu excepția treimii superioare, unde pietrele brute erau încă expuse.

Ea se îndreptă spre ea în timp ce primele sulițe de lumină solară trăgeau peste orizont.

Mormane de ardezie umpleau incinta modestă din jurul turnului. Nimeni nu era vizibil, iar Apsalar nu auzea nimic dinăuntru în timp ce trecea cu pași mari să se oprească în fața ușii.

Șoapta slabă a lui Telorast îi veni: — Asta nu e bine. Aici locuiește un străin. Trebuie să fie un străin, pentru că nu ne-am întâlnit niciodată. Și dacă nu e un străin, atunci pe cineva pe care îl cunosc, ceea ce ar fi și mai rău...

— Stai liniștit, spuse Apsalar, întinzându-și mâna pentru a lovi în ușă – apoi se opri și făcând un pas înapoi, se uită la craniul enorm de reptilian așezat în peretele de deasupra ușii. — Respiraţia lui Hood! Ea a ezitat, Telorast scotând în spatele ei țipăituri și gâfâituri minute, apoi a bătut cu pumnul înmănușat pe lemnul deteriorat.

Sunetele ceva ce se prăbușește, apoi cizmele care scrâșnesc pe nisip și pietriș. Un șurub a fost smuls deoparte, iar ușa s-a deschis într-un nor de praf.

Bărbatul care stătea înăuntru a umplut pragul ușii. Napan, mușchi masivi, față tocită, ochi mici. Capul lui ras și alb de praf, prin care câteva fire de transpirație curgeau să strălucească în sprâncenele sale groase și slăbite.

Apsalar zâmbi. — Bună, Urko.

Bărbatul a mormăit, apoi a spus: „Urko s-a înecat. Toți s-au înecat.

„Acea lipsă de imaginație te-a dat departe”, a răspuns ea.

'Cine eşti tu?'

'Apsalar-'

'Nu nu ești. Apsalar era un Imass...

— Nu Stăpâna Hoților. Este pur și simplu numele pe care l-am ales...

— Al naibii de arogant și din partea ta.

'Poate. În orice caz, aduc salutări de la Dancer.

Ușa s-a trântit în față.

Tușind în rafale de praf peste ea, Apsalar se dădu înapoi și își șterse mizeria de pe ochi.

— Hee hee, spuse Telorast în spatele ei. 'Putem pleca acum?'

Ea a bătut din nou în uşă.

După un moment lung, s-a deschis din nou. Se încruntă. — Am încercat odată să-l înec, știi.

— Nu, da, îmi amintesc. Erai beat.'

„Nu puteai să-ți amintești nimic – nu erai acolo. În plus, nu eram beat.

'Oh. Atunci de ce?'

— Pentru că m-a iritat, de aceea. Exact așa cum faci acum.

'Eu am nevoie să vorbesc cu tine.'

'Pentru ce?'

Dintr-o dată nu a avut niciun răspuns să-i dea.

Ochii i se îngustară. — Chiar a crezut că sunt beat? Ce idiot.'

— Ei bine, presupun că alternativa a fost prea deprimantă.

„Nu am știut niciodată că este un suflet atât de sensibil. Ești fiica lui?

Ceva... în felul în care stai...'

'Pot sa intru?'

S-a îndepărtat de uşă. Apsalar intră, apoi se opri încă o dată, cu ochii pe enormul schelet fără cap care domina interiorul, ajungând până la tavanul turnului. Biped, cu coadă lungă, oasele de culoare maro lustruită. 'Ce este asta?'

Urko a spus: „Orice ar fi, ar putea înghiți un bhederin dintr-o singură mușcătură”.

'Cum?' îl întrebă Telorast pe Apsalar în şoaptă. — Nu are cap.

Bărbatul a auzit întrebarea, iar acum se încruntă. — Ai companie.

Ce este, un familiar sau ceva? Nu pot să văd și asta nu-mi place. Deloc.'

'O fantoma.'

— Ar trebui să-l alungi pe Hood, spuse el. „Fantomele nu aparțin aici, de aceea sunt fantome”.

— E un om rău! şuieră Telorast. 'Ce sunt acelea?'

Apsalar putea distinge umbra în timp ce se îndrepta spre o masă lungă din dreapta. Pe el se aflau versiuni mai mici ale scheletului scheletic, trei dintre ele de mărimea unui corb, deși în loc de cioc, creaturile posedau bot lungi căptușiți cu dinți ca de ace. Oasele fuseseră legate între ele cu intestine, iar figurinele erau montate astfel încât să stea drepte, ca niște șobolani de santinelă.

Urko îl studia pe Apsalar, o expresie ciudată pe chipul lui contondent și puternic. Apoi a părut să treacă și a spus:

„Am preparat niște ceai”.

— Ar fi frumos, mulțumesc.

S-a dus în zona modestă a bucătăriei și a început să caute cești.

— Nu este că nu vreau vizitatori... ei bine, este. Întotdeauna aduc probleme. A mai avut Dancer ceva de spus?

'Nu. Și acum se numește Cotillion.

'Am știut că. Nu sunt surprins că este Patronul Asasinilor. A fost cel mai de temut ucigaș din imperiu. Mai mult decât Surly, care a fost doar perfid. Sau Topper, care a fost pur și simplu crud. Presupun că cei doi încă cred că au câștigat. Prostii. Cine pășește acum printre zei, nu? A adus o cană de lut. — Ierburi locale, ușor toxice, dar nu fatale. Antidot la mușcăturile de șarpe, ceea ce este un lucru bun, deoarece nenorociții infestează zona. Se pare că mi-am construit turnul lângă o groapă de reproducere.

Unul dintre scheletele mici de pe blatul mesei a căzut, apoi s-a cățărat sacadat înapoi în poziție verticală, coada ieșind în afară, trunchiul înclinat aproape orizontal.

— Unul dintre însoțitorii mei fantomă tocmai a posedat acea creatură, spuse Apsalar. Un al doilea s-a trântit într-o mișcare stânjenitoare.

— Zei de jos, şopti Urko. 'Uite cum stau ei! Desigur! Trebuie să fie așa. Desigur!' Se uită în sus la scheletul masiv fosil. 'Totul este greșit! Se aplecă înainte – pentru echilibru!

Telorast și Curdle își stăpâneau rapid noile trupuri, fălcile pocnind, țopăind pe masă.

— Bănuiesc că nu vor dori să renunțe la acele schelete, spuse Apsalar.

„Le pot avea – drept recompensă pentru această revelație!” S-a oprit, s-a uitat în jur, apoi a mormăit: — Va trebui să dărâm un zid...

Apsalar oftă. — Presupun că ar trebui să fim uşuraţi că unul dintre ei nu sa decis asupra versiunii mari.

Urko se uită la ea cu ochii ușor mari, apoi mormăi. '

Bea-ți ceaiul – toxicitatea se înrăutățește pe măsură ce se răcește.

Ea sorbi. Și i-a găsit buzele și limba amorțite brusc.

Urko zâmbi. 'Perfect. În acest fel, conversația rămâne scurtă și poți fi pe drum cu atât mai repede.

— Mathard.

— Se uzează. A găsit un taburet și s-a așezat cu fața la ea. — Ești fiica lui Dancer. Trebuie să fii, deși nu văd nicio

asemănare facială – mama ta trebuie să fi fost frumoasă. Este în mersul tău și cum stai acolo. Tu ești născutul lui și a fost suficient de egoist încât să te învețe pe tine, propriul său copil, căile asasinatului. Văd cum te deranjează asta. Este acolo în ochii tăi. Moștenirea te bântuie – te simți prins, prins în cușcă. Ai deja sânge pe mâini, nu-i așa?

Este mândru de asta? Se strâmbă, apoi scuipă. — Ar fi trebuit să-l înec atunci și acolo. Dacă aș fi fost beat, aș fi fost.

— Ești bine.

'Wong? Greșit, vrei să spui? Sunt eu?

Ea încuviință din cap, luptându-și cu furia față de șmecheria lui. Ea venise cu nevoia de a vorbi, iar el îi furase capacitatea de a modela cuvintele. '

Nnnnn nimic. Mmothethed.'

S-a încruntat.

Apsalar arătă spre cele două schelete reptiliene care se năpusteau acum pe podeaua plină de piatră. — Mmothethion.

'Deţinere. Te-a posedat? Zeul te-a stăpânit? Hood își smulge mingile și mestecă încet! Urko se ridică în picioare, cu mâinile strânse în pumni. — Uite, stai, fetiță. Am un antidot la antidot.

A găsit un pahar prăfuit, a frecat de el până când a fost vizibil un petic din faianță roșiatică smălțuită. — Acesta, da. A găsit o altă ceașcă și a turnat-o plină. 'Băutură.'

Bolnav de dulce, gustul devine apoi amar și usturator. 'Oh. A fost rapid.'

— Scuzele mele, Apsalar. Sunt un tip nefericit de cele mai multe ori, recunosc. Și am vorbit mai mult de când ai sosit decât am vorbit eu de ani de zile. Așa că mă voi opri acum. Cu ce vă pot ajuta?'

Ea a ezitat, apoi și-a întors privirea. — Nu poți, într-adevăr. Nu ar fi trebuit să vin. Mai am sarcini de îndeplinit.

'Pentru el?'

Ea a dat din cap.

'De ce?'

— Pentru că mi-am dat cuvântul.

— Nu îi datorezi nimic, cu excepția poate un cuțit în spate.

— Odată ce am terminat... vreau să dispar.

S-a aşezat încă o dată. 'Ah. Da bine.'

— Cred că o înec accidental nu va dura mai mult, Urko.

Un rânjet slab. — A fost gluma noastră, vezi. Cu toții am făcut un pact... să ne înecăm. Nimeni nu a înțeles.

Nimeni nu o înțelege. Probabil că nu o va face niciodată.

'Am facut. Dansatorul o face. Chiar și Shadowthrone, cred.

— Nu Surly. Nu a avut niciodată simțul umorului. Mereu obsedat de detalii. Mă întreb, sunt oamenii așa fericiți vreodată? Sunt chiar capabili de asta? Oricum, ce le inspiră viața? Dă-le prea mult și se plâng. Dă-le prea puțin și ei se mai plâng. Fă-o corect și jumătate dintre ei se plâng că e prea mult, iar cealaltă jumătate prea puțin.

— Nu e de mirare că ai renunțat să te relaționezi cu oamenii, Urko.

— Da, prefer oasele zilele noastre. Oameni. Prea mulți dintre ei de departe, dacă mă întrebați pe mine.

Ea se uită în jur. — Dansatorul a vrut să te scuturi. De ce?'

Ochii lui Napan s-au îndepărtat, iar el nu a răspuns.

Apsalar simți un tremur de neliniște. — El știe ceva, nu-i așa?

Asta îți spune prin acel simplu salut.

— Asasin sau nu, întotdeauna mi-a plăcut Dancer. Mai ales modul în care putea să-și țină gura.

Cele două schelete reptiliene se mârâiau la uşă. Apsalar i-a studiat o clipă. „Dispărând... dintr-un zeu”.

— Da, nu va fi ușor.

— A spus că pot pleca, odată ce termin. Și nu va veni după mine.

— Crede-l, Apsalar. Dansatorul nu minte și bănuiesc că nici măcar divinitatea nu va schimba asta.

Cred că asta aveam nevoie să aud. 'Mulțumesc.' Se îndreptă spre uşă.

'Atat de curand?' întrebă Urko.

Ea se uită înapoi la el. — Prea mult sau prea puţin?

Își miji privirea, apoi mormăi râzând. 'Ai dreptate. Este aproape perfect – trebuie să fiu atent la ceea ce cer.

— Da, spuse ea. Și asta a vrut să îți amintească Dancer, nu-i așa?

Urko îşi întoarse privirea. — La naiba, oricum.

Zâmbind, Apsalar deschise ușa. Telorast și Curdle au fugit afară. Ea a urmat o clipă mai târziu.

****

Scuipat gros pe palmele mâinilor, o frecare atentă, apoi o trecere înapoi prin păr. Gral în afara legii se îndreptă, aruncă nisip peste focul mic, apoi își strânse rucsacul și îl aruncă pe umeri. Și-a luat arcul de vânătoare și l-a înșirat, apoi și-a pus o săgeată. O ultimă privire în jur și a început să meargă.

Traseul nu a fost greu de urmat. Taralack Veed a continuat să cerceteze ținutul aspru și rupt. Un iepure de câmp, un cocoș de deșert, o șopârlă mamlak, orice ar fi făcut; era sătul de fâșiile de bhederin uscate la soare și mâncase ultima întâlnire cu două nopți în urmă. Nu lipseau tuberculii, desigur, dar prea mult și își petrecea jumătate din zi ghemuit peste o groapă săpată în grabă.

Demonul D'ivers se apropia de cariera sa și era vital ca Taralack să rămână în apropiere, pentru a putea fi sigur de rezultat. Era bine plătit pentru sarcina pe care o urma și asta era tot ce conta. Aur, și odată cu el, influența de a crea o companie de mercenari. Apoi înapoi în satul lui, pentru a da dreptatea binemeritată celor care l-au trădat. El avea să-și asume atunci mantia de conducător de război și să-l conducă pe Gral către glorie. Destinul lui era în fața lui și totul era bine.

Dejim Nebrahl nu a dezvăluit nicio digresiune, nici o ocolire în calea sa. D' ivers a fost admirabil de singular, fidel geas-ului său. Nu ar exista nicio abatere, pentru că poftea libertatea care era recompensa pentru îndeplinirea sarcinii. Acesta era modul potrivit în care să facă târguri, iar Taralack se trezi că îi admiră pe cei fără nume. Oricât de pline de groază ar fi fost poveștile pe care le auzise despre cultul secret, propriile sale relații cu ele fuseseră curate, profitabile și directe.

A supraviețuit cuceririi Malazan și asta spunea ceva.

Bătrânul Împărat dăduse dovadă de o abilitate neobișnuită de a se infiltra în nenumăratele culte care abundă în șapte orașe, apoi a adus măcel neatenuat asupra adepților.

Și asta a fost demn de admirație.

Această împărătească îndepărtată, însă, se dovedea mult mai puțin impresionantă. Ea a făcut prea multe greșeli. Taralack nu putea respecta o astfel de creatură și el blestema ritualul numele ei la fiecare zori și la fiecare amurg, cu atâta vehemență cât îi blestema pe alți șaptezeci și patru de dușmani declarați ai lui Taralack Veed.

Simpatia era ca apa în deșert. Tezaurizat, administrat fără tragere de inimă în cea mai mică înghițitură. Și el, Taralack Veed, putea să meargă o mie de deșerturi cu o singură picătură.

Așa erau cerințele lumii. Se cunoștea suficient de bine pentru a recunoaște că a lui era farmecul unei vipere, ademenitoare și fascinantă și în cele din urmă mortală. O viperă făcută oaspete într-un mănunchi de șobolani, cum l-au putut blestema pentru natura lui? El îl omorâse pe soț, până la urmă, în slujba inimii ei, o inimă care îl înghițise întreg. Nu bănuise niciodată că ea îl va izgoni apoi, că pur și simplu s-ar fi folosit de el, că un alt bărbat așteptase în umbra colibei pentru a alina spiritul chinuit al văduvei îndurerate. Nu crezuse că și ea poseda farmecul unei vipere.

S-a oprit lângă un bolovan, a luat un strat de apă din rucsac și a scos dopul lat de lut ars. Trasându-și pânza în jos, sa ghemuit și a urinat în pielea apei. Nu existau izvoare de stâncă timp de cincisprezece sau mai multe leghe în direcția pe care îl conducea D'ivers.

Acea cale avea să converge în cele din urmă pe calea comerçianților, desigur, dar era la o săptămână sau mai mult. În mod clar, D'ivers Dejim Nebrahl nu a suferit depredarile setei.

Recompensele voinței singulare, știa el bine. Demn de emulat, pe cât a fost posibil din punct de vedere fizic. Se îndreptă, trase înapoi pânza în sus. Înlocuind opritorul, Taralack Veed a pus pielea peste un umăr și și-a reluat urmărirea măsurată.

****

Sub stelele strălucitoare și o pată palidă în est, Scillara a îngenuncheat pe pământul tare, vărsând ultimul din cină și apoi nimic altceva decât bilă, în timp ce o zgomot după vâlvă. În cele din urmă, spasmele s-au domolit. Gâfâind, se târă departe, apoi se aşeză cu spatele la un bolovan.

Demonul Greyfrog privea de la zece pași depărtare, legănându-se încet dintr-o parte în alta.

Privindu-l a provocat o revenire a greaței, așa că ea și-a îndepărtat privirea, și-a scos pipa și a început să o

reambaleze. — Au trecut zile, mormăi ea. — Credeam că am trecut de asta. La naiba...'

Greyfrog se apropie, se apropie de locul unde fusese bolnavă.

A adulmecat, apoi a împins grămezi de nisip peste locul ofensator.

Cu un gest exersat, Scillara a lovit o serie rapidă de scântei în vasul țevii cu percutorul de silex și de fier. Iarba dulce mărunțită s-a amestecat cu frunzele prinse și câteva clipe mai târziu ea tragea fum. — E bine, Toad. Acoperă-mi urma... e de mirare că nu le-ai spus celorlalți. Respectându-mi intimitatea?

Greyfrog, previzibil, nu răspunse.

Scillara își trecu o mână de-a lungul umflăturii burtei. Cum putea ea să devină din ce în ce mai îngrașată când a aruncat înapoi o masă în trei de săptămâni? Era ceva diabolic în toată chestia asta cu sarcina. De parcă și-ar fi posedat propriul demon, strâns acolo în burtă. Ei bine, cu cât ieșea mai devreme, cu atât mai repede putea să-l vândă unui proxenet sau unui maestru de harem. Acolo să fie hrănit și crescut și să învețe meseria rugătorului.

Majoritatea femeilor care se deranjau s-au oprit la două sau trei, știa ea, iar acum înțelegea de ce. Vindecătorii și vrăjitoarele, moașele și sugătorii au păstrat copiii suficient de sănătoși, iar lumea a rămas să-i învețe căile ei.

Mizeria stătea în purtarea acestei greutăți în creștere, în cerințele ei secrete asupra rezervelor ei.

Și se întâmpla și altceva. Ceva care a dovedit răul înnăscut al copilului. Se trezise în derivă într-o stare de vis, plăcută, invitând un zâmbet fără sens care, pur și simplu, o îngrozise pe Scillara. De ce să fii fericit? Lumea nu era plăcută. Nu șoptește mulțumire. Nu, seducția otrăvitoare fură prin amăgirea ei căutată, prostia fericită – și deja se săturase de asta. La fel de nefastă ca durhang, această momelă mortală.

Burta ei bombată avea să devină în curând evidentă, știa ea. Dacă nu a încercat să se facă și mai grasă. Era ceva reconfortant în toată acea masă solidă – dar nu, asta era seducția delirante din nou, găsirea unei noi căi în creierul ei.

Ei bine, se părea că greața a trecut complet, acum. Scillara își recăpătă picioarele și se întoarse spre tabără. O mână de cărbuni în vatră, fire de fum plutind și trei siluete culcate învelite în pături. Greyfrog a apărut în urma ei, trecând pe lângă ea pentru a se ghemui lângă vatră. A scos

din aer un capemoth și l-a îndesat în gura ei largă. Ochii îi erau de un verde întunecat în timp ce o studia pe Scillara.

Și-a umplut din nou pipa. De ce au fost doar femeile care au avut copii, oricum?

Sigur că vreo vrăjitoare ascendentă ar fi putut face vreo ajustare vrăjitorie la inechitate până acum? Sau poate nu a fost deloc un defect, ci un avantaj? Nu că ar fi venit în minte avantaje evidente.

În afară de această fericire ciudată, suspectă, care fură constant prin ea. Ea trase cu putere pe frunză. Bidithal făcuse din tăierea plăcerii primul ritual printre fetele din cultul său. Îi plăcuse ideea de a nu simți nimic, înlăturând dorința periculoasă de senzualitate. Nu-și putea aminti dacă cunoscuse vreodată asemenea senzații.

Bidithal inculcase răpire religioasă, o stare de a fi, bănuia ea acum, infinit mai egoistă și egoistă decât satisfacerea propriului corp. A fi însărcinată șoptește un fel de răpire asemănătoare și asta o făcea neliniștită.

O agitație bruscă. Se întoarse și văzu că Cutter se ridicase.

'Ceva gresit?' întrebă ea cu voce joasă.

El se îndreptă spre ea, cu expresia neclară în întuneric, apoi oftă tremurând. 'Nu. Un vis urât.'

— Se apropie de zori, spuse Scillara.

'De ce esti treaz?'

— Niciun motiv anume.

S-a scuturat de pătură, s-a ridicat și a mers spre vatră.

S-a ghemuit, aruncând un pumn de tinder pe cărbunii aprinși, a așteptat până prinde viață, apoi a început să adauge chipsuri de bălegar.

— Cutter, ce crezi că se va întâmpla pe Insula Otataral?

'Nu sunt sigur. Bătrânul Malazan nu este foarte clar în această privință, nu-i așa?

— El este Destriant pentru Tigrul Verii.

Cutter aruncă o privire spre ea. 'Fără tragere de inimă.'

Ea a adăugat mai multă frunză în țeavă. „Nu vrea adepți. Și dacă ar fi făcut-o, nu am fi noi. Ei bine, nu eu, nici Felisin. Nu suntem războinici. Tu, a adăugat ea, ai fi un candidat mai probabil.

El a pufnit. — Nu, nu eu, Scillara. Se pare că urmez un alt zeu.

'Se pare?'

Ea putea doar să-i distingă ridicarea din umeri. — Cazi în lucruri, spuse el.

O femeie. Ei bine, asta explică multe. — Un motiv la fel de bun ca oricare altul, spuse ea în spatele unui plin de fum.

'Ce vrei să spui?'

„Vreau să spun, nu văd prea multe motive în spatele urmăririi vreunui zeu sau zeiță.

Dacă meriti interesul lor, ei te folosesc. Știu că sunt folosit și majoritatea recompenselor sunt orice, chiar dacă arată bine la momentul respectiv.

— Ei bine, spuse el după o clipă, cineva te-a răsplătit.

— Așa îi spui?

'Ce sunați? Arăți atât de... sănătos. Plin de viață, vreau să spun. Și nu ești la fel de slabă ca înainte. Făcu o pauză, apoi adăugă în grabă: — Ceea ce este bine. Pe jumătate înfometat nu ți se potrivea – nu se potrivește nimănui, desigur. Tu, inclusiv. Oricum, asta-i tot.

Ea stătea, fumând, privindu-l în lumina crescândă. — Suntem o povară pentru tine, nu-i așa, Cutter?

'Nu! Deloc! Am să te escortez, o sarcină pe care am acceptat-o cu bucurie. Și asta nu s-a schimbat.

— Nu crezi că Greyfrog este suficient pentru a ne proteja?

— Nu, vreau să spun, da, probabil că este. Chiar și așa, el este un demon și asta complică lucrurile – nu e ca și cum ar putea pur și simplu să treacă într-un sat sau un oraș, nu-i așa? Sau negociați provizii și trecere sau chestii de genul ăsta.

— Felisin poate. La fel pot și eu, de fapt.

'Bine. Vrei să spui că nu mă vrei aici?

— Spun că nu avem nevoie de tine. Ceea ce nu este același lucru cu a spune că nu te vrem, Cutter. În plus, te-ai descurcat bine în conducerea acestei mici companii ciudate, deși este evident că nu ești obișnuit să faci asta.

— Ascultă, dacă vrei să preiei controlul, e bine pentru mine.

Ah, o femeie care nu ar urma, atunci. — Nu văd niciun motiv să schimb ceva, spuse ea pe un ton neîncetat.

Se uita la ea în timp ce ea, la rândul ei, îl privea, privirea ei la fel de plană și de netulburată pe cât se putea descurca. — Ce rost au toate astea? el a cerut.

'Punct? Nici un punct. Doar fac conversație, Cutter. Doar dacă... există ceva anume despre care ai vrea să vorbești?

Ea l-a privit retrăgându-se în toate privințele, dar fizic, așa cum a spus el:

Nimic.'

— Atunci nu mă cunoști suficient de bine, nu-i așa? Ei bine, vom avea destul timp.

— Te cunosc... cred. Adică, ai dreptate, nu te cunosc deloc. Nu cunosc femei, asta vreau să spun cu adevărat. Și cum aș putea? Este imposibil, încercând să-ți urmezi gândurile, încercând să dai sens din ceea ce spui, ce se ascunde în spatele cuvintelor tale...

— Acela ar fi eu, în mod specific, sau femeile în general?

A mai aruncat bălegar pe foc. — Nu, mormăi el, nimic anume despre care aș vrea să vorbesc.

— Bine, dar am câteva subiecte...

El gemu.

— Ți s-a dat sarcina, spuse ea. — Pentru a ne escorta, corect? Cine ți-a dat această sarcină?

'Un zeu.'

— Dar nu zeul lui Heboric.

'Nu.'

— Deci sunt cel puțin doi zei interesați de noi. Nu e bine, Cutter. Ghost Hands știe despre asta? Nu, nu ar face-o, nu-i așa?

Niciun motiv să-i spun...

— Nu este greu de înțeles, a replicat Cutter. 'Te asteptam. În templul lui Iskaral Pust.

— Zei Malazan. Shadowthrorone sau Cotillion. Dar tu nu ești Malazan, nu-i așa?

— Serios, Scillara, spuse Cutter obosit, trebuie să discutăm despre asta chiar acum?

— Doar dacă, a continuat ea, iubitul tău a fost. Malazan, adică. Adeptul inițial al acelor zei.

— Oh, mă doare capul, mormăi el, cu mâinile în sus peste ochi, degetele întinzându-se în părul lui, apoi strângându-se de parcă ar fi vrut să-l smulgă.

„Cum – nu, nu vreau să știu. Nu contează. Nu-mi pasă.'

— Deci unde este ea acum?

'Nu mai.'

Scillara se domoli. Ea a scos un cuțit cu lamă îngustă și a început să-și curețe pipa.

S-a ridicat brusc. — Încep cu micul dejun.

Un băiat dulce, hotărî ea. Ca lutul umed în mâinile unei femei. O femeie care știa ce face, adică.

Acum întrebarea este, ar trebui să fac asta? La urma urmei, Felisin îl adora pe Cutter. Apoi, din nou, am putea întotdeauna să împărtășim.

****

— Observație zâmbitoare. Femeia moale curbată, cu sânii mari, vrea să preseze carnea cu Cutter.

Nu acum, Greyfrog, răspunse el fără să vorbească cu voce tare în timp ce scotea mâncarea din pachet.

'Alarma. Nu, chiar acum nu. Ceilalți se trezesc din visele lor neliniștite. Incomod și consternare de urmat, mai ales cu Felisin Younger.

Cutter făcu o pauză. Ce? De ce – dar abia are vârsta! Nu, asta nu poate fi.

Discutează-o, Greyfrog! — Avansurile proprii ale lui Greyfrog nu sunt binevenite. Bufătură deznădăjduită. Tu, Cutter, cu capacitate de eliberare a semințelor, capabil să faci naștere. Revelația trecută.

Femeile umane poartă iaz de reproducere în burtă. Dar un ou supraviețuiește, doar unul. Risc teribil! Trebuie să umpli iazul cât mai repede posibil, înainte ca bărbatul rival să pară să-ți fure destinul. Greyfrog vă va apăra pretenția. Sacrificiul de sine curajos, cum ar fi cercurile de santinelă în rândul lor.

Iluminarea altruistă a reciprocității și recompensa prelungită înclinată o dată sau chiar de multe ori eliminate. Semnificator al inteligenței superioare, recunoașterea intereselor comunității. Greyfrog este deja Sentinel Circler până la o zeiță-om cu sâni mari și curbat.

Zeiţă? Ce vrei să spui, zeiță? „Oftat poftitor, este demn de închinare. Semnificații de valoare în oamenii de sex masculin care întunecă apele iazului în mintea lui Greyfrog. Asociere prea lungă.

Fericit. Dorințele sexuale reținute de mult. Nesănătos.'

Cutter a pus o oală cu apă pe foc și a aruncat o mână de ierburi. Ce ai spus mai devreme despre vise neliniștite, Greyfrog? „Observație, scuturând iazurile minții. tulburat. Se apropie pericolul.

Există semne de avertizare.

Ce semne de avertizare? 'Evident. Vise neliniștite. Suficient pentru ei înșiși.

Nu întotdeauna, Greyfrog. Uneori, lucrurile din trecut ne bântuie. Asta e tot.

'Ah. Greyfrog se va gândi la asta. Dar mai întâi, chinuri. Greyfrog îi este foame.

****

Cenușa cenușie a căldurii și praful făceau pereții îndepărtați abia vizibili. Leoman of the Flails călărea în fruntea coloanei zdrențuite, Corabb Bhilan Thenu'alas lângă el, în timp ce o companie de călăreți se apropia de la porțile lui Y'Ghatan.

— Acolo, spuse Corabb, călărețul din față din dreapta purtătorului standard, adică Falah'd Vedor. Arată... nefericit.

— Cel mai bine ar începe să facă pace cu acest sentiment, spuse Leoman mârâit. Ridică o mână înmănușată și coloana din spatele lui încetini până la oprire.

Au urmărit compania închidere.

— Comandante, ne întâlnim cu ei la jumătatea drumului? întrebă Corabb.

— Sigur că nu, se răsti Leoman.

Corabb nu mai spuse nimic. Liderul lui era într-o dispoziție întunecată. O treime dintre războinicii săi călăreau dublu. O vrăjitoare vrăjitoare foarte iubită murise chiar în această dimineață și îi prinseseră cadavrul sub o lespede de piatră, ca să nu o găsească vreun spirit rătăcitor. Leoman însuși scuipase în cele opt direcții pentru a sfinți pământul și a vărsat picături din propriul său sânge dintr-o tăietură pe care a deschis-o pe mâna stângă pe piatra prăfuită, rostind binecuvântarea în numele Apocalipticului. Apoi plânsese. În fața tuturor războinicilor săi, care stătuseră tăcuți, uimiți de durerea și dragostea pentru adepții săi pe care le dezvăluise Leoman în acel moment.

Falahd-ul și soldații săi se apropiară, apoi se opriră la cinci pași în fața lui Leoman și Corabb.

Corabb studie chipul pătimitor, scufundat, ochii tulburi ai lui Vedor și îl cunoștea ca fiind un dependent de macul d'bayang. Mâinile sale cu vene groase tremurau pe cornul șeii și, când a devenit evident că Leoman nu va fi primul

care va vorbi, s-a încruntat și a spus: „Eu, Falah'd Vedor of Y”.

Ghatan, Primul Oraș Sfânt, vă urez bun venit, Leoman of the Flails, refugiat al Căderii lui Sha'ik în Raraku, și adepților tăi frânți.

Am pregătit barăci sigure pentru războinicii tăi, iar mesele așteaptă, pline cu mâncare și vin. Tu, Leoman, și ofițerii tăi rămași veți fi oaspeții Falah'd-ului în palat, atâta timp cât este necesar pentru a vă reproviziona armata și a vă recupera din zbor. Informează-ne despre destinația ta finală și vom trimite trimiși în avans pentru a-ți proclama venirea în fiecare sat, oraș și oraș de pe traseul tău.

Corabb a descoperit că își ținea respirația. A privit cum Leoman își împinge calul înainte, până când a fost poziționat unul lângă altul cu Falah'd.

„Am venit în Y’Ghatan”, a spus Leoman, cu voce scăzută, „și în Y’Ghatan vom rămâne. Să aştept venirea malazanilor.

Gura pătată a lui Vedor a lucrat o clipă fără să iasă niciun sunet, apoi a reușit să râdă. — Ca tăișul unui cuțit, simțul tău al umorului, Leoman of the Flails! Este așa cum proclamă legenda ta!

— Legenda mea? Atunci nici asta nu te va surprinde. Cuțitul kethra era un fulger orbitor, mătura pentru a-i mângâia gâtul lui Vedor. Sângele ţâşni, iar capul Falah'd-ului s-a rostogolit pe spate, a bătut pe crupa calului speriat, apoi a sărit şi a se rostogoli în praful drumului. Leoman întinse mâna pentru a linişti cadavrul fără cap încă aşezat în şa şi şterse lama de hainele de mătase.

Din compania soldaților orașului, nici un sunet, nici o singură mișcare.

Purtătorul de stindard, un tânăr de vreo cincisprezece ani, se uita cu gura căscată la trupul fără cap de lângă el.

— În numele lui Dryjhna Apocalipticul, spuse Leoman, acum conduc Primul Oraș Sfânt din Y'Ghatan. Cine este ofițerul de rang aici?

O femeie și-a împins calul înainte. 'Eu sunt. Căpitanul Dunsparrow.

Corabb miji la ea. Trăsături solide, întunecate de soare, ochi gri deschis.

Vârsta de douăzeci și cinci de ani, poate. Licărirea unei veste cu lanț era doar vizibilă sub telaba ei simplă. — Tu, a spus Corabb, ești Malazan.

Ochii reci se fixară asupra lui. — Ce-i cu asta?

— Căpitane, spuse Leoman, trupa dumneavoastră ne va precede. Deschideți drumul către palat pentru mine și războinicii mei. Barăcile sigure despre care vorbește răposatul Falah'd vor fi folosite pentru a găzdui acei soldați din garnizoana orașului și din palat, care ar putea să nu fie înclinați să-mi urmeze ordinele. Vă rugăm să vă asigurați că acestea sunt într-adevăr securizate. După ce ai făcut aceste lucruri, raportează-mi la palat pentru alte comenzi.

— Domnule, spuse femeia, nu am un rang suficient pentru a face ceea ce cereți...

'Nu mai. Acum ești al treilea al meu, în spatele lui Corabb Bhilan Thenu'alas.

Privirea ei se întoarse scurt spre Corabb, fără să dezvăluie nimic. — După cum porunci, Leoman din Flails, Falah'd din Y'Ghatan.

Dunsparrow s-a răsucit în șa și a urlat trupelor ei:

Despre față! Înțelept acum, naibii de păstori de porci! Avanzăm sosirea noului Falah'd!'

Calul lui Vedor se întoarse împreună cu toți ceilalți și începu să trapească, cu trupul fără cap înclinat în șa.

Corabb a privit cum, la douăzeci de pași mai departe, călărașul mortului Falah'd urca alături de căpitan. Ea a notat asta și, cu un singur împins cu brațele drepte, a trimis cadavrul să se răstoarne.

Leoman mormăi. 'Da. Ea este perfecta.'

Un Malazan. — Am îndoieli, comandante.

— Desigur că ai. De aceea te țin lângă mine. El a aruncat o privire peste.

— Asta și remorcherul Doamnei. Vino acum, călărește cu mine în noul nostru oraș.

Și-au dat caii în mișcare. În spatele lor urmau ceilalți.

— Noul nostru oraș, spuse Corabb zâmbind. „O vom apăra cu viața noastră”.

Leoman îi aruncă o privire ciudată, dar nu spuse nimic.

Corabb s-a gândit la asta. Comandante, am mai multe nelămuriri...

Capitolul cinci

Primele crăpături au apărut la scurt timp după execuția lui Sha'ik. Nimeni nu putea cunoaște mintea adjunctului Tavore. Nu cei mai apropiați ofițeri ai ei și nici soldatul de rând sub comanda ei. Dar au existat agitații îndepărtate, desigur, mai ușor de observat retrospectiv, și ar fi prezumtiv și într-adevăr disprețuitor să pretindem că Adjunctul nu cunoștea problemele tot mai mari, nu numai în comanda ei, ci chiar în inima Malazanului. Imperiu. Având în vedere asta, evenimentele de la Y'Ghatan ar fi putut fi o rană mortală. Dacă altcineva era la comandă, dacă inima acelui cuiva era mai puțin dură, mai puțin rece.

Acest lucru, mai mult decât oricând înainte, a dat un adevăr brutal convingerii că adjunctul Tavore era fier rece, înfipt în sufletul unei forje furioase...

„Nici un martor” (Istoria pierdută a vânătorilor de oase) Duiker of Darujhistan „Lăsă-l jos”, spuse obosită Samar Dev, de unde stătea lângă fereastră.

— Credeam că dormi, spuse Karsa Orlong. A dus obiectul pe blat. 'Ce este?'

— Două funcţii. Paharul superior conține filtre pentru apă, îndepărtând toate impuritățile. Strângerea apei din paharul inferior este flancată de fâșii de cupru, care revigorează apa însăși printr-un proces complicat și misterios. Un anumit gaz eteric este eliberat, modificând astfel presiunea aerului deasupra apei, care la rândul său-'

— Dar la ce îl foloseşti?

Ochii lui Samar se îngustară. 'Nimic special.'

S-a îndepărtat de masă, s-a apropiat de băncile de lucru și de rafturi.

Ea îl urmărea examinând diferitele mecanisme pe care le inventase și experimentele pe termen lung, dintre care multe nu au arătat nicio modificare evidentă a condițiilor. A bătut. A adulmecat și chiar a căutat să guste un fel de mâncare umplut cu lichid gelatinos. S-a gândit să-l oprească, apoi a decis să tacă. Rănile războinicului se vindecaseră cu o rapiditate îngrozitoare, fără semne de infecție. Lichidul gros pe care îl lingea de pe deget nu era deosebit de sănătos pentru a fi ingerat, dar nu era fatal.

De obicei.

A făcut o față. — Este groaznic.

'Nu sunt surprins.'

— La ce îl foloseşti?

'Tu ce crezi?'

— Frecați-l în șei. Piele.'

— Şai? Îndirect, presupun. Este un unguent, pentru rănile supurate care apar uneori pe mucoasa anusului...

El a mormăit tare, apoi a spus: „Nu e de mirare că avea un gust îngrozitor” și și-a reluat examinarea conținutului camerei.

Ea îl privi gânditoare. Apoi a spus: „Falah au trimis soldați în fortă. Au găsit semne de sacrificare trecută – așa cum ați spus, niciun Malazan nu a mai rămas în viață. Au găsit și un demon. Sau, mai degrabă, cadavrul unui demon, proaspăt ucis. Mi-au cerut să o examinez, pentru că am puține cunoștințe despre anatomie și alte subiecte înrudite.

Nu răspunse, uitându-se în capătul greșit al unei lunete.

— Dacă vii la fereastră și te uiți prin celălalt capăt, Karsa, vei vedea lucrurile de departe apropiate.

El s-a încruntat la ea și a lăsat instrumentul jos. „Dacă ceva este departe, pur și simplu merg mai aproape”.

— Și dacă este în vârful unei stânci? Sau o tabără inamică îndepărtată și vrei să stabilești liniile de pichet?

A luat luneta și s-a apropiat. Ea și-a mutat scaunul într-o parte pentru a-i lăsa loc. — Pe marginea acelui turn se află un cuib de șoim, cel învelit cu cupru.

A ridicat paharul. A căutat până a găsit cuibul. — Ăsta nu este un șoim.

'Ai dreptate. Este un bokh'aral care a găsit cuibul abandonat după bunul său plac. Cară în brațe de fructe putrezite și își petrece dimineața aruncându-le peste oamenii de pe străzile de dedesubt.

„Se pare că mârâie...”

— Ar fi râs. Este pentru totdeauna condus la crize de hilaritate.

— Ah, nu, nu a fost fructe. Era o cărămidă.

'O, nefericit. Cineva va fi trimis să-l omoare, acum. Până la urmă, doar oamenii au voie să arunce cu cărămizi în oameni.

A coborât luneta și a studiat-o. — Asta e nebunie. Ce fel de legi aveți pentru a permite așa ceva?

'Care lucru? Să ucizi oameni cu pietre sau să ucizi bokh'arala?

— Ești ciudat, Samar Dev. Dar atunci, ești o vrăjitoare și o producătoare de obiecte inutile...

— Este o lunetă aia inutilă?

— Nu, acum îi înțeleg valoarea. Totuși, zăcea pe un raft...

Ea se lăsă pe spate. „Am inventat nenumărate lucruri care s-ar dovedi de mare valoare pentru mulți oameni. Și asta îmi pune o dilemă. Trebuie să mă întreb, cu fiecare invenție, ce posibile abuzuri așteaptă un astfel de obiect? De cele mai multe ori, ajung la concluzia că aceste abuzuri depășesc valoarea invenției. Eu numesc asta Prima lege a inventiei a lui Dev.

— Ești obsedat de legi.

'Poate. În orice caz, legea este simplă, deoarece toate legile adevărate trebuie să fie...

— Ai şi tu o lege pentru asta?

„Principiul fondator, mai degrabă decât legea. În orice caz, etica este prima considerație a unui inventator în urma unei anumite invenții”.

— Numi asta simplu?

— Afirmația este, considerația nu este.

— Acum, asta sună mai degrabă ca o lege adevărată.

Ea închise gura după o clipă, apoi se ridică și se îndreptă spre biroul scriitorului, se așeză și luă un stylus și o tabletă de ceară. „Nu am încredere în filozofie”, a spus ea în timp ce scria. „Chiar și așa, nu mă voi întoarce de la subiect... când mă plesnește în față. Nici nu sunt deosebit de elocvent ca scriitor. Sunt mai potrivit să manipulez obiecte decât cuvinte. Tu, pe de altă parte, pari să ai un talent neașteptat pentru... ăăă... concizie convingătoare.

'Vorbești prea mult.'

'Fără îndoială.' A terminat de înregistrat propriile ei cuvinte neașteptat de profunde – profunde doar prin aceea că Karsa Orlong recunoscuse o aplicație mult mai vastă decât își propusese ea. Ea făcu o pauză, dorind să-i respingă geniul drept șansă oarbă sau chiar falsă înțelepciune a nobilimii sălbatice. Dar ceva i-a șoptit că Karsa Orlong fusese subestimată înainte și ea a jurat că nu va sări în aceeași groapă.

Lăsând stiloul jos, se ridică în picioare. — Sunt plecat să examinez demonul pe care l-ai ucis. Mă vei însoți?

— Nu, prima dată am avut o examinare suficient de atentă.

Ea a strâns ghiozdanul de piele care conținea instrumentele ei chirurgicale.

— Stai înăuntru, te rog, și încearcă să nu spargi nimic.

„Cum te poți numi inventator dacă nu-ți place să spargi lucruri?”

La uşă, ea făcu o pauză şi se uită înapoi la el. Capul lui peria tavanul în aceasta, cea mai înaltă cameră din turnul ei. Era ceva... acolo în ochii lui. — Încearcă să nu-mi spargi nimic.

'Foarte bine. Dar mi-e foame. Adu mai multă mâncare.

****

Cadavrul reptilianului zăcea pe podeaua uneia dintre camerele de tortură situate în criptele palatului. Un Avower pensionar i se dăduse sarcina de a sta de pază. Samar Dev l-a găsit adormit într-un colț al camerei. Lăsându-l să sforăie, ea a poziționat în jurul corpului uriașului demon cele patru felinare aprinse pe care le adusese de sus, apoi s-a așezat în genunchi și și-a desfăcut clapeta ghiozdanului, retrăgând o varietate de instrumente chirurgicale lustruite. Și, în cele din urmă, pregătirile ei terminate, și-a îndreptat atenția asupra cadavrului.

Dinți, fălci, ochi orientați în față, toate elementele unui carnivor superior, probabil un vânător de ambuscadă. Totuși, aceasta nu era o simplă șopârlă de râu. În spatele crestelor orbitale, craniul era larg și lung, cu umflături occipitale masive, masa neagră a regiunii craniene implicând inteligență. Dacă, desigur, osul nu era absurd de gros.

Ea a tăiat pielea ruptă și învinețită pentru a dezvălui fragmente rupte din acel craniu. Nu atât de gros, atunci. Crestăturile făceau evident că Karsa Orlong își folosise pumnii. În care, era clar, era o forță uluitoare și o voință la fel de uluitoare. Creierul de dedesubt, pătat de vase sparte și scurgeri de sânge și rupt pe alocuri de bucățile de craniu, era într-adevăr mare, deși aranjat într-un mod semnificativ diferit de cel al unui om. Au fost mai mulți lobi, pentru un lucru. Alte șase, în total, poziționate sub proeminențe grele crestate în lateral, inclusiv două mase suplimentare pline de vase conectate prin țesut la ochi. Sugerând că acești demoni au văzut o lume diferită, una mai completă, poate.

Samar a extras un ochi stricat și a fost surprins să găsească două lentile, una concavă, cealaltă convexă. Le-a pus deoparte pentru examinare ulterioară.

Tăiind pielea dură și solzită, ea a deschis regiunile gâtului, confirmând venele și arterele supradimensionate necesare pentru a hrăni un creier activ, apoi a continuat să dezvăluie regiunea pieptului. Multe dintre coaste erau deja rupte. Ea a numărat patru plămâni și doi protolungi atașați sub ei, acestia din urmă saturati cu sânge.

Ea a tăiat mucoasa primului dintre cele trei stomacuri, apoi s-a mișcat repede înapoi când acizii se revărsau. Lama cuțitului ei sfârâi și ea a privit cum stropii se înfipseră în suprafața de fier. Mai multe șuierate, de pe podeaua de piatră. Ochii ei au început să lăcrimeze.

Mișcare din stomac, iar Samar se ridică și făcu un pas înapoi. Viermii se târau afară. Un scor, zvârcolindu-se apoi coborând pe piatra noroioasă. Culoarea fierului albastru, segmentat, fiecare cât un deget arătător. Ea se uită în jos la cuțitul care se prăbușește din mână și lăsă instrumentul să cadă, apoi strânse clești de lemn din ghiozdan, se deplasă la marginea bazinului de acid, se întinse în jos și scoase unul dintre viermi.

Nu un vierme. Sute de picioare, cu înotătoare ciudat și, și mai surprinzător, creaturile erau mecanisme. Nu trăiesc deloc, metalul corpului lor este oarecum impermeabil la acizi. Lucrul s-a răsucit în strânsoarea cleștelor, apoi a încetat să se miște. Ea îl scutură, dar rămase imobil, ca un cui strâmb. O infestare? Ea nu credea asta. Nu, au fost multe creaturi care au lucrat în concert. Iazul de acid din stomac a fost casa acestor mecanisme, iar ele, la rândul lor, au lucrat într-un fel în beneficiul demonului.

O tuse zguduitoare o tresări, iar ea se întoarse pentru a-l vedea pe Avower ridicându-se în picioare. Cocoșat, răsucit de artrită, se zgudui. — Samar Dev, vrăjitoarea! Ce este mirosul acela? Nu tu, sper. Tu și cu mine, suntem de același fel, nu-i așa?

'Noi suntem?'

— Da, Samar Dev. S-a zgâriat la picioare. „Dezbrăcăm straturile omenirii până la oase, dar unde se termină umanitatea și unde începe animalul? Când durerea învinge rațiunea? Unde se ascunde sufletul și unde fuge atunci când toată speranța în trup este pierdută? Întrebări de meditat, pentru ca tine și ca mine. O, cât de mult mi-am dorit să te cunosc, să împărtășesc cunoștințe...

— Ești un torționar.

— Cineva trebuie să fie, spuse el, ofensat. „Intr-o cultură care admite nevoia torturii, trebuie să existe forțat un torționar. O cultură, Samar Dev, care prețuiește dobândirea adevărurilor mai mult decât orice viață umană. Vezi? Oh, adăugă el, apropiindu-se pentru a încrunta cadavrul demonului, justificările sunt întotdeauna aceleași.

Pentru a salva mai multe vieți, aceasta trebuie predată. Sacrificat.

Chiar și cuvintele folosite maschează brutalitatea. De ce sunt camere de tortură în cripte? Pentru a masca țipetele? Destul de adevărat, dar sunt mai multe.

Acesta, spuse el, fluturând o mână noduroasă, este tărâmul de jos al umanității, inima putrezită a neplăcutului.

— Caut răspunsuri de la ceva deja mort. Nu este la fel...

'Detalii. Noi suntem întrebători, tu și eu, Taiem armura pentru a descoperi adevărul ascuns. În plus, sunt pensionar. Vor să-l antrenez pe altul, știi, acum că legile Malazan au fost anulate și tortura este din nou populară. Dar, nebunii pe care imi trimit! Ah, ce rost are? Acum, Falah'd Krithasanan, acum era ceva – probabil că atunci erai doar un copil, sau chiar mai mic. Vai, cât de mult îi plăcea să tortureze oamenii. Nu pentru adevăruri – a înțeles bine acel gunoaie ușor pentru ceea ce era – gunoaie simplă. Nu, întrebările mai mari îl interesau. Cât de departe poate fi târât un suflet, prins încă în corpul său zdrobit, cât de departe? Cât de departe până nu se mai poate târa înapoi? Aceasta a fost provocarea mea și cât de mult mi-a apreciat talentul!

Samar Dev se uită în jos pentru a vedea că restul mecanismelor încetaseră să mai funcționeze. Îl puse pe cel pe care îl preluase într-o pungă mică de piele, apoi și-a reambalat trusa, asigurându-se că include lentilele pentru ochi. Ea i-ar face să ardă restul corpului – departe de oraș și în sensul vântului.

— Nu vrei să ia masa cu mine?

— Vai, nu pot. Am treaba.'

— Dacă ți-ar aduce oaspetele aici jos. Toblakai. Oh, ar fi distractiv, nu-i așa?

Ea făcu o pauză. — Mă îndoiesc că l-aş putea convinge, Avower.

— Falahd-ul s-a gândit la asta, știi.

— Nu, nu știam. Cred că ar fi o greșeală.

— Ei bine, aceste lucruri nu trebuie să le punem la îndoială, nu-i așa?

— Ceva îmi spune că Toblakai ar fi încântat să te cunoască, Avower.

Deși ar fi o scurtă cunoștință.

— Nu, dacă îmi dau drumul, Samar Dev!

„În jurul lui Karsa Orlong, bănuiesc, doar Karsa Orlong își găsește drumul”.

****

Se întoarse să-l găsească pe războinicul Teblor studiind cu atenție colecția ei de hărți, pe care el le întinsese pe podea, pe hol. Adusese o duzină de lumânări votive, acum aprinse și pornind în jurul lui. El ținea unul aproape în timp ce cerceta prețioasele pergamente. Fără să ridice privirea, a spus: „Asta aici, vrăjitoare. Pământurile și coasta de vest și de nord... Am fost făcut să cred că Jhag Odhan a fost neîntrerupt, că câmpiile se întindeau până la ținuturile îndepărtate ale lui Nemil și Trell, dar aici, asta arată ceva diferit.

„Dacă arzi găuri în hărțile mele”, a spus Samar Dev, „te voi blestema pe tine și pe linia ta de sânge pentru toată eternitatea”.

— Odhanul se îndreaptă spre vest, se pare, dar numai în sud. Există locuri de gheață marcate aici. Acest continent pare prea vast. A fost o greșeală.

— Posibil, recunoscu ea. „Din moment ce aceasta este singura direcție în care nu am parcurs, nu pot pretinde exactitatea hărții. Rețineți că acesta a fost gravat de Othun Dela Farat, acum un secol. Era reputat a fi de încredere.

— Dar această regiune de lacuri? întrebă el, arătând spre umflătura nordică de-a lungul coastei, la vest de Yath Alban.

Își puse echipamentul jos, apoi, oftând, se ghemui lângă el. '

Greu de traversat. Roca de bază este expusă acolo, prost pliată, plină de lacuri și doar câteva râuri, în mare parte impracticabile. Pădurea este de molid, brad și pin, cu desișuri joase în bazine.'

— De unde știi toate astea dacă nu ai fost niciodată acolo?

Ea arătă cu degetul. — Citesc notele Delei, acolo, de-a lungul graniţei. El spune, de asemenea, că a găsit semne care sugerează că locuiesc oameni acolo, dar nu s-a stabilit vreodată niciun contact. Dincolo se află regatul insular Sepik, acum un subiect îndepărtat al Imperiului Malazan, deși aș fi surprins dacă malazanii ar vizita vreodată. Regele a fost suficient de inteligent pentru a trimite delegați propunând condiții de capitulare, iar împăratul a acceptat pur și simplu.

— Cartograful nu a scris atât de mult.

— Nu, unele dintre aceste informații erau ale mele. Am auzit, din când în când, anumite povești ciudate despre Sepik. Există, se pare, două populații distincte, una fiind subiectul celeilalte. Ea a ridicat din umeri la privirea lui goală. — Asemenea lucruri mă interesează. Apoi se încruntă, deoarece devenise evident că expresia îndepărtată de pe chipul tatuat al uriașului se născuse din altceva decât indiferența. 'Este ceva greșit?'

Karsa Orlong și-a dezvăluit dinții. — Spune-mi mai multe despre acest Sepik.

— Mă tem că mi-am epuizat cunoştinţele.

Încruntându-se la răspunsul ei, el se aplecă din nou peste hartă. „Voi avea nevoie de provizii. Spune-mi, vremea este la fel ca aici?

— Te duci la Sepik?

'Da. Spune-i lui Falah'd că cer echipament, doi cai în plus și cinci sute de semilune în argint. Alimente uscate, mai multe burdufuri. Trei sulițe și un arc de vânătoare cu treizeci de săgeți, zece dintre ele cu vârf de pasăre. Șase corzi în plus și o rezervă de fluture, o cărămidă de ceară...

'Aștepta! Stai, Karsa Orlong. De ce ți-ar da Falah-ul pur și simplu toate aceste lucruri?

— Spune-i, dacă nu o face, voi rămâne în acest oraș.

'Ah văd.' Se gândi o vreme, apoi întrebă: „De ce mergi la Sepik?”

A început să ruleze harta. 'O vreau pe asta-'

'Scuze nu. Merită o avere...

— Îl voi returna.

— Nu, Karsa Orlong. Ea se îndreptă. „Dacă ești pregătit să aștepți, îl voi copia – pe hide, care este mai rezistent-”

'Cât timp va dura?'

'Nu știu. Cateva zile...'

— Foarte bine, dar devin neliniștit, vrăjitoare. I-a întins harta rulată și a intrat în cealaltă cameră. — Și flămând.

Se aplecă încă o dată pentru a se aduna în celelalte hărți. Lumânările pe care le-a lăsat singură. Fiecare era aspectat de un zeu local, minor, iar flăcările au atras, pe toate, atenția oștii de spirite.

Acest hol era aglomerat de prezențe, făcând aerul încordat, înfrânat, deoarece mulți dintre ei îi socoteau pe alții drept dușmani. Cu toate acestea, bănuia ea, fuseseră mai mult decât doar flăcările pâlpâitoare care câștigaseră respectul spiritelor. Ceva despre Toblakai însuși...

Erau mistere, credea ea, care se învârteau în istoria lui Karsa Orlong. Și acum, spiritele s-au apropiat, aproape și... înspăimântat...

— Ah, șopti ea, nu văd nicio alegere în această chestiune. Deloc...'

Scoase un cuțit, scuipă pe lamă, apoi începu să fluture fierul prin flacăra fiecărei lumânări.

Spiritele urlau în mintea ei, revoltate de această închisoare neașteptată și brutală. Ea a dat din cap. "Da, noi muritorii suntem cruzi..."

****

— Trei leghe, spuse Quick Ben pe sub răsuflarea lui.

Kalam s-a scărpinat la miriștea de pe bărbie. Unele răni vechi – acel enkar’al de la marginea zidului Vârtejului îl sfâșiase destul de rău – dureau după marșul lung forțat înapoi spre Armata a Paisprezecea. După ceea ce văzuseră în luptă, nimeni nu avea chef să se plângă, însă. Până și Stormy încetase nesfârșitele lui chinuieli. Echipa era ghemuită în spatele asasinului și a Înaltului Mag, nemișcată și practic invizibilă în întuneric.

— Deci, gândi Kalam, îi așteptăm aici sau continuăm să mergem?

— Aşteptăm, răspunse Quick Ben. — Am nevoie de restul. În orice caz, toți am ghicit mai mult sau mai puțin bine, iar traseul nu este greu de urmat.

Leoman a ajuns la Y'Ghatan și acolo își va lua poziția.

— Și noi, fără echipament de asediu despre care să vorbim.

Vrăjitorul dădu din cap. — Acesta ar putea fi unul lung.

— Ei bine, ne-am obișnuit cu asta, nu-i așa?

— Tot uit, nu ai fost la Coral.

Kalam se aşeză cu spatele lipit de panta crestei şi scoase un balon. A băut apoi i-a dat-o Înaltului Mag. — La fel de rău ca ultima zi la Pale?

Rapid Ben sorbi, apoi făcu o mutră. — Aceasta este apă.

'Desigur ca este.'

— Pali... nu ne-am luptat cu nimeni. Pământul se prăbușește și plouă cu pietre.

— Deci, Bridgeburners s-au dus la luptă.

— Majoritatea gazdelor lui Onearm au căzut în luptă, spuse Quick Ben. — Chiar și Whiskyjack, a adăugat el. — I-a cedat piciorul sub el. Mallet nu se va ierta pentru asta și nu pot spune că sunt surprins. El a ridicat din umeri în întuneric. — A fost dezordonat. Multe au mers prost, ca de obicei. Dar Kallor se întoarce împotriva noastră... asta ar fi trebuit să prevedem.

— Am un spațiu pe lamă pentru o crestătură în numele lui, spuse Kalam, scoțând balonul.

— Nu ești singurul, dar nu este un om ușor de ucis.

Sergentul Gesler apăru în vizor. — V-am văzut pe voi doi pasând ceva.

— Doar apă, spuse Kalam.

— Ultimul lucru pe care am vrut să-l aud. Ei bine, nu mă deranjează.

— Discutam despre asediul care va urma, spuse asasinul. — Ar putea fi unul lung.

— Chiar și așa, spuse Gesler cu un mormăit, Tavore este o femeie răbdătoare. Știm atât de multe despre ea, oricum.

'Nimic altceva?' a întrebat rapid Ben.

— Ai vorbit cu ea mai mult decât cu oricare dintre noi, Înalt Mag. Ea își păstrează distanța. Nimeni nu pare să știe cu adevărat ce este ea, în spatele titlului de Adjunct. Născut nobil, da, și din Unta. Din Casa Paran.

Kalam și Quick Ben schimbară priviri, apoi asasinul scoase un al doilea balon. — Asta nu e apă, spuse el, aruncându-i-o sergentului. — Îl cunoșteam pe fratele ei. Ganoes Paran. A fost atașat de Bridgeburners, cu gradul de căpitan, chiar înainte să ne infiltram în Darujhistan.

— El a condus echipele în Coral, spuse Quick Ben.

'Si a murit?' întrebă Gesler după ce a tras de balon.

— Majoritatea tuturor au murit, răspunse Înaltul Mag. — În orice caz, nu a fost o rușine în ceea ce privește ofițerii. Cât despre Tavore, ei bine, eu sunt în întuneric la

fel de mult ca și voi ceilalți. Ea are margini, dar sunt pentru a ține oamenii departe, nu pentru a-i tăia. Cel puțin din câte am văzut.

— Va începe să piardă soldați la Y'Ghatan, spuse Kalam.

Nimeni nu a comentat această observație. Diferiți comandanți au reacționat în moduri diferite la astfel de lucruri. Unii s-au încăpățânat și au aruncat din ce în ce mai multe vieți. Alții s-au dat înapoi și, dacă nu sa întâmplat nimic, spiritul armatei s-a scurs. Asediile erau lupte ale voinței, în cea mai mare parte, împreună cu viclenia. Leoman dăduse dovadă de o capacitate pentru amândoi în această lungă urmărire la vest de Raraku. Kalam nu era sigur ce arătase Tavore la Raraku – altcineva făcuse cea mai mare parte a uciderii pentru ea, de fapt, pentru tot Paisprezecelea.

Fantome. Bridgeburners... au urcat. Doamne, ce gând înfiorător. Toți erau pe jumătate nebuni când erau în viață, iar acum... — Repede, spuse Kalam, fantomele alea de la Raraku... unde sunt acum?

'Nici o idee. Nu cu noi, însă.

— Fantome, spuse Gesler. — Deci zvonurile erau adevărate – nu a fost nicio vrajă care i-a măcelărit pe Ucigașii de Câini. Aveam aliați nevăzuți – cine erau ei? Făcu o pauză, apoi scuipă. — Știți amândoi, nu-i așa, și nu spuneți. Fiddler știe și el, nu-i așa? Nu contează.

Toată lumea are secrete și nu te deranja să-mi ceri să le împărtășesc pe ale mele. Deci asta este. Îi întinse balonul înapoi. — Mulțumesc pentru pipiul măgarului, Kalam.

L-au ascultat când se târa înapoi pentru a se alătura echipei lui.

— Uri de măgar? a întrebat rapid Ben.

— Vinul din viță de vie măcinată, și are dreptate, are un gust îngrozitor. L-am găsit în tabăra Dogslayer. Vrei niște?'

'De ce nu? Oricum, când am spus că fantomele nu sunt cu noi, cred că spuneam adevărul. Dar ceva urmărește armata.

— Ei bine, e grozav.

'Nu sunt-'

'Tăcere! Aud-'

Din spatele crestei se ridicau figuri. Strălucitoare, armuri străvechi, topoare și scimitare, fețe barbare, pictate – Khundryl Burned Tears. Înjurând, Kalam s-a așezat înapoi, reîncăpându-și cuțitele lungi. — Asta a fost o mișcare stupidă, blestemaților de sălbatici...

Unul a vorbit: „Vino cu noi”.

****

La trei sute de pași pe șosea așteptau un număr de călăreți, printre care și Adjunctul Tavore. Flancați de trupa lui Khundryl Burned Tears, Kalam, Quick Ben și Gesler și echipa sa s-au apropiat de grup.

Luna deformată aruncă acum o lumină argintie asupra pământului – părea mai aspru pe margini, își dădu seama Kalam, de parcă întunericul din jur îl roade – se întrebă că nu observase înainte.

A fost întotdeauna așa? — Bună seara, domnule adjunct, spuse Quick Ben când au ajuns.

— De ce te-ai întors? a cerut ea. — Și de ce nu ești în Warren Imperial?

Cu Tavore au fost Pumnii, Wickan Temul, Blistig, Keneb și Tene Baralta, precum și Nil și Nether. Păreau, unul și toți, să fi fost recent treziți din somn, cu excepția Adjunctului.

Quick Ben se mişcă neliniştit. — Warrenul era folosit... de altceva. Am considerat că este nesigur și am ajuns la concluzia că ar trebui să ți se spună despre asta cât mai curând posibil. Leoman este acum în Y'Ghatan.'

— Și crezi că ne va aștepta acolo?

„Y'Ghatan”, a spus Kalam, „este o amintire amară pentru majoritatea malazanilor – oricum celor cărora le pasă să-și amintească. Este locul unde primul...

— Știu, Kalam Mekhar. Nu trebuie să-mi amintești de asta. Foarte bine, presupun că evaluarea ta este corectă. Sergent Gesler, vă rog să vă alăturați pichetelor Khundryl.

Salutul marinarului a fost întâmplător, expresia lui batjocoritoare.

Kalam se uită la ochii lui Tavore urmărindu-l pe sergent și echipa lui în timp ce se îndreptau. Apoi și-a fixat din nou privirea asupra lui Quick Ben.

— Înalt Mag.

El a dat din cap. — Au fost... Moon's Spawns în Warren Imperial. Zece, doisprezece au apărut înainte să ne retragem.

— Ia-ne, mormăi Blistig. — Cetăţi plutitoare? Nenorocitul ăla cu părul alb a găsit mai multe?

— Nu cred, Pumn, spuse Quick Ben. „Anomander Rake s-a stabilit în Black Coral, acum și a abandonat Moon's Spawn, deoarece se făcea bucăți. Nu, cred că cei pe care i-am văzut în lăcaș au proprietarii lor originali înăuntru.

— Și cine ar putea fi ei? întrebă Tavore.

'K'Chain Che'Malle, Adjunct. Cozi lungi sau cozi scurte. Sau amândouă.'

— Și de ce ar folosi Imperial Warren?

— Nu știu, recunoscu Quick Ben. — Dar am câteva idei.

— Să-i auzim.

„Este un vechi lăuvean, efectiv mort și abandonat, deși, desigur, nu este atât de mort sau abandonat cum pare la prima vedere. Acum, nu există niciun warren cunoscut atribuit K'Chain Che'Malle, dar asta nu înseamnă că unul nu a existat niciodată.

— Crezi că Imperial Warren a fost inițial Warren-ul K'Chain Che'Malle?

Înaltul Mag a ridicat din umeri. — Este posibil, adjunct.

'Ce altceva?'

— Ei bine, oriunde se duc cetăţile, nu vor să fie văzuţi.

— Văzut de cine?

— Asta nu știu.

Adjunctul l-a studiat pe Înaltul Mag pentru o clipă lungă, apoi a spus: „Vreau să afli. Luați echipa lui Kalam și Gesler. Întoarce-te la Warren Imperial.

Asasinul dădu încet din cap pentru sine, deloc surprins de această comandă nebună, absurdă. Afla? Mai exact cum? — Ai vreo sugestie, a întrebat Quick Ben, cu vocea lui acum ciudat de cântând, așa cum era întotdeauna când se lupta să nu-și spună părerea, „cum am putea face asta?

— Ca Înalt Mag, sunt sigur că te poți gândi la unele.

— Pot să întreb, de ce este acest lucru deosebit de important pentru noi, Adjunct?

— Încălcarea Warren Imperial este importantă pentru toți cei care ar sluji Imperiul Malazan, nu sunteți de acord?

— Aș vrea, domnule adjunct, dar nu suntem angajați într-o campanie militară aici?

Împotriva ultimului lider rebel din Șapte orașe? Nu ești pe cale să asediezi Y'Ghatan, în care prezența unui Înalt Mag, ca să nu mai vorbim de cel mai priceput asasin al imperiului, s-ar putea dovedi esențială pentru succesul tău?

— Repede Ben, spuse Tavore cu răceală, Armata a Paisprezecea este destul de capabilă să gestioneze acest asediu fără ajutorul tău sau al lui Kalam Mekhar.

ˆ

In regulă, asta întărește. Ea știe despre întâlnirea noastră clandestină cu Dujek Onearm și Tayschrenn. Și ea nu are încredere în noi. Probabil cu un motiv întemeiat.

— Desigur, spuse Quick Ben, cu o plecăciune modestă. — Atunci am încredere că Lacrimile Arse pot să ne aprovizioneze soldații. Cer să ni se permită să ne odihnim până în zori.

'Acceptabil.'

Înaltul Mag se întoarse, ochii lui întâlnindu-i pentru moment pe ai lui Kalam.

Da, rapid, mă vrea cât mai departe de spatele ei. Ei bine, acesta a fost Imperiul Malazan, până la urmă. Imperiul lui Laseen, mai precis. Dar Tavore, nu pentru mine trebuie să-ți faci griji...

În acel moment, o siluetă a apărut din întuneric, apropiindu-se de pe o parte a drumului. Mătăsuri verzi, mișcare grațioasă, o față aproape eterică în lumina lunii. — Ah, o misiune la miezul nopţii! Am încredere că toate chestiunile de importanță gravă au fost deja abordate.

Perla. Kalam zâmbi la bărbat, o mână făcând un gest pe care doar o altă Gheară l-ar fi înțeles.

Văzând-o, Pearl făcu cu ochiul.

În curând, ticălosule.

Tavore îşi făcu roată calul. — Am terminat aici.

— Pot să călătoresc dublu cu unul dintre voi? întrebă Pearl pumnii adunați.

Niciunul nu a răspuns și câteva clipe mai târziu mergeau la galop pe drum.

Pearl tuși delicat în praf. 'Cat de nepoliticos.'

— Ai plecat aici, a spus Quick Ben, poți să te întorci, Claw.

— Se pare că nu am de ales. Un fluturat al unei mâini înmănușate. — Cine știe când ne vom revedea, prieteni. Dar până atunci... bună vânătoare... El a plecat.

Acum cât de mult a auzit? Kalam făcu o jumătate de pas înainte, dar Quick Ben întinse mâna și îl opri.

— Relaxează-te, doar pescuia. L-am simțit întorcându-se mai aproape – îl aveai foarte nervos, Kal.

'Bun.'

'Nu chiar. Înseamnă că nu este prost.

'Adevărat. Pacat.'

— Oricum, spuse Quick Ben, tu, cu mine și Gesler trebuie să găsim o modalitate de a face autostop pe una dintre fortărețele acelea.

Kalam întoarse capul. S-a uitat la prietenul lui. — Nu a fost o glumă, nu-i așa?
'Mă tem că nu.'

****

Joyful Union se bucura de soare în timp ce lua masa, înconjurată de pietre, cu Bottle întinsă aproape și studiind felul în care se hrănea, în timp ce scorpionul tăia capemoth pe care i-o dăduse la micul dejun, când o cizmă militară s-a zdrobit pe arahnida, călcâiul se răsucește.
Bottle se smuci înapoi, îngrozit uluit, se uită la silueta care stătea deasupra lui, un val de intenții criminale umplându-i ființa.
Iluminată din spate de lumina dimineții, silueta era puțin mai mult decât o siluetă.
— Soldat, vocea era a unei femei, accentul Korelri, care echipă este aceasta?
Gura lui Bottle se deschise și se închise de câteva ori, apoi spuse pe un ton scăzut: „Aceasta este echipa care va începe să facă planuri să te omoare, odată ce vor afla ce tocmai ai făcut”.
— Permiteţi-mi, spuse ea, să vă clarific lucrurile, soldat. Sunt căpitanul Faradan Sort și nu pot suporta scorpionii. Acum, vreau să văd cât de bine reușești un salut în timp ce stai întins.
— Vrei un salut, căpitane? Care? Am o mulțime de salutări din care să aleg. Vreo preferință?
— Salutul care îmi spune că tocmai ai devenit conștient de prăpastia peste care sunt pe cale să-ți dau fundul. După ce am băgat sacul cu cărămizi în sus, desigur.
Oh. — Salutul standard, atunci. Desigur, căpitane. El și-a arcuit spatele și a reușit să țină salutul pentru câteva bătăi de inimă... așteptând ca ea să răspundă, ceea ce nu a făcut. Gâfâind, se prăbuși înapoi, inhalând o gură de praf.
— Vom încerca din nou asta mai târziu, soldat. Numele dumneavoastră?'
— Uh, zâmbete, domnule.
— Ei bine, mă îndoiesc că voi vedea mulți dintre cei pe fața ta urâtă, nu-i așa?
'Nu, domnule.'

Apoi a mers mai departe.

Bottle se uită în jos la pulpa zdrobită, strălucitoare, care fusese Unirea Veselă și jumătate de capemoth. A vrut să plângă.

****

'Sergent.'

Strings ridică privirea, observă torcul de pe braț și se ridică încet în picioare. Salută, studiind femeia înaltă, cu spatele drept, care stătea în fața lui. — Sergent Strings, căpitane. Echipa a patra.

'Bun. Ești a mea, acum. Numele meu este Faradan Sort.

— Mă întrebam când vei apărea, domnule. Înlocuitorii sunt aici de zile întregi, până la urmă.

'Eram ocupat. Ai vreo problemă cu asta, sergent?

— Nu, domnule, nici unul.

— Înțeleg că ești un veteran. Ai putea crede că acest fapt aduce o oarecare ușurare din partea mea. Aceasta nu. Nu-mi pasă unde ai fost, sub cine ai servit sau câți ofițeri ai înjunghiat în spate. Tot ce îmi pasă este cât de mult știi despre lupte.

— Nu am înjunghiat niciodată un singur ofițer, domnule... în spate. Și nu știu nimic despre luptă, în afară de a supraviețui.

'E de ajuns. Unde sunt restul echipelor mele?

— Ei bine, îți lipsește unul. a lui Gesler. Sunt într-o misiune de recunoaștere, nu știu când se vor întoarce. Echipa lui Borduke este acolo.

A arătat. — Cu Cord este chiar dincolo. Restul le vei găsi ici și colo.

— Nu bivuacăți împreună?

— Ca unitate? Nu.'

— O vei face de acum înainte.

'Da domnule.'

Își aruncă privirea asupra soldaților încă întinși în somn în jurul vetrei. — Soarele a răsărit. Ar trebui să fie treji, hrăniți și echipați pentru marș până acum.

'Da domnule.'

— Deci... trezește-i.

'Da domnule.'

A început să plece, apoi s-a întors și a adăugat: — Ai un soldat pe nume Smiles în echipa ta, sergent Strings?

'Eu am.'

„Zâmbete înseamnă să duci o încărcătură dublă astăzi”.

— Domnule?

'M-ai auzit.'

A privit-o plecând, apoi s-a rotit și s-a uitat în jos la soldații săi. Toți erau treji, cu ochii ațintiți asupra lui.

'Ce am facut?' Au cerut zâmbete.

Corzile au ridicat din umeri. — E căpitan, Smiles.

'Asa de?'

— Deci, căpitanii sunt nebuni. Cel puțin, acesta este, ceea ce dovedește afirmația mea. Nu ai fi de acord, Cuttle?

— Da, Strings. Raving nebun cu ochii mari.

— O încărcătură dublă!

Bottle a intrat în tabără, cu o mizerie stricat în mâinile lui. '

Ea a călcat pe Joyful Union!

— Ei bine, asta se rezolvă, spuse Cuttle, mormăind în timp ce se ridică. 'Ea e moartă.'

****

Pumnul Keneb intră cu pași mari în cort, desfăcându-și cârma și trăgând-o liber pentru a o arunca pe pătuț, apoi se opri când văzu un cap ciufulit ridicându-se din portbagajul deschis de la peretele din spate. 'Grub! Ce făceai acolo?

'Dormit. Nu e proastă, nu. Ei vin, să aştepte învierea.' A ieşit din portbagaj, îmbrăcat, ca întotdeauna, în piei zdrenţuite, cu stil Wickan, dar prost uzat. Rotunjimea copilărească a obrajilor lui începuse să se subțieze, făcându-i să se înțeleagă bărbatul care avea să devină într-o zi.

'Ea? Te referi la Adjunct? Cine vine? Ce înviere?

— Vor încerca să o omoare. Dar asta este greșit. Ea este ultima noastră speranță.

Ultima noastră speranță. O să găsesc ceva de mâncare, mergem spre Y'Ghatan. Se repezi pe lângă Keneh. În afara cortului, câinii lătrau. Pumnul trase clapeta deoparte și ieși să-l vadă pe Grub grăbindu-se pe culoarul dintre corturi, flancat de câinele de vite Wickan, Bent, și de câinele poștal

Hengese, Roach. Soldații s-au îndepărtat cu respect pentru a-i lăsa să treacă.

Pumnul se îndreptă înapoi înăuntru. Un copil derutant. Se aşeză pe pătuţ, nu se uită la nimic anume.

Un asediu. În mod ideal, aveau nevoie de încă patru sau cinci mii de soldați, cinci sau șase catapulte Untan și patru turnuri. Baliste, mangonele, onagri, scorpioni, berbeci cu roți și scări. Poate încă câteva unități de sapatori, cu câteva vagoane încărcate cu muniții Moranth. Și Înaltul Mag Quick Ben.

Să fi fost doar o chestiune de mândrie, să-l trimiți pe vrăjitor? Întâlnirile cu Dujek Onearm fuseseră încordate. Refuzul lui Tavore de asistență dincolo de un contingent de înlocuitori de la Quon Tali nu avea niciun sens. Desigur, Dujek avea multe de ocupat pe el însuși și pe gazda lui, întărind garnizoanele și pacificând orașele și orașele recalcitrante. Apoi, din nou, sosirea amiralului Nok și a unei treimi din flota imperială în Marea Maadil a făcut mult pentru a înăbuși tendințele rebele în rândul localnicilor. Și Keneb bănuia că anarhia, ororile, revoltei în sine erau o forță de pacificare la fel de mult ca orice prezență militară.

O zgârietură pe peretele exterior al cortului său. 'Introduce.'

Blistig se aplecă sub clapă. — Bine, ești singur. Tene Baralta a vorbit cu liderul războiului Gall. Uite, știam că era probabil un asediu...

— Blistig, a întrerupt Keneb, asta nu este corect. Adjunctul conduce Armata a Paisprezecea. I s-a poruncit să zdrobească rebeliunea și tocmai asta face. Se cuvine ca scânteia finală să fie stinsă la Y'Ghatan, locul de naștere mitic al Apocalipsei...

— Da, și suntem pe cale să hrănim acel mit.

— Numai dacă eşuăm.

— Malazanii mor la Y'Ghatan. Acel oraș a ars din temelii ultimul asediu. Dassem Ultor, compania Primei Spade. Prima armată, a noua. Opt, zece mii de soldați? Y'Ghatan bea sânge Malazan, iar setea lui este nesfârșită.

— Asta le spui ofiţerilor tăi, Blistig?

Bărbatul s-a apropiat de portbagaj, a lăsat capacul în jos și s-a așezat. 'Desigur că nu. Crezi că sunt supărat? Dar, dumnezei, omule, nu simți această teamă tot mai mare?

„La fel ca atunci când mărșășam pe Raraku”, a spus Keneb, „și rezoluția a fost frustrată și aceasta este problema. Singura problemă, Blistig. Trebuie să ne tocim săbiile, avem nevoie de acea eliberare, asta-i tot.

— N-ar fi trebuit niciodată să-i trimită pe Quick Ben și Kalam departe. Cui îi dă pe fundul mijit al unui rhizan ce se întâmplă în Warrenul Imperial?

Keneb își întoarse privirea, dorind să nu fie de acord. — Trebuie să aibă motivele ei.

— Mi-ar plăcea să-i aud.

— De ce a vorbit Baralta cu Gall?

— Suntem cu toții îngrijorați, de aceea, Keneb. Vrem să o încolțim, toți Pumnii uniți în acest sens, și să forțăm niște răspunsuri. Motivele ei pentru lucrurile, un sens real al modului în care gândește.

'Nu. Nu ma socoti. Nici măcar nu am ajuns la Y'Ghatan încă. Așteaptă și vezi ce are în minte.

Blistig se ridică cu un mormăit. — Îți voi transmite sugestiile, Keneb.

Numai că, ei bine, nu doar soldații sunt frustrați.

'Știu. Așteaptă și vezi.

După ce a plecat, Keneb s-a așezat la loc pe pat. Afară, auzea zgomotele corturilor lovite, echipamentul strâns, mugetul îndepărtat al boilor. Strigăte au umplut aerul dimineții în timp ce armata se trezi pentru o altă zi de marș. Lacrimi arse, Wickans, Seti, Malazans. Ce poate face această colecție pestriță de soldați? Ne confruntăm cu Leoman of the Flails, la naiba. Care ne-a însângerat deja nasul.

Atentie, tacticile de lovire si fuga sunt una, un oras asediat este alta. Poate este la fel de îngrijorat ca și noi...

Un gând reconfortant. Păcat că nu a crezut un cuvânt din asta.

****

Al Paisprezecelea fusese trezit cu piciorul și acum era plin de activitate. Bătând cu capul, sergentul Hellian stătea pe marginea drumului.

Opt zile cu această armată afurisită de mizerabilă și blestemat de tiran de căpitan, iar acum nu mai avea rom. Cei trei soldați ai echipei ei de dimensiuni reduse își împachetau ultimele truse, niciunul nu îndrăznește să-și abordeze mahmureala, sergentului înclinat spre crimă.

Amintiri amare ale evenimentului care declanșase toate acestea îl bântuiau pe Hellian. Un templu al măcelului, frenezia preoților, oficialităților și anchetatorilor și nevoia de a trimite toți martorii cât mai departe posibil, de preferință într-o situație în care nu ar supraviețui. Ei bine, ea nu i-a putut învinovăți – nu, stai, bineînțeles că ar putea. Lumea era condusă de oameni proști, acesta era adevărul. Douăzeci și doi de adepți ai lui D'rek fuseseră măcelăriți în propriul lor templu, într-un district care fusese responsabilitatea ei – dar patrulele nu au fost niciodată permise în interiorul niciunui dintre temple, așa că ea nu ar fi putut face nimic pentru a o împiedica în orice caz. Dar nu, asta nu a fost suficient de bun. Unde s-au dus ucigașii, sergent Hellian? Și de ce nu i-ai văzut plecând? Și cum rămâne cu acel bărbat care te-a însoțit, care apoi a dispărut?

Ucigași. Nu au fost. Nu cele naturale. Un demon, mai probabil, a scăpat dintr-un ritual secret, o conjurare rătăcită. Proștii s-au sinucis și așa a fost. Bărbatul fusese un preot defrocat dintr-un alt templu, probabil un vrăjitor. Odată ce și-a dat seama ce sa întâmplat, a scos-o de acolo, lăsând-o cu mizeria.

Nu e corect, dar ce legătură are corectitudinea cu ceva?

Urb își coborî corpul masiv în fața ei. — Suntem aproape gata, sergent.

— Ar fi trebuit să-l sugrumi.

'Am vrut să. Într-adevăr.'

'Ai? Adevăr?'

'Adevăr.'

— Dar apoi a scăpat, spuse Hellian. — Ca un vierme.

— Căpitanul vrea să ne alăturăm celorlalte echipe din compania ei. Sunt pe drum unii. Ar trebui să plecăm înainte de a începe marșul.

Se uită la ceilalți doi soldați. Gemenii, Brithless și Touchy. Tânăr, pierdut – ei bine, poate nu tânăr de ani, dar tânăr oricum. Se îndoia că s-ar putea lupta să iasă dintr-un picnic al moașelor – deși, desigur, auzise că acestea ar putea fi evenimente grele, mai ales dacă intra vreo femeie însărcinată proastă. Ei bine, ăla era Kartool, orașul păianjenilor, orașul. care a scârțâit sub picioare, oraș al pânzelor și mai rău. Erau departe de orice picnic al moașelor.

Aici, păianjenii pluteau în aer, dar cel puțin erau mici, ușor distruși cu o piatră de mărime medie. — Abis

dedesubt, gemu ea. — Găsește-mi ceva de băut.

Urb îi întinse o ostracă de apă.

— Nu asta, idiotule.

„Poate în compania la care ne alăturăm...”

Ea ridică privirea, miji la el. 'Bună idee. Bine, ajută-mă să mă ridic – nu, nu mă ajuta să mă ridic. Ea se clătină în picioare.

— Ești bine, sergent?

„Voi fi”, a spus ea, „după ce-mi iei craniul în mâini și îl zdrobiți”.

S-a încruntat. — Aș avea probleme dacă aș face asta.

— Cu mine nu ai face-o. Nu contează. Touchy, ia punct.

— Suntem pe drum, sergent.

'Doar fă-o. Practică.'

— Nu voi putea să văd nimic, spuse bărbatul. — Prea mulți oameni și lucruri în cale.

Oh, zei care se târăsc în Abis, doar lasă-mă să trăiesc suficient pentru a-l ucide pe acel om. — Ai vreo problemă să iei punct, Brithless?

— Nu, sergent. Nu eu.'

'Bun. Fă-o și hai să mergem.

— Vrei să ies pe flanc? întrebă Touchy.

— Da, undeva, dincolo de orizont, cactus cu mintea creierului.

****

— Nu este scorpionul tău obișnuit, spuse poate, privind de aproape, dar nu prea aproape.

— Este al naibii de imens, spuse Lutes. — Am mai văzut tipul ăsta, dar niciodată unul atât de... imens.

„Ar putea fi un ciudat, iar toți frații și surorile lui erau mici. Fă-l singur și de aceea este atât de răutăcios.

Lutes se uită la Maybe. — Da, ar putea fi. Ai un creier adevărat în acel craniu. Bine, acum, crezi că poate ucide Joyful Union? Adică, sunt două dintre acestea...

— Ei bine, poate trebuie să găsim altul ca acesta.

— Dar am crezut că toți frații și surorile ei sunt mici.

'Oh corect. S-ar putea să aibă un unchi sau ceva de genul ăsta.

— Cine-i mare.

'Imens. Mai uriaș decât acesta.

— Trebuie să începem să căutăm.

— Nu m-aș deranja, spuse Bottle de unde stătea la umbra unui bolovan, la cinci pași de cei doi soldați ai echipei lui Borduke.

Au început, apoi Lutes a șuierat și a spus: „A spionat!”.

— Nu spionaj. Îndurerat.'

'Pentru ce?' Poate cerut. — Nici măcar nu am ajuns la Y'Ghatan încă.

— L-ai întâlnit pe noul nostru căpitan?

Cei doi s-au uitat unul la altul, apoi Lutes a spus: „Nu. Știam totuși că va veni unul.

'Ea este aici. Ea a ucis Joyful Union. Sub călcâiul ei. Crunch!'

Ambii bărbați au sărit. — Criminalul ăla! Poate spus într-un mârâit. Se uită în jos la scorpionul înconjurat de pietre la picioarele lui. „Oh, da, hai să o vedem încercând cu Sparkle aici – sigur i-ar lua glezna, chiar prin pielea cizmei...”

— Nu fi prost, spuse Bottle. — Oricum, Sparkle nu e băiat. Sclipește o fată.

'Chiar mai bine. Fetele sunt mai rele.

„Cei mai mici pe care îi vezi mereu sunt băieții. Nu la fel de multe fete prin preajmă, dar așa e. Sunt timizi. Oricum, ar fi bine să-i dai drumul.

'De ce?' întrebă Lutes. „Niciun căpitan nenorocit nu va...”

— Ea ar fi cea mai mică dintre problemele tale, Lutes. Bărbații vor capta parfumul ei de suferință. Vei avea sute să te urmărească. Apoi mii, și vor fi al naibii de agresivi, dacă înțelegi sensul meu.

Poate a zâmbit. 'Interesant. Ești sigur de asta, Bottle?

— Nu-ți da idei stupide.

'De ce nu? Ne pricepem la idei stupide. Adică, ei bine...

— Ceea ce înseamnă Poate, spuse Lutes, este că putem gândi lucrurile bine. Imediat, Bottle. Nu-ți face griji pentru noi.

— Ea a ucis Joyful Union. Nu vor mai fi lupte – răspândiți vestea, toate echipele alea cu scorpioni noi – lăsați-i pe cei mici să plece.

— În regulă, spuse Lutes, dând din cap.

Bottle îi studie pe cei doi bărbați. — Asta îl include pe cel pe care l-ai găsit acolo.

'Sigur. Ne vom mai uita la ea puțin, asta-i tot. Poate a zâmbit din nou.

Ridicându-se în picioare, Bottle a ezitat, apoi a clătinat din cap și a plecat, înapoi spre tabăra echipei. Armata era aproape gata să reia marșul. Cu toată lipsa de entuziasm la care ne-am putea aștepta de la o armată pe cale să asedieze un oraș.

Un cer fără nori. Din nou. Mai mult praf, mai multă căldură, mai multă transpirație.

Muștele de sânge și puricii și blestemații de vulturi care se învârteau deasupra capului – așa cum făceau de la Raraku – dar asta, știa el, avea să fie ultima zi a acelui marș. Vechiul drum în față, încă câteva cătune părăsite, capre sălbatice pe dealurile desfundate, călăreți îndepărtați care le urmăreau de pe creastă.

Ceilalți din echipă erau în picioare și așteptau când el a sosit. Bottle văzu că Smiles muncea sub două pachete. 'Ce ți s-a întâmplat?' el a intrebat-o.

Privirea pe care o întoarse asupra lui era plină de mizerie abjectă. 'Nu știu. Noul căpitan a comandat-o. O urăsc.'

— Nu sunt surprins, spuse Bottle, adunându-și propriul echipament și ridicând din umeri în curelele haitei. — Este trusa lui Strings pe care ai luat-o acolo?

— Nu toate, spuse ea. — Nu va avea încredere în mine cu munițiile Moranth.

Mulțumesc lui Oponn pentru asta. — Căpitanul a trecut de atunci?

'Nu. Cățeaua. O să o ucidem, știi.

'Într-adevăr. Ei bine, nu voi vărsa nicio lacrimă. Oricum cine este acest „noi”?

— Eu și Cuttle. Îi va distrage atenția, îi voi înfige un cuțit în spate.

Astă seară.'

— Cu pumnul Keneb te va înşira, ştii.

— Vom face să pară un accident.

Au auzit coarnele îndepărtate. — În regulă, toată lumea, spuse Strings de pe drum. 'Să trecem.'

Roțile căruțelor gemând, clacănind și ciocănind pe pietruișurile denivelate, legănându-se în șanțuri, zgomot de boi, mii de soldați zvârcolindu-se în mișcare, sunetele un zgomot și un vuiet în creștere, primul praf învârtindu-se în aer.

Koryk a căzut lângă Bottle. — Nu o vor face, spuse el.

'Fă ce? Să-l omoare pe căpitan?

— M-am uitat lung la ea, spuse el. — Nu este doar din Korelri.

E din Stormwall.
Sticla miji la războinicul corpulent. 'De unde stii ca?'
— Pe teaca ei este o urmă de argint. A fost comandant de secție.
— E ridicol, Koryk. În primul rând, a stăpâni Zidul nu este ceva de la care să-ți poți demisiona, dacă ceea ce am auzit este adevărat. În plus, această femeie este căpitan, în cea mai puțin pregătită armată Malazan din întregul imperiu. Dacă ar fi comandat o secțiune împotriva călăreților furtunii, ea s-ar fi clasat cel puțin ca Pumn.
— Numai dacă le-a spus oamenilor, Bottle, dar trasarea aia spune o altă poveste.
Cu doi pași înaintea lor, Strings întoarse capul să-i privească. '
Deci, ai văzut-o și tu, Koryk.
Bottle se întoarse spre Smiles and Cuttle. — Voi doi auziţi asta?
'Asa de?' Au cerut zâmbete.
— Am auzit, spuse Cuttle, cu expresia acru. — Poate că tocmai a jefuit teaca aia de undeva... dar nu cred că este probabil.
Zâmbește, fată, cel mai bine ar fi să ne punem planurile pe un rug și să dăm o scânteie.
'De ce?' a cerut ea. — Ce înseamnă acest Stormwall, oricum? Și cum de Koryk crede că știe atât de multe? Nu știe nimic, cu excepția, poate, la capătul din spate al unui cal și asta doar în întuneric. Uitați-vă la toate fețele voastre – sunt înșelat cu o grămadă de lași!
— Cine plănuiește să rămână în viață, spuse Cuttle.
„Zâmbetele au crescut jucându-se pe nisip cu băieții de la fermă”, a spus Koryk, clătinând din cap. „Femeie, ascultă-mă. Stormwall are o lungime de leghe, pe coasta de nord a Korelri. Este singura baricadă între insula continent și Stormriders, acei războinici demonici ai mărilor dintre Insula Malaz și Korelri – trebuie să fi auzit de ei?
„Povești vechi ale pescarilor”.
— Nu, prea real, spuse Cuttle. — I-am văzut eu însumi, plimbând acele ape. Caii lor sunt valurile. Ei mânuiesc lăncile de gheață. Am tăiat gâtul a șase capre pentru a picta apa în liniște.
— Și a funcționat? întrebă Bottle, surprins.
— Nu, dar a aruncat cabanul peste o parte a făcut-o.
— Oricum, spuse Koryk după un moment de tăcere, numai războinicilor aleși li se dă sarcina de a susține Zidul. Luptând cu acele hoarde ciudate.

Este un război fără sfârșit, sau cel puțin a fost...

'S-a terminat?'

Seti a ridicat din umeri.

„Deci”, a spus Smiles, „ce caută ea aici? Sticla are dreptate, nu are sens.

— Ai putea să o întrebi pe ea, a răspuns Koryk, presupunând că vei supraviețui marșului din această zi.

— Asta nu e chiar atât de rău, a adulmecit ea.

— Am făcut o sută de pași, soldat, îi răspunse Strings. — Așa că cel mai bine să-ți salveze respirația.

Bottle ezită, apoi îi spuse lui Smiles. — Poftim, dă-mi asta – căpitanul ăsta nu e nicăieri, nu-i așa?

— N-am observat niciodată nimic, spuse Strings fără să se întoarcă.

'Pot sa fac asta-'

— Ne vom ortografia unul pe altul.

Ochii ei s-au îngustat suspicios, apoi a ridicat din umeri. 'Dacă vrei.'

A luat al doilea pachet de la ea.

— Mulțumesc, Bottle. Cel puțin cineva din această echipă este drăguț cu mine.

Koryk râse. — Pur și simplu nu vrea un cuțit în picior.

„Trebuie să rămânem împreună”, a spus Bottle, „acum că ne-am luat un ofițer tiran peste noi”.

— Băiat deștept, spuse Strings.

— Totuși, spuse Smiles, mulțumesc, Bottle.

El i-a zâmbit dulce.

****

— Au încetat să se mai miște, mormăi Kalam. — Acum de ce ar fi asta?

— Habar nu, spuse Quick Ben lângă el.

Stăteau întins pe vârful unei creste joase. Unsprezece Moon's Spawns plutea într-un rând uniform deasupra unei alte înălțimi de dealuri la două mii de pași distanță. — Deci, a întrebat asasinul, ce se întâmplă pentru noapte în acest labirin?

— Este pe drum și nu este mult.

Kalam se răsuci și studie echipa de soldați întinși în praful pantei din spatele lor. — Și planul tău, Quick?

— Ne folosim de ea, desigur. Furișează-te sub unu...

'Furișa? Nu există acoperire, nu există nimic care să arunce măcar umbre!'

— De asta o face atât de strălucitoare, Kalam.

Asasinul întinse mâna și l-a încătușat pe Quick Ben.

'Au. Bine, deci planul pute. Ai unul mai bun?

„În primul rând, trimitem această echipă în spatele nostru înapoi la Paisprezecea. Doi oameni să se furișeze este mult mai bine decât opt. În plus, nu mă îndoiesc că se pot lupta, dar asta nu va fi de mare folos cu o mie de K'Chain Che'

Malle ne atacă. Alt lucru – sunt atât de veseli încât este o luptă să nu dansezi.

La asta, sergentul Gesler i-a aruncat un sărut.

Kalam se rostogoli înapoi și se uită cu privirea la fortărețele staționare.

Rapid Ben a oftat. Și-a zgâriat maxilarul bine ras. „Ordinele adjunctului...”

'Uită asta. Aceasta este o decizie tactică, este de competența noastră.

Gesler a strigat de jos: — Nici ei nu ne place prin preajmă, Kalam.

'Oh? Și de ce?

— Ea continuă să zboare în compania noastră. Nu știu. Am fost pe Silanda, știi. Am trecut prin ziduri de foc pe acea navă.

— Cu toții am dus vieți grele, Gesler...

— Stăpânirea noastră? a întrebat rapid Ben. 'Îmi place asta. Poți să-l încerci pe ea, mai târziu.

— Să-i trimitem înapoi.

— Gesler?

— Bine cu noi. Nu v-aș urma pe voi doi într-o latrină, cerând iertare domnilor voștri.

Stormy a adăugat: — Grăbește-te, vrăjitor. Devin cenușiu așteptând.

— Asta ar fi praful, caporale.

— Aşa spui.

Kalam se gândi, apoi spuse: „Poate că am putea să luăm Falari păros cu noi. Vrei să vină, caporal? Ca ariergarda?

— Ariergarda? Hei, Gesler, ai avut dreptate. Ei intră într-o latrină. Bine, presupunând că sergentul meu de aici nu-mi va lipsi prea mult.

'Îmi e dor de tine?' Gesler rânji. — Acum măcar voi face femeile să vorbească cu mine.

— Barba îi amână, spuse Stormy, dar nu mă schimb pentru nimeni.

„Nu este barbă, este ceea ce trăiește în barbă”.

— Ia-ne Hood, respiră Kalam, trimite-i, Quick Ben, te rog.

****

La patru leghe nord de Ehrlitan, Apsalar stătea cu fața spre mare. Promontoriul de pe cealaltă parte a strâmtorii A'rath era doar vizibil, ciugulind linia apusului la orizont. Kansu Reach, care se întindea într-un braț lung și îngust spre vest, până la orașul-port Kansu. La picioarele ei târau două schelete legate cu intestine, ciugulind larve în pământ și șuierând de frustrare în timp ce insectele stricate pe care încercau să le înghită le cădeau pur și simplu sub fălci.

Până și osul, sau amintirea fizică a osului, deținea puterea, se părea.

Tiparele de comportament ale păsărilor-șopârlă care erau cândva creaturile au început să infecteze spiritele fantomă ale lui Telorast și Curdle. Ei au urmărit acum șerpi, au sărit în aer după rhizan și capemoths, s-au duelat între ei în concursuri de dominație, lăudându-se, scuipând și lovind nisip. Ea credea că își pierd mințile.

Nici o mare pierdere. Fuseseră criminali, ticăloși, complet nedemni de încredere în viața lor. Și, poate, stăpâniseră un tărâm. Ca uzurpatori, fără îndoială. Ea nu ar regreta dizolvarea lor.

— Nu-Apsalar! De ce așteptăm aici? Ne place apa, am descoperit. Legăturile intestinale se vor slăbi. Ne vom destrama.

— Trecem această strâmtoare, Telorast, spuse Apsalar. — Desigur, tu și Curdle ai putea dori să rămâi în urmă, să-mi părăsești compania.

— Ai de gând să înoți?

— Nu, intenționez să folosesc Warren of Shadow.

— Oh, asta nu va fi ud.

— Nu, râse Curdle, făcând să se ridice în picioare înaintea lui Apsalar, dând capul. — Nu ud, oh, e foarte bine. O să venim, nu-i așa, Telorast?

'Am promis! Nu, nu am făcut-o. Cine a spus asta? Suntem dornici să stăm de pază peste cadavrul tău putrezit, Not-Apsalar, asta am promis.

Nu înțeleg de ce sunt atât de confuz. Trebuie să mori până la urmă.

Este evident. Este ceea ce se întâmplă cu muritorii, iar tu ești muritor, nu-i așa? Trebuie să fii, sângerezi de trei zile – putem simți mirosul.

'Idiot!' şuieră Curdle. — Bineînțeles că este muritoare și, în plus, am fost femei cândva, îți amintești? Ea sângerează pentru că așa se întâmplă. Nu tot timpul, dar uneori. In mod regulat. Sau nu. Numai înainte de a depune ouă, ceea ce ar însemna că un mascul a găsit-o, ceea ce ar însemna...

— Ea este un șarpe? întrebă Telorast pe un ton ridicol.

— Dar ea nu este. La ce te gândeai, Telorast?

Lumina soarelui se stingea, apele strâmtorii purpurie. O velă singură din carara unui negustor croia o potecă spre sud, în Marea Ehrlitan.

— Warrenul se simte puternic aici, spuse Apsalar.

— O, da, spuse Telorast, cu coada osoasă mângâind glezna stângă a lui Apsalar. '

Manifest cu înverșunare. Această mare este nouă.

— Este posibil, răspunse ea, uitându-se la stâncile crestate care marcau îngustele. — Există ruine sub valuri?

'De unde am ști? Probabil. Probabil, absolut. Ruine. Orașe vaste.

Templele din umbră.

Apsalar se încruntă. „Nu existau Temple din Umbră pe vremea Primului Imperiu”.

Capul lui Curdle se înclină, apoi se ridică brusc. — Dessimbelackis, un blestem pe mulțimea lui de suflete! Vorbim de vremea Pădurilor. Marile păduri care acopereau acest pământ, cu mult înainte de Primul Imperiu.

Chiar înainte de T'lan Imass...

'Shhh!' şuieră Telorast. — Păduri? Nebunie! Nici un copac la vedere, iar cei care se temeau de umbre nu au existat niciodată. Deci de ce le-ar venera ei? Nu au existat, pentru că nu au existat niciodată. Este o ferocitate naturală, această putere a umbrei. Este un fapt că prima închinare s-a născut din frică. Teribilul necunoscut...

— Și mai îngrozitor, a spus Curdle, când va deveni cunoscut! N-ai spune, Telorast?

— Nu, nu aș face-o. Nu știu despre ce vorbești. Ai bolborosit prea multe secrete, dintre care niciunul nu este

adevărat. Uite! O soparla! E al meu!'

— Nu, al meu!

Cele două schelete s-au grăbit de-a lungul marginii stâncoase. Ceva mic și gri s-a aruncat.

Un vânt se ridica, mătura cu aspre suprafața strâmtorii, purtând cu el parfumul primordial al mării, ca să curgă peste stânca unde stătea ea. Traversarea unor întinderi de apă, chiar și printr-un labirin, nu a fost niciodată o perspectivă plăcută. Orice scăpare de control ar putea-o arunca din tărâm, după care s-ar afla la câteva leghe de pământ în apele infestate de dhenrabi. O moarte sigura.

Ea putea, desigur, să aleagă ruta de uscat. La sud de la Ehrlitan, la Pan'potsun, apoi ocolind noua Marea Raraku spre vest. Dar știa că rămâne fără timp. Cotillion și Shadowthrone doreau ca ea să aibă grijă de un număr de jucători mici, împrăștiați ici și colo în interior, dar ceva în ea simțea o accelerare a evenimentelor îndepărtate și, odată cu aceasta, nevoia crescândă – o insistență disperată – de a fi acolo fără întârziere. . Să-și arunce pumnalul, să afecteze, cât mai bine, o mulțime de destine.

Ea a presupus că Cotillion va înțelege toate astea. Că va avea încredere în instinctele ei, chiar dacă, în cele din urmă, ea nu putea să le explice.

Trebuie... să se grăbească.

Un moment de concentrare. Și scena dinaintea ei a fost transformată.

Stânca acum o pantă, înghesuită de copaci prăbușiți, brazi, cedri, cu rădăcinile smulse din pământ întunecat, cu boii turtiți de parcă întregul deal ar fi fost lovit de un vânt inimaginabil. Sub un cer de plumb, o vale vastă împădurită, îmbrăcată în ceață, se întindea peste ceea ce fusese cu câteva clipe înainte apele strâmtorii.

Cele două schelete zbârnâiră pentru a-i înghesui picioarele, cu capetele țâșnind.

— Ți-am spus că va fi o pădure, spuse Telorast.

Apsalar făcu semn spre epava de pe pantă, imediat dinaintea lor.

'Ce s-a intamplat aici?'

— Vrăjitorie, spuse Curdle. — Dragoni.

— Nu dragoni.

— Nu, nu dragoni. Telorast are dreptate. Nu dragoni.

— Demoni.

— Da, demoni groaznici a căror suflare este o poartă a unui luptean, oh, nu sări în gâtlejele alea!

— Fără suflare, Curdle, spuse Telorast. — Doar demoni. Cei mici. Dar multe dintre ele. Împingeți copacii în jos, unul câte unul, pentru că sunt răi și înclinați spre acte de distrugere fără sens.

— Ca copiii.

— Corect, cum spune Curdle, ca copiii. Copii demoni. Dar puternic.

Foarte puternic. Brațe uriașe și musculoase.

— Deci, spuse Apsalar, dragonii s-au luptat aici.

— Da, spuse Telorast.

— În tărâmul umbrelor.

'Da.'

— Probabil, aceiași dragoni care sunt acum închiși în cercul de piatră.

'Da.'

Apsalar dădu din cap, apoi începu să coboare. „Acest lucru va fi greu. Mă întreb dacă voi economisi mult timp străbătând pădurea.

— Pădurea Tiste Edur, spuse Curdle, zburând înainte. — Le plac pădurile lor.

— Toate acele umbre naturale, a adăugat Telorast. „Puterea în permanență.

Blackwood, bloodwood, tot felul de lucruri groaznice. Eres aveau dreptate să se teamă.

În depărtare, un întuneric ciudat aluneca peste vârfurile copacilor.

Apsalar a studiat-o. Caraca, aruncând o prezență eterică în acest tărâm. Ea vedea ambele lumi, o întâmplare destul de comună.

Totuși, chiar și așa... cineva este pe cararacul acela. Și acel cineva este important...

****

T'rolbarahl, creatura străveche a Primului Imperiu al Dessimbelackis, Dejim Nebrahl s-a ghemuit la baza unui copac mort sau, mai bine zis, curgea ca un șarpe în jurul rădăcinilor albite, expuse, cu șapte capete, cu șapte corpuri și pete de culorile lui. pământul, lemnul și stâncile. Sângele proaspăt, pierzându-și încet căldura, a umplut stomacul celor D'ivers. Nu lipsiseră victime, nici măcar în acest

pustiu. Păstorii, mineri de sare, bandiți, lupi deșertului, Dejim Nebrahl se hrăniseră continuu în această călătorie până la locul de ambuscadă.

Copacul, ghemuit, cu bulgări groase, cu doar câteva ramuri răsucite supraviețuind secolelor de când murise, s-a ridicat dintr-o crăpătură a stâncii, între o întindere plată care marca poteca și un turn în sus, din piatră cu gropi, uzată de vânt. Traseul s-a răsucit în acest punct, ocolind marginea unei stânci, coborând sub zece sau mai multe înălțimi de oameni până la bolovani și moloz zimțat.

Pe cealaltă parte a potecă, mai multe pietre se ridicau, s-au grămădit, piatra a crăpat și s-a lăsat pe raft.

D'ivers ar lovi aici, din ambele părţi, scăpandu-se de umbre.

Dejim Nebrahl era mulțumit. Răbdare dobândită cu ușurință de carnea proaspătă, țipetele morții care răsună, iar acum nu mai trebuie decât să aștepte venirea victimelor, cele alese de cei fără nume.

În curând, atunci.

****

Loc destul de mult între copaci, o catedrală a umbrelor și a întunericului, curgerea aerului umed ca apa pe fața ei, în timp ce Apsalar mergea mai departe, flancată de formele fulgerătoare ale lui Telorast și Curdle. Spre surprinderea ei, într-adevăr se petrecea bine. Pământul era surprinzător de plan și căderile de copaci păreau inexistente, ca și cum niciun copac din această întindere de pădure nu ar fi murit vreodată. Ea nu văzuse animale sălbatice, nu găsise nicio pistă evidentă de vânat, totuși au existat poieni, mături circulare de mușchi strâns înconjurate de cedri uniform distanțați sau, dacă nu cedru, atunci ceva asemănător, scoarța aspră, zbucioasă, neagră. o stea. Cercurile erau prea perfecte pentru a fi naturale, deși nu erau vizibile alte dovezi de intenție sau design. În aceste locuri, puterea umbrei era, după cum spusese Telorast, aprigă.

Tiste Edur, Kurald Emurlahn, prezența lor a zăbovit, dar numai în același mod în care amintirile s-au agățat de cimitire, morminte și tumuli. Vise vechi mârâiau și se estompeau în ierburi, în răsucirea lemnului și în zăbrelele

de cristal ale pietrei. Șoapte pierdute în vânturile care rătăceau vreodată prin asemenea locuri încărcate de moarte. Edur dispăruseră, dar pădurea lor nu-i uitase.

Un întuneric în față, ceva coborând de pe baldachin, drept și subțire. O frânghie, rotundă ca și încheietura ei și, sprijinită pe humusul împrăștiat cu ace de pe podea, o ancoră.

Direct în calea ei. Ah, așa cum am simțit o prezență, tot așa m-a simțit la rândul său. Aceasta este, cred, o invitație.

Se apropie de frânghie, o apucă cu ambele mâini, apoi începu să urce.

Telorast șuieră mai jos: „Ce faci? Nu, intrus periculos!

Străin îngrozitor, terifiant, oribil, cu chip crud! Nu urca acolo sus! Oh, Curdle, uite, ea pleacă.

— Nu ne ascultă!

— Am vorbit prea mult, asta e problema.

'Ai dreptate. Ar trebui să spunem ceva important, așa că începe să ne asculte din nou.

— Bine gândit, Curdle. Gandeste-te la ceva!'

'Încerc!'

Vocile le-au dispărut în timp ce Apsalar a continuat să urce. Printre ramuri cu ace groase acum, pânze de păianjen vechi înșirate între ele, forme mici, strălucitoare, zbârnâind. Pielea mănușilor ei era fierbinte pe palme și gambele începeau să o doară. A ajuns la primul dintr-o serie de noduri și, punându-și picioarele pe el, s-a oprit să se odihnească. Privind în jos, ea nu văzu nimic altceva decât niște bombi negri dispărând în ceață, ca picioarele unei fiare uriașe. După câteva clipe, ea și-a reluat urcarea. Noduri, acum, la fiecare zece sau cam asa ceva. Cineva a fost atent.

Coca de abanos a caracului se profila deasupra, încrustă de lipace, strălucind. Ajunsă la ea, și-a plantat cizmele pe scândurile întunecate și a urcat pe ultimele două înălțimi de oameni până la locul unde linia de ancorare se îndrepta într-un tobogan din tunnel. Urcându-se pe lateral, se trezi lângă cele trei trepte care duceau spre puntea de la pupa. Pete slabe de ceață, ușor strălucitoare, marcate unde stăteau sau stăteau muritorii: ici și colo, lângă tachelaj, la vâsla de cârmă montată lateral, una cocoțată sus, printre giulgii. O siluetă mult mai substanțială și solidă stătea în fața catargului principal.

Familiar. Apsalar își cercetă memoria, mintea ei grăbindu-se pe o potecă falsă după alta. Familiar… dar nu.

Cu un zâmbet vag pe chipul său frumos bărbierit, făcu un pas înainte și ridică ambele mâini. — Nu sunt sigur pe ce nume te duci acum. Erai puțin mai mult decât un copil – a fost cu doar câțiva ani în urmă?

Greu de crezut.'

Inima îi bătea cu putere în piept și se întrebă de senzaţia din ea. Frică? Da, dar mai mult decât atât. Vinovăţie. Rușine. Ea și-a dres glasul. — M-am numit Apsalar.

O încuviințare rapidă din cap. Recunoaștere, apoi expresia lui s-a schimbat încet. — Nu-ţi aminteşti de mine, nu-i aşa?

'Da. Nu, nu sunt sigur. Ar trebui să... știu atât de multe.

— Vremuri dificile, pe atunci, spuse el, coborându-și mâinile, dar încet, ca și cum nu era sigur cum va fi primit în timp ce spunea: — Ganoes Paran.

Și-a scos mănușile, împinsă de nevoia de a face ceva și și-a trecut dosul mâinii drepte pe sprânceană, a fost șocată să vadă că iese udă, transpirația curgându-se, brusc rece pe piele. 'Ce faci aici?'

— S-ar putea să te întreb la fel. Vă sugerez să ne retragem în cabina mea. Există vin. Alimente.' El a zâmbit din nou. — De fapt, stau acolo chiar acum.

Ochii i se îngustară. — Se pare că ai ajuns la putere, Ganoes Paran.

'Intr-un fel de a spune.'

Ea l-a urmat până la cabină. În timp ce închise ușa în urma ei, forma lui s-a estompat, iar ea auzi mișcare de pe cealaltă parte a tablei de hartă. Întorcându-se, ea văzu un Ganoes Paran mult mai puțin substanțial. Turna vin și, când rosti, cuvintele păreau să vină de la o mare distanță. — Cel mai bine ar fi să ieși din mașină acum, Apsalar.

Ea a făcut așa și pentru prima dată a simțit lemnul masiv de sub ea, tangura și balansul unei nave pe mare.

— Stai, spuse Paran, făcând un gest. 'Băutură. Există pâine, brânză, pește sărat.

— Cum ai simțit prezența mea? întrebă ea, așezându-se pe scaunul înșurubat cel mai aproape de ea. — Călătoream printr-o pădure...

— O pădure Tiste Edur, da. Apsalar, nu știu de unde să încep. Există un Maestru al Punții Dragonilor și împarți o sticlă de vin cu el. În urmă cu șapte luni, locuiam în Darujhistan, în Casa Finnest, de fapt, cu doi oaspeți care dormeau veșnic și un servitor Jaghut... deși probabil că m-

ar ucide dacă ar auzi cuvântul atribuit lui. Raest nu este cea mai plăcută companie.

— Darujhistan, murmură ea, privind în altă parte, cu paharul de vin uitat în mână. Oricare ar fi încrederea pe care simțea că a câștigat-o de pe vremea ei acolo, se prăbușise, asaltată de un roi de amintiri deconectate, haotice. Sânge, sânge pe mâini, iar și iar. 'Tot nu înțeleg...'

— Suntem într-un război, spuse Paran. „Destul de ciudat, a fost ceva ce mi-a spus odată una dintre surorile mele, când eram tineri, aruncând armate de jucării una împotriva celeilalte. Pentru a câștiga un război, trebuie să cunoști toți jucătorii. Toti. Cei vii, care vă vor înfrunta peste câmp.

Morți, ale căror legende sunt mânuite ca niște arme sau ținute ca inimi care bat veșnic. Jucători ascunși, jucători neînsuflețiți – pământul însuși sau marea, dacă vrei. Păduri, dealuri, munți, râuri.

Curenți și văzute și nevăzute – nu, Tavore nu a spus toate astea; a fost mult mai succintă, dar mi-a luat mult timp să înțeleg pe deplin. Nu este „cunoaște-ți inamicul”. E simplist și ușor.

Nu, este „cunoaște-ți dușmanii”. E o mare diferență, Apsalar, pentru că unul dintre dușmanii tăi ar putea fi chipul din oglinda argintie.

„Totuși acum îi spui jucători, mai degrabă decât dușmani”, a spus ea. '

Sugerându-mi o anumită schimbare de perspectivă – ce înseamnă, da, să fii Stăpânul Puntei Dragonilor?

— Hă, nu m-am gândit la asta. Jucători. Inamici. Există vreo diferență?

— Primul implică... manipulare.

— Și ai înțelege bine asta.

'Da.'

— Cotillion te mai bântuie?

— Da, dar nu la fel de... intim.

— Și acum ești unul dintre slujitorii săi aleși, un agent al Umbrei. Un asasin, la fel ca asasinul care ai fost cândva.

Ea îşi îndreptă privirea asupra lui. 'Ce vrei să spui?'

'Nu sunt sigur. Încerc doar să-mi găsesc picioarele, cu privire la tine și la orice misiune în care te afli în acest moment.

— Dacă vrei detalii despre asta, cel mai bine vorbește tu cu Cotillion.

— Mă gândesc la asta.

— De aceea ai traversat un ocean, Ganoes Paran?

'Nu. După cum am spus, suntem în război. Nu am fost inactiv în Darujhistan sau în săptămânile dinaintea lui Coral. Descopeream jucătorii... și printre ei, adevărați dușmani.

'De tine?'

'De pace.'

— Am încredere că îi vei ucide pe toți.

Părea că tresări, se uită în jos la vinul din paharul lui. — Pentru scurt timp, Apsalar, ai fost nevinovat. Naiv, chiar.

„Între posesiunea unui zeu și trezirea mea la anumite amintiri”.

— Mă întrebam, cine a creat în tine un asemenea cinism?

'Cinism? Vorbești despre pace, dar mi-ai spus de două ori că suntem în război. Ați petrecut luni de zile învățând minciuna bătăliei care urmează. Dar bănuiesc că nici măcar tu nu înțelegi vastitatea conflictului care urmează, conflictul în care ne aflăm acum.

'Ai dreptate. De aceea am vrut să vorbesc cu tine.

— S-ar putea să fim în părți diferite, Ganoes Paran.

— Poate, dar nu cred.

Ea nu a spus nimic.

Paran și-a umplut din nou paharele. — Panteonul se desparte. Zeul Infirmă își găsește aliați.

'De ce?'

'Ce? Ei bine... nu prea știu. Compasiune?'

— Și asta este ceva ce a câștigat Dumnezeul Infirm?

— Nici eu nu știu asta.

— Luni de studiu? Sprâncenele ei s-au ridicat.

El a râs, un răspuns care a ușurat-o foarte mult.

— Probabil că ai dreptate, spuse ea. — Nu suntem duşmani.

„Prin „noi”, înțeleg că incluzi Shadowthrone și Cotillion”.

— Cât se poate, ceea ce nu este atât de mult pe cât mi-aș dori. Nimeni nu poate înțelege mintea lui Shadowthrone. Nici măcar Cotillion, bănuiesc. Cu siguranta nu eu. Dar a dat dovadă de... reținere.

'Da el are. Destul de surprinzător, dacă te gândești la asta.

„Pentru Shadowthrone, meditația asupra câmpului de luptă a consumat ani, poate zeci de ani.”

El mormăi, cu o expresie acru pe chip. 'Buna observatie.'

— Ce rol ai, Paran? Ce rol vrei să joci?

— L-am sancționat pe Dumnezeul Infirm. Un loc în Deck of Dragons. O casă a lanțurilor.

Se gândi o vreme, apoi dădu din cap. — Văd motivul în asta.

În regulă, ce te-a adus în șapte orașe?

Se uită la ea, apoi clătină din cap. — O decizie pe care am mestecat-o pentru ceea ce părea pentru totdeauna, iar tu îmi înțelegi motivele într-o clipă. Amenda. Sunt aici pentru a contracara un inamic. Pentru a elimina o amenințare. Numai că mă tem că nu voi ajunge acolo la timp, caz în care voi curăț mizeria cât pot de bine, înainte de a merge mai departe...

— Către Quon Tali.

— Cum... de unde ai știut asta?

Întinse mâna spre cărămida de brânză, scoase un cuțit din mânecă și tăie o bucată. — Ganoes Paran, acum vom avea o conversație destul de lungă. Dar mai întâi, unde ai de gând să ajungi la uscat?

— Kansu.

„Bine, asta îmi va accelera călătoria. Doi însoțitori minusculi de-ai mei se urcă chiar și acum pe punte, după ce au urcat printre copaci. Ei vor începe în orice moment să vâneze șobolani și alți paraziți, care ar trebui să-i ocupe pentru ceva timp. Cât despre tine și pe mine, să ne liniștim cu această masă.

Se lăsă încet pe spate în scaun. „Vom ajunge la port în două zile.

Ceva îmi spune că acele două zile vor zbura ca un pescăruș în vijelie.

Și pentru mine, Ganoes Paran.

****

Amintiri străvechi șoptiră prin Dejim Nebrahl, ziduri vechi de piatră luminate în roșu de foc reflectat, cascada de fum pe străzi pline de morți și muribunzi, fluxul delicios de sânge în jgheaburi. Oh, a existat o măreție în Primul Imperiu, acea primă înflorire brută a umanității. T'rolbarahl erau, în mintea lui Dejim, punctul culminant al trăsăturilor cu adevărat umane, amestecate cu puterea fiarelor. Sălbăticia, înclinația către cruzimea vicioasă, viclenia unui

prădător care nu trasează granițe și l-ar distruge mai devreme pe unul de felul său decât pe altul. Hrănirea spiritului cu carnea sfâșiată a copiilor. Acel exercițiu uluitor de inteligență care ar putea justifica orice acțiune, oricât de dezgustătoare ar fi.

Împerecheate cu gheare, dinți ca un pumnal și darul lui D'ivers de a deveni mulți dintr-un singur... ar fi trebuit să supraviețuim, ar fi trebuit să guvernăm. Ne-am născut stăpâni și toată omenirea a fost pe bună dreptate sclavii noștri. Dacă Dessimbelackis nu ne-ar fi trădat. propriii lui copii.

Ei bine, chiar și printre T'rolbarahl, Dejim Nebrahl a fost suprem. O creație dincolo chiar și de cel mai îngrozitor coșmar al Primului Împărat. Dominația, subjugarea, ascensiunea unui nou imperiu, asta îl aștepta pe Dejim și, oh, cum avea să se hrănească. Balonat, săturat de sânge uman. El avea să-i facă pe noii zei în vârstă să îngenuncheze în fața lui.

Odată ce sarcina i-a fost finalizată, lumea îl aștepta. Indiferent de ignoranța ei, nesocotirea ei oarbă. Toate s-ar schimba, atât de teribil de schimbat.

Cariera lui Dejim se apropia, atrasă atât de subtil pe această cale mortală.

Nu de mult acum.

****

Vesta scoică strălucea albă în lumina dimineții. Karsa Orlong îl scosese din rucsac pentru a înlocui resturile mărunțite din pielea căptușită pe care o purtase mai devreme. Stătea pe calul său înalt și slăbit, cu pelerina de blană albă împroșcată de sânge și cusută coborând de pe umerii lui largi. Capul gol, cu o împletitură singură și groasă atârnându-i pe partea dreaptă a pieptului, părul negru înnodat cu fetișuri: oase ale degetelor, fâșii de mătase cu fire de aur, canini bestiali. Pe centură i-a fost cusut un șir de urechi de oameni ofilite. Uriașa sabie de silex îi era legată în diagonală pe spate. Două pumnale cu mâner de os, fiecare la fel de lung și lat ca o sabie scurtă, erau învelite în mocasinii înalți care îi ajungeau chiar sub genunchi.

Samar Dev l-a mai studiat pe Toblakai o clipă, ridicând privirea pentru a se fixa pe fața lui tatuată. Războinicul era cu fața spre vest, cu expresia de necitit. Se întoarse să verifice încă o dată legăturile cailor de pachet, apoi se ridică și se ridică în șa. Și-a așezat degetele cizmelor în etrieri și a adunat frâiele. '

Măsuri, spuse ea, care nu necesită hrană sau apă, care nu obosesc sau șchioapă, imaginează libertatea unei astfel de lumi pe care le-ar aduce aceasta, Karsa Orlong.

Ochii pe care i-a pus asupra ei erau cei ai unui barbar, dezvăluind suspiciunea și o anumită precauție animală. „Oamenii ar merge peste tot.

Ce libertate într-o lume mai mică, vrăjitoare?

Mai mici? 'Nu intelegi-'

„Sunetul acestui oraș este o ofensă la adresa păcii”, a spus Karsa Orlong. '

O lăsăm, acum.

Se uită înapoi la poarta palatului, închisă cu treizeci de soldați care o păzeau. Mâinile neliniştite lângă arme. — Falah'd-ul pare să nu fie înclinat pentru o plecare formală. Așa să fie.'

Toblakai în frunte, au întâlnit câteva obstacole care trec prin oraș, ajungând la poarta de vest înainte de al zecelea clopot de dimineață.

Inițial nemulțumit de atenția pe care au primit-o de la aproape fiecare cetățean, pe stradă și la ferestrele clădirilor de flancare, Samar Dev începuse să vadă alura notorietății în momentul în care treceau pe lângă paznicii tăcuți de la poartă, suficient pentru a oferi unul dintre soldații un zâmbet larg și un semn de despărțire cu o mână înmănușată.

Drumul pe care s-au aflat nu era una dintre impresionantele fapte inginerești din Malazan care legau orașele mari, pentru că direcția pe care o aleseseră nu ducea... nicăieri. Vest, în Jhag Odhan, câmpiile străvechi care sfidau plugul fermierului, conspirația mitică a pământului, ploii și spiritele vântului, mulțumiți doar cu ierburile naturale adânc înrădăcinate, dornici să ofilească fiecare recoltă plantată până la tulpini înnegrite, solul suflat în cer. S-ar putea îmblânzi un astfel de pământ pentru o generație sau două, dar în cele din urmă Odhan-ul își va recăpăta aspectul sălbatic, potrivit pentru nimic altceva decât bhederin, iepuri, lupi și antilope.

Înspre vest, atunci, timp de o jumătate de duzină de zile. După care ajungeau la albia unui râu mort de mult,

care se îndrepta spre nord-vest, părțile văii tăiate și roade de scurgerile sezoniere din nenumărate secole trecute, noduroase acum de tufișuri de salvie și cactusi și stejari cenușii. Dealuri întunecate de la orizont unde soarele apune, un loc sacru, cele mai vechi hărți notate, ale unui trib dispărut de atâta vreme numele lor nu însemnau nimic.

Apoi, pe drumul bătut, orașul căzând în spatele lor.

După un timp, Karsa a aruncat o privire înapoi și și-a dezvăluit dinții la ea. 'Asculta.

E mai bine, da?

— Aud doar vântul.

— Mai bine decât zece mii de inventii neobosite.

Se întoarse, lăsându-l pe Samar să se gândească la cuvintele lui. Invențiile aruncau umbre morale, știa ea bine, mai bine decât majoritatea, de fapt. Dar... simplă comoditate s-ar putea dovedi atât de pernicios de rău? Acțiunea de a face lucruri, lucruri laborioase, lucruri repetitive, astfel de acțiuni invitau la ritual, iar odată cu ritualul a venit sens care s-a extins dincolo de realizarea faptei în sine. Dintr-un astfel de ritual a apărut identitatea de sine și odată cu ea și valoarea de sine. Chiar și așa, pentru a face viața mai ușoară trebuie să aibă o valoare inerentă, nu-i așa?

Mai uşor. Nimic câștigat, limbajul recompensei dispărând până la fel de pierdut ca limba prețuită a acelui trib străvechi. Valoarea scăzută, valoarea transformată în arbitrar, o, Doamne de jos, și am fost atât de îndrăzneț încât să vorbesc despre libertate! Și-a dat calul cu piciorul înainte până când a ajuns lângă Toblakai. — Dar asta e tot? Karsa Orlong! Te întreb, asta e tot?

— Printre oamenii mei, spuse el după o clipă, ziua este plină, ca şi noaptea.

'Cu ce? Țesând coșuri, prinzând pești, ascuțind săbii, antrenând cai, gătesc, mănâncă, coase, dracului...

„Spunând povești, batjocorind proștii care fac și spun lucruri prostii, da, toate astea. Atunci trebuie să fi fost acolo?

'Nu am.'

Un zâmbet slab, apoi a dispărut. — Sunt lucruri de făcut. Și, întotdeauna, vrăjitoare, modalități de a le înșela. Dar nimeni în viața lor nu este cu adevărat naiv.

— Cu adevărat în vieţile lor?

— Exultarea momentului, vrăjitoare, nu necesită dans sălbatic.

„Și așa, fără acele ritualuri...”

— Tinerii războinici pleacă în căutarea războiului.
— Așa cum trebuie să fi făcut.
Au trecut încă două sute de pași înainte ca el să spună: „Trei dintre noi, am venit să eliberăm moartea și sângele. Înjugați ca boii, am fost, spre glorie. La fapte mari și la cătușele grele ale jurămintelor. Am fost la vânătoare de copii, Samar Dev.
— Copii?
Se strâmbă. 'Felul tau. Micile creaturi care se înmulțesc ca niște viermi în carne putrezită. Am căutat – nu, am căutat – să curățăm lumea de tine și rudele tale. Voi, tăietorii de păduri, sfărâmatorii pământului, legatorii libertății. Eram un tânăr războinic, în căutarea războiului.
Ea studia tatuajul sclavului evadat de pe fața lui. — Ai găsit mai mult decât te-ai târjit.
„Știu totul despre lumi mici. M-am născut într-una.
— Deci, experiența ți-a temperat acum zelul, spuse ea, dând din cap. „Nu mai caută să curețe lumea de umanitate”.
El a aruncat o privire peste și în jos la ea. 'Eu nu am spus asta.'
'Oh. Greu de gestionat, mi-aș imagina, pentru un războinic singuratic, chiar și pentru un războinic Toblakai. Ce sa întâmplat cu tovarășii tăi?
'Mort. Da, este așa cum spui. Un războinic singuratic nu poate ucide o sută de mii de dușmani, chiar dacă sunt copii.
— O sută de mii? Oh, Karsa, asta abia este populația a două orașe sfinte. Inamicul tău nu se numără în sute de mii, ci în zeci de milioane.
— Atât de multe?
— Vă reconsiderați?
El clătină încet din cap, vădit amuzat. — Samar Dev, chiar și zeci de milioane pot muri, câte un oraș pe rând.
— Vei avea nevoie de o armată.
'Am o armata. Mă așteaptă întoarcerea.
Toblakai. O armată de Toblakai, acum asta ar fi o priveliște pentru a slăbi vezica împărătesei însăși. — Inutil să spun, Karsa Orlong, sper să nu ajungi niciodată acasă.
— Sper cum vrei, Samar Dev. Voi face ceea ce trebuie făcut în timpul meu. Nimeni nu mă poate opri.
O declarație, nu o laudă. Vrăjitoarea tremura de căldură.

****

S-au apropiat de o serie de stânci care marcau Escarpmentul Turul'a, faţa abruptă a calcarului plină de nenumărate peşteri. Cutter s-a uitat la Heboric Ghost Hands îndemnându-și montura să treacă la galop, trăgând înainte, apoi frânând brusc, frâiele tăindu-i încheieturile, un foc verzui înflorind în mâinile lui.

'Acum ce?' întrebă Daru pe sub răsuflarea lui.

Greyfrog sări înainte și se opri lângă bătrân.

— Simt ceva, spuse Felisin Younger în spatele lui Cutter. „Greyfrog spune că Destriantul este brusc febril, o revenire a otravii de jad”.

'Ce?'

— Otravă de jad, spune demonul. Nu știu.'

Cutter se uită la Scillara, care călărea lângă el, cu capul în jos, aproape dormind în şa. Ea se îngrașă. Doamne, la mesele pe care le gătim?

Incredibil.

— Ii revine nebunia, spuse Felisin, cu vocea ei înspăimântătoare. — Cutter, nu-mi place asta...

— Drumul trece, acolo. A arătat. — Poți vedea crestătura, lângă copacul acela. Vom tabăra chiar în față, la bază, și vom urca mâine.

Cutter în frunte, au mers înainte până au ajuns la Heboric Ghost Hands. Destriantul se uita la stânca care se ridica în fața lor, mormăind și clătinând din cap. — Heboric?

O privire rapidă, febrilă. — Acesta este războiul, spuse el. Flăcări verzi pâlpâie peste mâinile lui ghimpate. „Vechii aparțin căilor sângelui. Noii își proclamă propria dreptate. Chipul de broască râioasă a bătrânului se întinse într-o grimasă înfiorătoare. „Aceşti doi nu pot – nu pot – fi împăcați. Este atât de simplu, vezi? Atât de simplu.'

— Nu, răspunse Cutter, încruntat. 'Nu văd. Despre ce război vorbești? Malazanii?

— Cel înlănţuit, poate că a fost cândva de genul vechi. Poate că da, el a fost asta. Dar acum, acum este sancționat. El este din panteon. El este nou. Dar atunci, ce suntem? Suntem din sânge? Sau ne înclinăm în fața dreptății regilor, reginelor, împăraților și împărăteselor? Spune-mi, Daru, dreptatea este scrisă în sânge?

Scillara a întrebat: — Mergem sau nu în tabără?

Cutter s-a uitat la ea, a privit cum împingea frunze de foșnet în vasul țevii. A lovit scântei.

— Pot vorbi tot ce vor, spuse Heboric. „Fiecare zeu trebuie să aleagă.

În războiul care va veni. Sânge, Daru, arde de foc, da? Totuși... totuși, prietene, are gust de fier rece. Trebuie să mă înțelegi. Vorbesc despre ceea ce nu poate fi împăcat. Acest război – atât de multe vieți, pierdute, toate pentru a-i îngropa pe zeii bătrâni odată pentru totdeauna. Asta, prietenii mei, este inima acestui război. Însăși inima și toate argumentele lor nu înseamnă nimic. am terminat cu ei. Gata cu voi toti. Treach a ales. El a ales. Și tu la fel trebuie.

— Nu-mi place să aleg, spuse Scillara în spatele unei coroane de fum. — Cât despre sânge, bătrâne, asta e o justiție pe care nu o poți adormi niciodată. Acum, haideți să găsim un loc de tabără. Mi-e foame, mi-e obosit și mi-e răni.

Heboric alunecă de pe cal, strânse hăţurile şi se îndreptă spre o cale laterală. — E o golă în perete, spuse el. '

Oamenii au campat acolo de milenii, de ce nu noi? Într-o zi, adăugă el în timp ce continua, închisoarea de jad se va spulbera, iar proștii se vor împiedica, tușind în cenușa convingerilor lor. Și în acea zi, își vor da seama că e prea târziu. Prea târziu pentru a face un lucru al naibii.

Mai multe scântei și Cutter aruncă o privire spre Felisin Younger aprinzându-și propria pipă. Daru și-a trecut o mână prin păr, strâmbându-și ochii în lumina strălucitoare a luminii soarelui care se reflectă pe coasta stâncii. A descălecat.

— În regulă, spuse el, conducându-și calul. — Hai să tabărăm.

Broasca cenușie a sărit după Heboric, cățărându-se peste stâncă ca o șopârlă umflată.

— Ce a vrut să spună? îl întrebă Felisin pe Cutter în timp ce se îndreptau pe potecă. „Zeii de sânge și zeii bătrâni – ce sunt zeii bătrâni?”

— Cele vechi, în mare parte uitate. Există un templu dedicat unuia în Darujhistan, trebuie să fi stat acolo o mie de ani. Zeul a fost numit K'rul. Închinătorii au dispărut cu mult timp în urmă. Dar poate că asta nu contează.

***

Tragându-și propriul cal în urma lor, Scillara încetă să-l asculte pe Cutter în timp ce mergea mai departe. Zei bătrâni, zei noi, sânge și războaie, nu a avut nicio diferență pentru ea. Vroia doar să-și odihnească picioarele, să-și uşureze durerile din partea inferioară a spatelui și să mănânce tot ce mai aveau în pachetele de șei.

Mâinile Fantome Heboric o salvase, o atrasese înapoi în viață, iar asta îi găzduise ceva asemănător milei în inima ei, înăbușindu-i înclinația de a-l concedia definitiv pe bătrânul nebun. Era bântuit de adevăr și astfel de lucruri puteau trage mintea cea mai sănătoasă în haos. Dar ce valoare ar putea fi găsită în încercarea de a înțelege tot ceea ce a spus el?

Zeii, vechi sau noi, nu îi aparțineau. Nici ea nu le aparținea. Ei și-au jucat jocurile de ascensiune de parcă ar conta rezultatul, de parcă ar putea schimba nuanța soarelui, vocea vântului, de parcă ar putea face pădurile să crească în deșerturi și mamele își iubesc copiii suficient pentru a-i păstra. Regulile cărnii de moarte erau tot ceea ce conta, nevoia de a respira, de a mânca, de a bea, de a găsi căldură în frigul nopții. Și, dincolo de aceste lupte, când s-ar fi luat ultima suflare înăuntru, ei bine, ea n-ar fi fost în stare să-i pese de nimic, de ce s-a întâmplat mai departe, de cine a murit, cine s-a născut, de strigătele copiilor înfometați și de tiranii vicioși care i-a înfometat – acestea erau, înțelese ea, simplele moșteniri ale indiferenței, consecințele expedientului, iar acest lucru avea să continue pe tărâmul muritorilor până când se stingea ultima scânteie, zei sau nici zei.

Și ea ar putea face pace cu asta. A proceda altfel ar însemna să rănești la inevitabil. A face altfel ar fi să faci așa cum a făcut Heboric Ghost Hands și uite unde l-a dus. În nebunie. Adevărul inutilității a fost cel mai greu adevăr dintre toate, iar pentru cei suficient de limpezi ca să-l vadă, nu avea nicio scăpare.

La urma urmei, fusese în uitare și se întorsese, așa că știa că nu era nimic de care să se teamă în acel loc gros de vise.

Fidel cuvintelor lui Heboric, adăpostul în stâncă a scos la iveală semnele nenumăratelor generații de ocupație. Vetre căptușite cu bolovani, picturi ocru roșu pe pereții albiți, mormane de ceramică spartă și despicate, oase carbonizate. Podeaua de lut a scobiturii a fost strânsă tare ca piatra de nenumărate treceri. În apropiere se auzea

zgomotul apei care se prelingea, iar Scillara îl văzu pe Heboric ghemuit acolo, în fața unui bazin alimentat cu izvoare, cu mâinile lui strălucitoare ținute peste suprafața calmă și întunecată a oglinzii, de parcă ar fi ezitând să le cufunde în răcoare. Fluturi cu aripi albe dansau în aer în jurul lui.

El a călătorit cu darul mântuirii. Ceva de-a face cu strălucirea verde a mâinilor lui și cu fantomele care îl bântuiau. Ceva de-a face cu trecutul lui și cu ceea ce a văzut despre viitor. Dar acum îi aparținea lui Treach, Tigrul verii. Fără împăcare.

A văzut o stâncă plată și s-a dus să se așeze, întinzându-și picioarele obosite, observând umflarea burtei ei în timp ce se lăsă pe spate pe mâini.

Privindu-l în jos, o extrudare crudă asupra a ceea ce fusese cândva o formă flexibilă, forțând o expresie de dezgust asupra trăsăturilor ei.

— Ești cu un copil?

Ea ridică privirea, studie chipul lui Cutter, amuzată de revelația lui, care îi făcea ochii mari și îi umplea de alarmă.

— Se întâmplă ghinion, spuse ea. Apoi, „Învinuiesc zeii”.

Capitolul șase

Pictează o linie cu sânge și, stând deasupra ei, scutură bine și tare un cuib de păianjeni. Ei cad de această parte a diviziunii. Ei cad de acea parte a diviziunii. Așa au căzut zeii, cu picioarele întinse și gata, în timp ce cerurile tremurau, și în ploaia împrăștiată de pânză în derivă – toate aceste fire tăiate de groază de uneltirii s-au așezat – învârtindu-se acum în vânturile care urlă brusc, vii și răzbunătoare, spre pronunțați în limbi de tunet, zeii erau în război.

Slayer of Magic

O istorie a Gazdei Zilelor

Sarathan Prin ochii tăiați, în bara de umbră aruncată de fruntea crestată a marelui cârmă, Corabb Bhilan Thenu'alas o studie pe femeie.

Asistenți și funcționari împovărați s-au repezit pe lângă ea și pe Leoman of the Flails, ca frunzele într-o inundație torențială. Și cei doi, stând acolo, ca niște pietre. bolovani. Ca niște lucruri... înrădăcinate, da, înrădăcinate în piatră. Căpitanul Dunsparrow, acum al treilea Dunsparrow. Un Malazan.

O femeie, iar lui Leoman... ei bine, lui Leoman îi plăceau femeile.

Așa că au stat, oh, da, discutând detalii, finalizand pregătirile pentru asediul care urma. Mirosul de sex o îngâmfare amețitoare care îi învăluie pe cei doi ca o ceață otrăvitoare. El, Corabb Bhilan Thenu'alas, care călărease alături de Leoman luptă după bătălie, care îi salvase viața lui Leoman de mai multe ori, care făcuse tot ce i se ceruse vreodată, era loial. Dar ea, ea este de dorit.

Și-a spus că nu are nicio diferență. Au mai fost și alte femei. Avusese el însuși câteva din când în când, deși nu aceleași pe care le cunoscuse Leoman, desigur. Și, unul și toți, ei nu fuseseră nimic înaintea credinței, ofilindu-se în neînsemnătate în fața nevoii grele. Vocea lui Dryjhna Apocalipticul a fost copleșită de furtuna ei descendentă de distrugere. Acesta a fost așa cum ar trebui să fie.

Dunsparrow. Malazan, femeie, distragere și posibil corupător. Căci Leoman of the Flails ascundea ceva de Corabb și asta nu se întâmplase niciodată până atunci. Vina

ei. Ea era de vină. Ar trebui să facă ceva în privința ei, dar ce?

Se ridică de pe vechiul tron al Falah'd-ului, pe care Leoman îl aruncase cu atâta dispreţ, şi se îndreptă spre fereastra largă, arcuită, cu vedere la clădirea interioară. Mai haotic zbârnâind dedesubt, praful răsucindu-se în aerul învățat de soare. Dincolo de zidul palatului, acoperișurile albite din Y'Ghatan, hainele care se uscau la soare, copertinele ondulate în vânt, cupolele și clădirile de depozitare cilindrice, cu vârf plat, numite maethgara, care adăposteau în recipiente vaste uleiul de măsline pentru care orașul și crângurile ei învecinate erau renumite. Chiar în centrul orașului se înălța Templul Scalissara cu opt laturi, monstruos susținut, cu cupola interioară o cocoașă pestriță de rămășițe de foi de aur și plăci de cupru verde pictate generos cu excremente de păsări.

Scalissara, Zeița Matroană a Măslinilor, protectorul prețuit al orașului, acum în discreditul abject. Prea multe cuceriri pe care nu le-a putut rezista, prea multe porți dărâmate, pereții zdrobiți în moloz.

În timp ce orașul însuși părea capabil să se ridice vreodată din praful distrugerii, Scalissara dezvăluise un număr mai finit de posibile învieri. Și, în urma ultimei cuceriri, ea nu a revenit la preeminență. Într-adevăr, ea nu s-a întors deloc.

Acum, templul a aparținut Reginei Viselor.

O zeiță străină. Corabb se încruntă. Ei bine, poate nu în întregime străină, dar totuși...

Marile statui ale Scalissarei care s-au ridicat cândva din colțurile fortificațiilor exterioare ale orașului, brațele de marmură plinuțe și cărnoase, înălțate, un măslin dezrădăcinat într-o mână, un prunc nou-născut în cealaltă, cordonul ombilical înfășurat ca un șarpe în antebrațul ei. , apoi peste și jos, în pântecele ei – statuile dispăruseră. Distrus în ultima conflagrație. Acum, pe trei din cele patru colțuri, a rămas doar piedestalul, picioarele goale rupte curate deasupra gleznelor, iar pe al patrulea chiar și asta dispăruse.

În zilele supremației ei, fiecare copil găsit era numit după ea, dacă este femeie, și, bărbat sau femeie, fiecare copil abandonat a fost dus în templu pentru a fi hrănit, crescut și educat în modurile Visului Rece, un ritual misterios care celebra un fel de spirit divizat sau ceva – ezoterica cultelor nu se număra printre punctele forte intelectuale ale lui Corabb, dar Leoman fusese un astfel de

copil găsit și vorbise o dată sau de două ori despre astfel de lucruri, când vinul și durhangul îi slăbise limba. Dorința și necesitatea, războiul din spiritul unui muritor, acesta a fost în centrul Visului Rece. Corabb nu înțelegea mare lucru din asta. Leoman trăise doar câțiva ani sub îndrumarea preoteselor templului, înainte ca indulgențele sale sălbatice să-l vadă alungat pe străzi. Și de pe străzi, în Odhans, pentru a trăi printre triburile deșertului și, astfel, să fiu forjat de soare și de nisipul Raraku în cel mai mare războinic pe care l-au văzut vreodată șapte orașe. Cel puțin în timpul vieții lui Corabb. Fala'dhan-ii din Orașele Sfinte au posedat mari campioni în vremea lor, desigur, dar nu erau lideri, nu aveau nimic din viclenia necesară pentru comandă. În plus, Dassem Ultor și Prima Sa Sabie îi tăiaseră, pe fiecare dintre ei, și atât.

Leoman sigilase Y'Ghatan, întemnițând în noile sale ziduri răscumpărarea împăratului în ulei de măsline. Maethgara s-a umplut până la explozie, iar negustorii și breslele lor își strigau indignarea, deși mai puțin public, deoarece Leoman, într-un acces de iritare, înecase șapte reprezentanți în Grand Maeth atașat palatului. Le-au înecat în propriul lor ulei. Preoții și vrăjitoarele făceau o petiție pentru pahare din acel lichid de chihlimbar căzut.

Dunsparrow primise comanda garnizoanei orașului, o mulțime de bătăuși beți și leneși. Primul tur al cazărmii dezvăluise că baza militară era puțin mai mult decât un harem zgomotos, plin de fum și băieți și fete prepubescente care se clătină într-o lume de coșmar de abuz și sclavie. Treizeci de ofițeri au fost executați în prima zi, cel mai în vârstă de mâna lui Leoman. Copiii fuseseră adunați și redistribuiți printre templele orașului cu ordin să vindece daunele și să epureze ceea ce era posibil din amintirile lor. Soldaților din garnizoană li se dăduse sarcina de a curăța fiecare cărămidă și țiglă din barăci, iar Dunsparrow începuse apoi să le forțeze pentru a contracara tacticile de asediu Malazan, cu care părea suspect de familiarizată.

Corabb nu avea încredere în ea. A fost la fel de simplu. De ce ar alege să lupte împotriva propriului popor? Doar un criminal, un haiduc, ar face asta și cât de demn de încredere era un haiduc? Nu, probabil că au existat crime și trădări îngrozitoare care îi înghesuiau trecutul sordid, iar acum iată-o, desfăcându-și picioarele sub Falah's Leoman of the Flails, cel mai de temut războinic din lume. Trebuia să o privească cu atenție, cu mâna pe mânerul noului său sticlă, gata imediat să o taie în jumătate, din cap până în picioare,

apoi peste, în diagonală, de două ori – zgomot! – umărul drept la șoldul stâng, umărul stâng la șoldul drept și uita-te la ea cum se desparte. O execuție cu obligații, da. La primul indiciu de trădare.

— Ce ți-a ușurat atât de mult expresia, Corabb Bhilan Thenu'alas?

Înțepenindu-se, se întoarse și îl găsi pe Dunsparrow stând lângă el. '

În al treilea rând, spuse el cu un mormăit acru de salut. — Mă gândeam, uh, la sângele și moartea care va urma.

— Leoman spune că ești cel mai rezonabil dintre toți. Acum îmi este teamă să cunosc mai strâns ceilalți ofițeri ai săi.

— Ți-e teamă de asediul care va veni?

'Bineinteles ca da. Știu de ce sunt capabile armatele imperiale. Se spune că printre ei se află un Înalt Mag, iar aceasta este cea mai tulburătoare veste dintre toate.

— Femeia care le comandă este simplă la minte, spuse Corabb. — Fără imaginație, sau nimic pe care să-l arate.

— Și acesta este punctul meu de vedere în această problemă, Corabb Bhilan Thenu'alas.

S-a încruntat. 'Ce vrei să spui?'

„Nu a avut nevoie, până acum, să-și arate amploarea imaginației.

Până acum, i-a fost ușor. Mai mult decât să mărșăluiască leghe nesfârșite în praful lui Leoman.

„Suntem potrivirea ei și mai bine”, a spus Corabb, îndreptându-se, piept umflat. „Săbiile și sulițele noastre și-au scos deja sângele urât de Malazan și o vor face din nou. Mai mult, mult mai mult.

— Sângele ăsta, spuse ea după o clipă, este la fel de roșu ca al tău, războinică.

'Este? Mi se pare, continuă el, uitându-se încă o dată la oraș, că trădarea este o pată întunecată pentru el, ca să-l răsucească atât de ușor pe unul dintre ei pentru a schimba părțile.

— La fel ca, de exemplu, Lamele Roșii?

— Proști corupti!

'Desigur. Totuși... S-au născut șapte orașe, da?

— Și-au tăiat propriile rădăcini și acum curg pe valul Malazan.

— Frumoasă imagine, Corabb. Te împiedici des de acestea, nu-i așa?

— Ai fi uimită de lucrurile de care mă pot împiedica, femeie. Și vă spun asta, îl păzesc pe spatele lui Leoman,

așa cum am făcut întotdeauna. Nimic nu a schimbat asta. Nu tu și... ta...

— Farmece?

— Wiles. Te-am marcat, al treilea, și cel mai bine să fii atent la asta.

— Leoman a făcut bine să aibă un prieten atât de loial.

„El va conduce Apocalipsa...”

— O, va face asta.

'- căci nimeni, în afară de El, nu este egal cu așa ceva. Y'Ghatan va fi un nume de blestem în Imperiul Malazan pentru totdeauna...

— Este deja.

— Da, ei bine, va fi mai mult.

„Ce este cu acest oraș, mă întreb, care a băgat atât de adânc un cuțit în imperiu? De ce a acționat Gheara aici împotriva lui Dassem Ultor? De ce nu altundeva? Undeva mai puțin public, mai puțin riscant? Da, l-au făcut să pară un accident de luptă, dar nimeni nu a fost păcălit.

Recunosc o fascinație pentru acest oraș, într-adevăr, este ceea ce m-a adus aici, în primul rând.

— Ești un haiduc. Împărăteasa are un preț pe capul tău.

'Ea face? Sau doar ghiciți?

— Sunt sigur de asta. Lupți împotriva propriului popor.

— Poporul meu. Cine sunt ei, Corabb Bhilan Thenu'alas? Imperiul Malazan a devorat multe popoare, la fel cum le-a făcut pe cele din șapte orașe. Acum că rebeliunea s-a terminat, rudele tale sunt acum Malazan? Nu, acest gând este de neînțeles pentru tine, nu-i așa? M-am născut pe Quon Tali, dar Imperiul Malazan s-a născut pe Insula Malaz. Și poporul meu a fost cucerit, la fel ca ai tăi.

Corabb nu spuse nimic, prea confuză de cuvintele ei. Malazanii au fost...

Malazans, la naiba. Toate de un fel, indiferent de nuanța pielii lor, de înclinarea ochilor lor, indiferent de toate variațiile din acel imperiu Hoodblessed. Malazani! — Nu vei primi nicio simpatie de la mine, al treilea.

— Nu am cerut-o.

'Bun.'

— Acum, vrei să ne însoţeşti?

Ne? Corabb se întoarse încet. Leoman stătea la câțiva pași în spatele lor, cu brațele încrucișate, rezemat de masa cu hărți. În ochii lui o expresie vicleană, amuzată.

— Mergem în oraș, spuse Leoman. — Vreau să vizitez un anumit templu.

Corabb se înclină. — Te voi însoți, cu sabia pregătită, conducător de război.

Sprâncenele lui Leoman se ridicară fracţionar. — Lider de război. Nu există un sfârșit de titluri pe care mi le vei acorda, Corabb?

— Nici unul, Mâna Apocalipsei.

A tresărit la acel onorific, apoi s-a întors. O jumătate de duzină de ofițeri așteptau la un capăt al mesei lungi, iar acestor războinici, Leoman le spuse: „Începeți evacuarea. Și fără violență nejustificată! Ucideți fiecare jefuitor pe care îl prindeți, desigur, dar în liniște. Asigurarea protecției familiilor și a bunurilor acestora, inclusiv a animalelor-'

Unul dintre războinici a început. — Dar comandante, vom avea nevoie de...

— Nu, nu vom face. Avem tot ce ne trebuie. În plus, acele animale sunt singura bogăție pe care majoritatea refugiaților vor trebui să o ia cu ele. Vreau escorte pe drumul de vest. Aruncă o privire spre Dunsparrow. — S-au întors mesagerii de la Lothal?

— Da, cu salutări încântate de la Falah'd.

— Încântat că nu merg în orașul lui, vrei să spui.

Dunsparrow ridică din umeri.

— Și așa că trimite trupe pentru a gestiona drumul?

— El este, Leoman.

Ah! Ea este deja dincolo de titluri! Corabb se strădui să-și păstreze mârâitul din voce. — El este conducătorul războiului pentru tine, al treilea. Sau comandant, sau Falah'd...

— Destul, spuse Leoman. „Sunt destul de mulțumit de propriul meu nume pentru a-l auzi folosit. De acum înainte, prietene Corabb, ne vom renunța la titluri când sunt prezenți doar ofițerii.

După cum credeam, corupția a început. Se uită cu privirea la Dunsparrow, dar ea nu-i dădea nicio atenție, ochii ei s-au așezat posesiv pe Leoman of the Flails. Privirea lui Corabb se îngustă. Leoman cel căzut.

****

Nicio pistă, alee sau stradă din Y'Ghatan nu alerga drept mai mult de treizeci de pași. Așezat pe fundații

succesive, ridicându-se, probabil, de la primul oraș fortăreață învăluit în labirint, construit aici în urmă cu zece mii de ani sau mai mult, modelul semăna cu o movilă de termite cu fiecare pasaj răsucit expus la cer, deși în multe cazuri acel cer. nu era mai mult decât o fantă, mai puțin de un braț lat, deasupra capului.

A privi Y'Ghatan și a rătăci pe coridoarele sale, însemna să pășim în antichitate. Orașele, îi spusese odată Leoman lui Corabb, nu s-au născut din comoditate, nici din domnie, nici din piețe și din negustorii lor balboroși.

Născut nici măcar din recoltă și surplus. Nu, a spus Leoman, orașele s-au născut din nevoia de protecție. Cetăți, asta și nimic mai mult, și tot ce a urmat a făcut exact asta: urmărește. Și astfel, orașele au fost mereu zidite și, într-adevăr, zidurile au fost adesea tot ce a rămas din cele mai vechi.

Și de aceea, explicase Leoman, un oraș s-ar construi întotdeauna pe oasele strămoșilor săi, pentru că aceasta îi ridica și mai sus zidurile și făcea din loc o protecție mai formidabilă. Triburile rădăcinoase, spusese el râzând, au forțat nașterea orașelor, chiar a orașelor capabile să le sfideze și, în cele din urmă, să le cucerească.

Astfel a apărut civilizația din sălbăticie.

Foarte bine, gândi Corabb în timp ce mergeau spre inima acestui oraș, și poate chiar adevărat, dar deja tânjea după ținuturile deschise ale Odhanilor, vântul dulce și șoapt al deșertului, căldura însuflețitoare care putea coace creierul unui om în cască până când a visat delirios că este urmărit de turme de mătuși grase și bunici piele cărora le plăcea să ciupească obrajii.

Corabb clătină din cap pentru a risipi amintirea și toate terorile care îi însoțesc. Merse în stânga lui Leoman, cu stăpânul tras și cu o încruntătură de beligeranță gata pentru orice cetățean cu aspect suspicios. Al treilea Dunsparrow era în dreapta lui Leoman, cele două brațe periând din când în când și schimbând cuvinte blânde, probabil sumbre de romantism, pe care Corabb era mulțumit că nu le putea auzi. Asta, sau vorbeau despre modalități de a-l scăpa.

— Oponn trage-mă, împinge-o, spuse el pe sub răsuflarea.

Capul lui Leoman se întoarse. — Ai spus ceva, Corabb?

— Am blestemat această blestemată de potecă, Răzbunătoare.

— Aproape am ajuns, spuse Leoman, neobișnuit de grijuliu, ceea ce nu a făcut decât să adâncească starea de spirit urâtă a lui Corabb. — Dunsparrow și cu mine discutam ce să facem cu preoția.

'Unde esti acum? Este frumos. Ce vrei să spui, ce să faci cu ei?

„Ei se opun ideii de a pleca”.

'Nu sunt surprins.'

— Nici eu, dar ei vor pleca.

„Toată bogăția este”, a spus Corabb. „Și raclele, icoanele și pivnițele lor – se tem că vor fi puși pe drumuri, violați și jefuiți și părul nu le va fi tuns”.

Atât Leoman, cât și Dunsparrow se uitară la el cu expresii ciudate.

— Corabb, spuse Leoman, cred că cel mai bine ar fi să-ți îndepărtezi acea nouă cârmă grozavă.

— Da, a adăugat Dunsparrow. „Sunt șuvoiuri de sudoare care ți se revarsă pe față.”

— Sunt bine, spuse Corabb mârâind. — Aceasta a fost cârma Campionului. Dar Leoman nu a acceptat-o. El ar fi trebuit sa. De fapt, o port doar pentru el. La momentul potrivit, el va descoperi nevoia să mi-l smulgă din cap și să o îmbrace el însuși, iar lumea se va îndrepta încă o dată, fie ca toți zeii galbeni și albaștri să fie lăudați.

„Corabb-”

— Sunt bine, deși ar fi bine să facem ceva cu toate acele bătrâne care ne urmăresc. Mă voi scuipa pe propria mea sabie înainte să-i las să mă prindă. Ooh ce băiețel drăguț! Destul de asta, zic eu.

— Dă-mi cârma aia, spuse Leoman.

— E timpul să-ți recunoști destinul, Adjunct Slayer.

****

Capul lui Corabb bătea cu putere când au ajuns la Templul din Scalissara. Leoman alesese să nu poarte marea cârmă, chiar și cu căptușeala matlasată umedă îndepărtată – fără de care ar fi fost în orice caz prea slăbită. Măcar bătrânele dispăruseră; de fapt, traseul pe care îl luaseră era aproape pustiu, deși auzeau zgomotele haotice ale

mulțimilor de pe arterele principale, alungați din oraș, pe drumul de vest care ducea la Lothal pe coastă.

Panica călărea curenții înăbușitori, dar era clar că majoritatea celor patru mii de soldați aflați acum sub comanda lui Leoman erau în stradă, menținând ordinea.

Şapte temple mai mici, fiecare dedicat uneia dintre cele Şapte Sfinte, înconjurau edificiul octogonal sfinţit acum în numele Reginei Viselor. Abordarea formală a fost în spirală, trecând prin aceste structuri mai mici cu cupolă. Zidurile compuse de flancare fuseseră degradate de două ori, mai întâi prin rededicarea zeilor Malazan la scurt timp după cucerire; apoi din nou odată cu rebeliunea, când templele și noile lor preoții străine au fost atacate, sanctuarele s-au despărțit și sute au fost măcelărite. Frizele și metopele, cariatidele și panourile erau toate distruse acum, panteoane întregi spurcate și făcute de neînțeles.

Totul, adică, în afară de templul Reginei Viselor, fortificațiile sale impresionante făcându-l practic inexpugnabil. În orice caz, existau mistere în jurul reginei, știa Corabb și, în general, se credea că cultul ei nu își are originea în Imperiul Malazan. Zeița Divinațiilor a aruncat o mie de reflecții asupra a o mie de popoare și nicio civilizație nu ar putea să o pretindă ca fiind exclusiv a ei. Așa că, după ce au bătut în zadar zidurile templului timp de șase zile, rebelii au ajuns la concluzia că, până la urmă, Regina nu le este dușmanul și apoi au lăsat-o în pace. Dorință și necesitate, spusese Leoman, râzând, auzind povestea.

Cu toate acestea, în ceea ce îl privea pe Corabb, zeița era... străină.

„Ce treabă avem”, a întrebat Corabb, „să vizităm acest templu?”

Leoman a răspuns cu o întrebare a lui: „Îți amintești, vechi prietene, jurământul tău de a mă urma, indiferent de ce aparent nebunie aș face?”

— Da, conducător de război.

— Ei bine, Corabb Bhilan Thenu'alas, te vei fi pus la încercare în acea promisiune. Căci intenționez să vorbesc cu Regina Viselor.

'Marea preoteasă-'

— Nu, Corabb, spuse Leoman, cu însăşi zeiţa.

****

— Este un lucru dificil să ucizi dragoni.

Sângele de culoarea zorilor falși continua să se răspândească pe pavajele cu catarame. Mappo și Icarium au rămas în afara lor, pentru că nu ar fi făcut să ia contact cu acea promisiune întunecată. Jhag era așezat pe un bloc de piatră care ar fi fost odată un altar, dar care fusese împins de peretele din stânga intrării. Capul războinicului era în mâinile lui și nu spusese nimic de ceva vreme.

Mappo și-a alternat atenția între prietenul său și enormul cadavru draconean care se ridica deasupra lor. Ambele scene l-au lăsat tulburat.

Era mult demn de întristare în această cavernă, în teribila crimă rituală care avusese loc aici și în torentul plin de amintiri dezlănțuite în Icarium la descoperirea sa.

— Acest lucru nu lasă altceva decât pe Osserc, spuse Mappo. — Și dacă va cădea, Warrenul din Serc nu va poseda niciun conducător. Cred, Icarium, că încep să văd un model.

— Desacralizare, spuse Jhag în șoaptă, fără să ridice privirea.

„Panteonul devine vulnerabil. Fener, atras în această lume, iar acum Ossserc – însăși sursa puterii sale sub asalt. Câți alți zei și zeițe sunt sub asediu, mă întreb? Am fost departe de lucruri prea mult timp, prietene.

— Pleacă, Mappo? Nu există nicio plecare.

Trell a studiat din nou dragonul mort. — Poate că ai dreptate.

Cine ar fi putut reuși așa ceva? În interiorul dragonului se află inima warrenului însuși, baza sa de putere. Totuși... cineva a învins-o pe Sorrit, a împins-o în pământ, în această cavernă dintr-un foraj al cerului și a dus-o la Blackwood – cu cât timp în urmă crezi? Nu i-am fi simțit moartea? Fără a primi niciun răspuns de la Icarium, Mappo s-a apropiat mai mult de bazinul de sânge și a privit în sus, concentrându-se asupra acelui vârf masiv de fier, stricat de rugină. — Nu, murmură el după o clipă, asta nu este rugină. Otataral. Era legată de otataral. Totuși, ea era Bătrână – ar fi trebuit să fie capabilă să învingă acea entropie dornică. Nu inteleg asta...'

— Vechi și nou, spuse Icarium, tonul lui răsucind cuvintele într-un blestem.

Se ridică brusc, cu expresia devastată și cu ochii duri. — Vorbește-mi, Mappo. Spune-mi ce știi despre sângele vărsat.

S-a întors. 'Icarium-'

— Mappo, spune-mi.

Privind așezându-se pe piscina acvamarin, Trell tăcea în timp ce emoțiile se războiau în el. Apoi a oftat. „Cine și-a înfipt primul mâinile în acest râu căzut? Cine a băut adânc și așa a fost transformat și ce efect a avut acel vârf otataral asupra acelei transformări? Icarium, acest sânge este murdar...

— Mappo.

'Foarte bine. Tot sângele vărsat, prietene, deține putere. Fiarele, oamenii, cea mai mică pasăre, sângele este forța vitală, propriul curent al sufletului. În ea este închis timpul vieții, de la început până la sfârșit.

Este cea mai sacră forță din existență. Ucigașii cu sângele victimelor le pătează mâinile se hrănesc din acea forță, indiferent dacă aleg sau nu. Mulți sunt bolnavi, alții găsesc o nouă foame în ei înșiși și devin astfel sclavi violenței uciderii. Riscul este următorul: sângele și puterea lui sunt contaminate de lucruri precum frica și durerea. Pârâul, simțind propria dispariție, devine stresat, iar șocul este ca o otravă.

— Dar destinul? întrebă Icarium cu o voce grea.

Mappo tresări, cu ochii încă în piscină. — Da, șopti el, ai tăiat chiar la inima problemei. Ce ia cineva asupra sa când un astfel de sânge este absorbit, atras în propriul suflet? Trebuie să le fie adusă la rândul ei moartea violentă? Există vreo lege generală, care încearcă vreodată să repare dezechilibrul? Dacă sângele ne hrănește, ce îl hrănește la rândul său și este legat de reguli imuabile sau este la fel de capricios ca și noi? Suntem singurele creaturi de pe acest pământ libere să abuzeze de bunurile noastre?

— K'Chain Che'Malle nu l-a ucis pe Sorrit, spuse Icarium. — Nu știau nimic despre asta.

„Totuși, această creatură de aici a fost înghețată, așa că trebuie să fi fost cuprinsă în ritualul Jaghut-ului lui Omtose Phellack – cum a putut K’Chain Che’

Malle nu a știut de asta? Trebuie să fie, chiar dacă ei înșiși nu l-au ucis pe Sorrit.

— Nu, sunt nevinovați, Mappo. Sunt sigur de asta.

'Atunci cum?'

— Crucifixul, este Blackwood. Din tărâmul Tiste Edur. Din Tărâmul Umbrei, Mappo. În acel tărâm, după cum știți, lucrurile pot fi în două locuri deodată sau pot începe într-unul, dar se pot manifesta în cele din urmă în altul. Umbra rătăcește și nu respectă granițe.

— Ah, atunci... asta... a fost prins aici, extras din Shadow...

„Prins de magia de gheață a Jaghut-ului – totuși sângele vărsat și, probabil, otataralul, s-au dovedit prea înverșunați pentru Omtose Phellack, spulberând astfel vraja lui Jaghut.”

— Sorrit a fost ucis în Tărâmul Umbrei. Da. Acum modelul, Icarium, devine mult mai clar.

Icarium a fixat pe Trell cu ochi strălucitori, febrile. 'Este? Ai da vina pe Tiste Edur?

— Cine altcineva deține o asemenea comandă asupra Shadow? Nu pretendentul Malazan care acum stă pe tron!

Războinicul Jhag nu spuse nimic. Merse de-a lungul marginii piscinei, cu capul în jos, de parcă ar fi căutat semne de pe podeaua lovită. — Îl cunosc pe acest Jaghut.

Îi recunosc munca. Nepăsarea în dezlănțuirea lui Omtose Phellack. Era... tulburată. Nerăbdători, supărați, obosiți de căile nesfârșite pe care K'Chain Che'Malle le-au folosit în eforturile lor de a invada, de a întemeia colonii pe fiecare continent. Nu i-a păsat nimic de războiul civil care a afectat K'Chain Che'Malle. Acești Cozi Scurte își fugeau rudele, căutând un refugiu. Mă îndoiesc că sa obosit să pună întrebări.

— Crezi, a întrebat Mappo, că știe ce s-a întâmplat aici?

— Nu, altfel s-ar fi întors. S-ar putea să fie moartă. Atâția sunt...'

O, Icarium, dacă ți-ar fi pierdut astfel de cunoștințe.

Jhag-ul se opri și se întoarse pe jumătate. 'Sunt blestemat. Acesta este secretul pe care mi l-ai ascuns vreodată, nu-i așa? Există... amintiri. Fragmente.'

A ridicat o mână de parcă ar fi vrut să-și perie sprânceana, apoi a lăsat-o să cadă. „Simt... lucruri groaznice...”

'Da. Dar nu-ți aparțin, Icarium. Nu pentru prietenul care stă în fața mea acum.

Încruntarea din ce în ce mai adâncă a lui Icarium sfâșie inima lui Mappo, dar el nu și-a întors privirea, nu și-a abandonat prietenul în acest moment chinuit.

— Tu, a spus Icarium, ești protectorul meu, dar această protecție nu este așa cum pare. Ești alături de mine, Mappo, pentru a proteja lumea. De la mine.'

— Nu este atât de simplu.

'Nu-i aşa?'

'Nu. Sunt aici pentru a-l proteja pe prietenul pe care îl privesc acum, de... celălalt Icarium...

— Trebuie să se termine, Mappo.

'Nu.'

Icarium s-a confruntat din nou cu dragonul. — Gheaţă, spuse el murmurând. — Omtose Phellack. Se întoarse spre Mappo. — Vom pleca de aici acum. Călătorim la Jhag Odhan. Trebuie să caut rude din sângele meu. Jaghut.

Să ceară închisoare. Gheață veșnică, pecetluindu-te de toată viața. Dar nu vor avea încredere în asta. Nu, vor căuta să te omoare. Lasă-l pe Hood să se ocupe de tine. Și de data aceasta, vor avea dreptate. Căci inimile lor nu se tem de judecată, iar sângele lor... sângele lor este rece ca gheața.

*****

Şaisprezece tumule fuseseră ridicate la o jumătate de leghe la sud de Y'Ghatan, fiecare cu o sută de paşi lungime, treizeci lăţime şi trei înălţimi de oameni.

Blocuri de calcar tăiate brut și coloane interioare pentru a susține acoperișurile curbate, șaisprezece locuințe veșnic întunecate, adăpostul oaselor Malazan. Transeele proaspăt tăiate, căptușite cu piatră, ajungeau la ei din orașul îndepărtat, purtând apele uzate ale lui Y'Ghatan în fluxuri turgente, pline de muște.

Sentimentele, reflectă acru Pumnul Keneb, nu puteau fi clarificate.

Ignorând duhoarea cât a putut de bine, Keneb și-a călăuzit calul spre tumula centrală, care fusese odată depășită de un monument de piatră în cinstea celor căzuți ai imperiului. Statuia fusese răsturnată, lăsând doar piedestalul lat. Pe ea stăteau acum doi bărbați și doi câini, toți îndreptați spre pereții denivelați și văruiți ai lui Y'Ghatan.

Tumul lui Dassem Ultor și Prima sa sabie, care nu-l ținea pe Dassem și nici pe niciunul din paznicii lui care căzuse în afara orașului cu mulți ani în urmă. Majoritatea soldaților știau adevărul. Luptătorii mortali, legendari ai Primei Spade fuseseră îngropați în morminte nemarcate, pentru a-i feri de profanare, iar mormântul lui Dassem se credea că se afla undeva în afara Unta, pe Quon Tali.

Probabil gol.

Câinele de vite, Bent, își înclină capul uriaș pentru a-l privi pe Keneb împingându-și calul în sus pe panta abruptă. Ochi cu ramă roșie, întinși într-un cuib de cicatrici, o privire care l-a înfrigurat pe Malazan, amintindu-i încă o dată că nu și-a imaginat propria familiaritate cu acea fiară. Ar fi trebuit să moară cu Coltaine. Animalul arăta ca și cum a fost împletit din părți disparate, neidentificabile, aproximând doar forma unui câine. Mușchi ai umerilor cocoșați, neuniformi, gâtul rotund și gros ca coapsa unui bărbat matur, coapsele deformate, tricotate în mușchi, pieptul adânc ca al unui leu din deșert. Sub ochii goali, creatura era toată falca, peste tot, botul nealiniat, cei trei canini rămași vizibili chiar și atunci când gura feroce a lui Bent era închisă, pentru că cea mai mare parte a pielii care le acoperea fusese ruptă la cădere și nimic nu o înlocuise. O ureche tunsă, cealaltă s-a vindecat plat și în lateral.

Motul care era tot ce mai rămăsese din coada lui Bent nu s-a clătinat când Keneb descălecă. Dacă ar fi făcut-o, Keneb a permis posibilitatea că ar fi fost șocat de moarte.

Roach, câinele Hengese, uriaș, asemănător șobolanului, s-a ridicat la trap pentru a adulmeca cizma stângă a lui Keneb, după care s-a ghemuit ca o doamnă și a urinat pe piele. Înjurând, Malazanul s-a îndepărtat, înclinând un picior pentru o lovitură sălbatică, apoi oprind mișcarea la un mârâit adânc al lui Bent.

Liderul de război Gall a râs. — Roach, dar pretinde acest morman de pietre, Pumn. Hood știe, nu e nimeni dedesubt care să se jignească.

— Păcat că nu se poate spune același lucru pentru celelalte tumule, spuse Keneb, scoțându-și mănușile de călărie.

— Ah, dar acea insultă este de la picioarele cetăţenilor din Y'Ghatan.

— Atunci, Roach ar fi trebuit să arate mai multă răbdare, conducător de război.

— Ia-ne, omule, e un câine blestemat. În plus, crezi că va rămâne fără pipi în curând?

Dacă aș fi avut drumul meu, ar fi rămas fără mult mai multe. — Nu probabil, îți voi acorda. Acel șobolan are mai multe fluide maligne în el decât un taur bhederin turbat.

'Dieta slaba.'

Keneb sa adresat celuilalt bărbat: — Pumnul Temul, Adjunctul dorește să știe dacă cercetașii tăi Wickan au călărit prin oraș.

Tânărul războinic nu mai era un copil. Creștese lățimea la două mâini de la Aren. Slab, cu fața de șoim, cu mult prea multe pierderi acumulate în ochii lui negri. Războinicii din clanul Crow, care îi dispăruseră atât de mult comanda lui la Aren, au tăcut în aceste zile. Privind fixat pe Y'Ghatan, nu a dat nicio indicație că ar fi auzit cuvintele lui Keneb.

Din ce în ce mai mult ca Coltaine cu fiecare zi care trece, spune Gall. Keneb știa destule să aștepte.

Gall și-a dres glasul. — Drumul de vest dă semne ale unui exod, cu o zi sau două înainte de a ajunge noi. O jumătate de duzină de bătrâni călăreți Crow au cerut să urmărească și să distrugă refugiații care fugeau.

— Și unde sunt ei acum? întrebă Keneb.

— Păzesc trenul de bagaje, hah!

vorbi Temul. — Informaţi Adjunctul că toate porţile sunt sigilate. Un șanț a fost săpat la baza telului, tăind drumurile cu rampe din toate părțile, până la o adâncime de aproape un bărbat. Cu toate acestea, acest șanț nu are decât doi pași lățime – în mod clar inamicul a rămas fără timp.

Ramas fara timp. Keneb se întrebă de asta. Cu muncitorii presați, Leoman ar fi putut să aibă o barieră mult mai largă excavată în intervalul de o singură zi. 'Foarte bine. Cercetașii tăi au raportat vreo armă mare montată pe pereți sau pe acoperișurile turnurilor de colț?

— Baliste construite de Malazan, o duzină chiar, răspunse Temul, se găseau cam la intervale egale. Niciun semn de concentrare.

— Ei bine, spuse Keneb cu un mormăit, este o prostie să presupunem că Leoman ar da la iveală punctele sale slabe. Și zidurile aceia erau echipate?

— Da, mulțimi, toate strigând batjocuri la adresa războinicilor mei.

— Și arătându-și spatele goale, a adăugat Gall, întorcându-se să scuipe.

Roach trecu la trap pentru a adulmeca flegma strălucitoare, apoi o linsă.

Cu greață, Keneb își întoarse privirea, slăbind barbia cârmei. '

Pumnul Temul, ai judecat cea mai sigură abordare a noastră?

Temul aruncă o privire, fără expresie. 'Eu am.'

'Și?'

— Și ce, Pumn? Adjunctului nu îi pasă nimic de opiniile noastre.

— Poate că nu, dar aş vrea să vă aud gândurile în orice caz.

— Ignoră porţile. Folosește muniția Moranth și trage direct printr-un zid la jumătatea distanței dintre turn și poartă. Orice parte va face. Două părți ar fi și mai bune.

— Și cum vor supraviețui sapatorii la camparea la baza unui zid?

— Atacăm noaptea.

— Este un lucru riscant de făcut.

Temul se încruntă și nu spuse nimic.

Gall se întoarse să-l privească pe Keneb, cu fața lui gravată de lacrimi ușor neîncrezătoare.

— Începem un asediu, omule, nu un blestemat de dans al muștei.

'Știu. Dar Leoman trebuie să aibă magi, iar noaptea nu-i va ascunde pe sapatori.

— Pot fi contracarate, a replicat Gall. — Pentru asta sunt magii noștri.

Dar ne pierdem respirația cu astfel de lucruri. Adjunctul va face ce vrea ea.

Keneb se îndreptă spre dreapta și studie vasta tabără a Armatei a Paisprezecea, pregătită pentru a evita o ieșire, în cazul în care Leoman s-ar dovedi atât de prost.

Investitura ar fi un exercițiu atent, măsurat, desfășurat pe parcursul a două-trei zile. Gama balistei Malazan de pe pereți era binecunoscută, așa că nu aveau să fie surprize acolo. Chiar și așa, încercuirea le-ar întinde liniile îngrozitor de subțiri. Ar avea nevoie de amplasamente avansate pentru a supraveghea porțile, iar Wickanii și Seti ai lui Temul, precum și războinicii cai Khundryl ai lui Gall, împărțiți în companii și poziționați să răspundă în cazul în care Leoman îi surprinde.

Pumnul clătină din cap. — Asta nu înțeleg. Flota amiralului Nok navighează chiar acum spre Lothal cu cinci mii de pușcași la bord, iar odată ce Dujek forțează ultimul oraș să capituleze, va începe un marș rapid pentru a ni se alătura. Leoman trebuie să știe că poziția lui este fără speranță. El nu poate câștiga, chiar dacă ne va ataca. Vom putea în continuare să ținem acest laț înnodat strâns în jurul lui Y'Ghatan, în timp ce așteptăm întăriri. El a terminat. Deci, de ce continuă să reziste?

— Da, spuse Gall. — Ar fi trebuit să continue să călărească spre vest, în odhan. Nu l-am fi prins niciodată

acolo și ar putea începe să reconstruiască, atrăgând războinici către cauza lui.

Keneb aruncă o privire. — Deci, conducător de război, ești la fel de nervos ca și mine în privința asta.

— El vrea să ne sângereze, Keneb. Înainte să cadă, vrea să ne sângereze.

Un gest dur. — Mai multe tumule pentru a suna acest oraș blestemat. Și va muri luptând și astfel va deveni încă un martir.

— Deci, uciderea Malazanilor este un motiv suficient pentru a lupta. Ce am făcut ca să merităm asta?

— Mândria rănită, spuse Temul. „Un lucru este să suferi înfrângere pe un câmp de luptă, alta este să fii zdrobit când inamicul tău nu are nevoie nici măcar să scoată o sabie.”

— Umilit în Raraku, spuse Gall, dând din cap. „Cancerul în creștere în sufletele lor. Acest lucru nu poate fi cioplit. Malazanii trebuie făcuți să cunoască durerea.

— E ridicol, spuse Keneb. — Nu era suficientă glorie Lanțul de Câini pentru nenorociți?

— Prima victimă dintre învinşi este rechemarea propriei liste de crime, Fist, spuse Temul.

Keneb îl studie pe tânăr. Grub, cel găsit, era adesea în compania lui Temul și, printre multitudinea dezordonată de observații ciudate a băiețelului ciudat, Grub făcuse aluzii despre glorie, sau poate infamie, legată de viitorul lui Temul. Desigur, acel viitor ar putea fi mâine. În plus, Grub s-ar putea să nu fie mai mult decât un deștept de mintea... bine, nu cred asta – pare să știe prea multe. Dacă doar jumătate din lucrurile pe care le-a spus ar avea vreun sens... Ei bine, în orice caz, Temul a reușit totuși să-l sperie pe Keneb cu declarații mai potrivite pentru vreun militant veteran.

— Foarte bine, Pumnul Temul. Ce ai face, ai fi în locul lui Leoman?

Tăcere, apoi o privire rapidă la Keneb, ceva asemănător cu surpriza în trăsăturile unghiulare ale lui Temul. O clipă mai târziu, masca inexpresivă a revenit, iar el a ridicat din umeri.

— Coltaine umblă în umbra ta, Temul, spuse Gall, trecându-și degetele pe propria față de parcă ar imita lacrimile tatuate acolo. „Îl văd, iar și iar...”

— Nu, Gall. Ti-am mai spus. Nu vezi altceva decât căile Wickanilor; totul nu este decât imaginația ta. Coltaine m-a trimis departe; nu la mine se va întoarce.

Incă te bântuie, Temul. Coltaine te-a trimis cu Duiker ca să te ţină în viaţă, nu să te pedepsească sau să te facă de ruşine. De ce nu accepti asta? — Am văzut o mulţime de Wickan, spuse Gall cu un mârâit.

Aceasta avea sunetul unui argument vechi. Oftând, Keneb se apropie de calul său. — Ultimele cuvinte pentru Adjunct? Oricare dintre voi? Nu? Foarte bine.' Se ridică în şa şi strânse hăţurile.

Câinele de vite Bent îl privea cu ochii săi morţi, de culoarea nisipului.

În apropiere, Roach găsise un os şi zăcea întins pe burtă, cu picioarele desfăcute, în timp ce roadea concentrarea fără minte unică pentru câini.

La jumătatea pantei, Keneb şi-a dat seama de unde probabil venise acel os. O lovitură, în regulă, destul de tare pentru a-l trimite pe şobolanul ăla direct prin Poarta lui Hood.

****

Caporalul Deadsmell, Throatslitter şi Widdershins stăteau în jurul unui joc de Troughs, pietre negre care săreau pe cârmă şi se rostogoleau în cupe, în timp ce Bottle se îndrepta.

— Unde este sergentul tău? el a intrebat.

Deadsmell aruncă privirea în sus, apoi înapoi în jos. — Amestecând vopsea.

'A picta? Ce fel de vopsea?

— Este ceea ce face Dal Honese, spuse Widdershins, vopsea pentru mască de moarte.

— Înainte de un asediu?

Throatslitter şuieră – ce a trecut drept râs, presupunea Bottle – şi a spus: „Auzi asta? Înainte de un asediu. E foarte drăguţ, foarte drăguţ, Bottle.

— Este o mască de moarte, idiotule, îi spuse Widdershins lui Bottle. — Îl pictează când crede că e pe cale să moară.

— O atitudine grozavă pentru un sergent, spuse Bottle, privind în jur. Ceilalţi doi soldaţi ai echipei a IX-a, Galt şi Lobe, se certau ce să pună într-o oală cu apă clocotită. Amândoi ţineau pumni de ierburi şi, în timp ce fiecare

întinse mâna pentru a arunca ierburile în celălalt soldat, a împins acea mână și a căutat să o arunce pe a lui. Din nou și din nou, peste apa clocotită. Nici unul nu a vorbit. — În regulă, unde își găsește Balm vopseaua?

— Există un cimitir local la nord de drum, spuse Deadsmell. — Bănuiesc că poate acolo.

— Dacă nu-l găsesc, spuse Bottle, căpitanul vrea o întâlnire cu toți sergenții din compania ei. Amurg.'

'Unde?'

— Stala de oi din spatele fermei la sud de drum, cea cu acoperișul prăbușit.

Lângă vatră, oala se uscate, iar Galt și Lobe se certau pentru ulcioarele cu apă.

Bottle a trecut la următoarea tabără. L-a găsit pe sergent Moak întins, cu spatele sprijinit pe o grămadă de așternuturi. Falari, cu părul aramiu și cu barbă, își strângea dinții prea mari cu o coloană de pește. Soldații lui nu erau la vedere.

'Sergent. Căpitanul Faradan Sort a convocat o întâlnire...

'Am auzit. Nu sunt surd.

— Unde este echipa ta?

— Am ghemuit.

'Toti?'

— Am gătit aseară. Au stomacurile slabe, asta-i tot. A eructat, iar o clipă mai târziu, Bottle simți un miros de ceva asemănător cu intestinele de pește putrezite.

— Ia-mă! Unde ai găsit unde să prinzi pești pe acest traseu?

— Nu. Am adus-o cu mine. Era un pic cam mare, e adevărat, dar nimic pe care un soldat adevărat nu ar putea face față. Sunt niște zgârieturi în oală – vrei ceva?

'Nu.'

— Nu e de mirare că Adjunctul are necazuri, cu o întreagă armata blestemată de lași sâcâitori.

Bottle a trecut pe lângă pentru a merge mai departe.

— Hei, a strigat Moak, spune-i lui Fid că pariul este încă deschis în ceea ce mă priveşte.

— Ce pariu?

— Între el și mine și asta e tot ce trebuie să știi.

'Amenda.'

L-a găsit pe sergent Mosel și echipa sa demontând un vagon stricat în șanț. Strânseseră lemnele, iar Flashwit și Mayfly erau cuie, știfturi și accesorii din scândurile uzate,

în timp ce Taffo și Uru Hela se luptau cu o osie sub privirea atentă a sergentului.

Mosel aruncă o privire. — Sticlă, nu-i așa? Echipa a patra, a lui Fid, nu? Dacă îl cauți pe Neffarias Bredd, tocmai l-ai ratat. Un om uriaș, trebuie să aibă sânge Fenn în el.

— Nu, nu am fost, sergent. L-ai văzut pe Bredd?

— Ei bine, nu eu, tocmai m-am întors, dar Flashwit...

La pomenirea numelui ei, femeia corpuloasă ridică privirea. 'Da. Am auzit că era pe aici. Hei, Mayfly, cine s-a spus că a venit?

'OMS?'

— Neffarias Bredd, vacă grasă, despre cine altcineva am mai vorbi?

— Nu știu cine a spus ce. Ascultam doar pe jumătate, oricum. Cred că a fost Smiles, a fost Smiles? Ar fi putut fi. Oricum, aș vrea să mă rostogolesc în pături cu omul acela...

„Smiles nu este un bărbat...”

— Nu ea. Bredd, vreau să spun.

Bottle a întrebat: — Vrei să te culci cu Bredd?

Mosel se apropie, cu ochii îngustaţi. — Îţi faci joc de soldaţii mei, Bottle?

— Nu aș face niciodată asta, sergent. Am venit să spun că este o întâlnire...

— O, da, am auzit.

'De la care?'

Bărbatul slăbit a ridicat din umeri. — Nu-mi amintesc. Conteaza?'

— Se întâmplă dacă înseamnă că îmi pierd timpul.

— Nu ai timp de pierdut? De ce, ce te face unic?

— Acea axă nu pare ruptă, observă Bottle.

— Cine a spus că este?

— Atunci de ce desfaci căruţa?

„Îi mâncăm praful atât de mult încât doar ne-am răzbunat”.

— Atunci unde este căruţarul? Echipa de încărcare?

Flashwit a râs într-un râs urât.

Mosel ridică din nou din umeri, apoi făcu un semn mai jos pe şanţ. Patru siluete, legate și călușate, zăceau nemișcate în iarba galbenă.

Cele două echipe de sergenți Sobelone și Tugg s-au adunat în jurul unui meci de lupte între, Bottle văzu în timp ce își împinge loc pentru a vedea mai bine, Saltlick și Shortnose. Monede erau aruncate în jos, umflând praful drumului, în timp ce cei doi infanterişti grei se încordau şi

se ridicau într-un nod de prinderi de braţe şi picioare. Fața masivă și rotundă a lui Saltlick era vizibilă, roșie, transpirată și striată de praf, expresia fixată în incomprehensibilitatea lui obișnuită, asemănătoare unei vaci, neinteresată. Clipi încet și părea să se concentreze să mestece ceva.

Bottle îl înghiont pe Toles, soldatul din dreapta lui. — Pentru ce se ceartă?

Toles se uită de sus la Bottle, cu fața subțire și palidă tremurând. 'E foarte simplu. Două echipe, defilând în pas, una în spatele celeilalte, apoi cealaltă în fața celei care fusese în față, dovedind că camaraderia mitică nu este altceva decât un instigator epic al poeziei proaste și al cântecelor năucitoare menite să-i liniștească pe cei smeriți, pe scurt, o minciună. Culminând în cele din urmă cu această manifestare nerespectată a instinctelor animale...

— Saltlick i-a rupt urechea lui Shortnose, spuse caporalul Reem, stând în stânga lui Bottle.

'Oh. Asta mestecă?

— Da. Luându-și timpul și cu el.

— Tugg și Sobelone știu despre întâlnirea căpitanului?

— Da.

— Deci, Nasul Scurt, căruia i s-a tăiat vârful nasului, acum are și o singură ureche.

— Da. Va face orice ca să-i deosebească fața.

— El este cel care s-a căsătorit săptămâna trecută?

— Da, la Hanno acolo. Ea este cea care pariază împotriva lui. Oricum, din câte am auzit, nu fața lui îl adoră, dacă știi ce vreau să spun.

Bottle zări un deal jos de pe partea de nord a drumului pe care se aflau o zeci de copaci guldindha răsuciți și cocoșați. — Asta e vechiul cimitir?

— Pare, de ce?

Fără să răspundă, Bottle și-a împins drumul înapoi printre mulțime și a pornit spre cimintă. L-a găsit pe sergent Balm în groapa unui jefuitor, cu fața striată de cenușă, scoțând un geamăt nazal monoton ciudat în timp ce dansa în cercuri strânse.

— Sergent, căpitanul vrea o întâlnire...

— Taci, sunt ocupat.

— Amurg, în ţarcul oilor...

„Întrerupeți un cântec de moarte Dal Honese și veți cunoaște o mie de mii de vieți de blesteme, liniile voastre de sânge pentru totdeauna. Bătrânele păroase vă vor fura

copiii și copiii copiilor voștri și îi vor toca și le vor găti cu legume și tuberculi și câteva fire prețioase de șofran...

— Am terminat, sergent. Comenzi livrate. La revedere.'

„-iar vrăjitorii Dal Honese care poartă brâuri de șarpe se vor culca cu femeia ta și ea va naște viermi veninoși, toți acoperiți cu păr negru creț...”

— Ține-o tot așa, sergent, și o să fac o păpușă din tine...

Balsam a sărit din groapă, cu ochii deodată mari. 'Om rău! Stai departe de mine! Nu ți-am făcut niciodată nimic! S-a învârtit și a fugit, cu piei de gazelă clătinând.

Bottle s-a întors și a început drumul lung înapoi la tabără.

****

L-a găsit pe Strings adunându-și arbaleta, Cuttle privind cu interes avid. O ladă cu muniții Moranth era într-o parte, capacul desfăcut și grenadosul zăceau ca ouă de țestoasă în cuiburi de căptușeală. Ceilalți din echipă stăteau la ceva distanță, părând nervoși.

Sergentul ridică privirea. — Sticla, le-ai găsit pe toate?

— Da.

'Bun. Deci, cum rezistă celelalte echipe?

— În regulă, răspunse Bottle. Îi privi pe ceilalți din partea îndepărtată a vetrei. 'Care e ideea?' el a intrebat. — Dacă acea cutie se ridică, va dărâma zidul lui Y'Ghatan de aici, iar tu și cea mai mare parte a acestei armate veți fi grindină roșie.

Expresii bruște de oi. Mormăind, se ridică Koryk, în mod deliberat ocazional. — Stăteam deja aici, spuse el. „Atunci Tarr și Smiles s-au târât să se ghemuiască în umbra mea”.

— Omul minte, spuse Smiles. — În plus, Bottle, de ce te-ai oferit voluntar să te plimbi cu ordinele căpitanului?

— Pentru că nu sunt prost.

— Da? spuse Tarr. — Ei bine, acum te-ai întors, nu-i așa?

— Credeam că vor fi terminate până acum. Făcu cu mâna o muscă care bâzâia în fața feței lui, apoi se apropie să se așeze în aval de vânt. — Deci, sergent, ce crezi că are de spus căpitanul?

— Sapitori și scuturi, spuse Cuttle mârâind.

— Scuturi?

— Da. Ne năruim cocoșați jos, iar voi ceilalți ne protejați de toate săgețile și stâncile până când terminăm de plantat minele, apoi oricine a mai rămas fuge înapoi, cât de repede poate și nu va fi suficient de repede.

— Atunci, o călătorie dus-întors.

Cuttle rânji.

— Va fi mai elaborat decât atât, spuse Strings. 'Sper.'

— Intră direct, asta face.

— Poate, Cuttle. Poate nu. Ea vrea ca cea mai mare parte a armatei ei să mai respire când praful se va așeza.

— Minus câteva sute de sapatori.

— Devenim destul de rari așa cum este, a spus Strings. — Nu va dori să ne irosească.

— Ar fi o premieră pentru Imperiul Malazan;

Sergentul se uită la Cuttle. — Să-ți spun, de ce nu te omor acum și nu termin cu asta?

'Uita. Vreau să vă iau cu mine pe ceilalți, scuzele de scuze.

În apropiere, sergentul Gesler și echipa sa apăruseră și își făceau tabăra. Caporalul Stormy, remarcă Bottle, nu era cu ei. Gesler se apropie cu pași mari. — Fid.

— De asemenea, Kalam și Quick înapoi?

— Nu, au continuat, cu Stormy.

'Pe? Unde?'

Gesler se ghemui vizavi de Strings. — Să spunem că mă bucur să văd fața ta urâtă, Fid. Poate se vor întoarce, poate nu.

Îți voi spune despre asta mai târziu. Am petrecut dimineața cu Adjunctul. Avea o mulțime de întrebări.

'Despre ce?'

Despre lucrurile despre care vă voi spune mai târziu. Deci avem un nou căpitan.

— Faradan Sort.

— Korelri?

Strings dădu din cap. „Stad the Wall, credem noi”.

— Deci probabil că poate lua un pumn.

— Atunci dă înapoi, da.

— Ei bine, e grozav.

— Vrea toți sergenții la o întâlnire în seara asta.

— Cred că mă voi întoarce și voi răspunde la câteva dintre întrebările Adjunctului.

— Nu poți evita să o întâlnești pentru totdeauna, Gesler.

'Oh da? Priveste-ma. Deci, unde l-au mutat pe Căpitanul Kindly?

Corzile au ridicat din umeri. „Pentru o companie care trebuie să se pună în formă, îmi imaginez.”

— Și noi nu?

— Ne înspăimântă mai greu decât pe cei din această armată, Gesler. Cred că deja renunțase la noi, în orice caz. Nu-mi pare rău să-l văd pe nenorocitul nenorocit pe drum. Această întâlnire din seara asta va fi probabil despre ceea ce vom face în asediu. Ori asta, ori vrea doar să ne pierdem timpul cu o tiradă inspirată.

— Pentru gloria imperiului, spuse Gesler, strâmbându-se.

— Pentru răzbunare, spuse Koryk de unde stătea legând fetișuri pe baldric.

— Răzbunarea este glorioasă, atâta timp cât noi o livrăm, soldat.

— Nu, nu este, spuse Strings. — Este sordid, indiferent cum ai privi.

— Relaxează-te, Fid. Eram doar pe jumătate serios. Ești atât de tensionat încât ai crede că ne îndreptăm spre un asediu sau așa ceva. Oricum, de ce nu există câteva mâini ale lui Claw care să facă treaba murdară? Știi, infiltrează-te în oraș și în palat și bagă un cuțit în Leoman și gata. De ce trebuie să ne încurcăm cu o luptă adevărată? Ce fel de imperiu suntem noi în zilele noastre?

Nimeni nu a vorbit o vreme. Bottle își urmărea sergentul. Strings testa arbaleta, dar Bottle vedea că se gândea.

Cuttle spuse: — Laseen i-a tras înăuntru. Aproape și strâns.

Respectul pe care Gesler l-a fixat pe sapator a fost de nivel, de măsurat. — Asta e zvonul, Cuttle?

— Unul dintre ei. Ce stiu eu? Poate că a prins ceva în vânt.

— Sigur că ai făcut-o, mormăi Strings în timp ce examina cazul certurilor.

— Numai că puţinele companii veterane care se aflau încă pe Quon Tali au primit ordin să ajungă în Unta şi în oraşul Malaz.

Strings ridică privirea în cele din urmă. „Orașul Malaz? De ce acolo?'

— Zvonurile nu erau atât de specifice, sergent. Doar unde, nu de ce. Oricum, se întâmplă ceva.

— De unde ai prins toate astea? întrebă Gesler.

— Noul sergent, Hellian, de la Kartool.
— Cel beat?
'Ea e.'
— Surprins că a observat ceva, observă Strings. — Ce a făcut-o să fie transportată aici?
— Despre care ea nu va vorbi. În locul nepotrivit la momentul nepotrivit, îmi dau seama, din felul în care fața ei se răsucește acru pe subiect. Oricum, ea s-a dus mai întâi în orașul Malaz, apoi s-a alăturat cu transporturile de la Nap, apoi a mers la Unta. Niciodată nu pare atât de beată încât să nu-și poată ține ochii deschiși.
— Încerci să-i pui mâna pe coapsă, Cuttle?
— Un pic prea tânăr pentru mine, Fid, dar un bărbat ar putea face mai rău.
— O soție cu ochii îngroziți, spuse Smiles cu un pufnit. — Probabil că asta e cel mai bun lucru pe care l-ai putea descurca, Cuttle.
„Când eram băiat”, a spus sapătorul, întinzându-și mâna pentru a colecta o grenadă – o grenadă mai ascuțită, remarcă cu alarmă Bottle când Cuttle începea să o arunce în aer și să o prindă cu o mână – „de fiecare dată când spuneam ceva lipsit de respect față de Mai buni mei, tatăl meu m-ar scoate pe spate și m-ar plesni pe jumătate inconștient. Ceva îmi spune, Zâmbește, tatăl tău a fost mult prea indulgent când a fost vorba de fetița lui.
— Încearcă, Cuttle, și-ți înfig un cuțit în ochi.
— Dacă aș fi fost tatăl tău, Smiles, m-aș fi sinucis de mult.
A devenit palidă la asta, deși nimeni altcineva nu părea să observe, din moment ce ochii lor urmăreau grenada în sus și în jos.
— Pune-o deoparte, spuse Strings.
O ridicare ironică a sprâncenelor, apoi, zâmbind, Cuttle întoarse ascuțitorul în ladă. — Oricum, se pare că Hellian are un caporal capabil, ceea ce îmi spune că a avut o judecată bună, în ciuda faptului că a băut coniac ca apa.
Trandafir de sticla. — De fapt, am uitat de ea. Unde sunt tabăra, Cuttle?
— Lângă vagonul cu rom. Dar ea știe deja despre întâlnire.
Bottle aruncă o privire spre lada cu muniții. 'Oh. Ei bine, mă duc să mă plimb în deșert.
— Nu te rătăci prea departe, spuse sergentul, ar putea fi unii dintre războinicii lui Leoman acolo.
'Dreapta.'

La scurt timp mai târziu, a ajuns în vizorul locului de întâlnire prevăzut. Chiar dincolo de clădirea prăbușită se afla o grămadă de gunoi acoperită de vegetație, deformată, cu smocuri de iarbă galbenă răsărind din movila de mărimea tumulei. Nu era nimeni în vedere. Bottle și-a îndreptat drumul spre miez, zgomotele din tabără scăzând în spatele lui. Era după-amiaza târziu, dar vântul rămânea fierbinte ca suflarea unui cuptor.

Pietre de perete și de fundație cizelate, idoli sparți, lungimi de lemn așchiat, oase de animale și ceramică spartă. Sticla s-a urcat pe lateral, observând cele mai recente resturi – ceramică în stil Malazan, glazură neagră, ghemuită, imagini fragmentate ale celor mai comune motive:

Moartea lui Dassem Ultor în afara Y'Ghatan, Împărăteasa pe tronul ei, Primii Eroi și panteonul Quon. Stilul local, Bottle văzuse din satele prin care trecuseră, era mult mai elegant, alungit cu glazură crem sau alb pe gât și margini și roșu decolorat pe corp, împodobit cu imagini pline de nuanțe și realiste. Bottle s-a oprit văzând un astfel de ciob, o piesă de corp, pe care fusese pictat Lanțul de Câini. A luat-o, a șters praful din scena ilustrată. O parte din Coltaine era vizibilă, lipită de crucea de lemn, deasupra capului, un val sălbatic de corbi negre. Sub el, Wickans și Malazans morți și un câine de vite înțepenit pe o suliță. Un fior i-a șoptit de-a lungul coloanei vertebrale și a lăsat ciobul să cadă.

În vârful movilei, a stat un timp, studiind întinderea armatei Malazan de-a lungul drumului și revărsându-se în lateral. Călărețul ocazional trece prin purtare de mesaje și rapoarte; păsări carii, capemoths și rhizan care se rotesc deasupra capetelor ca muște roiind.

Îi displăceau atât de mult prevestirile.

Scoțându-și cârma, Bottle și-a șters transpirația de pe frunte și s-a întors cu fața spre odhan spre sud. Cândva fertil, poate, dar acum un pustiu. Pentru care merită să lupți? Nu, dar atunci, nu a fost mare lucru. Soldatul de lângă tine, poate – i se spusese asta de destule ori, de către vechii veterani care nu mai aveau nimic altceva decât acea companie dubioasă. Asemenea legături nu se puteau naște decât din disperare, o închidere a spiritului, într-o zonă gestionabilă, dar jalnică, care conține lucruri și oameni de care ți-ar putea păsa. În rest, pură indiferență, răsucindu-se ocazional în răutate.

Doamne, ce caut aici?

Să te împiedici de moduri de a trăi nu părea o cale demnă de urmat.

Cu excepția lui Cuttle și a sergentului, echipa era formată din oameni care nu erau diferiti de Bottle. Tânăr, dornic de un loc unde să stea care să nu se simtă atât de izolat și singur, sau umplut-se de bravada pentru a masca sinele fragil care se ascunde în interior. Dar toate acestea nu au fost o surpriză. Tinerețea era cu capul, chiar și atunci când se simțea statică, stagnantă și înăbușitoare. Îi plăceau extrem de emoțiile sale, stropite cu mirodenii aprinse, cât să ardă gâtul și să dea flacără la inimă. Viitorul nu s-a grăbit în mod conștient – a fost doar locul în care ai ajuns dintr-o dată, bătut și obosit și întrebându-te cum, în numele lui Hood, ai ajuns acolo. Bine. Putea să vadă asta. Nu avea nevoie de ecourile sfatului neîncetat al bunicii care îi șopteau prin gânduri.

Presupunând, desigur, că acea voce îi aparține bunicii sale. Începuse să bănuiască altceva.

Bottle a traversat grămada, a coborât pe partea de sud. La baza de aici, pământul uscat era înțepat, dezvăluind resturi mult mai vechi de gunoi – cioburile smălțuite cu roșu, cu imagini șterse ale carelor și siluete stilizate, purtând coifuri ornamentate și mânuind arme ciudate cu lame cu cârlig. Borcanele masive de ulei de măsline comune acestei regiuni au păstrat aceste forme vechi, agățându-se de o antichitate în mare parte uitată, de parcă epoca de aur pierdută acum ar fi diferită de cea actuală.

Observațiile bunicii lui, acelea. Nu avusese nimic bun de spus despre Imperiul Malazan, dar cu atât mai puțin despre Confederația Untan, Liga Li Heng și toți ceilalți conducători despotici din zilele pre-imperiului de pe Quon Tali. Fusese copil prin toate războaiele Itko Kan-Cawn Por, Marea Seti, migrațiile Wickan, încercarea Quon de hegemonie. Tot sânge și prostie, spunea ea. Toate trageți și trageți. Bătrânii cu ambițiile lor și tinerii cu zelul lor nerăbdător și fără minte. Cel puțin Împăratul a pus capăt tuturor – un cuțit în spate pentru acei tirani cenușii și războaie îndepărtate pentru tinerii zeloți. Nu este corect, dar nimic nu este niciodată. Nu e bine, așa cum am spus, dar mai bine decât cel mai rău, și îmi amintesc de cel mai rău.

Iată-l acum, în mijlocul unuia dintre acele războaie îndepărtate. Cu toate acestea, motivațiile lui nu fuseseră zel. Nu, ceva mult mai patetic.

Plictiseala era un motiv slab pentru a face orice. Este mai bine să ții în sus un tip de neprihănire furioasă, oricât de greșit și lipsit de subtilitate.

Cuttle vorbește despre răzbunare. Dar el face ca încercarea lui de a ne hrăni cu ceva prea evident și nu ne umflam de furie așa cum ar trebui. Nu putea fi sigur de asta, dar această armată se simțea pierdută. În miezul său era un loc gol, care aștepta să fie umplut, iar Bottle se temea că va aștepta pentru totdeauna.

S-a așezat pe pământ, a început o serie tăcută de invocări.

În curând, o mână de șopârle s-au grăbit pe pământul prăfuit spre el. Doi rhizan s-au așezat pe coapsa lui dreaptă, cu aripile nemișcate. Un păianjen arc, mare ca copita unui cal și de culoarea sticlei verde, a sărit de pe o stâncă din apropiere și a aterizat ușor ca o pană pe genunchiul său stâng. Și-a studiat șirul de însoțitori și a decis că vor face. Gesturi, bătăi de degete, comenzi tăcute și slujitorii pestriți se grăbeau, făcându-se pe toți spre țarcul unde căpitanul avea să se adreseze sergenților.

A meritat să știm cât de largă avea să fie Poarta lui Hood după atac.

Și apoi altceva era pe drum.

Transpirație bruscă pe pielea lui Bottle.

Ea a apărut din ceata căldurii, mișcându-se ca un animal – pradă, nu prădător, în fiecare mișcare atentă și atentă – cu blană fină, maro adânc, o față mult mai umană decât o maimuță, plină de expresie – sau cel puțin potențialul său, căci privirea pe care ea i-a fixat acum era singulară în curiozitatea ei. La fel de înalt ca Sticla, slabă, dar cu sânii grei, burta întinsă. Supărată, se apropie ea.

Ea nu este reală. O manifestare, o conjurare. O amintire a izvorât din praful acestui pământ.

O privi ghemuindu-se pentru a strânge un pumn de nisip, apoi aruncându-l spre el, scoţând un mormăit puternic. Nisipul a căzut scurt, câteva pietricele i-au sărit de pe cizme.

Sau poate eu sunt cel conjurat, nu ea. În ochii ei, minunea de a veni față în față cu un zeu sau cu un demon. S-a uitat dincolo de ea și a văzut priveliștea unei savane, plină de iarbă, arbori de copaci și animale sălbatice.

Nimic nu ar fi trebuit să fie, doar ceea ce a fost cândva, cu mult timp în urmă. Oh, spirite, de ce nu mă lăsați în pace?

Ea o urmărea. Urmându-i pe toți. Intreaga armată. Il simțea, putea vedea semnele trecerii lui, poate chiar auzi zgomotul îndepărtat al roților de metal și de lemn lovind pietrele de pe drum în timp ce se legănau. Condusă mai departe de frică și fascinație, ea o urmase, fără să înțeleagă cum viitorul putea răsuna înapoi în lumea ei, în timpul ei. Nu intelegi? Ei bine, nici el nu putea. Ca și cum totul ar fi prezent, ca și cum fiecare clipă coexistă. Și iată-ne noi doi, față în față, amândoi prea ignoranți pentru a ne împărți credința, felul nostru de a vedea lumea – și așa le vedem pe toate, deodată, și dacă nu suntem atenți ne va înnebuni.

Dar nu era cale de întoarcere. Pur și simplu pentru că spatele nu a existat.

El a rămas aşezat, iar ea s-a apropiat, trăncănind acum într-o limbă glotală ciudată, plină de clicuri şi opriri. Își făcu un semn spre burtica ei, și-a trecut o figură index de-a lungul ei, ca și cum ar fi desenat o formă pe pielea pufosă și mai palidă.

Bottle dădu din cap. Da, porți un copil. Inteleg atat. Totuși, ce înseamnă asta pentru mine?

Ea a aruncat mai mult nisip spre el, cea mai mare parte lovind sub pieptul lui. Îi făcu cu mâna norul din fața ochilor săi înțepați.

O aruncare înainte, surprinzător de rapidă, iar ea îl prinse de încheietura mâinii, îi trase brațul înainte, îi puse mâna pe burta ei.

El a întâlnit-o în privire și a fost zguduit până în miezul lui. Aceasta nu era o creatură fără minte. Eres'al. Dorința din acei ochi întunecați și uimitor de frumoși l-a făcut să se tăvălească mental.

— În regulă, șopti el și încet și-a trimis simțurile în căutarea acelui pântece, în spiritul care creștea în el.

Pentru fiecare urâciune, trebuie să apară răspunsul ei. Inamicul lui, contrabalansarea lui. Iată, în cadrul acestui Eres'al, un astfel de răspuns. Spre o urâciune îndepărtată, corupția unui spirit odată nevinovat.

Inocența trebuie să renaște. Totuși... pot vedea atât de puțin... nu uman, nici măcar din această lume, cu excepția a ceea ce Eres'al însuși a adus la unire. Astfel, un intrus. Din alt tărâm, un tărâm lipsit de inocență. Pentru a-i face parte din această lume, unul de felul lor trebuie să se nască... în acest fel. Sângele lor trebuie să fie atras în fluxul de sânge al acestei lumi.

Dar de ce un Eres'al? Pentru că... zei de jos... pentru că ea este ultima creatură nevinovată, ultimul strămoș

nevinovat al liniei noastre. După ea... începe degradarea spiritului. Schimbarea perspectivei, separarea de orice altceva, cioplirea granițelor – în pământ, în modul minții de a vedea. După ea, suntem doar... noi.

Realizarea – recunoașterea – a fost devastatoare. Bottle îi trase mâna. Dar era prea tarziu. Știa prea multe lucruri, acum. Tatăl... Tiste Edur. Copilul care va veni... singurul candidat pur pentru un nou Tron al Umbrei – un tron care comandă un tărâm vindecat.

Și ar avea atât de mulți dușmani. Asa de mult...

— Nu, spuse el creaturii, clătinând din cap. „Nu poți să mă rogi. Nu trebuie să. Nu sunt un zeu. Sunt doar un...'

Totuși... ei trebuie să-i par exact așa. O viziune. Ea caută spiritele și abia știe asta. Se poticnește, la fel de mult ca noi toți, dar în ea există un fel de... certitudine. Speranţă. Zei... credință.

Smerit dincolo de cuvinte, umplut de rușine, Bottle s-a îndepărtat, zgâriind panta movilei, printre resturi de civilizație, cioburi de oală și fragmente de mortar, bucăți de metal ruginite. Nu, nu a vrut asta. Nu puteam cuprinde aceasta... această nevoie în ea. El nu putea fi ea... credința ei.

Ea s-a apropiat și mai mult, cu mâinile închizându-se în jurul gâtului lui și l-a târât înapoi. Dinții dezveliți, ea l-a scuturat.

Neputând să respire, Bottle s-a agitat în strânsoarea ei.

Ea l-a aruncat jos, s-a călărit pe el, i-a eliberat gâtul și a ridicat doi pumni de parcă ar fi vrut să-l lovească.

— Vrei să fiu zeul tău? Gâfâi el: — Bine, atunci! Fie ca tine!' El se uită la ochii ei, la pumnii ridicati sus, încadrați de lumina strălucitoare și orbitoare a soarelui.

Deci, așa se simte un zeu?

O strălucire strălucitoare, de parcă ar fi fost scoasă o sabie, un șuierat nerăbdător de fier umplându-i capul. Ceva asemănător cu o provocare acerbă. Clipind, se trezi privind în sus la cerul gol, întins pe groapa accidentată. Ea dispăruse, dar el încă simțea ecoul greutății ei pe șoldurile lui și erecția îngrozitoare pe care o declanșase poziția ei în el.

****

Pumnul Keneb intră în cortul Adjunctului. Masa-hărți fusese asamblată și pe ea se afla o hartă imperială a Y'Ghatan, care fusese livrată cu o săptămână mai devreme de un călăreț de la Onearm's Host. A fost interpretarea unui savant desenată la scurt timp după căderea lui Dassem. Lângă Tavore stătea Tene Baralta, ocupat să mâzgâlească peste pergament cu un băţ de cărbune, iar Lama Roşie vorbea.

„... reconstruit aici, și aici, în stilul Malazan de coloane scufundate și bretele scufundate. Inginerii au descoperit că ruinele de sub străzi erau un labirint de buzunare, camere vechi, străzi pe jumătate îngropate, fântâni și coridoare cu pereți interiori. Ar fi trebuit să fie aplatizat totul, dar cel puțin o vârstă de construcție a fost de o talie care să rivalizeze cu ceea ce este posibil în zilele noastre. Evident, asta le-a dat probleme, motiv pentru care au renunțat la al patrulea bastion'.

— Înțeleg, spuse Adjunctul, totuși, așa cum am afirmat mai devreme, Pumnul Baralta, nu mă interesează să atac cel de-al patrulea bastion.

Keneb putea să vadă frustrarea bărbatului, dar el și-a ținut limba, aruncând pur și simplu bastonul de cărbune și îndepărtându-se de masă.

În colț stătea Pumnul Blistig, cu picioarele întinse într-o postură care se limitează la insubordonare.

— Pumnul Keneb, spuse Tavore, cu ochii încă ațintiți pe hartă, te-ai întâlnit cu Temul și liderul de război Gall?

„Temul raportează că orașul a fost evacuat – un exod de cetățeni pe drumul spre Lothal. În mod clar, Leoman plănuiește un asediu îndelungat și nu este interesat să hrănească nimănui decât soldați și personalul de sprijin.

— Vrea spațiu de manevră, spuse Blistig de unde stătea. „Panica pe străzi nu va merge. Nu ar trebui să citim prea multe, Keneb.

„Bănuiesc”, a spus Tene Baralta, „nu citim suficient în asta. Sunt nervos, Adjunct. Despre toată această situație blestemată. Leoman nu a venit aici să apere ultimul oraș rebel. El nu a venit să-i protejeze pe ultimii credincioși – prin cele șapte Sfinte, i-a alungat chiar din casele lor, din propriul lor oraș! Nu, nevoia lui de Y'Ghatan era tactică și asta mă îngrijorează, pentru că nu-i dau niciun sens.

Adjunctul a vorbit: — Temul mai avea ceva de spus, Keneb?

— Avea gânduri la un atac de noapte, cu sapatori, care dărâmase o secțiune de zid. Probabil, atunci vom urma cu putere, în acea breșă, pătrunzând adânc în inima lui Y'Ghatan. Tăiați destul de departe și îl putem izola pe Leoman în palatul lui Falah'd...

— Prea riscant, spuse Tene Baralta, mormăit. — Întunericul nu-i va acoperi pe acei sapatori de la magii lor. Ar fi măcelăriți...

„Riscurile nu pot fi evitate”, a spus Tavore.

Sprâncenele lui Keneb se ridicară. — Temul a spus cam la fel, Adjunct, când s-a discutat pericolul.

— Tene Baralta, continuă Tavore după o clipă, tu și Blistig ați fost îndrumați cu privire la dispoziția companiilor dumneavoastră. Cel mai bine începeți pregătirile. Am vorbit direct cu căpitanul Faradan Sort despre ce i se va cere ei și echipelor ei. Nu vom pierde timpul cu asta. Ne mutam in seara asta. Pumnul Keneb, rămâi, te rog. Ceilalți dintre voi sunteți concediați.

Keneb i-a urmărit pe Blistig și pe Baralta plecând, citind într-o serie de semne mici – poziția, întinderea umerilor și rigiditatea mersului lor – adâncimea demoralizării lor.

— Comanda nu vine din consens, spuse Adjunctul, tonul ei brusc dur când se înfrunta pe Keneb. „Eu dau ordinele, iar ofițerii mei trebuie să le respecte. Ar trebui să fie ușurați, așa este, pentru că toată responsabilitatea revine numai mie și numai mie. Nimeni altcineva nu va trebui să răspundă împărătesei.

Keneb dădu din cap: — După cum spui, adjunct. Cu toate acestea, ofițerii tăi se simt responsabili – pentru soldații lor...

— Mulți dintre ei vor muri, mai devreme sau mai târziu, pe un câmp de luptă.

Poate chiar aici în Y'Ghatan. Acesta este un asediu, iar asediile sunt dezordonate.

Nu am luxul să-i înfometez. Cu cât Leoman rezistă mai mult, cu atât este mai mare riscul de erupții în toate cele șapte orașe. High Fist Dujek și cu mine suntem pe deplin de acord în acest sens.

— Atunci de ce, domnule adjunct, nu am acceptat oferta lui de a mai avea trupe?

Ea a tăcut timp de o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, apoi: — Sunt conștient de sentimentele dintre echipele acestei armate, dintre care niciunul, se pare, nu este conștient de adevărata stare a Gazdei Onearm.

— Adevărata stare?

Ea s-a apropiat. — Nu a mai rămas aproape nimic, Keneb. Miezul – chiar inima – a gazdei Onearm – a dispărut.

— Dar – Adjunct, a primit înlocuitori, nu-i așa?

„Ceea ce a fost pierdut nu poate fi înlocuit. Recruți: Genabarii, Nathii, jumătate din Garnizoana Pale, oh, numără cizmele și par să fie intacte, până la completa, dar Keneb, știi asta – Dujek este rupt. Și la fel este și Gazda.

Scuturat, Keneb sa întors. Și-a desfășurat cârma și a scos fierul de călcat bătut de pe cap, apoi și-a trecut o mână prin părul mărginit și transpirat. „Ia-ne Hood, ultima mare armată imperială...”

— Acum este al Paisprezecelea, Pumn.

Se uita la ea.

Ea a început să se plimbe. — Desigur, Dujek s-a oferit, pentru că el este, ei bine, el este Dujek. În plus, clasamentul High Fist nu putea face mai puțin. Dar el – ei – au suferit destul. Sarcina lor acum este să facă simțită prezența imperială – și ar trebui să ne rugăm cu toții zeilor noștri ca să nu-și găsească curajul pus la încercare de nimeni.

— De aceea ești atât de grăbit.

„Leoman trebuie să fie dat jos. Y'Ghatan trebuie să cadă. Astă seară.'

Keneb nu a spus nimic pentru o clipă lungă, apoi a întrebat: „De ce, Adjunct, îmi spui asta?”

— Pentru că Gamet e mort.

Gamet? Aha, înțeleg.

— Și T'amber nu este respectată de niciunul dintre voi. În timp ce, ea îi aruncă o privire cu o expresie ciudată, ești.

— Vrei să-i informez pe ceilalți Pumni, adjunct?

— În legătură cu Dujek? Decide-te singur, dar te sfătuiesc, Fist, să te gândești foarte bine înainte de a lua decizia.

— Dar ar trebui să li se spună! Măcar atunci vor înțelege...

'Pe mine? Intelege-ma? Poate. Dar aceasta nu este cea mai importantă problemă aici.

El nu a înțeles. Nu deodată. Apoi, o realizare tot mai mare. '

Credința lor, dincolo de tine, dincolo de al Paisprezecelea, se află în Dujek Onearm. Atâta timp cât ei cred că el este acolo, gata în spatele nostru și gata să mărșăluiască în ajutorul nostru, ei vor face cum porunciți.

Nu vrei să le iei asta, totuși prin tăcerea ta te sacrifici pe tine însuți, sacrifici respectul pe care ți l-ar acorda...

— Presupunând că ar fi acordat un asemenea respect, Pumn, și de asta nu sunt convins. Se întoarse la masa de hărți. — Decizia este a ta, Pumn.

A privit-o studiind harta, apoi, concluzând că fusese concediat, Keneb părăsi cortul. I se simțea rău înăuntru. Gazda – spartă? Asta a fost pur și simplu evaluarea ei? Poate că Dujek era doar obosit... totuși, cine ar putea ști mai bine? Rapid Ben, dar nu era aici. Nici asasinul acela, Kalam Mekhar. Plec... ei bine, un bărbat. S-a oprit în afara cortului, a studiat poziția soarelui. Ar putea fi timp, înainte ca Sort să le vorbească pe toți, dacă se grăbea.

Keneb a pornit spre taberele pușcașilor pușcași.

****

— Ce vrei să spun, Pumn? Sergentul pusese la cale o jumătate de duzină de certuri grele. Legăse deja ascuțitori de două dintre ele și lucra la al treilea.

Keneb s-a uitat la grenada din minge de lut din mâinile lui Strings. — Nu știu, dar să fie sincer.

Strings făcu o pauză și se uită la echipa lui, cu ochii îngustați. „Adjunct" speră să primească întăriri dacă lucrurile merg prost? Vorbea cu voce joasă.

— Doar atât, sergent. Ea nu este.

— Deci, Pumn, spuse Strings, ea crede că Dujek a terminat. Și la fel și Gazda. Asta crede ea?

'Da. Îl știi pe Quick Ben și, până la urmă, Înaltul Mag a fost acolo. La Coral. Nu este aici să-l întreb, așa că te întreb pe tine. Are dreptate Adjunctul?

A reluat să lipească grenada pe capul de ceartă.

Keneb a așteptat.

— Se pare, mormăi sergentul, l-am judecat greşit pe Adjunct.

'In ce fel?'

— Se pricepe mai bine la citirea semnelor decât credeam.

Mingile lui Hood, chiar nu am vrut să aud asta.

****

— Arăți bine, Ganoes Paran.

Zâmbetul lui de răspuns a fost ironic. — Noua mea viaţă de uşurinţă, Apsalar.

Strigătele marinarilor de pe punte în timp ce caracara se învârtea spre portul din Kansu, zgomotul pescărușilor un acompaniament stins pentru scârțâitul frânghiei și a lemnului. O adiere răcoroasă călărea aerul sărat care venea prin fereastra rotundă a cabinei din babord, mirosind a țărm.

Apsalar îl mai studie pe bărbatul care stătea în fața ei încă o clipă, apoi se întoarse la sarcina ei de a zdrobi cu o piatră ponce strânsoarea unuia dintre cuțitele ei de luptă. Lemnul lustruit era frumos, dar mult prea alunecos într-o mână transpirată. În mod normal, folosea mănuși de piele, dar nu strica niciodată să ia în considerare circumstanțe mai puțin perfecte. Pentru un asasin, situația ideală era să aleagă când și unde să lupte, dar astfel de lux nu erau garantate.

Paran spuse: „Văd că ești la fel de metodic ca întotdeauna. Deși cel puțin acum, există mai multă animație în fața ta. Ochii tăi...'

— Ai stat prea mult pe mare, căpitane.

'Probabil. Oricum, nu mai sunt căpitan. Zilele mele de soldat s-au terminat.

'Regrete?'

El a ridicat din umeri. 'Niste. Nu am fost niciodată acolo unde mi-am dorit să fiu cu ei. Până la sfârșit și apoi, făcu o pauză, ei bine, era prea târziu.

— S-ar putea să fi fost în bine, spuse Apsalar. — Mai puțin... murdar.

— Ciudat, cum Bridgeburners înseamnă lucruri diferite pentru noi. Amintiri și perspective. Am fost tratat destul de bine printre supraviețuitori...

— Supraviețuitori. Da, există întotdeauna supraviețuitori.

„Picker, Antsy, Blend, Mallet, alții câțiva. Proprietarii Barului K'rul's, acum, în Darujhistan.'

— K'rul's Bar?

— Vechiul templu a fost sfințit cândva pentru acel Bătrân Dumnezeu, da. Este bântuit, desigur.

— Mai mult decât îți dai seama, Paran.

'Mă îndoiesc. Am învățat multe, Apsalar, despre multe lucruri.

O lovitură puternică la tribord, când patrula portului sosi pentru a încasa taxele de acostare. Plesnirea replicilor. Mai multe voci.

— K'rul a jucat un rol foarte activ împotriva lui Pannion Domin, continuă Paran. „De atunci, am devenit mai puțin ușor cu prezența lui – Zeii bătrâni s-au întors în joc...

— Da, ai spus deja ceva în acest sens. Ei se împotrivesc zeului schilod și nu se poate găsi vreo vină în asta.

'Sunt ei? Uneori sunt convins... alteori, clătină el din cap.

Apoi trandafir. — Ne retragem. Trebuie să fac aranjamente.

— Ce fel de aranjamente?

'Cai.'

— Paran.

'Da?'

— Acum eşti înălţat?

Ochii i se mariră. 'Nu știu. Nimic nu se simte diferit. Recunosc că nici măcar nu sunt sigur ce înseamnă ascendent.

— Înseamnă că ești mai greu de ucis.

'De ce?'

„Ai dat peste putere, de natură personală, și odată cu ea, ei bine, puterea atrage puterea. Mereu. Nu genul monden, ci altceva, o forță în natură, o confluență de energii. Începi să vezi lucrurile altfel, să gândești diferit. Și ceilalți te bagă în seamă – de obicei, asta e rău, apropo. Ea a oftat, studiindu-l, și a spus: „Poate că nu trebuie să te avertizez, dar o voi face. Fii atent, Paran; dintre toate tărâmurile din această lume, există două mai periculoase decât toate celelalte...

— Cunoștințele tale sau ale lui Cotillion?

„Cotillion este pentru unul, al meu pentru celălalt. Oricum, ești pe cale să pui piciorul pe unul dintre cei doi. Șapte orașe, Paran, nu este un loc sănătos, mai ales pentru un ascendent.

'Știu. Simt că... ce este acolo, cu ce am de-a face.

— Pune pe altcineva să lupte pentru tine, dacă este posibil.

Privirea lui se îngustă asupra ei. — Acum, asta este o lipsă clară de credință.

— Te-am omorât odată...

— Și ai fost stăpânit de un zeu, de însuși Patronul Asasinilor, Apsalar.

„Cine a jucat după reguli. Sunt lucruri aici care nu.

— Voi lua în considerare asta, Apsalar. Mulțumesc.'

— Și amintiți-vă, negociați din forță sau nu negociați deloc.

El îi aruncă un zâmbet ciudat, apoi se îndreptă spre sus.

Un zgomot de zgomot dintr-un colț, iar Telorast și Curdle se năpustiră la vedere, cu picioarele osoase zăngănind pe podeaua de lemn.

— Este periculos, Not-Apsalar! Stai departe, o, ai petrecut prea mult cu el!'

— Nu-ţi face griji pentru mine, Telorast.

'Îți faci griji? Oh, avem griji, bine, nu-i așa, Curdle?

— Griji nesfârșite, Telorast. Ce spun eu? Nu suntem îngrijorați.

Apsalar spuse: — Stăpânul Punții știe totul despre voi doi, ceea ce, fără îndoială, agravează aceste griji.

— Dar nu ţi-a spus nimic!

— Ești atât de sigur de asta?

'Desigur!' Scheletul asemănător unei păsări se clătina și se țese în fața însoțitorului său. — Gândește-te la asta, Curdle! Dacă ar ști că ne va călca! Nu-i așa?

— Doar dacă nu are în minte o trădare mai perversă, Telorast! Te-ai gândit la asta? Nu, nu ai, nu-i așa? Trebuie să mă gândesc.

'Nu te gândești niciodată! Niciodată nu ai!'

Trandafir Apsalar. — Au scăpat pasarela. E timpul să pleci.

— Ascunde-ne sub mantia ta. Trebuie să. Sunt câini acolo, pe străzi!'

Ea a învelit cuțitul. — În regulă, dar fără zvârcolire.

****

Un port mizerabil, patru din cele șase diguri distruse de flota lui Nok cu o lună mai devreme, Kansu nu era deloc memorabil, iar Apsalar s-a simțit ușurat când au trecut pe lângă ultima grămadă de cohale de pe drumul din interior și au văzut în fața lor o împrăștiere. de clădiri modeste de

piatră, însemnând păstorii, țarcile și caprele cu ochi de demon adunate sub copacii guldindha. Și dincolo de asta, livezile de tharok cu scoarța lor argintie, asemănătoare unui fir, apreciată pentru fabricarea frânghiei, rândurile neuniforme arătând fantomatice cu buloanele lor sclipind în vânt.

În spatele lor fusese ceva ciudat în oraș, mulțimile mai mici decât era normal, vocile mai stinse. Un număr de magazine comerciale fuseseră închise, și asta în timpul orelor de vârf ale pieței. Modesta garnizoană de soldați Malazan era prezentă doar la porți și jos, la docuri, unde cel puțin patru nave comerciale nu aveau dane.

Și nimeni nu părea înclinat să ofere explicații celor din afară.

Paran vorbise în liniște cu negustorul de cai, iar Apsalar văzuse că mai multe monede decât era necesar își schimbase mâinile, dar fostul căpitan nu spusese nimic în timpul călătoriei lor.

Ajungând la o răscruce de drumuri, au tras frâu.

— Paran, a spus Apsalar, ai observat ceva ciudat la Kansu?

Se strâmbă. — Nu cred că trebuie să ne facem griji, spuse el. — La urma urmei, ai fost stăpânit de un zeu și, în ceea ce mă privește, ei bine, așa cum am spus, nu există niciun motiv real de îngrijorare.

'Despre ce vorbesti?'

— Ciuma. Deloc surprinzător, având în vedere toate cadavrele neîngropate în urma acestei rebeliuni. A început acum vreo săptămână, undeva la est de Ehrlitan.

Orice nave care au făcut port sau grindină de acolo sunt respinse.

Apsalar nu spuse nimic o vreme. Apoi ea a dat din cap. — Poliel.

— Da.

— Și nu au mai rămas destui vindecători pentru a mijloci.

„Comerciantul de cai a spus că oficialii au mers la Templul lui D'rek, în Kansu. Acolo se găsesc cei mai importanți vindecători, desigur. I-au găsit pe toți cei din interior măcelăriți.

Ea aruncă o privire spre el.

— Eu merg pe calea de sud, spuse Paran, luptându-se cu capul lui nervos.

Da, nu mai e nimic de spus, nu-i așa. Zeii sunt într-adevăr în război. — Vestul pentru noi, răspunse Apsalar,

deja inconfortabil cu stilul de șa din Seven Cities. Nici ea, nici Cotillion nu avuseseră vreodată prea mult succes cu caii, dar măcar iapa de sub ea părea o fiară docilă. Ea și-a deschis mantia și a târât pe Telorast, apoi pe Curdle, aruncându-i pe amândoi pe pământ, unde au alergat înainte, cu cozile lungi zvâcnind.

— Prea scurt, spuse Paran, întâlnindu-i ochii.

Ea a dat din cap. — Dar la fel de bine, cred.

Comentariul ei nu a fost bine primit. — Îmi pare rău să te aud spunând asta.

— Nu vreau să jignesc, Ganoes Paran. Doar că, ei bine, redescoperim... lucruri.

— Ca o camaraderie?

'Da.'

— Și asta este ceva ce simți că nu-ți poți permite.

— Invită la nepăsare, spuse ea.

'Ei bine. Pentru cât merită, Apsalar, cred că ne vom revedea.

Ea a permis acel sentiment și a dat din cap. — O să aştept cu nerăbdare asta.

— Bine, atunci mai există speranță pentru tine.

Ea îl privi îndepărtându-se, cu cei doi cai de vârste în urmă. Schimbările au venit la un om în moduri pe care puțini și le-ar putea imagina. Părea să fi dat drumul atât de multe... ea era invidioasă pe asta. Și deja, își dădu seama cu un slab junghi de regret, deja îi era dor de el. Prea aproape, prea periculos de departe. La fel de bine.

Cât despre ciumă, probabil că avea dreptate. Nici el, nici Apsalar nu aveau de ce să se teamă. Păcat pentru toți ceilalți, totuși.

****

Rămășițele rupte ale drumului au făcut o traversare agonisită în sus pe versantul dealului de calcar, stâncile prăbușindu-se și zburând în nori de praf. O viitură fulgerătoare tăiase trecerea necunoscută cu ani sau decenii trecute, dezvăluind nenumărate straturi de sedimente pe pereții tăiați abrupti ai canalului. Conducându-și calul și catârii de hăiță, Samar Dev a studiat acele straturi cu mai

multe nuanțe. — Vânt și apă, Karsa Orlong, fără sfârșit. Dialogul nesfârșit al timpului cu sine însuși.

La trei pași înainte, războinicul Toblakai nu răspunse. Se apropia de vârf, luând calea în jos a viiturii trecute, stâncă zdrențuită și roată înălțându-se de fiecare parte a lui. Ultimul cătun era acum câteva zile în urmă; aceste meleaguri erau cu adevărat sălbatice. Recuperat, deoarece cu siguranță acest drum trebuie să fi dus undeva, cândva, dar nu existau alte semne ale civilizației trecute. În orice caz, era mai puțin interesată de ceea ce se întâmplase înainte. Ceea ce avea să vină era fascinația ei, izvorul tuturor invențiilor ei, inspirațiile ei.

— Vrăjitorie, Karsa Orlong, acesta este miezul problemei.

— Ce problemă acum, femeie?

„Magia înlătură nevoia de invenție, dincolo de anumite cerințe de bază, desigur. Și așa rămânem veșnic înăbușiți...

— La chipurile cu înăbușit, vrăjitoare. Nu este nimic în neregulă cu unde suntem, cum suntem. Scuipi satisfacție, lăsându-te mereu neliniștită și nefericită. Sunt un Teblor – trăim destul de simplu și vedem cruzimea așa-zisului tău progres. Sclavi, copii în lanțuri, o mie de minciuni pentru a face o persoană mai bună decât alta, o mie de minciuni care vă spun că așa ar trebui să fie lucrurile și nu se poate opri. Nebunia numită sănătate mentală, sclavia numită libertate. Am terminat de vorbit acum.

— Ei bine, nu sunt. Nu ești diferit, numind ignoranța înțelepciune, sălbăticia nobilă. Fără să ne străduim să facem lucrurile mai bune, suntem sortiți să ne repetăm litania de nedreptăți...

Karsa a ajuns pe vârf și s-a întors spre ea, cu expresia răsucindu-se. — Mai bine nu este niciodată ceea ce crezi că este, Samar Dev.

'Ce inseamna asta?'

El ridică o mână, brusc nemișcat. 'Liniște. Ceva nu e în regulă.' S-a uitat încet în jur, cu ochii îngustându-se. — Există un... miros.

Ea i s-a alăturat, târând calul și catârii pe teren plan. Stânci înalte de ambele părți, marginea unui defileu chiar dincolo – dealul pe care se aflau era o creastă, cu marginea unei lame, cu stâncă mai zimțată dincolo. Un copac străvechi răsucit ghemuit pe vârf. "Nu simt nimic..."

Toblakai și-a scos sabia de piatră. — Cred că aici, în apropiere, a zăcut o fiară. Un vânător, un ucigaș. Și cred că este aproape...

Făcând ochii mari, Samar Dev cercetă zona, cu inima bătându-i puternic în piept. 'Poate ai dreptate. Nu sunt spirite aici...

El a mormăit. — A fugit.

Fugit. Oh.

****

Ca o masă de pilitură de fier, cerul cobora încet din toate părțile, o ceață grea, uscată ca nisipul. Nu că asta ar avea vreun sens, a permis Kalam Mekhar, dar asta a venit din teroarea susținută, conjurările patetice sălbatice ale unei imaginații asediate. Se agăța cu fiecare parte a corpului care era capabilă să se agațe de partea de dedesubt zdrobită a unui fort cer, vântul sau orice altceva îi gemea în urechi, un tremur care îi fura puterea membrelor când simțea ultimul Magia lui Ben se scurge repede.

Neașteptată, această repudiare bruscă a vrăjitoriei – nu putea vedea nici o otataral, nimic stricat prin acest bazalt negru și brutal. Nicio explicație evidentă. Mănuși de piele tăiate, sângele alunecându-i mâinile, iar deasupra, un munte de urcat, cu această ceață argintie uscată care se închide în jurul lui. Undeva, mult mai jos, Quick Ben și Stormy stăteau ghemuiți, primul întrebându-se ce nu a mers prost și, sperăm, încercând să vină cu o idee pentru a face față. Cel din urmă probabil că își scărpină subsuțele și păduchii cu unghiile.

Ei bine, n-avea rost să așteptăm ceea ce ar putea să nu vină, când ceea ce avea să vină era inevitabil. Gemuind de efort, Kalam a început să se tragă de-a lungul stâncii.

Ultimul foraj al cerului pe care îl văzuse fusese Moon's Spawn, iar părțile sale pline găzduiseră zeci de mii de Mari Corbi. Din fericire, acesta nu părea să fie cazul aici. Încă câteva înălțimi de oameni de urcat și s-ar fi trezit într-o parte, mai degrabă decât practic cu susul în jos, așa cum era acum. Ajunge acolo, știa el, și se va putea odihni.

Un fel de.

Vrăjitorul ăla blestemat. Acest blestemat de Adjunct. La naiba pe toată lumea, de fapt, pentru că nici unul dintre ei nu era aici, și bineînțeles că nu erau, pentru că asta era o nebunie și nimeni altcineva nu era așa de prost. Doamne,

umerii îi ardeau, interiorul coapselor o durere puternică care se întindea spre amorțeală. Și asta n-ar fi bine, nu-i așa?

De departe prea vechi pentru asta. Bărbații de vârsta lui nu au ajuns la vârsta lui căzând în planuri stupide ca acesta. Devenise moale? Creier moale.

Se trase în jurul unei proeminențe dăltuite, zgârie cu picioarele pentru o clipă, apoi s-a întors, s-a ridicat și a găsit margini care să-i suporte greutatea. Un scâncet i-a scăpat, sună jalnic chiar și pentru propriile urechi, în timp ce se așeza de piatră.

Un timp mai târziu, el și-a ridicat capul și a început să se uite în jur, căutând un afloriment potrivit sau un buton de stâncă peste care să-și poată trece frânghia.

Coarda lui Quick Ben, scoasă din nimic. Va funcționa chiar aici sau pur și simplu va dispărea? Respirația lui Hood, nu știu destul despre magie.

Nici măcar nu știu destule despre Quick și l-am cunoscut pe ticălos de totdeauna. De ce nu este el cel de aici sus?

Pentru că, dacă Cozile Scurte au observat mușcărul pe pielea lor, Quick era mai bun de rezervă, chiar și acolo jos, decât ar fi putut fi Kalam. O ceartă cu arbaletei ar fi petrecut până când ajungea atât de sus - ai putea pur și simplu să o smulgi din aer. Cât despre Stormy – mult mai consumabil decât mine, în ceea ce mă privește – bărbatul a jurat că nu se poate cățăra, a jurat că de copil nu a reușit niciodată să iasă din pătuț fără ajutor.

Greu să-mi imaginez acel hulk mizerabil cu fața păroasă care se potrivește vreodată într-un pătuț.

Recăpătând controlul asupra respirației, Kalam privi în jos.

Pentru a găsi pe Quick Ben și Stormy nicăieri în vedere. Zei de jos, acum ce?

Trăsăturile modeste ale câmpiei încărcate de cenușă de dedesubt nu ofereau puțină acoperire, mai ales de la această înălțime. Cu toate acestea, indiferent unde ar fi scanat, nu a văzut pe nimeni. Urmele pe care le făcuseră erau puțin vizibile, ducând spre locul în care asasinul le lăsase, iar în acel loc era... ceva întunecat, o crăpătură în pământ. Este greu de determinat scara, dar poate... poate suficient de mare pentru a-i înghiți pe ambii nenorociți.

Și-a reluat căutarea proeminențelor pentru frânghie. Și nu putea vedea niciunul. — Bine, cred că e timpul. Cotillion, consideră asta o tragere ascuțită de frânghie.

Fără scuze, naibii de Dumnezeu, am nevoie de ajutorul tău aici.

El a așteptat. Gemetul vântului, frigul alunecos al ceții.

— Nu-mi place acest warren.

Kalam și-a întors capul pentru a-l găsi pe Cotillion alături de el, cu o mână și un picior ținând zeul pe loc. În cealaltă mână ținea un măr, din care acum mușcă mare.

— Crezi că e amuzant? întrebă Kalam.

Cotillion a mestecat, apoi a înghițit. 'Oarecum.'

— În cazul în care nu ai observat, ne agățăm de o fortificație a cerului și are însoțitori, un rând al naibii de ei.

„Dacă ai nevoie de o plimbare”, a spus zeul, „ar fi mai bine cu o căruță sau cu un cal”.

— Nu se mişcă. S-a oprit. Și încerc să intru în asta.

Rapid Ben și un marinar așteptau dedesubt, dar tocmai au dispărut.

Cotillion examină mărul, apoi mai mușcă.

— Îmi obosesc brațele.

mestecat. Înghițirea. — Nu sunt surprins, Kalam. Chiar și așa, va trebui să ai răbdare, din moment ce am câteva întrebări. Voi începe cu cea mai evidentă. De ce încerci să pătrunzi într-o fortăreață plină cu K'Chain Che'Malle?

'Umplut? Esti sigur?'

'Rezonabil.'

— Atunci ce caută ei aici?

— În așteptare, se pare că. Oricum, eu sunt cel care pune întrebări.

'Amenda. Haide, am toată ziua.

— De fapt, cred că asta a fost singura mea întrebare. Oh, stai, mai este unul. Vrei să te întorc pe teren solid, ca să ne putem relua conversația mai confortabil?

— Te bucuri prea mult, Cotillion.

„Oportunitățile de distracție devin din ce în ce mai rare. Din fericire, ne aflăm într-o astfel de umbră, așa că coborârea noastră va fi relativ ușoară.

— Oricând.

Cotillion aruncă mărul deoparte, apoi întinse mâna să apuce brațul lui Kalam. — Îndepărtează-te și lasă-mi restul.

'Asteapta un moment. Vrăjile lui Quick Ben au fost risipite – așa am ajuns să fiu blocat aici...

— Probabil pentru că este inconștient.

'El este?'

— Sau mort. Ar trebui să confirmăm lucrurile oricum, nu?

„Riscant”, a spus Cotillion, „făcându-ți blestemul să sune ca rugăciune”. O tragere ascuțită și Kalam urlă când a fost smuls de pe suprafața stâncii. Și a fost ținut, suspendat în aer de strânsoarea lui Cotillion pe brațul lui. — Relaxează-te, blestemat de bou, „ușor” este un termen relativ.

Treizeci de bătăi ale inimii mai târziu, picioarele lor au atins pământul. Kalam și-a tras brațul și s-a îndreptat spre fisura căscată în locul unde Quick și Stormy așteptaseră. S-a apropiat de margine cu grijă.

Chemat în întuneric. 'Rapid! Furtunos!' Nici un raspuns.

Cotillion era alături de el. 'Furtunos? Nu ar fi adjutantul Stormy, nu-i așa? Ochi de porc, păros, încruntat...

— Acum este caporal, spuse Kalam. — Și Gesler e sergent.

Un pufnit din partea zeului, dar nici un alt comentariu.

Asasinul se lăsă pe spate și îl studie pe Cotillion. — Chiar nu credeam că o să-mi răspunzi rugăciunii.

„Sunt un zeu practic plin de surprize”.

Privirea lui Kalam se îngustă. — Și tu ai venit al naibii de repede. De parcă ai fi... aproape.

— O presupunere scandaloasă, spuse Cotillion. — Cu toate acestea, destul de ciudat, exact.

Asasinul a tras colacul de frânghie de pe umăr, apoi s-a uitat în jur și a înjurat.

Oftând, Cotillion întinse o mână.

Kalam i-a dat un capăt al frânghiei. — Pregătiți-vă, spuse el, în timp ce dădea bobina peste marginea gropii. Auzi un pocnet îndepărtat.

— Nu-ți face griji pentru asta, spuse Cotillion. — Voi face atâta timp cât ai nevoie.

Zei blestemati de Hood. Kalam își croi drum peste margine, apoi începu să coboare prin întuneric. Prea mult alpinism azi. Ori asta, ori mă îngraș. Mocasinii lui s-au așezat în cele din urmă pe piatră. S-a îndepărtat de frânghie.

De deasupra capului, o mică globulă de lumină a plutit în jos, luminând cel mai apropiat perete, vertical, creat de om, cu panouri mari pictate, imaginile părând să danseze în lumina coborâtă. Pentru o clipă, Kalam se uită pur și simplu. Nici un decor inactiv, acesta, ci o operă de artă, o mână de maestru expusă exuberant în fiecare detaliu. Îmbrăcate greu, mai mult sau mai puțin umane ca formă, figurile se aflau în poziții de transcendență, brațele ridicate

în închinare sau exaltare, fețe pline de bucurie. In timp ce, înghesuindu-și picioarele, părți ale corpului dezmembrate fuseseră pictate, stropite de sânge și bâzâind de muște. Carnea stricată a continuat în jos până la podeaua camerei, apoi a ieşit, iar Kalam văzu acum că scena sângeroasă acoperea întreaga întindere a podelei, cât putea vedea în toate direcţiile.

Bucăți de moloz erau împrăștiate ici și colo și, la mai puțin de o jumătate de duzină de pași, două trupuri nemișcate.

Kalam se îndreptă spre el.

Ambii bărbați trăiau, a fost ușurat să descopere, deși era dificil să determine amploarea rănilor lor, dincolo de ceea ce era evident. Stormy își rupsese ambele picioare, unul deasupra genunchiului, celălalt ambele oase sub genunchi. Partea din spate a cîrmei îi era zvâcnită, dar a respirat uniform, ceea ce Kalam a considerat un semn bun. Quick Ben părea intact din punct de vedere fizic – cel puțin nimic nu s-a spart, nici sânge. Pentru amândoi însă, leziunile interne au fost o altă chestiune. Kalam studie chipul vrăjitorului pentru o clipă, apoi îl plesni.

Ochii lui Quick se deschiseră brusc. Clipi, privi în jur, tuși, apoi se ridică. „O jumătate din fața mea este amorțită – ce sa întâmplat?”

— Habar nu, spuse Kalam. — Tu și Stormy ați căzut printr-o gaură. Falari este într-o formă dură. Dar cumva ai reușit nevătămat – cum ai făcut asta?

'Nevătămată? Cred că mi s-a rupt maxilarul.

— Nu, nu este. Trebuie să fi lovit podeaua – arată puțin umflat, dar nu ai vorbi dacă ar fi stricat.

— Hă, bună idee. Se ridică în picioare și se apropie de Stormy. — Oh, picioarele alea arată rău. Trebuie să le setăm înainte ca eu să pot face vreo vindecare.

— Vindecare? La naiba, Repe, n-ai făcut niciodată vreo vindecare în echipă.

— Nu, asta era sarcina lui Mallet. Eu eram creierul, îți amintești?

— Ei bine, din câte îmi amintesc, asta nu ți-a luat prea mult timp.

'Asa crezi tu.' Vrăjitorul făcu o pauză și privi în jur. 'Unde suntem? Și de unde a venit lumina aceea?

— Complimente lui Cotillion, care se află la celălalt capăt al frânghiei.

'Oh. Ei bine, atunci el poate face vindecarea. Du-l aici jos.

— Atunci cine va ține frânghia?

— Nu avem nevoie. Hei, nu te cățărai pe Moon's Spawn? Ah, de aceea zeul tău este aici. Dreapta.'

— A rosti numele demonului înseamnă a-l striga, spuse Kalam, ridicând privirea pentru a urmări coborârea lentă, aproape leneșă a lui Cotillion.

Zeul s-a stabilit lângă Stormy și Quick Ben. Un scurt semn din cap către vrăjitor, o sprânceană înălțată, apoi Cotillion se ghemui lângă marina. '

Adjutant Stormy, ce sa întâmplat cu tine?

— Ar trebui să fie evident, spuse Kalam. — Și-a rupt picioarele.

Zeul l-a rostogolit pe marin pe spate, a tras de fiecare picior, trasând oasele înapoi în linie, apoi s-a ridicat. — Asta va fi, cred.

'Cu greu-'

— Adjutantul Stormy, spuse Cotillion, nu este chiar atât de muritor pe cât ar părea. Recuit în focurile din Thyrllan. Sau Kurald Liosan. Sau Tellann.

Sau toate trei. În orice caz, după cum puteți vedea, el se remediază deja. Coastele rupte sunt complet vindecate, la fel ca și ficatul afectat și șoldul spart. Și craniul crăpat. Din păcate, nu se poate face nimic pentru creierul din el.

— Și-a pierdut mințile?

— Mă îndoiesc că a avut vreodată unul, a răspuns zeul. — E mai rău decât Urko. Cel puțin Urko are interese, oricât de ciudate și inutile.

Un geamăt de la Stormy.

Cotillion se îndreptă spre peretele cel mai apropiat. — Curios, spuse el. „Acesta este un templu al unui Dumnezeu Bătrân. Nu sunt sigur care. Kilmandaros, poate.

Sau Grizzin Farl. Poate chiar K'rul.'

— Un fel de închinare destul de sângeros, mormăi Kalam.

— Cel mai bun tip, spuse Quick Ben, scoţându-şi praful de pe haine.

Kalam observă privirea vicleană a lui Cotillion față de vrăjitor și se miră de asta.

Ben Adaephon Delat, Cotillion știe ceva despre tine, nu-i așa?

Vrăjitorule, ai prea multe secrete de departe. Asasinul a observat apoi frânghia, încă atârnând din gaura de deasupra. — Cotillion, de ce ai legat frânghia?

Zeul aruncă o privire, zâmbi. 'O surpriza. Trebuie sa plec.

Domnilor... Și a dispărut, apoi a dispărut.

— Dumnezeul tău mă face nervos, Kalam, spuse Quick Ben în timp ce Stormy gemu din nou, mai tare de data asta.

Și tu, la rândul tău, îl faci nervos. Și acum... Se uită în jos la Stormy.

Rupturile din jambiere erau tot ce mai rămăsese din fracturile compuse îngrozitoare. Adjutant Stormy. Recoaptă în focuri sfinte. Încă încruntat.

****

Stâncă înaltă, sedimentele au călcat și zdrențuite, le-au înconjurat tabăra, un copac străvechi într-o parte. Cutter stătea lângă micul foc de bălegar pe care îl aprinsese, privind cum Greyfrog înconjură zona, dând dovadă de agitație din ce în ce mai mare. În apropiere, Mâinile Fantomei Heboric păreau să moțenească, emanațiile verzi cețoase de la capetele încheieturilor îi pulsau încet. Scillara și Felisin Younger își împachetau pipele pentru noua lor împărțire a unui ritual de după masă. Privirea lui Cutter se întoarse spre demon.

Greyfrog, ce te doare? 'Agitat. Am indicii de tragedie, care se apropie rapid.

Ceva... îngrijorat și nesigur. În aer, în nisip. Panica brusca. Ar trebui să plecăm de aici. Intoarce-te. Fugi.'

Cutter simți că transpirația îi curge pielea. Nu-l auzise niciodată pe demon atât de... speriat. — Ar trebui să coborâm pe creasta asta?

Cele două femei ridică privirea la cuvintele lui rostite. Felisin Younger aruncă o privire către Greyfrog, se încruntă, apoi păli. Ea s-a ridicat. — Avem probleme, spuse ea.

Scillara se îndreptă și se îndreptă spre Heboric, înghiontindu-l cu o cizmă. 'Trezeşte-te.'

Destriantul din Treach deschise ochii, apoi adulmecă aerul și se ridică într-o singură mișcare fluidă.

Cutter a urmărit toate acestea cu o alarmă tot mai mare. La dracu. A dat nisip peste foc. — Adunați-vă echipamentul, toată lumea.

Greyfrog făcu o pauză în cerc și îi urmărea. — Atât de iminent?

Incert. Deranjat, da. Aveți nevoie de panică? Schimbare de părere?

Nebunie? Incert.'

— De ce să riscați? întrebă Cutter. „Este suficientă lumină – vom vedea dacă putem găsi un loc mai protejat pentru campare”.

— Un compromis adecvat. Nervii ușurând sensibilitatea lor încordată.

Evitat? Necunoscut.'

— De obicei, spuse Heboric cu o voce aspră, oprindu-se să scuipe. „De obicei, fuga de la un lucru te aruncă în calea altuia”.

— Ei bine, mulţumesc pentru asta, bătrâne.

Heboric îi aruncă lui Cutter un zâmbet neplăcut. 'Plăcerea este de partea mea.'

****

Fața stâncii era plină de peșteri care, de-a lungul a nenumărate secole, au fost folosite ca locuri de refugiu, ca cripte pentru internarea morților, ca camere de depozitare și ca panouri adăpostite pentru picturile în stâncă. Detritus împrăștiau marginile înguste care fuseseră folosite ca poteci; ici și colo, o pată întunecată de funingine a stricat protuberantele și crevasele unde fuseseră aprinse focuri, dar nimic nu părea recent pentru ochiul lui Mappo și a recunoscut ceramica funerară ca aparținând epocii Primului Imperiu.

Se apropiau de vârful escarpului, Icarium urcându-se spre o crestătură evidentă tăiată în margine de ploile trecute. Soarele care cobora din stânga lor era roșu în spatele unei perdele de praf suspendat care fusese ridicată de trecerea unei furtuni îndepărtate. Muștele de sânge bâzâiau aerul din jurul celor doi călători, înnebuniți de respirația fragilă și plină de energie a furtunii.

Dorința lui Icarium devenise obsesivă, o ferocitate abia reținută. El a vrut judecată, a vrut să-i fie dezvăluit adevărul trecutului său, iar atunci când acea judecată va veni, oricât de dură ar fi, el va sta în fața ei și nu va ridica nici măcar o mână în propria apărare.

Iar Mappo nu se putea gândi la nimic care să-l împiedice, cu excepția să-și incapacite cumva prietenul, să-l lovească în inconștiență.

Poate s-ar ajunge la asta. Dar au existat riscuri la o astfel de încercare. Eșecul și furia lui Icarium avea să înflorească în viață și totul ar fi pierdut.

A privit cum Jhag a ajuns la crestătură și a cățărat, apoi a dispărut din vedere. Mappo a urmat repede. Ajungând în vârf, se opri, ștergându-și mizeria de pe mâini. Vechiul canal de drenaj a sculptat un canal prin următoarele etaje de calcar, creând o cale îngustă, răsucitoare, flancată de pereți abrupți. La mică distanţă mai departe, Mappo zări marginea unei alte coborâri, spre care se îndrepta Icarium.

Umbre groase în interiorul canalului, insecte care roiau în puținele razele de lumină solară care străbat un copac noduros. La trei pași de a ajunge lângă Icarium, iar întunericul părea să explodeze în jurul Trellului. A zărit o clipă ceva ce se închidea pe Icarium de la vârful de piatră la dreapta Jhag-ului, apoi figurile l-au invadat.

Trell a izbucnit, și-a simțit pumnul conectat cu carne și oase în stânga lui, sunetul solid și scrâșnit. O stropire de sânge și flegmă.

Un braț musculos șerpui din spate pentru a se apropia de gâtul lui, răsucindu-i capul pe spate, pielea strălucitoare a acelui membru alunecând ca și cum ar fi unsă înainte ca brațul să se blocheze strâns. O altă siluetă a apărut din față, cu mâinile cu gheare lungi ieșindu-i afară, înțepând burta lui Mappo. Urlă de agonie în timp ce ghearele treceau într-o tăietură eviscerată.

Acest lucru a eșuat, pentru că pielea lui Trell era mai groasă decât armura de piele care o acoperea. Chiar și așa, sângele stropit. Creatura din spatele lui și-a strâns strânsoarea. Putea simți ceva din greutatea și dimensiunea lui imensă. Incapabil să scoată o armă, Mappo pivotă, apoi se aruncă înapoi într-un perete de stâncă. Scârțâitul oaselor și craniului în spatele lui, un gâfâit al fiarei care se ridică într-un scârțâit de durere.

Creatura cu ghearele în burta lui Mappo fusese târâtă mai aproape de lovitura înapoi a lui Trell. Își închise mâinile în jurul craniului său ghemuit și osos, se flectă, apoi răsuci cu sălbăticie capul într-o parte. Gâtul s-a rupt. Un alt țipăt, de data aceasta părând să vină din toate părțile.

Urlând, Mappo se clătină înainte, apucându-se de antebrațul tras pe gât. Greutatea fiarei s-a izbit de el, l-a făcut să se poticnească.

A zărit Icarium, prăbușindu-se sub un roi de creaturi întunecate și zvârcolite.

Prea târziu și-a simțit piciorul principal coborând peste marginea prăbușită a stâncii, în... aer liber. Greutatea creaturii îl împinse mai departe, apoi, când văzu prăpastia peste care urmau să se arunce amândoi, antebrațul se slăbi.

Dar Mappo s-a ținut tare, răsucindu-se pentru a târî fiara cu el în timp ce cădea.

Încă un țipăt și, în cele din urmă, a văzut complet lucrul.

Demonic, gura deschisă larg, colți asemănător unor ace complet blocați în balamale, fiecare cât de lungi cât degetul mare al lui Mappo, ochii negri strălucitori, pupilele verticale și nuanța sângelui proaspăt.

T'rolbarahl.

Cum?

Îi văzu furia, groaza, în timp ce amândoi coborau de pe stâncă.

Cădere.

Cădere...

Doamne, asta a fost

Cartea a doua

Sub Acest Nume

În întuneric a venit, acest ucigaș brutal de rude, eliberat și dezlănțuit, când toate, cu excepția fantomelor, au fugit de nădejdea sălbatică răvășită – o, el știa durerea, focurile gemene ale uitării uitare îi ardeau sufletul și așa s-au adunat fantomele, chemate de unul care ar fi vrut. să stea, muritor și fără prihană, în calea groaznicului ucigaș, ar stă în picioare, acest nebun prețios, și ar juca totul în strângerea mâinii, de la cald la rece, și ar fi condus în locul de mult dispărut, iar fiarele de mult învinse s-ar trezi la cuvântul lui. inca o data.

Și cine era acolo să-l avertizeze? De ce, nimeni, și ceea ce și-a găsit drumul liber nu a fost prieten pentru cei vii. Când joci horror contra horror, dragă ascultător, lasă în urmă orice speranță și călărește un cal rapid.

Master Blind

Saedevar din Widecut Jhag

Capitolul șapte

Nu te târgui niciodată cu un bărbat care nu are nimic de pierdut.

Spune ale nebunului

Thenys Bule Leoman de la Flails se clătină din sanctul interior, cu o strălucire de sudoare pe față. Cu o voce răgușită, a întrebat: — E noapte încă?

Corabb se ridică repede, apoi se aşeză din nou pe bancă, în vreme ce întunericul ameninţa să-l cuprindă – stătuse prea mult timp, privindu-l pe Dunsparrow încercând să treacă pe un şanţ pe podeaua de piatră. A deschis gura ca să răspundă, dar femeia Malazan a vorbit prima.

— Nu, Leoman, soarele călărește orizontul.

— Mișcare încă din taberele Malazan?

— Ultimul alergător a raportat jumătate de clopoțel în urmă. Nimic în acel moment.

În ochii lui Leoman se auzi o strălucire ciudată, triumfătoare, care îl tulbură pe Corabb, dar nu avu timp să întrebe în timp ce marele războinic trecea cu pași mari. '

Trebuie sa ne grabim. Înapoi la palat – câteva instrucțiuni finale.

Inamicul ataca chiar în noaptea asta? Cum a putut Leoman să fie atât de sigur? Corabb se ridică din nou, de data aceasta mai încet. Marea Preoteasă interzisese martori la ritual, iar când Regina Viselor s-a manifestat, până și Marea Preoteasă și acoliții ei părăsiseră camera cu expresii dezamăgite, lăsându-l pe Leoman singur cu zeița. Corabb a căzut în doi pași în spatele liderului său, împiedicat să se apropie de acea femeie blestemata, Dunsparrow.

„Magii lor vor îngreuna detectarea”, spunea al Treilea în timp ce ieșeau din templu.

— Nu contează, se răsti Leoman. — Oricum nu avem vreun demn de acest nume. Chiar și așa, trebuie să facem să pară ca și cum am încerca.

Corabb se încruntă. Încerci? Nu a înțeles nimic din toate acestea. — Avem nevoie de soldaţi pe ziduri! el a spus. — Câte se pot aduna!

— Nu putem ține pereții, spuse Dunsparrow peste umăr. — Trebuie să fi realizat asta, Corabb Bhilan

Thenu'alas.

— Atunci... atunci de ce suntem aici?

Cerul de deasupra capului se întuneca, vânătaia amurgului la doar câteva clipe distanță.

Pe străzile goale, toți trei s-au repezit. Încruntarea lui Corabb se adânci. Regina Viselor. Zeiță a divinației și cine știa ce altceva. Îi disprețuia pe toți zeii, cu excepția, desigur, pe Dryjhna Apocalipticul. Îngerători, înșelatori, ucigași una și toți. Că Leoman ar căuta unul... asta era într-adevăr tulburător.

Vina lui Dunsparrow, bănuia el. Era o femeie. Preoția Reginei era în mare parte femei – cel puțin, credea el – a existat o Mare Preoteasă, la urma urmei, o matronă cu ochii încețoșați înotând în fumul durhangului și probabil în nenumărate alte substanțe. Doar să stai lângă ea însemna să te simți beat. De departe prea seducător. Nu avea să iasă nimic bun din asta, nimic deloc.

S-au apropiat de palat și, în final, câteva semne de activitate.

Războinici în mișcare, armele zgomotând, strigăte dinspre fortificații. Așadar, pereții exteriori ar fi sparți – nu există alt motiv pentru toată această pregătire. Leoman se aștepta la un al doilea asediu, aici, la palat. Si asa mai departe.

— Conducător de război! spuse Corabb, dându-l pe Dunsparrow deoparte. — Dă-mi comanda porţilor palatului! Vom rezista furtunii Malazan în numele Apocalipsei!

Leoman îi aruncă o privire înapoi, gândindu-se, apoi clătină din cap. 'Fără prieten. Am nevoie de tine pentru o sarcină mult mai importantă.

— Ce va fi asta, Mare Războinic? Sunt egal cu asta.

— Ar fi bine să fii, spuse Leoman.

Dunsparrow pufni.

— Comandă-mi, comandante.

De data asta ea a râs de-a dreptul. Corabb se încruntă la ea.

Leoman a răspuns: „Sarcina ta în această noapte este aceasta, prietene. Păzește-mi spatele.

„Ah, atunci vom conduce lupta în primele rânduri!

Glorios, vom trimite câinilor Malazan o judecată pe care nu o vor uita niciodată.

Leoman îl plesni pe umăr. — Da, Corabb, spuse el. — Că vom face.

Au continuat mai departe, în palat.

Dunsparrow încă râdea.

Doamne, cât de mult o ura Corabb.

****

Lostara Yil a dat înapoi clapeta cortului și a mărșăluit înăuntru. A găsit-o pe Pearl trântind pe perne de mătase prădate, o narghilea de durhang cu aromă de vin așezată ca un castron în poală. Prin ceata de fum, el întâmpină furia ei cu o privire leneșă, încărcată de fum, ceea ce, desigur, o făcea și mai supărată.

— Văd că ai plănuit restul acestei nopți, Pearl. Chiar dacă această armată blestemată se pregătește să atace Y'Ghatan.'

El a ridicat din umeri. — Adjunctul nu vrea ajutorul meu. Aș fi putut să mă furișez în palat până acum, știi – nu au magi despre care să vorbesc. Aș putea să-i trec un cuțit pe gâtul lui Leoman chiar în acest moment.

Dar nu, nu o va avea. Ce să fac?

— Nu are încredere în tine, Pearl și, să fiu sinceră, nu sunt surprinsă.

Sprâncenele i se ridicară. — Dragă, sunt jignit. Tu, mai mult decât oricine altcineva, știi sacrificiile pe care le-am făcut pentru a proteja psihicul fragil al Adjunctului. Inutil să spun, adăugă el, făcând o pauză pentru o plină de fum încurcăcios, în ultimul timp am fost tentat să spulber acel psihic cu adevărul despre sora ei, doar din ciudă.

— Reținerea ta mă impresionează, spuse Lostara. — Desigur, dacă ai făcut ceva atât de crud, ar trebui să te ucid.

— Ce ușurare, știind cum te străduiești să protejezi puritatea sufletului meu.

„Nu puritatea este problema”, a răspuns ea. — Cel puțin nu al tău.

El a zambit. — Încercam să mă arunc într-o lumină mai favorabilă, draga mea.

— Pentru mine este clar, Pearl, că ți-ai imaginat scurta noastră dragoste – dacă s-ar putea numi așa – ca un indiciu al sentimentelor autentice. Mi se pare destul de jalnic. Spune-mi, ai de gând să mă întorci vreodată în compania mea din Lamele Roșii?

— Nu încă deloc, mă tem.

— Ne-a dat o altă misiune?

— Adjunctul? Nu, dar după cum vă amintiți, ceea ce am făcut pentru Tavore a fost o favoare. Lucrăm pentru împărăteasa.

'Amenda. Ce comandă împărăteasa noastră?

Ochii lui aveau pleoapele grele în timp ce o studiau pentru o clipă. — Așteaptă și vezi.

— Ne poruncește să așteptăm și să vedem?

— Bine, din moment ce insisti, ești temporar detașat de mine, o noțiune care ar trebui să-ți ofere satisfacții nespuse. Du-te și alătură-te pușcarilor, sau sapatorilor sau oricui atacă în seara asta în numele lui Hood. Și dacă ți se taie un mădular, nu te târâi înapoi la mine – Doamne, nu pot să cred că tocmai am spus asta. Bineînțeles că poți veni târându-te înapoi la mine, doar ai grijă să aduci mădularul.

— Nu deții High Denul, Pearl, deci ce rost să readuci mădularul?

— Mi-ar plăcea să-l văd, asta-i tot.

— Dacă mă întorc târându-mă înapoi, Pearl, va fi să-ți înfig un cuțit în gât.

— Cu acele cuvinte vesele poți pleca acum, dragă. Ea s-a rotit și a plecat din cort.

****

Pumnul Keneb sa alăturat lui Tene Baralta în zona de adunare chiar în interiorul pichetelor de nord. Moliile și muștele care mușcău roiau în aerul crepuscular. Mormane de pământ stâncos s-au ridicat ca niște modeste tumule unde soldații își săpaseră tranșee. Până acum, puține echipe se adunaseră, pentru a nu dezvălui prea devreme intențiile armatei, deși Keneb bănuia că Leoman și războinicii săi știau deja tot ce trebuia știut. Chiar și așa, remarcă Pumnul în timp ce se uita la peretele îndepărtat și denivelat, cel mai de sus dintre rândurile de pământ și moloz, părea să nu existe nicio activitate.

Y'Ghatan era tăcut de moarte, practic neluminat în timp ce întunericul își întindea mantia.

Tene Baralta era în armură completă: vestă solzită, fustă de lanț și cămaș, șepci și brațe din bronz bătut

ˆ

bordate cu fier. Își ajusta curelele cârmei când Keneb veni lângă el.

— Blistig nu este fericit, spuse Keneb.

Râsul lui Baralta era scăzut. — Seara asta ne aparține ție și mie, Keneb. Se mută doar dacă avem probleme. Temul se întreba... acest plan, se potrivește cu al lui. L-ați sfătuit pe Adjunct?

'Am facut. Informează-l pe Temul că a fost mulțumită că strategia lui se potrivește cu cea a ei în această chestiune.

'Ah.'

— Au început magii companiei tale? întrebă Keneb.

Un mormăit, apoi: „Spun că nu e nimeni acolo, nimeni nu așteaptă să-i contracareze. Nil și Nether au făcut aceeași descoperire. Crezi că Leoman și-ar fi pierdut toți magii?

'Nu știu. Pare puțin probabil.

— Cred că ai auzit zvonurile, Keneb.

'Despre ce?'

— Ciuma. Din est. A trecut prin Ehrlitan. Dacă eșuăm în seara asta și ne găsim blocați în afara acestui oraș...

Keneb dădu din cap. — Atunci trebuie să reușim, Tene Baralta.

Un călăreț galopează pe drumul din spate și din dreapta lor, apropiindu-se cu repeziciune. Ambii bărbați s-au întors în timp ce copitele bătătoare reverberau prin pământ la picioarele lor. — Un mesaj urgent? se întrebă Keneb, strâmbându-se din ochi pentru a distinge silueta cu mantie gri, cu fața ascunsă de o glugă.

O sabie lungă lângă el, cu teacă întinsă în email alb. "Nu recunosc..."

Călărețul a călărit drept spre ei. Urlând de furie, Tene Baralta sări într-o parte. Keneb îl urmă, apoi se răsuci în timp ce călărețul trecea în zbor, calul său alb ajungând în tranșee și lansându-se deasupra. strigără pichetii de pază. O arbaletă s-a aruncat, cearta lovindu-l pe străin pe spate, apoi trăgându-se în noapte. Încă călărind în plin galop, silueta aplecându-se acum în față peste gâtul calului, au navigat peste șanțul îngust din interior, apoi au alergat spre oraș.

Unde o poartă s-a deschis, revărsând o lumină stinsă a lanternului.

— Respiraţia lui Hood! înjură Tene Beralta, recăpătându-și picioarele. — Un inamic străbate întreaga noastră armată!

— Nu avem nicio pretenţie exclusivă cu privire la curaj, spuse Keneb. „Și recunosc că am o admirație reticentă – mă bucur că am fost martor.”

„Un călăreț care să-i spună lui Leoman...”

— Nimic ce să nu știe deja, Tene Baralta. Consideră asta o lecție, un memento...

— Nu am nevoie de niciunul, Keneb. Uită-te la asta, cârma mea e plină de murdărie. Pelerina gri deschis, cal alb și sabie cu bandă albă. Un ticălos înalt. Îl voi găsi, jur, și el va plăti pentru temeritatea lui.

— Avem destule preocupări în faţa noastră în această noapte, spuse Keneb. — Dacă pleci să vânezi un bărbat, Tene Baralta...

A golit murdăria de pe cârmă. 'Te aud. Roagă-te, deci, lui Treach, ca nenorocitul să-mi mai traverseze calea o dată în noaptea asta.

Treach, nu-i așa? Fener... a dispărut atât de repede din mintea bărbaților. Un mesaj pe care Dumnezeu nu ar îndrăzni să-l asculte, cred.

****

Locotenentul Pores stătea alături de Căpitanul Kindly și Sortul Korelri Faradan, în vizorul companiilor lor respective. Vorba despre un spion în mijlocul armatei, care pătrundea cu îndrăzneală în Y'Ghatan, i-a pus pe toți mai pe cap decât erau deja, având în vedere că în orice moment venea ordinul de a se muta. Sappers în frunte, desigur, deghizat în magie sumbră.

Magie. Totul este sumbru. Mai rău decât sapatorii, de fapt. În combinație, ei bine, această noapte se îndrepta direct în Abis, în ceea ce îl privea pe Pores. Se întrebă unde era bătrânul Ebron și dacă participa la ritualuri – îi era dor de vechea lui echipă. Limp, Bell și acea nouă fată, Sinn – acum era o creatură înfricoșătoare. Ei bine, poate că nu i-au fost atât de dor de ei. Periculoși, unul și toți, și mai ales unul pentru celălalt.

Căpitanul Kindly încercase să ia măsura femeii care stătea lângă el – o expresie aleasă care a adus un mic zâmbet în gura locotenentului. Ia-i măsura. Dar nu e nimeni atât de aproape, din câte aud. În orice caz, era frustrant să

nu-ți dai seama de un coleg ofițer. Fier rece, probabil – nu suporți Zidul suficient de mult pentru a supraviețui fără ceva înghețat, brutal și calculat înfășurat în jurul sufletului – dar acesta era rece în orice alt fel în afară de asta. Cel mai rar dintre toate, o femeie de puține cuvinte. El a zâmbit din nou.

— Șterge-ți rânjetul de pe față, locotenente, a spus amabil, sau voi concluziona că ți-ai pierdut mințile și o să te promovez.

— Scuze, căpitane, promit că nu o voi mai face. Te rog nu mă promova.

— Voi doi sunteți idioți, spuse Faradan Sort.

Ei bine, aceasta este o modalitate de a opri o conversație.

****

Sergentul Hellian se uită la scena șovăitoare, mângâiat de un sentiment copleșitor al corectitudinii, deși felul în care toată lumea se legăna o făcea greață. Caporalul Urb s-a separat de echipă și s-a apropiat de ea.

— Ești gata pentru asta, sergent?

'Gata pentru ce?' a cerut ea. Apoi se încruntă, dispărând orice simț al proprietății. — Dacă ticălosul ăla nu ar fi dispărut așa cum a făcut el, nu mi-aș fi schimbat sabia cu un ulcior din acel putregai local, nu-i așa?

Ea întinse mâna după armă, mâna ei bâjbâind, deoarece găsi doar aer, apoi teaca goală. — De ce nu m-ai oprit, Urb? Adică, a fost sabia mea, până la urmă. Ce ar trebui să folosesc?

Se mişcă nervos, apoi se aplecă mai aproape. — Ia unul nou de la arme, sergent.

— Și asta va ajunge la căpitan și vom fi expediați undeva și mai rău.

'Mai rau? Unde este mai rău decât asta, sergent?

— Korel. Theftian Penins'la. Black Coral, sub ochii goali ai Tiste Andii. Coasta demolatorilor de pe North Assail...

— Nu există forţe Malazan acolo.

— Nu, dar e mai rău decât asta.

— O poveste de la un marinar nebun din Kartool și acum ești convins că Hood însuși pășește prin umbre...

„El se plimbă pe adâncimile noastre – pe umbre, vreau să spun”.

— Ascultă, sergent, suntem pe cale să mergem în luptă...

— Corect, unde este ulciorul acela? S-a uitat în jur, l-a găsit întins pe o parte lângă patul cuiva. — Hei, cine din echipa mea nu și-a împachetat trusa?

— Este al tău, sergent, spuse Urb.

'Oh.' Adunând ulciorul, ea a scuturat-o și a fost încântată de zgomotele din interior. Ea a aruncat o privire spre ea pentru a se uita la... echipa ei.

Erau doi soldați. Două. O echipă. Căpitanul spusese ceva despre câțiva nou-veniți pe drum. — Ei bine, unde sunt ei?

'OMS?' întrebă Urb. 'Echipa ta? Sunt chiar în fața ta.

— Atingător și fără suflare.

'Asta e corect.'

— Ei bine, unde sunt restul? Nu aveam noi mai multe?

„A avut patru marș cu noi în ultima zi, dar au fost reatribuiți”.

— Deci, echipa mea este un caporal și doi soldați.

— Gemeni, sergent, spuse Touchy. — Dar sunt mai în vârstă, după cum sunt sigur că îți dai seama.

— Și subdezvoltat mental, sergent, spuse Brethless. — Aceste ultime minute au fost în mod evident cruciale, după cum sunt sigur că îți dai seama.

Hellian se întoarse. — Mie îmi arată la fel, Urb. Bine, a venit încă cuvântul? Ar trebui să ne adunăm undeva acum?

— Sergent, s-ar putea să vrei să dai ulciorul ăla – suntem pe cale să ne luptăm și nu știu despre tine și ei doi, dar m-am alăturat gărzii orașului local, așa că nu ar trebui să fac nimic din acest. Am fost la latrine de patru ori de la cină și sunt încă zdruncinat înăuntru.

La sugestia lui Urb, Hellian strânse ulciorul strâns la piept. '

Getyerown.'

'Sergent.'

— Bine, câte câteva guri fiecare, apoi iau restul. Văd pe cineva care ia mai mult de două înghițituri și le-am tăiat acolo unde stau.

'Cu ce?' întrebă Urb în timp ce îi scotea ulciorul din mâinile ei reticente.

Hellian se încruntă. Cu ce? Despre ce vorbea? Oh corect. S-a gândit o clipă, apoi a zâmbit. — Îți împrumut sabia, desigur. Acolo, ce soluție plăcută.

****

Sergentul Balm stătea ghemuit în pământ, studiind șirul de pietricele, discuri de piatră și nasturi de lut care se sprijineau pe scândura alungită a jgheaburilor.

Mormăi pe sub răsuflare, întrebându-se dacă acesta era un vis, un coșmar și încă dormea. Se uită la sergent Moak, apoi se uită înapoi la tabla de joc.

Ceva nu era în regulă. Nu putea înțelege piesele. Uitase cum să joace jocul. Paie, discuri, nasturi, pietricele – despre ce au fost toate acestea? Ce au însemnat ele? Cine câștiga?
— Cine joacă acest joc blestemat? el a cerut.

— Tu și cu mine, nevăstuică Dal Honese, spuse Moak.

— Cred că minţi. Nu am mai văzut jocul ăsta în viața mea. Se uită în jur la toate fețele, soldații se uitau cu toții în jos pentru a privi, toți se uitau la el acum. Expresii ciudate – mai văzuse vreodată vreuna dintre ele? Era sergent, nu-i așa? — Unde este echipa mea blestemată?

Ar trebui să fiu cu blestemata mea echipă. A venit apelul? Ce fac eu aici?' A tras în picioare, asigurându-se că un picior a răsturnat placa de joc. Bucăți zburau, soldații sărind înapoi.

'Semn de rău augur!' șuieră unul, dându-se înapoi.

Mârâind, Moak se ridică, întinzând mâna spre cuțitul de la centură. — Mijloace de mlaștină, vei plăti pentru asta. am câștigat...

'Nu, nu ai fost! Piesele alea erau o mizerie! Un amestec! Nu aveau sens!' Întinse mâna și se scărpină la față. „Ce... asta e lut!

Fața mea este acoperită de lut! O mască de moarte! Cine mi-a făcut asta?

Un bărbat familiar, dar cu miros de mucegai, se apropie de Balm. — Sergent, echipa ta e chiar aici. Sunt Deadsmell...

'Voi spune.'

— Caporal Deadsmell. Și acesta este Throatslitter și Widdershins, Galt și Lobe...

— Bine, bine, stai liniştit, nu sunt orb. Când vine apelul? Ar fi trebuit să auzim ceva până acum.

Moak s-a închis. „Nu am terminat cu tine – asta a fost un blestem, ce ai făcut, Balm, asupra mea și a echipei mele – de când câștigam jocul. Ne-ai blestemat, blestemat de vrăjitor...

'Nu am! A fost un accident. Haide, Deadsmell, hai să ne îndreptăm spre pichete, am terminat de așteptat aici.

— Te-ai îndreptat greşit, sergent!

— Atunci mai departe! Cine a conceput această tabără blestemată, oricum? Nimic din toate acestea nu are sens!

În spatele lor, sergentul Moak a făcut să pășească după ei, dar caporalul său, Stacker, l-a tras înapoi. — E în regulă, sergent. Am auzit despre asta de la tatăl meu. Este Confuzia. Vine la unii înainte de luptă.

Ei pierd urma – a tuturor. Ar trebui să se calmeze odată ce începe lupta – dar uneori nu se întâmplă, iar dacă acesta este cazul cu Balm, atunci echipa lui este condamnată, nu noi.

— Ești sigur de toate astea, Stacker?

— Da. Îți amintești Fist Gamet? Asculta. E în regulă. Ar trebui să ne verificăm armele, pentru ultima dată.

Moak și-a învelit cuțitul. — Bună idee, atunci pune-le.

La douăzeci de pași distanță, Deadsmell căzu în pas alături de sergentul său. '

Deștept, toate astea acolo. Pierdeai rău. Preformând confuzia, ei bine, sergent, sunt impresionat.

Balm se uită la bărbat. Cine a fost din nou? Și despre ce vorbea el? Oricum, ce limba vorbea prostul?

****

— Nu am poftă de mâncare, spuse Lutes, aruncând bucata de pâine. Un câine de tabără s-a închis, a adunat mâncarea și a plecat. „Mi-e rău”, a continuat soldatul.

— Nu ești singurul, spuse poate. — Eu sunt primul acolo, știi.

Noi sapatorii. Restul dintre voi ați înțeles ușor. Trebuie să punem acuzații, adică alergăm cu zguduitori și biscuiți pe pământ accidentat, cățărând moloz, probabil sub focul de la pereți. Apoi, jos la poalele zidului și Hood știe ce se va revărsa peste noi. Apă clocotită, ulei, nisip fierbinte, cărămizi, organe, găleți de bară. Deci ploua.

Pune munițiile. Acid pe ceară – prea mult și urcăm cu toții acolo și apoi. Zeci de sapatori, și oricare dintre ei face o greșeală, sau o picătură de piatră se lovește de o muniție. Bum! Suntem deja ca morți, dacă mă întrebați pe mine. Bucăți de carne. Mâine dimineață vor coborî corbii și atât. Trimite un cuvânt familiei mele, vrei? Poate că a fost făcut în bucăți la Y'Ghatan, asta-i tot. Nu are rost să intri în detalii sângeroase - hei, unde mergi? Doamne de jos, Lutes, nu vă vom uita din ochi, nu? Hood ia-ne, e groaznic. Hei, Balgrid! Uite! Vindecătorul nostru echipă își scoate măruntaiele!

****

Gesler, Strings, Cuttle, Truth și Pella stăteau în jurul cărbunilor pe moarte ai unui focar, bând ceai.

„Toți își pierd mințile cu această așteptare”, a spus Gesler.

„Devin la fel de rău înainte de fiecare bătălie”, a recunoscut Strings. — Înăuntru rece și lejer, dacă știi ce vreau să spun. Nu dispare niciodată.

— Dar te înțelegi odată ce a început, spuse Cuttle. „Toți facem, pentru că am mai făcut asta înainte. Ne-am stabilit și știm că ne-am așezat. Majoritatea acestor soldați nu știu nimic de acest fel. Ei nu știu cum vor fi odată ce luptele vor începe. Așa că sunt cu toții îngroziți că se vor ghemui în niște lași îngroziți.

— Probabil că majoritatea o vor face, spuse Gesler.

— Nu știu despre asta, sergent, spuse Pella. — Am văzut o mulțime de soldați ca aceștia la Skullcup. Când a lovit rebeliunea, ei bine, s-au luptat și s-au luptat bine, luând în considerare toate lucrurile'.

— Depășit numeric.

'Da.'

— Deci au murit.

'Cei mai mulți dintre ei.'

— Asta e treaba cu războiul, spuse Gesler. — Nu sunt nici pe departe atâtea surprize, când totul este spus și gata, precum ai putea crede. Sau speranta.

Standurile eroice se termină, de obicei, cu niciun erou în picioare.

A rezistat mai mult decât se aștepta, dar finalul a fost oricum același. Sfârșitul e întotdeauna același.

— Abis de jos, Gesler, spuse Strings, nu ești vesel?

— Fiind doar realist, Fid. La naiba, mi-aș dori să fie Stormy aici, acum depinde de mine să fiu cu ochii pe echipa mea.

— Da, spuse Cuttle, asta fac sergenţii.

— Sugerezi că Stormy ar fi trebuit să fie sergent, iar eu caporal?

— Acum de ce aş face asta? întrebă sapătorul. — Sunteți amândoi la fel de răi unul ca celălalt. Acum Pella aici...

— Nu, mulțumesc, spuse Pella.

Strings îi sorbi ceaiul. — Asigură-te că toți rămân împreună.

Căpitanul ne vrea pe vârful suliței, cât de repede și cât de departe putem ajunge – restul va trebui doar să ne ajungă din urmă. Sepia?

— Odată ce peretele va fi suflat, o să ne strâng pe sapătorii și ne vom întâlni în interiorul breșei. Unde e Borduke acum?

'M-am dus la o plimbare. Se pare că echipa lui a intrat într-un fel de agitație simpatică. Borduke s-a dezgustat și a fugit.

„Atâta timp cât burta tuturor este goală până când primim apelul”,

spuse Cuttle. — Mai ales, poate.

— Mai ales poate, spuse Gesler, râzând încet. — Ăsta e unul bun.

Mi-ai făcut ziua, Cuttle.

— Crede-mă, nu a fost intenționat.

****

Așezat în apropiere, ascuns de ceilalți într-o adâncime mărginită de perii, Bottle a zâmbit. Așa se pregătesc veteranii de luptă. La fel ca toți ceilalți. Asta chiar l-a mângâiat. Mai ales. Ei bine, poate nu. Mai bine ar fi fost încrezători, îndrăzneți și înfățișați. Acest lucru – ceea ce urma – părea prea nesigur.

Tocmai se întorsese de la adunarea magilor. Sondele magice dezvăluiseră o prezență mut în Y'Ghatan, genul preoțesc, în cea mai mare parte, și ceea ce era din asta era confuz, panicat. Sau ciudat de liniștit. Pentru înaintarea sapatorilor, Bottle avea să atragă pe Meanas, rotind maluri de ceață, întuneric răsturnând din toate părțile. Se risipește ușor, dacă un mag de orice îndemânare era pe perete, dar nu părea să fie niciunul. Cel mai supărător dintre toate, Bottle ar avea nevoie de toată concentrarea lui pentru a lucra pe Meanas, împiedicându-l astfel să folosească magia spirituală. Lăsându-l la fel de orb ca acei câțiva soldați inamici de pe zid.

A recunoscut că a avut o serie de nervi – nu fusese chiar atât de tremurător la Raraku. Și cu ambuscada lui Leoman în furtuna de nisip, ei bine, a fost o ambuscadă, nu-i așa - nu a fost timp pentru teroare. În orice caz, nu-i plăcea acest sentiment.

Ridicându-se ghemuit, s-a îndepărtat, în sus și a ieșit din gol, îndreptându-se și mergând dezinvolt în tabăra echipei. Se părea că lui Strings nu-i deranja să-și lase soldații singuri o vreme înainte ca lucrurile să se încingă, lăsându-i să-și mestece propriile gânduri, apoi – sperăm – să-i frâneze pe toți în ultimul moment.

Koryk lega încă mai multe fetișuri de diferitele inele și bucle ale armurii sale, fâșii de pânză colorată, oase de păsări și zale pentru a adăuga la omniprezentele oase ale degetelor care însemnau acum Armata a Paisprezecea. Smiles îi răsturna cuțitele de aruncare, lamele pălmuind ușor pe pielea mănușilor ei. Tarr stătea în apropiere, cu scutul deja legat de brațul stâng, cu sabia scurtă în mâna dreaptă cu mănușă, cea mai mare parte a feței ascunsă de cămășii cârmei.

Întorcându-se, Bottle studie orașul îndepărtat. Întuneric – părea să nu strălucească nici măcar o lanternă din acel morman ghemuit și mizerabil. Deja îl ura pe Y'Ghatan.

Un fluier scăzut în noapte. Agitarea bruscă. A apărut Cuttle. '

Sappers, pentru mine. Este timpul.'

Zei de jos, așa este.

******

Leoman stătea în sala tronului lui Falah'd. Unsprezece războinici erau îmbrăcați în fața lui, cu ochi sticloși, cu armura lor de piele îmbrăcată în hamuri cu curele și bucle atârnând. Corabb Bhilan Thenu'alas le-a studiat – chipuri familiare una și toate, dar acum abia de recunoscut sub sângele și fâșiile de piele. Eliberatorii Apocalipsei, au jurat acum fanatism, au jurat să nu vadă zorii care se apropie, legați de moarte în această noapte. Chiar vederea lor, cu ochii lor îmbibați de droguri, îl înfiora pe Corabb.

„Știi ce se cere de la tine în această noapte”, le-a spus Leoman războinicilor săi aleși. — Plecați acum, frații și surorile mele, sub ochii puri ai lui Dryjhna și ne vom întâlni din nou la Poarta lui Hood.

S-au înclinat și au plecat.

Corabb a privit până când ultimul dintre ei a dispărut dincolo de ușile mari, apoi s-a confruntat cu Leoman. — Lider de război, ce se va întâmpla? Ce ai planificat? Ai vorbit despre Dryjhna, dar în această noapte te-ai târguit cu Regina Viselor. Vorbește-mi, înainte să încep să-mi pierd credința.

— Sărmanul Corabb, murmură Dunsparrow.

Leoman i-a aruncat o privire, apoi a spus: „N-ai timp, Corabb, dar îți spun asta – m-am săturat de fanatici, de-a lungul acestei vieți și de încă o duzină, m-am săturat...”

Cizmele au răsunat pe podeaua din holul de dincolo și s-au întors când un războinic înalt, îmbrăcat, intră cu pași mari, trăgându-și gluga pe spate. Ochii lui Corabb s-au mărit și speranța a năvălit în el când a pășit înainte. — Înaltul Mag L'oric! Într-adevăr, Dryjhna strălucește în seara asta pe cer!

Bărbatul înalt își masa un umăr, tresărind în timp ce spuse: „Aș fi putut ajunge între zidurile blestematele orașului – prea mulți magi se agitau în tabăra Malazan. Leoman, nu știam că ai puterea de a convoca – îți spun că mă îndreptam în altă parte...

— Regina viselor, L'oric.

'Din nou? Ce vrea?'

Leoman ridică din umeri. — Mă tem că ai făcut parte din afacere.

— Ce afacere?

— O să explic mai târziu. În orice caz, avem nevoie de tine în această seară. Haide, urcăm la Turnul de Sud.

Un alt val de speranță. Corabb știa că poate avea încredere în Leoman. Sfântul Războinic avea un plan, un

plan diabolic, strălucit. Fusese un prost să se îndoiască. A pornit în urma lui Dunsparrow, Înaltul Mag L'oric și Leoman of the Flails.

Loric. Acum putem lupta cu malazanii în condiții egale. Și într-un astfel de concurs, nu putem decât să câștigăm!

****

În întuneric, dincolo de terenul accidentat al pichetelor, Bottle se ghemui la câțiva pași de pumnii de sapatori pe care îi fusese desemnat să îi protejeze. Cuttle, Maybe, Crump, Ramp și Widdershins. În apropiere era un al doilea grup acoperit de Balgrid: Taffo, Able, Gupp, Jump și Bowl. Oameni pe care îi cunoștea din marș, acum dezvăluți ca sapitori sau potențiali săpatori. Nebun. Niciodată nu am știut că sunt atât de mulți în compania noastră.

Strings nu era în niciunul dintre grupuri; avea să conducă restul echipelor în breșă înainte ca fumul și praful să se așeze.

Pereții lui Y'Ghatan erau o mizerie, treptat cu eforturi mai vechi, ultima serie Malazan-construită în stilul clasic în pantă, cu o grosime de douăzeci de pași la bază. Din câte știa oricine, aceasta ar fi pentru prima dată când sapatorii vor contesta ingineria fortificațiilor imperiale – putea vedea strălucirea din ochii lor.

Cineva s-a apropiat din dreapta lui, iar Bottle a mijit ochii prin întuneric când bărbatul a sosit să se ghemuiască lângă el. — Ebron, nu-i așa?

— Da, regimentul Ashok.

Bottle a zâmbit. — Nu mai există, Ebron.

Și-a bătut piept, apoi a spus: — Ai un coleg de echipă de-al meu în grupul tău.

— Cel pe nume Crump.

— Da. Am crezut că ar trebui să știi – este periculos.

— Nu sunt toate?

— Nu, mai ales acesta. A fost dat afară din Mott Irregulars înapoi pe Genabackis.

— Îmi pare rău, asta nu înseamnă nimic pentru mine, Ebron.

'Pacat. Oricum, considerați-vă avertizat. S-ar putea să mă gândesc să îi menționez lui Cuttle.

— In regulă, o voi face.

— Oponn te trage în noaptea asta, băiete.

— Și pe tine, Ebron.

Bărbatul a dispărut încă o dată în întuneric.

Mai multă așteptare. Nicio lumină vizibilă de-a lungul zidului orașului și nici bastioanele din colțul de flancare. Nicio mișcare printre creneluri.

Un fluier scăzut. Bottle întâlni ochii lui Cuttle, iar sapatorul dădu din cap.

Meanas, lăcașul umbrelor, iluziei și înșelăciunii. Și-a creat o imagine mentală a warrenului, un zid învolburat în fața lui, apoi a început să-și concentreze voința, a privit cum se forma o rană, roșu groaznic la început, apoi o gaură care ardea. Puterea s-a revărsat în el. Suficient! Nu mai. Doamne, de ce este atât de puternic? Sunete slab, ceva de genul mișcării, o prezență, acolo, de cealaltă parte a zidului Warren...

Atunci... nimic.

Bineînțeles că nu era niciun zid. Acesta fusese pur și simplu o construcție, un model în mintea lui Bottle pentru a manifesta o idee în ceva fizic. Ceva pe care apoi ar putea să-l încalce.

Simplu, într-adevăr. Doar incredibil de periculos. Noi, blestemații de magi, trebuie să fim nebuni, să ne jucăm cu asta, să persistăm în îngâmfarea că poate fi gestionat, modelat, răsucit doar de voință.

Puterea este sânge.

Sângele este putere.

Și acest sânge, aparține unui Dumnezeu Bătrân...

Un șuierat de la Cuttle. Clipi, apoi dădu din cap în timp ce începea să modeleze vrăjitoria lui Meanas. Cețuri, împrăștiate cu întuneric de cerneală, s-au întins pe pământul accidentat, șerpuind printre dărâmături, iar sapatorii au pornit, s-au aruncat în ea și au mers mai departe, nevăzuți.

Bottle a urmat câțiva pași în urmă. Soldații ascunși în acea magie puteau vedea. Nimic din iluzie nu le-a încurcat simțurile. Iluziile erau de obicei unilaterale sau, în cel mai bun caz, cu două fețe; văzut din celelalte părți, ei bine, nu era nimic de văzut. Adevărații stăpâni, desigur, puteau înșela lumina în toate direcțiile, puteau modela ceva care părea real din punct de vedere fizic, care se mișcă așa cum ar trebui, aruncând propria umbră, chiar și zdrobind praful iluzional. Nivelul de îndemânare al lui Bottle nu era deloc

aproape de asta. Balgrid reușise – abia dacă era adevărat, dar totuși... impresionant.

Dar urăsc genul ăsta de vrăjitorie. Sigur, este fascinant. Distractiv cu care să te joci, ocazional, dar nu ca în seara asta, nu când e brusc viață și moarte.

Au aruncat scânduri de căruță peste șanțul îngust pe care soldații lui Leoman l-au săpat, apoi s-au apropiat de zid.

******

Lostara Yil a venit de partea lui Tene Baralta. Erau poziționați la linia de pichet, în spatele lor rândurile masive de soldați. Chipul fostului ei comandant a dezvăluit surpriza în timp ce o privea.

— Nu m-am gândit să te văd din nou, căpitane.

Ea a ridicat din umeri. — Mă îngrașam și mă leneș, comandante.

— Acea Gheară cu care ai fost nu este un bărbat popular. S-a luat decizia că ar fi mai bine să stea în cortul lui – pe termen nelimitat.

— Nu am nicio obiecție la asta.

Prin întuneric puteau vedea nori învolburați de întuneric mai adânc, rostogolindu-se amenințător spre zidul orașului.

— Ești pregătit, căpitane, a întrebat Baralta, să-ți însângerezi sabia în noaptea asta?

— Mai mult decât v-ați putea imagina, comandante.

******

Valuri de vertij se undură prin sergentul Hellian, greața amenințătoare, în timp ce privea magia apropiindu-se din ce în ce mai mult de Y'Ghatan. a fost Y'

Ghatan, nu-i așa? Se întoarse către sergentul care stătea lângă ea. '

Ce oraș este acela? Y'Ghatan. Știu despre acel oraș. Acolo mor Malazanii. Cine eşti tu? Cine subminează zidurile? Unde sunt armele de asediu? Ce fel de asediu este acesta?

— Eu sunt Strings, iar tu pari să fii beat.

'Asa de? Urăsc lupta. Dezlipiți-mă de porunca mea, aruncați-mă în lanțuri, găsiți o temniță - numai, fără păianjeni. Și găsește-l pe acel nenorocit, cel care a dispărut, arestează-l și înlănțuiește-l la îndemână. Vreau să-i smulg gâtul.

Sergentul se uita la ea. Ea se uită înapoi – cel puțin el nu țesea înainte și înapoi. Nu mult, oricum.

„Urăști lupta și vrei să smulgi gâtul cuiva?”

— Nu mai încerca să mă încurci, Stirrings. Sunt confuz „destul așa cum este”.

— Unde este echipa ta, sergent?

'Undeva.'

— Unde este caporalul tău? Care este numele lui?'

'Urb? Nu știu.'

— Respirația lui Hood.

****

Pella stătea cu ochii pe sergentul său, Gesler, vorbind cu Borduke. Sergentului Echipei a șasea îi rămăseseră doar trei soldați sub comanda lui – Lutes, Ibb și caporalul Hubb – ceilalți fie făcând magie, fie năpădesc. Bineînțeles, au mai rămas doar două pentru echipa a cincea a lui Gesler – Adevărul și Pella însuși. Planul era să se conecteze după breșă, iar asta a pus-o nervoasă pe Pella. Ar putea fi nevoiți să prindă pe oricine din apropiere și de Hood cu echipe adevărate.

Borduke își trăgea de barbă de parcă ar fi vrut să o smulgă. Hubb stătea lângă sergentul său, cu o expresie bolnăvicioasă pe chip.

Gesler părea al naibii de plictisit.

Pella se gândi la echipa sa. Ceva ciudat la toți trei.

Gesler, Furtunoasă și Adevărul. Nu doar acea piele ciudat de aur, fie...

Ei bine, s-ar ține aproape de Adevăr – băiatul acela încă părea prea cu ochii mari pentru toate astea, în ciuda prin

ceea ce trecuse deja. Acea navă blestemata, Silanda, care fusese comandată de Adjunct și acum probabil se afla la nord de ei, undeva în Marea Kansu sau la vest de ea. Împreună cu flota de transport și o escortă considerabilă de droni. Cei trei îl navigaseră, împărțind puntea cu capete tăiate încă în viață și mult mai rău sub punte.

Pella își verifică încă o dată sabia. Legăse curele noi de piele în jurul mânerului – nu atât de strâns pe cât și-ar fi dorit. Nici el nu-l înmuiase încă, nedorind ca strânsoarea să fie încă udă când a intrat în luptă. A scos arbaleta de pe umăr, a ținut o ceartă în mână, gata de o încărcătură rapidă odată ce a venit ordinul de înaintare.

Marini însângerați. Ar fi trebuit să se ofere voluntar pentru infanterie veche. Ar fi trebuit să primesc un transfer. N-ar fi trebuit să se alăture deloc. Skullcup a fost mai mult decât suficient pentru mine, la naiba. Ar fi trebuit să fug, asta ar fi trebuit să fac.

****

Vântul de noapte fluierând în jurul lor, Corabb, Leoman, L'oric, Dunsparrow și un gardian stăteau pe platforma care se legăna ușor de pe turnul palatului. Orașul se întindea în toate direcțiile, înspăimântător de întunecat și părând lipsit de viață.

— Ce suntem aici să vedem, Leoman? întrebă L'oric.

— Stai, prietene – ah, acolo! Arătă spre acoperișul unei clădiri îndepărtate, lângă peretele de vest. Pe partea de sus plată pâlpâia lumina stinsă a felinarului. Apoi... dispărut.

'Și acolo!'

O altă clădire, un alt fulger de lumină.

'O alta! Mai mult, toate sunt la locul lor! Fanatici! Naibii de proști! Dryjhna ia-ne, asta o să meargă!

Muncă? Corabb se încruntă, apoi se încruntă. El a surprins privirea lui Dunsparrow asupra lui – ea a rostit un sărut. Oh, cât a vrut să o omoare.

****

Mormane de moloz, oale sparte, un câine mort, umflat și oase de animale, nu era nici măcar o singură porțiune de pământ uniform la baza zidului.

Sticla urmase pe călcâiele sapatorilor, până pe primul nivel, fragmentele de cărămidă se vărsaseră sub cizme, apoi strigăte de durere și blesteme când cineva se împiedica de un cuib de viespi – numai întunericul îi salvase de ceea ce ar fi putut fi câteva fatale. momente – viespii erau leneși – Bottle a rămas uimit că au ieșit deloc, până când a văzut ce reușise soldatul. Răsturnând o stâncă, apoi bătând cu tot piciorul în mabele cuibului.

O renunțase pentru moment pe Meanas, apoi, pentru a se strecura în scânteile sufletului roiesc ale viespilor, potolindu-le panica și furia. Lipsiți de magie deghizatoare pentru ultimele două niveluri, sapatorii se zguduiseră ca niște gândaci îngroziți – stânca sub care se ascunseseră dispărând brusc – și făcuseră baza zidului cu mult înaintea celorlalți.

Unde s-au ghemuit, dezbrăcandu-și pachetele de muniții.

Bottle s-a grăbit să se ghemuiască lângă Cuttle. — Întunericul s-a întors, șopti el. — Îmi pare rău pentru asta – bine că nu erau viespi negre – poate că ar fi murit până acum.

— Ca să nu mai vorbim de ale tale cu adevărat, spuse Cuttle. — Eu am fost cel care a pășit în blestemata asta.

— Câte înţepături?

Două sau trei, piciorul drept este amorțit, dar asta e mai bine decât era acum cincisprezece bătăi ale inimii.

'Amorțit? Cuttle, asta e rău. Găsește Lutes cât de repede poți după ce terminăm aici.

— Contați pe asta. Acum, taci, trebuie să mă concentrez.

Bottle l-a privit scoțând din rucsac un mănunchi de muniții – doi răvășitori legați împreună, arătând ca o pereche de sâni amplu.

Lipiți de ele la bază erau doi explozivi în formă de țepuși – biscuiți. Așezând cu grijă ansamblul pe pământ lângă el, Cuttle și-a îndreptat apoi atenția către baza peretelui. A curățat cărămizi și pietre pentru a face o gaură înclinată, suficient de mare și de adâncă pentru a găzdui spargetorul de perete.

Asta a fost partea ușoară, își aminti Bottle în timp ce îl privea pe Cuttle cum punea explozivul în gaură. Acum vine

acidul de pe dopul de ceară.

S-a uitat în sus și în jos pe lungimea peretelui, a văzut alți sapatori făcând exact același lucru pe care tocmai îl făcuse Cuttle. „Nu te devansa pe restul”,

a spus Bottle.

— Știu ce trebuie știut, mag. Ține-te de vrăjile tale și lasă-mă în pace.

Supărat, Bottle își întoarse din nou privirea. Apoi ochii i s-au mărit. — Hei, ce face el – Cuttle, ce face Crump?

Blestemant, veteranul aruncă o privire. "Zei de jos..."

Sapatorul din echipa sergentului Cord pregătise nu un singur spargător de perete, ci trei, masa de înjurătoare și biscuiți umplându-i tot pachetul. Dinții lui uriași străluceau, ochii străluceau în timp ce l-a zbătut și, întins pe spate, cu capul cel mai aproape de perete, l-a așezat pe burtă și a început să se târască până când s-a auzit scrâșnetul audibil al spatelui craniului său care atingea piatra de piatră. .

Cuttle s-a grăbit. 'Tu!' şuieră el. 'Esti suparat? Demontați lucrurile alea naibii!

Rânjetul bărbatului se prăbuși. — Dar am făcut-o singur!

— Ține vocea jos, idiotule!

Crump s-a rostogolit și a împins masa de muniție pe perete. În mâna lui dreaptă apăru un mic flacon sclipitor. — Așteaptă până vezi asta! şopti el, zâmbind încă o dată.

'Aștepta! Nu încă!'

Un sfârâit, fire de fum crescând. Cuttle era în picioare și, târând un picior, începu să alerge. Și a început să țipe. 'Toata lumea! Înapoi! Fugiți nesăbuiților! Alerga!'

Siluete care zburau din toate părțile, Sticla printre ele. Crump trecu în fugă, ca și cum magul ar fi stat nemișcat, picioarele absurd de lungi ale bărbatului pompând în sus și sălbatice, genunchii noduri și cizmele uriașe zdrobind aerul.

Munițiile fuseseră lăsate la perete, dar neașezate, altele au rămas cu un pas sau mai în spate. Saci de ascuțitori, afumători și arzători lăsați în urmă – zei de jos, asta va fi rău. Strigăte de deasupra peretelui, acum, voci ridicate alarmate. O balistă a bătut în timp ce o rachetă a fost slăbită spre sapatorii care fugeau. Bottle a auzit trosnirea și zbârcirea când a lovit pământul.

Mai repede – S-a uitat peste umăr și l-a văzut pe Cuttle hârâind în urma lui. Hood ia-ne! Bottle a derapat până să se oprească, s-a întors și a alergat înapoi de partea sapătorului.

'Prost!' Cuttle mormăi. 'Doar pleaca!'

„Rezemați-vă de umărul meu...”

— Tocmai te-ai sinucis...

Cuttle nu era ușor. Bottle s-a lăsat cu greutatea lui în timp ce alergau.

'Doisprezece!' a icnit sapatorul.

Magul a cercetat pământul din față într-o panică crescândă. Câteva acoperă 'Eleven!'

Un raft de fundație veche, calcar solid, acolo, zece, nouă pași — Zece!

Încă cinci pași – arăta bine – o scobitură pe cealaltă parte — Nouă!

Doi pași, apoi în jos, în timp ce Cuttle țipă: — Opt!

Noaptea a dispărut, aruncând în față umbre puternice în timp ce cei doi bărbați s-au prăbușit în spatele raftului de calcar, într-un morman de vegetație putrezită. Pământul se ridică în întâmpinarea lor, un uppercut al unui zeu, alungând aerul din plămânii lui Bottle.

Sunete, ca un munte care se prăbușește, apoi un zid de piatră, fum, foc și o ploaie plină de flăcări**** Conmoția cerebrală a aruncat-o pe Lostara Yil din picioare la câteva clipe după ce se uitase, fără să înțeleagă, la echipele de marinari așezați. dincolo de linia de pichet – se holbau, ca și cum erau unul și toți aplatizați, rostogolindu-se înapoi în fața unui val care se năpusti – acum mai multe explozii, foc rapid, mărșăluind de-a lungul peretelui de fiecare parte – apoi a fost lovită în piept, aruncată la pământ printre alți soldați.

Stâncile au sosit într-o grindină aproape orizontală, iute ca pietrele de praștie, spărgând armura, lovind adânc în carnea expusă – oasele pocnind, țipă – lumina s-a stins, a oscilat, apoi s-a contractat într-un nod de flăcări, umplând un gol enorm în Y. Zidul Ghatanului, aproape în centru mort, și în timp ce Lostara – sprijinită într-un cot, înfruntând grindină de pietre – privea, ea a văzut flancurile acelui gol urias dărâmându-se încet și, dincolo, două case de trei etaje pliate spre interior, în flăcări. ţâşnindu-se ca sufletele fugitive Printre ploaia încetinitoare, acum, părţi ale trupului.

****

În vârful turnului palatului, Corabb și ceilalți fuseseră doborâți – paznicul care îi însoțise roată căruța peste zidul de jos al platformei și dispărând cu un țipăt care se scădea, abia auzit când turnul se legăna, în timp ce vuietul se așeza în jurul lor ca furia lui. o mie de demoni, în timp ce pietrele uriașe se izbiră de partea turnului, alții ricoșând pentru a se prăbuși printre clădirile de dedesubt și, acum, un zgomot groaznic de trosnire, care l-a trimis pe Corabb să se zgâriască peste pavaj spre trapă.

'Se duce în jos!' țipă el.

Două siluete au ajuns la trapă înaintea lui – Leoman și Dunsparrow.

Crăpătură, slăbire, platforma începându-și înclinația inexorabilă. Nori de praf sufocant. Corabb ajunse la trapă și se trase în ea cu capul înainte, alăturându-se lui Leoman și femeii Malazan în timp ce alunecau ca șerpii pe treptele întortocheate. Călcâiul stâng al lui Corabb s-a conectat cu o falcă și a auzit mormăitul de durere al lui L'oric, apoi blestemând în limbi necunoscute.

Acea explozie – spargerea zidului – zei de jos, nu văzuse niciodată așa ceva. Cum ar putea cineva să-i provoace pe acești malazani? Cu blestematele lor muniții Moranth, nesocotirea lor veselă față de regulile războiului onorabil.

Tulburând, rostogolindu-se, întinzându-se pe o groapă de moloz de la etajul principal al palatului – camerele din stânga lor dispăruseră sub porțiunea de turn care se rupsese. Corabb văzu un picior ieșind din tavanul prăbușit, ciudat de nemarginat, lipsit chiar de sânge sau praf.

Tușind, Corabb se cățăra în picioare, cu ochii înțepați, nenumărate vânătăi pe corp și se uită la Leoman, care era deja în picioare și își scotea praful de mortar de pe haine. În apropierea lui, L'oric și Dunsparrow se smulgeau de asemenea de cărămizi și cioburi de lemn.

Privind peste, Leoman of the Flails spuse: — Poate că turnul nu a fost o idee atât de bună până la urmă. Haide, trebuie să ne șau caii – dacă mai trăiesc – și să călărim la Templu!

Templul lui Scalissara? Dar- ce- de ce?

****

Zhonăitul pietrișului, bubuitul bucăților mai mari și rafale de căldură fumurie și prăfuită. Bottle deschise ochii. Coji de Sebar, păroase și piele, îi înghesuiau vederea, nasul umplându-i-se de parfumul înțepător, prea copt, al pulpei de sebar. Sucul fructelor era considerat o delicatesă – mirosul era greață – știa că nu va mai putea bea niciodată chestia asta.

Un geamăt din gunoaie undeva în stânga lui. 'Sechie? Că tu?

„Sentimentul amorțit a dispărut. Uimitor ce poate face o lovitură de teroare unui corp.

— Ești sigur că piciorul este încă acolo?

'Rezonabil.'

— Ai numărat înapoi până la opt!

'Ce?'

— Ai spus opt! Atunci – bum!

— A trebuit să-ți păstrezi speranțele mari, nu-i așa? Oricum, unde suntem în groapa lui Hood?

Bottle începu să-și dea drumul liber, uimit că părea nevătămat – nici măcar o zgârietură. — Printre cei vii, sapatorule. Prima sa vedere a scenei de pe terenul uciderii nu avea sens. Prea multă lumină – fusese întuneric, nu-i așa? Apoi a văzut soldați printre dărâmături, unii zvârcolindu-se de durere, alții ridicându-se, acoperiți de praf, tușind în aerul urât.

Spărtura de pe zidul de sud al lui Y'Ghatan se întindea pe o treime din lungimea lui, la cincizeci de pași de la bastionul de sud-vest până dincolo de fortificațiile porții centrale. Clădirile se prăbușiseră, în timp ce cele care rămăseseră drepte, flancând flăcările furioase ale golului, ardeau ele însele, deși părea că cea mai mare parte provenise de la nenumăratele arzătoare dintre trusele de sapători lăsate în urmă. Focurile au dansat pe piatra crăpată de parcă ar căuta unde să meargă înainte ca combustibilul să dispară.

Lumina emisă de consecințele detonației se stingea, învăluită de praful care cobora. Cuttle apăru lângă el, smulgând resturi de fructe putrezite din armură. „Ne putem îndrepta în curând în acel gol – dumnezei, când îl voi găsi pe Crump...”

— Fii la coadă, Cuttle. Hei, îl văd pe Strings... și echipa...

****

Au auzit claxoanele, soldații care se străduiau să se formeze. Întunericul se apropia din nou, în timp ce ultimul dintre incendii se diminua în breșă. Ploaia de praf părea fără sfârșit, când Fist Keneb se deplasa în poziția de miting, ofițerii săi atrăgând în jurul lui și urlând ordine. Îi văzu pe Tene Baralta și pe căpitanul Lostara Yil în fruntea unei coloane înguste care începuse deja să se miște.

Sapiii se încurcaseră. Atât era clar. Iar unii dintre ei nu s-au întors. Naibii de proști și nici măcar nu erau sub foc.

Văzu focurile stingându-se în gol, deși pânzele de flăcări se agățau cu încăpățânare de clădirile încă verticale de ambele părți. '

Prima, a doua și a treia echipă, i-a spus Keneb căpitanului Faradan Sort. '

Grelele conduc spre breșă.

— Marinii au terminat deja, Pumn.

— Știu, căpitane, dar vreau o rezervă aproape în spatele lor dacă lucrurile devin păroase. Fă-le în mișcare.

— Da, Pumn.

Keneb aruncă o privire înapoi către terenul mai înalt de pe cealaltă parte a drumului și văzu un șir de siluete care priveau. Adjunctul, T'amber, Nil și Nether. Fist Blistig și Warleader Gall. Pumnul Temul era probabil afară cu războinicii săi cai, înconjurând orașul pe celelalte părți.

Exista întotdeauna o șansă ca Leoman să-și lase adepții în seama destinului lor îngrozitor și să încerce să evadeze singur. Astfel de lucruri nu erau necunoscute.

— Sergent Cord!

Soldatul s-a plimbat în sus. Keneb a notat sigilul Regimentului Ashok de pe armura de piele bătută a bărbatului, dar a ales să-l ignore. Pentru acum. — Conduceți mediumii în echipele a șaptea până la a douăsprezecea.

— Da, Pumn, ne uităm de tocurile grele.

'Bun. Va fi luptă pe stradă și pe alee, sergent, presupunând că nenorociții nu se predau de-a dreptul.

— Aș fi surprins dacă ar face asta, Pumn.

'Și eu. Pleacă, sergent.

În cele din urmă, ceva mișcare printre trupele companiei sale. Așteptarea se terminase. Al Paisprezecelea

se îndrepta spre luptă. Hood uită-te de la noi în noaptea asta. Uită-te în altă parte.

****

Bottle și Cuttle s-au alăturat echipei lor. Sergentul Strings purta arbaleta lui de lobier, o ceartă cu răzvrătitori încuiată și încuiată.

— Există o cale prin flăcări, spuse Strings, ștergându-și sudoarea de pe ochi, apoi scuipând. — Koryk și Tarr în față. Tăiați în spate și țineți un ascuțitor în mână. În spatele celor doi din față, eu și Smiles.

Ești cu un pas în urma noastră, Bottle.

— Vrei mai multe iluzii, sergent?

— Nu, vreau celelalte lucruri ale tale. Călărește șobolani și porumbei, lilieci și păianjeni și orice altceva pe numele lui Hood se află acolo. Am nevoie de ochi prin care poți privi în locuri pe care nu le putem vedea.

— Te aștepți la o capcană? întrebă Bottle.

— Sunt Borduke și echipa lui, la naiba. Mai întâi în breșă. Haide, pe călcâie!

Au sprintat înainte pe pământul denivelat, plin de pietre.

Lumina lunii se zbătea prin ceata de praf. Bottle a căutat cu simțurile, căutând viața pe undeva înainte, dar ceea ce a găsit a fost în durere, pe moarte, care se prelinge sub mormane de moloz sau uluit nesimțit de comoții cerebrale. — Trebuie să trecem de zona exploziei, îi spuse el lui Strings.

— Corect, răspunse sergentul peste umăr. 'Așa da.'

Au ajuns la marginea vastului crater sculptat creat de munițiile lui Crump. Borduke și echipa sa se înghesuiau pe partea cealaltă, iar Bottle a văzut că zidul pe care l-au urcat era acoperit cu ruine ale orașului odinioară îngropate, tavane și podele comprimate, crăpate, prăbușite, secțiuni de zid care alunecaseră și alunecaseră în groapă. , luând cu ele straturi mai vechi de gresie. Văzu că atât Balgrid, cât și Maybe supraviețuiseră exploziei, dar se întrebă câți sapatori și magi de echipă pierduseră. Un oarecare instinct i-a spus că Crump a supraviețuit.

Borduke și echipa lui au avut o perioadă dificilă.

— La dreapta, spuse Strings. — Putem să-l ocolim și să trecem înaintea lor!

Borduke auzi și se răsuci de unde se agăța de perete, la trei sferturi din sus. 'Nemernicii! Balgrid, fă-ți fundul ăla gras în mișcare, la naiba!

Koryk găsi o cale de ocolire a craterului, cățărându-se peste dărâmături, iar Bottle și ceilalți îl urmară. Prea distras pentru moment de efortul de a rămâne pe picioare, Bottle nu a încercat să simtă nenumăratele vieți minuscule dincolo de zona exploziei, în orașul însuși. Era timpul pentru asta mai târziu, spera el.

Progresul semisângelui Seti se opri brusc, iar magul ridică privirea și văzu că Koryk întâmpinase un obstacol, o crăpătură largă într-o podea subterană înclinată, cu înălțimea unui om sub nivelul solului.

Plăcile mânjite cu praf au scos la iveală imaginile pictate cu păsări galbene în zbor, toate părând să se îndrepte adânc în subteran, cu înclinarea înclinată a podelei.

Koryk aruncă o privire înapoi către Strings. — Am văzut toată placa mișcându-se, sergent. Nu sunt sigur cât de solidă va fi baza noastră.

'Capita ia-ne! Bine, scoate frânghiile, Smiles...

— Le-am aruncat, spuse ea, încruntându-se. — Fug aici. Prea al naibii de greu...

— Și le-am ridicat, interveni Cuttle, trăgând colacele de pe umărul stâng și aruncându-le înainte.

Strings întinse mâna și lovi cu degetul de bărbia lui Smiles – capul ei s-a răsturnat pe spate, ochii mari de șoc, apoi furie. — Poartă ceea ce îți spun, soldat, spuse sergentul.

Koyrk a luat un capăt al frânghiei, a dat înapoi câțiva pași, apoi a sărit înainte și a sărit peste fisura. A aterizat curat, deși cu foarte puțin spațiu liber. Tarr sau Cuttle nu aveau cum să reușească un astfel de salt în lungime.

Strings a înjurat, apoi a spus: „Cei care pot face ceea ce tocmai a făcut Koryk, du-te la el. Și nimeni nu lasă echipamentul în urmă.

Câteva clipe mai târziu, atât Bottle, cât și Smiles s-au ghemuit lângă Koryk, ajutând la ancorarea frânghiei în timp ce sergentul, cu gemeni saci de muniții atârnând de el, s-au încrucișat mână peste mână, sacii legănându-se sălbatic, dar poziționați astfel încât să nu se ciocnească niciodată unul de celălalt. Bottle a eliberat frânghia și a

înaintat pentru a ajuta, odată ce Strings a găsit picioare pe margine.

A urmat Cuttle. Apoi, Tarr, cu frânghia înfășurată în jurul său, a coborât pe podeaua înclinată și a fost târât rapid în timp ce se mișca, apoi a alunecat sub greutatea lui. Armura și armele zgomotând, restul echipei l-a tras pe caporal pe un teren plan.

— Doamne, gâfâi Cuttle. — Omul cântărește cât un blestemat de bhederin!

Koryk încolăcu frânghia și i-o întinse, zâmbind, lui Smiles.

Porniră încă o dată, sus peste o creastă de dărâmături dintr-un fel de tarabă sau rezemare care se învecinase cu peretele interior, apoi mai multe moloz, dincolo de care se afla o stradă.

Și Borduke și echipa lui tocmai intrau în ea, întinși, cu arbalete pregătite. Sergentul cu barbă era în frunte, caporalul Hubb în dreapta lui și cu doi pași în urmă. Ibb se afla în fața caporalului, iar la doi pași în spatele perechii se aflau Tavos Pond și Balgrid, urmați de Lutes, cu spatele tras de sapătorul Maybe. Formarea clasică de avans marin.

Clădirile laterale erau întunecate, tăcute. Ceva ciudat la ei, îşi spuse Bottle, încercând să-şi dea seama ce ar putea fi... fără obloane la ferestre – toate sunt deschise. La fel și ușile... fiecare ușă, de fapt... — Sergent...

Săgețile care coborau brusc de la ferestrele de flancare, sus, s-au slăbit în momentul exact în care o zeci de siluete s-au repezit din clădirile din apropiere, țipând, gata de sulițe, scimitare și scuturi. Săgețile acelea fuseseră trase fără să țină cont de războinicii care încărcau și două au strigat în timp ce vârfurile ghimpate de fier le sfâșiară.

Bottle îl văzu pe Borduke învârtindu-se, văzu săgeata ieșindu-i din orbită din ochiul stâng, văzu o a doua săgeată străpungându-i gâtul. Sângele stropește în timp ce se clătina, strângându-și gâtul și fața cu ghearele. În spatele lui, caporalul Hubb s-a ghemuit în jurul unei săgeți din intestine, apoi s-a scufundat pe pavaj. Ibb luase o săgeată în umărul stâng și o smulgea, jurând, când un războinic s-a repezit asupra lui, cu scimitarul legănându-l pentru a-l lovi în lateralul capului. Osul și cârma s-au prăbușit, un strop de sânge, iar soldatul a căzut.

Echipa lui Strings a sosit, interceptând o jumătate de duzină de războinici. Bottle s-a trezit în mijlocul unui schimb vicios, Koryk în stânga lui, sabia lungă a semi-Seti îndepărtând un scimitar, apoi aruncând punctul mai întâi în

gâtul bărbatului. Un chip țipător părea să se arunce asupra lui Bottle, de parcă războinicul ar fi căutat să-i rupă gâtul cu dinții descoperiți, iar Bottle se dădu înapoi la nebunia din ochii bărbatului, apoi întinse mintea lui, în vâltoarea aprigă de gânduri a războinicului... puțin mai mult decât imagini fracturate și furie neagră – și și-a găsit cea mai primitivă parte a creierului; o explozie de putere și coordonarea bărbatului a dispărut. S-a mototolit, membrele tremurând.

Rece de sudoare, Bottle dădu încă un pas înapoi, dorind să aibă o armă de scos, dincolo de cuțitul din mâna dreaptă.

Luptă din toate părțile. Țipete, ciocnirea metalelor, ruperea zalelor, mormăituri și gâfâituri.

Și totuși ploua săgeți.

Unul a crăpat în spatele cârmei lui Strings, aruncându-l până în genunchi. Se răsuci, ridicând arbaleta, uitându-se cu privirea la clădirea de vizavi – ferestrele de sus erau înghesuite de arcași.

Bottle întinse mâna și apucă baldricul lui Koryk. 'Înapoi! blestemul lui Fid!

Toata lumea! Înapoi!'

Sergentul ridică arbaleta la umăr, îndreptă spre o fereastră de sus. Acum se aflau printre ei infanterie grea, iar Bottle îl văzu pe Taffo, din echipa lui Mosel, pătrunzând într-o mulțime de războinici, acum la zece pași de clădire – de ținta lui Strings – ca a bătut arbaleta, iar cearta deformată zburând, în sus, în gura ferestrei.

Bottle sa aruncat, cu brațele acoperindu-i capul. Etajul superior al clădirii a explodat, secțiuni uriașe de perete bombate, apoi s-au prăbușit în stradă. Pietrucurile au sărit sub Bottle.

Cineva s-a rostogolit lângă el și a simțit ceva greoi și sclipitor pe antebraț, tremurând și fierbinte. Un izvor brusc de bilă și fecale.

Zgomotul pietrelor, gemetele jalnice, zgomotul flăcărilor. Apoi, o altă prăbușire masivă, când ceea ce mai rămăsese din săracii de sus s-a prăbușit la nivelul de dedesubt. Gemetul celui mai apropiat perete a precedat dizolvarea lui lasată. Apoi, dincolo de cele câteva gemete, tăcere.

Bottle își ridică capul. Să-l găsesc pe caporalul Harbyn întins lângă el. Jumătatea inferioară a corpului soldatului dispăruse, măruntaiele vărsate.

Sub creasta cârmei, ochii se uitau fără vedere. Retrăgându-se, Bottle se lăsă pe spate pe mâini și traversă strada împrăștiată cu stânci. Acolo unde Taffo se luptase cu o mulțime de războinici, acum nu mai era decât un morman de moloz și câteva membre învelite de praf ieșind de sub el, toate nemișcate.

Koryk trecu pe lângă el, înjunghiind figurile uluite cu sabia.

Bottle o văzu pe Smiles traversând calea semi-Seti, cu cele două cuțite ale ei deja pătate de sânge.

Cadavre în stradă. Siluete se ridicau încet, clătinând din cap, scuipând sânge. Sticla s-a răsucit pe genunchi, și-a afundat capul și a vărsat pe pavaj.

— Lăutar, ticălosule!

Tușind, dar stomacul liniștit pentru moment, Bottle se uită spre sergent Mosel înaintând pe Strings.

'Le-am avut! Ne grăbeam blestemata de clădire!

— Atunci grăbeşte-te pe aia! Sforile se rupseră, arătând spre imobilul de pe cealaltă parte a străzii. „Tocmai au fost doborâți înapoi, atâta tot – în orice moment și încă o ploaie de săgeți...”

Blestemând, Mosel le făcu semn către cele trei mașini grele rămase – Mayfly, Flashwit și Uru Hela – și au intrat greu în pragul clădirii.

Strings încăpea o altă ceartă în arbaleta lui, aceasta încărcată cu un ascuțitor. — Balgrid! Cine a mai rămas în echipa ta?

Magul corpulent se clătină. 'Ce?' el a strigat. 'Nu te pot auzi!

Ce?'

— Iazul Tavos!

— Aici, sergent. Îl avem poate, uhm, pe Balgrid – dar îi curge sânge din urechi. Lutes este în jos, dar ar trebui să trăiască - cu ceva vindecare.

Am ieșit din asta...

— Pentru Hood ești. Scoateți-l pe Lutes – urmează o echipă – voi ceilalți sunteți cu mine...

— Balgrid e surd!

— Mai bine era mut – am primit semnale de mână, îți amintești? Acum amintește-i nenorocitului asta! Bottle, ajută-l pe Tarr să iasă. Cuttle, du-l pe Koryk la colțul ăla din față și așteaptă-ne acolo. Zâmbește, încărcă-te de certuri – vreau arma aia a ta întinsă și ochii tăi ascuțiți la orice, de la acoperișuri în jos.

Bottle se ridică în picioare și se îndreptă spre locul în care Tarr se lupta să se cațere fără moloz – o parte din zid căzuse peste el, dar părea că armura și scutul lui rezistaseră impactului.

Multe înjurături, dar nimic nu s-a exprimat în durere. — Iată, spuse Bottle, dă-mi brațul...

— Sunt bine, spuse caporalul, mârâind în timp ce își dădea picioarele.

Își prindea încă sabia scurtă și, prinsă de vârful ei, era o bucată de scalp păros, acoperită cu praf și picurând de dedesubt. — Uită-te la asta, spuse el, făcând un gest spre stradă cu sabia, până și Cuttle a tacut acum.

— Fid nu a avut de ales, spuse Bottle. „Prea multe săgeți coboară...”

— Nu mă plâng, Bottle. Nici un pic. Îl vezi pe Borduke coborând? Și Hubb? Am fi putut fi noi, dacă am fi ajuns mai întâi aici.

— Abisul ia-mă, nu m-am gândit la asta.

A aruncat o privire în sus, când a sosit o echipă de infanterie medie – a sergentului Cord – Regimentul Ashok și toate astea. — Ce sa întâmplat, pe numele lui Hood?

— Ambuscadă, spuse Bottle. — Sergentul Strings a trebuit să dărâme o clădire.

Cusser.

Cord făcu ochii mari. — Nenorociţi de marini, mormăi el, apoi se îndreptă spre locul unde se ghemui Strings. Bottle și Tarr l-au urmat.

— Te-ai format din nou? l-a întrebat Cord pe sergentul lor. „Ne strângem în spatele tău...”

— Suntem pregătiți, dar trimiteți mesajul înapoi. Vor fi ambuscade din abundență. Leoman înseamnă să cumpărăm fiecare stradă și fiecare clădire cu sânge. Pumnul Keneb ar putea dori să-i trimită din nou pe sapatori înainte, sub acoperire marină, să arunce clădirile – este cel mai sigur mod de a proceda.

Cord se uită în jur. — Cel mai sigur mod? Zei de jos. S-a transformat. — Caporal Shard, aţi auzit pe Fid. Trimite cuvântul înapoi lui Keneb.

— Da, sergent.

— Sinn, adăugă Cord, vorbind cu o tânără din apropiere, pune cuțitul deoparte – e deja mort.

Ea ridică privirea, chiar dacă lama ei tăia baza degetului arătător drept al războinicului mort. L-a ridicat pentru a fi expus, apoi l-a îndesat într-o pungă de curea.

— Frumoasă fată ai ajuns acolo, spuse Strings. — Am avut unul dintre aceia, odată.

— Ciob! Ține-te acolo! Trimite-i lui Sinn mesajul, vrei?

— Nu vreau să mă întorc! strigă Sinn.

— Păcat, spuse Cord. Apoi, către Strings: „Ne vom conecta cu vehiculele grele ale lui Mosel în spatele tău”.

Strings dădu din cap. — Bine, echipă, să încercăm strada următoare, nu?

Bottle a înghițit înapoi un alt val de greață, apoi s-a alăturat celorlalți în timp ce se îndreptau spre Koryk și Cuttle. Doamne, asta va fi brutal.

****

Sergentul Gesler simțea mirosul. Probleme în noapte. Întuneric neușurat de la ferestre căscate, uși căscate și pe străzile de flancare, pe unde se mișcau alte echipe, zgomotele bătăliei întinse.

Cu toate acestea, înaintea lor, nicio mișcare, niciun sunet – nimic. Și-a ridicat mâna dreaptă, a prins două degete și a făcut o mișcare de trage în jos.

În spatele lui auzea cizme pe pavaj, unul îndepărtându-se în stânga lui, celălalt în dreapta, departe, oprindu-se când soldații au ajuns la clădirile de flancare. Adevărul în stânga lui, Pella în dreapta, arbalete afară, ochii pe acoperișurile opuse și ferestrele de sus.

Un alt gest și Sands veni din spate să se ghemuiască lângă el. '

Bine?' întrebă Gesler, dorindu-și pentru a mia oară ca Stormy să fie aici.

— E rău, spuse Sands. — Ambuscade.

— Da, deci unde este al nostru? Întoarce-te și cheamă-l pe Moak și echipa lui și pe a lui Tugg. Vreau ca toți acei grei să curețe aceste clădiri, înainte ca totul să vină peste noi. Ce sapatori avem cu noi?

— Echipa lui Thom Tissy are ceva, spuse Sands. — În stare, Jump și Gupp, deși tocmai s-au hotărât să devină sapatori în seara asta, cu ceva timp în urmă.

— Grozav, și au muniție?

— Da, sergent.

'Nebunie. In regulă. Adu-i și echipa lui Thom Tissy aici. Am auzit deja un rătăcitor explodând – ar putea fi singura modalitate de a face asta.

— Bine, sergent. Ma intorc imediat.'

Echipe sub putere și un angajament de noapte într-un oraș ciudat, ostil. Oare Adjunctul își pierduse mințile?

*****

La douăzeci de pași depărtare, Pella se ghemui, cu spatele lipit de un zid de cărămidă de noroi. Credea că prinsese mișcare într-o fereastră înaltă de vizavi, dar nu putea fi sigur – nu suficient pentru a trage alarma. S-ar putea bine să fi fost o perdea sau ceva de genul smuls de vânt.

Numai că... nu bate mult vânt.

Ochii ațintiți pe acea fereastră, și-a ridicat încet arbaleta.

Nimic. Doar întuneric.

Detonații îndepărtate – mai ascuțite, ghici el, undeva la sud.

Ar trebui să împingem din greu și repede și iată-ne, blocați la doar o stradă de breșă. Gesler a devenit mult prea precaut, cred.

A auzit zgomotul armelor, armurii și zgomotul de pași, pe măsură ce mai multe echipe apăreau. Îndepărtându-și privirea de la fereastră, a privit cum sergentul Tugg își conducea mașinile grele către clădirea de vizavi. Trei soldați din trupa lui Thom Tissy s-au îndreptat până la ușa clădirii în care se înghesuia Pella. Jump, Gupp și Able. Pella a văzut ascuțitori în mâinile lor – și nimic altceva. S-a ghemuit mai jos, apoi și-a întors atenția către fereastra îndepărtată, blestemând pe sub răsuflare, așteptând ca unul dintre ei să arunce o grenadă prin prag.

De cealaltă parte a străzii, echipa lui Tugg s-a aruncat în clădire – s-a auzit un strigăt dinăuntru, zgomotul armelor, țipete bruște Apoi mai multe țipete, de data aceasta din clădirea din spatele lui Pella, în timp ce cei trei sapatori se repeziră înăuntru. Pella se încremeni – nu, prostilor! Nu le porți înăuntru – le arunci!

Un trosnet ascuțit, scuturând praful de pe peretele din spatele lui Pella, nisipul plouă pe ceafa lui, apoi țipă. Încă o comoție cerebrală – înclinându-se încă mai jos, Pella se uită înapoi spre fereastra opusă, pentru a vedea, pe moment, un singur fulger – pentru a simți șocul surprizei – în timp ce săgeata se îndrepta spre el. Un zgomot tare, așchiat. Capul lui Pella era aruncat pe spate, cârma strâns de perete. Ceva, clătinat, la marginea superioară a vederii lui, dar acele margini se întunecau. Își auzi arbaleta zgomotând pe pietruișul de la picioarele lui, apoi durerea de la distanță când genunchii îi loveau pietrele, zguduirea decojindu-și pielea – făcuse asta odată, când era copil, jucându-se pe alee. Poticnindu-se, genunchii alunecând pe pietrișuri murdare și murdare. Atât de murdar, întugura bolilor ascunse, infecțiilor – mama lui fusese atât de furioasă, de furioasă și de înspăimântată. Trebuiau să meargă la un vindecător, iar asta costase bani – bani pe care îi economisiseră pentru o mutare. Într-o parte mai bună a mahalalei. Visul... pus deoparte, totul pentru că își jupuise genunchii.

Exact ca acum. Și întunericul se apropie.

Oh, mamă, mi-am jupuit genunchii. Imi pare rau. Îmi pare atât de rău. Mi-am jupuit genunchii...

****

În timp ce haosul explodea în clădirile de ambele părți, Gesler se ghemui mai jos. S-a uitat în dreapta lui și a văzut-o pe Pella. Din frunte îi ieșea o săgeată. Rămase în genunchi pentru o clipă, cu arma căzând, apoi se lăsă pe o parte.

În clădirea respectivă se sting ascuțitori, apoi ceva mai rău – un arzător, flăcări roșii izbucnind prin ferestrele de la parter.

Strigăte – cineva s-a împiedicat afară, înconjurat de flăcări – un Malazan, alergând, fluturând cu brațele, plesnind – direct pentru Moak și echipa sa „Fedeți! Gesler urlă, ridicându-se și ridicându-și arbaleta.

Moak își scosese pelerină de ploaie – soldații se repezi spre omul care ardea – nu văzură – ghiozdanul – muniția

Gesler a tras cu arbaleta. Cearta l-a prins pe sapator în secțiunea mijlocie, chiar dacă munițiile au explodat.

Aruncat pe spate, lovit cu pumnul în piept, Gesler se întinse, se rostogoli, apoi se ridică în picioare.

Moak, Stacker, Rove. Ars, Guano și Noroi. Toate au dispărut, toate bucățile de carne și oasele sparte. O cârmă, cu capul încă în ea, a lovit un perete, s-a învârtit sălbatic o clipă, apoi s-a oprit.

'Adevăr! Mie!' Gesler făcu cu mâna în timp ce alerga spre clădirea în care pătrunseseră mașinile grele și unde zgomotele luptei deveniseră mai aprige. — Îl vezi pe Sands? întrebă el în timp ce își reîncărca arbaleta.

— N-nu, sergent. Pella-'

— Pella e moartă, băiete. L-a văzut pe Thom Tissy și ceea ce mai rămăsese din echipa lui – Tulip și Ramp – îndreptându-se spre prag după Tugg și grele sale. Bine, gândește clar Thom. Clădirea care i-a înghițit pe Able, Jump și Gupp era o masă de flăcări, căldura revărsându-se ca un lichid opărit. Doamne, ce au pornit acolo?

A trecut prin pragul ușii, a derapat până să se oprească. Zilele de luptă ale sergentului Tugg se terminaseră – soldatul fusese înfipt chiar sub stern. El vomitase o gută de bilă sângeroasă înainte de a muri. La ușa interioară de vizavi, care dădea într-o sală, zăcea Robello, cu capul prăbușit înăuntru. Dincolo, dispăruți de vedere, restul trupelor grele se luptau.

— Stai înapoi, Adevărul, spuse Gesler, și folosește acea arbalete pentru a ne acoperi spatele. Tissy, hai să mergem.

Celălalt sergent dădu din cap, făcându-i semn către Tulip și Ramp.

S-au aruncat pe hol.

****

Hellian s-a împiedicat după Urb, care s-a oprit brusc – era ca și cum s-ar fi lovit de un perete – a sărit, a căzut pe spate. — Vai, nenorocit de bou!

Dintr-o dată au fost soldați în jurul lor, care se retrăgeau de la colțul străzii, târând camarazii căzuți.

'OMS? Ce?'

O femeie a căzut lângă ea. — Hanno. Ne-am pierdut sergentul. L-am pierdut pe Sobelone. Și Toles. Ambuscadă-'

O mână sprijinindu-se cu putere de umărul lui Hanno, Hellian se ridică. Ea clătină din cap. — Bine, spuse ea, ceva rece și greu îndreptându-se în ea, de parcă coloana vertebrală i s-ar fi transformat într-o sabie, sau într-o suliță, sau orice altceva nu se va îndoi, nu, se va îndoi, poate, dar nu se va rupe. Doamne, mă simt rău. — Alătură-te echipei mele. Urb, ce echipă suntem?

— Nici idee, sergent.

— Nu contează, atunci, ești cu noi, Hanno. Ambuscadă? Bine, hai să-i luăm pe nenorociți. Touchy, Brithless, scoate acele grenade pe care le-ai furat...

Gemenii s-au înfruntat cu ea – inocență, indignare, ambele eforturi îngrozitoare, apoi cei doi au scos muniția. — Sunt fumători, sergent, și un biscuit, spuse Touchy. 'Asta e tot-'

— Fumători? Perfect. Hanno, o să ne conduci în clădirea din care au atacat-o nenorociții. Touchy, îl arunci pe al tău înaintea ei.

Fără suflare, alegeți flancul deschis și procedați la fel. Nu vom sta prin preajmă – nici măcar nu vom merge încet și precauți. Vreau repede, ați înțeles cu toții asta? Rapid.'

'Sergent?'

— Ce este, Urb?

'Nimic. Numai că sunt gata, cred.

Ei bine, asta face unul dintre noi. Știam că voi urî orașul ăsta. — Armele scoase, soldați, e timpul să ucizi oameni.

Au pornit.

****

„Am lăsat pe toți în urmă”, a spus Galt.

— Închide plânsul ăsta, se răsti sergentul Balm, ștergându-și transpirația și noroiul din ochi. — Tocmai le-am făcut mai ușor pentru ceilalți. Se uită cu privirea la soldații din echipa sa. Respir greu, câteva tăieturi ici și colo, dar nimic grav. Au tăiat prin acea ambuscadă rapid și murdar, așa cum și-ar fi dorit el.

Se aflau la un al doilea etaj, într-o cameră plină cu șuruburi de pânză – mătăsuri în valoare de o avere. Lobe spusese că au venit din Darujhistan, din toate locurile. Valoarea unei averi blestemate, iar acum cea mai mare parte a fost îmbibată cu sânge și bucăți de carne umană.

— Poate ar trebui să verificăm ultimul etaj, spuse Throatslitter, uitându-se la tăieturile din cuțitele lungi. — Am crezut că am auzit niște zgârieturi, poate.

— În regulă, ia-l pe Widdershins. Deadsmell, du-te pe scări...

„Conducerea în sus? Este o scară.

— Bine, blestemata de scară, atunci. Sunteți de rezervă și purtător de cuvânt, înțelegeți? Auzi orice dezastru la etaj și te alături, dar nu înainte de a ne anunța despre asta. Înțeles?

— Limpede ca pișul, sergent.

— Bine, plecați toți trei. Galt, stai la fereastră și continuă să te uiți la ce e vizavi de tine. Lobe, fă același lucru la fereastra aia. Sunt mai multe prostii care ne așteaptă și o să ne descurcăm imediat.

La scurt timp mai târziu, zgomotul pașilor care se umpleau înainte și înapoi de sus a încetat și Deadsmell a strigat de pe hol că Throatslitter și Widdershins coborau pe scară. O duzină de bătăi ale inimii mai târziu și toți trei au intrat în camera de mătase. Throatslitter se apropie de partea lui Balm și se ghemui. — Sergent, spuse el, cu vocea aproape de o șoaptă.

'Ce?'

— Am găsit ceva. Nu-mi place prea mult aspectul. Credem că ar trebui să arunci o privire.

Balm oftă, apoi se îndreptă. — Galt?

— Sunt acolo, bine, toate cele trei etaje.

'Lob?'

— La fel și aici, inclusiv pe acoperiș, un tip cu un felinar cu glugă.

— Bine, urmăriți în continuare. Du-te mai departe, Throatslitter. Miros de moarte, înapoi pe hol. Widdershins, fă ceva magie sau ceva.

Îl urmă pe Throatslitter înapoi până la scară. Etajul de deasupra era cu tavan joase, mai mult o mansardă decât orice altceva. O mulțime de camere, pereții groși, lut întărit.

Tăietor de gât l-a condus până la un astfel de zid. La picioarele lui stăteau urne și butoaie uriașe. — Am găsit

astea, spuse el, întinzându-se în spatele unui butoi și ridicând la vedere o pâlnie, făcută dintr-un fel de tărtăcuță.

— În regulă, spuse Balm, ce zici de asta?

Soldatul lui a lovit unul dintre butoaie. — Acestea sunt pline. Dar urnele sunt goale. Toate.

'Bine...'

'Ulei de masline.'

— Da, acest oraș este faimos pentru el. Continua.'

Throatslitter a aruncat pâlnia deoparte, apoi a scos un cuțit. — Vezi aceste pete umede de pe pereții ăștia? Aici.' A arătat cu vârful cuțitului, apoi a săpat în plasture. — Lutul este moale, recent astupat. Acești pereți sunt goali.

— Pentru numele lui Fener, omule, despre ce te-ai întâmplat?

'Doar asta. Cred că acești pereți – toată clădirea, este plină cu ulei.

'Umplut? Cu... cu ulei?

Throatslitter dădu din cap.

Umplut cu ulei? Ce, un fel de sistem de conducte care să-l alimenteze la parter? Nu, de dragul lui Hood, Balm, nu fi idiot. '

Throatslitter, crezi că alte clădiri sunt trucate așa? La asta te gândești?

— Cred, sergent, că Leoman a transformat Y'Ghatan într-o mare capcană.

Ne vrea aici, luptă pe străzi, împingând și în...

— Dar cum rămâne cu adepţii lui?

'Ce parere ai despre ei?'

Dar... asta ar însemna... Se gândi în urmă – fețele inamicului, fanatismul, strălucirea nebuniei drogate. — Ne ia abisul!

— Trebuie să-l găsim pe Fist Keneb, sergent. Sau căpitanii. Avem-'

'Știu, știu. Să plecăm de aici, înainte să-l arunce nenorocitul ăla cu felinar!'

****

Începuse dezordonat, doar ca să devină și mai dezordonat. Cu toate acestea, de la acea năvălire inițială înapoi, pe măsură ce ambuscadele erau dezvăluite una

după alta, distrugând echipele de avansare ale pumnului marini, companiile lui Fist Keneb și Fist Tene Baralta se adunaseră, se regrupaseră, apoi se împinseseră spre interior, clădire cu clădire, stradă cu stradă. Undeva în față, Keneb știa, ceea ce mai rămăsese din pușcașii marini pătrundea și mai mult, tăind prin războinicii fanatici, dar slab înarmați și complet indisciplinați ai armatei renegate a lui Leoman.

Auzise că acei războinici erau într-o frenezie alimentată de droguri, că luptau fără să țină cont de răni și că niciunul nu s-a retras, murind acolo unde stăteau. Ce se așteptase, să fie spus adevărul. O ultimă rezistență, o apărare eroică, martirizată. Căci asta a fost Y'Ghatan, ce a fost și ce va fi întotdeauna.

Ei ar lua acest oraș. Adjunctul ar avea prima ei victorie adevărată. Sângeros, brutal, dar totuși o victorie.

Stătea la o stradă de breșă, dărâmături mocnind în spatele lui, urmărind rândul soldaților răniți și inconștienți ajutați să se întoarcă la vindecătorii din tabără, urmărind infanterie proaspătă care trecea înainte, prin zonele securizate și înaintea bătăliei care a fost închiderea pumnului Malazan în jurul lui Leoman și a adepților săi, în jurul ultimelor vestigii vii ale rebeliunii în sine.

L-a văzut pe ofițerul ăla Red Blade de la Tene Baralta, Lostara Yil, conducând trei echipe către sunetele îndepărtate ale luptei. Și Tene însuși stătea în apropiere, vorbind cu căpitanul Kindly.

Keneb îl trimisese pe Faradan Sort înainte, pentru a lua legătura cu echipele de avansare. Trebuia să fie o a doua întâlnire, lângă palat însuși, și să sperăm că toată lumea urmărea în continuare planul de luptă.

Strigăte, apoi strigăte de alarmă – din spatele lui. Din afara breșei! Pumnul Keneb se întoarse și văzu un zid de flăcări ridicându-se în câmpul de ucidere de dincolo – acolo unde șanțul îngust și adânc fusese săpat de războinicii lui Leoman. Urne îngropate umplute cu ulei de măsline au început să explodeze din șanț, pulverizând lichid arzând peste tot. Keneb a văzut linia de răniți care se retrăgeau împrăștiindu-se lângă șanț, figuri în flăcări. Țipete, vuiet de foc. Privirea lui îngrozită se mișcă în dreapta lui, sus, pe acoperișul celei mai apropiate clădiri, unde se îndrepta spre dărâmăturile breșei. O siluetă, lanternă într-o mână, torță aprinsă în cealaltă – împodobită în baloane cu pânză, înconjurată de amfore, chiar la marginea acoperișului, cu brațele întinse, lovind cu piciorul peste borcanele înalte de

lut – frânghii prinse între ele și glezne. , greutatea aruncând apoi silueta peste lateral.

Jos în molozul bresei.

A lovit, a dispărut din vedere, apoi a izbucnit brusc de flăcări, năvălindu-se în cearșafuri. Și Keneb a văzut, pe alte acoperișuri, căptușind zidurile orașului, mai multe siluete – aruncându-se în jos. Jos, apoi strălucirea focului năprasnic, înălțându-se, încercuind – din bastioane, mai multe flăcări, care se stinge, se răspândesc sălbatic ca un potop dezlănțuit.

Căldura năvăli asupra lui Keneb, împingându-l cu un pas înapoi. Uleiul din butoaiele sparte, sub epava zidului prăbușit și a clădirilor prăbușite, a luat brusc flacără. Spărtura se închidea, focul demonic se arunca în vedere.

Keneb se uită în jur, groază răsărind în el și văzu cei jumătate de duzină de semnalizatori ai personalului său înghesuiți lângă un fragment de moloz. Urlând, a alergat la ei. — Sună rechemarea! La naiba, soldați, sunați rechemarea!

****

La nord-vest de Y'Ghatan, Temul și o companie de Wickan au urcat panta până la drumul Lothal. Nu văzuseră pe nimeni. Nici un singur suflet care să fugă din oraș. Războinicii cai ai Paisprezecelea îl încercuiseră pe deplin. Wickans, Seti, Burned Tears. Nu ar exista scăpare.

Temul fusese încântat, auzind că gândirea Adjunctului urmase aceleași urme cu ale lui. O lovitură bruscă, tare ca un cuțit împins într-un piept, direct în inima acestei rebeliuni blestemate. Au auzit munițiile explodând – tare, mai tare decât se așteptaseră și văzuseră norii negri împușcați de flăcări care se ridicau în sus, împreună cu cea mai mare parte a zidului sudic al lui Y'Ghatan.

Străduind drumul, văzând sub ei semnele exodului masiv care înfundase această rută cu câteva zile mai devreme.

Un fulger de foc, un zgomot îndepărtat, ca de tunet, iar războinicii-cai se întoarseră ca unul singur spre oraș. Acolo unde ziduri de flacără se ridicau în spatele zidurilor de

piatră, din bastioane și porțile sigilate, apoi, clădire după clădire în interior, mai multe flăcări și multe altele.

Temul se uită cu privirea, cu mintea bătută de ceea ce vedea, de ceea ce înțelese acum.

O treime din Armata a Paisprezecea era în acel oraș până acum. O treime.

Și erau deja la fel de buni ca morți.

****

Pumnul Blistig stătea lângă Adjunct pe drum. I se simțea rău înăuntru, sentimentul ridicându-se dintr-un loc și dintr-un timp pe care el crezuse că lăsase în urma lui. Stând pe zidurile Arenului, urmărind măcelul armatei lui Coltaine. Deznădăjduit, neajutorat. „Pumn”, se răsti Adjunctul, „fă mai mulți soldați să umple acel șanț”.

El tresări, apoi se întoarse pe jumătate și făcu semn către unul dintre ajutoarele lui – femeia auzise porunca, pentru că dădu din cap și plecă în grabă. Îndepărtează șanțul, da. Dar... ce rost are? Brepa găsise un nou zid, acesta de flăcări. Și mai multe se ridicaseră în jurul orașului, începând chiar între zidurile treptate, clădirile izbucnind, scoțând hohote teribile în timp ce petrolul de foc a explodat, aruncând cărămizi de noroi care erau ele însele mortale, arzând rachete. Și acum, mai înăuntru, la intersecție și de-a lungul străzilor mai largi, mai multe clădiri se aprindeau.

Unul, chiar dincolo de palat, erupsese cu câteva clipe mai devreme, cu gheizere de petrol arzând trăgându-se spre cer, eliminând întunericul, dezvăluind cerul umplut cu nori negri.

— Nu, Nether, spuse Adjunctul cu o voce fragilă, adună-i pe magii noștri – pe toți – vreau ca flăcările să fie înăbușite în breșă. Vreau-'

— Adjunct, interveni Nether, nu avem puterea.

— Vechile spirite pământeşti, adăugă Nil pe un ton plictisitor, mor, fug de flăcări, de agonia de copt, toate mor sau fug. Ceva este pe cale să se nască...'

În fața lor, orașul Y'Ghatan se strălucea, dar o zi groaznică, îngrozitoare.

****

Tușind, clătinându-se, soldați răniți pe jumătate cărați, pe jumătate târâți prin presă – dar nu era încotro. Keneb se uită – aerul îi ardea ochii – la masa soldaților săi. Șapte, opt sute. Unde erau ceilalți? Dar el știa.

Plecat. Mort.

Pe străzile de dincolo, nu putea vedea decât foc, sărind din clădire în clădire, umplând aerul fierbinte, fierbinte, cu o voce de veselie, demonică, flămândă și dornică.

Trebuia să facă ceva. Gândiți-vă la ceva, dar această căldură, această căldură groaznică – plămânii îi tremurau, disperați, în ciuda durerii aprinse care înfloreau la fiecare respirație încordată. Plămân după plămân, totuși era ca și cum aerul însuși ar fi murit, toată viața era absorbită de el și așa nu i-ar fi putut oferi nimic.

Propria lui armură îl gătea de viu. Era în genunchi, acum, cu toți ceilalți. — Armură! râpă el, neștiind dacă îl putea auzi cineva. 'Dă-l jos! Armură! Arme!' Zei dedesubt, pieptul meu – durerea**** O paradă lamă pe lamă, ținând contactul, două margini zgâriindu-se una de alta, apoi, în timp ce războinicul împingea mai tare cu scimitarra, Lostara Yil s-a lăsat jos, și-a decuplat sabia în jos. , tăindu-l în sus și în jos, luându-l în gât. Sânge a vărsat. Trecând pe lângă ea, ea dădu deoparte o altă armă împins în ea – o suliță – auzind așchii din ax în timp ce o împingea într-o parte. În mâna ei stângă era cuțitul ei kethra, pe care l-a lovit în burta inamicului ei, răsucindu-l în timp ce îl smulgea din nou.

Lostara s-a eliberat clătinându-se de războinicul mototolit, un potop de tristețe năvălind prin ea când l-a auzit strigând numele unei femei înainte ca el să lovească pavajul.

Lupta a izbucnit din toate părțile, cele trei echipe ale ei s-au redus acum la mai puțin de o duzină de soldați, în timp ce încă mai mulți dintre fanaticii nebunești s-au apropiat de clădirile de flancare - magazine de piață, uși închise cu piciorul și acum fumul care ieșea în stradă. mirosul de ulei supraîncălzit, scuipat, trosnituri – ceva a zguduit și dintr-o dată era foc Peste tot.

Lostara Yil a strigat un avertisment, chiar dacă un alt războinic a repezit-o.

Operând cu cuțitul, oprindu-se cu sabia ei, apoi lovindu-i corpul înțepenit din lamă, greutatea lui slăbită aproape smulgându-i arma din mână.

Țipete groaznice în spatele ei. Ea s-a învârtit.

Un potop de ulei arzând, răbufnind din clădiri de fiecare parte, mătură printre luptători – picioarele lor, apoi haine – telabă, piele, lenjerie, flăcările apărând peste ei. Războinic și soldat, focul nu ținea loialitate – îi devora pe toți.

Ea s-a îndepărtat clătinând de acel râu al morții, s-a împiedicat și a căzut, întinzându-se, pe un cadavru, s-a cățărat pe el cu o clipă înainte ca ulei de foc să se reverse în jurul ei, a trecut pe lângă insula ei deja arzătoare de carne sfâșiată. spre ea. Ea strigă, ridicând ambele brațe, în timp ce incandescența arzătoare se întindea pentru a o lua O mână din spate, strângându-i hamul Durere – respirația smulsă din plămâni – apoi... nimic.

****

'Nu te remarca!' strigă Balm în timp ce își conducea echipa pe aleea întortocheată.

După sfatul lui urlăit, sergentul și-a reluat ectenia de blesteme.

S-au pierdut. Împingeți în eforturile lor de a se întoarce la Keneb și la breșă, acum erau aduși la turmă. Prin flăcări. Văzuseră palatul cu puțin timp mai devreme, printr-o pauză momentană a fumului și, din câte a putut Balm să stabilească, încă se îndreptau în acea direcție – dar lumea de dincolo dispăruse, în foc și fum, și urmărind în urma lor. a fost conflagrația în creștere. În viață și vânându-i.

— Se construiește, sergent! Trebuie să plecăm din acest oraș!

— Crezi că nu știu asta, Widdershins? Ce, pe numele lui Hood, crezi că încercăm să facem aici? Acum taci...

— O să rămânem fără aer.

— Suntem deja, idiotule! Acum închide gura ta!

Au ajuns la o intersecție și Balm și-a oprit soldații. Șase guri de alee făceau semn, fiecare ducând pe piste la fel de întortocheate și întunecate ca următoarea. Din doi dintre ei, în stânga lor, curgea fum. Capul învârtindu-se, fiecare

respirație devenind mai dureroasă, mai puțin revigorantă, Dal Honese își ștergea sudoarea fierbinte din ochi și se întoarse să-și studieze soldații.

Deadsmell, Throatslitter, Widdershins, Galt și Lobe. Nenorociți duri unul și toți. Acesta nu a fost modalitatea corectă de a muri – au fost unele corecte, iar acesta nu a fost unul dintre ei. — Doamne, mormăi el, nu mă voi mai uita niciodată la o vatră la fel.

— Ai înțeles bine, sergent, spuse Throatslitter, punctând acordul cu o tuse.

Balm îi trase cârma. — Dezbracați-vă, naibii de proști, înainte să ne coacem. Țineți armele, dacă poți. Nu murim aici în seara asta. Mă înțelegeţi? Toți ascultați – mă înțelegeți?

— Da, sergent, spuse Throatslitter. — Te auzim.

'Bun. Acum, Widdershins, aveți vreo magie care să ne facă o cale? Ceva?

Magul a clătinat din cap. — Mi-ar plăcea să fi făcut. Poate în curând, totuși.

'Ce vrei să spui?'

— Cred că aici se naște un elemental foc. Un spirit de foc, un evlavios. Avem o furtună de foc pe drum, care va anunța sosirea ei – și atunci murim dacă nu am murit deja. Dar un elemental este viu. Are o voință, o minte, al naibii de foame și dornic să omoare. Dar cunoaște frica, frica pentru că știe că nu va dura mult – prea înverșunat, prea cald – zile în cel mai bun caz. Și cunoaște și alte feluri de frică, și acolo poate pot face ceva – iluzii. De apă, dar nu doar de apă. Un elemental de apă. Se uită în jur la ceilalți, care se uitau cu toții înapoi, apoi ridică din umeri. 'Poate ca da, poate ca nu. Cât de inteligent este un elementar? Trebuie să fii inteligent pentru a fi păcălit, vezi. Câine-inteligent, cel puțin, mai bine dacă ar fi mai inteligent. Problema este că nu toată lumea este de acord că elementalii există. Adică, sunt convins că este o teorie bună...

Balsam l-a spart peste cap. — Toate astea dintr-o teorie? Ai irosit tot aerul pe asta? Zei de jos, Widdershins, vreau să vă omor chiar acum. El a crescut. — Să mergem, cât putem. Către Hood cu palatul blestemat – să luăm aleea de vizavi și când sosește elementalul teoretic putem să-i strângem mâna și să-l blestem către Abisul inexistent. Haide – și tu, Widdershins, nu un alt cuvânt, înțelegi?

****

Soldatul s-a întors, încununat în flăcări. Fug, fug de durere, dar nu era încotro. Căpitanul Faradan Sort a îndreptat arbaleta și a dat drumul la o ceartă. L-am privit pe bietul om căzând, crescând nemișcat în timp ce flăcările săreau peste el, înnegrind pielea, spargând carnea. Ea sa întors. — Ultima ceartă, spuse ea, aruncând arma într-o parte.

Noul ei locotenent, cu numele în gură de Madan'Tul Rada, nu spuse nimic – o caracteristică cu care Faradan era deja obișnuit și pe care ea o aprecia, de cele mai multe ori.

Cu excepția acum, când erau pe cale să se prăjească. — În regulă, spuse ea, îndepărtează traseul acela – și nu mai sunt cercetași. Fără înapoi, fără înainte și, după cum arată, nici stânga și nici dreapta. Orice sugestii?'

Expresia lui Madan'Tul Rada s-a acrișat, maxilarul coborât în jos în timp ce limba sonda un molar putrezit, apoi a scuipat, a mijit ochii în fum și și-a desfăcut scutul rotund pentru a-i studia fața carbonizată. Ridică din nou privirea, urmărind încet, apoi: — Nu.

Auzeau un vânt deasupra lor, țipete, învârtindu-se peste oraș, trăgând flăcările în sus, învârtind cozi de foc care tăiau ca niște săbii uriașe prin fumul convulsiv. Era din ce în ce mai greu să respiri.

Capul locotenentului se ridică brusc și se îndreptă spre zidul de flăcări de pe stradă, apoi se ridică.

Faradan Sort a urmat exemplul, pentru că acum putea să vadă ceea ce văzuse el – o pată neagră ciudată răspândită în flăcări, limbile de foc pâlpâind înapoi, murind, pata adâncindu-se, circulară și din inimă ieșea clătinând o siluetă care se scurgea carbonizată. piei, agrafe și catarame care cad să sară pe stradă.

Poticnindu-se spre ei, flăcări dansând în capul plin de păr – dansând, dar nu arzând. Mai aproape, iar Faradan Sort văzu că era o fată, un chip pe care apoi o recunoscu. — E din echipa Ashok a lui Cord. Acesta este Sinn.

— Cum a făcut asta? întrebă Madan'Tul Rada.

— Nu știu, dar să sperăm că o poate face din nou. Soldat! Aici!'

****

Un nivel superior pur și simplu s-a tăiat, în jos, prăbușindu-se într-o explozie de praf și fum pe stradă. Unde Bowl se ghemuise. Nici măcar nu-l văzuse venind, bănuia Hellian. Nenorocit norocos. Se uită înapoi la echipa ei. Cu vezicule, roșii ca homari fierți. Magazin de armură, arme aruncate – prea fierbinte pentru a fi ținute. Marini și grele.

Ea însăși singurul sergent. Doi caporali – Urb și Reem – expresiile lor s-au tocit. Toți cu ochii roșii, gâfâind în aerul muribund, al naibii de aproape fără păr. Nu mai mult, cred. Doamne, ce aș face pentru o băutură acum. Ceva dragut. Refrigerat, delicat, bețivul venind într-un somn lent și viclean, liniștit, făcând semn la fel de dulce ca ultimul picurător pe gâtul meu devastat. Doamne, sunt poet când vine vorba de băutură, oh, da. — Bine, drumul acela este blocat acum. Să luăm blestemata asta de alee...

'De ce?' întrebă Touchy.

— Pentru că nu văd flăcări acolo jos, de aceea. Continuăm să ne mișcăm până nu ne mai putem mișca, înțelegi?

„De ce nu rămânem aici – o altă clădire va ateriza peste noi mai devreme sau mai târziu.”

— Să-ţi spun, mârâi Hellian. „Tu faci exact asta, dar eu, nu aștept nimic. Dacă vrei să mori singur, mergi înainte.

Ea a pornit.

Toți au urmat. Nu era nimic altceva de făcut.

****

Optsprezece soldați – Strings îi trecuse. Încă trei lupte, sângeroase și fără milă, iar acum s-au ghemuit în fața porților palatului – care căscă larg, cu o gură uriașă plină de foc. Deasupra fortificației curgea fum, strălucind în noapte. Bottle, în genunchi, gâfâind, se uită încet în jur la colegii săi de soldați. Câțiva trupe grele, întreaga echipă a lui Strings și cea mai mare parte a sergentului Cord,

împreună cu puținii pușcași marini care au supraviețuit din echipa lui Borduke.

Speraseră, s-au rugat, chiar să ajungă și să găsească alte echipe – oricine, mai mulți supraviețuitori, sfidând această conflagrație blestemată... până aici.

Doar până aici, asta-i tot. Ar fi fost de ajuns. Dar erau singuri, fără niciun semn nicăieri că ar fi reușit vreun alți malazani.

Dacă Leoman of the Flails era în palat, nu mai era decât cenuşă, acum.

— Crump, poate, Cuttle, la mine, ordonă Strings, ghemuindu-se și așezându-și ghiozdanul. — Alți sapatori? Nu? Are cineva muniție? În regulă, tocmai am verificat-o pe a mea – ceara este mult prea moale și devine mai moale – totul va crește, și acesta este planul. Toate, cu excepția arzătoarelor – aruncă-le – restul merge direct în gura acelui palat...

'Care e ideea?' întrebă Cord. — Adică, bine pentru mine dacă crezi că este o cale mai bună.

„Vreau să încerc să fac o gaură în această furtună de foc în creștere – să o dai înapoi – și ne îndreptăm prin acea gaură, atâta timp cât va supraviețui – Hood știe unde va duce. Dar nu văd niciun incendiu chiar în spatele palatului și asta mă va ajuta. Probleme cu asta, Cord?

'Nu. Îmi place. E genial. Geniu. Dacă nu mi-aș fi aruncat cârma.

Câteva râsete. Semn bun.

Apoi hacking tuse. Semn rau.

Cineva a țipat, iar Bottle s-a întors și a văzut o siluetă ieșind greoi dintr-o clădire din apropiere, baloane și sticle atârnând de el, o altă sticlă într-o mână, o torță în cealaltă – îndreptându-se direct spre ei. Și își aruncaseră arbalete.

Un răspuns urlător din partea unui soldat din echipa lui Cord, iar bărbatul, Bell, s-a repezit înainte pentru a-l intercepta pe fanatic.

'Vino înapoi!' țipă Cord.

Sprintând, Bell s-a aruncat spre bărbat, ciocnindu-se de el la douăzeci de pași depărtare și amândoi au coborât.

Sticla a căzut plat, s-a rostogolit, lovindu-se de alți soldați care făceau la fel.

Un șuierat, apoi mai multe țipete. Țipete îngrozitoare. Și un val de căldură, năducător, aprig ca suflarea unei forje.

Apoi Strings înjură, zbătându-se cu colecția lui de ghiozdane.

'Departe de palat! Toata lumea!'

'Nu eu!' mârâi Cuttle. 'Ai nevoie de ajutor.'

'Amenda. Toti ceilalti! Șaizeci, șaptezeci de pași cel puțin! Mai mult dacă poți!

Merge!'

Bottle s-a urcat în picioare, a privit cum Strings și Cuttle alergau ca un crab spre porțile palatului. Apoi s-a uitat în jur. Șaizeci de pași? Nu avem șaizeci de pași – flăcările devorau clădirile în toate direcțiile pe care le putea vedea acum.

Totuși, cât mai departe posibil. A început să alerge.

Și s-a trezit ciocnind de cineva – care l-a prins de brațul stâng și l-a învârtit.

Gesler. Și în spatele lui Thom Tissy, apoi o mână de soldați. — Ce fac proştii ăia? întrebă Gesler.

„Lovitură – o gaură – prin furtună...”

— Zeii încrețiți ai Abisului. Sands – mai ai muniția?

— Da, sergent...

— Al naibii de prost. Dă-mi-le-'

— Nu, spuse Truth, pasind între ele. 'Le voi lua. Am mai trecut prin foc, nu, sergent? Cu acestea, smulse ghiozdanul din mâinile lui Sands și alergă spre porțile palatului, unde Strings și Cuttle fuseseră forțați să se întoarcă – căldura prea puternică, flăcările zdrobindu-le cu brațele strălucitoare.

— La naiba cu el! şuieră Gesler. — Ăsta a fost un alt fel de incendiu...

Sticla smulsă din strânsoarea sergentului. 'Trebuie să mergem!

Departe!'

Câteva clipe mai târziu, toți alergau – cu excepția lui Gesler, care se îndrepta spre sapatorii din afara porții. Bottle ezită. Nu se putea abține. Trebuia să vadă că Truth a ajuns la Cuttle and Strings, le-a tras sacoșele, le-a pus peste umăr, apoi a strigat ceva și a alergat spre porțile palatului.

Ambii sapatori săriră în picioare, retrăgându-se, interceptându-l pe Gesler – care părea hotărât să-și urmeze tânărul recrut – Cuttle și Strings l-au târât pe sergent înapoi. Gesler se zbătu, întorcând o față devastată în direcția Adevărului, dar soldatul se cufundase în flăcări.

Bottle a fugit înapoi, s-a unit cu cei doi sapatori pentru a-l ajuta să-l tragă pe un Gesler care țipă.

Departe.

Reușiseră treizeci de pași pe stradă, îndreptându-se spre o masă înghesuită de soldați care se fereau de un zid

de flăcări, când palatul a explodat în spatele lor.

Și afară, secțiuni uriașe de piatră aruncate spre cer.

Bătută în aer, răsturnând de un vânt sălbatic, Sticla s-a rostogolit în mijlocul molozului care sări, membre și trupuri, fețe, guri larg deschise, toată lumea țipând – în tăcere. Nici un sunet – nu… nimic.

Durere în cap, înjunghiind acerbă în urechi, o presiune care i se închidea pe tâmple, craniul gata să explodeze Vântul s-a inversat brusc, trăgând după el foi de flăcări, apropiindu-se de pe fiecare stradă. Presiunea s-a slăbit. Și flăcările se retraseră, zvârcolindu-se ca tentacule.

Apoi aerul era liniştit.

Tușind, clătinându-se în picioare, Sticla se întoarse.

Inima palatului dispăruse, dispăruse în bucăți și nimic altceva decât praf și fum nu umpleau vastul moloz.

'Acum!' Strings țipă, vocea lui sună la câteva leghe distanță. 'Merge!

Toata lumea! Merge!'

Vântul s-a întors, brusc, un țipăt ridicându-se într-un bochet, împingându-i mai departe – pe drumul bătut dintre zidurile zimțate și lasate ale palatului.

****

Dunsparrow fusese primul la ușile templului, împinându-le larg, chiar dacă exploziile de foc luminau orizontul, în jurul orașului... totul în interiorul zidurilor orașului.

Gâfâind, inima bătând cu putere și ceva ca o lamă de cuțit răsucindu-i în intestine, Corabb Bhilan Thenu'alas i-a urmărit pe Leoman și pe femeia Malazan în Templul din Scalissara, L'oric la doi pași în spatele lui.

Nu, nu Scalissara – Regina Viselor. Scalissara, zeița matronă a uleiului de măsline nu ar fi avut... nu, nu ar fi permis asta. Nu asta.

Și lucrurile începuseră să aibă sens. Simț îngrozitor, îngrozitor, ca niște pietre dăltuite care se potrivesc între ele, ridicând un zid între umanitate... și ceea ce devenise Leoman of the Flails.

Războinicii – care călăreaseră cu ei, trăiau cu ei încă de la începutul răscoalei, care luptaseră alături de ei împotriva

malazanilor, care și acum luptau ca niște diavoli pe străzi – aveau să moară cu toții. Y'Ghatan, tot acest oraș, va muri.

Se grăbesc pe holul central, în naos, din care bătea un vânt rece, prăfuit, vânt care părea să vină de nicăieri și de pretutindeni deodată. Miros de mucegai, putregai și moarte.

Leoman se întoarse spre L'oric. — Deschide o poartă, Înalt Mage! Repede!'

— Nu trebuie să faci asta, îi spuse Corabb comandantului său. — Trebuie să murim, în noaptea asta. Luptă în numele lui Dryjhna...

— Hood ia-o pe Dryjhna! Leoman răbufni.

L'oric se holba la Leoman, ca si cum l-ar fi vazut, intelegand, pentru prima data. — O clipă, spuse el.

— Nu avem timp pentru asta!

— Leomanul Flails, spuse Înaltul Mag, netulburat, te-ai târguit cu Regina Viselor. Un lucru precipitat de făcut. Acea zeiță nu are niciun interes în ceea ce este bine și ce este rău. Dacă a avut odată o inimă, a aruncat-o cu mult timp în urmă. Și acum m-ai atras în asta – m-ai folosit, pentru ca o zeiță să se folosească de mine la rândul ei. Eu nu-'

— Poarta, la naiba! Dacă ai obiecții, L'oric, ridică-le cu ea!

— Toți vor muri, spuse Corabb, dându-se înapoi de la comandantul său, pentru ca tu să poți trăi.

— Ca să putem trăi, Corabb! Nu există altă cale – crezi că malazanii ne-ar lăsa vreodată? Indiferent unde sau cât de departe am fugit? Mulțumesc picioarelor prăfuite ale lui Hood, Gheara nu le-a lovit deja, dar nu intenționez să-mi trăiesc restul vieții privind peste umăr!

Am fost body-guard, la naiba să fii – a fost cauza ei, nu a mea!

„Războinicii tăi – se așteptau să lupți alături de ei...”

— Nu se aşteptau la nimic de genul. Proștii au vrut să moară. În numele lui Dryjhna. Își dezveli dinții cu dispreț. 'Ei bine, lasă-i! Lasă-i să moară! Și cel mai bine, vor lua cu ei jumătate din armata Adjunctului. Iată gloria ta, Corabb! A înaintat spre el, arătând spre ușile templului. — Vrei să te alături proștilor? Vrei să simți că plămânii îți arde de căldură, ochii îți sparg, pielea trosnind? Vrei să-ți fierbe sângele în vene?

— O moarte onorabilă, Leoman of the Flails, în comparație cu asta.

A rostit ceva ca un mârâit, se întoarse spre L'oric. — Deschide calea – și nu te teme, nu i-am făcut nicio

promisiune cu privire la tine, în afară de a te aduce aici.

— Focul crește în viață în afara acestui templu, Leoman, spuse L'oric. '

S-ar putea să nu reușesc.

— Șansele tale se diminuează cu fiecare clipă care trece, spuse Leoman mârâind.

În ochii bărbatului era panică. Corabb l-a studiat, așa cum părea atât de... deplasat. Acolo, în trăsăturile pe care credea că le cunoaște atât de bine. Știa fiecare expresie posibilă. Furia, amuzamentul rece, disprețul, stupoarea și ochii pleoapelor din fumul durhangului. Fiecare expresie... în afară de aceasta. Panică.

Totul se prăbuși înăuntru, iar Corabb simți că se îneacă. Se scufundă din ce în ce mai adânc, se întinde spre o lumină care devenea din ce în ce mai îndepărtată, mai slabă.

Cu un blestem șuierat, L'oric se îndreptă spre altar. Pietrele sale păreau să strălucească în întuneric, atât de noi, marmura necunoscută – de pe alt continent, bănuia Corabb – trasată cu vene violete și capilare care păreau să bată. Dincolo de altar era un bazin circular, cu apa aburindă – fusese acoperită ultima dată când vizitaseră; putea vedea panourile de cupru care îl sigilaseră zăcând pe un perete lateral.

Aerul se învârtea deasupra altarului.

Ea aștepta de partea cealaltă. O pâlpâire, parcă s-ar fi reflectat din bazinul de apă, apoi portalul s-a deschis, înghițind altarul, marginile întinzându-se, curlându-se în negru, apoi clătinându-se frământat. L'oric icni, încordându-se sub o povară invizibilă. „Nu pot rezista atât de mult! Te văd, regină!

Din portal se auzi o voce lângă, rece, „L'oric, fiul lui Ossec. Nu caut nimic de la tine.

— Atunci ce vrei?

Un moment, în timpul căruia portalul a clătinat, apoi: „Sha'ik a murit. Zeița Vârtejului nu mai există. Leoman of the Flies, o întrebare. Un nou ton pentru vocea ei, ceva de genul ironiei. „Este Y'Ghatan – ceea ce ai făcut aici – aceasta este Apocalipsa ta?”

Războinicul din deșert s-a încruntat, apoi a spus: — Ei bine, da. El a ridicat din umeri. „Nu atât de mare pe cât am sperat...”

— Dar, poate, destul. L'oric. Rolul lui Sha'ik, Văzătorul lui Dryjhna, este... vacant. Trebuie umplut...

'De ce?' întrebă L'oric.

— Ca nu cumva altceva, ceva mai puțin dezirabil, să-ți asume mantaua.

— Și probabilitatea asta?

'Iminent.'

Corabb l-a privit pe Înaltul Mag, a simțit un val de gânduri în spatele ochilor bărbatului, în timp ce implicațiile misterioase au căzut în loc în urma cuvintelor zeiței. Apoi, „Ai ales pe cineva”.

'Da.'

— Cineva care are nevoie de... protecţie.

'Da.'

— Este cineva în pericol?

— Foarte mult, L'oric. Într-adevăr, dorințele mele au fost anticipate și este posibil să fi rămas fără timp.

'Foarte bine. Accept.'

— Atunci, vino înainte. Tu și ceilalți. Nu întârzia – și eu am încercat să mențin această cale.

Sufletul său nu era decât cenușă, Corabb l-a privit pe Înaltul Mag pătrunzând în portal și dispărând în pata lichidă învolburată.

Leoman l-a mai înfruntat încă o dată, cu vocea aproape implorând, în timp ce a spus: „Prietenul meu...”

Corabb Bhilan Thenu'alas clătină din cap.

'Nu ai auzit? Un alt Sha'ik - un nou Sha'ik-'

— Și îi vei găsi și o nouă armată, Leoman? Mai mulți proști care să le ducă la moarte? Nu, am terminat cu tine, Leoman of the Flails. Ia-ți fetița Malazan și pleacă de la vederea mea. Aleg să mor aici, împreună cu colegii mei războinici.

Dunsparrow întinse mâna și apucă brațul lui Leoman. — Portalul se dărâmă, Leoman.

Războinicul, ultimul comandant al Dryjhna, s-a întors și, femeia lângă el, a intrat cu pași mari în poartă. Câteva clipe mai târziu s-a dizolvat și nu a fost nimic.

Nimic în afară de vântul ciudat, învolburat, draci de praf învârtiți care urmăresc podeaua din gresie încrustată.

Corabb clipi, privi în jur. În afara templului, părea că lumea se sfârșise, scoțând un strigăt de moarte care se ridica mereu în timbru. Nu... nici un strigăt de moarte. Altceva...

Auzind un sunet mai aproape – dintr-un pasaj lateral – o încăierare – Corabb își trase scimitarra. M-am apropiat de perdeaua care bloca coridorul. Cu vârful lamei, a aruncat pânza deoparte.

Să văd copii. ghemuit, ghemuit. Zece, cincisprezece – șaisprezece în total.

Fețe pătate, ochi mari, toți uitându-se la el. — Doamne, murmură el. — Te-au uitat.

Toate au. Fiecare dintre ei.

Își înveli arma și făcu un pas înainte. — E în regulă, spuse el.

— O să ne găsim o cameră, da? Și așteaptă asta.

Altceva... Tunete, moartea clădirilor, bocetele de foc înfloritoare, vânturile urlăitoare. Iată ce este afară, lumea de dincolo, aceste... spirite de dedesubt, Dryjhna Afară, strigătele de naștere ale Apocalipsei se ridicau și mai sus.

****

'Acolo!' spuse Throatslitter, arătând cu degetul.

Sergentul Balm clipi, fumul și căldura ca o sticlă spartă în ochi și putu distinge doar o jumătate de cifre traversând strada în fața lor. 'OMS?'

— Malazani, spuse Throatslitter.

Din spatele Balsamului: „Super, mai mult pentru coacerea cu scoici, ce noapte vom avea...”

— Când am spus să taci, Widdershins, am vrut să spun serios. Bine, să mergem să-i întâlnim. Poate că nu sunt la fel de rătăciți ca noi.

'Oh da? Uite cine îi conduce! Bețivul ăla, cum o cheamă? Probabil că încearcă să găsească un bar!

— Nu mint, Widdershins! Încă un cuvânt și te stropesc!'

****

Mâna uriașă a lui Urb a aterizat pe brațul ei, strângând-o puternic, întorcând-o, iar Hellian văzu o echipă care se poticnește spre ei. — Mulțumesc zeilor, spuse ea cu o voce devastată, au ajuns să știe unde se duc...

Un sergent se apropie pe jumătate ghemuit. Dal Honese, cu fața pete de noroi uscat. — Eu sunt Balsam,

spuse el. Oriunde te-ai îndrepta, noi suntem cu tine!

Hellian se încruntă. — Bine, spuse ea. — Pune-te doar înăuntru și vom fi cu toții roz în cel mai scurt timp.

— Ne-ai găsit o cale de ieșire?

— Da, pe aleea aia.

'Grozav. Ce e acolo jos?

— Singurul loc care nu arde încă, călugăr-şobolan Dal Honese! Ea și-a făcut semn trupei și au continuat. Ceva era vizibil în față. Un fel de cupolă imensă și pătată. Treceau acum pe lângă temple, ușile batându-se larg, bătând în rafale, vântul fierbinte de cuptor. Hainele mici pe care încă purta ea începuseră să fumeze, firele firide se întindeau din țesătura aspră. Își simțea propriul păr ars.

Un soldat a venit alături de ea. Ținea în mâini înmănuși două cuțite lungi. — Nu ai niciun motiv să-l blestești pe sergentul Balm, femeie.

El ne-a adus până aici.

'Care e numele tău?' întrebă Hellian.

„Troatslitter-”

'Grozav. Acum du-te și taie-ți singur gâtul. Nimeni nu a trecut de nicăieri, idiotule naibii. Acum, dacă nu ai o sticlă de vin rece sub cămașa aia, du-te și găsește pe altcineva pe care să-l enervezi.

— Erai mai drăguț beat, spuse el, căzând în spate.

Da, toată lumea e mai drăguță beată.

****

La marginea îndepărtată a palatului prăbușit, piciorul stâng al lui Limp a fost prins de o piatră de piatră care alunecă, țipetele lui suficient de puternice pentru a provoca vântul de foc. Cord, Shard și alți câțiva din echipa Ashok l-au eliberat, dar era clar că piciorul soldatului era rupt.

În față era o piață oarecare, cândva locul unde se afla o piață, iar dincolo de ea se înălța un templu uriaș cu cupolă în spatele unui zid înalt.

Rămășițele de foiță de aur se prelingeau pe flancurile domului ca apa de ploaie.

Un strat greu de fum s-a răscolit pe scenă, făcând cupola să pară că plutește în aer, aprinsă și mânjită. Corzile au făcut semn pentru toată lumea să se închidă.

— Ne îndreptăm spre acel templu, spuse el. — Probabil că nu va ajuta – se apropie o furtună de foc. Nu am văzut niciodată unul și mi-aș dori să fie tot așa. Oricum, făcu o pauză pentru a tuși, apoi scuipă, nu mă pot gândi la altceva.

— Sergent, spuse Bottle, încruntat, simt... ceva. Viaţă. În acel templu.

— În regulă, poate va trebui să luptăm pentru a găsi un loc unde să murim. Amenda.

Poate că sunt destui ca să ne omoare pe toți și asta nu e chiar așa de rău.

Nu, sergent. Nicăieri aproape. Dar nu conteaza.

— În regulă, hai să încercăm să trecem peste această piață.

Părea ușor, dar rămâneau fără aer, iar vânturile care străbăteau holul erau puternice – nicio acoperire nu era asigurată de zidurile clădirii. Bottle știa că s-ar putea să nu ajungă. O căldură zgomotătoare îi sfâșie ochii, îi turna ca nisipul în gât cu fiecare răsuflare icnăită. Printr-o durere încețoșată, a văzut siluete apărând în dreapta lui, ieșind în fugă din fum. Zece, cincisprezece, apoi scoruri, revărsându-se pe hol, unii în flăcări, alţii cu suliţe... — Sergent!

— Zei de jos!

Războinicii atacau. Aici, în acest pătrat, acest... cuptor.

Siluete aprinse au căzut, poticnindu-se, zgârindu-le fețele, dar ceilalți au venit.

'Grupati-va!' Coarde au urlăit. „Retragere de luptă – pe acel zid al templului!”

Bottle se uită la masa care se închidea. Grupati-va? Retragerea luptei? Cu ce?

Unul dintre soldații lui Cord apăru lângă el, iar bărbatul întinse mâna, făcând un gest. 'Tu! Un mag, nu?

Bottle dădu din cap.

„Eu sunt Ebron – trebuie să-i luăm pe acești nenorociți – cu magie – fără alte arme mai rămase...”

'În regulă. Orice ai avea, voi adăuga la asta.

Trei infanterie grea, femeile Flashwit, Mayfly și Uru Hela, scoseseră cuțite și formau o linie de front. O bătaie mai târziu, Shortnose li sa alăturat, cu mâinile uriașe închise în pumni.

Numărul principal de atacatori s-a apropiat de cincisprezece pași și și-au lansat sulițele ca și cum ar fi fost sulițe. În fulgerul momentan al puțurilor care traversau distanța scurtă, Bottle văzu că lemnele se aprinsese, învârtind coroane de fum.

Avertismente strigate, apoi impactul solid al armelor grele. Uru Hela s-a învârtit, o suliță i-a străbătut umărul stâng, iar tija i-a lovit gâtul Mayfly cu un trosnet. În timp ce Uru Hela se împiedică în genunchi, Mayfly se clătină, apoi se îndreptă. Sergentul Strings s-a întins, cu o suliță înțepenindu-i piciorul drept. Înjurând, trase de el, iar celălalt picior lovindu-i ca un lucru înnebunit. Iazul Tavos se clătină în Bottle, doborându-l în timp ce soldatul, cu o parte a feței tăiată, cu ochiul atârnând, s-a împiedicat, țipând.

Cu câteva momente înainte ca atacatorii înnebuniți să ajungă la ei, un val de vrăjitorie s-a ridicat într-un zid de fum argintiu, care s-a extins pentru a-i înghiți pe războinici. Țipete, trupurile care cădeau, pielea și carnea se înnegrează, se îndepărtează de oase. Groază bruscă.

Bottle habar n-avea ce fel de magie folosea Ebron, dar l-a dezlănțuit pe Meanas, dublând grosimea și lățimea fumului – iluzional, dar panica a cuprins războinicii. Căzând, se prăbușesc din fum, cu mâinile la ochi, zvârcolindu-se, vărsături țâșnind pe pavaj. Atacul s-a spulberat împotriva vrăjitoriei și, în timp ce vântul a biciuit norul otrăvitor, ei nu au putut vedea decât figuri care fugeau, deja cu mult dincolo de grămada de cadavre.

Corpurile mocnind, iau foc.

Koryk ajunsese la Strings, care îi smulsese sulița de pe picior și începu să bage noduri de pânză în rănile înțepate. Sticla s-a dus la ei – nu s-a scurs sânge din găuri, a văzut el. Totuși, mult sânge mânjise pietruiala. — Înfășurați piciorul ăla! îi porunci semi-Seti. '

Trebuie să coborâm din această piață!

Cord și caporalul Tulip se ocupau de Uru Hela, în timp ce Scant și Balgrid urmăriseră și atacaseră Tavos Pond la pământ. Bottle a privit cum Scant împinge ochiul atârnând înapoi în orbită, apoi bâjbâia cu o cârpă care să-l înfășoare în jurul capului soldatului.

— Trage răniții! strigă sergentul Gesler. — Haideţi, nenorociţi! La zidul acela! Trebuie să ne găsim o cale de intrare!

Amorțit, Bottle se întinse pentru a-l ajuta pe Koryk să ridice Strings.

Văzu că degetele lui deveniseră albastre. A fost asurzit de un vuiet în cap și totul se învârtea în jurul lui.

Aer. Avem nevoie de aer.

Zidul s-a ridicat în fața lor și apoi l-au ocolit. Căutând o cale de intrare.

****

Întins în grămezi, murind de asfixiere. Keneb se trase peste piatra sfărâmată, cu mâinile cu vezicule zgâriindu-se printre dărâmături. Fum orbitor, căldură arzătoare și acum își simțea mintea, înfometându-se, dezintegrandu-se – viziuni sălbatice, dezbinate – o femeie, un bărbat, un copil, ieșind din flăcări.

Demoni, slujitori ai lui Hood.

Voci, atât de puternice, bocetul nesfârșit, crescând – și întunericul ieșea din cele trei apariții, se revărsa peste sutele de trupuri Da, mintea îi era pe moarte. Căci a simțit o cădere bruscă din căldura vicioasă și un aer dulce i-a umplut plămânii. Murind, ce altceva poate fi asta? Am ajuns. La Poarta lui Hood. Doamne, atât de binecuvântată ușurare Mâinile cuiva l-au tras – spasme de agonie de la degetele apăsate pe pielea arsă – și era răsturnat.

Clipind, uitându-se în sus spre o față plină de vezicule. O femeie. El o cunoștea.

Și ea vorbea.

Suntem cu toții morți, acum. Prieteni. Adunare la Hood's Gate'Fist Keneb! Sunt sute aici!

Da.

'Încă în viață! Sinn ține focul, dar nu mai poate rezista mult! Vom încerca să trecem! Mă înțelegi! Avem nevoie de ajutor, trebuie să-i punem pe toți pe picioare!'

Ce? — Căpitane, şopti el. — Căpitanul Faradan Sort.

'Da! Acum, pe picioarele tale, Pumn!

****

O furtună de foc se construia deasupra Y'Ghatan. Blistig nu văzuse niciodată așa ceva. Flăcări, răsucindu-se, învârtindu-se, tăind niște cârcei lungi care păreau să spulbere fumul înclinat. Vânturi sălbatice smulgeau norii, anihilându-i în sclipiri roșii.

Căldura- Zei de jos, asta s-a mai întâmplat. Acest oraș blestemat de Hood...

Un bastion de colț a explodat într-o minge de foc uriașă, zgomotele care săreau zvârcolindu-se, cățărându-se. Vântul care îi bătea din spate îi clătina pe toată lumea de pe drum.

În tabăra asediatorilor, corturile au fost smulse din acostare, aruncate în aer, apoi alergând în valturi sălbatice spre Y'Ghatan. Caii țipau printre perdele de nisip și praf care se ridicau, biciuind ca cea mai aprigă furtună.

Blistig se trezi în genunchi. O mână înmănușată s-a închis pe gulerul mantiei lui, l-a tras în jurul lui. S-a trezit uitându-se într-o față pe care, pentru o clipă, nu a recunoscut-o. Murdărie, transpirație, lacrimi și o expresie înclinată de panică – Adjuvantul. — Trageți tabăra înapoi!

Toata lumea!'

Abia o auzea, totuși dădu din cap, se întoarse în vânt și coborî de pe drum. Ceva este pe cale să se nască, spuse Nil. Ceva...

Adjunctul striga. Mai multe comenzi. Blistig, ajungând la marginea drumului, coborî pe panta din spate. Nil și Nether trecură pe lângă el, spre locul în care Adjunctul încă mai stătea pe drum.

Sufla inițială de vânt se atenuase ușor, de data aceasta o respirație mai lungă și mai constantă trase spre oraș și conflagrația sa în creștere.

— Sunt soldaţi! țipă Adjunctul. 'Dincolo de breșă! Le vreau afară!

Copilul Grub a urcat pe pantă, flancat de câinii Bent și Roach.

Iar acum alte siluete roiau pe lângă Blistig. Khundryl. Vrăjitori, vrăjitoare. Voci ascuțite, curenți zgomotoși, o forță care se ridică din pământul bătut. Pumnul Blistig s-a răsucit – un ritual, magie, ce făceau ei? Aruncă o privire înapoi către haosul din tabără, văzu ofițeri printre figuri care se amestecau – nu erau proști. Deja trageau înapoi vocea lui Nil, tare de pe drum. „O simțim! Cineva! Spirite de jos, atâta putere!

— Ajută-o, la naiba!

O vrăjitoare țipă, izbucnind în flăcări pe drum. Câteva clipe mai târziu, doi vrăjitori înghesuiți lângă Blistig păreau să se topească în fața ochilor lui, prăbușindu-se în cenușă albă. Se uita îngrozit. Ajut-o? Ajuta pe cine?

Ce se întâmplă? S-a tras încă o dată pe marginea drumului.

Și putea vedea, în inima bresei, o întunecare în flăcări.

Focul a pâlpâit în jurul altei vrăjitoare, apoi s-a stins când ceva s-a rostogolit peste toată lumea de pe drum – putere rece, dulce – ca respirația unui zeu milostiv. Chiar și Blistig, disprețuitor al tuturor lucrurilor magice, putea simți această emanație, această voință teribilă și frumoasă.

Alungând flăcările din breșă înapoi, deschizând un tunel întunecat învolburat.

Din care cifrele s-au clătinat.

Nether era în genunchi lângă Adjunct – singura persoană de pe drum care mai stătea în picioare – și Blistig a văzut-o pe fata Wickan întorcându-se către Tavore, a auzit-o spunând: „Este Sinn. Adjunct, acel copil este un Înalt Mag. Și nici măcar nu știe...

Adjunctul se întoarse, îl văzu pe Blistig.

'Pumn! Pe picioarele tale. Echipe și vindecători înainte. Acum! Ei vin prin – Pumnul Blistig, mă înțelegi? Au nevoie de ajutor!

S-a cățărat în genunchi, dar nu a mai ajuns. Se uită fix la femeie.

Ea nu era decât o siluetă, lumea din spatele ei nu era decât flăcări, o furtună de foc în creștere, în continuă creștere. Ceva rece, rupt de groază, îi umplu pieptul.

O viziune.

Nu putea decât să se uite.

mârâi Tavore, apoi se întoarse către băiatul slăbănog care stătea în apropiere. 'Grub!

Găsiți niște ofițeri în tabăra noastră! Avem nevoie-'

— Da, adjunct! Şapte sute nouăzeci şi unu, Adjunct. Pumnul Keneb. Pumnul Tene Baralta. În viaţă. O să primesc ajutor acum.

Și apoi alerga pe lângă Blistig, în josul pantei, câinii mergând pe urmele lui.

O viziune. Un semn de prevestire, da. Știu acum, ce ne așteaptă. La capătul îndepărtat. La capătul îndepărtat al acestui drum lung, lung. O, Doamne...

Ea se întoarse acum, cu spatele la el. Se uita la orașul în flăcări, la rândul patetic și țesut de supraviețuitori care se poticneau prin tunel. Şapte sute nouăzeci şi unu. Din trei mii.

Dar e oarbă. Orb la ceea ce văd.

Adjunctul Tavore. Și o lume arzătoare.

****

Ușile s-au deschis trântind, trăgând un curent subteran de fum și căldură care s-a străbătut de gleznele lui Corabb, apoi în sus și s-a rotunjit, fumul s-a acumulat în cupolă, tras și tras de curenții neclintiți. Războinicul a pășit în fața copiilor înghesuiți și și-a scos scimitarul.

A auzit voci – Malazan – apoi a văzut siluete apărând din întunericul holului. Soldați, o femeie în frunte. Văzându-i pe Corabb, s-au oprit.

Un bărbat a trecut pe lângă femeie. Fața lui cu vezicule purta urmele stricate ale tatuajului. — Sunt Iuthral Galt, spuse el cu o voce zdrențuită.

'Pardu-'

— Trădător, se răsti Corabb. „Sunt Corabb Bhilan Thenu'alas, al doilea după Leoman of the Flails. Tu, Pardu, ești un trădător.

— Mai contează asta? Cu toții suntem morți acum, oricum.

— Ajunge de asta, spuse un soldat cu pielea de la miezul nopţii cu Ehrlii prost accentuat. „Tăietor de gât, du-te și ucide pe prost...”

'Așteptа!' spuse Pardu-ul, apoi aplecă capul şi adăugă: — Sergent.

Vă rog. Nu are rost să asta...

— Acești nenorociți au fost cei care ne-au dus în această capcană, Galt, spuse sergentul.

— Nu, spuse Corabb, atrăgându-le încă o dată atenția. „Leoman of the Flails ne-a adus la asta. El și el singur. Noi... toți am fost trădați...

— Și unde se ascunde? întrebă cel numit Throatslitter, ridicându-și cuțitele lungi, o privire criminală în ochii săi palizi.

— A fugit.

— Temul îl va avea, atunci, spuse Iutharal Galt, întorcându-se către sergent. — Au înconjurat orașul...

— Nu are rost, interveni Corabb. — N-a plecat așa. Făcu un semn în spatele lui, spre altar. — O poartă vrăjitorie. Regina Viselor – l-a luat de aici. El și Înaltul Mag L'oric și o femeie Malazan pe nume Dunsparrow...

Ușile s-au deschis din nou și malazanii s-au învârtit, apoi, pe măsură ce voci se apropiau – strigăte de durere, tuse, înjurături – s-au relaxat. Mai mulți frați, își dădu seama Corabb. Mai mult din inamicul blestemat. Dar Pardu avusese dreptate. Singurul inamic acum era focul. Se întoarse înapoi să privească copiii, tresări la ochii lor plini de groază și se întoarse încă o dată, pentru că nu avea ce să le spună. Nimic demn de auzit.

****

Când se împiedică pe hol, Bottle icni. Aer rece, prăfuit, trecând pe lângă el – unde? Cum? – și apoi Cuttle a împins ușile încă o dată, înjurând în timp ce își ardea mâinile.

În față, în pragul care ducea în camera altarului, stăteau mai mulți malazani. Balm și echipa lui. Kartoolianul bețiv, Hellian. Caporalul Reem și alți câțiva din trupele lui Sobelone. Și, dincolo de ei, în naos, un războinic singuratic rebel, iar în spatele lui, copii.

Dar aerul – aerul...

Koryk și Tarr l-au târât pe Strings pe lângă el. Mayfly și Flashwit își scoseseră din nou cuțitele pentru carne, chiar dacă rebelul își aruncă scimitarra într-o parte, arma zgomotând în gol pe podeaua cu gresie. Zei de mai jos, unul dintre ei chiar s-a predat.

Căldura radia de pe pereții de piatră – furtuna de foc de afară nu va cruța acest templu pentru mult timp. Ultimii douăzeci de pași de la colțul templului până la fațada din față aproape că i-au omorât – fără vânt, aerul umplut cu crăpăturile cărămizilor care explodează, pietruirea pietruitei, flăcările părând să se hrănească cu aerul însuși, urlând pe străzi, în spirală. în sus, ardând ca niște șerpi uriași cu glugă deasupra orașului. Iar sunetul – îl putea auzi încă, dincolo de ziduri, închizându-se – sunetul... este îngrozitor. Teribil.

Gesler și Cord s-au apropiat de Balm și Hellian, iar Bottle s-a apropiat pentru a asculta conversația lor.

— Se închină cineva aici Reginei Viselor? întrebă Gesler.

Hellian a ridicat din umeri. — Cred că e cam târziu să încep. Oricum, Corabb Bhilan Thenu'alas – prizonierul

nostru de acolo – a spus că Leoman a făcut deja afacerea cu ea. Desigur, poate că nu-i place să joace favorite. Un trosnet puternic i-a tresărit pe toată lumea – altarul tocmai se spulberase – și Bottle a văzut că Crump, sabotorul nebun, tocmai terminase de pisat pe el.

Hellian a râs. — Ei bine, renunță la ideea asta.

— Mingile lui Hood, şuieră Gesler. — Cineva să-l omoare pe nenorocitul ăla, te rog.

Crump observase atenția bruscă. S-a uitat nevinovat în jur. '

Ce?'

— Vreau o vorbă sau două cu tine, spuse Cuttle ridicându-se. ''Despre perete...'

'Nu a fost vina mea! Nu am folosit niciodată înjurăturile înainte!

'Crump-'

— Și nici ăsta nu mă cheamă, sergent Cord. Este Jamber Bole, iar eu am fost marele Marshall în Mott Irregulars...

— Ei bine, nu mai ești în Mott, Crump. Și nici tu nu ești Jamber Bole. Ești Crump și mai bine te obișnuiești cu asta.

O voce din spatele lui Bottle: — A spus Mott Iregulars?

Bottle se întoarse, dădu din cap spre Strings. — Da, sergent.

— Zei de jos, cine l-a recrutat?

Ridicând din umeri, Bottle studie Strings pentru o clipă. Koryk și Tarr îl duseseră până la intrarea naosului, iar sergentul stătea sprijinit de un stâlp de flancare, cu piciorul rănit întins în fața lui, cu fața palidă. — Mai bine ajung la asta...

— Nu are rost, Bottle – pereții vor exploda – poți simți căldura, chiar și din stâlpul ăsta blestemat. Este uimitor că este aer aici... Vocea i se stinge, iar Bottle îl văzu pe sergentul său încruntându-se, apoi își puse ambele mâini cu palma în jos pe gresie. — Hă.

'Ce este?'

— Aer rece, care iese printre plăci.

Cripte? Beciuri? Dar acolo jos ar fi aer mort... — Mă întorc într-o clipă, sergent, spuse el, întorcându-se și îndreptându-se spre altarul crăpat. Un bazin de apă aburi chiar dincolo. Putea simți acum vântul acela, curenții ridicându-se de pe podea. Se opri, se așeză pe mâini și genunchi.

Și și-a trimis simțurile în jos, căutând scântei de viață.

Jos, prin straturi de moloz strâns, apoi, mișcare în întuneric, pâlpâire de viață. Intrat în panică, cățărându-se, mereu în jos, zgomotul de aer mătura pe lângă blana alunecoasă – șobolani. Sobolani care fug.

Fugând. Unde? Simțurile lui au dansat, prin dărâmăturile de dedesubt, periând creatură după creatură. Întuneric, oftând șiruri de aer.

Mirosuri, ecouri, piatră umedă...

'Toata lumea!' strigă Bottle, ridicându-se. „Trebuie să străpungem acest etaj! Orice ai putea găsi – trebuie să încercăm!

Se uitau la el de parcă ar fi înnebunit.

„Săpăm! Acest oraș – este construit pe ruine! Trebuie să găsim o cale de coborâre – prin ei – la naiba pe toți – că aerul vine de undeva!

— Și noi ce suntem? întrebă Cord. — Furnici?

„Sunt șobolani, dedesubt – m-am uitat prin ochii lor – am văzut! Peșteri, peșteri – pasaje!

'Ce-ai făcut?' Cord înainta spre el.

— Ține-o, Cord! spuse Strings, răsucindu-se unde stătea el. 'Ascultă-l. Sticla – poți să urmărești unul dintre acei șobolani? Poți controla unul?

Bottle dădu din cap. „Dar sunt pietre de temelie, sub acest templu – trebuie să trecem prin...”

'Cum?' întrebă Cuttle. — Tocmai am scăpat de toate muniţiile noastre!

Hellian a încătușat unul dintre soldații ei. „Tu, fără frați! Mai ai biscuitul acela?

Fiecare sapator din cameră s-a apropiat deodată de soldatul numit Brithless. S-a uitat în jur în panică, apoi a scos un vârf învelit cu teacă de cupru în formă de pană.

— Îndepărtează-te de el! strigă Strings. 'Toata lumea. Toată lumea, în afară de Cuttle.

Cuttle, poți face asta, nu? Fără greșeală.'

— Deloc, spuse Cuttle, luând cu grijă țepul din mâna lui Brithless. — Cine mai are o sabie? Orice tare și suficient de mare pentru a sparge plăcile astea...

'Fac.' Omul care a vorbit a fost războinicul rebel. — Sau, am făcut-o – e acolo. A arătat.

Scimitarul a intrat în mâinile lui Tulip, care a bătut plăcile într-o frenezie în care pietrele prețioase zburau peste tot, până când o gaură unghiulară aspră a fost tăiată în podea.

— Destul de bine, dă-te înapoi, Tulip. Toată lumea, apropiați-vă cât mai mult de pereții exteriori și acoperiți-vă

fețele, ochii, urechile...

— Câte mâini crezi că avem fiecare dintre noi? întrebă Hellian.

Râsete.

Corabb Bhilan Thenu'alas i-a privit pe toți de parcă și-ar fi pierdut mințile.

Un trosnet reverberant se cutremură prin tâmplă, iar praful coborî în jos. Bottle ridică privirea împreună cu toți ceilalți pentru a vedea limbi de foc ajungând în jos printr-o fisură din dom, care începuse să se lase.

'Sepia-'

'O vad. Roagă-te că biscuitul ăsta să nu ne doboare totul.

El a pus vârful. — Sticla, în ce direcţie vrei să fie îndreptată?

— Spre partea altarului. Există un spațiu, la două, poate la trei brațe mai jos.

'Trei? Zei de mai jos. Ei bine, vom vedea.

Pereții exteriori erau fierbinți ca cuptorul, zgomote ascuțite care umpleau aerul în timp ce templul masiv începea să se așeze. Auzeau grătarul pietrelor de fundație alunecând sub presiunea schimbătoare. Căldura se ridica.

— Șase și mai mult! strigă Cuttle, îndepărtându-se.

Cinci... patru... trei...

Biscuitul a detonat într-o grindină mortală de așchii de piatră și cioburi de țiglă.

Oamenii strigau de durere, copiii țipau, praful și fumul umpleau aerul – și apoi, de pe podea, zgomotele molozului cădeau, lovin lucruri mult mai jos, sărind, prăbușind, jos...

'Sticla.'

La vocea lui Strings, se târă înainte, spre gaura căscată. Trebuia să găsească un alt șobolan. Undeva mai jos. Un șobolan pe care îl poate călăre sufletul meu. Un șobolan care să ne conducă afară.

Nu le-a spus nimic celorlalți despre ce mai simțise, zburând printre scântei de viață în straturile aparent nenumărate de oraș mort, îngropat dedesubt – că s-a coborât, și a coborât, și a coborât – aerul care se ridica în sus puțind a putrezire, întunericul apăsător, traseele înghesuite, chinuite. Jos. Toți acei șobolani, fugind, în jos. Niciunul, niciunul la îndemâna mea cățărându-se liber, în aerul nopții. Nici unul.

Șobolanii vor fugi. Chiar și atunci când nu există încotro.

****

Soldații răniți și arși erau transportați pe lângă Blistig. Durere și șoc, carnea s-a deschis și a roșu groaznic, ca carnea gătită – care, își dădu seama amorțit, era ceea ce era. Cenușa albă a părului – pe membre, acolo unde fuseseră odată sprâncenele, pe pate cu vezicule. Resturi de îmbrăcăminte înnegrite, mâinile topite pe mânerele armelor – voia să se întoarcă, așa că voia cu disperare să se întoarcă, dar nu putea.

Stătea la o mie cinci sute de pași depărtare, acum, de drum și de marginile lui de iarbă arzând și încă simțea căldura. Dincolo, un zeu al focului a devorat cerul de deasupra Y'Ghatan – Y'Ghatan, prăbușindu-se înăuntru, topindu-se în zgură – moartea orașului a fost la fel de oribilă pentru ochii lui ca dosarul soldaților supraviețuitori ai lui Keneb și Baralta.

Cum a putut face asta? Leoman of the Flails, ai făcut din numele tău un blestem care nu va muri niciodată. Nu.

Cineva a venit lângă el și, după o clipă lungă, Blistig se uită în sus. Și se încruntă. Gheara, Pearl. Ochii bărbatului erau roșii – durhang, nu putea fi nimic altceva, căci rămăsese în cortul său, la capătul îndepărtat al taberei, parcă indiferent la această noapte brutală.

— Unde este Adjunctul? întrebă Pearl cu o voce joasă și aspră.

— Ajutând cu răniții.

'S-a rupt? E pe mâini și în genunchi în noroiul îmbibat de sânge?

Blistig îl studie pe bărbat. Ochii aceia – plânsese el? Nu.

Durhang. — Spune asta din nou, Claw, și nu vei mai rămâne în viață mult timp.

Bărbatul înalt a ridicat din umeri. — Uită-te la soldații ăștia arși, Fist. Sunt lucruri mai rele decât moartea.

— Vindecătorii sunt printre ei. Vrăjitori, vrăjitoare, din compania mea...

— Unele cicatrici nu pot fi vindecate.

'Ce faci aici? Întoarce-te la cortul tău.

— Am pierdut un prieten în noaptea asta, Fist. Voi merge oriunde voi alege.

Blistig își întoarse privirea. Am pierdut un prieten. Dar peste două mii de soldați Malazan? Keneb și-a pierdut

majoritatea pușcașilor marini și printre ei, veterani nepreţuiţi. Adjunctul și-a pierdut prima bătălie – oh, înregistrările imperiale vor nota o mare victorie, anihilarea ultimelor vestigii ale rebeliunii Sha'ik. Dar noi, cei care suntem aici în această noapte, vom ști adevărul pentru tot restul vieții noastre.

Iar acest Adjunct Tavore, ea este departe de a fi terminat. Am mai văzut. — Întoarce-te la împărăteasa, spuse Blistig. Spune-i adevărul despre această noapte...

— Și ce rost ar avea asta, Pumn?

A deschis gura, apoi a închis-o din nou.

Pearl spuse: — Vor fi trimise lui Dujek Onearm, iar el, la rândul său, se va raporta împărătesei. Deocamdată, însă, este mai important ca Dujek să știe. Și înțelegeți, așa cum sunt sigur că o va face.

'Înțelege ce?'

— Că Armata a Paisprezecea nu mai poate fi contată ca pe o forță de luptă pe șapte orașe.

E adevarat? „Asta rămâne de văzut”, a spus el. — În orice caz, rebeliunea este zdrobită...

— Leonman a scăpat.

'Ce?'

— A scăpat. În Warren of D'riss, sub protecția Reginei Viselor – numai ea știe, presupun, ce folos îi va fi el. Recunosc, această parte mă îngrijorează – zeii sunt prin natură insondabili, de cele mai multe ori, iar ea este mai mult decât majoritatea. Mi se pare acest detaliu... tulburător.

— Stai aici, atunci, și te îngrijorezi. Blistig se întoarse, se îndreptă spre corturile de spital ridicate în grabă. Hood ia blestemata aceea de Gheara. Cu cat mai repede cu atat mai bine. Cum a putut să știe asemenea lucruri? Leoman... viu. Ei bine, poate că asta ar putea fi făcut să lucreze în favoarea lor, poate că numele lui va deveni un blestem și printre oamenii din șapte orașe. Trădătorul. Comandantul care și-a ucis propria armată.

Dar așa suntem. Uită-te la High Fist Pormqual, până la urmă. Totuși, crima lui a fost prostia. Al lui Leoman a fost... rău pur. Dacă așa ceva există cu adevărat.

Furtuna a continuat, dezlănțuind valuri de căldură care au înnegrit peisajul rural din jur. Zidurile orașului dispăruseră – pentru că niciun zid construit de oameni nu putea rezista furiei acestui demon. O reflexie îndepărtată, palidă, era vizibilă spre est. Soarele, răsărind pentru a-și întâlni copilul.

****

Sufletul lui călărea pe spatele unei creaturi mici, nesemnificative, se hrănea cu o inimă minusculă, năvalnică, și privea prin niște ochi care tăiau în întuneric. Ca o fantomă îndepărtată, legată de cele mai subțiri lanțuri, Bottle își simțea propriul trup, undeva mult deasupra, strecurându-se prin detritus, tăiat și zgâriat crud, fața slăbită, ochii încordați. Mâinile bătute îl trăgeau – ale lui, era sigur – și auzea soldații mișcându-se în spatele lui, plânsul copiilor, zgârierea și prinderea cataramelor, curelele de piele strânse, dărâmăturile împinse deoparte, ghearele, cățărate.

Nu avea idee cât de departe ajunseseră. Șobolanul a căutat cele mai largi și mai înalte pasaje, urmând vântul care urlă și șuiera. Dacă oamenii ar rămâne în templu, așteptând rândul lor să intre în acest tunel chinuit, acea tură nu ar veni niciodată, pentru că aerul însuși ar fi izbucnit până acum și în curând templul s-ar prăbuși, îngropându-și cadavrele înnegrite în piatra care se topește.

Strings ar fi fost printre acele victime, pentru că sergentul insistase să meargă ultimul, chiar în spatele lui Corabb Bhilan Thenu'alas. Bottle s-a gândit la acele momente frenetice, înainte ca norii de praf să se limpezească, în timp ce bucăți din tavanul bombat ploua...

****

'Sticla!'

'Caut!' Căutând în jos, prin crăpături și fisuri, vânând viața. Viață cu sânge cald. Periaj apoi apropiindu-se de conștientizarea stinsă a unui șobolan, elegant, sănătos – dar supraîncălzit de groază.

Copleșindu-și slabele apărări, strângând cu putere un control de fier în jurul sufletului său – acea forță slabă, pâlpâitoare, dar suficient de puternică pentru a ajunge

dincolo de carnea și oasele care o adăposteau. Viclean, ciudat de mândru, încălzit de prezența rudelor, de domnia stăpânului roiului, dar acum totul era în haos, puterea de supraviețuire copleșind toate celelalte.

Având în coborâre, urmărind spoor, urmărind parfumurile bogate din aer, apoi s-a întors, a început să urce din nou în sus, iar Bottle își simți sufletul în strânsoarea lui. Perfect încă, fără rezistență acum că fusese capturat. Observator, curios, calm. Era mai mult, știa el dintotdeauna – cu atât mai mult pentru creaturi. Și atât de puțini care i-au înțeles așa cum le-a înțeles el, atât de puțini care au putut să întindă și să prindă astfel de suflete și să găsească astfel strania pânză a încrederii încurcate cu suspiciune, frică cu curiozitate, nevoie cu loialitate.

El nu ducea această bucățică de creatură la moarte. El nu ar fi făcut asta, nu ar putea, și cumva părea să înțeleagă, să simtă, acum, un scop mai mare al vieții sale, al existenței sale.

— O am, se auzi Bottle spunând.

— Atunci, du-te acolo!

'Nu încă. Trebuie să găsească o cale de sus – să ne conducă înapoi în jos...

— Zei de jos!

Gesler a vorbit: „Începeți să adopți copii, soldați. Vreau unul între toți în spatele lui Cuttle, deoarece Cuttle va fi chiar în spatele lui Bottle...

— Lasă-mă la ultimul, spuse Strings.

'Piciorul tau-'

— Exact așa, Gesler.

„Avem alți răniți – am avut pe cineva care să-i îndrume sau să-i târască pe fiecare dintre ei.

fid-'

'Nu. Eu merg ultimul. Oricine e chiar în fața mea, va trebui să închidem acest tunel, altfel focul ne va urma în jos...

— Sunt uși de cupru. Au acoperit piscina. Acesta a fost Corabb Bhilan Thenu'alas. 'Voi sta cu tine. Împreună, vom folosi acele panouri pentru a ne sigila retragerea.

'Penultimul?' mârâi cineva. — Îl vei ucide pe Fid și...

— Și ce, Malazan? Nu, mi-ar fi permis, aș merge ultimul. Am stat lângă Leoman...

— Sunt mulţumit de asta, spuse Strings. — Corabb, tu și cu mine, asta o să fie.

— Așteaptă, spuse Hellian, apropiindu-se de Bottle. — Nu mă duc acolo jos. Ar fi bine să mă omoare cineva chiar

acum...

'Sergent-'

— În niciun caz, acolo jos sunt păianjeni...

Sunetul unui pumn care se trosnește într-o falcă, apoi un corp care se prăbușește.

— Urb, tocmai ți-ai eliminat propriul sergent.

— Da. O cunosc de mult, vezi. Este un sergent bun, indiferent de ce credeți voi toți.

'Huh. Dreapta.'

— Sunt păianjenii. Niciodată nu s-ar duce acolo jos – acum trebuie să o călușesc și să-i leg brațele și picioarele – o voi târî eu însumi...

— Dacă e un sergent bun, Urb, cum îi tratezi pe cei răi?

— Nu am avut niciun alt sergent și vreau să rămân așa.

Dedesubt, crăpătura largă pe care Bottle o simțise mai devreme, șobolanul său scăpat liber, căutând acum să urmeze acea crăpătură largă, dar puțin adâncă – prea puțin adâncă? Nu, puteau să treacă, și acolo, sub ea, o cameră înclinată de vreun fel, cea mai mare parte a tavanului intact și jumătatea inferioară a ușii – el a trimis șobolanul pe acolo și dincolo de ușă... „O am. ! Există o stradă! O parte dintr-o stradă – nu știu cât de departe...

'Nu contează! Condu-ne jos, la naiba! Incep sa fac vezicule peste tot! Grabă!'

În regulă. De ce nu? Cel puțin, ne va mai cumpăra câteva momente. S-a alunecat în groapă. În spatele lui, voci, zgomotul cizmelor, șuieratul durerii în timp ce carnea atingea piatra fierbinte.

Vag: „Cât de fierbinte este apa aia din bazinul acela? Fierbe încă? Nu? Bine, cei cu cantine și piei, umple-le acum...

În crevasă... în timp ce șobolanul se grăbea pe strada înclinată și plină de pământ, sub un tavan de moloz strâns...

****

Bottle și-a simțit corpul împingând printr-o fisură, apoi s-a aruncat în jos, pe porțiunea de stradă cu tavanul jos. Stânci, mortar și cioburi de oală sub mâinile lui, tăind, zgâriind în timp ce se zgâria înainte. Odată mers pe jos, acest bulevard, într-o epocă demult trecută. Căruțele

zdrăngănaseră aici, copitele de cai se îngrămădeau și se simțiseră mirosuri bogate. Gătitul din casele din apropiere, animalele fiind conduse în piețe. Regi și săraci, magi mari și preoți ambițioși. Toate au dispărut. Plecat în praf.

Strada era în pantă bruscă, unde pietruișul se înclinase, coborându-se pentru a umple o cameră subterană – nu, o canalizare veche, căptușită cu cărămidă, și tocmai în acest canal se târase șobolanul lui.

Lăsând deoparte bucățile sparte de pietriș, se trase în jos în puț. Fecale uscate într-un pat subțire și puțin adânc sub el, coji de insecte moarte, carapace scrâșnind în timp ce se aluneca. O șopârlă palidă, lungă cât antebrațul lui, a fugit în șoaptă într-o crăpătură laterală. Fruntea îi prinse fire de pânză de păianjen, suficient de dure încât să-l oprească pentru o clipă înainte de a se rupe audibil. A simțit ceva aprinzându-i pe umăr, alergând pe spate, apoi sări.

În spatele lui, Bottle îl auzi pe Cuttle tușind în praf în urma lui, în timp ce trecea peste sapator în rafale vântului. Un copil plânsese pe undeva acolo, dar acum tăcea, doar sunetul mișcării, gâfâituri de efort. Chiar înainte, o secțiune a tunelului căzuse înăuntru.

Șobolanul găsise o cale de trecere, așa că știa că bariera nu era de netrecut. Ajungând la ea, începu să scoată dărâmăturile.

****

Zâmbete l-au înghiontat pe copilul dinaintea ei. — Continuă, murmură ea, continuă. Nu departe acum. Încă mai auzea smuciturile fetei – nu plângea, nu încă, oricum, doar praful, atâta praf acum, cu oamenii aceia târându-se înainte. În spatele ei, mâinile mici i-au atins picioarele cu vezicule din nou și din nou, împunsându-i împunsături vicioase de durere pe picioare, dar ea a mușcat din nou, fără să scoată strigăte. Nenorocitul de blestemat nu știe mai bine, nu-i așa? Și de ce aveau ochi atât de mari, ridicându-se așa?

Ca niște căței înfometați. — Continuă să te târăști, micuțo. Nu mult mai departe...'

Copilul din spatele ei, un băiat, ajuta Tavos Pond, a cărui față era înfășurată în bandaje însângerate. Koryk era chiar în spatele lor. Zâmbetele îl puteau auzi pe jumătate Seti, continuând și mai departe cu un fel de cântare. Probabil singurul lucru care îl ține pe prost de o panică mortală. Îi plăcea savana lui deschisă, nu-i așa. Nu sunt înghesuite, tuneluri întortocheate.

Nimic din toate astea nu o deranja. Ea știa mai rău. Vremuri, cu mult timp în urmă, trăise mai rău. Ai învățat să te bazezi doar pe ceea ce este la îndemână și, atâta timp cât drumul de urmat rămânea liber, mai era speranță, încă o șansă.

Dacă această fată nu s-ar opri. Un alt ghiont. „Continuă, fată. Nu prea mult, vei vedea...

****

Gesler se trase în întunericul total, auzind mormăiturile grele ale lui Tulip în fața lui, cântând înnebunitor al lui Crump în spatele lui. Uriașul soldat ale cărui picioare goale, mâinile întinse ale lui Gesler le atingau în continuare, avea dificultăți, iar sergentul simțea pete de sânge lăsate de Tulip în urmă, în timp ce se strângea și se trase prin pasajul îngust și întortocheat. Gâfâituri groase, tuse – nu, nu tuse. „Abisul ia-ne, Tulip”, șuieră Gesler, „ce e așa de amuzant?”

— Gâdilă, strigă bărbatul. 'Tu. A pastra. Gâdilatură. Ale mele. Picioarele.

— Continuă să te miști, prostule naibii!

În spatele lui, cântecul idiot al lui Crump a continuat.

„și spun oh, spun că copacii de mlaștină au picioare moi, iar bărbi de mușchi până în jos și se leagănă în briza mirositoare din apa aia de mlaștină, toți strigăt de maro oh, eram în zorii broaștei, cu burtica în jos, în lipitorile și colectinele apar pentru că atunci când strângeți acei viermi, frânghiile roz și albastre slăbesc și nu au gust dulce! și nu au gust dulce! dulce ca turba, oh da dulce ca turba...

Gesler a vrut să țipe, așa cum făcea cineva din față. Țipă, dar nu putea să tragă respirația – totul era prea

aproape, prea fetid, aerul cândva răcoros alunecă cu sudoare, urină și Hood știa ce altceva.

Chipul lui Truth continuă să revină la el, ridicându-i în minte ca o acuzație groaznică. Gesler și Stormy, au reușit să treacă atât de mult pe recru de la blestemata rebeliune. L-a ținut în viață, i-a arătat căile de a rămâne în viață în această lume blestemată de Hood.

Și ce face? El fuge într-un palat în flăcări. Cu o jumătate de duzină de înjurătoare pe spate. Doamne, avea dreptate cu un lucru, totuși, focul nu l-a putut lua – a intrat, înăuntru, și asta ne-a salvat… până acum. A aruncat acea furtună înapoi. Ne-a salvat…

Soldații din jurul lui aveau vezicule, arși. Tușiră cu fiecare respirație trasă în plămânii arși. Dar nu eu. Putea simți acea divinitate, în acea furtună de foc. O simțea, un copil furios știind că va muri prea curând. Bine, nu mai meriți nimic. Focul nu l-a putut răni, dar asta nu însemna că trebuia să îngenuncheze înaintea lui în rugăciune, nu-i așa? El nu a cerut nimic din toate astea. El și Stormy și Truth – numai că Adevărul era mort, acum. Nu se așteptase niciodată…

„Și spun oh, spun că acel pod are piatra de piatră, iar mortarul alb ca osul, iar bursucii atârnă de pe margine legănându-se toată ziua, în drum spre casă. Doar să-i scoți pe bursuci să zboare de acolo, în care să gătească oale în casa plină de căldură și nu au gust dulce! și nu au gust dulce! dulce ca turba, oh da dulce ca turba…

Când a ieșit de aici, avea de gând să strângă gâtul slăbit al lui Crump.

Înaltul Mareșal? Zei de dedesubt „și spun oh, spun turnul ăla vrăjitorului…”

Caporalul Tarr îl trase de brațele lui Balgrid, ignorând țipetele bărbatului.

Cum reușise magul să rămână gras prin acel marș nesfârșit era derutant. Și acum, foarte probabil să se dovedească mortal. Atenție, grăsimea ar putea fi stoarsă, când masa musculară nu ar putea. A fost ceva, cel puțin.

Balgrid țipă când Tarr îl târa prin crevasă. — Îmi smulgi brațele!

— Conectează-te aici, Balgrid, spuse Tarr, iar Urb din spatele tău o să-și scoată cuțitul…

O voce stinsă de la bărbatul uriaș din spatele lui Balgrid: — La naiba să fie corect. Te voi uni ca un porc, magule. Jur.'

Intunericul era cel mai rău dintre toate – nu contează păianjenii, scorpionii și centipedele, întunericul era cel care gheare și mesteca mintea lui Tarr. Cel puțin, Bottle avea ochi de șobolan prin care să privească.

Șobolanii puteau vedea în întuneric, nu-i așa? Apoi, din nou, poate că nu au putut. Poate că și-au folosit doar nasul, mustații, urechile. Poate că erau prea proști pentru a înnebuni.

Sau sunt deja nebuni. Suntem conduși de un șobolan nebun „Sunt blocat din nou, o, Doamne! Nu mă pot mișca!'

— Nu mai țipa, spuse Tarr, oprindu-se și răsucindu-se din nou.

Întinzând mâna spre brațele bărbatului. — Auzi asta, Balgrid?

'Ce? Ce?'

'Nu sunt sigur. Mi s-a părut că aud cuțitele lui Urb ieșind din teci.

Magul se ridică înainte, lovind cu piciorul, gheare.

****

„Nu te mai mișca din nou”, a mârâit Balm către copilul din fața lui, „și șopârlele te vor lua. Te mănâncă de viu. Mănâncă-ne pe toți de vii. Sunt șopârle de criptă, blestemat de pui. Știi ce fac șopârlele de criptă?

Îți voi spune ce fac. Ei mănâncă carne umană. De aceea se numesc șopârle de criptă, doar că nu le deranjează dacă este carne vie...

— De dragul lui Hood! Deadsmell mârâi în spatele lui. — Sergent, nu asta e calea...

'Taca-ti gura! Încă se mișcă, nu-i așa? Oh, da, nu-i așa?

Şopârle de criptă, rut! O da!'

— Sper că nu ești unchiul nimănui, sergent.

— Devii la fel de rău ca Widdershins, caporale, cu gura aia bolborosită a ta. Vreau o echipă nouă...

— Nimeni nu te va avea, nu după asta...

— Nu știi nimic, Deadsmell.

— Știu că dacă aș fi acel copil dinaintea ta, m-aș fi cacat în față.

'Liniște! Îi dai idei, la naiba! Fă-o, băiete, și te voi lega, oh, da, și te voi lăsa pentru șopârlele din criptă...

— Ascultă-mă, micuţule! strigă Deadsmell, vocea lui răsunând. '

Aceste șopârle cripte, sunt cam la fel de lungi cât degetul tău mare! Balsam doar e...

— O să te încurc, Deadsmell. Jur!'

****

Corabb Bhilan Thenu'alas sa târât înainte. Malazanul din urma lui sufoca – singurul indiciu că bărbatul încă îl urmărea.

Reușiseră să arunce unul dintre panourile de cupru peste groapă, ardându-le mâinile – arsuri urâte, durerea nu va dispărea – palmele lui Corabb se simțeau ca ceară moale, împinse din formă de pietrele pe care le strângeau, marginile pe care le prindeau. .

Nu mai simțise niciodată o durere atât de chinuitoare până acum. Era învelit în sudoare, membrele îi tremurau, inima îi bătea ca o fiară prinsă în piept.

Trăgându-se printr-un spațiu îngust, se afundă pe ceea ce părea a fi suprafața unei străzi, deși capul lui zgâria moloz de piatră deasupra. Se alunecă înainte, gâfâind, și îl auzi pe sergent alunecând după el.

Apoi pământul s-a cutremurat, praful s-a revărsat gros ca nisipul. Tunete, o contuzie după alta, lovind de sus. Un val de aer fierbinte aprins îi cuprinse din spate. Fum, praf „Înainte!” Strings țipau. „Înainte să dispară tavanul...”

Corabb se întinse în spate, bâjbâind, până când strânse una dintre mâinile Malazanului – bărbatul era pe jumătate îngropat sub dărâmături, respirația îi era încordată sub greutatea care se așeza. Corabb trase, apoi trase mai tare.

Un mormăit sălbatic din partea Malazanului, apoi, în mijlocul zgomoturilor, ciocănind cărămizi și pietre, Corabb l-a smuls pe bărbat.

'Haide!' şuieră el. — În față e o groapă, un canal – restul s-a dus acolo jos – apucă-mă de glezne, sergent...

Vântul învingea căldura înfiorătoare.

Corabb a aruncat cu capul înainte în groapă, târându-l pe Strings cu el.

****

Șobolanul ajunsese la un puț vertical, cu pereții destul de aspri, încât să poată coborî. Vântul urlă în sus, umplut cu frunze putrezite, praf și fragmente de insecte. Creatura încă cobora când Bottle s-a tras pe margine. Detritusul i-a muşcat ochii în timp ce se uita în jos.

Nu văd nimic. A scos o bucată de moloz și a aruncat-o în jos, afară de pe perete. Sufletul lui, călare pe al șobolanului, îi simți trecerea. Urechile rozătoarelor ciulite înainte, așteptând. Patru bătăi ale inimii umane mai târziu, s-a auzit un trosnet plictisitor de piatră pe piatră, încă câteva, apoi nimic. O, Doamne…

Cuttle vorbi în spatele lui. 'Ce s-a întâmplat?'

„Un ax, coboară drept în jos – o lungă distanţă în jos”.

— Putem să-l urcăm?

— Şobolanul meu poate.

— Cât de largă este?

— Nu foarte, și se îngustează.

— Avem oameni răniți aici înapoi, iar Hellian e încă inconștient.

Bottle dădu din cap. „Fă un apel nominal – vreau să știu câți au reușit. Avem nevoie și de curele, frânghie, orice și orice. Am fost doar eu sau ai auzit că templul a coborât?

Cuttle se întoarse și a început apelul nominal și cererea de curele și frânghie, apoi se răsuci încă o dată. — Da, a mers bine. Când vântul a căzut. Mulțumesc lui Hood că s-a întors, altfel ne-am găti sau ne-am sufoca sau ambele.

Ei bine, încă nu am trecut prin asta...

— Știu la ce te gândești, Bottle.

'Tu faci?'

— Crezi că există un zeu șobolan? Sper că da și sper că te rogi bine și din greu.

Un zeu șobolan. Poate. Greu de știut cu creaturile care nu gândesc în cuvinte. „Cred că unul dintre noi, unul dintre cei mai mari, mai puternici, s-ar putea înghesui. Și ajută oamenii să cadă.

— Dacă primim destule curele și chestii pentru a coborî, da. Lalea, poate, sau celălalt caporal, Urb. Dar nu e loc să treci de nimeni.

Știu. — O să încerc să cobor.

— Unde e şobolanul?

'Jos. S-a ajuns la fund. Acolo asteapta. Oricum, aici merge. Atrăgându-se pe Thyr Warren pentru a străpunge întunericul, sa mutat până la margine. Zidul de vizavi părea să facă parte dintr-o structură monumentală, pietrele tăiate și montate cu pricepere. Petice de tencuială prăbușită acopereau părți din ea, la fel ca secțiuni ale frizei din fața acelei tencuieli. Părea aproape perfect vertical – îngustarea golului era cauzată de peretele din partea lui – un parament mult mai dur, cu proeminențe rămase dintr-un fel de ornamentație elaborată. O ciocnire ciudată de stiluri, pentru două clădiri atât de apropiate. Totuși, ambii pereți rezistaseră ravagiilor îngropate, aparent neafectați de presiunile nisipului și molozului. — În regulă, îi spuse el lui Cuttle, care se apropiase, s-ar putea să nu fie chiar atât de rău.

— Ce ai, douăzeci de ani? Fără răni, subțire ca o suliță...

— Bine, ţi-ai făcut punctul de vedere. Bottle s-a împins mai departe, apoi și-a tras piciorul drept. Întinzând-o spre exterior, se îndreptă încet, pe burtă. — La naiba, nu cred că piciorul meu e lung...

Pervazul pe care se sprijinea s-a spulberat – nu era, și-a dat seama brusc, decât lemn putrezit – și a început să alunece, să cadă.

Se răsuci, lovind cu ambele picioare în timp ce cobora, aruncând ambele brațe în spate și în lateral. Pietrele acelea aspre i-au sfâșiat spatele, un afloriment i-a spart baza craniului și i-a aruncat capul înainte. Apoi ambele picioare au intrat în contact cu piatra zidului opus.

Aruncându-l peste cap, cu capul înainte, Oh Hood. Tranșe bruște, sunete pocnite, apoi mai multe, trăgând de el, rezistând, încetinindu-i coborârea.

Zei, pânze Umărul lui stâng a fost tras în spate, răsturnându-l. A dat din nou afară și a simțit peretele tencuit sub picior. Întinse mâna cu brațul drept și mâna sa închis pe o proeminență care părea să se scufunde ca un burete sub degetele lui strânse. Celălalt picior a intrat în contact cu peretele și a împins cu ambele picioare până când spatele s-a lipit de piatră aspră.

Și erau păianjeni, fiecare cât o mână întinsă, târându-se peste el.

Bottle a rămas perfect nemișcat, luptându-se să-și încetinească respirația.

Fără păr, cu picioare scurte, chihlimbar palid – dar nu era lumină – și își dădu seama că creaturile străluceau,

cumva luminate dinăuntru, ca o flacără a unui felinar în spatele sticlei groase și aurii. Îl îngrămădiseră acum. De sus, îl auzi pe Cuttle strigând pe un ton disperat și speriat.

Bottle și-a întins mintea și sa retras imediat la clădirea furiei oarbe din păianjeni. Și fulgerări de amintire – șobolanul – prada lor preferată – scăpând cumva de toate capcanele lor, coborând chiar pe lângă ei, nevăzând, fără să conștientizeze sutele de ochi care îi urmăresc trecerea. Și acum... asta.

Inima îi bubunea în piept, Bottle mai căuta încă o dată. O minte de stup, de felul – nu, o familie extinsă – ei s-ar aduna, schimbau nutrienți – când unul era hrănit, toți se hrăneau. Ei nu cunoscuseră niciodată lumina dincolo de ceea ce trăia în ei și, până de curând, nu cunoscuseră niciodată vântul.

Îngrozit... dar fără foame, mulțumesc Hood. Căută să-i liniștească, tresări încă o dată când toate mișcările încetau, toată atenția concentrată acum asupra lui. Picioarele care se zbârneau peste corpul lui au rămas nemișcate, ghearele minuscule strângându-i cu putere în piele.

Calm. Niciun motiv de frică. Un accident și vor fi mai multe - nu poate fi ajutat. Cel mai bine plecați acum, toți. În curând, liniștea se va întoarce, vom fi trecut și în scurt timp, acest vânt se va termina, iar tu poți începe să reconstruiești. Pace, vă rog.

Nu erau convinși.

Vântul se opri brusc, apoi o rafală de căldură coborî de sus.

Fugi! El a modelat imagini de foc în mintea lui, a scos din propria memorie scene cu oameni murind, distrugeri de jur împrejur Păianjenii au fugit. Trei bătăi de inimă și era singur. Nimic nu i se agăța încă de piele, nimic altceva decât șuvițe de linii de ancorare șiroase, foi zdrențuite de pânză. Și, prelingându-i pe spate, din tălpile picioarelor, din brațe: sânge.

La naiba, cred că sunt ruptă rău. Durerea, acum, trezindu-se... peste tot.

Prea mult – Conștiința a fugit.

De departe de sus: 'Sticlă!'

Se agită... clipind treaz. De cât timp stătea spânzurat aici? — Sunt aici, Cuttle! Cobor – nu mult mai departe, cred!

Făcându-se strâmb împotriva durerii, a început să-și mute picioarele în jos – spațiul era suficient de îngust,

acum, încât să se poată întinde pe decalaj. Gâfâi când își trase spatele departe de perete.

Ceva i-a biciuit umărul drept, usturând, tare, și s-a abătut – apoi a simțit obiectul alunecând pe partea dreaptă a pieptului. Cureaua unui ham.

De sus: 'Cobor!'

****

Koryk strigă în spatele lui: — Shard, mai ești cu noi? Bărbatul chinuise – toți descoperiseră o groază neașteptată. Acela de a opri. Mersul înainte fusese o legătură pentru sănătatea mintală, pentru că însemnase că, undeva în față, Bottle încă se târa, găsind încă o cale. Când toată lumea se opri, teroarea se strecură printre ei, închizându-se ca tentacule în jurul gâtului și strângându-se.

Țipete, luptă în panică împotriva imobilului, piatră și cărămidă împachetate, mâinile gheare la picioare. Ridicându-se într-o frenezie.

Apoi, voci urlând, strigând înapoi – ajunseseră la un puț de vreun fel – aveau nevoie de frânghie, curele, curele de ham – urmau să coboare.

Mai era un drum înainte.

Koryk, prin toate acestea, mormăise cântecul său. Cântecul morții copilului, ritul seti al trecerii de la pui la maturitate. Un ritual care includea, atât pentru fată, cât și pentru băiat, jurnalul de mormânt, sicriul scobit și internarea de o noapte într-o criptă a liniei de sânge.

Îngropat de viu, pentru ca copilul să moară, pentru ca adultul să se nască. Un test împotriva spiritelor nebuniei, a viermilor care trăiau în fiecare persoană, încolăciți la baza craniului, înfășurați strâns în jurul coloanei vertebrale. Viermi care erau mereu dornici să se trezească, să se târască, să roadă o cale în creier, șoptind și râzând sau țipând, sau ambele.

El supraviețuise în noaptea aceea. Învinsese viermii.

Și asta era tot ce avea nevoie, pentru asta. Tot ce avea nevoie.

Auzise acei viermi, mâncând soldații în fața lui, soldați în spatele lui. În copii, în timp ce viermii s-au grăbit să-i ia și pe ei. Pentru ca un adult să se spargă de frică – nu ar

putea exista un coșmar mai rău pentru copilul care a fost martor la așa ceva. Căci cu aceasta a fost ruptă orice speranță, toată credința.

Koryk nu i-a putut salva pe niciunul dintre ei. Nu putea să le dea cântecul, căci ei nu știau ce înseamnă și nu petrecuseră niciodată o noapte într-un sicriu. Și știa că, dacă ar dura mult mai mult, oamenii ar începe să moară, sau nebunia le-ar devora mintea, complet, permanent, iar asta i-ar ucide pe toți ceilalți. Toata lumea.

Viermii se retrăseseră, iar acum tot ce auzea era plânsul – nu cei zdrobiți, ci cei ușurați – plâns și gălăgie. Și știa că puteau gusta, puteau gusta din ceea ce acei viermi lăsaseră în urmă, și s-au rugat: nu din nou. Nu mai aproape, te rog. Niciodata.

— Caporal Shard?

— Ce, la naiba?

'Moale. Cum este el? Continui să dau cu piciorul în el, lovind ceea ce cred că este un braț, dar nu se mișcă. Poți să urci înainte, poți să verifici?

— A fost eliminat.

— Cum sa întâmplat asta?

„M-am târât pe el și i-am lovit capul de podea până când a încetat să țipe”.

— Ești sigur că este în viață?

'Moale? Craniul lui este stânca solidă, Koryk.

A auzit mișcare acolo, a întrebat: „Ce acum?”

— Îți voi dovedi. Dă o răsucire a piciorului rupt...

strigă Limp.

— Mă bucur că te-ai întors, soldat, spuse Shard.

— Pleacă de lângă mine, ticălosule!

— Nu eu am intrat în panică. Data viitoare când te gândești să intri în panică, Limp, amintește-ți că sunt aici, chiar în spatele tău.

— O să te omor într-o zi, caporale...

'Cum doriți. Doar nu o mai face.

Koryk se gândi la zgomotele bombănitoare pe care le auzise de la Shard, dar nu spuse nimic.

Mai multe sunete de zbucium, apoi un mănunchi de frânghie și curele de piele – majoritatea carbonizate – a fost împins în mâinile lui Koryk. L-a târât aproape, apoi l-a împins înainte către băiețelul ghemuit în spatele iazului Tavos. '

Împinge, băiete, spuse el.

— Tu, spuse băiatul. 'Te-am auzit. Am ascultat.'

— Și ai fost bine, nu-i așa?

'Da.'
— O să te învăț. Pentru data viitoare.
'Da.'

****

Cineva strigase instrucțiuni înapoi, trecând prin frenezia terorii, iar oamenii au răspuns, dezbrăcând tot ce putea fi folosit ca frânghie. Înfrigurat sub un strat de sudoare, Tarr și-a așezat fruntea pe pietrele de sub el, mirosind praf amestecat cu rămășițele propriei sale frici. Când mănunchiul a ajuns la el, l-a tras înainte, apoi s-a zbătut din ce-i mai rămăsese din propriul ham și l-a adăugat la colecția jalnică.

Acum, cel puțin, aveau un motiv să aștepte, nu erau opriți pentru că Bottle rămânea fără locuri în care să se târască.

Ceva de care să te ții. S-a rugat să fie de ajuns.

În spatele lui, Balgrid șopti: „Mi-aș dori să mergem din nou prin deșert. Drumul acela, tot acel spațiu de ambele părți...'

— Te aud, spuse Tarr. — Și îmi amintesc și cum obișnuiai să-l blestemi. Uscăciunea, soarele...

'Soare, hah! Sunt atât de clară încât nu mă voi mai teme niciodată de soare. Doamne, voi îngenunche în rugăciune înaintea ei, jur. Dacă libertatea ar fi un zeu, Tarr...

Dacă libertatea ar fi un zeu. Acum e un gând interesant...

****

— Mulțumesc, Hood, că toate țipetele s-au oprit, spuse Balm, smulgând orice furnică pe toată pielea lui, furnicătură, înțepătură ca un fel de erupție de căldură. Erupție cutanată la căldură, asta a fost amuzant. „Sergent”, a spus Deadsmell, „tu ai făcut toate țipetele”.

— Liniste, blestemat de mincinos. Nu eram eu, era copilul înaintea mea.

'Într-adevăr? Nu știam că vorbea Dal Honese...

— O să te încurc, caporale. Încă un cuvânt, vă jur. Doamne, mă mâncărime peste tot, de parcă m-am rostogolit în polenul lui Fool...

— Înțelegi asta după ce ai intrat în panică, sergent. Frica sudoare, se numeste. Nu te-ai supărat și tu, nu-i așa? miros...

— Mi-am scos cuțitul, Deadsmell. Tu stii asta? Tot ce trebuie să fac este să mă întorc și nu mă vei mai deranja.

— Ți-ai aruncat cuțitul, sergent. În templu...

'Amenda! O să te lovesc cu piciorul!

— Ei bine, dacă o faci, poţi s-o faci înainte de a fi nevoit să mă târesc prin balta ta?

****

— Căldura câștigă războiul, a spus Corabb.

— Da, răspunse Strings în spatele lui, cu vocea slabă, fragilă. 'Aici.'

Ceva a fost împins de picioarele lui Corabb. Se întinse în spate și mâna sa închis pe o frânghie. — Purtai asta?

'A fost înfășurat în jurul meu. L-am văzut pe Smiles aruncând-o, în afara templului – mocnea, așa că nu este o surpriză...

În timp ce o trase peste el, Corabb simți ceva umed, lipicios pe frânghie.

Sânge. — Sângerezi, nu-i așa?

— Doar un firicel. Sunt bine.'

Corabb s-a târât înainte – era ceva spațiu între ei și următorul soldat, cel numit Widdershins. Corabb ar fi putut ține pasul dacă ar fi fost singur aici, dar nu l-ar fi lăsat în urmă pe sergentul Malazan. Dușman sau nu, astfel de lucruri nu s-au făcut.

Îi crezuse pe toți monștri, lași și bătăuși. Auzise că își mâncau morții. Dar nu, erau doar oameni. Cu nimic diferit de Corabb însuși. Tirania se află la picioarele împărătesei. Aceștia – toți sunt doar soldați. Atât sunt. Dacă ar fi plecat cu Leoman... n-ar fi descoperit nimic din toate astea. El și-

ar fi păstrat ura acerbă pentru toți Malazanii și toate lucrurile Malazan.

Dar acum... bărbatul din spatele lui era pe moarte. Un Falari prin naștere – doar un alt loc cucerit de imperiu. Murind, și nu era loc să ajung la el, nu aici, nu încă.

— Aici, îi spuse el lui Widdershins. — Renunță la asta.

— Ia-ne capota, asta-i frânghie adevărată!

— Da. Mișcă-l repede acum.

— Nu-mi porunci, ticălosule. Ești un prizonier. Sa nu uiti asta.'

Corabb se târă înapoi.

Căldura creștea, devorând șiroaiele subțiri de aer rece care alunecau de jos. Nu puteau să stea nemișcați mult timp. Trebuie să mergem mai departe.

Din Strings: „Ai spus ceva, Corabb?”

'Nu. Nimic prea mult.

****

De sus se auziră zgomote ale lui Cuttle coborând pe frânghia improvizată, cu respirația aspră, încordată. Sticla a ajuns la baza plină de moloz a fisurii. Era bine conectat. Confuz, își trecu mâinile de-a lungul ambilor pereți. Șobolanul lui? Ah, acolo – în partea de jos a peretelui vertical, mâna lui stângă a plonjat în aer care a măturat în sus și pe lângă. O arcada. Doamne, ce fel de clădire era asta? O arcadă, care susține greutatea a cel puțin două – poate trei – piatră de piatră. Și nici peretele, nici arcul nu se strânseseră, după tot acest timp. Poate că legendele sunt adevărate. Poate că Y'Ghatan a fost odată primul oraș sfânt, cel mai mare oraș dintre toate. Și când a murit, la Marele Măcel, fiecare clădire a fost lăsată în picioare – nu a luat o piatră.

În picioare, să fie îngropat de nisipuri.

S-a coborât să se răsucească cu picioarele înainte prin arcadă, contactând aproape imediat grămezi de ceva – moloz? – aproape umple camera de dincolo. Dărâmături care s-au răsturnat și s-au înclinat cu sunete zgomotătoare, legănate de picioarele lui.

În față, șobolanul lui s-a trezit, surprins de sunetele puternice când Bottle a alunecat în cameră. Întinzându-și

voința, a apucat din nou sufletul creaturii. — In regulă, micuțo. Lucrarea începe din nou... Vocea i se stinge.

El stătea întins pe rând după rând de urne, stivuite atât de sus încât erau la un braț de îndemână de tavanul camerei. Bâjbând cu mâinile, Bottle a descoperit că urnele înalte erau sigilate, acoperite cu fier, marginile și vârfurile plane ale metalului incizate complicat cu modele învolburate.

Ceramica de dedesubt era netedă la atingere, fin glazurată. Auzind-o pe Cuttle strigând că a ajuns la bază în spatele lui, el s-a târât spre centrul camerei. Șobolanul s-a strecurat printr-o altă arcadă de vizavi, iar Bottle a simțit că se cățăra în jos, coborând pe o podea de piatră clară și plană, apoi făcându-se în față.

Prinzând marginea capacului de fier al unei urne, se strădui să o smulgă.

Sigiliul era strâns, eforturile lui nu au scos nimic. A răsucit janta spre dreapta – nimic – apoi spre stânga. Un sunet zgomotos. S-a răsucit mai tare. Capacul a alunecat, smuls din sigiliu. Ceara sfărâmată a căzut. Sticla trasă în sus pe capac. Când acest lucru nu a reușit, a reluat să-l răsucească spre stânga și și-a dat seama rapid că capacul se ridica, treptat, cu fiecare rotire completă. Degetele de sondare au descoperit pe marginea urnei o canelură înclinată, în spirală, încrustă cu ceară. Încă două ture și capacul de fier s-a desprins.

S-a ivit un miros înțepător, stânjenitor.

Știu că mirosul... dragă. Aceste lucruri sunt pline cu miere. Cât timp stătuseră ei aici, depozitați de oameni de mult timp de praf? Se întinse în jos și aproape imediat și-a înfipt mâna în conținutul rece și gros. Un balsam împotriva arsurilor lui, iar acum, un răspuns la foamea bruscă trezită în el.

'Sticla?'

'Pe aici. Sunt într-o cameră mare sub peretele drept. Cuttle, sunt urne aici, sute de ele. Umplut cu miere. Și-a eliberat mâinile și și-a lins degetele. — Doamne, are gust proaspăt. Când intri aici, salvează-ți arsurile, Cuttle...

— Numai dacă promiți că nu ne vom târî printr-un cuib de furnici nicăieri în față.

— Fără furnici aici jos. Care este numărul?

— Avem pe toată lumea.

'Șiruri de caractere?'

— Încă cu noi, deși căldura scade.

— Atunci, destulă frânghie și curele. Bun.'

— Da. Atâta timp cât țin. Se pare că Urb își propune să-l ducă pe Hellian jos. Pe spatele lui.'

— Următorul e pe drum?

— Da. Cum se desprind aceste capace?

— Întoarceţi-le, băieţi. Și continuă să le întorci.

Bottle a ascultat în timp ce bărbatul lucra la una dintre capace. — Nu pot fi foarte vechi, chestiile astea, ca să fie încă proaspete.

— Sunt glife pe aceste capace, Cuttle. Nu le pot vedea, dar le simt. Bunica mea, avea o lamă rituală pe care o folosea în vrăjitoria ei – însemnele sunt aceleași, cred. Dacă am dreptate, Cuttle, această lucrare de fier este Jaghut.

'Ce?'

— Dar urnele sunt Primul Imperiu. Simțiți părțile laterale. Netedă ca coaja de ou – dacă am avea lumină, aș paria orice sunt albastru ca cerul. Deci, cu o etanșare suficient de bună...

— Încă pot gusta florile din asta, Bottle.

'Știu.'

— Vorbești de mii și mii de ani.

'Da.'

— Unde este șobolanul tău preferat?

— Ne vânează un drum. Mai e o cameră vizavi, dar e deschisă, goală, adică ar trebui să ne mutăm acolo să le dăm loc celorlalți...

'Ce s-a întâmplat?'

Bottle clătină din cap. — Nimic, doar mă simt puțin... ciudat. Tăiați-mă puțin spatele... s-a amorțit...

— Respirația lui Hood, era un fel de mac în mierea aia, nu-i așa? Încep să simt... zei dedesubt, îmi înoată capul.

— Da, mai bine îi avertizaţi pe ceilalţi.

Deși nu putea vedea nimic, Bottle simți că lumea din jurul lui se cutremură, se învârte. Inima i se bate brusc. La dracu. Se târă spre cealaltă arcada. Întinse mâna, se trase înainte și cădea.

Ciocnirea cu podeaua de piatră i se părea îndepărtată, dar simțea că se prăbușise mai mult decât înălțimea unui bărbat. Și-a amintit un sunet ascuțit, trosnit, și-a dat seama că fusese fruntea lui, lovind pietrele.

Cuttle se lovi peste el, se rostogoli cu un mormăit.

Bottle se încruntă, trăgându-se de-a lungul podelei. Șobolanul – unde era? Plecat. Am pierdut-o. Oh, nu, am pierdut-o.

Câteva clipe mai târziu, a pierdut și orice altceva.

****

Corabb târase un Strings inconștient în ultima porțiune de tunel. Ajunseseră pe margine și găsiseră frânghia atârnând de trei teci de săbii înfipte peste ax și sunete vagi de voci mult mai jos. Căldura se învârtea ca șerpii în jurul lui, în timp ce se străduia să tragă Malazanul mai aproape de margine.

Apoi a întins mâna și a început să tragă frânghia.

Ultima treime a liniei era formată din noduri și curele și catarame – a verificat fiecare nod, a tras de fiecare șuviță, dar niciunul nu părea pe punctul de a se rupe. Corabb a legat brațele lui Malazan, strâns la încheieturi; apoi gleznele bărbatului – una dintre ele învelită în sânge și, verificând dacă nu există bandaje, a descoperit că nu mai rămăsese niciuna, doar găurile zdrențuite lăsate de suliță – și din frânghia de la glezne făcu un nod central între picioarele sergentului. Cu capătul frânghiei încleștat într-o mână, Corabb a pus brațele bărbatului peste cap, apoi în jos, astfel încât încheieturile legate să fie pe sternul lui. Apoi și-a împins propriile picioare, astfel încât picioarele legate ale Malazanului să se afle pe tibie.

Trăgând frânghia cu nodul central, o înfășura peste cap și sub un braț, apoi o strânse într-un nod strâns.

S-a îndreptat spre puț, aplecându-se tare pentru cele mai scurte momente pe tecile cu pane, apoi reușind să pună un picior de peretele opus. Distanța era puțin prea mare – putea să-și descurce doar vârfurile picioarelor pe fiecare perete și, pe măsură ce greutatea Strings pe spate s-a așezat complet, tendoanele de la glezne se simțeau gata să se rupă.

Gâfâind, Corabb îşi coborî. Două înălțimi de om, luate în viteză crescândă, controlul alunecând cu fiecare zguduire în jos, apoi a găsit o proiecție solidă pe care să-și poată sprijini piciorul drept, iar decalajul se îngustase suficient pentru a lăsa mâna stângă să se întindă și să ușureze povara. pe acel picior.

Corabb s-a odihnit.

Durerea arsurilor adânci, bătăile inimii lui. Un timp mai târziu, a reluat coborârea. Mai ușor acum, diferența se închide, se închide.

Apoi a fost în jos și a auzit ceva ca râsete din stânga lui, jos, care apoi s-au îndepărtat.

A căutat în acea parte și a găsit arcada, prin care a aruncat frânghia, auzind-o lovind un cadavru puțin mai jos.

Toată lumea doarme. Nu-i de mirare. M-aș descurca și eu cu asta.

Își desfăcu Strings, apoi se cățără și își găsi picioarele echilibrându-se pe borcane strânse, zgomotătoare, zgomote de sforăit și respirație din toate părțile și un miros dulce și stânjenitor. A tras Șnuri după el, l-a lăsat pe bărbat în jos.

Miere. Borcane și borcane cu miere. Bun pentru arsuri, cred. Bun pentru răni. Găsind un borcan deschis, Corabb scoase o mână, se târă până la sergent și împinse mierea în rănile înțepate.

A salvat arsurile, pe Strings și pe sine. Apoi s-a așezat înapoi.

Fericirea amorțită a furat prin el.

Oh, draga asta, este Carelbarra. Aducătorul de Dumnezeu. Oh...

****

Pumnul Keneb s-a clătinat în lumina dimineții, s-a ridicat, clipind, privind în jur la ansamblul haotic de corturi, multe dintre ele pârjolite, și toți soldații – poticnindu-se, rătăcindu-se sau stând nemișcați, uitându-se peste peisajul distrus către oraș. Y'Ghatan, încețoșată de valuri de căldură în creștere, o movilă deformată s-a topit pe vârful dealului său zdrențuit, focuri încă pâlpâind ici și colo, limbi portocalii pal și, mai jos, un roșu intens aprig.

Cenușa a umplut aerul, coborând ca zăpada.

Durea să respir. Avea probleme cu auzul – vuietul acelei furtuni încă părea să-i înfurie în cap, la fel de flămând ca întotdeauna. Cât timp trecuse? O zi? Doua zile? Au existat vindecători. Vrăjitoare cu unguente, practicanți ai Denulului chiar din armată. Un amestec de voci, scandări, șoapte, unele reale, altele imaginate.

S-a gândit la soția lui. Selv era departe de acest continent blestemat, în siguranță în moșia familiei ei din Quon Tali. Și Kesen și Vaneb, copiii lui. Au supraviețuit, nu-i așa? Era sigur că aveau. O amintire despre asta, suficient de puternică pentru a-l convinge de adevărul ei. Asasinul ăla, Kalam, a avut ceva de-a face cu asta.

Selv. Se despărțiseră, în cei doi ani dinaintea revoltei, cei doi ani – au fost doi? – că fuseseră în Șapte Orașe, în așezarea garnizoanelor. Revolta îi forțase pe amândoi să pună deoparte toate acestea, pentru copii, pentru supraviețuire însăși. Bănuia că nu-i era dor de el; deși copiii lui ar putea. Bănuia că ar fi găsit pe altcineva până acum, un iubit, iar ultimul lucru pe care și-ar dori era să-l revadă.

Ei bine, ar putea fi lucruri mai rele în viața asta. Se gândea la acei soldați pe care îi văzuse cu cele mai înverșunate arsuri – zei cum își țipaseră durerea.

Keneb se uită la oraș. Și l-a urât din tot sufletul.

Câinele Bent a sosit să se întindă lângă el. O clipă mai târziu a apărut Grub. „Părinte, știi ce va fi din asta? Tu?'

— De ce vine, Grub?

Băiatul arătă spre Y'Ghatan cu un braț gol, pătat de funingine. — Vrea să plecăm. De îndată ce putem. Apoi a arătat spre soarele dimineții. — Vezi tu, este ciuma din est. Asa de. Mergem spre vest. Pentru a găsi navele. Dar stiu deja raspunsul. Pentru a găsi ce este înăuntrul nostru, trebuie să iei totul, vezi?

— Nu, Grub. Nu văd.

Câinele de popor Hengese, Roach, a apărut în vizor, adulmecând pământul.

Apoi a început să sape, ca în frenezie. Praful l-a cuprins.

— Ceva este îngropat, spuse Grub, privindu-l pe Roach.

— Îmi imaginez că există.

— Dar ea nu va vedea asta. Băiatul ridică privirea spre Keneb. — Nici tu.

Grub a fugit, Bent zburdând lângă el. Câinele de popor a continuat să sape, scoțând sunete de smucituri, de pufnit.

Keneb se încruntă, încercând să-și amintească ce spusese Grub mai devreme – a fost noaptea breșei? Înainte să iasă ordinea fată? Existase un avertisment ascuns în cuvintele flăcăului? Nu-și putea aminti – lumea dinaintea focului părea să fi ars în nimic în mintea lui. Fusese o luptă să evoc numele soţiei sale, ale copiilor lui, feţele lor. Nu înțeleg. Ce sa întâmplat cu mine?

****

^

In cortul de comandă, Adjunctul stătea cu fața spre Nil și Nether. Pumnul Blistig urmărea de lângă peretele din spate, atât de epuizat încât abia se putea în picioare. Tavore îl pusese în sarcina vindecării – înființarea spitalelor, organizarea vindecătorilor Denul, a vrăjitoarelor și a vrăjitorilor.

Două zile și una sau poate o noapte și jumătate – nu era sigur că putea număra scurtul timp haotic înainte de răsăritul soarelui în noaptea breșei. Fără ofițerii săi în prima noapte, el ar fi fost eliberat de comandă înainte de zori. Sufletul lui se înecase în groapa Abisului.

Blistig nu era încă sigur că ieşise din nou afară.

Nil vorbea, cu vocea monotonă, atenuată de prea mult timp în vrăjitoria pe care ajunsese să o urască. „... nimic altceva decât moarte și căldură. Cei care au reușit – agonia lor mă asurdă – înnebunesc spiritele. Ei fug, rupându-și legăturile. Ei ne blestemă, pentru această rană imensă pe pământ, pentru crimele pe care le-am comis...

— Nu crimele noastre, interveni Adjunctul, întorcându-se, privirea ei îl găsi pe Blistig. — Câți am pierdut astăzi, Pumnul?

— Treizeci și unu, Adjunct, dar vrăjitoarele spun că puține vor urma, acum.

Cei mai rai sunt morti, restul vor trai.

— Începeți pregătirile pentru marș – avem destule vagoane?

„Cu condiția ca soldații să-și împacheteze singuri mâncarea pentru o perioadă", a spus Blistig. '

Apropo de asta, unele magazine s-au pierdut – vom ajunge să mestecăm piele dacă nu putem aranja o reaprovizionare.

'Cât timp?'

— O săptămână, dacă începem imediat să raționăm. Adjunct, unde mergem?

Ochii i s-au acoperit pentru o clipă, apoi și-a întors privirea. — Ciuma se dovedește... virulentă. Este al Stăpânei, înțeleg, sărutul însăși al zeiței. Și există o lipsă de vindecători...'

— Lothal?

Nil clătină din cap. — Orașul a fost deja lovit, Pumn.

— Sotka, spuse Adjunctul. „Pearl m-a informat că flota amiralului Nok și transporturile nu au putut acosta în niciun oraș la est de Ashok din Peninsula Maadil, așa că a fost forțat să o ocolească și se așteaptă să ajungă la Sotka

în nouă zile, presupunând că poate atrage. pentru apă și mâncare în Taxila sau Rang.'

— Nouă zile? întrebă Blistig. — Dacă ciuma este deja în Lothal...

— Inamicul nostru acum este timpul, spuse Adjunctul. — Pumn, ai ordin să spargi tabăra. Fă-o cât mai repede posibil. Rebeliunea s-a terminat. Sarcina noastră acum este să supraviețuim. Ea îl studie pe Blistig pentru o clipă. — Vreau să plecăm la drum în seara asta.

'Astă seară? Da, adjunct. Ar fi bine să fiu pe drum, atunci. A salutat, apoi a plecat. Afară, se opri, clipind o clipă, apoi, amintindu-și ordinele, porni.

****

După ce pașii lui Blistig s-au îndepărtat, Adjunctul s-a întors către Nether. — Stăpâna Ciumei, Nether. De ce acum? De ce aici?'

Vrăjitoarea Wickan pufni. — Îmi ceri să înțeleg mintea unei zeițe, Adjunct? Este fără speranță. Poate că nu are niciun motiv. Ciuma este aspectul ei, până la urmă. Este ceea ce face ea. Ea clătină din cap, nu mai spuse nimic.

— Adjunct, se aventură Nil, ai victoria ta. Împărăteasa va fi mulțumită – trebuie să fie. Trebuie să ne odihnim...

— Pearl mă anunță că Leoman of the Flails nu a murit.

Nici Wickan nu a răspuns, iar Adjunctul i-a mai înfruntat încă o dată. — Amândoi știați asta, nu-i așa?

— A fost dus... departe, spuse Nil. — De o zeiță.

„Care zeiță? Poliel?

'Nu. Regina Viselor.

— Zeița divinației? Ce folos ar putea avea pentru Leoman of the Flails?

Nil a ridicat din umeri.

În afara cortului, un călăreț s-a oprit și, o clipă mai târziu, Temul, învelit cu praf și picurând sânge din trei tăieturi paralele care îi urmăreau o parte a feței, intră cu pași mari, târând cu el un copil dezordonat. '

Am găsit-o, adjunct, spuse el.

'Unde?'

— Încerc să mă întorc în ruine. Și-a pierdut mințile.

Adjunctul l-a studiat pe copil, Sinn, apoi a spus: „Ar fi bine să-l găsească din nou. Am nevoie de Magi Înalți. Sinn, uită-te la mine. Uită-te la mine.'

Nu dădu nici măcar semn că ar fi auzit-o pe Tavore, cu capul încă atârnat, frânghii de păr ars ascunzându-i fața.

Oftând, Adjunctul a spus: „Ia-o și curăță-o. Și ține-o tot timpul sub pază – vom încerca asta din nou mai târziu.

După ce au plecat, Nil a întrebat: „Adjunct, intenționați să-l urmăriți pe Leoman? Cum? Nu există nicio urmă de urmat – Regina Viselor l-ar fi putut duce până acum pe un alt continent.

— Nu, nu vom urmări, dar vom înțelege asta, Wickan, cât timp va trăi, nu va exista nicio victorie în ochii împărătesei. Y'Ghatan va rămâne așa cum a fost întotdeauna, un blestem asupra imperiului.

— Nu se va ridica din nou, spuse Nil.

Tavore îl studie. „Tinerii nu știu nimic despre istorie. plec la o plimbare. Amândoi, odihniți-vă.

Ea a plecat.

Nil a întâlnit ochii surorii lui, apoi a zâmbit. 'Tineri? Cât de ușor uită.

— Toți uită, frate.

— Unde crezi că s-a dus Leoman?

'Unde altundeva? În Epoca de Aur, Nil. Gloria care a fost Marea Rebeliune. El pășește pe negura mitului, acum. Vor spune că a suflat foc. Vor spune că poți vedea Apocalipsa în ochii lui.

Vor spune că a plecat din Y'Ghatan pe un râu de sânge Malazan.

— Localnicii cred că Coltaine a urcat, Nether. Noul Patron al Corbilor...

— Proşti. Wickanii nu urcă. Doar... repetăm.

****

Locotenentul Pores era treaz și ridică mâna bună pentru a-și recunoaște căpitanul în timp ce Kindly se opri la picioarele patuțului de tabără.

— Se spune că mâna ta s-a topit, locotenente.

'Da domnule. Mâna mea stângă, după cum vezi.

„Ei spun că au făcut tot ce au putut, au înlăturat durerea și poate într-o zi vor reuși să-și taie din nou fiecare deget.

Găsește un vindecător High Denul și fă-ți mâna să arate și să lucreze din nou ca nouă.

'Da domnule. Și până atunci, din moment ce este mâna mea de scut, ar trebui să pot...

— Atunci de ce, pe numele lui Hood, iei acest pătuț, locotenente?

— Ei bine, atunci trebuie să găsesc niște haine, domnule, și voi fi cu tine.

Am privit cu amabilitate în josul rândului de pătuțuri. — Jumătate din spitalul ăsta e plin de miei care behăie – ai ajuns să fii lup, locotenente? Marșălăm în seara asta.

Nu sunt destule vagoane și, și mai revoltător, nu sunt destui palanchine și nu există cum să vorbim – la ce vine armata asta, mă întreb?

— Rușinos, domnule. Cum merge Pumnul Tene Baralta, domnule?

— Am pierdut brațul ăla, dar nu-l auzi plângându-se, agitandu-se și gemând.

'Nu?'

— Desigur că nu, este încă inconștient. Ridică-te, soldat.

Poartă pătura aceea.

— Mi-am pierdut brațul, domnule...

— Ai avut semnul de arsură acolo unde era, totuși, nu-i așa? Ei văd asta și te vor cunoaște ca ofițer. Asta și comportamentul tău feroce.

'Da domnule.'

„Bine, acum destul de să-mi pierd timpul. Avem de lucru, locotenente.

'Da domnule.'

— Locotenente, dacă mai rămâi întins acolo încă o bătaie de inimă, voi împături patul ăla cu tine în el, mă înțelegi?

'Da domnule!'

***

Ea stătea nemișcată, cu membrele moale ca ale unei păpuși, în timp ce o bătrână Wickan o spăla și o alta îi tăia cea mai mare parte din păr și nu ridică privirea când căpitanul Faradan Sort intra în cort.

— E bine, spuse ea, făcându-le semn celor doi Wickan să plece. 'Ieși.'

Exprimând, în tandem, șiruri din ceea ce căpitanul a considerat blesteme, cele două femei au plecat.

Faradan Sort se uită de sus la fată. — Părul lung stă în cale, Sinn. Ți-e mai bine fără el. Nu-mi lipsesc deloc al meu. Nu vorbești, dar cred că știu ce se întâmplă. Ascultă. Nu spune nimic. Doar ascultă-mă...'

****

Cenușa cenușie plictisitoare, plutitoare, a devorat ultima lumină a soarelui, în timp ce norii de praf de pe șosea coborau pe malurile tăiate de fiecare parte. Respirațiile rămășițe ale orașului mort încă se rostogoleau peste Armata a Paisprezecea – tot ce a rămas din furtuna de foc, totuși suficient de reamintire pentru masa de soldați care așteptau sunetul de corn care avea să anunțe marșul.

Pumnul Keneb se ridică în şa, strânse hăţurile. Peste tot în jurul lui auzea tusea, deopotrivă de la oameni și animale, un sunet teribil. Cărucioarele, împovărate cu răniții îmbrăcați în pânză, erau înșirate pe drum ca niște căruțe funerare, pătate de fum, înnegrite și puteind a rug. Printre ei, știa el, putea fi găsit Pumnul Tene Baralta, părți ale corpului lui arse și fața oribil de cicatrici – un vindecător Denul reușise să-i salveze ochii, dar barba bărbatului luase foc, iar majoritatea buzelor și nasului îi luase foc. au plecat. Preocuparea acum era pentru sănătatea lui, deși a rămas, din milă, inconștient. Și au fost alții, atât de mulți alții...

Îl privi pe Temul și doi călăreți care se îndreptau spre el. Liderul Wickan își frâu frâna, clătinând din cap. — Nicăieri, Fist. Nu este o surpriză – dar știți asta: am avut alte dezertări și le-am urmărit pe toate. Adjunctul a dat porunca de a-i ucide pe următorii la vedere.

Keneb încuviință din cap și își întoarse privirea.

— De acum înainte, continuă Temul, Wickanii mei nu vor accepta contra-ordine de la ofițerii Malazan.

Capul Pumnului se întoarse pe spate și se uită la Temul. — Pumn, Wickanii tăi sunt Malazani.

Tânărul războinic s-a strâmbat, apoi și-a făcut roată calul. — Acum sunt problema ta, Pumn. Trimite cercetători dacă vrei, dar al Paisprezecelea nu-i va aștepta.

Chiar în timp ce el și ajutoarele lui plecau, claxoanele au sunat și armata s-a zguduit în mișcare.

Keneb se ridică în şa şi se uită în jur. Soarele era apus, acum. Prea întuneric pentru a vedea ceva. Și undeva acolo erau căpitanul Faradan Sort și Sinn. Doi dezertori. Căpitanul ăla blestemat. Am crezut că e... ei bine, nu credeam că va face așa ceva.

Y'Ghatan a zdrobit oameni, i-a distrus complet – nu credea că mulți se vor recupera. Vreodată.

Armata a Paisprezecea și-a început marșul, pe drumul de vest, către Sotka Fork, în urma sa praf și cenușă, și un oraș distrus.

****

Capul ei era serpentin, ochii tăiați și verticali de un verde grozav, iar Balm și-a privit limba alunecând înăuntru și afară cu o fascinație fixă, morbidă. Cârcele negre ondulate, frânghie ale părului ei se zvârcoliră, iar la capătul fiecăruia era un cap de om minuscul, cu gura deschisă în țipete jalnice.

Devoratoare de vrăjitoare, Thesorma Raadil, toate îmbrăcate în piele de zebră, cu cele patru brațe ridicate într-un loc și în altul, amenințând cu cele patru arme sacre ale triburilor Dal Hon. Bola, kout, coasa cu cârlig și stânca – nu putea niciodată să înțeleagă asta: unde erau cele mai evidente? Cuţit?

Suliţă? Arc? Oricum, cine a crezut aceste zeițe? Ce minte nebună, întortocheată, întunecată amuzată a evocat asemenea monstruozități? Oricine a fost – este – îl urăsc. Sau ea. Probabil ea. Este întotdeauna ea. — E o vrăjitoare, nu-i așa? Nu, Mâncător de Vrăjitoare. Probabil un bărbat, deci, și unul care nu nebun sau prost până la urmă. Cineva trebuie să mănânce toate acele vrăjitoare.

Cu toate acestea, ea înainta spre el. Balsam. Un vrăjitor mediocru – nu, un vrăjitor decăzut – doar un soldat, acum,

de fapt. Un sergent, dar unde, pe numele lui Hood, era echipa lui? Armata? Ce făcea el în savana patriei sale? Am fugit de acolo, oh, da. Turma de vite? Vânează fiare monstruoase și vicioase și numești asta o distracție distractivă? Nu pentru mine. Oh, nu, nu Balsam. Am băut suficient sânge de taur pentru a încolți coarne, suficient lapte de vacă pentru a crește ugerul – „deci tu, Mâncător de Vrăjitoare, pleacă de lângă mine!”

Ea a râs, sunetul un șuierat previzibil și a spus: „Mi-e foame de vrăjitori captivanți...”

'Nu! Mănânci vrăjitoare! Nu vrăjitori!

— Cine a spus ceva despre mâncare?

Balm a încercat să scape, zgârâind, gheare, dar erau stânci, pereți aspri, proeminențe care îl prindeau. A fost prins în capcană. 'Sunt prinsa!'

— Îndepărtează-te de el, șarpe care ești!

O voce de tunet. Ei bine, un tunet minut. Balm își ridică capul și se uită în jur. Un gândac uriaș stătea la îndemâna brațului – înălțat pe picioarele din spate, cu capul în formă de pană ar fi fost la nivelul genunchilor lui Balm, dacă el stă în picioare. Deci, uriaș într-un sens relativ. Imparala Ar, Zeul Bălegar – 'Imparala! Salveaza-ma!'

— Nu te teme, muritore, spuse gândacul, cu antenele și membrele fluturând în jur.

— Ea nu te va avea! Nu, am nevoie de tine!

'Tu faci? Pentru ce?'

— De săpat, prietene muritor. Prin bălegarul vast al lumii! Doar genul tău, uman, cu viziunea ta limpede, pofta ta nesfârșită! Tu, transportor de deșeuri și producător de gunoaie! Urmează-mă și ne vom mânca până în abisul însuși!

— Doamne, puţi!

— Nu contează asta, prietene – în curând și tu...

— Lăsaţi-l în pace, amândoi! O a treia voce, stridentă, coboară de sus și se închide rapid. — Morţii şi muribunzii sunt cei care strigă adevărul lucrurilor!

Balm ridică privirea. Britan Troop, zeița vultur cu unsprezece capete. 'O, lasa-ma in pace! Voi toti!'

Din toate părțile, acum, un zgomot tot mai mare de voci. Zei și zeițe, întreaga menajerie Dal Honese a zeităților dezgustătoare.

Oh, de ce avem atât de multe dintre ele?

****

Era sora ei, nu ea. Și-a amintit, la fel de clar ca și cum ar fi fost ieri, noaptea de minciuni care a pătruns în satul Itko Kanese, când mările au fost tăcute, goale, prea mult timp. Când a sosit foamea, nu, foamea și toate credințele civile și moderne – zeii măreți, echitabili – au fost lepădate încă o dată. În numele Trezirii, vechile rituri îngrozitoare se întorseseră.

Peștele plecase. Mările erau fără viață. Era nevoie de sânge, pentru a trezi Trezirea, pentru a-i salva pe toți.

O luaseră pe sora ei. Smiles era sigur de asta. Totuși, iată mâinile aspre, roase de sare ale bătrânilor, ducându-și trupul drogat și nesimțit în jos pe nisipurile ude – valul tras mult înapoi și așteptând cu răbdare acest dar cald – în timp ce ea plutea deasupra ei, privind îngrozită. .

Totul gresit. Nu așa cum se întâmplase. O luaseră pe sora ei geamănă – atât de multă putere în Mirror Birth, până la urmă, și atât de rară în micul sat în care se născuse.

Sora ei. De aceea fugise de ei pe toți. Blestemând fiecare nume, fiecare chip întrezărit în acea noapte. Alergând și alergând, până la marele oraș din nord – și dacă ar fi știut ce o aștepta acolo...

Nu, aș face-o din nou. Aş. Nenorociții ăia. „Pentru viețile tuturor celorlalți, copile, renunță la a ta. Acesta este ciclul, acesta este viața și moartea și acea cale eternă se află în sânge. Renunță la propria ta viață, pentru viața noastră a tuturor.

Ciudat că acei preoți nu s-au oferit niciodată pentru acel dar glorios. Cum nu au insistat niciodată ca ei să fie cei legați și îngreunați pentru a aștepta spălarea valului, iar crabii, crabii mereu flămânzi.

Și, dacă a fost al naibii de fericit, de ce să-i toarne ulei durhang pe gât, până când ochii îi erau ca niște perle negre și nici nu putea să meargă, cu atât mai puțin să gândească? Înțeleg și mai puțin ce se întâmplă, ce plănuiau să-i facă?

Plimbându-se deasupra corpului ei, Smiles a simțit că vechile spirite se apropiau, nerăbdătoare și vesele. Și, undeva în adâncurile dincolo de golf, aștepta Cel mai Bătrân Zeu. Mael însuși, acel hrănitor de mizerie, cel crud al vieții și al speranței.

Furia crescând în ea, Smiles îi simțea trupul încordându-se din cauza lanțurilor turgente amorțitoare – nu zăcea neclintită, nu zâmbește când mama ei o săruta pentru ultima oară. Ea nu clipea visătoare când apa caldă o fură peste ea, în ea.

Asculta-ma! Toți spiritele blestemate, ascultați-mă! te sfidez!

O, da, tresari înapoi! Știți destul de bine să vă temeți, pentru că vă jur asta – vă voi lua pe toți cu mine. Vă voi duce pe toți în Abis, în mâinile demonilor haosului. Este ciclul, vezi tu.

Ordinea și haosul, un ciclu mult mai vechi decât viața și moartea, nu ați fi de acord?

Deci, veniți mai aproape, toți.

Până la urmă, a fost așa cum știa ea. O luaseră pe sora ei, iar ea, ei bine, să nu fim timizi acum, ai dat ultimul sărut, fată dragă.

Și nici ulei durhang care să liniștească scuza.

Fugirea nu se simte niciodată atât de repede, niciodată atât de departe, pe cât ar trebui.

****

Ai putea crede în curve. Se născuse dintr-o curvă, o fată Seti de paisprezece ani care fusese aruncată de părinții ei – desigur, atunci nu fusese o curvă, dar pentru a-și menține noul fiu hrănit și îmbrăcat, ei bine, a fost cursul cel mai clar înaintea ei.

Și învățase căile de închinare printre curve, toate acele femei tricotate aproape de mama lui, împărtășind temerile și tot ce venea cu profesia. Atingerea lor fusese blândă și sinceră, limba pe care o cunoșteau cel mai bine.

Un semisânge nu putea chema niciun zeu. Un semisânge a parcurs jgheabul dintre două lumi, disprețuit de ambele.

Cu toate acestea, el nu fusese singur și, în multe privințe, semi-sângele erau cei care se țineau cel mai aproape de obiceiurile tradiționale ale Seti. Triburile pline de sânge plecaseră la războaie – toți tinerii războinici lance și femeile arcași – sub standardul Imperiului Malazan. Când s-au întors, nu mai erau Seti. Erau Malazan.

Așadar, Koryk fusese cufundat în vechile ritualuri – cele care puteau fi amintite – și ele fuseseră, știa el chiar atunci, fără Dumnezeu și goale. Slujind doar cei vii, rudele semisânge din jurul fiecăruia dintre ei.

Nu era nicio rușine în asta.

Fusese o vreme, mult mai târziu, când Koryk ajunsese la propria sa limbă, protejând viețile mizerabile ale femeilor de la care învățase mai întâi arta închinării goale. Un dialect atent, legat de nicio cauză în afară de cel al celor vii, al fețelor familiare, îmbătrânite, al plătirii darurilor pe care acum nedorite curve i le făcuseră în tinerețe. Și apoi uitându-i unul câte unul murind. Uzat, atât de marcat de atâtea mâini brutale, folosirea indiferentă de către bărbații și femeile orașului – care proclamau extazul închinării lui Dumnezeu atunci când le convine, apoi au pângărit carnea umană cu nevoia rece a carnivorelor care se încadrează pe o ucidere.

Adânc în somnul lui Carelbarra, Aducătorul Zeului, Koryk nu a văzut niciun vizitator. Pentru el, nu era altceva decât uitarea. Cât despre fetișuri, ei bine, erau pentru altceva. Cu totul altceva.

****

— Hai, muritor, trage-o.

Crump s-a strălucit, mai întâi la Stump Flit, Zeul Salamandrei, Cel mai înalt dintre Înalții Mareșali, apoi la vasta și mohorâtă mlaștină din Mott. Ce făcea el aici? Nu voia să fie aici. Dacă l-ar fi găsit frații lui? 'Nu.'

— Continuă, știu că vrei. Ia-mă coada, muritorule, și uită-te la mine batându-mă, un zeu prins în mâinile tale, oricum faci cu toții. Voi toti.'

'Nu. Pleacă de aici. Nu vreau să vorbesc cu tine. Pleacă de aici.'

— O, bietul Jamber Bole, atât de singur, acum. Dacă nu te găsesc frații tăi și atunci mă vei dori de partea ta, da. Dacă te găsesc, oh, oh!

— Nu vor. Nici ei nu caută.

— Da, sunt, tânărul meu prieten prost...

— Nu sunt prietenul tău. Pleacă de aici.'

— Te urmăresc, Jamber Bole. Din cauza a ceea ce ai făcut...

— N-am făcut nimic!

— Ia-mă de coadă. Continua. Aici, doar contactează...'

Jamber Bole, cunoscut acum sub numele de Crump, oftă, întinse mâna și își închise mâna pe coada zeului Salamandrei.

A șurubat, iar el a rămas ținând capătul cozii în mână.

Stump Flit se îndepărtă în fugă, râzând și râzând.

Și e bine, reflectă Crump. A fost singura glumă pe care o avea.

****

Corabb stătea în deșert și, prin ceața călduroasă, venea cineva. Un copil. Sha'ik renăscut, văzătorul se întorsese, pentru a conduce și mai mulți războinici la moarte. Încă nu putea să-i vadă fața – era ceva în neregulă cu ochii lui. Ars, poate. Curățit de nisipul suflat, nu știa, dar a vedea însemna să simtă durere. A o vedea a fost... groaznic.

Nu, Sha'ik, te rog. Trebuie să se termine, totul trebuie să se termine. Ne-am umplut de războaie sfinte – cât sânge poate absorbi acest nisip? Când îți va înceta setea?

Ea s-a apropiat. Și cu cât ea se apropia mai mult de locul în care stătea el, cu atât ochii lui îl scăpau mai mult, iar când a auzit-o oprindu-se în fața lui, Corabb Bhilan Thenu'alas era orb.

Dar nu surdă, așa cum a șoptit: „Ajută-mă”.

****

— Deschide-ți ochii, prietene.

Dar nu a vrut. Toată lumea cerea decizii. De la el, tot timpul, și nu a vrut să mai facă. Niciodata. Cum era acum era perfect. Această scufundare lentă, șoaptele care nu însemnau nimic, care nu erau nici măcar cuvinte. Nu mai dorea nimic, nimic altceva.

— Trezește-te, Lăutar. O ultimă oară, ca să putem vorbi. Trebuie să vorbim, prietene.

În regulă. A deschis ochii, a clipit pentru a limpezi ceața – dar acestea nu s-au limpezit – de fapt, fața care se uita la el părea făcută din acele ceață. — Hedge. Ce vrei?'

Sapatorul rânji. — Pun pariu că crezi că ești mort, nu-i așa? Că te-ai întors cu toți vechii prieteni. Un Bridgeburner, unde Bridgeburners nu mor niciodată. Armata fără moarte – oh, l-am înșelat pe Hood, nu-i așa. Hah! La asta te gândești, da? Bine, atunci unde este Trotts? Unde sunt toți ceilalți?

'Să-mi spuneți.'

'Eu voi. Nu ești mort. Nu încă, poate nici pentru o vreme. Și asta este punctul meu de vedere. De aceea sunt aici. Ai nevoie de o trezire, Fid, altfel Hood te va găsi și nu ne vei mai vedea pe niciunul dintre noi. Lumea a fost distrusă, unde ești acum. Ars, tărâm după tărâm, Warren după Warren. Nu este un loc pe care cineva îl poate revendica. Nu pentru mult timp. Mort, ars direct în Abis.

— Ești o fantomă, Hedge. Ce vrei cu mine? De la mine?'

— Trebuie să continui, Fid. Trebuie să ne iei cu tine până la capăt...

— Care sfârșit?

„Sfârșitul și asta e tot ce pot spune...”

'De ce?'

Pentru că încă nu s-a întâmplat, idiotule! Cum ar trebui să știu?

Este viitorul și nu văd niciun viitor. Doamne, ești atât de gros, Fid.

Ai fost mereu.

'Pe mine? Nu m-am aruncat în aer, Hedge.

'Asa de? Stai întins pe o grămadă de urne și sângerezi – e mai bine?

Încurcă toată mierea aceea dulce cu sângele tău...

'Ce miere? Despre ce vorbesti?'

— Ar fi bine să pleci, rămâi fără timp.

'Unde suntem?'

— Niciun loc și asta e problema. Poate că Hood te va găsi, poate nimeni nu te va găsi. Fantomele din Y'Ghatan – toate au ars. în nimic.

Distruse, toate acele amintiri blocate, mii și mii.

Mii de ani... s-au dus, acum. Habar nu ai pierderea...

'Liniște. Suni ca o fantomă.

— E timpul să te trezești, Fid. Trezeste-te acum. Continua...'

****

Incendiile sălbatice sfâșiaseră pajiștile, iar Bottle s-a trezit întins pe miriște înnegrite. În apropiere se afla o carcasă carbonizată. Un fel de mâncător de iarbă cu patru picioare – și în jurul lui se adunaseră o jumătate de duzină de siluete asemănătoare omului, cu blană fină și goale. Ei țineau pietre cu muchii ascuțite și tăiau carnea arsă.

Doi stăteau ca santinele, cercetând orizonturile. Unul dintre ei a fost... ea.

Femela mea. Greu cu copilul, atât de greu acum. L-a văzut și a venit.

Nu putea să-și îndepărteze privirea de la ochii ei, de la acea seninătate regală din privirea ei.

Pe insula Malaz fuseseră odată maimuțe sălbatice. Și-a amintit, în Jakatakan, când avea poate șapte ani, văzând o cușcă în piață, ultima maimuță insulară rămasă, capturată în pădurile de foioase de pe coasta de nord. Rătăcise într-un sat, un bărbat tânăr căutând o pereche – dar nu mai rămăsese pereche. Pe jumătate înfometat și îngrozit, fusese încolțit într-un inconștient grajd, bătut, iar acum se ghemuia într-o cușcă murdară de bambus la piața de la doc din Jakatakan.

Băiatul de șapte ani stătuse în fața ei, cu ochii la nivelul propriilor ochi ai acelei fiare cu blană neagră și sprânceană grea și fusese un moment, un singur moment, în care privirile lor se blocau. Un singur moment care i-a frânt inima lui Bottle. Văzuse mizerie, văzuse conștientizarea – strălucirea care se cunoștea pe sine, dar nu înțelegea ce făcuse greșit, ce îi câștigase pierderea libertății. Nu ar fi putut ști, desigur, că acum era singur pe lume. Ultimul de acest fel.

Și că într-un fel, într-un fel exclusiv uman, asta a fost crima ei.

Așa cum copilul nu ar fi putut să știe că și maimuța avea șapte ani.

Cu toate acestea, amândoi au văzut, amândoi știau în sufletele lor – acele modele întunecate pâlpâitoare, încă neformate solid – că, pentru această dată, fiecare se uita la un frate.

Frângându-i inima.

Frângând și inima maimuței – dar poate, se gândise el de când, poate avea nevoie doar să creadă asta, un fel de flagelare în recompensă.

Pentru că a fost cel din afara cuștii, pentru că știa că era sânge pe mâinile lui și ale lui.

Sufletul sticlei, rupt... și atât de eliberat, dăruit sau blestemat cu capacitatea de a călători, de a căuta acele scântei de viață mai plictisitoare și de a descoperi că, în adevăr, nu erau deloc plictisitoare, încât eșecul de a vedea pe deplin îi aparținea lui însuși. .

Compasiunea exista atunci și numai atunci când se putea ieși în afara sinelui, pentru a vedea brusc gratiile din interiorul cuștii.

Ani mai târziu, Bottle urmărise soarta ultimei maimuțe de pe insulă.

Cumpărat de un cărturar care locuia într-un turn singuratic de pe coasta sălbatică și nestabilită a Geniului, unde locuiau, în pădurile din interior, benzi de maimuțe puțin diferite de cele pe care le văzuse; și îi plăcea să creadă, acum, că inima acelui cărturar cunoștea compasiune; și că acele maimuțe străine nu-l respingeseră pe acest văr ciudat și timid. Speranța lui: că a existat o amânare, pentru aceea, viață solitară.

Frica lui era că scheletul cu sârmă al creaturii stătea într-una dintre camerele murdare ale turnului, un trofeu al unicității.

În mijlocul mirosului de cenușă și carne carbonizată, femela s-a ghemuit în fața lui, și-a întins mâna pentru a-i trece degetele pe frunte.

Apoi mâna aceea a făcut un pumn, ridicându-se sus, apoi fulgerând în jos**** El tresări, cu ochii deschizându-se brusc și nu văzând decât întunericul. Jante dure și cioburi care i se înfige în spate – camera, mierea, o, Doamne, mă doare capul... Geme, Sticla răsturnată, fragmentele de cioburi tăind și scârțâind sub el. Era în camera dincolo de cea în care se aflau urnele, deși cel puțin unul îl urmase ca să se sfărâme pe podeaua rece de piatră. A gemut din nou. Uns cu miere lipicioasă, dureri peste tot... dar arsurile, durerea - au dispărut. Trase adânc aer în piept, apoi tuși. Aerul era urât. Trebuia să-i pună pe toți să meargă – avea nevoie de „Sticlă? Că tu?

Cuttle, întinsă în apropiere. — Da, spuse Bottle. „Acea dragă...”

— A lovit puternic, nu-i așa. Am visat... un tigru, murise – tăiat în bucăți, de fapt, de aceste șopârle strigoi uriașe care alergau pe două picioare. A murit, dar a înălțat, doar că era partea morții despre care îmi vorbea. Partea pe moarte – nu înțeleg. Treach a trebuit să moară, cred, pentru a ajunge. Partea pe moarte a fost importantă – sunt sigur de asta, doar... zei de jos, ascultați-mă. Aerul ăsta e putrezit – trebuie să ne mișcăm.

Da. Dar pierduse șobolanul, și-a amintit asta, o pierduse pe ea. Plin de disperare, Bottle a căutat creatura și a găsit-o. Trezit de atingerea lui, nu rezistă deloc în timp ce i-a prins sufletul încă o dată și, văzând prin ochii ei, a condus șobolanul înapoi în cameră.

— Trezește-i pe ceilalți, Cuttle. Este timpul.'

****

Strigă, din ce în ce mai tare, iar Gesler se trezi îmbibat de sudoare. Acesta, a hotărât el, era un vis pe care nu l-ar mai revedea niciodată. Având în vedere alegerea.

Foc, desigur, atât de mult foc. Siluete umbroase dansând din toate părțile, dansând în jurul lui, de fapt. Noapte, izbucnit de flăcări, bătăi de tobe, voci scandând într-o limbă barbară, necunoscută, și își simțea sufletul răspunzând, fulgerând, înflorind ca și cum ar fi fost chemat de vreun ritual.

În momentul în care Gesler și-a dat seama. Dansau în jurul unei vatre. Și se uita la ei – chiar din flacără. Nu, el era flacăra.

Oh, adevăr, te-ai dus și te-ai sinucis. Al naibii de prost.

Soldații se trezeau din toate părțile camerei – strigăte și gemete și un cor de urne zgomotătoare.

Această călătorie nu a fost încă făcută. Mergeau mai departe, și mai departe, din ce în ce mai adânc, până când pasajul se afla în fundătură, până când aerul se scurgea, până când o masă de moloz se zguduia și îi zdrobea pe toți.

În orice fel, vă rog, cu excepția focului.

****

De cât timp erau aici jos? Bottle habar n-avea. Amintirile cu cerul liber, cu lumina soarelui și cu vântul, erau invitații la nebunie, atât de acerbă era tortura de a-ți aminti toate acele lucruri pe care le dădeam de bune.

Acum, lumea era redusă la fragmente ascuțite de cărămidă, praf, pânze de păianjen și întuneric. Pasaje care se răsuceau, urcau, cădeau. Mâinile lui erau o mizerie zdrobită, însângerată de la gheare prin moloz strâns.

Și acum, pe o pantă ascuțită în jos, ajunsese într-un loc prea mic pentru a trece prin el. Simțind cu mâinile pe jumătate amorțite, urmări marginile.

Un fel de piatră de temelie tăiată se lăsase la un unghi față de tavan. Colțul său cel mai de jos – cu lățimea de abia două mâini deasupra podelei nisipoase, cu șanțuri – a împărțit cu grijă pasajul.

Bottle și-a așezat fruntea de podeaua pietroasă. Aerul încă curgea pe lângă, acum o mișcare slabă, nimic mai mult decât atât. Și apa curgea pe această cale, îndreptându-se undeva.

'Ce s-a întâmplat?' întrebă Cuttle în spatele lui.

— Suntem blocați.

Tăcere pentru o clipă, apoi: „Șobolanul tău a mers înainte? Trecut de bloc?

'Da. Se deschide din nou – este o intersecție de un fel în față, o gaură care coboară de sus, cu aer care trage în jos și direct într-o groapă din podea. Dar, Cuttle – există o piatră mare tăiată, nu se poate trece pe lângă ea. Imi pare rau. Trebuie să ne întoarcem-'

„Pentru Hood facem, da-te deoparte dacă poți, vreau să simt asta pentru mine.”

Nu a fost atât de ușor pe cât părea și a trecut ceva timp până când cei doi bărbați au reușit să schimbe pozițiile. Bottle l-a ascultat pe sapator mormăind pe sub răsuflarea lui, apoi înjurând.

'Ţi-am spus-'

— Taci, mă gândesc. Am putea încerca să-l desfacem, doar că întregul tavan s-ar putea prăbuși odată cu el. Nu, dar poate putem săpăm aici, în podea. Dă-mi cuțitul tău.

— Nu mai am un cuțit. Am pierdut-o într-o gaură.

— Atunci sună înapoi pentru unul.

'Sepia-'

— Nu renunți la noi, Bottle. Nu poţi. Ori ne treci, ori suntem cu toții morți.

— La naiba, șuieră Bottle. — Nu ți-a trecut prin cap că poate nu există cale de trecere? De ce ar trebui să existe? Șobolanii sunt mici – Hood, șobolanii pot trăi aici jos. De ce ar trebui să existe un tunel suficient de mare pentru noi, un traseu convenabil până la ieșirea de sub acest oraș blestemat?

Sincer să fiu, sunt uimit că am ajuns atât de departe. Uite, am putea să ne întoarcem, chiar la templu – și să ne scoatem afară...

— Tu ești cel care nu înțelege, soldat. Există un munte care stă peste gaura în care am căzut, un munte care a fost cel mai mare templu al orașului. Săpa? Uita. Nu există întoarcere, Bottle. Doar înainte; Acum adu-mi un cuțit, la naiba.

****

Smiles scoase unul dintre cuțitele ei de aruncat și i-l dădu copilului din fața ei. Ceva i-a spus că asta era – cât vor merge ei. Cu excepția, poate, a copiilor. Chemarea venise să trimită aricii înainte. Cel puțin, atunci, ar putea merge mai departe, să găsească o cale de ieșire. Tot acest efort – cineva ar fi bine să trăiască prin el.

Nu că ar ajunge foarte departe, nu fără Bottle. Nenorocitul ăla fără spinare – imaginează-ți, în funcție de el. Omul care putea vedea ochi în ochi cu șobolani, șopârle, păianjeni, ciuperci. Înțelepciunea potrivită și a fost o luptă grea, nu-i așa?

Totuși, nu era un tip rău – luase jumătate din încărcătură în ziua aceea în marș, după ce cățeaua aceea de căpitan a dezvăluit cât de psihotică era ea cu adevărat. A fost generos din partea lui. Ciudat de generos. Dar bărbații erau așa, uneori. Nu obișnuia să creadă asta, dar acum nu avea de ales. Te-ar putea surprinde.

Copilul din spatele Smiles se cățăra peste ea, cu coatele și genunchii și alergând, picură și pe nas. Mirosea, de asemenea. Mirosea urat.

Lucruri îngrozitoare, copii. Tirani nevoiași, egocenți, băieții toți dinții și pumnii, fetele toți ghearele și scuipa. Strângându-se în haite plângătoare și adulmecând vulnerabilitățile – și vai de copilul care nu este suficient de

viclean pentru a-și ascunde pe ale lor – ceilalți s-ar apropia ca rechinii murdari care erau. O distracție grozavă, sălbăticirea pe cineva.

Dacă acești răpiți sunt singurii de aici care supraviețuiesc, îi voi bântui.

Fiecare dintre ei, pentru restul zilelor. — Uite, mârâi ea după un cot în nas, scoate-ți pielea mirositoare și mirositoare de pe fața mea! Haide, maimuță!

O voce din spatele ei: „Ușor acolo. Ai fost copil cândva, știi...

— Nu știi nimic despre mine, așa că taci!

— Ce, ai fost eclozat? Hah! Eu cred! Împreună cu toți ceilalți șerpi!

— Da, păi, oricine ai fi, nici să nu te gândești să treci pe lângă mine.

'Și să te apropii așa? Nicio sansa.'

Ea mormăi. — Mă bucur că suntem înţeleşi, atunci.

Dacă nu ar exista cale de trecere, toți și-ar pierde mințile. Fără îndoială de asta. Ei bine, cel puțin îi mai rămăseseră câteva cuțite – oricine suficient de prost să vină după ea și ar plăti.

****

Copiii se zvârcoliau – chiar dacă Cuttle săpa în podea cu cuțitul – și apoi se ghemuiau pe cealaltă parte. Plângând, lipindu-se unul de celălalt, iar inima lui Bottle strigă după ei. Ar trebui să-și găsească curaj, dar, pentru moment, părea să nu existe nicio speranță în acest sens.

Mormăiturile și gâfâiturile lui Cuttle, apoi blestemul când a rupt vârful cuțitului – sunete nu foarte promițătoare. În față, șobolanul a înconjurat marginea gropii, mustățindu-se la fluxul de aer cald care venea din puț. Ea putea să se urce pe cealaltă parte, iar Bottle dorea creatura să facă acest lucru – totuși părea că controlul lui slăbește, pentru că șobolanul se împotrivi, cu capul înclinat peste marginea gropii, cu ghearele strângând partea înțepată, aerul curge deasupra ei...

Bottle se încruntă. Din puțul de deasupra, aerul cobora.

Și din groapă, curgând în sus. Se unesc în tunel, apoi se îndreaptă spre copii.

Dar șobolanul... acel aer de jos. Cald, nu rece. Cald, miros a soarelui.

— Sechie!

Sapatorul se opri. 'Ce?'

„Trebuie să trecem peste asta! Groapa aceea – marginile ei, au fost tăiate.

Puțul ăla, Cuttle, a fost exploatat, tăiat – cineva a săpat în partea laterală a telefonului – nu există altă posibilitate!

Plânsetele copiilor încetaseră odată cu cuvintele lui Bottle. El a continuat: „Asta explică asta, nu vezi? Nu suntem primii care folosesc acest tunel – oamenii au minat ruinele, caută pradă...

Îl auzea pe Cuttle mișcându-se.

'Ce faci?'

„O să dau blocul ăsta din drum...”

'Nu așteptați! Ai spus-'

— Nu pot să sape prin podeaua blestemata! O să-l dau afară pe nenorocitul ăsta!

— Cuttle, stai!

Un burduf, apoi o lovitură puternică, praf și pietriș curgând de sus. Un al doilea zgomot, apoi un tunet zguduia podeaua, iar tavanul ploua. Țipete de groază prin norii de praf. Înclinându-se, acoperindu-și capul în timp ce pietre și cioburi coborau asupra lui, Bottle și-a strâns ochii – praful, atât de strălucitor.

Dar nu putea respira – abia se putea mișca sub greutatea molozului de deasupra lui.

Strigăte tăcute din spate, dar șuieratul teribil al molozului încetase.

Bottle își ridică capul, gâfâind, tusind.

Să văd un fir alb de lumină solară, plin de praf, croindu-și drumul în jos.

Picioarele înclinate ale lui Bathing Cuttle, uriașa piatră de temelie între ele.

— Sepia?

O tuse, apoi: „Dumnezeule de jos, naibii de chestia aia – mi-a coborât între picioare – doar mi-a lipsit... oh Hood, ia-mă, mi se face rău...

'Nu-ți fă griji! E lumină, care coboară. Lumina soarelui!'

— Sună-ți șobolanul înapoi – nu văd... cât de sus. Cred că se îngustează.

Se îngustează rău, Bottle.

Șobolanul se cățăra peste copii și îi simțea inima bătând în viteză.

— Văd – șobolanul tău...

— Ia-o în mâini, ajută-o să intre în puțul de deasupra ta. Da, e lumina zilei – oh, e prea îngustă – aș putea să reușesc, sau poate Zâmbește, dar majoritatea celorlalți...

— Sapi doar când ești acolo sus, fă-l mai lat, Bottle. Suntem prea aproape, acum.

„Pot copiii să se întoarcă aici? Trecut de bloc?

— Uh, cred că da. Strâns, dar da.

Sticla răsucită rotund. „Apel nominal! Și ascultă, aproape am ajuns! Sapă drumul liber! Suntem aproape acolo!'

Șobolanul se cățăra, din ce în ce mai aproape de acel petic de lumină naturală.

Sticla s-a îndepărtat de pietriș. — În regulă, icni el în timp ce trecea peste Cuttle.

— Ai grijă pe unde păși! spuse sapatorul. — Fața mea este destul de urâtă fără o amprentă pe călcâi.

Bottle se trase în puțul neuniform, apoi se opri. — Trebuie să scot lucrurile, Cuttle. Mută-te direct de jos...'

— Da.

Se strigau nume... greu de spus câte... poate majoritatea. Bottle nu își putea permite să se gândească la asta acum. A început să tragă de aflorințe, cărămizi și stânci, lărgind puțul. — Chestii care vin jos!

Pe măsură ce fiecare piesă a căzut în jos sau a sărit de piatra de temelie, Cuttle a colectat-o și a dat-o înapoi.

'Sticla!'

'Ce?'

— Unul dintre arici – a căzut în groapă – nu scoate niciun sunet – cred că am pierdut-o.

La dracu. „Treci frânghia aia înainte – poate Smiles să ajungă peste ei?”

'Nu sunt sigur. Continuă, soldat – vom vedea ce putem face aici jos.

Bottle își croi drum în sus. O lărgire bruscă, apoi o îngustare din nou – aproape la îndemâna acelei mici deschideri – prea mică, își dădu seama, chiar și cu mâna lui. A tras o bucată mare de piatră de pe perete, s-a târât cât a putut de aproape de gaură.

Pe o margine ușoară de lângă umărul lui stâng, șobolanul se ghemuia. Voia să sărute blestemata.

Dar încă nu. Lucrurile păreau prost blocate în jurul acelei găuri. Pietre mari. Panica şopti prin el.

Cu piatra în mână, Bottle a lovit piatra. Un strop de sânge dintr-un vârf de deget, zdrobit de impact – abia a simțit-o.

Lovitură, ciocănind. Chips plouă din când în când. Brațul îi obosește – rămânea fără rezerve, nu avea puterea, rezistența pentru asta. Cu toate acestea, a continuat să se balanseze.

Fiecare impact mai slab decât cel de dinainte.

Nu, la naiba! Nu!

S-a balansat din nou.

Sângele i-a stropit ochii.

****

Căpitanul Faradan Sort făcu frâu pe creastă, chiar la nord de orașul mort. În mod normal, un oraș care căzuse sub asediu și-a dobândit în scurt timp groapănii, bătrâne și copii care se încurcau, culegând printre ruine. Dar nu aici, nu încă, oricum. Poate nu pentru mult timp.

Ca o oală crăpată, părțile abrupte ale telefonului lui Y'Ghatan se scurseră – plumb topit, cupru, argint și aur, vene și bazine pline cu așchii de piatră, praf și cioburi de oală.

Oferind un braț, Sort o ajută pe Sinn să coboare de pe șa din spatele ei – se zvârcoli, scânci și se strânse de ea, devenind mai agitată cu cât se apropia sfârșitul zilei, lumina scăzând. Armata a Paisprezecea plecase cu o noapte înainte. Căpitanul și comandantul ei își plimbaseră singurul cal în jurul telului, nu o dată, ci de două ori, de la răsăritul soarelui.

Și căpitanul începuse să se îndoiască de propria ei lectură despre copilul Sinn, de propriul ei simț că această creatură pe jumătate nebună, acum aparent mută, știa ceva, simțise ceva – Sinn încercase și încercase să intre înapoi în ruine înainte de arestare. Trebuia să existe un motiv pentru asta.

Sau, poate că nu. Poate nimic mai mult decât o durere nebună – pentru fratele ei pierdut.

Scanând încă o dată baza împrăștiată cu moloz de sub peretele de nord al telefoanelor, ea a observat că cel puțin un scavenger sosise. O copilă, mânjită în praf alb, cu părul ei un mârâit înghesuit, rătăcea la vreo treizeci de pași de peretele aspru.

Sinn a văzut-o și pe ea, apoi a început să-și croiască drum în josul pantei, scoțând sunete ciudate de mâhâit.

Căpitanul și-a desfăcut cârma și a ridicat-o limpede pentru a o așeza pe cornul șeii. Și-a șters transpirația murdară de pe frunte. Dezertare. Ei bine, nu era prima dată, acum, nu-i așa? Dacă nu ar fi fost magia lui Sinn, Wickanii i-ar fi găsit. Și probabil i-a executat. Ea ar lua câteva cu ea, desigur, indiferent de ce a făcut Sinn. Oamenii au învățat că trebuie să plătești pentru a avea de-a face cu ea. Plătiți în orice fel. O lecție pe care nu sa obosit să o predea.

Ea a privit cum Sinn alerga spre stânca orașului, ignorând groapatorul și a început să urce pe el.

Acum ce?

Înlocuind cârma, pielea udă din interiorul jantei ei se răcește momentan pe sprânceană, cureaua simțindu-se întinsă în timp ce își fixa clema de sub maxilar, Faradan Sort a luat hăițele și și-a ghidat calul într-o coborâre lentă pe sticlă.

Plângea plângea, cu mâinile murdare apăsate de ochii ei. Căpitanul știa că tot praful de pe ea, pânzele din părul ei – acesta era adevăratul chip al războiului. Chipul acelui copil avea să-i bântuie amintirile, alăturându-se celorlalte fețe, atâta timp cât a trăit.

Sinn stătea lipit de peretele aspru, poate la două înălțimi de om mai sus, nemișcat.

Prea multe, decise Sort. Copilul era nebun. Ea aruncă din nou o privire spre scoader, care nu părea să-și dea seama că au sosit. Mâinile încă apăsate de ochi. Roșu zgârie prin praf, un firicel de sânge pe o tibie. Căzuse ea? De unde?

Căpitanul se ridică să-și oprească calul sub Sinn. — Coboară acum, spuse ea. — Trebuie să facem tabăra, Sinn. Coboară, nu are rost – soarele aproape a dispărut. Putem încerca din nou mâine.

Sinn și-a strâns strânsoarea pe aflorimentele sparte de piatră și cărămidă.

Făcând o grimasă, căpitanul a călcat pe o parte pe montură mai aproape de perete, apoi a întins mâna să o smulgă pe Sinn de pe stingher.

Târâind, fata s-a aruncat în sus, cu o mână trăgând într-o gaură**** Puterea, voința i-a dispărut. O scurtă odihnă, apoi putea începe din nou. O scurtă odihnă, vocile de dedesubt îndepărtându-se, nu conta.

Dormi, acum, îmbrățișarea întunecată și caldă – trăgându-l în jos, din ce în ce mai adânc, apoi un roșu de lumină dulce și aurie, vântul care ondula iarba galbenă – și a fost liber, toată durerea a dispărut. Acesta, și-a dat seama, nu era somn. A fost moartea, întoarcerea la cea mai veche amintire îngropată în fiecare suflet uman. Pajiștile, soarele și vântul, căldura și clinchetul insectelor, turmele întunecate în depărtare, copacii singuratici cu copacurile lor uriașe și umbra răcoroasă dedesubt, unde leii moțeau, cu limbile legănate, muștele dansând în jurul ochilor indiferenți, langozi…

Moartea și această sămânță de mult îngropată. Ne intoarcem. Ne intoarcem in lume…

Și a întins mâna spre el, apoi, cu mâna umedă de sudoare, mică și moale, scoțându-i degetele de piatra pe care o strângeau, sângele lipindu-se – ea îl strânse de mână, ca și cum ar fi fost plină de o nevoie înverșunată, iar el cunoștea copilul dinăuntru. burta ei striga în limba ei tăcută, propriile nevoi, atât de solicitante…

Unghiile înfipte în tăieturile de pe mâna lui Sticla s-a trezit zgomotos, ochii clipind – lumina zilei aproape dispărută – și o mână mică întinzându-se din exterior, apucând și trăgând de a lui.

Ajutor. „Ajută – tu, afară – ajută-ne…”

****

În timp ce s-a întins și mai mult pentru a trage fata în jos, Sort a văzut capul lui Sinn răsucindu-se, a văzut ceva aprinzându-i în ochi în timp ce se uita la căpitan.

— Ce acum... Și apoi s-a auzit o voce slabă, aparent dinspre pietre. Faradan Sort făcu ochii mari. — Sinn?

Mâna fetei, împinsă în acea crăpătură – se ținea de ceva.

Cineva.

— O, zei de jos!

****

Sunete de zgârieturi afară, cizmele înfipse în piatră, apoi degetele înmănușate au alunecat pe o margine de lângă antebrațul copilului și Bottle a auzit: „Tu, înăuntru – cine? Mă puteţi auzi?'

O femeie. Accent Ehrlii... cunoscut? — Armata a Paisprezecea, spuse Bottle.

— Malazani. Strânsoarea copilului s-a strâns.

— Atractia lui Oponn, soldat, spuse femeia în Malazan. — Sinn, dă-i drumul. Am nevoie de cameră. Faceți gaura mai mare. Dă-i drumul – e în regulă – ai avut dreptate. O să-i scoatem afară.

Sinn? Strigătele de jos erau din ce în ce mai puternice. Cuttle, chemând ceva despre o ieșire. Sticla răsucită pentru a suna înapoi. — Cuttle!

Am fost găsiți! Ne vor scoate afară! Anunță-i pe toți!'

Mâna lui Sinn i-a eliberat pe a lui, s-a retras.

Femeia a vorbit din nou. — Soldat, îndepărtează-te de gaură – o să-mi folosesc sabia.

'Căpitan? Eşti tu?'

— Da. Acum, întoarce-te și acoperă-ți ochii – ce? Oh, de unde au venit toți acei copii? Este unul din echipa lui Fiddler cu ei? Du-te acolo jos, Sinn. Există o altă cale de ieșire. Ajuta-i.'

Vârful sabiei a săpat în cărămidă și piatră betonate. Chips au dansat în jos.

Cuttle urca de jos, mormăind. — Trebuie să lărgim asta ceva mai mult, Bottle. Acela care a căzut în gaură. Am trimis Smiles după ea. Un tunel, înclinând înapoi – și în afară. Tunelul unui jefuitor. Copiii sunt toți afară...

'Bun. Cuttle, e căpitanul. Adjunctul, trebuie să ne fi așteptat – ne-a trimis cercetători să ne găsească.

'Nu are niciun sens-'

— Aveţi dreptate, interveni Faradan Sort. — Au mărşăluit, soldaţi. Sunt doar eu și Sinn.

— Te-au lăsat în urmă?

— Nu, am dezertat. Sinn știa – știa că încă ești în viață, nu mă întreba cum.

— Fratele ei e aici jos, spuse Cuttle. — Caporal Shard.

'În viaţă?'

— Aşa credem, căpitane. Câte zile au trecut?

'Trei. Patru nopți dacă socoti încălcarea. Acum, nu mai puneți întrebări și acoperiți-vă ochii.

Ea a tăiat gaura, a tras bucăți libere de cărămidă și piatră.

Aerul din amurg intra, răcoros și, în ciuda întregului praf, dulce în plămânii lui Bottle. Faradan Sort a început să lucreze la o bucată mare și și-a rupt sabia. Un flux de Korelri blestemă.

— Acea sabia ta Stormwall, căpitane? Imi pare rau-'

— Nu fi idiot.

— Dar teaca ta...

— Da, teaca mea. Sabia căreia îi aparținea a fost lăsată în urmă... în cineva. Acum, lasă-mă să-mi păstrez respirația pentru asta. Și a început să taie cu sabia spartă. — Al naibii de gunoaie Falari... Piatra uriașă gemu, apoi alunecă, luând cu ea pe căpitan.

O lovitură puternică de la pământ dincolo și dedesubt, apoi mai mult blestem.

Bottle își făcu gheare în gol, se târâse, apoi se prăbuși brusc, aterizand greu, rostogolindu-se, învârtit, pe burtă.

După o clipă lungă, reuși să tragă aer și își ridică capul – să se trezească uitându-se la cizmele căpitanului. Sticla sa arcuit, a ridicat o mână și a salutat – scurt.

— Te-ai descurcat mai bine ultima dată, Bottle.

Căpitane, eu sunt Smiles...

— Știi, soldat, a fost bine că ți-ai asumat jumătate din încărcătura pe care am aruncat-o pe spatele lui Smiles. Dacă nu ai fi făcut asta, ei bine, probabil că nu ai fi trăit atât de mult...

El o văzu întorcându-se, auzi un mârâit mormăit, apoi o cizmă se ridică, se mișcă ușor în lateral, pluti deasupra șobolanului lui Bottle, apoi se trânti în picioare, în timp ce mâna lui a țâșnit și a dat piciorul deoparte în ultimul moment. Căpitanul s-a împiedicat, apoi a înjurat. 'Ti-ai pierdut mintile-'

Sticla s-a rostogolit mai aproape de șobolan, a luat-o cu ambele mâini și a ținut-o de pieptul lui în timp ce el se așeza pe spate. — Nu de data asta, căpitane. Acesta este șobolanul meu. Ea ne-a salvat viețile.

— Creaturi urâte, dezgustătoare.

— Nu ea. Nu Y'Ghatan.'

Faradan Sort se uită la el. — O cheamă Y'Ghatan?

— Da. Tocmai m-am hotărât.

Cuttle cobora. — Doamne, căpitane...

— Liniste, sapătorule. Dacă ți-a mai rămas putere – și ar fi mai bine – trebuie să-i ajuți pe ceilalți.

— Da, căpitane. S-a întors și a început să urce înapoi.

Încă întins pe spate, Bottle închise ochii. Îi mângâie spatele cu blană netedă a lui Y'Ghatan. Dragul meu. Ești cu

mine, acum. Ah, ți-e foame – ne vom ocupa de asta. In curând, veți fi din nou grăsime, vă promit, și voi și truselele voastre veți fi... zei, sunteți mai mulți dintre voi, nu-i așa? Nici o problemă. Când vine vorba de felul tău, nu există niciodată lipsă de mâncare...

Și-a dat seama că Smiles stătea deasupra lui. Privind în jos.

Reuși să zâmbească slab, stânjenit, întrebându-se cât de mult auzise ea, cât de mult pusese ea împreună.

— Toți bărbații sunt niște ticăloși.

Atât pentru a te întreba.

****

Tușind, plângând, bolborosind, soldații zăceau sau stăteau de jur împrejurul lui Gesler, care stătea în picioare, încercând să facă socoteală – numele, fețele, epuizarea le încețoșau pe toate împreună. Îl văzu pe Shard, cu sora lui, Sinn, încolăcită în jurul lui ca un prunc, adormit adânc, iar în ochii caporalului se uitau, nevăzători, ceva asemănător cu un șoc. Lalea era în apropiere – trupul lui era sfâșiat, mărunțit peste tot, dar se târâse fără să se plângă și acum stătea pe o piatră, tăcut și sângerând.

Crump se ghemui lângă stâncă, folosind pietre pentru a slăbi o lespede de aur topit și plumb, un rânjet stupid pe fața lui urâtă și prea lungă. Și Smiles, înconjurată de copii – arăta mizerabil cu toată atenția, iar Gesler a văzut-o uitându-se la cerul nopții din nou și din nou, și din nou, și acel gest el l-a înțeles bine.

Sticla îi trăsese. Cu șobolanul lui. Y'Ghatan. Sergentul clătină din cap. Păi de ce nu? Cu toții suntem închinători de șobolani chiar acum.

Oh, corect, apel nominal... Sergentul Cord, cu Ebron, Limp și piciorul rupt. Sergentul Hellian, cu maxilarul umflat în două locuri, cu un ochi închis în sus și sângele i-a întins părul, tocmai acum i-a revenit – sub îngrijirea tandre a caporalului ei, Urb, Tarr, Koryk, Smiles și Cuttle. Tavos Pond, Balgrid, Mayfly, Flashwit, Saltlick, Hanno, Shortnose și Masan Gilani. Bellig Harn, Poate, fără frați și sensibil.

Deadsmell, Galt, Sands and Lobe. sergenții Thom Tissy și Balm.

Widdershins, Uru Hela, Ramp, Scant și Reem. Gâtul tăiat... privirea lui Gesler se întoarse spre Tarr, Koryk, Smiles și Cuttle.

Respirația lui Hood.

'Căpitan! Am pierdut doi!

Fiecare cap s-a întors.

Caporalul Tarr se ridică în picioare, apoi se clătină ca un beţiv, învârtindu-se spre peretele stâncii.

Balm șuieră: — Lăutarul... și prizonierul ăla! Nenorocitul l-a ucis și se ascunde acolo! Așteaptă să plecăm!

****

Corabb îl târase pe muribund cât de departe putea, iar acum atât el, cât și Malazanul terminaseră. Înghesuiți strâns într-o îngustare a tunelului, întunericul devorându-i, iar Corabb nici măcar nu era sigur că mergea în direcția cea bună. Oare fuseseră întoarse? Nu auzea nimic... nimeni. Toată târâtul acela și împingerea... se întoarseră, era sigur de asta.

Nu contează, nu se duceau nicăieri.

Niciodata. Două schelete îngropate sub un oraș mort. Nu se mai potrivește o tumulă pentru un războinic al Apocalipsei și un soldat Malazan. Părea drept, chiar poetic. Nu avea să se plângă, iar când stătea lângă acest sergent la Poarta lui Hood, avea să fie mândru de companie.

Atât de multe se schimbaseră în interiorul lui. Nu credea în cauze, nici nu mai credea. Certitudinea a fost o iluzie, o minciună. Fanatismul a fost otravă în suflet, iar prima victimă din lista sa inexorabilă și în continuă creștere a fost compasiunea. Cine ar putea vorbi de libertate, când propriul suflet era legat în lanțuri?

A crezut, acum, în sfârșit, că l-a înțeles pe Toblakai.

Și totul era prea târziu. Această mare revelație. Astfel, mor un om înțelept, nu un prost. Există vreo diferență? La urma urmei, încă mor.

Nu, există. O pot simți. Acea diferență – mi-am aruncat lanțurile. Le-am dat jos!

O tuse scăzută, apoi, — Corabb?

— Sunt aici, Malazan.

'Unde? Unde este aia?'

— În mormântul nostru, vai. Îmi pare rău, toate puterile au fugit. Sunt trădat de propriul meu corp. Îmi pare rău.'

Tăcere pentru o clipă, apoi un râs blând. 'Nu conteaza. Am rămas inconștient – ar fi trebuit să mă părăsești – unde sunt ceilalți?

'Nu știu. te târam. Am fost lăsați în urmă. Și acum, suntem pierduți, și atât. Îmi pare rău-'

— Destul de asta, Corabb. M-ai târât? Asta explică toate vânătăile. Pentru cât timp? Cat de departe?'

'Nu stiu. O zi, poate. Era aer cald, dar apoi era răcoare – părea că inspiră și expiră, pe lângă noi, dar care respirație era și care expira? Nu stiu. Și acum, nu mai bate vânt.

'O zi? Esti suparat? De ce nu m-ai părăsit?

— Dacă aș fi făcut asta, Malazan, prietenii tăi m-ar fi ucis.

— Ah, există asta. Dar, știi, nu te cred.

'Ai dreptate. Este simplu. Nu puteam.'

— În regulă, asta va fi bine.

Corabb închise ochii – efortul nu făcea nicio diferență. Probabil că era orb până acum. Auzise că prizonierii lăsați prea mult timp fără lumină în celulele temniței au orbi. Orb înainte de nebun, dar și nebun, în cele din urmă.

Și acum auzea sunete, apropiindu-se... de undeva. Le mai auzise, de cel puţin o jumătate de duzină de ori, şi pentru o scurtă vreme se auziseră strigăte slabe. Poate că asta fusese real. Demonii panicii vin să-i ia pe ceilalți, unul câte unul. — Sergent, te cheamă Strings sau Fiddler?

— Coarde pentru când mint, Fiddler pentru când spun adevărul.

— Atunci, asta e o trăsătură Malazan? Ciudat-'

— Nu, nu o trăsătură. A mea, poate.

— Și cum ar trebui să te numesc?

'Lăutar.'

'Foarte bine.' Un cadou de bun venit. 'Lăutar. Ma gandeam. Iată-mă, prins. Și totuși, abia acum, cred, am scăpat în sfârșit de închisoare. Amuzant, nu-i așa?

— Al naibii de hilar, Corabb Bhilan Thenu'alas. Ce este acel sunet?

— Auzi şi tu? Corabb și-a ținut respirația, a ascultat. Apropiindu-se, apoi ceva i-a atins fruntea.

Urlând, Corabb încercă să se răsucească.

'Aștepta! La naiba, am zis să aștepți!

Fiddler a strigat: — Gesler?

— Da, calmează-te pe blestemul tău de prieten aici, vrei?

Inima bătând cu putere, Corabb s-a liniștit. — Ne-am pierdut, Malazan. Îmi pare rău-'

'Liniște! Ascultă la mine. Ești la doar șaptezeci de pași de un tunel, care duce afară – suntem cu toții afară, mă înțelegi? Sticla ne-a scos. Șobolanul lui ne-a făcut să trecem. A fost o cădere de stâncă care te bloca în față – am săpat prin...

— 'Te-ai târât înapoi înăuntru? întrebă Fiddler. 'Gesler-'

„Crede-mă, a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată în viața mea. Acum știu – sau cred că știu – prin ce a trecut Adevărul, alergând în acel palat. Abisul ia-mă, încă tremur.

— Condu-ne, atunci, spuse Corabb, întinzându-se înapoi pentru a apuca din nou hamul lui Fiddler.

Gesler a făcut să treacă pe lângă el. 'Pot sa fac asta-'

'Nu. L-am târât până aici.

— Fid?

— Pentru numele lui Hood, Gesler, nu am fost niciodată pe mâini mai bune.

Capitolul opt

Sarkanos, Ivindonos și Ganath stăteau uitându-se în sus la cadavrele îngrămădite, bucățile de carne împrăștiate și fragmentele de os. Un câmp de luptă nu cunoaște decât vise pierdute, iar fantomele se strâng în zadar de pământ, nu-și amintesc de nimic altceva decât ultimul loc al vieții lor, iar aerul este îmbufnat acum, când zgomotul a trecut, iar ultimele gemete ale celor muribunzi s-au împuținat în tăcere. .

Deși acest lucru nu le aparținea, ei încă stăteau în picioare. Despre Jaghut, nu se poate cunoaște niciodată gândurile lor, nici măcar aspirațiile lor, dar au fost auziți vorbind, atunci.

— Totul, spuse Ganath. „Această poveste sordidă de aici s-a încheiat și nu a mai rămas nimeni care să ridice standardul și să proclame dreptatea triumfătoare”.

„Aceasta este o câmpie întunecată”, a spus Ivindonos, „și țin cont de astfel de lucruri, de durere nespusă, dacă nu sunt martor”.

— Nu suficient de atent, spuse Sarkanos.

— O acuzație îndrăzneață, spuse Ivindonos, cu colții descoperiți de furie. Spune-mi la ce sunt orb. Spune-mi ce tristețe mai mare există decât ceea ce vedem în fața noastră.

Și Sarkanos a răspuns: „Câmpiile mai întunecate se află dincolo”.

Fragment de Stela (Yath Alban)

Anonim Au fost momente, reflectă căpitanul Ganoes Paran, când un om nu putea crede în nimic. Nicio cale parcursă nu ar putea modifica viitorul, iar viitorul a rămas mereu necunoscut, chiar și de către zei. Simțind acei curenți, tumultul care avea în față, nu a reușit decât să piardă un somn odihnitor și o suspiciune crescândă că toate eforturile lui de a modela acel viitor nu au fost decât îngâmfare.

Împinse caii cu putere, ținând departe de satele și cătunele pe care stăpâna pândea, semănând semințele ei de moarte, adunând pentru sine puterea sângelui otrăvit și zece mii de morți prin mâna ei. În curând, știa el, acel bilant va crește de zece ori. Cu toate acestea, cu toată prudența lui, duhoarea morții era inevitabil, sosind iar și iar

ca de nicăieri și oricât de mare ar fi distanța dintre el și zonele locuite.

Oricare ar fi nevoia lui Poliel, era vastă, iar Paran îi era teamă, pentru că nu putea înțelege jocul pe care îl juca ea aici.

Înapoi în Darujhistan, așezat în Casa Finnest, acest pământ cunoscut sub numele de șapte orașe păruse atât de departe de centrul lucrurilor – sau ceea ce credea el că va deveni în curând centrul lucrurilor. Și fusese, parțial, acel mister care îl pusese pe această cale, căutând să descopere cum ceea ce s-a întâmplat aici avea să devină cuprins în schema mai mare. Presupunând, desigur, că a existat o astfel de schemă mai mare.

La fel de probabil, a permis el, acest război între zei să explodeze într-un vâltoare de haos. Fusese nevoie, i se spusese odată, de un Stăpân al Puntei Dragonilor. I se spusese că fusese nevoie de el. Paran începuse să bănuiască că, chiar și atunci, era deja prea târziu. Această rețea creștea prea repede, prea mârâit, pentru ca orice minte să o poată înțelege.

Cu excepția, poate, Kruppe, faimosul Eel din Darujhistan... zeilor, mi-aș dori să fie aici, în locul meu, chiar acum. De ce nu a fost numit Stăpânul Puntei Dragonilor? Sau poate că acel aplomb incorigibil nu era decât o bravada, în spatele căreia adevăratul Kruppe s-a ascuns îngrozit.

Imaginați-vă gândurile lui Raest... Paran zâmbi, amintindu-și. Fusese dimineața devreme când omulețul ăla gras bătuse la ușa Casei Finnest, roșit la fața și ridicându-se radiant către strigoiul Jaghut Tyrant care o deschise larg și se uita la el cu ochi zgâriați.

Apoi, cu mâinile fâlfâind și proclamând ceva despre o întâlnire crucială, Kruppe a alunecat cumva pe lângă gardianul Azath, dând în holul principal și scufundându-se cu un oftat încântat de mulțumire în scaunul de pluș de lângă șemineu.

Un oaspete neașteptat la micul dejun; părea că chiar și Raest nu putea face nimic în privința asta. Sau nu ar fi. Jaghut fusese de obicei reticent la subiect.

Așa că Paran se trezise așezat în fața celebrului Defier of Caladan Brood – acest omuleț corpulent în vesta lui decolorată care îi încurcase pe cei mai puternici ascendenți de pe Genabackis – și îl privea mâncând. Si mananca. În timp ce într-un fel, în același timp, vorbesc fără oprire.

— Kruppe cunoaște trista dilemă, da, într-adevăr, a tristului încurcat Maestru.

De două ori trist? Nu, de trei ori trist! De patru ori trist – ah, cât de culminează folosirea cuvântului de groază! Încetează acum, sir Kruppe, ca să nu ne trezim să plângem fără încetare! Ridicând un deget gras. — Ah, dar Maestrul se întreabă, nu-i aşa, cum poate un om ca Kruppe să ştie toate aceste lucruri? Ce lucruri, ați mai întreba, dacă aveți ocazia, a spus șansa Kruppe se grăbește să intercepteze cu răspunsul potrivit. Dacă Kruppe ar fi avut un astfel de răspuns, adică. Dar iată! El nu, și nu este aceasta adevărata minune a tuturor?

— De dragul lui Hood, interveni Paran – și n-a mai ajuns.

'Da, întradevăr! De dragul lui Hood, o, ești genial și atât de demn de marele titlu de Maestru al Punții Dragonilor și cel mai de încredere prieten al lui Kruppe! Hood, chiar în centrul lucrurilor, oh, da, și de aceea trebuie să te grăbești, imediat, către șapte orașe.

Paran se uită uluit, întrebându-se ce detaliu din acel baraj de cuvinte ratase. 'Ce?'

— Zeii, dragă prietenă scumpă a lui Kruppe! Sunt în război, da?

Lucru groaznic, război. Lucruri groaznice, zei. Cei doi, împreună, ah, mai groaznic!'

Terri- ce? Oh nu contează.'

— Kruppe nu o face niciodată.

— De ce șapte orașe?

— Chiar și zeii aruncă umbre, stăpâne de punte. Dar ce aruncă umbrele?

'Nu știu. Zei?

Expresia lui Kruppe a devenit dureroasă. „Oh, un răspuns fără sens. Credința lui Kruppe în prietenul îndoielnic se scutură. Nu, zguduit. Nu minciuni, este. Vezi cum se zguduie Kruppe? Nu, nu zei. Cum pot fi aruncați zeii? Nu răspunde la asta – așa este natura și acordul nespus în ceea ce privește retorica.

Acum, unde era Kruppe? O da. Cele mai groaznice crime sunt în curs de desfășurare în Seven Cities. Au fost depuse ouă și s-au eclozat scheme! O carcasă deosebit de mare este pe cale să fie spartă și va fi ruptă până când ajungeți, ceea ce înseamnă că este la fel de bine ca ruptă chiar acum, așa că ce așteptați? De fapt, omule nebun, ai ajuns deja prea târziu, sau vei fi, până atunci, iar dacă nu atunci, atunci în curând, în sensul iminent al cuvântului. În

curând, atunci, trebuie să pleci, în ciuda faptului că este prea târziu – îţi sugerez să pleci mâine dimineaţă şi să foloseşti lupte şi alte căi nefaste ale inechităţii pentru a-ţi grăbi căutarea fără speranţă să ajungă. La timp, la timp, şi la timp vei ajunge într-adevăr, şi atunci trebuie să mergi în umbra singulară – între, îndrăzneşte Kruppe să rostească astfel de cuvinte groaznice – între viaţă şi moarte, metafora ondulată, neclară, pătrunsă atât de calm şi indiferent de lucruri pe care ar trebui să le cunoască mai bine. Acum, i-ai uzat urechile lui Kruppe, i-ai întins generozitatea până la spargerea curelei de la pantaloni şi, până acum, i-ai epuizat vastul intelect. Se ridică cu un mormăit, apoi se bătu pe burtă. — O masă în mare parte acceptabilă, deşi Kruppe vă sfătuieşte să vă informaţi bucătarul că smochinele au fost cu adevărat mumificate – din magazinul lui Jaghut, trebuie să presupunem că da, hmm?

Avusese un oarecare sens, concluzionase Paran în cele din urmă, în acea mlaştină de verbozitate. Suficient pentru a-l speria, în orice caz, ducându-l la o examinare mai intensă a Punctului Dragonilor. În care haosul era mai pronunţat decât fusese vreodată înainte. Şi acolo, în mijlocul ei, licărirea unei cărări, o cale prin – poate pur şi simplu imaginată, o iluzie – dar ar fi trebuit să încerce, deşi gândul îl îngrozea.

Nu era omul pentru asta. Se poticnea, pe jumătate orb, într-un vârtej de puteri convergente şi a constatat că se străduia să-şi menţină chiar şi iluzia controlului.

Să-l revadă pe Apsalar fusese un cadou neaşteptat. O fată nu mai era, încă, părea, la fel de mortală ca întotdeauna. Cu toate acestea, ceva asemănător umanităţii se dezvăluise din când în când în ochii ei. Se întreba prin ce a trecut ea de când Cotillion fusese alungat din ea în afara Darujhistanului – dincolo de ceea ce fusese dispusă să-i spună, adică, şi se întreba dacă îşi va termina călătoria, să iasă în celălalt capăt, să renaşte încă unul. timp.

Se ridică în etrieri pentru a-şi întinde picioarele, cercetând sudul în căutarea strălucirii revelatoare care avea să-i anunţe destinaţia. Deocamdată nimic altceva decât ceaţă de căldură şi dealuri accidentate, fără copaci, care se ridicau cocoşate pe tigaie.

Seven Cities era un tărâm fierbinte şi năprasnic şi a decis că, chiar şi fără ciumă, nu-i plăcea prea mult.

Unul dintre acele dealuri a dispărut brusc într-un nor de praf şi moloz zburător, apoi un bubuit trăgător a tamburat prin pământ, surprinzând caii. În timp ce se

străduia să-i liniștească – în special propria montură, care profitase de această ocazie pentru a-și reînnoi eforturile de a-l dezlănțui, lovindu-se și lovind cu piciorul – a simțit că altceva se rostogolește din movila distrusă.

Omtose Phellack.

Așezându-și calul cât putu mai bine, Paran luă frâiele și călare la un galop lent și săritor spre dealul ruinat.

Pe măsură ce se apropia, auzea zgomote de zgomot din interiorul tumulei – pentru o tumulă era – și când se afla la treizeci de pași distanță, o parte dintr-un corp uscat a fost aruncată din gaură, derapând în zgomot printre dărâmături. S-a oprit, apoi un braț s-a ridicat tremurător, căzând înapoi o clipă mai târziu. Un craniu cu cască osoasă a zburat în vedere, frânghiile de păr răsucindu-se, să sară și să se rostogolească în praf.

Paran făcu frâu, privind cum o siluetă înaltă și slăbită se cățăra din tumulă, îndreptându-se încet. Piele cenușiu-verde, cu pânze de păianjen prăfuite, purtând un ham prins argintiu și un baldric din zale de fier de care atârnau cuțite în teci de cupru – diferitele metale înnegrite sau verzi cu verdeață. Orice îmbrăcăminte acoperise cândva corpul figurii putrasese de atunci.

O femeie Jaghut, cu părul ei lung și negru strâns într-o singură coadă care ajungea până la partea mică a spatelui. Colții ei erau înveliți cu teacă de argint și, prin urmare, negri. Ea se uită încet în jur, privirea ei găsindu-l și așezându-se asupra lui. Pupilele verticale închise în chihlimbar îl studiau pe Paran de sub o sprânceană grea. El a privit-o încruntându-se, apoi ea a întrebat: „Ce fel de creatură ești?”

— Unul cu maniere, răspunse Paran, încercând să zâmbească. Ea vorbise în limba jaghut și el înțelesese... cumva. Unul dintre multele daruri acordate în virtutea faptului că este Maestrul? Sau proximitatea îndelungată cu Raest și mormăiala lui nesfârșită? Oricum, Paran s-a surprins răspunzând în aceeași limbă.

La care încruntarea ei se adânci. — Îmi vorbești limba la fel ca un Imass... dacă orice Imass s-ar deranja să o învețe. Sau un Jaghut ai cărui colți fuseseră trase.

Paran aruncă o privire spre cadavrul parțial care zăcea în apropiere. — O Imasă ca aceea?

Ea și-a tras buzele subțiri înapoi în ceea ce el a considerat a fi un zâmbet. „Un gardian lăsat în urmă – își pierduse vigilența. Strigoii au o tendință spre plictiseală și nepăsare.

— T'lan Imass.

„Dacă alții sunt aproape, vor veni acum. Am puțin timp.

'T'lan Imass? Niciuna, Jaghut. Nimeni pe aproape.

— Ești sigur?

'Eu sunt. Rezonabil. Te-ai eliberat... de ce?

— Libertatea are nevoie de o scuză? Ea a îndepărtat praful și pânzele de pe corpul ei slab, apoi s-a îndreptat spre vest. — Unul dintre ritualurile mele a fost spulberat. Trebuie să-l repar.

Paran s-a gândit la asta, apoi a întrebat: „Un ritual obligatoriu? Ceva, sau cineva a fost întemnițat și, ca tine acum, caută libertatea?

Părea nemulțumită de comparație. „Spre deosebire de entitatea pe care am închis-o, nu am niciun interes să cuceresc lumea”.

Oh. — Sunt Ganoes Paran.

— Ganath. Arăți jalnic, ca un Imass subnutrit – ești aici să mă împotriviți?

A scuturat din cap. — Eram doar în trecere, Ganath. Îți doresc noroc...

Se întoarse brusc, se uită înspre est, cu capul înclinat.

'Ceva?' el a intrebat. — T'lan Imass?

Ea îi aruncă o privire. — Nu sunt sigur. Poate... nimic. Spune-mi, există o mare la sud de aici?

— A fost unul când erai... încă nu în tumul tău?

'Da.'

Paran a zâmbit. — Ganath, există într-adevăr o mare chiar la sud de aici, și este spre unde mă îndrept.

— Atunci voi călători cu tine. De ce mergi acolo?

— Să vorbesc cu unii oameni. Si tu? Credeam că te grăbești să repari ritualul?

„Sunt, dar găsesc o prioritate mai presantă”.

'Si asta e?'

— Nevoia de o baie.

****

Prea umflați pentru a zbura, vulturii împrăștiați cu strigăte revoltate, țopăind și clătinându-se cu aripile strâmbe, lăsând în urma lor sărbătoarea odinioară umană. Apsalar și-a încetinit pașii, nefiind sigură dacă voia să

continue să meargă pe această stradă principală, deși vorbeaua zgomotoasă și ceartăle vultururilor hrănitoare răsunau și de pe bulevardele laterale, făcând-o să bănuiască că nu era posibilă nicio rută alternativă.

Sătenii muriseră suferinzi – nu era milă în această ciumă, pentru că ea cioplise o cale lungă și chinuită până la Poarta lui Hood. Glandele umflate, închizând încet gâtul, făcând imposibilă mâncarea alimentelor solide și îngustând căile de aer, făcând agonie fiecare respirație trasă.

Și, în intestin, gaze care distend stomacul. Blocați de orice mijloc de evadare, au spart în cele din urmă mucoasa stomacului, permițând acizilor proprii victimei să le devore din interior. Acestea, din păcate, au fost etapele finale ale bolii. Înainte de atunci, era febră, atât de fierbinte încât creierele erau gătite în craniu, înnebunind persoana pe jumătate – o stare din care, chiar dacă boala s-a oprit cumva atunci și acolo – nu s-a mai recuperat. Ochii plângeau mucus, urechile sângerau, carnea devenea gelatinoasă la nivelul articulațiilor – aceasta era Stăpâna în toată gloria ei sordidă.

Cele două reptile scheletice care îl însoțeau pe Apsalar sprintaseră înainte, distrându-se înspăimântând vulturii și izbucnind prin bâzâit mase de muște. Acum s-au grăbit înapoi, fără să țină seama de cadavrele înnegrite și pe jumătate mâncate peste care s-au cățărat.

— Nu-Apsalar! Ești prea lent!

— Nu, Telorast, strigă Curdle, nu destul de încet!

— Da, nu destul de încet! Ne place acest sat – vrem să ne jucăm!'

Conducându-și calul calm, Apsalar începu să-și croiască drum pe stradă. O zeci de săteni se târaseră aici dintr-un motiv necunoscut, poate într-o ultimă încercare jalnică de a scăpa de ceea ce nu putea scăpa. Muriseră zgâriindu-se și luptându-se între ei. „Sunteți bineveniți să rămâneți atâta timp cât doriți”, le spuse ea celor două creaturi.

— Nu se poate, spuse Telorast. — La urma urmei, suntem gardienii tăi.

Santinelele tale nedormite și mereu vigilente. Vă vom păzi, indiferent cât de bolnav și dezgustător ați deveni.

— Și apoi îți vom alege ochii!

'Coagul! Nu-i spune asta!

— Ei bine, bineînțeles, vom aștepta până doarme. Se bate în febră.

'Exact. Ea va vrea să o facem până atunci, oricum.

— Știu, dar ne-am plimbat acum prin două sate și încă nu este bolnavă. Nu înțeleg. Toți ceilalți muritori sunt morți sau pe moarte, ce o face atât de specială?

„Aleasă de uzurpatorii Umbrei – de aceea poate să se plimbe cu nasul în aer. S-ar putea să trebuiască să așteptăm înainte de a-i putea deosebi ochii.

Apsalar trecu pe lângă mormanul de cadavre. Chiar înainte, satul s-a sfârșit brusc, iar dincolo se aflau rămășițele carbonizate a trei clădiri din periferie. Un cimitir bântuit de corbi depășea un deal jos din apropiere, unde stătea un copac guldindha singuratic. Păsările negre înghesuiau ramurile într-o tăcere îmbufnată. Câteva platforme improvizate au atestat unele eforturi timpurii la ceremonie de a asista la morți, dar în mod clar că a fost de scurtă durată. O duzină de capre albe stăteau la umbra copacului, privindu-l pe Apsalar în timp ce continua drumul, flancat de scheletele lui Telorast și Curdle.

Se întâmplase ceva, departe spre nord și vest. Nu, ar putea fi mai precisă de atât. Y'Ghatan. A avut loc o bătălie... și săvârșirea unei crime groaznice. Pofta lui Y'Ghatan pentru sângele Malazan era legendară, iar Apsalar se temea că a mai băut adânc încă o dată.

În fiecare țară, au existat locuri care au văzut bătălii din nou și din nou, o succesiune nesfârșită de măcelări și, de cele mai multe ori, astfel de locuri aveau o valoare strategică mică într-o schemă mai mare sau erau în cele din urmă de neapărat. Ca și cum tocmai stâncile și pământul ar fi batjocorit pe fiecare cuceritor suficient de nebun încât să le revendice. Gândurile lui Cotillion, acestea. Nu-i fusese niciodată frică să recunoască inutilitatea și plăcerea lumii de a sfidează grandiozitatea umană.

Trecu pe lângă ultima dintre clădirile arse, uşurată că le-a lăsat duhoarea în urmă – corpuri putrezite cu care era obişnuită, dar ceva din acel miros carbonizat i-a alunecat sub simţuri ca o presimţire. Era aproape de amurg. Apsalar se urcă înapoi în şa şi strânse hăţurile.

Ea avea să încerce lanțul Umbrei, deși știa deja că era prea târziu – ceva se întâmplase la Y'Ghatan; cel puțin, putea să se uite la rănile lăsate în urmă și să afle urmele supraviețuitorilor. Dacă a existat vreuna.

— Ea visează la moarte, spuse Telorast. — Și acum e supărată.

'Cu noi?'

'Da. Nu da. Nu.'

— Ah, ea a deschis un lavă! Umbră! Pârea fără viață șerpuind prin dealuri fără viață, vom pieri de oboseală! Stai, nu ne părăsi!'

****

Au ieşit din groapă pentru a găsi un banchet care îi aşteaptă. O masă lungă, patru scaune în stil Untan cu spătar înalt, un candelabru în centru purtând patru lumânări de ceară de albine cu tulpini groase, lumina aurie pâlpâind pe farfurii de argint pline cu delicatese Malazan. Peste uleios de santos din bancurile de pe Kartool, copt cu unt și condimente în lut; fâșii de căprioară marinată, cu miros de migdale în stilul nordic d'avorian; cocoș de cocoș din câmpia Setiului umplut cu boabe de tauri și salvie; tărtăcuțe coapte și fileuri de șarpe de la Dal Hon; legume fierte asortate și patru sticle de vin: un alb de la Insula Malaz de la Paran Estates, un vin de orez încălzit de la Itko Kan, un roșu plin de culoare de la Gris și vinul belack cu tentă portocalie din Insulele Napan.

Kalam rămase uitându-se la apariția generoasă, în timp ce Stormy, cu un mormăit, se apropie, cu cizmele pufnind în praf, și se așeză pe unul dintre scaune, întinzând mâna spre roșu Grisian.

— Ei bine, spuse Quick Ben, scoțându-se praful, asta e drăguț. Pentru cine este al patrulea scaun, crezi?

Kalam ridică privirea spre cea mai mare parte a forței cerului. — Aș prefera să nu mă gândesc la asta.

Sunete pufnit de la Stormy în timp ce se lansa în fâșiile de vânat.

— Bănuiţi, se aventură Quick Ben în timp ce se aşeza, că există o anumită semnificaţie în selecţia oferită de noi? A adunat un pahar de alabastru și și-a turnat o porţie de alb Paran. — Sau este decadența pură în care vrea să ne frece nasul?

— Nasul meu este în regulă, spuse Stormy, înclinând capul într-o parte și scuipat un os. „Doamne, aș putea să mănânc și eu toate astea! Poate că voi face asta!

Oftând, Kalam li se alătură la masă. — Bine, măcar asta ne dă timp să vorbim despre lucruri. Îl văzu pe vrăjitorul aruncând o privire suspicioasă la Stormy. — Relaxează-te,

Repe, mă îndoiesc că Stormy ne poate auzi mai presus de propria sa mestecat.

'Hah!' Falarii râseră, scuipând fragmente peste masă, unul aterizand cu un plop în paharul vrăjitorului. — De parcă aş da cu o unghie de la picior de la picioarele voastre de la tine! Voi doi vreți să vorbiți albastru, mergeți înainte – nu îmi voi pierde timpul ascultând.

Rapid Ben a găsit o suliță de argint și a cules cu delicatețe bucata de căprioară din pahar. Luă o înghițitură provizorie, făcu o mutră și turnă vinul. În timp ce umplea din nou paharul, spuse: — Ei bine, nu sunt în totalitate convins că Stormy aici este irelevant pentru conversația noastră.

Soldatul cu barbă roșie ridică privirea, cu ochii mici îngustându-se de neliniște bruscă. — N-aș putea fi mai irelevant dacă aș încerca, spuse el într-un mârâit, întinzând din nou mâna spre sticla de roșu.

Kalam a privit cum bărbatul se învârtea gâtul în timp ce dădea gură după gură.

— Este sabia aia, spuse Quick Ben. — Sabia aia T'lan Imass. Cum ai reușit, Stormy?

— Hă, sânt. În Falar doar oamenii săraci mănâncă peștii ăia urâți, iar Kartoolii îi spun o delicatesă! Idioti. A adunat unul și a început să scoată carnea roșie și uleioasă din coaja de lut. „Mi-a fost dat”, a spus el, „pentru păstrare”.

— De un T'lan Imass? întrebă Kalam.

— Da.

— Deci plănuiește să se întoarcă pentru el?

— Dacă se poate, da.

— De ce ți-ar da un T'lan Imass sabia? În general, le folosesc foarte mult.

— Nu încotro se îndrepta, asasin. Ce este asta? Un fel de pasăre?

— Da, spuse Quick Ben. — Cocoanul. Deci, unde se îndrepta T'lan Imass, atunci?

— Cocoanul. Ce e asta, un fel de rață? A intrat într-o rană mare pe cer, ca să o sigileze.

Vrăjitorul se lăsă pe spate. — Atunci, nu te aștepta la asta prea curând.

— Ei bine, a luat cu el capul unui Tiste Andii, iar capul acela era încă în viață – Adevărul a fost singurul care a văzut asta – celălalt T'lan Imass nu a făcut-o, nici măcar bonecasterul. Aripi mici – surprins că lucrul ar putea zbura deloc. Nu prea bine, hah, de când cineva a prins-o!'

Termină Grisianul și aruncă sticla. A bătut în praful gros. Stormy întinse apoi mâna către Napan belack. — Știți care este problema cu voi doi? iti spun eu. O sa-ti spun problema. Amândoi gândiți prea mult și credeți că gândind atât de mult ajungi undeva cu toată această gândire, doar că nu o faci. Uite, e simplu.

Ceva care nu-ți place îți iese în cale, îl ucizi și, odată ce îl ucizi, poți să nu te mai gândești la asta și atât.

— Interesantă filozofie, Stormy, spuse Quick Ben. — Dar dacă acel „ceva” este prea mare, sau prea mult, sau mai urât decât tine?

— Atunci tăiați-l la dimensiune, vrăjitor.

— Și dacă nu poți?

— Atunci găsești pe altcineva care poate. Poate că ajung să se omoare între ei, și atât. A fluturat sticla pe jumătate goală de belack. '

Crezi că poți face tot felul de planuri? Idioti. Mă ghemuiesc și mă căcat de planurile tale!

Kalam îi zâmbi lui Quick Ben. — Poate că Stormy are ceva acolo.

Vrăjitorul se încruntă. — Ce, ghemuit...

— Nu, să găsim pe altcineva care să facă treaba murdară pentru noi. Suntem bătrâni în asta, rapid, nu-i așa?

— Numai că devine mai greu. Quick Ben ridică privirea spre fortina cerului. — Bine, lasă-mă să mă gândesc...

— Oh, acum avem probleme!

— Furtunoasă, spuse Kalam, ești beat.

— Nu sunt beat. Două sticle de vin nu mă îmbăta. Nu Stormy, ei nu.

— Întrebarea, spuse vrăjitorul, este aceasta. Cine sau ce l-a învins pe K'

Lanțul Che'Malle prima oară? Și atunci, acea forță puternică este încă în viață? Odată ce găsim răspunsurile la acele...

— După cum am spus, mârâi Falari, tu vorbești și vorbești și nu primești nimic al naibii.

Quick Ben se așeză pe spate, frecându-și ochii. 'Bine atunci. Haide, Stormy, hai să-ți auzim strălucirea.

„În primul rând, presupui că acele lucruri cu șopârlă sunt inamicul tău în primul rând. În al treilea rând, dacă legendele sunt adevărate, acele șopârle s-au învins singure, așa că cu ce pantalonii murdari ai lui Hood intri în panică?

În al doilea rând, Adjunctul a vrut să știe totul despre ei și unde se duc și toate astea. Ei bine, cerul nu merge

nicăieri și știm deja ce e înăuntrul lor, așa că ne-am făcut treaba. Idioții vreți să vă spargeți într-unul singur - pentru ce? Nu ai habar pentru ce. Și cinci, vei termina vinul alb, vrăjitor? Pentru că nu mă ating de pișul acela de orez.

Quick Ben s-a așezat încet înainte și a alunecat sticla spre Stormy.

Nu era posibil un gest mai bun de înfrângere, hotărî Kalam. — Terminați, toată lumea, spuse el, ca să putem ieși din blestemul ăsta și să ne întoarcem în al Paisprezecelea.

— Altceva, a spus Quick Ben, am vrut să vorbesc.

— Deci, dă-i drumul, spuse Stormy expansiv, fluturând un picior de cocoș. — Stormy are răspunsurile tale, da, el are.

— Am auzit povești... o escortă Malazan, care se ciocnește cu o flotă de nave ciudate în largul coastei Geni. Din descrierile inamicului, suna ca Tiste Edur. Stormy, nava aia a ta, cum se numea?

— Silanda. Oameni morți cu pielea cenușie, toți tăiați pe punte și căpitanul navei, străbătut cu sulița, prins de scaunul lui blestemat de Hood din cabina lui – zei dedesubt, brațul care a aruncat asta...

— Și Tiste Andii... capete.

— Cadavrele erau dedesubt, controlând măturarea.

— Oamenii aceia cu pielea cenușie erau Tiste Edur, spuse Quick Ben. „Nu știu, poate nu ar trebui să le pun pe cele două împreună, dar ceva despre ele mă face nervos. De unde a venit flota aia Tiste Edur?

Kalam mormăi, apoi spuse: „Este o lume mare, Quick. Ar fi putut veni de oriunde, scăpați de cursul unei furtuni sau într-o misiune de explorare de vreun fel.

— Mai degrabă un raid, spuse Stormy. — Dacă au atacat imediat, așa cum au făcut-o. Oricum, acolo unde am găsit Silanda în primul rând – a fost o bătălie și acolo. Împotriva Tiste Andii. Murdar.'

Quick Ben a oftat și și-a frecat din nou ochii. „Lângă Coral, în timpul războiului Pannion, a fost găsit cadavrul unui Tiste Edur. Se ridicase din apă adâncă. A scuturat din cap. — Am sentimentul că nu l-am văzut pe ultimul dintre ei.

— Tărâmul Umbrei, spuse Kalam. — A fost al lor, cândva, iar acum o vor înapoi.

Privirea vrăjitorului se îngustă asupra asasinului. — Cotillion ți-a spus asta?

Kalam ridică din umeri.

— Se tot întoarce la Shadowthrone, nu-i așa? Nu e de mirare că sunt nervos. Nenorocitul acela alunecos și alunecos...

„Oh, mingile lui Hood,” gemu Stormy, „da-mi pișagul acela de orez, dacă vrei să continui și mai departe. Shadowthrone nu este înfricoșător. Shadowthrone este doar Ammanas, iar Ammanas este doar Kellanved. La fel ca dansatorul lui Cotillion.

Hood știe, l-am cunoscut destul de bine pe Împărat. Și Dansatoare. Ei pun la cale ceva? Fără surprize. Întotdeauna au făcut ceva, încă de la început. Vă spun amândoi chiar acum, a făcut o pauză pentru o înghițitură de vin de orez, a făcut o mutră, apoi a continuat, când tot praful se va așeza, vor străluci ca niște perle deasupra unui morman de bălegar. Zei, zei bătrâni, dragoni, strigoi, spirite și înfricoșătoarea față goală a Abisului însuși – nu vor avea niciunul nicio șansă. Vrei să-ți faci griji pentru Tiste Edur, vrăjitor? Daţi-i drumul. Poate că au condus Shadow odată, dar Shadowthrone îi va doborî. El și Dansatorul. A eructat. 'Și știi de ce? Îți voi spune de ce. Ei nu luptă niciodată corect. De aceea.'

Kalam privi spre scaunul gol și ochii i se mijiră încet.

****

Poticnindu-se, târându-se sau târându-se prin patul de cenuşă albă, toţi ajunseră acolo unde stătea Bottle, cu cerul un vârtej de stele deasupra capului. Nu spune nimic, nici unul dintre acei soldați, dar fiecare reușind la rândul său un gest blând – întinzând mâna și cu un deget, atingând capul șobolanului Y'Ghatan.

Tandru, cu mare evlavie – până când ea mușca acel deget și mâna va fi smulsă înapoi cu un blestem șuierat.

Unul după altul, Y'Ghatan i-a mușcat pe toți.

Îi era foame, a explicat Bottle, și era însărcinată. Așa a explicat. Sau am încercat, dar nimeni nu a ascultat cu adevărat. Părea că nici nu le păsa, că mușcătura ei făcea parte din ritual, acum, un preț al sângelui, plata unui sacrificiu.

Le-a spus celor care vor asculta că și ea l-a mușcat.

Dar ea nu a făcut-o. Nu ea. Nu el. Sufletele lor erau indisolubil legate acum. Și lucruri de genul ăsta erau complicate, chiar profunde. A studiat creatura unde era așezată în poală. Profund, da, acesta era cuvântul.

El o mângâie pe cap. dragul meu șobolan. Draga mea-ow! La naiba cu tine! Cățea!

Ochi negri, strălucitori, se uitară la el, cu nasul cu mustăți.

Creaturi josnice, dezgustătoare.

El a lăsat creatura jos și ar putea rătăci peste o prăpastie pentru tot ce-i păsa. În schimb, șobolanul s-a ghemuit de piciorul drept și s-a ghemuit în somn. Bottle se uită la tabăra improvizată, la multitudinea de fețe slabe pe care le putea vedea ici și colo. Nimeni nu aprinsese foc.

Amuzant, asta, într-un mod bolnav.

Trecuseră prin asta. Sticla încă îi era greu de crezut.

Și Gesler se întorsese, doar ca să se întoarcă un timp mai târziu. Urmat de Corabb Bhilan Thenu'alas, războinicul trăgând Strings în vedere, apoi el însuși prăbușindu-se. Bottle auzea sforăiturile bărbatului, care au avut loc neîntrerupt jumătate din noapte.

Sergentul era în viață. Mierea întinsă în rănile lui părea să fi produs vindecare pentru a se potrivi cu Înaltul Denul, făcând evident că fusese orice altceva decât miere obișnuită – de parcă viziunile ciudate nu ar fi fost o dovadă suficientă în acest sens. Totuși, nici măcar acela nu a putut să înlocuiască sângele pe care Strings îl pierduse și acea pierdere de sânge ar fi trebuit să-l omoare. Cu toate acestea, acum sergentul dormea, prea slab pentru a se descurca cu multe altele, dar viu.

Bottle și-ar fi dorit să fie la fel de obosit... cel puțin în felul ăsta, genul care făcea semn cald și primitor. În loc de această epuizare spirituală care i-a lăsat nervii uzați, imaginile revenind iar și iar ale călătoriei lor de coșmar printre oasele îngropate din Y'Ghatan. Și odată cu ei, gustul amar al acelor momente în care totul părea pierdut, fără speranță.

Căpitanul Faradan Sort și Sinn ascunseseră o rezervă de butoaie de apă și pachete cu alimente, pe care le-au recuperat de atunci, dar pentru Bottle nicio cantitate de apă nu i-a putut spăla gustul fumului și a cenușii de pe gură. Și mai era ceva care ardea încă în el. Adjunctul îi abandonase, forțând căpitanul și Sinn să dezerteze.

Adevărat, era doar rezonabil să presupunem că nimeni nu fusese lăsat în viață. Știa că sentimentul lui era

irațional, dar îl roadea totuși.

Căpitanul vorbise despre ciumă, care mătură spre ei dinspre răsărit și despre necesitatea de a menține armata cu mult înaintea ei. Adjunctul așteptase cât a putut. Bottle știa toate astea. Încă...

— Suntem morți, știi.

Se uită la Koryk, care stătea cu picioarele încrucișate în apropiere, un copil care dormea lângă el. „Dacă suntem morți”, a spus Bottle, „de ce ne simțim atât de îngrozitor?”

— În ceea ce-l priveşte pe Adjunct. Suntem morți. Putem doar... să plecăm.

— Și du-te unde, Koryk? Poliel urmărește șapte orașe...

Nicio ciumă nu ne va ucide. Nu acum.'

— Crezi că suntem nemuritori sau ceva? întrebă Bottle. A scuturat din cap. — Am supraviețuit asta, sigur, dar asta nu înseamnă un lucru al naibii.

Cu siguranță, Hood nu înseamnă că următorul lucru care urmează nu ne va ucide corect și repede. Poate că te simți imun – la orice și tot ce ne poate arunca lumea, acum. Dar, crede-mă, nu suntem.

— Mai bine asta decât orice altceva, mormăi Koryk.

Bottle se gândi la cuvintele soldatului. — Crezi că vreun dumnezeu a decis să ne folosească? Ne-a scos afară dintr-un motiv?

— Ori asta, Bottle, ori șobolanul tău e un geniu.

— Șobolanul avea patru picioare și un nas bun, Koryk. Sufletul ei era legat. De mine. Mă uitam prin ochii ei, simțind tot ce simțea ea...

— Și a visat când ai visat tu?

— Ei bine, nu știu...

— Atunci a fugit?

'Nu dar-'

— Așa că a așteptat. Ca să te trezești din nou. Deci ai putea să-i închizi din nou sufletul.

Bottle nu a spus nimic.

— Orice zeu încearcă să mă folosească, spuse Koryk cu voce joasă, o să regrete.

„Cu toate acele fetișuri pe care le porți”, a remarcat Bottle, „aș fi crezut că ai fi încântat de atenție”.

'Greșești. Ceea ce port nu este pentru a căuta binecuvântări.

— Atunci ce sunt ei?

— Secţii.

'Toti?'

Koryk dădu din cap. — Mă fac invizibil. Pentru zei, spirite, demoni...'

Bottle îl studie pe soldat prin întuneric. — Ei bine, poate că nu funcționează.

— Depinde, răspunse el.

'Pe ce?'

— Indiferent dacă suntem morți sau nu.

Zâmbete râdeau din apropiere. — Koryk și-a pierdut mințile. Nicio surpriză, fiind atât de mic și lucrurile atât de întunecate acolo...

— Nu ca fantomele și toate astea, spuse Koryk pe un ton batjocoritor. — Gândeşti ca un copil de zece ani, Smiles.

Sticla tresări.

Ceva s-a prăbușit de pe o stâncă aproape de Koryk și soldatul a început.

— Cum pe numele lui Hood?

— Asta a fost un cuțit, spuse Bottle, simțindu-l trecând pe lângă el. '

Uimitor, ea a păstrat una pentru tine.

— Mai mult de unul, spuse Smiles. — Și Koryk, nu țintesam la piciorul tău.

— Ți-am spus că nu ești imun, spuse Bottle.

— Nu contează.

Încă sunt în viață, aveai să spui. Apoi, cu înțelepciune, a decis să nu o facă.

****

Gesler se ghemui în fața căpitanului. „Suntem o grămadă fără păr”, a spus el, „dar, în rest, ne reparăm destul de bine. Căpitane, nu știu ce te-a făcut să crezi în Sinn, cât să fugi de armată, dar sunt al naibii de bucuros că ai făcut-o.

— Erați cu toții sub comanda mea, spuse ea. — Atunci ai ajuns prea mult înaintea mea. Am făcut tot posibilul să te găsesc, dar fumul, flăcările – prea mult. Ea și-a întors privirea. — Nu am vrut să las asta.

— Câţi a pierdut legiunea? întrebă Gesler. Ea a ridicat din umeri. — Poate două mii. Soldații încă mureau. Am fost prinși, Pumnul Keneb și Baralta și vreo opt sute, pe partea greșită a breșei – până când Sinn a respins focul – nu mă

întrebați cum. Ei spun că este un Inalt Mag de vreun fel. Nu a fost nimic necăjit la ea în acea noapte, sergent, și nu am crezut că a fost tulburată când a încercat să intre înapoi în oraș.

Dând din cap, Gesler tăcu o clipă, apoi se ridică. „Mi-aș dori să pot dormi... și se pare că nu sunt singur în asta. Mă întreb de ce este...

— Stelele, sergent, spuse Faradan Sort. — Strălucesc în jos.

— Da, s-ar putea să fie asta și nimic mai mult.

'Nimic mai mult? Aș crede că, mai mult decât suficient.

— Da. Se uită în jos la mușcătura mică de pe degetul arătător drept. '

Totul pentru un sobolan blestemat, de asemenea.

— Voi toți, proștii, probabil sunteți infectați cu ciumă, acum.

A început, apoi a zâmbit. — Lasă cățea să încerce.

****

Balm și-a frecat ultimul noroi încrustat de pe față, apoi se încruntă spre caporal. — Tu, Deadsmell, crezi că nu te-am auzit rugându-te și chimâind acolo jos? Nu m-ai păcălit despre nimic care să merite să fiu păcălit.

Bărbatul, rezemat de o stâncă, a ținut ochii închiși și a răspuns:

Sergent, continui să încerci, dar știm. Toti stim.'

— Știți cu toții ce?

— De ce vorbești și vorbești și tot vorbești.

'Despre ce vorbesti?'

— Ești bucuros că trăiești, sergent. Și ești bucuros că echipa ta a reușit într-o singură bucată, singura cu excepția lui Fid și poate a lui Hellian, din câte îmi dau seama. Am fost fermecați și atât a fost tot. Al naibii de fermecat și încă nu-ți vine să crezi. Ei bine, nici noi nu putem, bine?

Balsam scuipat în praf. „Ascultă-te mieunând mereu. Tripă sentimentală, toate astea. Mă întreb cine m-a blestemat astfel încât să rămân încă blocat cu voi toți. Lăutar, pot să înțeleg. El este un Arzător de Bridge. Și zeii fug când văd un Bridgeburner. Dar tu, nu ești nimeni și asta nu înțeleg. De fapt, dacă am primit-o...

****

Urb. E la fel de rău ca preotul care a dispărut. Odinioară preot, cum se numea din nou? Cum arăta? Nimic ca Urb, asta e sigur. Dar la fel de trădător, trădător, la fel de putrezit și ticălos ca oricare ar fi numele lui.

Nu mai este caporal meu, asta e sigur. Vreau să-l omor... Doamne, mă doare capul. Maxilarul meu... dinții mei slăbiți.

Căpitanul spune că are nevoie de mai mulți sergenți. Ei bine, ea îl poate avea, și orice echipă cu care va ajunge are rugăciunile și mila mea. Asta e sigur. S-a spus că sunt păianjeni și poate au existat și poate că nu eram conștient, așa că nu puteam să înnebunesc, ceea ce poate aș fi făcut, dar asta nu schimbă niciun adevăr, și asta e sigur că s-au târât mai departe. pe mine. Peste mine – încă mai simt unde mi-au înfipt picioarele ascuțite și lipicioase în pielea mea. Peste tot. Pretutindeni. Și i-a lăsat să facă asta.

Poate căpitanul are o sticlă de ceva. Poate dacă o sun și vorbesc cu adevărat dulce, cu adevărat sănătos și rezonabil, poate atunci m-ar dezlega. Nu o voi ucide pe Urb. Iţi promit. Îl poți avea, căpitane. Asta voi spune. Și ea va ezita – aș face – dar apoi va da din cap – idiotul – și va tăia frânghiile astea. Și dă-mi o sticlă și o termin.

Termină și toată lumea va spune, hei, e în regulă, atunci. A revenit la normal.

Și atunci voi merge după gâtul lui. Cu dinții mei – nu, sunt slăbiți, nu-i pot folosi pentru asta. Găsește un cuțit, asta trebuie să fac.

Sau o sabie. Aș putea schimba sticla cu o sabie. Am făcut-o invers, nu-i așa? Jumătate de sticlă. O să beau cealaltă jumătate. Jumătate de sticlă, jumătate de sabie. Un cuțit. O jumătate de sticlă pentru un cuțit. Pe care îl voi înfige în gât, apoi îl schimb înapoi pentru cealaltă jumătate de sticla – dacă mă grăbesc, ar trebui să funcționeze bine. Primesc cuțitul și toată sticla.

Dar mai întâi, ar trebui să mă dezlege. E doar corect.

Sunt bine, după cum vede toată lumea. Pașnic, grijuliu.
— Sergent?

— Ce este, Urb?

— Cred că încă vrei să mă omori.

'Ce te face să spui asta?'

— Cum mârâiți și scrâșniți din dinți, cred.

Nu eu, asta e sigur.

Oh, de aceea mă mai doare dinții atât de mult. I-am făcut și mai liberi cu toată acea scrâșnire. Doamne, obișnuiam să visez chestii de genul acesta, dinții îmi slăbeau toți. Nenorocitul m-a lovit cu pumnul. Nu este diferit de acel bărbat care a dispărut, cum se numea din nou?

****

Flashwit și-a pârghit volumul mai jos, în patul moale pe care greutatea ei îl impresionase în nisip. — Îmi doresc, spuse ea.

Mayfly și-a strâns buzele, apoi și-a ajustat nasul pe care-l rupsese de mai multe ori decât putea să numere. Mișcându-l în jur, scotea sunete de clic pe care, dintr-un motiv oarecare, le-a găsit vag satisfăcătoare. — Ce vrei?

— Aș vrea să știu lucruri, cred.

'Ce lucruri?'

— Ei bine, ascultă Bottle acolo. Și Gesler și Deadsmell. Sunt deștepți. Ei vorbesc despre lucruri și toate celelalte chestii. Asta îmi doresc.

— Da, ei bine, totuși toate creierele alea se irosesc, nu-i așa?

'Ce vrei să spui?'

Mayfly pufni. — Tu și cu mine, Flashwit, suntem infanterie grea, nu? Ne plantăm picioarele și facem suportul, și nu contează pentru ce este. Nici unul care să nu conteze.

„Dar sticla...”

— Risip, Flashwit. Sunt soldați, de dragul lui Treach. Soldati. Deci cine are nevoie de creier pentru a solda? Ei doar stau în calea soldaților și nu sunt lucruri bune să stea în cale. Ei își dau seama lucrurilor și asta le dă păreri și apoi poate că nu mai vor să se lupte atât de mult.

— De ce nu ar mai vrea să se mai lupte din cauza „pinionilor”?

— E simplu, Flashwit. Aveţi încredere în mine. Dacă soldații s-ar gândi prea mult la ceea ce fac, nu s-ar mai lupta.

— Deci, de ce sunt atât de obosit, oricum, doar că nu pot dormi?

— Și asta e simplu.

'Este?'

„Da, și nici nu sunt stele. Așteptăm să răsară soarele. Cu toții vrem să vedem acel soare, pentru că părea ca și cum nu l-am mai vedea niciodată.

— Da. O lungă tăcere contemplativă, apoi: — Îmi doresc.

— Acum ce vrei?

— Numai că am fost deștept ca tine, Mayfly. Ești atât de deștept încât nu ai „pinion” și asta e destul de inteligent și mă face să mă întreb dacă nu vei pierde să fii greoi și asta. Un soljer.'

— Nu sunt inteligent, Flashwit. Crede-mă pentru asta, și știi de unde știu?

— Nu, cum?

Pentru că... acolo jos... tu și eu, și Saltlick și Shortnose și

Uru Hela și Hanno, noi cei grei. Nu ne-am speriat, nici unul dintre noi, și așa știu.

„Nu a fost înfricoșător. Doar întuneric, și părea că va continua pentru totdeauna și așteaptă ca Bottle să ne treacă, ei bine, uneori, asta a fost plictisitor, știi.

— Da, și focul te-a speriat?

— Ei bine, ars-o durut, nu-i așa?

— Sigur că a făcut-o.

— Nu mi-a plăcut asta.

'Nici eu.'

— Deci, ce crezi că o să facem toți acum?

'Al paisprezecelea? Nu știu, salvează lumea, poate.

— Da. Poate. Mi-ar placea asta.'

'Şi eu.'

— Hei, ăsta vine soarele?

— Ei bine, este în est, unde devine din ce în ce mai strălucitor, așa că cred că da, trebuie să fie.

'Grozav. Aștept asta. Cred.'

****

Cuttle i-a găsit pe sergenții Thom Tissy, Cord și Gesler adunați lângă baza pantei care duce la drumul de vest. Se părea că nu erau prea interesați de răsăritul soarelui. — Arătaţi cu toţii serioşi, spuse sapătorul.

„Avem o plimbare în fața noastră”, a spus Gesler, „asta-i tot”.

— Adjunctul nu a avut de ales, spuse Cuttle. „A fost o furtună de foc – nu ar fi putut să știe că vor exista supraviețuitori – săpat sub ea tot așa.”

Gesler aruncă o privire către ceilalți doi sergenți, apoi dădu din cap. — E în regulă, Cuttle. Noi stim. Nu ne gândim la crimă sau altceva.

Cuttle se întoarse spre tabără. — Unii dintre soldați se gândesc greșit la toate astea.

— Da, spuse Cord, dar o să le punem la punct înainte de a se termina ziua asta.

'Bun. Lucrul este, ezită el, întorcându-se înapoi către sergenți, m-am gândit la asta. Cine în numele lui Hood ne va crede? Mai degrabă am făcut propria noastră afacere cu Regina Viselor. La urma urmei, l-am luat pe unul dintre ofițerii lui Leoman cu noi. Și acum, cu căpitanul și Sinn merg și se scot în afara legii, ei bine, s-a putut vedea că suntem cu toții trădători sau așa ceva.

— Nu am făcut nicio înţelegere cu Regina Viselor, spuse Cord.

'Esti sigur de asta?'

Toți trei sergenți se uitară la el atunci.

Cuttle a ridicat din umeri. — Sticla, e unul ciudat. Poate că a făcut o înțelegere, cu cineva. Poate regina viselor, poate un alt zeu.

— Ne-ar fi spus, nu-i aşa? întrebă Gesler.

'Greu de spus. E un nenorocit. Devin nervos pentru că blestemul ăla de șobolan ne mușcă pe fiecare dintre noi, de parcă ar fi știut ce face și noi nu.

— Doar un șobolan sălbatic, spuse Thom Tissy. „Nu este animalul de companie al nimănui, așa că de ce nu ar mușca?”

Gesler spuse: „Ascultă, Cuttle, pare că doar găsești lucruri noi pentru care să-ți faci griji. Ce rost are să faci asta? Ceea ce avem în fața noastră acum este o plimbare lungă, iar noi fără armură, fără arme și practic fără îmbrăcăminte – soarele va coace oamenii crocante.

„Trebuie să găsim un sat”, a spus Cord, „și sperăm că ciuma lui Hood nu-l va găsi mai întâi”.

— Iată, Cuttle, spuse Gesler zâmbind. — Acum mai ai de ce să-ți faci griji.

****

Paran începu să bănuiască că calul lui știa ce urma: nările se fulgeră, zvârlindu-și capul în timp ce se scufunda și pătanea, luptându-se cu frâiele pe tot drumul. Marea de apă dulce era agitată, valuri de noroi din golf se rostogoleau pentru a bate stânci de calcar albite de soare. Tufișuri moarte din deșert au scos membre ale scheletului din adâncurile noroioase și insecte roiau peste tot.

— Aceasta nu este marea antică, spuse Ganath în timp ce se apropia de țărm.

— Nu, recunoscu Paran. „În urmă cu jumătate de an, Raraku era un deșert și fusese de mii de ani. Apoi, a avut loc un fel de... renaștere.

'Nu va dura. Nimic nu durează.'

Se uită o clipă la femeia Jaghut. Stătea cu privirea spre valurile ocru, nemișcată timp de o duzină de bătăi ale inimii, apoi coborî în adâncuri. Paran a descălecat și a șochetat caii, evitându-se cu puțin timp o încercare de mușcătură de la castrul pe care îl călărea. Și-a despachetat trusa de tabără și s-a apucat să construiască o vatră.

O mulțime de lemn de plutire, inclusiv copaci întregi smulși din rădăcină, și nu a trecut mult până când a aprins un foc de bucătărie.

Terminată de scăldat, Ganath i s-a alăturat și a rămas în apropiere, cu apa curgând pe pielea ei netedă și colorată ciudat. — Spiritele izvoarelor adânci s-au trezit, spuse ea. „Se simte ca și cum acest loc este din nou tânăr. Tânăr și crud. Nu inteleg.'

Paran dădu din cap. — Tânăr, da. Și vulnerabil.

'Da. De ce esti aici?'

— Ganath, ar putea fi mai sigur pentru tine dacă pleci.

— Când începi ritualul?

— A început deja.

Ea și-a îndepărtat privirea. — Ești un zeu ciudat. Călărind o creatură mizerabilă care visează să te omoare. Construirea unui foc cu care să gătească mâncarea.

Spune-mi, în această lume nouă, toți zeii sunt ca tine?

— Nu sunt un zeu, spuse Paran. „In locul anticelor Tile ale Holdurilor – și vă spun că nu sunt sigur că așa se numeau –, în orice caz, există acum Deck of Dragons, un fatid care conține Casele Înalte. Eu sunt stăpânul acelei punți...

— Un Maestru, la fel ca Errantul?

'OMS?'

— Stăpânul Holdurilor pe vremea mea, răspunse ea.

— Presupun că da, atunci.

— Era un ascendent, Ganoes Paran. Închinat ca un zeu de către enclavele lui Imass, Barghast și Trell. I-au ținut gura plină de sânge. Nu a cunoscut niciodată sete. Nici pacea. Mă întreb cum a căzut.

— Cred că mi-ar plăcea să ştiu eu însumi acest detaliu, spuse Paran, zguduit de cuvintele Jaghut. — Nimeni nu mă venerează, Ganath.

'Ei vor. Ești proaspăt urcat. Chiar și în această lume a voastră, sunt sigur că nu lipsesc adepții, cei care sunt disperați să creadă. Și îi vor vâna pe alții și îi vor face victime. Ei îi vor tăia și vor umple boluri cu sângele lor nevinovat, în numele tău, Ganoes Paran, și astfel te vor implora mijlocirea, aderarea ta la orice cauză pe care o modelează cu dreptate. Errantul s-a gândit să-i învingă, așa cum ați putea căuta să faceți, și așa a devenit zeul schimbării. A mers pe calea neutralității, dar a aromat-o cu o plăcere luată în impermanență. Dușmanul Errantului era oboseala, stagnarea. Acesta este motivul pentru care Forkrul Assail a căutat să-l anihileze.

Și toți urmașii lui muritori. Făcu o pauză, apoi adăugă: „Poate că au reușit. Assaili nu au fost niciodată abătuți cu ușurință de la cursul ales.

Paran nu spuse nimic. Existau adevăruri în cuvintele ei pe care până și el le-a recunoscut și ele acum cântăreau asupra lui, așezându-se grele și imponderabile asupra spiritului său. Poverile s-au născut din pierderea nevinovăției. Naivitate. În timp ce cei nevinovați tânjeau să-și piardă nevinovăția, cei care făcuseră deja acest lucru, la rândul lor, îi invidiau pe nevinovați și cunoșteau durerea în ceea ce pierduseră. Între cei doi nu a fost posibil nici un schimb de adevăruri. A simțit finalizarea unei călătorii interne și Paran a constatat că nu aprecia recunoașterea acestui fapt și nici locul în care se găsea acum. Nu-i convine că ignoranța rămâne indisolubil legată de inocență, iar pierderea uneia însemna pierderea celeilalte.

— Ți-am tulburat mintea, Ganoes Paran.

A ridicat privirea, apoi a ridicat din umeri. — Ai fost... în timp util. Spre regretul meu, totuși, ridică din nou din umeri, poate că totul este bine.

Ea se îndreptă din nou spre mare, iar el îi urmă privirea. O liniște bruscă în golful modest din fața lor, în timp ce calotele albe continuau să taie apele dincolo. 'Ce se întâmplă?' ea a intrebat.

'Ei vin.'

Câteva zgomote îndepărtate, acum, ridicându-se ca dintr-o cavernă adâncă, iar apusul părea să fi crescut bolnăvicios, însăși focurile sale sclave unui tumult haotic, de parcă umbrele a o sută de mii de apusuri și răsărituri duc acum război celest. În timp ce orizonturile se închideau, pâlpâind de întuneric, fum și furtuni de nisip și praf.

O mișcare pe apele pelucide ale golfului, nori de namol se ridicau de dedesubt și liniștea se răspândea acum spre exterior, spre sud, potolind sălbăticia mării.

Ganath se dădu înapoi. 'Ce ai facut?'

Încete, dar în creștere, zbuciumul și zgomotul, zgomotul și gâtul, zgomotul armatelor în marș, ecoul scuturilor încuiate, bătaia timpană a armelor de fier și bronz pe jante zdrobite, a căruțelor care scârțâie și zvârnâie drumuri zbuciumate și acum susurarea , ciocniri zgomotătoare, pereți de carne de cal ciocănind în șiruri de știuci înălțate, animalul țipă umplând aerul, apoi dispărând, doar pentru ca ciocnirea să se repete, de data asta mai tare, mai aproape, și s-a auzit un zgomot violent tăind o fâșie peste golf, lăsând în urma lui un drum roșu palid, noroi, care sângera în exterior, cu marginile sfâșietoare, chiar dacă se scufunda în adâncuri. Voci, acum, strigând, urlând, jalnice și furioase, o cacofonie de vieți împletite, fiecare căutând să se despartă, căutând să-și revendice propria existență, unică, un lucru cu ochi și voce. Minți încordate strângându-se de amintiri care s-au smuls ca niște bannere mărunțite, cu fiecare țâșpă de sânge pierdut, cu fiecare eșec zdrobitor – soldați, murind, mereu murind. Paran și Ganath au privit, cum standardele incolore și ude străpungeau suprafața apei, sulițele ridicându-se în aerul, noroiul curgând – standarde, bannere, știuci purtând trofee înspăimântătoare și putrezite, care se ridică acum de-a lungul întregului țărm.

Marea Raraku își renunțase morții.

Ca răspuns la chemarea unui singur om.

Albe, ca niște bucăți de absență, mâinile osoase strângând arborele de lemn negru, antebrațele sub piele zdrențuită și brațele corodate, apoi, ridicându-se limpede de apă, cârmele putrezite și fețele dezbrăcate de carne. Uman, Trell, Barghast, Imass, Jaghut. Rasele și toate războaiele lor rasiale. Oh, aș putea să-i trag pe fiecare istoric muritor aici jos, pe acest țărm, astfel încât să poată privi adevărata noastră rolă, progresul nostru de ură și anihilare.

Câți ar căuta, disperați în orice zel i-a cuprins, să vâneze motive și justificări? Cauze, crime și justiție – Gândurile lui Paran s-au oprit, în timp ce și-a dat seama că, la fel ca Ganath, a dat înapoi, pas cu pas, împins înapoi, în fața revelației.

O, acești mesageri ar câștiga atât de mult... neplăcere. Și denigrare. Și acești morți, ce ar râde, înțelegând atât de bine tactica defensivă a atacului total. Morții ne batjocoresc, ne batjocoresc pe toți și nu trebuie să spună nimic...

Toți acei dușmani ai rațiunii – dar nu rațiunea ca forță, sau un zeu, nu rațiunea în sensul rece, critic. Rațiunea numai în armura sa cea mai pură, când pășește înainte în mijlocul acelor urători ai toleranței, o, zeilor de jos, sunt pierdut, pierdut în toate acestea. Nu poți lupta cu nerațiunea și, așa cum îți vor spune aceste mulțimi morți – vă spun chiar și acum – certitudinea este inamicul.

— Aceștia, șopti Ganath, acești morți nu au sânge să-ți dea, Ganoes Paran. Ei nu se vor închina. Ei nu vor urma. Nu vor visa la slavă în ochii tăi. Au terminat cu asta, cu toate astea. Ce vezi, Ganoes Paran, în aceste găuri care odată erau ochi? Ce vezi?'

„Răspunsuri”, a răspuns el.

— Răspunsuri? Vocea ei era aspră de furie. — La ce?

Nerăspunzând, Paran se forţă să înainteze, cu un pas, apoi altul.

Primele rânduri stăteau pe marginea țărmului, spumă învârtindu-se în jurul picioarelor lor scheletice, în spatele lor mii și mii de rude.

Strângerea armelor din lemn, os, corn, silex, cupru, bronz și fier.

Aranjate în fragmente de armură, blană, piele. Tăcut, acum, nemișcat.

Cerul de deasupra capului era întunecat, coborât și totuși nemișcat, de parcă o furtună și-ar fi tras prima suflare... doar pentru a o ține.

Paran se uită la acel rang îngrozitor cu fața lui. Nu era sigur cum să facă asta – nici măcar nu știa dacă chemarea lui va reuși. Și acum... sunt atât de multe. Și-a dres glasul, apoi a început să strige nume.

'Coadă! Fără rost! Runter! Detoran! Bucklund, Hedge, Mulch, Toes, Trotts! Și încă mai multe nume, în timp ce-și cerceta memoria, amintirile, pentru fiecare Bridgeburner despre care știa că murise. La Coral, sub Pale, în Pădurea Câinelui Negru și Pădurea Mott, la nord de Genabaris și la nord-est de Nathilog – nume pe care le fixase cândva în minte în timp ce cerceta – pentru Adjunct Lorn – istoria turgidă și sumbră a Arzătoarelor de Bridge. A tras numele dezertorilor, deși nu știa dacă trăiau încă sau, dacă într-adevăr morți, dacă s-au întors sau nu la stână. Cele care dispăruseră în marile mlaștini ale lui Blackdog, care dispăruseră după cucerirea orașului Mott.

Iar când termină, când nu-și mai amintea niciun nume, și-a început din nou lista.

Apoi am văzut o siluetă din primul rând dizolvându-se, topindu-se în nămol care s-a acumulat în apa de mică adâncime, curgându-se încet. Iar în locul lui s-a ridicat un bărbat pe care l-a recunoscut, chipul ars de foc și zdrobit zâmbind – Paran și-a dat seama cu întârziere că zâmbetul brutal nu avea nicio distracţie, ci doar amintirea unei grimasi de moarte. Asta și daunele groaznice lăsate în urmă de o armă.

— Runter, şopti Paran. „Coral negru-”

— Căpitane, interzise sapatorul mort, ce cauţi aici?

Mi-aș dori ca oamenii să nu mă mai întrebe asta. 'Am nevoie de ajutorul vostru.'

Mai mulți Bridgeburneri se formau în primele rânduri. Detoran. Sergent Bucklund. Hedge, care a pășit acum de pe malul apei. 'Căpitan. Mereu m-am întrebat de ce ești atât de greu de ucis. Acum stiu.'

'Tu faci?'

— Da, ești sortit să ne bântuiești! Hah! Hah hah!' În spatele lui, ceilalți au început să râdă.

Sute de mii de fantome, toate alăturate în râs, era un sunet pe care Ganoes Paran nu și-a dorit niciodată, niciodată să-l mai audă. Din fericire, a fost de scurtă durată, de parcă dintr-o dată armata morților a uitat motivul amuzamentului lor.

— Acum, spuse în cele din urmă Hedge, după cum vezi, suntem ocupați. Hah!

Paran întinse o mână. — Nu, te rog, nu începe din nou, Hedge.

'Tipic. Oamenii trebuie să fie morți pentru a dezvolta un adevărat simț al umorului.

Știi, căpitane, din partea asta lumea pare mult mai amuzantă.

Amuzant într-un mod stupid, fără rost, îți voi acorda...

— Ajunge, Hedge. Crezi că nu simt disperarea aici?

Aveți cu toții probleme – și mai rău, aveți nevoie de noi. Cei vii, adică, și asta e partea pe care nu vrei să o recunoști...

— Am recunoscut că este suficient de clar, spuse Hedge. — La Fid.

'Lăutar?'

— Da. Nu e prea departe de aici, știi. Cu al Paisprezecelea.

— E cu al Paisprezecelea? Ce, și-a pierdut mințile?

Hedge zâmbi. — Al naibii de aproape, dar, datorită mie, e în regulă. Pentru acum.

Nu este prima dată când ne plimbăm printre cei vii, căpitane. Doamne mai jos, ar fi trebuit să ne vedeți răsucindu-i părul lui Korbolo – el și blestemații lui de ucigași de câini – a fost o noapte, lasă-mă să vă spun...

— Nu, nu te deranja. Am nevoie de ajutorul vostru.'

— Bine, fii așa. Cu ce?'

Paran ezită. Trebuia să ajungă în acest punct, dar acum că sosise, acesta era dintr-o dată ultimul loc în care dorea să fie. „Tu, aici”, a spus el, „în Raraku – marea asta, e o poartă blestemată. Între lumea de coșmar din care ești și a mea. Am nevoie de tine, Hedge, să invoci... ceva. Din partea cealaltă.

Masa de fantome se dădu înapoi, mișcarea smulgând o tragere de aer spre mare.

Magul Bridgeburner mort Shank a întrebat: „La cine te-ai gândit, căpitane, și ce vrei să facă?”

Paran aruncă o privire înapoi peste umăr către Ganath, apoi înapoi. '

Ceva a scăpat, Shank. Aici, în șapte orașe. Trebuie vânat. Distrus.' El a ezitat. „Nu știu, poate că există entități care ar putea face acest lucru, dar nu am timp să le cauți. Vedeți, acest... lucru... se hrănește cu sânge și cu cât se hrănește mai mult sânge, cu atât devine mai puternic. Cea mai gravă greșeală a Primului Împărat, a încercat să-și creeze propria versiune a unui Zeu Bătrân – știi, nu-i așa?

Despre ce – despre cine – vorbesc. Știi... e acolo, liber, dezlănțuit și vânătoare...

— Oh, a vânat în regulă, spuse Hedge. „L-au eliberat, sub un geas, apoi i-au dat propriul lor sânge – sângele a șase înalți magi, preoți și preotese ale celor fără nume – proștii s-au sacrificat.

'De ce? De ce să-l eliberezi pe Dejim Nebrahl? Ce geas au pus pe el?

— Doar o altă cale. Poate că va duce acolo unde au vrut ei, poate nu, dar Dejim Nebrahl este acum eliberat de geamul său. Și acum doar... vânează.

Shank întrebă, pe un ton plin de suspiciune: — Deci, căpitane, pe cine vrei? Să dai jos blestemata?

„M-am putut gândi doar la o singură... entitate. Aceeași entitate care a făcut-o prima dată. Shank, vreau să-l găsești pe Deragoth.

Capitolul nouă

Dacă tunetul ar putea fi prins, prins în piatră și toată concatenarea lui violentă furată din timp și zeci de mii de ani ar fi eliberate pentru a roade și zgâria acest chip zguduit, la fel și această primă mărturie și-ar dezvălui semnificația teribilă. Așa erau gândurile mele, atunci și așa sunt acum, deși au trecut decenii în interval, când am privit ultima oară acea ruină tragică, atât de înverșunată era pretenția ei străveche de măreție.

Orașul pierdut al Prințului Path'Apur I'farah din Bakun, 987-1032 Somnul lui Burn Spălase cea mai mare parte din sângele uscat și apoi urmărise, pe măsură ce trecea timpul, vânătăile se estompează. Loviturile în cap erau, desigur, mai problematice și, prin urmare, fusese febră, iar cu febră în minte demonii erau legiuni, luptele nesfârșite și nu mai existase odihnă atunci. Doar căldura războiului cu sinele, dar, în cele din urmă, trecuse și asta și, cu puțin înainte de amiază, în a doua zi, a privit ochii deschizându-se.

Neînțelegerea ar fi trebuit să dispară rapid, dar nu a făcut-o și asta, a decis Taralack Veed, a fost așa cum se așteptase. A turnat niște ceai de plante în timp ce Icarium se ridică încet. — Poftim, prietene. Ai plecat de la mine de mult timp.

Jhag întinse mâna spre ceașca de tablă, bău adânc, apoi o întinse pentru mai mult.

— Da, sete, spuse haiducul Gral, umplând din nou paharul. 'Nesurprinzător. Pierderi de sange. Febră.'

'Am luptat?'

— Da. Un atac brusc, inexplicabil. D'ivers. Calul meu a fost ucis și am fost aruncat. Când m-am trezit, era clar că ne-ai alungat atacatorul, dar o lovitură în cap te-a târât în inconștiență. Făcu o pauză, apoi adăugă: — Am fost norocoși, prietene.

'Luptă. Da, îmi amintesc atât de multe. Privirea neomenească a lui Icarium a căutat în ochii lui Taralack Veed, cercetător, întrebător.

Gralul oftă. „Acest lucru s-a întâmplat adesea în ultimul timp. Nu-ți amintești de mine, nu-i așa, Icarium?

— Eu – nu sunt sigur. Un prieten, un amic, un tovaras…'

'Da. De mulți ani acum. Însoțitorul tău. Taralack Veed, cândva din Tribul Gral, dar acum a jurat pentru o cauză

mult mai înaltă.

'Si asta e?'

— Să merg lângă tine, Icarium.

Jhag se uită în jos la ceașca din mâinile lui. — De mulți ani, zici, șopti el. — O cauză mai înaltă... pe care nu o înțeleg. Sunt nimic. Nici unul. Sunt pierdut... El ridică privirea. — Sunt pierdut, repetă el. — Nu știu nimic despre o cauză mai înaltă, care să te facă să-ți abandonezi oamenii. Să merg lângă mine, Taralack Veed. De ce?'

Gral a scuipat pe palme, le-a frecat, apoi și-a alunecat părul pe spate. „Ești cel mai mare războinic pe care l-a văzut vreodată lumea asta. Dar blestemat. Să fii, după cum spui, pierdut pentru totdeauna. Și de aceea trebuie să ai un tovarăș, care să-ți amintească marea sarcină care te așteaptă.

— Și ce sarcină este aceasta?

Taralack Veed trandafir. — Vei ști când va veni momentul. Această sarcină îți va fi clarificată, atât de clară și atât de perfectă, încât vei ști că ai fost făcut – încă de la început – să dai un răspuns.

Aș putea fi mai de ajutor, Icarium.

Privirea lui Jhag a cercetat mica lor tabără. — Ah, văd că mi-ai recuperat arcul și sabia.

'Eu am. Ești suficient de reparat pentru a călători?

'Da asa cred. Deși... foame.

„Am afumat carne în pachet. Chiar iepurele pe care l-ai ucis acum trei zile. Putem mânca în timp ce mergem.

Icarium se ridică în picioare. 'Da. Simt o oarecare urgență. De parcă, de parcă aș fi căutat ceva. I-a zâmbit Gralului. „Poate propriul meu trecut...”

„Când vei descoperi ceea ce cauți, prietene, toate cunoștințele despre trecutul tău se vor întoarce la tine. Deci este profețit.

'Ah. Atunci, prietene Veed, avem o direcție în minte?

Taralack și-a adunat echipamentul. — La nord și la vest. Căutăm coasta sălbatică, vizavi de insula Sepik.

— Îți amintești de ce?

— Instinct, ai spus. Un sentiment că ești... obligat. Ai încredere în acele instincte, Icarium, așa cum ai făcut-o în trecut. Ei ne vor ghida prin, indiferent cine sau ce ne stă în cale.'

— De ce ar trebui cineva să ne stea în cale? Jhag și-a legat sabia, apoi a luat ceașca și a doborât ultimul ceai de plante.

— Ai dușmani, Icarium. Chiar și acum suntem vânați și de aceea nu mai putem amâna aici.

Adunându-și arcul, apoi apropiindu-se pentru a-i înmâna lui Gral ceașca goală de tablă, Icarium făcu o pauză, apoi spuse: — Ai stat de pază peste mine, Taralack Veed. Simt... Simt că nu merit o asemenea loialitate.

— Nu este o povară mare, Icarium. Adevărat, mi-e dor de soția mea, de copiii mei. Tribul meu. Dar nu poate fi nicio abatere de la această responsabilitate. Fac ce trebuie. Ești ales de toți zeii, Icarium, pentru a elibera lumea de un mare rău și știu în inima mea că nu vei da greș.

Războinicul Jhag oftă. — Aș vrea să-ți împărtășesc încrederea în abilitățile mele, Taralack Veed.

„E'napatha N'apur – îți trezește acest nume amintirile?"

Încruntat, Icarium clătină din cap.

— Un oraș al răului, explică Taralack. „Acum patru mii de ani – cu unul ca mine stând lângă tine – ți-ai scos înfricoșătoarea sabie și te-ai îndreptat spre porțile ei cu zăbrele. Cinci zile, Icarium. Cinci zile. De asta ți-a trebuit să măcelești tiranul și fiecare soldat din acel oraș.

O expresie de groază pe chipul lui Jhag. — Eu... ce am făcut?

— Ai înțeles necesitatea, Icarium, așa cum o faci întotdeauna când te confrunți cu un asemenea rău. Ai înțeles și tu că nimănui nu i se permite să poarte cu ei amintirea acelui oraș. Și de ce a fost necesar să se omoare apoi fiecare bărbat, femeie și copil din E'napatha N'apur. Să nu lase pe nimeni să respire.

'Nu. N-aș avea. Taralack, nu, te rog – nu există nicio necesitate atât de groaznică care să mă oblige să comit un asemenea măcel...

— Ah, dragă tovarăşă, spuse Taralack Veed, cu mare mâhnire. — Aceasta este bătălia pe care trebuie să o duci mereu și de aceea unul ca mine trebuie să fie alături de tine. Să te țină de adevărul lumii, de adevărul propriului tău suflet. Tu ești Ucigașul, Icarium. Mergi pe Drumul Sângelui, dar este un drum drept și adevărat. Cea mai rece justiție, totuși una pură. Atât de pur până și tu te retragi. Își puse o mână pe umărul lui Jhag. — Hai, putem vorbi mai mult despre asta în timp ce călătorim. Am rostit aceste cuvinte de multe, de multe ori, prietene, și de fiecare dată ești la fel, dorindu-ți din toată inima să poți fugi de tine, de cine și ce ești. Din păcate, nu poți, și așadar trebuie, încă o dată, să înveți să te întărești.

— Inamicul este rău, Icarium. Fața lumii este rea. Și așa, prietene, dușmanul tău este...

Războinicul își întoarse privirea, iar Taralack Veed abia a auzit răspunsul lui șoptit: „Lumea”.

'Da. Aș putea să-ți ascund un asemenea adevăr, dar nu aș putea pretinde că sunt prietenul tău dacă aș face așa ceva.

— Nu, este adevărat. Foarte bine, Taralack Veed, lasă-ne, așa cum spui tu, să vorbim mai multe despre asta în timp ce călătorim spre nord și vest. Spre coasta vizavi de insula Sepik. Da, simt... e ceva acolo. Ne așteaptă.

— Trebuie să fii pregătit pentru asta, spuse Gral.

Icarium dădu din cap. — Și așa voi face, prietene.

****

De fiecare dată, călătoria de întoarcere a fost mai grea, mai grea și mult, mult mai puțin sigură. Au fost lucruri care ar fi fost mai ușor.

Știind unde fusese, pentru unul, și știind unde trebuie să se întoarcă, pentru altul. Să te întorci la... minte? Poate. Dar Heboric Ghost Hands nu avea o înțelegere fermă a ceea ce este sănătatea mintală, cum arăta, simțea, mirosea. S-ar putea să nu fi știut niciodată.

Stânca era os. Praful era carne. Apa era sânge. Reziduurile s-au așezat în mulțimi, devenind straturi, și pe acele straturi încă și mai multe, și mai departe până când s-a făcut o lume, până când toată acea moarte a putut să-și susțină picioarele acolo unde stătea cineva și să se ridice pentru a întâmpina fiecare pas pe care îl făcea. Un pat solid pe care să te întinzi. Atât pentru lume. Moartea ne ține sus. Și apoi au fost respirațiile care umpleau, care făceau aerul, afirmațiile zguduitoare care măsoară trecerea timpului, ca niște crestături care marchează arcul unei vieți, al fiecărei vieți. Câte dintre acele respirații au fost ultimele?

Expulzarea finală a unei fiare, a unei insecte, a unei plante, a unui om cu peliculă care îi acoperă ochii decolorați? Și cum, cum ar putea cineva să atragă un asemenea aer în plămâni? Știind cât de plin de moarte a fost, cât de saturat a fost de eșec și predare?

Un asemenea aer îl sufoca, îi ardea gâtul, gustând cel mai amar acid. Se dizolvă și devorează, până când nu a rămas decât... reziduu.

Erau atât de tineri, tovarășii lui. Nu aveau cum să înțeleagă mizeria pe care au pășit, au intrat, au trecut. Și au luat în sine, doar pentru a arunca din nou o parte din ea, acum aromată de propriile lor adăugiri sordide. Și când dormeau, în fiecare noapte, erau ca niște lucruri goale. În timp ce Heboric a luptat împotriva științei că lumea nu mai respira, nu mai. Nu, acum, lumea s-a înecat.

Și mă înec cu ea. Aici, în acest pustiu blestemat. În nisip și căldură și praf. mă înec. In fiecare noapte. Înec.

Ce i-ar putea oferi Treach? Acest zeu sălbatic cu foamea, dorințele, nevoile sale copleșitoare. Ferocitatea ei fără minte, de parcă ar putea să se retragă și să-și recupereze fiecare suflare pe care a tras-o în plămânii săi bestiali, și astfel să sfideze lumea, lumea îmbătrânită și potopul ei de moarte. A fost ales greșit, așa că fiecare fantomă i-a spus, poate nu în cuvinte, ci în înghesuirea lor constantă, ridicându-se, copleșindu-l cu privirea lor tăcută, acuzatoare.

Și mai erau. Șoaptele din visele lui, vocile care ieșeau dintr-o mare de jad, implorând. El era străinul care venise printre ei; făcuse ceea ce nimeni altul nu făcuse: ajunsese prin închisoarea verde. Și s-au rugat lui, cerșind să se întoarcă. De ce?

Ce au vrut?

Nu, nu dorea răspunsuri la astfel de întrebări. El va returna acest dar blestemat de jad, această putere extraterestră. L-ar arunca înapoi în gol și ar fi terminat cu ea.

A te ține de asta, a te agăța de asta, îl menținea sănătos. Dacă acest chin al trăirii s-ar putea numi sănătos la minte. Mă înec, mă înec, și totuși... aceste daruri ale naibii de feline, acest zgomot de simțuri, atât de dulci, atât de bogate, că le simt, căutând să mă seducă. Înapoi în această lume de moment.

În est, soarele își croia drumul înapoi spre cer, marginea unei lame uriașe de fier, tocmai scoase din forjă. A privit strălucirea roșie care tăia întunericul și s-a mirat de acest sentiment ciudat de iminență care a liniștit atât de mult aerul zorilor.

Un geamăt din mănunchiul de pături unde dormea Scillara, apoi: — Atât de binecuvântată otravă.

Heboric tresări, apoi trase adânc aer în piept, scoase un oftat lent. '

Ce otravă fericită ar fi aceea, Scillara?

Un alt geamăt, în timp ce se îndrepta într-o poziție așezată. — Mă doare, bătrâne. Spatele, șoldurile, peste tot. Și nu dorm – nicio poziție nu este confortabilă și trebuie să fac pipi tot timpul. Asta, asta este îngrozitor. Doamne, de ce o fac femeile? Din nou și din nou și din nou – sunt toți nebuni?

— Ai ști mai bine decât mine, spuse Heboric. — Dar vă spun că bărbații nu sunt mai puțin inexplicabili. În ceea ce gândesc ei. În ceea ce fac.

— Cu cât scot această fiară mai devreme, cu atât mai bine, spuse ea, cu mâinile pe burta ei umflată. — Uită-te la mine, mă las. Pretutindeni. Slăbire.

Ceilalți se treziseră, Felisin uitându-se cu ochii mari la Scillara – odată cu descoperirea că femeia mai în vârstă era însărcinată, a existat un timp de închinare pentru tânărul Felisin. Părea că deziluzia începuse. Cutter își aruncase păturile înapoi și învia deja focul de aseară. Demonul, Greyfrog, nu a fost văzut nicăieri. De la vânătoare, presupunea Heboric.

— Mâinile tale, remarcă Scillara, par deosebit de verzi în această dimineață, bătrâne.

Nu s-a obosit să confirme această observație. Putea simți suficient de bine acea presiune extraterestră. — Numai fantome, spuse el, cele de dincolo de văl, din adâncurile Abisului. Oh, ce strigă. Odată am fost orb. Aș fi fost acum surd.

Se uitau la el ciudat, așa cum o făceau adesea după ce vorbise.

Adevăruri. Adevărurile lui, cele pe care nu le-au putut vedea și nici nu le înțelege. Nu conta. El știa ce știa. „Ne așteaptă în această zi un vast oraș mort”, a spus el. „Locuitorii săi au fost uciși. Toti. De Icarium, cu mult timp în urmă. Era un oraș soră la nord – când au auzit ce s-a întâmplat, au călătorit aici să vadă singuri. Și atunci, tinerii mei însoțitori, au ales să-l îngroape pe E' napatha N'apur. Întregul oraș. L-au îngropat intact. Au trecut mii de ani, iar acum vânturile și ploile au putrezit acea față solidă. Acum, vechile adevăruri sunt dezvăluite încă o dată.

Cutter a turnat apă într-o oală de tablă și a pus-o pe cârligul atârnat sub un trepied de fier. — Icarium, spuse el. „Am călătorit cu el o vreme. Cu Mappo și Fiddler. Apoi a făcut o față. — Și Iskaral Pust, omulețul ăla nebun. A spus

că este un Mare Preot al Umbrei. Un Mare Preot! Ei bine, dacă asta e cel mai bun Shadowthrone pe care îl poate face... El clătină din cap. — Icarium... a fost un... ei bine, a fost tragic, cred. Totuși, cred că nu ar fi atacat acel oraș fără un motiv.

Heboric lătră în râs. — Da, nu lipsesc motivele pe lumea asta.

Regele a blocat porțile, nu i-a permis să intre. Prea multe povești negre în jurul numelui de Icarium. Un soldat de pe creneluri a tras o săgeată de avertizare. A ricoșat de pe o stâncă și a zdrobit piciorul stâng al lui Icarium, apoi s-a scufundat adânc în gâtul tovarășului său – bietul ticălos s-a înecat în propriul sânge – și astfel furia lui Icarium a fost dezlănțuită.

— Dacă nu au existat supraviețuitori, a spus Scillara, de unde știi toate astea?

— Fantomele rătăcesc prin regiune, răspunse Heboric. Făcu un gest. — Fermele stăteau cândva aici, înainte să sosească deșertul. Le-a zâmbit celorlalți.

„Într-adevăr, astăzi este zi de piață, iar drumurile – pe care nimeni în afară de mine le pot vedea – sunt aglomerate de cărucioare, boi, bărbați și femei. Și copii și câini. Pe ambele părți, șoferii fluieră și își bat doagele pentru a menține oile și caprele în mișcare. Din fermele sărace atât de aproape de oraș, bătrâne ies cu coșuri pentru a strânge bălegarul pentru câmpurile lor'.

Felisin șopti: — Vezi toate astea?

— Da.

'Chiar acum?'

„Numai proștii cred că trecutul este invizibil”.

— Acele fantome, întrebă Felisin, te văd?

'Poate. Cei care o fac, ei bine, ei știu că sunt morți. Ceilalți nu știu și nu mă văd. Realizarea propriei morți este un lucru terifiant; ei fug de ea, revenind la iluzia lor – și așa apar, apoi dispar și nu sunt decât un miraj. El a crescut. '

În curând, ne vom apropia de oraș însuși și vor fi soldați, iar aceste fantome mă văd, oh, da, și mă strigă. Dar cum să răspund, când nu înțeleg ce vor ei de la mine? Ei strigă, ca în semn de recunoaștere...

— Tu ești Destriantul Treach, Tigrul Verii, spuse Cutter.

— Treach a fost primul erou, răspunse Heboric. — Un Soletaken care a scăpat de Slaughter. Ca Ryllandaras și Rikkter, Tholen și Denesmet. nu vezi? Acești soldați-fantomă – nu s-au închinat lui Treach! Nu, zeul lor al războiului aparținea celor Șapte, care aveau să devină într-

o zi Sfinții. O singură față a lui Dessimbelackis – asta și nimic mai mult. Nu sunt nimic pentru ei, Cutter, dar nu mă vor lăsa în pace!

Atât Cutter, cât și Felisin se retrăseseră la izbucnirea lui, dar Scillara zâmbea.

— Ți se par amuzante toate astea? întrebă el, uitându-se la ea.

'Fac. Uită-te la tine. Ai fost preot de Fener, iar acum ești preot de Treach. Ambii zei ai războiului. Heboric, câte fețe crezi că are zeul războiului? Mii. Și în vremuri demult trecute? Zeci de mii? Fiecare trib blestemat, bătrâne. Toate diferite, dar toate la fel. Și-a aprins pipa, fumul i-a înconjurat fața, apoi a spus: „Nu m-ar surprinde dacă toți zeii sunt doar aspecte ale unui singur zeu, iar toată această luptă este doar dovada că acel zeu este nebun”.

'Nebun?' Heboric tremura. Își simțea inima ciocănindu-și ca un demon îngrozitor la ușa sufletului său.

— Sau poate doar confuz. Toți acei adoratori care se ceartă, fiecare s-a convins că versiunea lor este cea potrivită. Imaginați-vă că primiți rugăciuni de la zece milioane de credincioși, niciunul dintre ei nu crezând același lucru ca cel care îngenunchează lângă el sau ea. Imaginați-vă că toate acele Cărți Sfinte, nici una dintre ele nu este de acord cu nimic, totuși toate pretinzând a fi cuvântul acelui zeu unic. Imaginează-ți două armate anihilându-se reciproc, ambele în numele acelui zeu. Cine nu ar fi înnebunit de toate astea?

— Ei bine, spuse Cutter în tăcerea care, după diatriba Scillarei, ceaiul este gata.

****

Greyfrog stătea ghemuit pe o stâncă plată, privind de sus la grupul nefericit.

Pântecele demonului era plină, deși capra sălbatică încă mai bătea cu piciorul din când în când. Ursuz. Ei nu se înțeleg. Lista tragică, repetată cu abur. Frumusețea umflată de copil este mizerabilă cu dureri și disconfort. Frumusețea mai tânără se simte șocată, speriată și singură. Cu toate acestea, probabil să respingă confortul moale oferit de adorarea Greyfrog. Asasin tulburat, cuprins de nerăbdare,

pentru ce, nu știu. Și un preot groaznic. Ah, bântuire tremurândă! Atâta nemulțumire! Dezamăgire! Poate că aș putea regurgit capra și am putea să împărțim respectiva masă bună. În regulă, mâncarea în continuare. Aai, cel mai rău tip de indigestie! — Broasca cenuşie! A sunat Cutter. — Ce cauţi acolo sus?

— Prieten Cutter. Disconfort. Regretând coarnele.

****

Până acum, reflectă Samar Dev, notațiile de pe hartă s-au dovedit exacte. De la tufă uscată la câmpie și acum, în sfârșit, petice de pădure de foioase, așezate printre poieni mlăștinoase și rămășițe încăpățânate de pășuni adevărate. Două, poate trei zile de călătorie spre nord și aveau să ajungă în pădurea boreală.

Vânătorii de Bhederin, călătorind în trupe mici, împărtășeau acest pământ sălbatic, neîntrerupt. Văzuseră astfel de trupe de la distanță și dăduseră peste semne de tabere, dar era clar că acești sălbatici nomazi nu aveau niciun interes să-i contacteze. Deloc surprinzător – vederea lui Karsa Orlong era destul de înspăimântătoare, călare călare pe calul său Jhag, cu armele înțepenite, blana albă pătată de sânge călărind umerii lui largi.

Turmele de bhederin s-au despărțit și s-au împrăștiat în grupuri mai mici când au ajuns în parcul aspen. Părea să nu aibă nici un sens, din câte a putut determina Samar Dev, migrarea acestor fiare uriașe.

Adevărat, sezonul uscat și cald se apropia de sfârșit, iar nopțile deveneau răcoroase, suficiente pentru a rugini frunzele copacilor, dar nu era nimic aprig într-o iarnă a șapte orașe. Poate mai multă ploaie, deși rareori ajungeau departe în interior – Jhag Odhanul din sud era neschimbat, până la urmă.

„Cred,” spuse ea, „aceasta este un fel de amintire veche”.

Karsa a mormăit, apoi a spus: — Mi se pare pădure, femeie.

— Nu, acești bhederin – acele forme uriașe de sub copacii de acolo. Cred că este un instinct vechi care îi

aduce spre nord în aceste păduri. Din vremea când iarna aducea zăpadă şi vânt în Odhan.

— Ploile vor face iarba luxuriantă, Samar Dev, spuse Teblorul. '

Au venit aici să se îngraşă.

— În regulă, sună destul de rezonabil. Presupun. Bun pentru vânători, totuşi. Cu câteva zile mai devreme trecuseră pe lângă un loc de mare măcel. O parte dintr-o turmă fusese separată şi alungată de pe o stâncă.

Patru sau cinci duzini de vânători s-au adunat şi măcelareau carnea, printre ei femeile îngrijind focurile de fum şi fixând fâşii de carne pe rafturi. Câinii pe jumătate sălbatici – mai mult lup decât câine, de fapt – îi provocaseră pe Samar Dev şi Karsa când se apropiau prea mult şi ea văzuse că fiarele nu aveau canini, probabil tăiaţi când erau tineri, deşi reprezentau o ameninţare suficientă încât călătorii au ales să nu se apropie de locul uciderii.

Era fascinată de aceste triburi marginale care trăiau aici în pustietate, bănuind că nimic nu se schimbase pentru ei în mii de ani; oh, arme şi unelte de fier, evidenţiind o anumită formă de comerţ cu popoarele mai civilizate din est, dar nu foloseau cai, ceea ce i s-a părut ciudat. În schimb, câinii lor au fost înhămaţi la travois. Şi mai ales coşuri în loc de vase de lut ars, ceea ce avea sens, având în vedere că trupele călătoreau pe jos.

Ici şi colo, copaci singuri stăteau înalţi pe pajişti şi aceştia păreau să fie un punct focal pentru un fel de închinare a spiritelor, având în vedere fetişurile legate de ramuri şi coarnele şi craniile bhederin aşezate în crestături şi furculiţe, unele atât de vechi încât lemnele crescuse în jurul lor.

În mod invariabil, lângă astfel de copaci santinelă ar fi existat un cimitir, semnificat de platforme înălţate care adăposteau cadavrele învelite în piele şi, bineînţeles, ciobii care se certau peste fiecare biban.

Karsa şi Samar evitaseră încălcarea unor astfel de locuri. Deşi Samar bănuia că Teblorii ar fi întâmpinat o succesiune de bătălii şi înfruntări, chiar dacă doar pentru a uşura plictiseala călătoriei.

Cu toate acestea, cu toată ferocitatea lui, Karsa Orlong se dovedise un om uşor de călătorit, deşi oarecum taciturn şi înclinat spre chinuit - dar orice îl bântuia nu avea nimic de-a face cu ea şi nici nu era înclinat să o ia pe ea - o adevărată virtute. rar printre bărbaţi.

— Mă gândesc, spuse el, surprinzând-o.

— Dar, Karsa Orlong?
— Bhederinul și vânătorii aceia de la baza stâncii. Două sute de bhederin morți, cel puțin, și le despuiau până la os, apoi fierbeau chiar oasele. În timp ce nu mâncăm altceva decât iepuri și ocazional căprioare. Cred, Samar Dev, ar trebui să ne sinucidem unul dintre acești bhederin.
— Nu te lăsa păcălit de ei, Karsa Orlong. Sunt mult mai rapizi decât arată. Și agil.
— Da, dar sunt animale de turmă.
— Ce-i cu asta?
„Taurii le pasă mai mult să protejeze zece femele și vițeii lor decât o singură femelă separată de celelalte”.
— Probabil adevărat. Deci, cum plănuiți să despărțiți unul? Și nu uita, acea femela nu va fi o chestie docilă – ți-ar putea doborî pe tine și pe calul tău dacă va avea ocazia. Atunci te calcă în picioare.
„Nu eu sunt cel care să-și facă griji pentru asta. Tu ești cel care trebuie să-ți faci griji, Samar Dev.
'De ce eu?'
— Pentru că tu vei fi momeala, momeala. Așa că trebuie să fii sigur că ești rapid și alert.
'Momeală? Acum stai...
— Rapid și alert. Eu mă voi ocupa de restul.
— Nu pot spune că îmi place această idee, Karsa Orlong. De fapt, sunt destul de mulțumit de iepuri și căprioare.
— Ei bine, nu sunt. Și vreau o ascunde.
'Pentru ce? Câte piei ai de gând să porți?
„Găsește-ne un mic pâlc de fiare – nu sunt speriați de calul tău la fel de mult ca de al meu”.
— Asta pentru că caii Jhag vor lua viței uneori. Așa că am citit... undeva.
Teblorul și-a dezvăluit dinții, de parcă i s-a părut amuzantă imaginea.
Samar Dev a oftat, apoi a spus: „Există o turmă mică în față și în stânga – s-au mutat din această poiană când ne-am apropiat”.
'Bun. Când ajungem la următoarea poiană, vreau să începi un galop către ei.
— Asta o să scoată taurul, Karsa – cât de aproape te aștepți să mă apropii?
— Suficient de aproape pentru a fi urmărit.
'Nu o să. Asta nu va realiza nimic...
— Femelele vor năvăli, femeie. Și din ei îmi voi ucide – cât de departe crezi că te va urmări taurul? Se va întoarce,

să se alăture haremului său...

— Și așa devii problema ta.

— Destul de vorbă. Își croiau drum printr-un arborel de plopi și aspen, caii împingând prin câinele până la piept. Chiar dincolo era o altă poiană, aceasta lungă, felul în care ierburile verzi erau aglomerate sugerând pământ umed. În partea îndepărtată, la vreo patruzeci de pași distanță, o zeci de forme întunecate uriașe se profilau sub ramurile altor copaci.

„Aceasta este mlaștină”, a remarcat Samar Dev. — Ar trebui să găsim altul...

— Călărește, Samar Dev.

Ea și-a oprit calul. — Și dacă nu o fac?

— Copil încăpățânat. O să te las aici, desigur – mă încetinești așa cum e.

— Trebuia să-mi rănească sentimentele, Karsa Orlong? Vrei să ucizi un bhederin doar pentru a-ți dovedi că poți să-i învingi pe vânători.

Deci, nicio stâncă, nici jaluzele sau corrale, nici o haită de câini-lupi care să flancheze și să conducă bhederinul. Nu, vrei să sări de pe cal și să lupți cu unul la pământ, apoi să-l îneci până la moarte, sau poate să-l arunci într-un copac, sau poate să-l ridici și să-l învârți până moare de amețeală. Și îndrăznești să-mi spui copil? Ea a râs. Pentru că, după cum știa ea bine, râsul avea să usture.

Cu toate acestea, nicio furie bruscă nu i-a întunecat fața, iar ochii lui erau calmi în timp ce o studiau. Apoi a zâmbit. 'Martor.'

Și cu asta a călărit în poiană. Apă cerneală stropește de pe copitele calului Jhag, fiara rostind ceva ca un mârâit în timp ce galopează spre turmă. Bhederinul s-a împrăștiat într-un zgomot tunător de tufișuri și ramuri care se rupeau. Doi au tras direct spre Karsa.

O greșeală, și-a dat seama Samar Dev în acel moment, să presupunem că nu era decât un bărbat. Unul era în mod clar mai tânăr decât celălalt, dar ambii erau uriași, cu ochii roșii de furie, apa explodând în jurul lor în timp ce își atacau atacatorul.

Calul Jhag, Havok, a virat brusc, cu picioarele strânse sub el, apoi tânărul armăsar s-a lansat peste spatele taurului mai mare. Dar bhederinul era mai rapid, răsucindu-se și ridicându-și capul masiv în sus, coarnele căutând burta expusă a calului.

Acea lovitura în sus a ucis taurul, pentru că capul fiarei a întâlnit vârful sabiei de piatră a lui Karsa, care a alunecat

în creier sub baza craniului, tăindu-i cea mai mare parte a coloanei vertebrale în acest proces.

Havok a aterizat într-o stropire de noroi pe partea îndepărtată a taurului care se prăbuși, cu mult dincolo de raza de acțiune a celui de-al doilea mascul – care acum a pivotat, uimitor de rapid, și a pornit în urmărirea lui Karsa.

Războinicul își învârti calul spre stânga, cu copitele bătând în timp ce Havok alerga paralel cu marginea copacilor, urmărind cele douăzeci de femele și viței care ieșiseră greu în poiană. Al doilea taur s-a închis rapid în urma lor.

Vacile și vițeii s-au împrăștiat încă o dată, unul fulgerând într-o direcție diferită de ceilalți. Havok a virat în urma lui, iar o bătaie mai târziu a inimii galopând alături de fiară. În spatele lor, cel de-al doilea mascul s-a tras pentru a le flanca pe celelalte femele – și una și toate, acest grup s-a prăbușit înapoi în desiș.

Samar Dev îl privi pe Karsa Orlong aplecându-se mult într-o parte, apoi tăind-o cu sabia, luând fiara în coloana vertebrală chiar deasupra șoldurilor ei.

Picioarele din spate ale vacii s-au prăbușit sub lovitură, curgându-se prin noroi în timp ce creatura se străduia să le tragă înainte.

Întorcându-se în fața bhederinului, Karsa și-a ținut sabia în poziție până când a ajuns în partea stângă a vacii, apoi s-a aruncat în jos, vârful săbiei pătrunzând în inima animalului.

Picioarele din față s-au curbat, iar vaca s-a lăsat într-o parte, apoi a rămas nemișcată.

Oprindu-si calul, Karsa a alunecat si s-a apropiat de vaca moarta. — Fă-ne o tabără, îi spuse lui Samar Dev.

Ea s-a uitat la el, apoi a spus: „Bine, mi-ai arătat că sunt, de fapt, inutilă. În ceea ce te priveşte. Acum ce? Te aștepți să stabilesc tabăra și apoi, presupun, să te ajut să măcelești chestia aia.

Să mă întind sub tine în seara asta doar pentru a încheia lucrurile?

Scoase un cuțit și acum îngenunchea în apa care se scurgea lângă vacă. — Dacă vrei, spuse el.

Nemernic barbar... ei bine, nu ar fi trebuit sa ma astept la altceva, nu-i asa? — În regulă, m-am gândit, vom avea nevoie de această carne – pământul stâncilor și al lacurilor de la nord de aici are fără îndoială vânat, dar mult mai puțin abundent și mult mai evaziv.

— O să iau pielea taurului, spuse Karsa, făcându-i burtica bhederinului. Măruntaiele s-au prăbușit să stropească în apa mlaștină. Deja, sute de insecte au invadat locul uciderii. — Îți dorești pielea de vacă, Samar Dev?

'De ce nu? Dacă un ghețar aterizează peste noi, nu vom îngheța, și asta e ceva.

El a aruncat o privire spre ea. — Femeie, ghețarii nu sar. Se târăsc.

— Asta depinde de cine le-a făcut în primul rând, Karsa Orlong.

Și-a dezvăluit dinții. „Legendele lui Jaghut nu mă impresionează. Gheața este întotdeauna un râu care se mișcă încet.

— Dacă crezi asta, Karsa Orlong, știi mult mai puțin decât crezi că știi.

— Ai de gând să stai pe calul ăla toată ziua, femeie?

— Până când voi găsi un teren înalt pentru a face o tabără, da. Și ea a adunat frâiele.

Martor, spuse el. A mai spus asta, nu-i așa? Un fel de chestie tribală, presupun. Ei bine, am fost martor în regulă. La fel și acel sălbatic care se ascundea în umbră la capătul îndepărtat al poienii. Mă rog ca localnicii să nu se simtă proprietar față de acești bhederin. Sau vom găsi o emoție nesfârșită, de care Karsa s-ar putea bucura. În ceea ce mă privește, probabil că voi sfârși mort.

Ei bine, prea târziu să-ți faci griji pentru asta.

Apoi se întrebă câți dintre tovarășii din trecut ai lui Karsa Orlong avuseseră gânduri similare. În acele vremuri, chiar înainte, barbarul Teblor s-a trezit, din nou, călătorind singur.

****

Stâncile aspre ale crestei aruncau un labirint de umbre de-a lungul marginii chiar dedesubt, iar în aceste umbre cinci seturi de ochi serpentini se uitau în jos la peretele șerpuit de praf de pe câmpia de dedesubt. O rulotă de negustor, șapte vagoane, două trăsuri, douăzeci de paznici pe cai. Și trei câini de război.

Fuseseră șase, dar trei prinseseră mirosul lui Dejim Nebrahl și, creaturi stupide că erau, plecaseră să-l vâneze

pe T'rolbarahl. Reuşiseră să-i găsească pe D'ivers, iar sângele lor umplea acum pântecele celor cinci fiare rămase.

Trell-ul îl uluise pe Dejim Nebrahl. Să-și rupă gâtul – nici măcar un Tartheno nu putea să se descurce cu așa ceva – și unul încercase, cu mult timp în urmă. Apoi, să-l tragă pe celălalt în jos, peste marginea stâncii, să se cufunde până la moarte printre stâncile zimțate de dedesubt. Această îndrăzneală a fost... de neiertat. Slab și rănit, Dejim Nebrahl fugise de la scena ambuscadă, rătăcind pe jumătate înnebunit de furie și durere până când a dat peste urmele acestei caravane. Câte zile și câte nopți trecuseră, T'rolbarahl habar n-avea. Era foame, nevoia de a se vindeca, iar aceste cereri au umplut mintea celor D'ivers.

Înainte de Dejim Nebrahl, acum, își aștepta salvarea. Suficient sânge pentru a genera înlocuitori pentru cei pe care îi pierduse în ambuscadă; poate suficient sânge pentru a modela încă un al optulea.

El avea să lovească la amurg, în momentul în care rulota se opri pentru ziua respectivă.

Măcelăriți mai întâi paznicii, apoi câinii rămași și, în cele din urmă, slăbicii grasi care călăresc în cărucioarele lor. Negustorul cu haremul său de copii tăcuți, fiecare înlănțuit de celălalt și ținând în urmă trăsura. Un comerciant cu carne de moarte.

Noțiunea l-a îmbolnăvit pe Dejim Nebrahl. Au existat astfel de creaturi detestabile pe vremea Primului Imperiu, iar depravarea nu a dispărut niciodată. Când T'rolbarahl a condus acest ținut, o nouă justiție avea să coboare asupra jefuitorilor de carne. Dejim avea să se hrănească mai întâi cu ei, iar apoi cu toți ceilalți criminali, ucigașii, bătătorii celor neputincioși, aruncatorii de pietre, torționarii spiritului.

Creatorul său a vrut ca el și oamenii lui să fie gardieni ai Primului Imperiu. Astfel, unirea sângelui, făcând simțul perfecțiunii puternic, asemănător unui zeu. Prea puternic, desigur. T'rolbarahl nu ar fi condus de un maestru imperfect. Nu, ei aveau să conducă, pentru că numai atunci s-ar putea face dreptate adevărată.

Justiţie. Şi... desigur... foame naturală. Necesitatea și-a creat propriile legi, iar acestea nu puteau fi negate. Când a domnit, Dejim Nebrahl avea să creeze un adevărat echilibru între cele două forțe dominante din sufletul lui D'ivers, iar dacă nebunii muritori sufereau sub greutatea

dreptății sale, atunci așa să fie. Au meritat adevărul propriilor convingeri.

Meritau marginile ascuțite ca ghearele propriilor virtuți lăudate, pentru că virtuțile erau mai mult decât cuvinte, erau arme și era corect ca astfel de arme să fie îndreptate asupra celor care le mânuiau.

Umbrele coborâseră pe stâncă aici, în subzul luminii apusului. Dejim Nebrahl a urmat acele umbre în jos spre câmpie, cinci seturi de ochi, dar o singură minte. Focalizarea tuturor absolutului și neclintit.

Măcel delicios. Stropire cu roșu pentru a sărbători focul groaznic al soarelui.

În timp ce se scurgea pe câmpie, a auzit câinii începând să latre.

Un moment de milă pentru ei. Oricât de proști erau, știau de necesitate.

****

Ceva de luptă, dar reuși să se desfășoare și să coboare, gemuind de înțepenit, din spatele lat al catârului. Și, în ciuda efortului ciudat, nu a vărsat nici măcar o picătură din găleata lui prețuită. Fredonând pe sub răsuflarea lui un cântec sau altul – uitase de unde venea în vastul volum al Cântărilor Sfinte și, într-adevăr, chiar conta? – s-a zbătut cu povara sa spre valurile smerite ale Mării Raraku, apoi a ieșit printre nisipurile care se învârteau ușor și stufurile tremurând cu nerăbdare.

Făcând o pauză bruscă.

O scanare disperată a zonei, adulmecând aerul umed, sufocos și întunecat.

O altă scanare, ochii năvăliți, căutând fiecare umbră din apropiere, fiecare foșnet captivant de stuf și tufiș rătăcit. Apoi s-a lăsat mai jos, înmuiându-și hainele uzate în timp ce îngenunchea în adâncime.

Ape dulci, încălzite de soare.

O ultimă privire suspectă în jur, din toate părțile – nu putea fi niciodată prea atentă – apoi, cu încântare solemnă, coborî găleata în mare.

Și am privit, cu ochii strălucind, în timp ce zecile de pești minuscuri ieșeau în fugă în toate direcțiile. Ei bine, nu

tocmai a alergat, mai degrabă a stat acolo, o vreme, parcă uluit de libertate. Sau poate vreun șoc temporar de temperatură alterată, sau multitudinea de bogății nevăzute de care să te înghiți, să te îngrași, să fii elegant și plin de energie.

Primul pește din Marea Raraku.

Iskaral Pust a părăsit apoi adâncimile, aruncând găleata într-o parte.

— Încordează-ți spatele, catârule! Voi sări acum călare, oh, da, și nu vei fi surprins, să te trezesc brusc în galop – o, crede-mă, catârule, știi să galopezi, nu mai gata de traptul ăsta iute și stupid care zdrăngănește-mi slăbește bieții mei dinți! O, nu, vom fi ca vântul! Nu un vânt agitat, rafale, ci un vânt constant, răcnitor, un vânt stentorian care zboară în întreaga lume, chiar urmă a vitezei noastre extraordinare, oh, cum se vor încețoșa copitele tale pentru toți ochii!

Ajungând la catâr, Marele Preot al Umbrei a sărit în aer.

Timindu-se alarmat, catârul se ocoli.

Un țipăit din partea lui Iskaral Pust, apoi un mormăit și un uf mut în timp ce a lovit și s-a rostogolit în praf și pietre, halatele ude zvâcneau puternic și împroșcau nisip, în timp ce catârul tropea la o distanță sigură, apoi se întoarse să-și privească stăpânul, cu genele lungi. ochii clipind.

— Mă dezgusti, fiară! Și pun pariu că și tu crezi că este reciproc! Totuși, chiar dacă ai crede asta, de ce, atunci aș fi de acord cu tine! De ciudă! Cum ți-ar plăcea asta, creatură oribilă? Marele Preot al Umbrei se ridică și își scoase nisipul din haine. — Crede că îl voi lovi. Loviți-l, cu un băț mare. Catâr prost. Oh, nu, sunt mult mai viclean. Îl voi surprinde cu bunătate... până când se calmează și se dispensează de toată veghea, apoi... ha! Îi voi lovi cu pumnul în nas! Nu va fi surprins! Nici un catâr nu poate egala inteligența cu mine. O, da, mulți au încercat și aproape toți au eșuat!

Își arătă un zâmbet amabil pe fața încrușată de soare, apoi se apropie încet de catâr. — Trebuie să călărim, murmură el, tu și cu mine. Plini de grabă, prietene, ca nu cumva să ajungem prea târziu și prea târziu nu va fi niciodată. A venit la îndemâna frâielor unde atârnau sub capul catârului. S-a oprit când a întâlnit ochii creaturii. — Oh, dragă servitor, văd răutate în privirea aceea atât de placită, da? Vrei să mă muști. Pacat. Sunt singurul care mușcă pe aici. A smuls hăţurile, evitând cu puţin dinţii care

plesneau, apoi se căţără pe spatele lat şi înclinat al catârului.

La douăzeci de pași de țărm și lumea se mișca în jurul lor, un vârtej miasmic de umbre închizându-se din toate părțile. Iskaral Pust îşi înclină capul, se uită în jur, apoi, mulţumit, se lăsă înapoi în timp ce catârul mergea mai departe.

*****

La o sută de bătăi ale inimii după ce Marele Preot al Umbrei a dispărut în lăcașul său, o femeie Dal Honese, ghemuită, cu părul sălbatic, s-a strecurat din niște tufișuri din apropiere, târând în spate un butoi mare de bere. Ținea apă, nu bere, iar capacul fusese desprins.

Mormăind și gâfâind din cauza efortului, Mogora se strădui să coboare butoiul în adâncuri. A înclinat-o într-o parte și – un rânjet în mare parte fără dinți pe trăsăturile ei încrețite – a privit o jumătate de duzină de tineri rechini de apă dulce alunecând ca șerpii în Marea Raraku.

Apoi a dat butoiul cu piciorul peste butoi și a ieșit din apă, un chicotesc scăpându-i în timp ce, cu un val de gesturi, a deschis un lavă și s-a aruncat în el.

*****

Împingând o umbră peste alta, Iskaral Pust a străbătut rapid zeci de leghe. Putea vedea pe jumătate, pe jumătate simți deșertul, colțurile și pliurile haotice ale arroyo și canionul prin care a trecut, dar nimic nu l-a interesat prea mult, până când, după aproape o zi întreagă de călătorie, a zărit cinci forme elegante care traversau etajul unei văi în față și în stânga lui.

A oprit catârul pe creastă și, cu ochii îngustându-se, a studiat formele îndepărtate. În mijlocul atacului unei rulote. — Pui aroganţi, mormăi el, apoi îşi băgă călcâiele în

flancurile catârului. „Incărcați, spun eu! Incarcă, ticălosule grasule!

Catârul a coborât panta la trap, gâjind zgomotos.

Cele cinci forme au prins sunetul și le-au întors capetele.

Ca unul, T'rolbarahl și-a schimbat direcția și acum a alergat spre Iskaral Pust.

Strigătele catârului s-au ridicat în ton.

Răspândindu-se, D'ivers curgea fără zgomot pe pământ. Furia și foamea năvăliră în fața lor într-un val aproape vizibil, puterea trosnind, coruscând între Warrenul Umbrei și lumea de dincolo.

Fiarele de ambele părți s-au întors pentru a intra dintr-o poziție de flancare, în timp ce cele trei din centru și-au eșalonat sincronizarea, intenționând să ajungă în succesiune rapidă.

Iskaral Pust avea probleme în a se concentra asupra lor, atât de zguduit și zvârcolit era pe spatele catârului. Când T'rolbarahl s-a apropiat de treizeci de pași, catârul sa oprit brusc. Iar Marele Preot al Umbrei a fost aruncat înainte, aruncându-se peste capul animalului.

Capul aplecându-se, săltând peste cap, apoi lovindu-se cu putere pe spate într-un strop de pietriș și praf.

Prima creatură a ajuns la el, cu antebrațele ridicate, ghearele dezvelite în timp ce naviga prin aer, apoi ateriza la locul în care căzuse Iskaral Pust – doar pentru a-l găsi că nu acolo. A doua și a treia fiare au experimentat un moment de confuzie când cariera a dispărut, apoi au simțit o prezență lângă ei. Capetele lor s-au răsucit, dar prea târziu, când un val de vrăjitorie a lovit în ei. Puterea forțată de umbră a crăpat ca fulgerul, iar creaturile au fost lovite în aer, lăsând în urma lor nori de sânge cețoși. Zcocnindu-se, amândoi au lovit pământul la cincisprezece pași depărtare, derapând apoi rostogolindu-se.

Cei doi D'ivers de flancare au atacat. Și, când Iskaral Pust a dispărut, s-au ciocnit, pieptele reverberând ca un tunet puternic, dinții și ghearele trecând prin piele. Sâsâind și mârâind, s-au îndepărtat unul de celălalt.

Reapărând la douăzeci de pași în spatele T'rolbarahl-ului, Iskaral Pust a dezlănțuit un alt val de vrăjitorie, a văzut cum lovitură pe rând pe fiecare dintre cele cinci fiare, a urmărit stropirea de sânge și trupurile prăbușindu-se, lovind frenetic în timp ce magia țesea plase pâlpâitoare în jurul lor.

Pietrele au izbucnit și au explodat pe pământ, sub ele, nisipul s-a aruncat în sus în gheizere ca niște sulițe și peste tot era sânge, care se biciuia în fire zdrențuite.

T'rolbarahl a dispărut, fugind de lagănul Umbrei în lume, unde s-au împrăștiat, toate gândurile despre caravană dispărură în timp ce panica le închidea gâtul cu mâinile invizibile.

Marele Preot al Umbrei își scoase praful de pe haine, apoi se îndreptă spre locul unde stătea catârul. — Ai fost de ajutor! Am putea să-i vânăm pe fiecare chiar acum, dar oh, nu, te-ai săturat să alergi. Cine credea că catârii merită patru picioare era un idiot! Ești cel mai inutil!

Bah! Apoi făcu o pauză și duse un deget noduros la buzele încrețite. — Dar stai, ce se întâmplă dacă s-au supărat cu adevărat? Și dacă ar decide să lupte până la capăt? Ce atunci? Dezordonat, oh, foarte dezordonat. Nu, cel mai bine lasă-le pentru ca altcineva să se ocupe. Nu trebuie să mă distras. Imaginați-vă, totuși! Provocarea Marelui Preot al Umbrei din toate cele șapte orașe! Mai prost decât pisicile, acel T'rolbarahl. Sunt total lipsit de simpatie.

S-a urcat înapoi pe catâr. — Ei bine, a fost distractiv, nu-i așa? Catâr prost. Cred că vom lua catâr la cină diseară, ce părere ai despre asta? Se cere sacrificiul suprem, în ceea ce vă privește, nu credeți? Ei bine, cui îi pasă ce crezi? Incotro acum? Mulțumesc zeilor, măcar unul dintre noi știe unde mergem. Așa, catârule, și acum repede. Trap, la naiba, trap!

Ocolind rulota, unde câinii încă lătrau, Iskaral Pust a început să schimbe din nou umbrele.

****

Amurgul sosise în lumea de dincolo, când ajunse la destinație, ținând în frâu catârul de la poalele unei stânci.

Vulturi s-au cățărat printre stâncile prăbușite, înghesuind o fisură, dar incapabili sau, deocamdată, nedorind să coboare în ea. O margine a acelei crevase era pătată de sânge uscat, iar printre pietre, pe o parte, se aflau rămășițele unei fiare moarte – devorate până la oase

și fâșii zdrențuite de către gropi, a fost totuși ușor de identificat. Unul dintre T' rolbarahl.

Vulturii au exprimat un cor de indignare când Marele Preot al Umbrei a descălecat și s-a apropiat. Scuipând blesteme, a alungat creaturile urâte, asemănătoare cu Mogora, apoi a coborât în crăpătură.

Adânc, aerul apropiat miroase a sânge și a carne putrezită.

Crevasa s-a îngustat puțin mai mult decât înălțimea unui bărbat, iar în aceasta era înfipt un cadavru. Iskaral Pust se aşeză lângă el. Și-a pus o mână pe umărul lat al figurii, departe de rupturile evidente ale brațului respectiv. — Câte zile, prietene? Ah, doar un Trell ar supraviețui asta. În primul rând, va trebui să te scoatem de aici și pentru asta am un catâr fidel și loial. Atunci, ei bine, atunci, vom vedea, nu-i așa?

****

Nici îndrăzneț, nici deosebit de loial, neînclinația catârului față de cooperare a încetinit considerabil sarcina de a extrage Mappo Runt și era întuneric complet când Trell a fost scos din fisură și târât pe un petic plat de nisip suflat de vânt.

Cele două fracturi compuse ale brațului stâng au fost cea mai mică dintre rănile uriașe ale lui Trell. Ambele picioare s-au rupt, iar o margine a fisurii smulsese o clapă mare de piele și carne de pe spatele lui Mappo – carnea expusă era plină de viermi, iar clapa de țesut, în cea mai mare parte agățată, era în mod clar de nesalvat, gri în centru și se înnegrise. marginile, mirosind a putregai. Iskaral Pust a tăiat-o și a aruncat-o înapoi în fisură.

Apoi se aplecă aproape și ascultă respirația Trell. Adancă, dar lent – încă o zi fără atenție și ar fi murit. Așa cum a fost, posibilitatea a rămas distinctă. — Ierburi, prietene, spuse Marele Preot în timp ce se apuca să cureţe rănile vizibile. — Și unguente High Denul, elixiruri, tincturi, unguente, cataplasme… am uitat vreunul? Nu, cred că nu. Leziuni interne, oh da, coaste zdrobite, toată partea aceea. Atât de mult sângerări înăuntru, dar, evident, nu sunt suficiente pentru a te ucide pe loc. Remarcabil. Ești

aproape la fel de încăpățânat ca servitorul meu de aici... El ridică privirea. „Tu, fiară, așezați cortul și porniți-ne focul! Fă asta și apoi poate te voi hrăni și nu, hee hee, mă hrănesc cu tine...

'Esti un idiot!' Acest strigăt venea din întuneric într-o parte, iar o clipă mai târziu Mogora apăru din întuneric.

Întunericul, da, asta explică totul. — Ce cauţi aici, mârgă?

— Salvarea lui Mappo, desigur.

'Ce? L-am salvat deja!

— Să-l salvez de tine, am vrut să spun! Ea s-a apropiat mai mult. — Ce-i fiola aia din mâna ta? Acesta este veninul de paralt! Ai naibii de idiot, aveai de gând să-l omori! După toate prin care a trecut!

— Paralt? Așa e, soție, este paralt. Ai sosit, așa că eram pe cale să-l beau.

— Te-am văzut că te-ai ocupat de acel T'rolbarahl, Iskaral Pust.

'Ai făcut?' Făcu o pauză, plecă capul. „Acum adorația ei este completă!

Cum a putut să nu mă adore? Trebuie să fie aproape de închinare până acum. De aceea m-a urmărit tot drumul. Ea nu se satură de mine. Este la fel cu toată lumea – pur și simplu nu se pot sătura de mine...

„Cel mai puternic Mare Preot al Umbrei”, a spus Mogora în timp ce scotea diverși unguenți vindecători din haita ei, „nu poate supraviețui fără o femeie bună alături de el. Dacă nu, mă ai, așa că obișnuiește-te, vrăjitor. Acum, dă-mi drumul ca să mă pot ocupa de acest biet Trell nefericit.

Iskaral Pust se dădu înapoi. 'Deci ce fac acum? M-ai făcut inutil, femeie!

— Nu e greu, soțule. Fă-ne tabăra.

— I-am spus deja catârului meu să facă asta.

— E un catâr, idiotule... Cuvintele ei dispărură în timp ce observă sclipirea luminii focului într-o parte. Întorcându-se, ea studie cortul mare de pânză, ridicat cu pricepere, și vatra cu inele de piatră, unde o oală cu apă aburi deja sub un trepied. În apropiere stătea catârul, mâncând din sacul său de ovăz. Mogora se încruntă, apoi clătină din cap și se întoarse la muncă. — Așadar, ai grijă la ceai. Fii de folos!'

'Am fost de folos! Până ai sosit și ai încurcat totul! Cel mai puternic Mare Preot din șapte orașe nu are nevoie de o femeie! De fapt, acesta este ultimul lucru de care are nevoie!

— Nu ai putut vindeca o unghie, Iskaral Pust. Acest Trell are otrava neagră în vene, șarpele sclipitor. Vom avea nevoie de mai mult decât High Denul pentru asta...

'Oh, iată-ne! Toate gunoaiele tale vrăjitoare. Înaltul Denul va cuceri otrava neagră...

— Poate, dar carnea moartă va rămâne moartă. Va fi schilod, pe jumătate nebun, inimile îi vor slăbi.' Ea făcu o pauză și se uită la el.

— Shadowthrone te-a trimis să-l găsești, nu-i așa? De ce?'

Iskaral Pust a zâmbit dulce. — Oh, acum e suspicios, nu-i așa? Dar nu-i voi spune nimic. Cu excepția indicii, a modestului indiciu al vastei mele cunoștințe. Da, într-adevăr, cunosc mintea dragului meu zeu – și este o minte întortocheată, haotică, nesăbuită. De fapt, știu atât de multe că sunt fără cuvinte – hah, uită-te la ea, ochii aceia de gândac îngustându-se suspicios, de parcă îndrăznește să devină conștientă de ignoranța mea profundă în toate chestiunile legate de zeul meu iubit și idiot. Îndrăznește și m-ar provoca deschis. Bineînțeles, m-aș prăbuși înainte de atacul acela. Făcu o pauză, își refăcu zâmbetul, apoi își întinse mâinile și spuse: „Dulce Mogora, Marele Preot al Umbrei trebuie să aibă secretele sale, păstrate chiar și de la soția lui, vai. Așa că te implor să nu mă apeși asupra asta, altfel suferi mânia întâmplătoare a Shadowthrone...

— Ești un complet prost, Iskaral Pust.

— Lasă-o să creadă asta, spuse el, apoi adăugă un chicotit. „Acum se va întreba de ce am râs – nu, nu am râs, ci am chicotit, ceea ce, luând în considerare toate lucrurile, este mult mai alarmant. Adică, a sunat ca un chicotit, așa că trebuie să fi fost unul, deși este primul pe care l-am încercat sau l-am auzit vreodată. În timp ce un chicot, ei bine, asta e diferit. Nu sunt suficient de gras să chicotesc, vai. Uneori îmi doresc...

— Du-te să stai lângă focul catârului tău, spuse Mogora. — Trebuie să-mi pregătesc ritualul.

— Vezi cum a dezamăgit-o chicotul acela! Bineînțeles, draga mea, du-te și te joci cu micul tău ritual, asta e dragă. În timp ce fac ceai pentru mine și catârul meu.

****

Încălzit de flăcări și de ceaiul lui de tralb, Iskaral Pust îl urmărea – cât de bine a putut în întuneric – pe Mogora la lucru. Mai întâi, ea a asamblat bucăți mari de piatră, fiecare ruptă, crăpată sau rugoasă în alt mod, și le-a așezat în nisip, creând o elipsă care cuprindea Trell. Apoi a urinat peste aceste stânci, reușind acest lucru cu un extraordinar jumate crab, jumătate pui, cu picioare largi, călărându-se pe pietre și făcându-se lat până se întoarce la locul pe care îl începuse. Iskaral s-a mirat de controlul superior al mușchilor, ca să nu mai vorbim de volumul mare, pe care Mogora îl poseda evident. În ultimii câțiva ani, propriile sale eforturi de a urina au avut un succes mixt, până când chiar și pornirea și oprirea acum părea cea mai mare dintre provocări viscerale.

Mulțumită de nălucirea ei, Mogora a început apoi să-și smulgă firele de păr din cap. Nu avea atât de multe acolo sus, iar cei pe care i-a ales păreau atât de adânc înrădăcinați, încât Iskaral se temea că nu-și va dezumfla craniul cu fiecare smucitură reușită. Nerăbdarea lui de a vedea așa ceva nu a produs decât o dezamăgire, deoarece, cu șapte fire de păr lungi și câruși într-o mână, Mogora păși în elipsă, cu un picior plantat de fiecare parte a trunchiului lui Trell. Apoi, mormăind ceva vrăjitor, ea aruncă firele de păr în întunericul de cerneală de deasupra capului.

Instinctul îi călăuzi privirea în sus, după acele fire argintii, și a fost oarecum alarmat să vadă că stelele dispăruseră deasupra capului.

În timp ce, la orizont, au rămas ascuțite și strălucitoare. — Doamne, femeie! Ce ai facut?'

Ignorându-l, ea ieși înapoi din elipsă și începu să cânte în limba femeii, care, desigur, era de neînțeles pentru urechile lui Iskaral. Așa cum Limba Bărbatului – pe care Mogora l-a numit farfurie – depășea capacitatea ei de a înțelege. Motivul pentru asta, știa Iskaral Pust, era că Limbajul Bărbatului era o farfurie, concepută special pentru a deruta femeile. Este un fapt că bărbații nu au nevoie de cuvinte, dar femeile au nevoie. Avem penisuri, până la urmă. Cine are nevoie de cuvinte când ai penis? În timp ce la femei există doi sâni, care invită la conversație, la fel cum un spate bun prezintă punctuația perfectă, ceva ce știe orice bărbat.

Ce e în neregulă cu lumea? Întrebați un bărbat și el vă spune: „Nu întreba”.

Intreabă o femeie și vei muri de bătrânețe înainte ca ea să termine. Hah.

Hah ha.

Fluxuri ciudate de gossamer au început să coboare prin lumina reflectată a focului, așezându-se pe corpul Trellului.

'Ce sunt acelea?' întrebă Iskaral. Apoi a început când cineva își peria antebrațul și a văzut că era o mătase de păianjen, iar la un capăt era păianjenul, mic ca un acarian. Se uită alarmat spre cer. — Sunt păianjeni acolo sus? Ce nebunie este asta? Ce caută ei acolo sus?

'Liniște.'

'Raspunde-mi!'

— Cerul este plin de păianjeni, soțule. Ele plutesc pe vânt. Acum ți-am răspuns, așa de aproape de gura ta, ca nu cumva să trimit câteva mii dintre surorile mele în ea.

Dinții i-au pocnit și s-a apropiat mai mult de vatră. Ardeți, lucruri oribile. A arde!

Șuvițele de pânză au acoperit Trell acum. Mii, zeci, sute de mii – păianjenii se înfășurau pe tot corpul lui Mappo Runt.

— Și acum, spuse Mogora, este timpul pentru lună.

Întunericul de deasupra capului a dispărut într-o înflorire bruscă de lumină argintie, incandescentă. Târâind, Iskaral Pust căzu pe spate, atât de alarmantă a fost transformarea și se trezi privind fix în sus la o lună plină masivă, atârnând atât de jos încât părea la îndemână. Dacă ar fi îndrăznit. Ceea ce nu a făcut. — Ai coborât luna! Esti suparat? O să se prăbușească peste noi!

'Oh opreste-te. Doar așa pare – ei bine, poate că l-am înghiontat puțin – dar ți-am spus că este un ritual serios, nu-i așa?

— Ce ai făcut cu luna?

Ea a râs maniac. — E doar micul meu ritual, dragă.

Cum vă place?'

'Fa-l sa plece!'

'Speriat? Ar trebui să fii! Sunt o femeie! O vrajitoare! Așa că de ce nu-ți târești pur și simplu acel slăbănog din spatele tău în cortul ăla și te înghesui, dragă soț. Aceasta este puterea reală, aici, magie adevărată!'

— Nu, nu este! Adică, nu e magie vrăjitoare, nu Dal Honese – nu știu ce este asta...

— Ai dreptate, nu. Acum fii un băiețel bun și dormi, Iskaral Pust, în timp ce eu mă apuc să salvez viața mizerabilă a acestui Trell.

Iskaral s-a gândit să argumenteze, apoi a hotărât să nu facă asta. S-a târât în cort.

Din afară: „Ești chibzuit, Iskaral?”

Oh, taci.

****

Lostara Yil deschise ochii, apoi se ridică încet.

O siluetă îmbrăcată cenușiu stătea lângă un portal arcuit de piatră, cu spatele la ea. Pereți tăiați grosolan pe ambele părți, formând o cameră circulară cu Lostara – care stătuse întins pe un altar – în centru.

Lumina lunii pătrundea din fața figurii, dar părea să alunece în mișcare vizibilă. De parcă luna de dincolo s-ar arunca din cer.

'Ce-?' întrebă ea, apoi începu să tușească necontrolat, durerea ascuțită mușcând-o în plămâni. În cele din urmă și-a revenit, ea a clipit din lacrimi din ochi, și-a ridicat ochii din nou.

Acum se înfrunta cu ea.

Dansatorul din umbră. Dumnezeul. Cotilion. Aparent, ca răspuns la întrebarea ei inițială, el a spus: „Nu sunt sigur. Unele vrăjitorie neplăcute sunt la lucru, undeva în deșert. Lumina lunii a fost... furată. Recunosc că nu am mai văzut așa ceva până acum.

Chiar în timp ce vorbea, amintirile lui Lostara s-au întors în grabă. tu

Ghatan. Flăcări, peste tot. Caldura dogoritoare. Arsuri sălbatice – oh, cum carnea ei țipa durerea – „Ce... ce sa întâmplat cu mine?”

— Oh, asta ai vrut să spui. Scuzele mele, Lostara Yil. Ei bine, pe scurt, te-am scos din foc. Desigur, este foarte rar ca un zeu să intervină, dar T'riss a deschis ușa cu piciorul...

— T'riss?

— Regina viselor. Stabiliți precedentul, așa cum ar fi. Majoritatea hainelor tale s-au ars – îmi cer scuze dacă le găsești pe cele noi care nu sunt pe placul tău.

Ea se uită în jos la schimbul țesut aspru care o acoperea.

— O tunică de neofit, spuse Cotillion. — Te afli într-un templu al lui Rashan, unul secret. Abandonat de rebeliune,

cred. Suntem la o legă și jumătate de ceea ce a fost Y'Ghatan, la patruzeci și ceva de pași la nord de Sotka Road. Templul este bine ascuns. Făcu un semn cu o mână înmănușată către arcada. — Acesta este singurul mijloc de intrare și ieșire.

— De ce... de ce m-ai salvat?

El a ezitat. — Va veni o vreme, Lostara Yil, când te vei confrunta cu o alegere. Una îngrozitoare.

— Ce fel de alegere?

A studiat-o o clipă, apoi a întrebat-o: „Cât de adânci sunt sentimentele tale pentru Pearl?”.

Ea a început, apoi a ridicat din umeri. — O pasiune de moment. Din fericire a trecut. În plus, el este o companie neplăcută în aceste zile.

— Pot să înțeleg asta, spuse Cotillion, oarecum enigmatic. — Va trebui să alegi, Lostara Yil, între loialitatea ta față de Adjunct... și tot ceea ce reprezintă Pearl.

— Între adjunct și împărăteasă? Nu are niciun sens-'

O opri cu mâna ridicată. — Nu trebuie să te decizi imediat, Lostara. De fapt, m-aș sfătui împotriva asta. Tot ce vă cer este să luați în considerare întrebarea, deocamdată.

'Ce se întâmplă? Ce știi, Cotillion? Plănuiești să te răzbuni împotriva lui Laseen?

Sprâncenele i se ridicară. — Nu, nimic de genul ăsta. De fapt, nu sunt direct implicat în această... chestiune. Momentan, oricum. Într-adevăr, adevărul este că nu fac decât să anticipez anumite lucruri, dintre care unele se pot întâmpla, altele nu. Se îndreptă din nou spre portal. — Există mâncare lângă altar. Așteptați până în zori, apoi plecați de aici. Până la drum. Unde vei găsi... binevenit companie. Povestea ta este aceasta: ai găsit o cale de ieșire din oraș, apoi, orbit de fum, te-ai împiedicat, te-ai lovit la cap și și-ai pierdut cunoștința. Când te-ai trezit, al Paisprezecelea a dispărut. Memoria ta este neregulată, desigur.

— Da, este, Cotillion.

Se întoarse la tonul ei, zâmbind pe jumătate. — Ți-e teamă că îmi ești acum dator, Lostara Yil. Și că într-o zi mă voi întoarce la tine, cerând plata.

— Așa funcționează zeii, nu-i așa?

— Unii dintre ei, da. Dar vezi, Lostara Yil, ce am făcut pentru tine în Y'

Ghatan acum patru zile a fost rambursarea mea, a unei datorii pe care o aveam.

— Ce datorie?

Acum se adunau umbre în jurul lui Cotillion, iar ea abia îi auzi răspunsul: „Uiți, te-am văzut odată dansând...” Și apoi dispăru.

Lumina lunii i se scurgea în urma ca argintul. Și ea a stat o vreme, scăldată în lumina ei, luând în considerare cuvintele lui.

****

Sforăit din cort. Mogora stătea pe o piatră plată la cinci pași de focul pe moarte. Dacă ar fi fost treaz, Iskaral Pust ar fi uşurat. La urma urmei, luna era înapoi acolo unde îi era locul. Nu că ea chiar l-ar fi mutat. Ar fi fost într-adevăr foarte greu și, în plus, ar fi atras mult prea multă atenție. Dar ea îi îndepărtase puterea, oarecum, pentru scurt timp, suficient pentru a realiza vindecarea mai profundă pe care Trell o ceruse.

Cineva a pășit din umbră. Făcu un cerc lent în jurul formei culcate și nemișcate a lui Mappo Trell, apoi se opri și se uită la Mogora.

Ea s-a încruntat, apoi a făcut un semn din cap spre cort. — Iskaral Pust, el este Magii din Umbra Casei Înalte, nu-i așa?

— Vindecare impresionantă, Mogora, observă Cotillion. — Înțelegi, desigur, că darul poate fi într-adevăr un blestem.

— L-ai trimis pe Pust aici să-l găsească!

— Shadowthrone, de fapt, nu eu. Din acest motiv, nu pot spune dacă mila a contat pentru ceva în decizia lui.

Mogora aruncă din nou o privire spre cort. — Magi... idiotul ăla blajinitor.

Cotillion se uita fix la ea, apoi spuse: — Ești unul dintre ai lui Ardata, nu-i așa?

Ea a virat într-o masă de păianjeni.

Zeul i-a privit cum au fugit în fiecare crăpătură și, câteva clipe mai târziu, au dispărut. Oftă, aruncă o ultimă privire în jur, întâlnindu-se momentan cu ochii calmi ai catârului, apoi dispăru într-un vârtej curgător de umbre.

Capitolul zece

Când ziua nu cunoștea decât întuneric, vântul un cerșetor mut care agita cenușa și stelele în bazinele abandonate de sub vechiul zid de sprijin, acolo unde râurile albe de nisip alunecă grăunte cu bob în nevăzut, iar fiecare fundație este doar o clipă dintr-un zdruncinarea orizontului, m-am trezit printre prieteni și așa am fost în largul meu cu modesta mea listă de rămas-bun.

Soldat pe moarte

Fisher kel Tath Ei au ieșit din luptă în duhoarea fumului și a cenușei și în fața lor, în lumina crescândă a zorilor, s-a ridicat un oraș distrus.

Cei trei au rămas nemișcați o vreme, tăcuți, fiecare căutând să înțeleagă această priveliște.

Stormy a fost primul care a vorbit. — Se pare că Imperial Warren s-a vărsat aici.

Cenușă și aer mort, lumina părând apatic – Kalam nu a fost surprins de observația marinarului. Tocmai părăsiseră un loc de moarte și dezolare, doar pentru a se găsi în altul. — Încă o recunosc, spuse asasinul. — Y'Ghatan. Stormy tuși, apoi scuipă. — Un asediu.

— Armata a mers mai departe, observă Quick Ben, studiind urmele și gunoaiele unde fusese tabăra principală. — Vest.

Stormy mormăi, apoi spuse: „Uită-te la golul acela din perete. Muniții Moranth, un întreg blestemat de căruță, aș spune.

Un râu vâscos curgea prin acel gol și, nemișcat acum, strălucea în lumina dimineții. Sticla si metale topite. A fost o furtună de foc, îşi dădu seama Kalam. Inca unul pentru a-l chinui pe bietul Y'

Ghatan. Săpatorii au declanșat asta? — Ulei de măsline, spuse Quick Ben brusc. — Recolta de ulei trebuie să fi fost în oraș. A făcut o pauză, apoi a adăugat: — Mă face să mă întreb dacă a fost un accident.

Kalam aruncă o privire spre vrăjitor. — Pare puțin extrem, Quick.

În plus, din câte am auzit despre Leoman, nu e genul care să-și arunce propria viață.

— Presupunând că a stat suficient de mult.

— Am suferit pierderi aici, a spus Stormy. — E o movilă acolo, sub cenușa aceea. A arătat. — Înfricoșător de mare, cu excepția cazului în care includ morți rebeli.

— Le facem găuri separate, spuse Kalam, știind că Stormy știa și asta. Nimic din toate acestea nu arăta bine și au fost reticenți să recunoască asta. Nu cu voce tare. — Urmele par vechi de câteva zile, cel puțin. Presupun că ar trebui să ajungem din urmă cu al Paisprezecelea.

— Să încercăm mai întâi asta, spuse Quick Ben, strâmbând ochii spre orașul ruinat. — Există ceva... niște reziduuri... nu știu. Numai...'

— Argument sănătos din partea Înaltului Mag, spuse Stormy. 'Sunt convins.'

Kalam aruncă o privire spre movila de înmormântare în masă și se întrebă câți dintre prietenii lui zăceau prinși în acel pământ, nemișcați în întunericul etern, viermii și viermii deja activând pentru a lua tot ceea ce îi făcuse pe fiecare dintre ei unic. Nu era ceva la care îi plăcea să se gândească, dar dacă nu stătea aici și nu le mai dăruia câteva momente de gândire, atunci cine ar face-o?

****

Gunoiul carbonizat zăcea împrăștiat pe drum și în apartamente de ambele părți. Țălpii de cort încă la locul lor strângeau fragmente arse de pânză și, într-un șanț dincolo de curba drumului, în timp ce se îndrepta spre ceea ce odinioară era poarta orașului, o duzină de cadavre de cai umflate fuseseră aruncate, cu picioarele ridicate ca niște cioturi osoase de copaci. o mlaștină zburată. Duhoarea lucrurilor arse atârna în aerul nemișcat.

Apsalar reține drumul în timp ce scanarea ei lentă a devastării dinaintea ei se mișcă la o sută de pași înainte și la stânga ei. Se aşeză înapoi în şa, văzând familiaritatea în mersurile şi comportamentele a două dintre cele trei figuri care se îndreptau acum spre ceea ce mai rămăsese din Y'Ghatan. Telorast și Curdle s-au grăbit înapoi să-și flancheze calul.

— Vești groaznice, Not-Apsalar! a plâns Telorast. „Ne așteaptă trei oameni groaznici, dacă vom continua acest

curs. Dacă cauți să le distrugi, atunci, e bine. Vă dorim bine. Altfel, sugerez să evadăm. Acum.'

— Sunt de acord, adăugă Curdle, cu capul mic scheletic clătinându-se în timp ce creatura se plimba, se înclina, apoi se plimba din nou, cu coada răsturnând aerul.

Calul ei a ridicat o copită din față și scheletele demonice s-au împrăștiat, după ce aflase că apropierea aproape de fiară era un lucru perfid.

— Îi cunosc pe doi dintre ei, spuse Apsalar. — În plus, ne-au văzut. Își împinse călătura înainte, mergând-o încet spre mag, tovarășul lui asasin și soldatul Malazan, toți care își schimbaseră acum direcția și se apropiaseră cu un pas măsurat.

— Ne vor anihila! şuieră Telorast. — Îmi dau seama... oh, magul ăla, nu e drăguț, deloc...

Cele două creaturi mici au alergat să se adăpostească.

Anihilare. Posibilitatea a existat, a permis Apsalar, având în vedere istoria pe care a împărtășit-o cu Quick Ben și Kalam Mekhar. Apoi, din nou, ei știau de posesie și de atunci ea călătorise cu Kalam luni de zile, mai întâi prin Adâncul Căutător, de la Darujhistan până la Ehrlitan, timp în care nu se întâmplase nimic neplăcut. Acest lucru i-a ușurat mintea oarecum în timp ce aștepta să vină.

Kalam a fost primul care a vorbit. — Puține lucruri în lume au sens, Apsalar.

Ea a ridicat din umeri. — Fiecare dintre noi am avut călătoriile noastre, Kalam Mekhar. Eu, unul, nu sunt deosebit de surprins să văd că drumurile noastre converg din nou.

„Acum,” spuse Quick Ben, „este o afirmație alarmantă. Dacă nu ești aici pentru a satisface dorința de răzbunare a Shadowthrone, nu există niciun motiv posibil ca drumurile noastre să convergă. Nu aici. Nu acum. Cu siguranță nu am fost împins și tras de vreun zeu complice...

— Ai aura lui Hood despre tine, Quick Ben, spuse Apsalar, o observație care îi surprinse clar pe Kalam și pe soldat. „Asemenea reziduuri provin doar din conversațiile lungi cu Domnul Morții și așa că, deși ai putea pretinde libertatea pentru tine, poate că motivele tale pentru ceea ce faci și unde alegi să mergi sunt mai puțin ale tale decât ai vrea să creadă alții. Sau, de altfel, decât ceea ce ai vrea să crezi. Privirea ei alunecă spre Kalam. '

În timp ce asasinul a cunoscut prezența lui Cotillion, doar cu puțin timp în urmă. Și în ceea ce privește acest soldat Falari de aici, spiritul său este legat de un T'lan

Imass și de Focul Vieții care trece drept închinare printre T'lan Imass. Astfel, focul, umbra și moartea, adunate împreună, chiar dacă forțele și zeii unor astfel de forțe găsesc alinierea împotriva unui singur dușman. Cu toate acestea, simt că ar trebui să vă avertizez pe toți – acel dușman nu mai este singular și, poate, nu a fost niciodată. Și alianțele actuale s-ar putea să nu dureze.

— Ce este cu toate astea, a spus Quick Ben, de care nu mă bucur?

Kalam se rotunjește spre vrăjitor. — Poate, Quick, simți ceva din dorința mea – pe care abia o rețin – de a-mi pune pumnul în fața ta. Domnul morții? Ce sa întâmplat, în numele Abisului, la Black Coral?

— Experiență, se răsti vrăjitorul, cu ochii încă pe Apsalar. — Așa sa întâmplat. În tot acel război blestemat împotriva lui Pannion Domin. Acest lucru ar fi trebuit să fie evident încă de la început – unirea Dujek cu Caladan Brood a fost pur și simplu prima și cea mai flagrantă încălcare a regulilor.

— Deci acum lucrezi pentru Hood?

— Nici măcar aproape, Kalam. Pentru a întinde un joc de cuvinte, Hood știe că lucra pentru mine.

'A fost? Si acum?'

— Și acum, dădu el din cap spre Apsalar, după cum spune ea, zeii sunt în război. El a ridicat din umeri, dar a fost o ridicare din umeri neliniștită. — Trebuie să îmi fac o idee despre cele două părți, Kalam. Trebuie să pun întrebări. Am nevoie de răspunsuri.

— Și Hood le furnizează?

Privirea pe care i-a aruncat asasinului a fost supărătoare, aproape neînțeleasă. '

Încet.'

— Și ce primește Hood de la tine?

Vrăjitorul se înfrână. — Ați încercat vreodată să răsuciți brațul unui mort? Nu merge!' Privirea lui se schimbă între Kalam și Apsalar. 'Asculta. Îți amintești jocurile pe care le-au jucat Hedge și Fid? Cu Puntea Dragonilor? Idioti, dar nu conteaza asta. Ideea este că ei au inventat regulile pe măsură ce au mers, și asta fac, bine? Doamne, chiar și un geniu ca mine are limite!

Un pufnit din partea soldatului Falari, iar Apsalar l-a văzut dezvelind dinții.

Vrăjitorul păși spre el. — Ajunge, Stormy! Tu și blestemata ta sabie de piatră! A făcut cu mâna sălbatic orașul Y'Ghatan. — Vă miroase dulce?

— Ceea ce ar mirosi și mai dulce este Inaltul Mag al Adjunctului tocat și servit într-o tocană lui Hood însuși. Întinse mâna spre sabia Imass, zâmbetul i se lărgi. „Și eu sunt doar omul care trebuie să...”

— Stabiliți-vă, voi doi, spuse Kalam. — În regulă, Apsalar, suntem cu toții aici și asta e ciudat, dar nu atât de ciudat pe cât ar trebui să fie. Nu contează.' A făcut un gest care i-a cuprins pe sine, pe Quick Ben și pe Stormy. — Ne întoarcem la Armata a Paisprezecea. Sau, vom fi, odată ce vom ocoli orașul și Quick va fi mulțumit că este la fel de mort pe cât pare...

— Oh, a întrerupt vrăjitorul, a murit în regulă. Totuși, ocolim ruinele. Arătă cu degetul spre Apsalar. — Cât despre tine, femeie, nu călătorești singură, nu-i așa? Unde se ascund? Și care sunt ei? Familiari?

„Le-ai putea numi așa”, a răspuns ea.

— Unde se ascund? a cerut din nou rapid Ben.

'Nu sunt sigur. În apropiere, bănuiesc. Sunt... timizi. Și nu mai adăugă nimic, deocamdată, mulțumită așa cum era de încruntarea răspunsului a vrăjitorului.

— Unde te duci, Apsalar, întrebă Kalam?

Sprâncenele ei s-au ridicat. — Desigur, cu tine.

Își dădea seama că acest lucru nu le făcea prea mult pe plac, dar ei nu mai exprimau nicio obiecţie. În ceea ce o privea, aceasta a fost o concluzie perfectă pentru această parte a călătoriei ei. Căci aceasta a coincis cu sarcina ei cea mai presantă – ținta finală a asasinatului. Singurul care nu putea fi ignorat.

Întotdeauna îl cunoscuse pe Cotillion drept un nenorocit cel mai subtil.

****

— Bine, atunci, spuse sergentul Hellian, care dintre voi vrea să fie noul meu caporal?

Touchy și Brethless schimbară priviri.

'Ce?' întrebă Touchy. 'Ne? Dar ai pe Balgrid și Tavos Pond, acum. Sau chiar-'

„Este noua mea echipă și eu decid aceste lucruri”. Ea s-a uitat la ceilalți soldați. — Balgrid este un mag. La fel și iazul Tavos. Se încruntă la cei doi bărbați. „Nu-mi plac

magii, ei mereu dispar, chiar atunci când vrei să-i întrebi ceva". Privirea ei alunecă spre ultimii doi soldați. — Poate că este un sapator și destul de spus despre asta, iar Lutes este vindecătorul nostru. Asta lasă... Hellian și-a întors atenția asupra gemenilor, „voi doi".

— Bine, spuse Touchy. — Voi fi caporal.

— Așteaptă, spuse Brethless. „Vreau să fiu caporal! Nu primesc ordine de la el, sergent. Nicio sansa. Am creierul, știi...

Touchy pufni. — Atunci, pentru că nu știai ce să faci cu ele, le-ai aruncat.

— Ești un mincinos mare și gras, Touchy...

'Liniște!' Hellian întinse mâna spre sabia ei. Dar apoi și-a amintit și a scos în schimb un cuțit. — Încă un cuvânt oricare dintre voi și mă voi tăia.

Echipa s-a uitat la ea.

„Sunt femeie, vezi, și cu femeile, așa ne comportăm cu bărbații. Sunteți cu toții bărbați. Dă-mi necazuri și o să-mi înfig acest cuțit în braț. Sau picior.

Sau poate voi tăia un mamelon. Și voi nenorociților va trebui să trăiți cu asta. Pentru restul zilelor tale, va trebui să trăiești cu faptul că ai fost atât de nemernici încât Hellian a mers și s-a desfigurat.

Nimeni nu a vorbit.

Zâmbind, Hellian puse din nou cuțitul în teacă. 'Bun. Acum, Touchy și Brithless, m-am hotărât. Sunteți amândoi caporali. Acolo.'

— Dar dacă vreau să-i comand pe Brithless...

— Ei bine, nu poţi.

Brethless ridică un deget. — Stai, ce se întâmplă dacă dăm ordine diferite celorlalți?

„Nu-ți face griji pentru asta", a spus poate, „oricum nu te vom asculta. Sunteți amândoi idioți, dar dacă sergentul vrea să vă facă caporali, e bine. Nu ne pasă. Idioții sunt caporali buni.

— În regulă, spuse Hellian ridicându-se, e rezolvat. Acum, nimeni nu se rătăcește, din moment ce căpitanul vrea să fim pregătiți să marșăm. Ea s-a îndepărtat, în sus spre creastă. Gândire.

Căpitanul îl târase pe Urb și îl făcuse sergent. Nebunie. Acea veche regulă despre idioții care făceau caporali buni s-a extins evident și la sergenți, dar ea nu putea face nimic în privința asta. În plus, s-ar putea să meargă să-l omoare și apoi ar fi probleme. Urb era mare, la urma urmei, și nu erau prea multe locuri în care să-și ascundă trupul. Oricum,

nu pe aici, a concluzionat ea, scanând stâncile sparte, cărămizile și cioburi de oală împrăștiate pe pantă.

Trebuiau să găsească un sat. Putea să-și schimbe cuțitul – nu, asta nu ar funcționa, deoarece i-ar strica amenințarea și echipa s-ar putea revolta. Doar dacă, data viitoare, ea a adăugat cuie la armele posibile – să-și zgârie ochii, așa ceva. Ea își aruncă privirea în jos la unghiile ei – oh, în mare parte dispăruse. Ce mizerie...

****

— Uită-te la ea, spuse poate. „Ne spune să nu ne rătăcim, atunci ce face ea? Se rătăcește. Găsește o creastă să faci ce? De ce, uită-te la unghiile ei. Ooh, sunt ciobite! Doamne, avem o femeie adevărată pentru blestemul nostru de sergent Hood...

— Nu este o femeie adevărată, spuse Touchy. — N-o cunoști deloc, sapper. Acum, eu și Brethless, am fost doi dintre bieții proști care au venit primii la templul din Kartool, unde a început tot acest coșmar.

'Despre ce vorbesti?' întrebă Balgrid.

„Cineva a mers și i-a măcelărit pe toți preoții din templul D’rek, iar noi am fost primii la fața locului. Oricum, știi cum merge asta.

Acela era cartierul nostru, nu? Nu că am putea patrula în temple, desigur, așa că nu eram de vină. Dar de când bunul simț contează pentru ceva în imperiu? Deci, au trebuit să ne trimită.

Sper să fiu ucis, așa că nimic nu iese...

— Tocmai s-a întâmplat, spuse Tavos Pond, scărpinând sub bandajele aspre, cu cruste care îi învăluiau pe o parte a feței.

'Despre ce vorbesti?' întrebă Balgrid din nou. — Și ce face sergentul acolo?

Poate s-a uitat la Lutes. — E încă surd. Fă ceva!'

— Se va întoarce, răspunse vindecatorul, ridicând din umeri. 'Mai ales. Este nevoie de timp, asta-i tot.

— Oricum, reluă Touchy, nu este o femeie adevărată. Ea bea-'

— Așa, interveni Brethless, și de ce bea? De ce, îi este frică de păianjeni!

— Nu contează, a replicat fratele său. — Și acum a rămas treaz și asta e rău. Ascultați, toți...

'Ce?' întrebă Balgrid.

— Ascultă, ceilalți, o ținem beată și totul va fi bine...

— Idiotule, spuse poate. — Probabil că nu ai prins pe cine a ucis toți preoții aia pentru că sergentul tău era beat. Ea a făcut bine în Y'

Ghatan, sau ai uitat? Ești în viață din cauza ei.

— Asta se va dispărea, sapător. Doar asteapta. Adică, uită-te la ea – se bate cu unghiile!

****

Gesler știa că nu a fost niciodată ușoară să adopți trupe grele într-o echipă. Nu au gândit normal; de fapt, sergentul nici măcar nu era sigur că erau oameni. Undeva între un Imass în carne și oase și un Barghast, poate. Și acum avea patru dintre ele. Shortnose, Flashwit, Uru Hela și Mayfly. Flashwit ar putea, probabil, să smulgă un bou și, în plus, ea era Napan, deși acei ochi verzi uimitori veneau din altă parte; iar Nasul Scurt părea să aibă obiceiul de a-și pierde părți ale corpului și nu se știa cât de departe depășise asta dincolo de nasul și urechea lipsă. Uru era o blestemată de Korelri care probabil fusese destinată Stormwall-ului înainte de a se depozita la bordul unui negustor Jakatakan, ceea ce înseamnă că simțea că nu datorează nimănui nimic. Mayfly a fost ușor de încurcat, dar în mod clar la fel de dur precum au venit.

Și Heavies au venit duri. Ar trebui să-și ajusteze gândirea despre cum să lucreze echipa. Dar dacă va apărea vreodată, Stormy îi va iubi pe aceștia.

Poate că într-un fel avea sens să reorganizăm echipele, dar Gesler nu era sigur de momentul în care căpitanul a avut loc. Oricum, era responsabilitatea lui Fist Keneb și probabil că ar prefera să despartă soldații care erau, unul și toți acum, veterani. Ei bine, asta era pentru blestemații de ofițeri să mestece. Ceea ce îl preocupa cel mai mult în acest moment, era faptul că erau în mare parte neînarmați și neblindați. O zeci de raiders sau chiar bandiți se întâlnesc cu ei și ar fi mai multe oase de Malazan care se

vor albi la soare. Trebuiau să se miște, să ajungă din urmă cu armata blestemata.

Își ațintí privirea pe drumul de vest, sus pe creastă. Hellian era deja acolo, a văzut. Luminată de soarele răsare. O femeie ciudată, dar trebuie să fi făcut ceva bine, să-și fi condus soldații prin acea mizerie.

Gesler nu s-a uitat înapoi la Y'Ghatan. De fiecare dată când făcuse asta înainte, imaginile s-au întors: Adevărul purta pe umăr pachetele de muniții, alergând în fum și flăcări. Fiddler și Cuttle alergând înapoi, departe de ceea ce urma. Nu, nu a meritat să aruncăm o ultimă privire înapoi la acel oraș blestemat.

Ce ai putea să iei din asta care să merite un lucru al naibii, oricum?

Leoman îi atrasese chiar înăuntru, făcuse din oraș o pânză din care nu exista scăpare – doar... noi am reușit, nu-i așa? Dar, câți nu au făcut-o?

Căpitanul le spusese. Peste două mii, nu-i așa? Toate pentru a ucide câteva sute de fanatici care probabil ar fi fost la fel de mulțumiți să se sinucidă pe ei înșiși și pe nimeni altcineva, pentru a face orice idee nebună și inutilă pentru care au simțit că merită să moară. La urma urmei, așa credeau fanaticii. Uciderea Malazanilor a îndulcit pur și simplu o masă finală deja dulce. Toate pentru a face ochii lui Dumnezeu să strălucească.

Atenție, lustruiește orice suficient de mult și va începe să strălucească.

Soarele și-a ridicat ochiul cu vezicule deasupra orizontului și era aproape timpul să înceapă marșul.

****

Zece, poate mai mulți pui, toți roz, încrețiți și zvârcoliți în interiorul unui cuib bătrân de martin care se dislocase dintr-un zid care exploda. Bottle se uită la ei, cu cuibul în mâini. Mama lor s-a lipit de umărul lui stâng, cu nasul zvâcnind de parcă ar fi contemplat un salt brusc – fie spre puietul ei neajutorat, fie spre gâtul lui Bottle.

— Relaxează-te, draga mea, șopti el. — Sunt la fel de mult ale mele, cât sunt ale tale.

Un sunet pe jumătate sufocat în apropiere, apoi o izbucnire de râs.

Bottle se uită cu privirea spre Smiles. — Nu înțelegi nimic, vacă mizerabilă.

— Nu pot să cred că vrei să iei chestia aia murdară cu tine. În regulă, ne-a scos, așa că acum lasă-l în pace. În plus, nu ai cum să-i ții în viață – ea trebuie să-i hrănească, corect, ceea ce înseamnă că trebuie să se încurce. Când va putea face asta? Suntem pe cale să mărșăm, prostule.

„Ne putem descurca”, a răspuns el. — Sunt creaturi tribale, șobolani. În plus, am căutat deja destulă mâncare – doar Y'Ghatan este cel care trebuie să mănânce mult, deocamdată. Puii doar alăptează.

— Încetează, mă îmbolnăvești. Sunt deja destui șobolani în lume, Bottle. Ia-o pe cea mare, sigur, dar lasă-le pe celelalte pentru păsări.

— Ea nu m-ar ierta niciodată.

****

Stând în apropiere, Koryk îi mai studie pe cei doi soldați încă o clipă, apoi se ridică.

— Nu merge departe, spuse Strings.

Jumătatea Seti mormăi un răspuns fără cuvinte, apoi se îndreptă spre capătul nordic îndepărtat al apartamentelor, unde gropi largi, adânci, pătrundeau pe pământ. A ajuns la marginea unuia și a privit în jos. Cu mult timp în urmă, aceste gropi dăduseră lut pentru olari, pe vremea când era apă aproape de suprafață. Când aceasta s-a secat, s-au dovedit utile pentru eliminarea gunoiului, inclusiv a cadavrelor săracilor.

Gropile cele mai apropiate de zidurile orașului conțineau doar oase, grămezi albite, crăpate de soare printre fâșii zdrențuite de pânză de înmormântare.

A stat deasupra rămășițelor încă o clipă, apoi a coborât pe partea care se prăbușește.

Soldații pierduseră majoritatea oaselor lipite de armuri și uniforme. Părea potrivit, gândi Koryk, ca acești cetățeni morți de mult din Y'Ghatan să-și ofere a lor. La urma urmei, ne-am târât prin propriile oase ale orașului. Și nici măcar nu putem măsura ceea ce am lăsat în urmă.

Pînă la genunchi în oase, se uită în jur. Nu lipsesc fetișurile aici.

Mulțumit, a început să colecteze.

****

— Arăți al naibii de aproape gol fără toată armura aceea.

Caporalul Tarr se strâmbă. — Sunt al naibii de gol fără toată armura mea, sergent.

Zâmbind, Strings și-a întors privirea, căutând până l-a găsit pe Koryk, care era în proces de cățărare în pământ. Cel puțin, așa arăta de aici. Om ciudat, secretos. Apoi, din nou, dacă voia să se târască în pământ, asta era treaba lui. Atâta timp cât s-a prezentat la chemarea la marș.

Cuttle era lângă foc, turnând ultimul ceai, o băutură preparată dintr-o jumătate de duzină de plante locale pe care Bottle le identificase ca fiind plăcute la gust, deși fusese puțin înțelept cu privire la toxicitate.

După ce și-a cercetat o clipă echipa, sergentul a revenit să-și rade barba, ciocănind părul urât mirositor și înțepat cu cuțitul de tabără – singura armă care i-a rămas.

Unul dintre copiii aflați se atașase de el și stătea vizavi, privind cu ochii mari, fața rotundă mânjită cu cenușă și două dâre umede și murdare care îi coborau din nas. Își linsese buzele crude.

Strings făcu o pauză, miji la ea, apoi ridică o sprânceană. — Ai nevoie de o baie, fetiță. Va trebui să te aruncăm în primul flux pe care îl trecem.

Ea a făcut o față.

— Nu pot fi ajutat, continuă el. — Soldaților malazani din al Paisprezecelea li se cere să mențină un anumit nivel de curățenie. Până acum, căpitanul a fost ușor în privința asta, dar crede-mă, asta nu va dura... El a încetat când a văzut că ea nu mai asculta. Nici nu se uita la el, ci la ceva dincolo de umărul lui stâng. Corzile s-au răsucit pentru a-i urma privirea.

Și am văzut un călăreț și trei figuri pe jos. Coborând de pe drumul care înconjura Y'Ghatan. Venind spre ei.

De la o mică distanţă, în dreapta sergentului, l-a auzit pe Gesler spunând:

Asta e Stormy – aș recunoaște mersul acela cu ciocanul oriunde. Și Kalam și Quick. Nu o cunosc pe femeia de pe cal, totuși...

Dar eu fac. Corzile s-au ridicat. Am urcat panta pentru a-i întâlni. Îl auzi pe Gesler în spatele lui, urmărindu-l.

— Ia-ne Hood, spuse Strings, studiind mai întâi pe Apsalar, apoi pe Kalam și pe Quick Ben, jumătate din vechea echipă. 'Totul aici.'

Quick Ben se uita la Fiddler. — Te-ai bărbierit, spuse el. — Îmi amintește cât de tânăr ești – acea barbă te-a transformat într-un bătrân.

Făcu o pauză, apoi adăugă: — Fii frumos să-l ai pe Mallet aici cu noi.

„Uită,” spuse Strings, „se îngrașă în Darujhistan și ultimul lucru pe care și-ar dori să-l facă este să ne vadă din nou fețele urâte”. A tușit. '

Și presupun că Paran e și el acolo, cu picioarele în sus și sorbind vin Saltoan rece.

— Sa dovedit a fi un bun căpitan, spuse vrăjitorul după o clipă. '

Cine s-ar fi gândit, nu?

Strings ridică din cap spre femeia de pe cal. — Apsalar. Deci, unde este Crokus Younghand?

Ea a ridicat din umeri. — Acum îl cheamă Cutter, Lăutar.

Oh.

— În orice caz, continuă ea, ne-am despărţit acum ceva timp.

Stormy se apropie de Gesler. — L-am pierdut? el a intrebat.

Gesler îşi întoarse privirea, apoi dădu din cap.

'Ce s-a întâmplat?'

Strings a spus ca răspuns: „Adevărul ne-a salvat toate pielea, Stormy. A făcut ceea ce noi nu am putut face, când trebuia făcut. Și nici un cuvânt de plângere. Oricum, și-a dat viața pentru noi. Aș fi vrut să fi putut fi altfel... El clătină din cap. — Știu, e greu când sunt atât de tineri.

Acum erau lacrimi care curgeau pe fața arsă de soare a omului uriaș.

Fără să spună nimic, trecu pe lângă ei pe toți, coborând pe panta către Malazanii tăbărați. Gesler se uită, apoi îl urmă.

Nimeni nu a vorbit.

— Am avut un sentiment, spuse Quick Ben după un timp. „Ai făcut din Y”

Ghatan – dar cei al Paisprezecelea au mărșăluit deja.

Fiddler dădu din cap. — Trebuiau. Ciuma vine dinspre est. În plus, trebuie să fi părut imposibil – oricine prins în oraș a supraviețuit furtunii de foc.

— Cum ai reușit? întrebă Kalam.

— Suntem pe cale să marșăm, spuse Fiddler când Faradan Sort apăru, urcând pe drum. — Îți voi spune pe parcurs. Și Rapid, am un mag în echipa mea pe care vreau să-l cunoști – ne-a salvat pe toți.

'Ce vrei sa fac?' întrebă vrăjitorul. — Îi strânge mâna?

— Nu decât dacă vrei să te muște. Ha, uită-te la fața lui. Asta a meritat.

****

Podul era făcut din pietre negre, fiecare sculptată grosier, dar perfect montată. Destul de late pentru a găzdui două vagoane una lângă alta, deși nu existau bariere care flancheau treapta, iar marginile păreau uzate, sfărâmicioase, suficient de mult pentru a-l face pe Paran neliniștit. Mai ales că nu era nimic sub pod. Nimic. Cețuri cenușii într-o mare fără adâncime dedesubt. Cețuri cenușii înghițind podul însuși la douăzeci de pași distanță; cețuri cenușii respingând cerul deasupra capului.

Un tărâm pe jumătate născut, mort în naștere morta, aerul era rece, moale, mirosea a bazine de maree. Paran își trase mai strâns mantia pe umeri. — Ei bine, mormăi el, cam așa am văzut eu.

Forma fantomatică a lui Hedge, care stătea chiar la marginea podului masiv, s-a întors încet. — Ai mai fost aici, căpitane?

— Viziuni, răspunse el. 'Asta e tot. Trebuie să traversăm asta...

— Da, spuse sapătorul. — Într-o lume de mult uitată. Îi aparține lui Hood? Greu de spus.' Ochii cu glugă ai fantomei păreau să se miște, fixându-se pe Ganath. — Ar fi trebuit să te răzgândești, Jaghut.

Paran aruncă o privire spre ea. Imposibil să-i citesc expresia, dar atitudinea ei avea o rigiditate, o anumită febrilitate în mâinile pe care le ridică pentru a ridica gluga pelerina pe care o evocase.

— Da, spuse ea. 'Ar trebui sa am.'

— Acesta este mai vechi decât Holdurile, nu-i așa? a întrebat-o Paran. — Și tu o recunoști, nu-i așa, Ganath?

— Da, ca răspuns la ambele întrebări. Acest loc aparține lui Jaghut – propriilor noastre mituri. Aceasta este viziunea noastră despre lumea interlopă, Master of the Deck. Verdith'anath, Podul Morţii. Trebuie să găsești o altă cale, Ganoes Paran, pentru a-i găsi pe cei pe care îi cauți.

A scuturat din cap. — Nu, asta este, mă tem.

'Nu poate fi.'

'De ce?'

Ea nu a răspuns.

Paran a ezitat, apoi a spus: „Acesta este locul în viziunile mele. De unde trebuie să încep. Dar... ei bine, acele vise nu au plecat niciodată de aici – nu puteam să văd ce aveam în față, pe acest pod. Așadar, am avut asta, ceea ce vezi înaintea noastră și cunoștințele că numai o fantomă mă poate ghida. A studiat ceturile care învăluiau poteca de piatră. „Există două moduri de a vedea, am concluzionat în cele din urmă”.

— De a vedea ce? întrebă Ganath.

— Ei bine, lipsa acelor viziuni și bănuielile mele despre cum să procedez.

Aș putea să renunț la toate celelalte și să încerc să-i potolesc cu precizie, fără să mă rătăcesc niciodată – de teamă că s-ar dovedi dezastruos. Sau, aș putea vedea toate acele incertitudini ca oportunități și, astfel, aș putea să-mi las frâu maxim imaginației mele.

Hedge a făcut o mișcare de genul scuipatului, deși nimic nu i-a părăsit gura. — Înțeleg că ai ales-o pe cea din urmă, căpitane.

Paran dădu din cap, apoi se înfruntă din nou pe Jaghut. — În miturile tale, Ganath, cine sau ce păzește acest pod?

Ea clătină din cap. — Locul ăsta se află sub pământ, sub picioarele lui Hood. S-ar putea să cunoască foarte bine acest tărâm, dar nu ar pretinde că domină asupra lui... sau asupra locuitorilor săi. Acesta este un loc primordial, Master of the Deck, la fel ca acele forțe care îl numesc acasă. Este o vanitate să crezi că moartea are o singură manifestare. Ca și în toate lucrurile, stratul se așează peste strat și, în timp, cei mai adânci și mai întunecați devin uitate – totuși au modelat tot ceea ce se află deasupra. Ea păru să-l studieze pe Paran pentru o clipă, apoi spuse: — Porți o sabie otatarală.

— Fără tragere de inimă, a recunoscut el. — De cele mai multe ori îl țin îngropat lângă peretele din spate al moșiei lui Coll, în Darujhistan. Sunt surprins că ai simțit asta – teaca este făcută din fier și bronz și asta îi anulează efectul.

Jaghut a ridicat din umeri. — Bariera este imperfectă. Locuitorii din acest tărâm – dacă miturile dețin adevărul și o fac întotdeauna – preferă forța brută decât vrăjitorie. Sabia va fi doar o sabie.

— Ei bine, oricum nu plănuiam să-l folosesc.

„Așadar”, a spus Hedge, „tocmai începem drumul, peste acest pod și vedem ce vine pentru noi? Căpitane, s-ar putea să fiu un sapator, și unul mort, dar nici măcar eu nu cred că este o idee bună.

— Sigur că nu, spuse Paran. — Am plănuit pentru altceva. A scos din rucsac un obiect mic, cu spițe și circular, pe care l-a aruncat apoi pe pământ. — Nu ar trebui să dureze mult, spuse el. — Li s-a spus să stea aproape.

O clipă mai târziu, prin ceața din spatele lor au auzit sunete, tunetul copitelor, zgomotul greu al roților masive. A apărut o garnitură de cai, cu capetele zvârcolite, spumoase și cu ochi sălbatici, iar în spatele lor o trăsură cu șase roți. Gardienii stăteau agățați de diferite proeminențe ornamentate de pe flancurile trăsurii, unele dintre ele legate de hamuri de piele. Armele lor erau scoase și se uitau cu aprigă în ceață din toate părțile.

Șoferul se lăsă pe spate pe frâiele, scoțând un strigăt ciudat. Copitele bătând, trenul s-a dat înapoi, învârtind vagonul uriaș până la o oprire care plesnește și derapa.

Gardienii s-au dezamorsat și au plecat roii, stabilind un perimetru cu arbalete în afară și armate. Pe bancă, șoferul a pus frâna, a pus frâiele în jurul mânerului, apoi a scos un balon și a doborât conținutul în șapte înghițituri succesive. A eructat, a reușit balonul, l-a băgat în buzunar, apoi a coborât pe partea căruciorului. Deschise ușa laterală chiar dacă Paran surprinse mișcare prin fereastra cu gratii.

Bărbatul care își împingea drum era imens, îmbrăcat în mătăsuri ude, cu mâinile înțepenite și fața rotundă învelită în sudoare.

Paran a vorbit: — Trebuie să fii Karpolan Demesand. Eu sunt Ganoes Paran. Mulțumesc că ai sosit atât de repede. Cunoscând reputația Breslei Comerțului Trygalle, desigur, nu sunt deloc surprins.

— Nici tu nu ar trebui să fii! răspunse bărbatul uriaș cu un zâmbet larg care scotea la iveală dinți acoperiți de aur

și împânziți cu diamante. Zâmbetul s-a stins încet când privirea lui a găsit podul. 'Aoleu.' Făcu un semn către doi dintre cei mai apropiați gardieni, ambele femei Pardu, ambele cu cicatrici grav. — Nisstar, Artara, până la marginea ceților de pe acel pod, dacă vrei.

Examinați cu atenție marginile – fără un zid de sprijin ne confruntăm într-adevăr cu o cale perfidă. Ochii mici și strălucitori se fixară încă o dată pe Paran. — Stăpâne de punte, iartă-mă, sunt plin de epuizare!

O, cât de îngrozitor îl taxează pe bietul bătrân Karpolan Demesand! După aceasta, ne vom grăbi întoarcerea pe cel mai prețuit continent natal al nostru, Genabackis! Numai tragedia bântuie Șapte orașe – vezi cum am slăbit! Stresul! Mizeria! Mâncarea proastă! A pocnit din degete și un servitor a ieșit din trăsura din spatele lui, reușind cumva să echilibreze o tavă înghesuită cu pahare și un decantor de cristal într-o mână, în timp ce își naviga cu cealaltă ieșire. „Adunați-vă, prietenii mei! Nu voi, naibii de acționari! Aveți grijă, proștilor! Sunt lucruri acolo și știi ce se întâmplă când ajung lucrurile!

Nu, am vorbit cu oaspeții mei! Ganoes Paran, Stăpânul Puntei, însoțitorul său fantomatic și vrăjitoarea Jaghut – alăturați-vă mie, supărați trei, în acest toast pașnic... înainte să înceapă haosul!

— Mulțumesc pentru invitație, spuse Hedge, dar din moment ce sunt o fantomă...

— Deloc, interveni Karpolan Demesand, să ştii că, în imediata apropiere a invenţiei mele de aici, nu eşti blestemat nesubstanţial – deloc!

Deci, îi întinse un pahar sapatorului, bea, prietene! Și bucurați-vă încă o dată de senzația delicioasă a gustului, ca să nu mai vorbim de alcool!'

— Dacă spui asta, spuse Hedge, acceptând paharul. A înghițit o gură, iar expresia lui neclară s-a luminat cumva. 'Zei de jos!

Ai făcut-o acum, comerciant! Cred că voi sfârși prin a bântui această trăsură pentru totdeauna!

— Vai, prietene, efectul dispare în cele din urmă. Altfel, ne confruntăm cu o povară imposibilă, așa cum vă puteți imagina! Acum tu, Jaghut, te rog, sunt sigur că semnificația nenumăratelor arome din acest vin nu se va pierde pentru tine. Radiând, el îi întinse un pahar.

Ea a băut, apoi și-a descoperit colții în ceea ce Paran a considerat a fi un zâmbet. '

Bik'trara – flori de gheață – trebuie să fi trecut cu ceva timp în trecut un ghețar Jaghut, pentru a fi recoltat astfel de plante rare.

— Într-adevăr, draga mea! Ghețarii Jaghut și multe altele, vă asigur! Pentru a explica, breasla de comerț Trygalle călătorește prin lăcașuri – o afirmație pe care nici un alți comercianți din această lume nu îndrăznesc să o facă. Prin urmare, suntem foarte scumpi. îi făcu lui Paran un larg cu ochiul. — Foarte, așa cum bine știe Stăpânul Punții. Apropo de asta, am încredere că ai plata cu tine?

Paran dădu din cap.

Karpolan i-a oferit al treilea pahar lui Paran. — Observ că ți-ai adus calul, stăpâne de punte. Atunci ai de gând să mergi alături de noi?

'Așa cred. Este o problemă?

— Greu de spus – încă nu știm ce vom întâlni pe acest pod căzut. În orice caz, trebuie să mergi aproape, cu excepția cazului în care vrei să-ți afirmi propria protecție – caz în care, de ce să ne angajezi?

— Nu, am nevoie de protecția ta, sunt sigură, spuse Paran. — Și da, de aceea am făcut contract cu breasla ta din Darujhistan. Sorbi din vin și își găsi capul înotând. — Deși, adăugă el, privind lichidul auriu, dacă mai beau din asta, s-ar putea să întâmpin dificultăți să stau în șa.

— Trebuie să te iei bine, Ganoes Paran. În etrieri, și la șa. Crede-mă în acest sens, o astfel de călătorie este cel mai bine gestionată beat – sau plină cu fumul durhang. Sau amândouă. Acum, trebuie să încep pregătirile – deși nu am mai vizitat niciodată acest labirin, încep să bănuiesc că vom fi puse la încercare pe acest pod groaznic.

„Dacă ești supus”, a spus Ganath, „aș merge cu tine înăuntru”.

— Încântător și vă sugerez să vă pregătiți să vă accesați warrenul, Jaghut, dacă va fi nevoie.

Paran i-a privit pe cei doi urcând înapoi în trăsură, apoi s-a întors să-l privească pe Hedge.

Sapatorul termină vinul în paharul său și îl puse la loc pe tavă, care era ținută nemișcată de servitorul – un bătrân cu ochii roșii și părul cărunt, care părea stricat la capete. — Câte dintre aceste călătorii ai făcut? l-a întrebat Hedge.

— Mai multe din câte pot număra, domnule.

— Înțeleg că Karpolan Demesand este un Înalt Mag.

— Să fie el, domnule. Și pentru asta, noi, acționarii, îl binecuvântăm în fiecare zi.

— Fără îndoială, spuse Hedge, apoi se întoarse către Paran. — Dacă nu ai de gând să bei asta, căpitane, lasă-l jos. Tu și cu mine trebuie să vorbim.

Paran riscă încă o gură, apoi puse la loc paharul, urmând ca, cu un gest, Hedge porni spre poalele podului.

— Ai ceva în mintea ta fantomatică, sapator?

— Destul, căpitane, dar pe primul loc. Știi, când l-am aruncat înapoi în Coral, mi-am dat seama că asta era. Hood știe, nu am avut de ales, așa că aș face același lucru dacă ar fi să o fac din nou.

Oricum, făcu o pauză, apoi spuse, pentru o vreme a fost, ei bine, doar întuneric. Pâlpâirea ocazională a ceva de genul luminii, ceva de genul conștientizării. A scuturat din cap. „A fost ca, ei bine”, a întâlnit ochii lui Paran, „de parcă n-aș fi avut încotro. Sufletul meu, vreau să spun. Nicăieri.

Și crede-mă în privința asta, nu e un sentiment bun.

— Dar apoi ai făcut-o, spuse Paran. — Trebuie să merg undeva, vreau să spun.

Hedge încuviinţă din cap, cu ochii din nou în ceaţa care înghiţi drumul înainte. '

Au auzit voci, la început. Apoi... vechi prieteni, ieșind din întuneric.

Chipuri pe care le cunoșteam și sigur, așa cum spuneam, prieteni. Dar unii care nu au fost.

Trebuie să înțelegi, căpitane, înainte de vremea ta, o mulțime de Bridgeburneri erau niște bastarzi. Când un soldat trece prin ceea ce am trecut noi, în Raraku, la Black Dog, ieși din două feluri de oameni. Fie ești al naibii de umilit, fie începi să crezi că împărăteasa se închină la ceea ce-ți alunecă din fund, și nu doar Împărăteasa, ci toți ceilalți în afară de asta. Acum, nu am avut niciodată timp pentru nenorociții ăia când eram în viață – acum mă gândesc să petrec o eternitate cu ei.

Paran tăcu o clipă, gânditor, apoi spuse: — Continuă.

„Noi Bridgeburneri, avem de lucru înaintea noastră, iar unora dintre noi nu le place. Adică, suntem morți, nu? Și sigur, este bine să ajuți prietenii care sunt încă în viață și poate să ajuți întreaga umanitate dacă vine vorba de asta și îmi pare rău să spun, se va ajunge la asta. Totuși, ajungi cu întrebări, întrebări la care nu se poate răspunde.

'Ca?'

Expresia sapatorului se răsuci. — La naiba, sună îngrozitor, dar... ce este în asta pentru noi? Ne aflăm într-o armată de morți într-o mare blestemată, unde odinioară era deșert. Am terminat cu toții războaiele noastre, luptele s-au

terminat și acum se pare că trebuie să marșăm – și este un marș lung, mai lung decât ai crede că este posibil. Dar acum e drumul nostru, nu-i așa?

— Și unde duce, Hedge?

El clătină din nou din cap. 'Ce înseamnă să mori? Ce înseamnă a urca? Nu este ca și cum vom aduna zece mii de închinători printre cei vii, nu-i așa? Adică, singurul lucru pe care soldații morți îl avem în comun este că niciunul dintre noi nu a fost suficient de bun sau suficient de norocos pentru a supraviețui luptei. Suntem o mulțime de eșecuri. A lătrat în râs. — Mai bine mi-o amintesc pe aia pentru nenorociți. Doar pentru a le intra sub piele.

Paran aruncă o privire înapoi spre trăsură. Încă nicio activitate acolo, deși servitorul dispăruse din nou înăuntru. El a oftat. — Ascendenţi, Hedge. Nu este un rol ușor de explicat – de fapt, încă nu am găsit o explicație utilă pentru ce este ascendentul – printre toate tratatele academice pe care le-am cercetat cu atenție în bibliotecile și arhivele din Darujhistan. Deci, a trebuit să vin cu propria mea teorie.

— Să auzim, căpitane.

— În regulă, vom începe cu asta. Ascendenții care găsesc închinători devin zei, iar această legătură merge în ambele sensuri. Ascendenții fără închinători sunt, într-un fel, dezlegați. Nealiniat, în limba Deck of Dragons. Acum, zeii care au avut cândva adoratori, dar nu-i mai au, sunt încă ascendenți, dar efectiv emasculați și rămân așa, dacă închinarea nu este cumva reînnoită. Pentru Zeii Bătrâni, asta înseamnă vărsarea de sânge pe pământ sfințit sau sfințit cândva. Pentru spiritele mai primitive și altele asemenea, ar putea fi la fel de simplu ca amintirea sau redescoperirea numelui lor sau o altă formă de trezire. Rețineți că nimic din toate acestea nu contează dacă ascendentul în cauză a fost bine și cu adevărat anihilat.

„Așadar, ca să dau înapoi ușor, ascendenții, fie că sunt zei sau nu, par să posede o anumită formă de putere. Poate vrăjitorie, poate personalitate, poate altceva. Și ceea ce pare să însemne este că au un grad neobișnuit de eficacitate...

'Din ce?'

„Sunt probleme dacă te pui cu ei, asta spun eu. Un muritor lovește pe cineva și poate sparge nasul victimei. Un ascendent lovește pe cineva și trec printr-un perete. Acum, nu vreau să spun la propriu – deși uneori așa este. Nu neapărat puterea fizică, ci puterea voinței. Când un ascendent acționează, valuri străbat... totul. Și asta îi face

atât de periculoși. De exemplu, înainte de expulzarea lui Fener, Treach a fost primul erou, un nume vechi pentru un ascendent, și asta este tot ce era. Și-a petrecut cea mai mare parte a timpului fie luptându-se cu alți Primii Eroi, fie, spre final, rătăcind în forma lui Soletaken. Dacă nu s-ar fi întâmplat nimic neplăcut, lui Treach în această formă, ascendența lui ar fi dispărut în cele din urmă, pierdută în mintea bestială primitivă a unui tigru supradimensionat.

Dar s-a întâmplat ceva neplăcut – de fapt, două lucruri. Expulzarea lui Fener și moartea neobișnuită a lui Treach. Și odată cu acele două evenimente, totul s-a schimbat.

— În regulă, spuse Hedge, totul este în regulă. Când ajungi la teoria ta, căpitane?

„Fiecare munte are un vârf, Hedge, și de-a lungul istoriei au existat munți și munți – mai mult decât ne-am putea imagina, bănuiesc – munți ai umanității, ai lui Jaghut, ai lui T’lan Imass, ai Eres’al, Barghast, Trell, si asa mai departe. Nu doar munți, ci lanțuri întregi. Cred că ascendența este un fenomen natural, o lege inevitabilă a probabilității. Luați o masă de oameni, oriunde, de orice fel și, în cele din urmă, se va dezvolta suficientă presiune și se va ridica un munte și va avea un vârf. Motiv pentru care atât de mulți ascendenți devin zei – după trecerea generațiilor, numele marelui erou devine sacru, reprezentativ pentru vreo epocă de aur de mult pierdută, și așa este.

— Deci, dacă te înțeleg, căpitane – și recunosc, nu este ușor și nu a fost niciodată ușor – există prea multă presiune în aceste zile și din cauza asta sunt prea mulți ascendenți, iar lucrurile devin păroase.

Paran a ridicat din umeri. — S-ar putea să se simtă așa. Probabil că o face întotdeauna. Dar aceste lucruri se scutură de la sine, în cele din urmă. Munții se ciocnesc, vârfurile cad, sunt uitate, se năruie în praf.

— Căpitane, plănuiești să faci o nouă carte în ciugul Dragonilor?

Paran a studiat fantoma mult timp, apoi a spus: „În multe dintre Case, rolul Soldatului există deja...”

— Dar nu soldați nealiniați, căpitane. Nu noi.'

— Spui că ai un drum lung înainte, sapătorule. De unde stii ca? Cine te ghidează?

— N-am răspuns la asta, căpitane. De aceea ne-am gândit – plata noastră pentru acest chilipir – că tu construiești un card pentru noi ar fi, ei bine, ca și cum ai scutura o mână de făină de grâu peste o pânză invizibilă.

— O parte din târg? S-ar putea să fi menționat asta la început, Hedge.

— Nu, mai bine când e prea târziu.

— Pentru tine, da. Bine, mă voi gândi la asta. Recunosc, m-ai făcut curios, mai ales că nu cred că tu și armata ta fantomatică sunteți manipulați direct. Bănuiesc că ceea ce te cheamă este ceva mult mai efemer, mai primordial. O forță a naturii, de parcă ar fi reafirmată o lege pierdută de mult și voi sunteți cei care o veți da. În cele din urmă.'

— Un gând interesant, căpitane. Întotdeauna am știut că ai creier, acum am în sfârșit un indiciu despre ce sunt bune.

— Acum, lasă-mă să-ți pun o întrebare, Hedge.

'Daca trebuie.'

— Drumul ăla lung pe care îl ai în fața ta. Marșul tău – este spre război, nu-i așa?

Împotriva cui?

„Mai mult ca...”

Frecvență în spatele lor, acționarii se repezi înapoi la trăsură, pocnetul de piele și zgomotul cataramelor, în timp ce cei aproximativ zeci de bărbați și femei începură să se lege la loc. Caii, deodată agitați, au aruncat din cap și au bătut din picioare, nările sclipind. Șoferul avea din nou urmele în mâini.

'Voi doi!' spuse el într-un mârâit. 'Este timpul.'

— Cred că voi sta lângă șofer, spuse Hedge. — Căpitane, așa cum a spus Înaltul Mag, asigură-te că mergi aproape. Știam cum să ne aduc aici, dar habar nu am ce urmează.

Dând din cap, Paran se îndreptă spre calul său, în timp ce Hedge se urca pe marginea trăsurii. Cele două femei Pardu s-au întors de la posturile lor de pe pod și s-au urcat pentru a lua poziții de flancare pe acoperiș, ambele verificându-și arbalete grele și aprovizionarea cu certuri cu capul lat.

Paran se legănă în şa.

Se deschise un oblon în ușa laterală și căpitanul distinge chipul rotund și strălucitor al lui Karpolan. — Călătorim periculos de repede, Ganoes Paran. Dacă are loc o transformare asupra calului pe care îl călăreți, luați în considerare abandonarea lui.

— Și dacă mă împotrivește vreo transformare?

— Ei bine, vom face tot posibilul să nu te abandonăm.

— E liniştitor, Karpolan Demesand.

Un zâmbet scurt, apoi obturatorul s-a închis încă o dată.

Un alt strigăt ciudat din partea șoferului și o clipă a urmelor. Caii năvăliră înainte, trăsura rotind drept în spatele lor. Rolând înainte. Pe podul de piatră.

Paran a urcat alături de ea, vizavi de unul dintre acționari. Bărbatul îi aruncă un rânjet sălbatic, pe jumătate nebun, cu mâinile înmănuși strângând o arbaletă uriașă făcută de Malazan.

Urcând panta, apoi în ceață.

Care s-au închis ca niște ziduri moi în jurul lor.

O duzină de bătăi ale inimii, apoi haos. Creaturi cu piele ocru au intrat din ambele părți, de parcă s-ar fi agățat de sub pod. Brațe lungi, gheare la capete, picioare scurte, ca de maimuță, capete mici care păreau pline de colți. S-au aruncat spre trăsură, căutând să-i tragă pe acționari.

Țipete, zgomotul certurilor lovind corpurile, durerea șuierătoare de la creaturi. Calul lui Paran s-a ridicat, picioarele anterioare lovind cu piciorul unei fiare care se zvârleau sub el. Sabia scoasă, Paran a tăiat lama în spatele creaturii, agățându-se și mușcând bucăți aprige de carne de la coapsa stângă a celui mai apropiat acționar. A văzut carnea și partea musculară, dezvăluind coaste. Apoi sângele s-a scurs. Târâind, fiara căzu.

Mai mult ajunsese la trăsură, iar Paran văzu un acţionar smuls de pe stanbul ei, înjurând în timp ce era târâtă pe pietre, apoi dispărând sub corpurile clocotite, cu pielea netedă.

Căpitanul îşi învârti calul şi se închise pe masa care se zvârcoli.

Nu a fost implicată nicio abilitate – a fost pur și simplu aplecat și spart și tăiat, până când ultimul corp care sângera a căzut.

Femeia întinsă pe pietrele însângerate arăta ca și cum ar fi fost mestecată de un rechin, apoi a scuipat. Totuși ea a trăit. Paran și-a învelit sabia, a descălecat și a aruncat-o pe femeia năucită și sângerândă peste un umăr.

Mai grea decât părea. El a reușit s-o așeze peste spatele calului său, apoi a sărit încă o dată în șa.

Trăsura dispărând deja în ceață, trupurile ocru prăbușind din ea. Roțile din spate s-au ridicat și au bătut în timp ce se rostogoleau peste cadavre care se prăbușeau.

Și între Paran și trăsură, o jumătate de sută sau mai multe dintre creaturi, care se învârteau acum spre el, cu

ghearele ridicate și clacănind. Și-a scos din nou sabia și și-a înfipt călcâiele în flancurile calului.

Animalul a scos un mormăit indignat, apoi a pornit înainte. Picioarele și pieptul bătând deoparte, Paran tăind în dreapta și în stânga, văzând membrele tăiate, craniile larg deschise. Mâinile s-au închis pe acționar și au căutat să o tragă. Întorcându-se, Paran îi taie până când căzură.

O fiară a aterizat în poală.

Respirație fierbinte, miroase distinct a piersici prea coapte. Colții articulați s-au răspândit lat – blestemat a fost la câteva momente de la mușcat de pe fața lui Paran.

A dat cu capul, marginea cârmei zdrobindu-i nasul și dinții, sângele curgând în ochii, nasul și gura lui Paran.

Creatura s-a dat înapoi.

Paran și-a aruncat arma de sus, lovind ciocanul sabiei în vârful craniului creaturii. Străbătând cu două stropi de sânge din urechile sale minuscule. Eliberându-și arma, el împinse fiara moartă în lateral.

Calul lui încă împingea înainte, scârțâind în timp ce ghearele și colții îi tăiau gâtul și pieptul. Paran s-a aplecat peste gâtul călării sale, zguduindu-și cu sabia în apărarea sa.

Apoi au trecut, calul aruncându-se într-un galop, apoi un galop. Deodată, trăsura zdrobită, legănată și înclinată pe spate s-a ridicat în fața lor. Fără atacatori. Paran și-a târât frâiele până când calul a încetinit și a venit alături. Făcu un semn către cel mai apropiat acționar. „E încă în viață – ia-o...”

— Ea este acum? răspunse bărbatul, apoi întoarse capul și scuipă un pârâu roșu strălucitor.

Paran văzu acum că sângele curgea din găurile zdrențuite din piciorul stâng al bărbatului, iar acele stropuri încetineau. — Ai nevoie de un vindecător și rapid...

— Prea târziu, răspunse bărbatul, aplecându-se să o târască pe femeia inconștientă de pe spatele calului lui Paran. Mai multe mâini s-au întins de sus și i-au luat greutatea, apoi au tras-o în sus. Acționarul pe moarte se lăsă pe spate de trăsură, apoi îi aruncă lui Paran un zâmbet pătat de roșu. — Spike, spuse el. „Îmi dublează valoarea – sper că blestemata soție este recunoscătoare”.

În timp ce vorbea, a bâjbâit cu catarama hamului, apoi a tras-o în cele din urmă. Cu un ultim semn din cap către Paran, el a dat drumul și a căzut.

O răsturnare și o rostogolire, apoi... nimic.

Paran se uită înapoi, se uită la corpul nemișcat de pe pod. Fiarele roiau spre ea. Doamne, acești oameni și-au pierdut mințile cu toții.

— Stebar a câștigat vârful! spuse cineva de pe acoperișul trăsurii. '

Cine are unul dintre jetoanele lui?

O altă voce a spus: „Uite, în jos, cât de rău este Thyrss?”

— O să reușească, săraca fată, nu va mai fi drăguță.

„Cunoscând-o, ar fi fost mai fericită cu vârful...”

— Nicio șansă, nu am rude, Ephras. Ce rost are un vârf fără rude?

— Omule amuzant, Yorad, și pun pariu că nici nu știi asta.

— Ce am spus acum?

Carenarea sălbatică a trăsurii încetinise pe măsură ce tot mai multe detritus apăreau pe drumul podului. Bucăți de armură corodând, arme sparte, mănunchiuri de îmbrăcăminte nedescris.

Privind în jos, Paran văzu o placă de lemn care părea să fi fost cândva o tablă de joc Troughs, acum așchiată și roată de o parte, de parcă ar fi încercat vreo creatură să o mănânce. Așadar, aici, în această lume interlopă mortală, există lucruri care încă au nevoie de hrană. Adică, sunt în viață.

Adică, presupun, că nu aparțin. Intruși, ca noi. Se mira de toți acei vizitatori ai acestui tărâm, cei care căzuseră în hoarda de oameni-fiară în nuanțe ocru. Cum au ajuns să fie aici? Un accident sau, ca Paran, căutând să treacă acest pod blestemat dintr-un motiv? — Gardă!

Fantoma, cocoțată lângă șofer, se aplecă înainte. 'Căpitan?'

„Acest tărâm – de unde ai știut de el?”

— Ei bine, ai venit la noi, nu-i așa? M-am gândit că tu ești cel care știa despre asta.

'Nu are niciun sens. Tu ai condus, eu am urmat, îți amintești?

— Ai vrut să mergi acolo unde au mers lucrurile antice, așa că iată-ne.

— Dar unde este aici?

Ridicând din umeri, sapatorul se lăsă pe spate.

A fost singurul lucru rău în a urmări sentimentele instinctive, reflectă Paran. De unde veneau și ce ia hrănit era o ghicire a oricui.

După poate o treime de legă, panta încă urcând perceptibil, suprafața drumului s-a limpezit și, deși cețurile au rămas dese, păreau să se fi luminat în jurul lor, de parcă un soare ascuns de foc alb s-ar fi ridicat de la orizont. Presupunând că există un astfel de orizont.

Paran știa că nu toți warren au jucat după aceleași reguli.

Șoferul a înjurat brusc și a tăiat înapoi urmele, cu un picior împingând maneta de frână. Paran făcu frâiele alături, în timp ce trenul se opri.

Epavă în față, un singur morman mare, înconjurat de bucăți împrăștiate.

O trăsură.

Toată lumea a tăcut pentru o clipă, apoi vocea lui Karpolan Demesand a ieşit dintr-un tub vorbitor de lângă acoperiş. — Nisstar, Artara, dacă vrei, examinează baricada.

Paran descălecă, cu sabia încă scoasă, și se alătură celor două femei Pardu, în timp ce se strecurau precaute spre trăsura distrusă.

— Asta e Trygalle Trade Guild, spuse Paran pe un ton scăzut, nu-i așa?

— Șhhh.

Au ajuns la fața locului. Paran s-a oprit în timp ce acționarii, schimbând gesturi, fiecare s-a dus într-o parte, arbalete ținute la dispoziție. În câteva momente, s-au mutat din raza lui vizuală.

Trăsura era întinsă pe o parte, cu acoperișul îndreptat spre Paran. O roată din spate lipsea. Foile de cupru ale acoperișului păreau zdrobite, decojite pe alocuri, tăiate și înțepate în altele. Pe două dintre buclele vizibile de atașare de fier, au rămas fâșii de piele.

Una dintre femeile Pardu apăru deasupra, cocoțată pe tocul ușii laterale, apoi ghemuindu-se să privească drept în jos, în interiorul trăsurii.

O clipă mai târziu, ea a dispărut înăuntru. Celălalt acționar venea din jurul epavei. Paran a studiat-o. Nasul ei fusese spulberat, nu cu mult timp în urmă, a judecat el, în timp ce rămășițele de vânătăi i-au stricat zona de sub ochi cu semilune slabe. Ochii de deasupra acelor vânătăi erau acum plini de frică.

În spatele lor, Karpolan Demesand a apărut și, cu Jaghut-ul lângă el și Hedge în urmă, s-au apropiat încet.

Paran se întoarse, studie chipul palid și inexpresiv al Înaltului Mag. — Recunoști această trăsură, Karpolan?

O încuviințare din cap. — Stăpână de comerț Darpareth Vayd. Dispărută, cu toți acționarii ei, de doi ani. Ganoes Paran, trebuie să mă gândesc la asta, pentru că ea a fost superiorul meu în artele vrăjitorii. Sunt profund întristat de această descoperire, pentru că ea a fost prietena mea. Întristat și alarmat.

— Îți amintești detaliile ultimei ei misiuni?

— Ah, o întrebare prevestitoare. În general, făcu o pauză, încrucișându-și mâinile în poală, astfel de detalii rămân proprietatea Breslei Comerțului Trygalle, pentru că, după cum trebuie să vă dați seama, confidențialitatea este o calitate pe care o plătesc clienții noștri, cu cea mai mare încredere că nu dezvăluim nimic. În acest caz, totuși, două lucruri sunt clare care atenuează acest secret.

Unu: se pare că, dacă continuăm, ne vom confrunta cu ceea ce s-a confruntat Darpareth.

Doi: în aceasta, ultima ei misiune, a eșuat. Și probabil că nu vrem să-i împărtășim soarta. Prin urmare, aici și acum ne vom pune în comun talentele, în primul rând, pentru a determina ce i-a distrus misiunea și, în al doilea rând, pentru a efectua o apărare rezonabilă împotriva inamicului responsabil.

Celălalt Pardu s-a cățărat din nou în vizor. Văzându-l pe Karpolan, a făcut o pauză, apoi a clătinat din cap.

— Fără cadavre, spuse Paran. — Desigur, acele fiare flămânde cu care am întâlnit s-ar putea să fi curățat după aceea...

— Cred că nu, spuse Ganath. — Bănuiesc că și ei se tem de ceea ce urmează și nu s-ar aventura atât de departe de-a lungul podului. În orice caz, paguba de pe acea trăsură a venit de la ceva mult mai mare, mai puternic. Dacă acest pod are un adevărat gardian, atunci bănuiesc că acești bieți călători l-au întâlnit.

Paran se încruntă. 'Paznic. De ce ar exista un tutore? Genul ăsta de lucruri aparțin basmelor. Cât de des încearcă cineva sau ceva să treacă acest pod? Trebuie să fie rar, adică există un gardian cu mult timp liber pe mâini. De ce să nu pleci? Cu excepția cazului în care chestia nu are deloc creier, un astfel de gest l-ar înnebuni...

— Suficient de nebun încât să sfâşie orice apare, spuse Hedge.

— Mai degrabă dorind o zgârietură în spatele urechii, a replicat Paran. '

Nu are sens. Creaturile trebuie să mănânce, au nevoie de companie...

— Și dacă gardianul are un stăpân? întrebă Ganath.

— Acesta nu este un Hold, spuse Paran. — Nu are nici conducător, nici stăpân.

Karpolan mormăi, apoi spuse: — Ești sigur de asta, Ganoes Paran?

'Eu sunt. Mai mult sau mai puțin. Acest tărâm este îngropat, uitat.

— S-ar putea, atunci, gândi Karpolan, că cineva trebuie să-l informeze pe tutore că așa este cazul – că sarcina lui nu mai este relevantă.

Cu alte cuvinte, trebuie să-l eliberăm din geamul ei.

— Presupunând că există un astfel de gardian, spuse Paran, mai degrabă decât o întâlnire întâmplătoare a două forţe, ambele mergând pe aceeaşi cale.

Ochii mici ai maestrului Trygalle se mijiră. — Știi mai multe despre asta, Ganoes Paran?

— Care a fost misiunea lui Darpareth Vayd aici?

— Ah, atunci trebuie să facem schimb de secrete. Foarte bine. După cum îmi amintesc, clientul era din Darujhistan. Mai exact, Casa Orr. Contactul a fost o femeie, nepoata regretatului Turban Orr. Lady Sedara.

— Și misiunea?

„Se pare că acest tărâm găzduiește numeroase entități, puteri uitate de mult, îngropate în antichitate. Misiunea a implicat o analiză a unor astfel de creaturi. Deoarece Lady Sedara însoțea misiunea, alte detalii nu erau disponibile. Probabil că știa ce căuta.

Acum, Ganoes Paran, e rândul tău.

Încruntându-se adânc, Paran se apropie de trăsura distrusă. El a studiat lacrimile și țesăturile din învelișul de cupru de pe acoperiș. „Întotdeauna m-am întrebat unde se duceau”, a spus el, „și, în cele din urmă, mi-am dat seama încotro se îndreptau”. S-a confruntat cu Karpolan Demesand. — Nu cred că există un tutore aici. Cred că călătorii s-au întâlnit pe acest pod, toți s-au îndreptat pe același drum, iar nenorocirea a fost cu Darpareth și Sedara Orr. Această trăsură a fost distrusă de doi Câini ai Umbrei.

— Ești sigur?

Eu sunt. le simt mirosul. rudele mele. — Va trebui să mutăm asta într-o parte, peste margine, presupun.

— O întrebare, spuse Karpolan Demesand. — Ce sa întâmplat cu cadavrele?

— Câinii au obiceiul să-și târască și să-și arunce victimele.

Ocazional, se hrănesc, dar în cea mai mare parte le face plăcere să ucidă – și, în acel moment, ar fi fost atât înfuriați, cât și exuberant. Căci tocmai fuseseră eliberaţi de Dragnipur, sabia lui Anomander Rake.'

— Imposibil, se răsti Înaltul Mag.

— Nu, doar extrem de dificil.

— De unde știi toate astea? întrebă Karpolan.

— Pentru că i-am eliberat.

— Atunci... tu ești responsabil pentru asta.

Paran s-a confruntat cu omul uriaș, cu ochii lui acum duri și periculoși. — Spre regretul meu. Vezi tu, nu ar fi trebuit să fie niciodată acolo.

In Dragnipur. Nici eu n-ar fi trebuit să fiu. Și, la vremea aceea, nu știam unde vor scăpa și nici măcar că vor scăpa deloc. Părea, de fapt, ca și cum i-aș fi trimis în uitare – în Abisul însuși. După cum s-a dovedit, a adăugat el în timp ce se înfrunta încă o dată cu epava, aveam nevoie de ei să facă exact asta – aveam nevoie de ei pentru a deschide poteca. Desigur, ar fi fost mai bine dacă nu ar fi întâlnit pe nimeni pe drum. Este ușor să uiți cât de urâți sunt...

Karpolan Demesand s-a întors către acționarii săi. 'Jos, toți! Trebuie să eliberăm drumul!

— Căpitane, mormăi Hedge, chiar începi să mă faci nervos.

****

Epava gemu, apoi alunecă peste margine, dispărând în ceață. Acţionarii, adunaţi pe marginea podului, aşteptau cu toţii un zgomot de jos, dar nu era niciunul. La o comandă de la Karpolan, s-au întors la pozițiile lor pe trăsura Trygalle.

Părea că Înaltul Mag nu avea chef să poarte o conversație inactivă cu Paran și a surprins-o pe vrăjitoarea Jaghut privindu-l în piept cu o clipă înainte ca ea să se urce în trăsură. El a oftat. De obicei, oferirea de știri neplăcute făcea asta – bănuia că, dacă vor apărea probleme, nu ar fi multe mâini de ajutor care să se întindă spre el. S-a urcat încă o dată în şa şi a strâns hăţurile.

Și-au reluat călătoria. În cele din urmă, au început pe panta în jos – podul avea cel puțin o legă lungime. Nu era

nicio modalitate de a spune, decât dacă cineva căuta să se urce pe sub travee, dacă stâlpi sau contraforturi susțineau acest edificiu masiv; sau dacă pur și simplu a atârnat, suspendat și neancorat, deasupra unei vaste întinderi de nimic.

În față, ceva a prins contur în ceață și, pe măsură ce se apropiau, au putut distinge o poartă vastă care marca capătul podului, montantii de flancare groși la bază și înclinându-se pe măsură ce se înclinau spre interior pentru a lua - în mod precar, se părea - greutatea unei uriașe pietre de buiandrug.

Întreaga structură a fost acoperită cu mușchi.

Karpolan a oprit trăsura în fața ei și, după obiceiul lui, i-a trimis pe cei doi acționari Pardu prin acea poartă. Când nu li s-a întâmplat nimic neplăcut și s-au întors să raporteze că drumul de dincolo era liber – oricum, atât cât puteau să vădă, trăsura a fost condusă.

Doar ca să se oprească chiar dincolo, în timp ce caii de plumb se împroșcau în apa mâloasă a unui lac sau a mării.

Paran și-a călărit calul până la malul apei. Încruntat, se uită la dreapta, apoi la stânga, cu ochii urmărind linia țărmului.

Din trăsură, Hedge spuse: — Ceva în neregulă, căpitane?

'Da. Acest lac este ceea ce este în neregulă.

'De ce?'

— Nu ar trebui să fie aici.

'De unde ştiţi?'

Descălecând, Paran ghemuit lângă apă. Fără valuri - calm perfect. Și-a luat mâna și a înmuiat-o în lichidul rece și mătăsos. A ridicat-o, a adulmecat. — Miroase a putregai. Aceasta este apă de inundație...

A fost întrerupt de un strigăt ciudat, care venea de undeva de la mal.

— Respiraţia lui Hood! șuieră Hedge. — Plămânii care au scos-o cu pumnul sunt uriași.

Îndreptându-se, Paran mijí în ceața vagă de unde părea că venise sunetul. Apoi s-a tras încă o dată în şa.

„Cred că m-am înșelat că nu există un tutore”, a spus el.

Tunete surde, ridicându-se din pământ sub ele. Orice ar fi fost, era pe drum. — Să mergem, spuse Paran. — Sus pe țărm și repede.

Capitolul unsprezece

Credința mea în zei este aceasta: ei sunt indiferenți față de suferința mea.

Tomlos, Destriant of Fener ?827 Somnul lui Burn Mâinile lui au ajuns în altă lume. Înăuntru, apoi afară, înăuntru, apoi afară din nou. A lua, a dărui – Heboric nu putea spune care, dacă nici unul.

Poate nimic mai mult decât felul în care o limbă îngrijora un dinte slăbit, sondarea neîncetată care a declanșat lovituri de confirmare că lucrurile încă nu erau tocmai în regulă. A întins mâna și a atins ceva, gestul impulsiv amar ca binecuvântarea, de parcă n-ar fi putut să nu repete, la nesfârșit, atingerea unui vindecător batjocoritor.

Sufletelor pierdute în bucățile sfărâmate ale giganților de jad, Heboric le-a oferit doar minciuni. O, atingerea lui le-a spus despre prezența lui, atenția lui și, la rândul lor, li s-a amintit de adevăratele vieți pe care le aveau cândva, dar ce fel de dar le-ar putea oferi o astfel de cunoaștere? El nu a făcut nicio făgăduință, totuși ei au crezut în el, iar asta a fost mai rău decât tortura, atât pentru el, cât și pentru ei.

Orașul mort era acum în urmă cu două zile, dar nemulțumirea lui ignorantă îl bântuia încă, fantomele și viețile lor nesimțite și repetitive măsurate pas cu pas din nou și din nou. Prea multe adevăruri au fost dezvăluite în timpul acelui travaliu, iar când a fost vorba de inutilitate, Heboric nu avea nevoie de reamintiri.

Norii extrasezonali au pictat argintiu cerul, în spatele căruia soarele a alunecat în sânul său practic nevăzut. Insecte muşcătoare roiau în aerul mai rece, dansau în lumina stinsă pe vechiul drum al negustorilor pe care călătoriau Heboric şi tovarăşii săi, ridicându-se în nori înaintea lor.

Caii au pufnit pentru a-și curăța nările, și-au ondulat pielea gâtului și a flancurilor. Scillara a analizat lista impresionantă de blesteme, apărând insectele cu nori de fum de frunze de foșnet care se învârteau în jurul capului ei. Felisin Younger a făcut cam la fel, dar fără tirada albastră. Cutter a călărit înainte, și astfel, Heboric și-a dat seama, a fost atât responsabil pentru agitarea hoardelor, cât și binecuvântat trecând rapid prin ele.

Se părea că și Scillara observase același lucru. — De ce nu s-a întors aici? Atunci muștele de sânge și puricii ne-ar urmări pe toți, în loc de asta – acest coșmar!

Heboric nu spuse nimic. Greyfrog se învârtea pe partea de sud a drumului, ținând pasul. Tuștișul neîntrerupt se întindea dincolo de demon, în timp ce spre nord se întindea o creastă de dealuri – capătul de coadă a lanțului muntos antic care ținea orașul mort de mult.

Moștenirea lui Icarium. Ca un zeu dezlegat și umblând pe pământ, Icarium a lăsat urme sângeroase. Astfel de creaturi ar trebui ucise. Astfel de creaturi sunt o urâciune. În timp ce Fener – Fener pur și simplu dispăruse. Târât pe măsură ce Zeul Mistreț fusese în acest tărâm, cea mai mare parte a puterii sale fusese îndepărtată. A se dezvălui ar însemna a invita la anihilare. Erau vânători acolo. Trebuie să găsesc o cale, o modalitate de a-l trimite pe Fener înapoi. Și dacă lui Treach nu i-a plăcut, păcat. Mistrețul și Lupul ar putea împărți tronul de război. De fapt, avea sens. Au fost întotdeauna două părți într-un război. Noi și ei și niciunul nu li se poate refuza pe bună dreptate credința. Da, a existat simetrie într-o astfel de noțiune. „Este adevărat”, a spus el, „nu am crezut niciodată în răspunsuri unice, nu am crezut niciodată în asta... această ciocnire dezbinătoare a singularității. Puterea poate avea zece mii de fețe, dar privirea din ochii fiecăruia dintre ei este aceeași. A aruncat o privire spre el și i-a văzut pe Scillara și Felisin uitându-se la el.

„Nu există nicio diferență”, a spus el, „între a vorbi cu voce tare sau în propriul cap – oricum, nimeni nu ascultă”.

— Greu de ascultat, spuse Scillara, când ceea ce spui nu are sens.

„Sențul necesită efort”.

— O, o să-ți spun ce are sens, bătrâne. Copiii sunt blestemul unei femei. Încep cu a te cântări din interior, apoi te cântăresc din exterior. Pentru cât timp? Nu, nu zile, nu luni, nici măcar ani. Decenii. Bebeluși, mai bine s-au născut cu cozi și patru picioare și dornici să fugă și să se târască într-o gaură din pământ. Mai bine s-ar putea descurca singuri în momentul în care se eliberează. Acum, asta ar avea sens.

„Dacă așa ar fi fost”, a spus Felisin, „atunci nu ar fi nevoie de familii, de sate, de orașe și orașe. Cu toții am trăi în pustiu.

— În schimb, spuse Scillara, trăim într-o închisoare. Noi, femeile, oricum.

— Nu poate fi atât de rău, insistă Felisin.

— Nu se poate face nimic, spuse Heboric. „Toți cădem în viața noastră și atât. Unele alegeri le facem, dar cele mai multe sunt făcute pentru noi.

— Ei bine, a replicat Scillara, ai crede că asta, nu-i așa? Dar uită-te la această călătorie stupidă aici, Heboric. Adevărat, la început doar fugeam din Raraku, marea aia blestemata care se ridică din nisipuri. Apoi era acel preot idiot al Umbrei și Cutter acolo, și deodată te urmăream – unde? Insula Otataral. De ce? Cine știe, dar are ceva de-a face cu acele mâini fantomă ale tale, ceva de-a face cu îndreptarea unei greșeli. Și acum sunt însărcinată.

— Cum se potrivește ultimul detaliu? întrebă Felisin, vădit exasperat.

— Pur și simplu, și nu, nu mă interesează să explic. Doamne de mai jos, mă sufoc cu aceste blestemate de insecte! Cutter! Întoarce-te aici, nebun de creier!

Heboric a fost amuzat de surpriza uluită de pe chipul tânărului, când se întoarse la strigăt.

Daru și-a făcut frâu și a așteptat.

Până la sosirea celorlalți, el înjurase și pălmuia insectele.

— Acum știi cum ne simțim, se răsti Scillara.

— Atunci ar trebui să luăm ritmul, spuse Cutter. „Toată lumea este în regulă cu asta? În plus, ar fi bine pentru cai. Au nevoie de un pic de relaxare.

Cred că toți avem nevoie de asta. — Stabilește ritmul, Cutter. Sunt sigur că Greyfrog poate ține pasul.

— El sare cu gura căscată, spuse Scillara.

— Poate că ar trebui să încercăm cu toții asta, sugeră Felisin.

'Hah! Sunt destul de plin așa cum este!

Niciun zeu nu și-a meritat cu adevărat acoliții. A fost o relație inegală în toate sensurile, își spuse Heboric. Muritorii își puteau sacrifica întreaga viață de adult în căutarea comuniunei cu zeul lor ales și ce se plătea în schimbul unui asemenea devotament? Nu prea mult în cel mai bun caz; adesea, nimic. A fost atingerea slabă de la ceva, cineva, cu mult mai mare în putere – a fost suficient?

Când l-am atins pe Fener...

Zeul Mistreț ar fi fost mai bine slujit, își dădu seama, cu indiferența lui Heboric. Gândul l-a străbătut ca un cuțit contondent și cu lamă de ferăstrău – nimic neted, nimic precis – și, în timp ce Cutter i-a condus într-un galopă,

Heboric nu a putut decât să-și dezvăluie dinții într-o grimasă dură împotriva durerii spirituale.

Din care s-a ridicat un susurrant de voci, toate rugându-l, implorându-l. Pentru ceea ce nu putea da. Așa simțeau zeii?

Inundat de nenumărate rugăciuni, căutarea binecuvântării, darul mântuirii căutat de nenumărate suflete pierdute. Atât de multe încât zeul nu putea decât să se întoarcă înapoi, lovit cu pumnii și uluit, și astfel să răspundă fiecărei voci imploratoare cu nimic altceva decât tăcere.

Dar răscumpărarea nu a fost un dar. Răscumpărarea trebuia câștigată.

Și așa mai departe călărim...

****

Scillara s-a pregătit alături de Cutter. Ea l-a studiat până când a devenit conștient de atenție și și-a întors capul.

'Ce este? Ce s-a întâmplat?'

— Cine a spus că ceva nu este în regulă?

— Ei bine, în ultimul timp a fost o listă destul de lungă de plângeri din partea ta, Scillara.

— Nu, a fost o listă scurtă. Îmi place să mă repet.

Ea l-a privit oftând, apoi el a ridicat din umeri și a spus: „Suntem poate la o săptămână de coastă. Încep să mă întreb dacă a fost un lucru bun să merg pe această rută de uscat... prin zone complet nepopulate. Ne raționalăm mereu mâncarea și toți suferim de asta, cu excepția poate pe tine și pe Greyfrog. Și devenim din ce în ce mai paranoici, fugind de orice urmă de praf și casă de călătorie. A scuturat din cap. '

Nimic nu ne urmărește. Nu suntem vânați. Nimănui nu îi pasă ce facem sau unde mergem.

— Și dacă te înșeli? întrebă Scillara. Ea a trecut frâiele peste cornul șeii și a început să-și reambaleze pipa. Calul lui a pășit greșit, zguduindu-o momentan. Ea tresări. — Un sfat pentru tine, Cutter. Dacă rămâi vreodată însărcinată, nu călărește pe cal.

— Voi încerca să-mi amintesc asta, spuse el. — Oricum, ai dreptate. E posibil sa ma insel. Dar nu cred că sunt. Nu este ca și cum am stabilit un ritm toridă, așa că dacă vânătorii ar fi fost după noi, ar fi ajuns din urmă cu mult timp în urmă.

Ea a avut un răspuns evident la asta, dar a lăsat-o să plece. — Te-ai uitat în jur, Cutter? Cum am călătorit? Toate aceste săptămâni în acest aparent pustiu?

— Doar cât am nevoie, de ce?

— Heboric a ales această cale, dar nu este întâmplător. Sigur, acum este un pustiu, dar nu a fost întotdeauna unul. Am început să observ lucruri, și nu doar cele evidente, cum ar fi acel oraș ruinat pe lângă care am trecut.

Am fost pe drumuri vechi – încărcături care erau cândva mai mari, nivelate, adesea ridicate. Drumuri de la o civilizație care a dispărut acum. Și uită-te la întinderea aceea de pământ de acolo, arătă ea spre sud. — Vezi valuri? Asta e brăzdată, veche, aproape uzată, dar când lumina se prelungește, poți începe să-ți dai seama. Totul a fost odată cultivat.

Fertil. Văd asta de săptămâni întregi, Cutter. Urma lui Heboric ne duce prin oasele unei epoci moarte. De ce?'

— De ce nu-l întrebi?

— Nu vreau.

— Ei bine, din moment ce este chiar în spatele nostru, probabil că ascultă chiar acum, Scillara.

'Nu-mi pasă. Te intrebam.'

— Ei bine, nu știu de ce.

— Da, spuse ea.

'Oh. Bine, atunci de ce?

— Lui Heboric îi plac coșmarurile lui. De aceea.'

Cutter îi întâlni privirea, apoi Daru se răsuci în şa şi se uită înapoi la Heboric.

Care nu a spus nimic.

— Moarte şi moarte, continuă Scillara. — Felul în care sugem pământul uscat.

Modul în care stoarcem toată culoarea din fiecare scenă, chiar și atunci când acea scenă ne arată paradisul. Și ceea ce facem pământului, ne facem și unul altuia. Ne tăiem unul pe altul. Chiar și tabăra lui Sha'ik avea nivelurile ei, ierarhia ei, ținând oamenii la locul lor.

— Nu trebuie să-mi spui despre asta, spuse Cutter. — Am trăit sub ceva asemănător, în Darujhistan.

— Nu am terminat. De aceea, Bidithal și-a găsit adepți pentru cultul său.

Ceea ce i-a dat puterea a fost nedreptatea, nedreptatea și felul în care nenorociții păreau să învingă întotdeauna. Vezi tu, Bidithal fusese odată unul dintre acei nenorociți. Luxurindu-se în puterea lui – apoi au sosit Malazanii și au sfâșiat totul, iar Bidithal s-a trezit pe fugă, doar un iepure care a fugit de lupi. Pentru el, ei bine, și-a dorit înapoi, toată acea putere, iar acest nou cult pe care l-a creat a fost în acest scop. Problema a fost, fie el a fost norocos, fie un geniu, pentru că ideea din spatele cultului său – nu ritualurile vicioase pe care le-a impus, ci ideea – i-a lovit un nervi. A ajuns la cei deposedați și asta a fost strălucirea lui...

— Nu a fost ideea lui, spuse Heboric în spatele lor.

— Atunci a cui a fost? întrebă Cutter.

— Aparține Zeului Infirm. Cel înlănțuit. O creatură zdrobită, trădată, rănită, imperfectă în calea cerșetorilor străzii, a aricilor abandonați, a celor afectați fizic și moral. Și promisiunea a ceva mai bun, dincolo de moartea însăși – chiar paradisul despre care vorbea Scillara, dar pe care nu l-am putut deforma. Cu alte cuvinte, visul unui loc imun la excesele noastre naturale, la propria noastră depravare și, în consecință, a exista în el înseamnă a ne desprinde de toate acele excese, de toate acele depravări. Trebuie doar să mori mai întâi.

— Îți este frică, Heboric? întrebă Scillara. — Descrii o credință foarte seducătoare.

— Da, la amândoi. Dacă totuși, inima ei este de fapt o minciună, atunci trebuie să facem din adevăr o armă, o armă care, în cele din urmă, trebuie să ajungă la însuși Dumnezeul Infirm. A te feri de acel act final ar însemna să lași necontestat cea mai mare nedreptate dintre toate, cea mai profundă nedreptate și cea mai profundă trădare imaginabilă.

— Dacă este o minciună, spuse Scillara. 'Este? De unde ştiţi?'

„Femeie, dacă absolvirea este gratuită, atunci tot ceea ce facem aici și acum este lipsit de sens”.

— Ei bine, poate că este.

„Atunci nici măcar nu ar fi vorba de a justifica ceva – justificarea în sine ar fi irelevantă. Inviți anarhie – inviți haosul însuși”.

Ea clătină din cap. — Nu, pentru că există o forță mai puternică decât toate astea.

'Oh?' întrebă Cutter. 'Ce?'

Scillara râse. — Despre ce vorbeam mai devreme. Ea făcu din nou semne către semnele străvechi ale lucrării solului. — Uită-te în jur, Cutter, uită-te în jur.

****

Iskaral Pust smulse firele groase de pânză care acopereau pieptul masiv al lui Mappo Runt. 'Scapa de asta! Înainte să se trezească, blestemata de ciudă.

Tu și luna ta blestemata – uite, o să plouă. Acesta este un deșert – ce face ploua? Totul este vina ta. El ridică privirea, zâmbind răutăcios. — Nu bănuiește nimic, mizerabila vacă. Oh, abia aștept. Îndreptându-se, s-a grăbit înapoi la băţul lung de bambus pe care îl găsise – bambus, pentru numele lui Dumnezeu – şi a reluat găurile micile găuri de fixare din bază.

Ochiuri de sârmă răsucite, legate la intervale cu intestin umed până la capătul conic fin. O bobină de lemn cioplită și lustruită și o jumătate de legă de păr Mogora, învârtit împreună și pâslă sau ceva asemănător, suficient de puternic pentru a învârti orice, inclusiv o vacă mizerabilă care se trântește pe adâncimi. Adevărat, va trebui să aștepte un an sau doi, până când cei mici care se zvârcoleau au crescut la o dimensiune decentă. Poate că ar adăuga câțiva mai mari – erau acei somn giganți pe care îi văzuse în acel tărâm inundat, cel cu toți monștrii care umplu țărmurile.

Iskaral Pust se înfioră la amintirea amintirii, dar un adevărat iubitor de pescuit ar înțelege cât de mult ar ajunge un pasionat în căutarea unui icre demn. Chiar și necesitatea extremă de a ucide demoni și altele.

Desigur, acea ședere specială fusese puțin păroasă. Dar s-ar fi întors cu un șir de frumuseți.

În copilărie, dorise să învețe arta pescuitului, dar femeile și bătrânii din trib nu erau interesați de asta, nu, doar strângerile și strângerea bazinelor și a plaselor. Asta a fost recoltarea, nu pescuitul, ci tânărul Iskaral Pust, care odată fugise cu o rulotă și văzuse obiectivele lui Li Heng – timp de o zi și jumătate, până când străbunica lui venise să-l recupereze și să-l târască. țipând ca un purcel eviscerat înapoi la trib – ei bine, Iskaral Pust descoperise expresia

perfectă a prădării creative, o expresie care era – după cum știa toată lumea – efortul masculin ideal.

În curând, atunci și el și catârul lui aveau să aibă scuza supremă pentru a părăsi templul încrustat al căminului. Merg la pescuit, dragă. Ah, cât dorea să spună acele cuvinte.

— Ești un idiot, spuse Mogora.

— Un idiot deștept, femeie, și asta e mult mai deștept decât tine. S-a oprit, uitându-se la ea, apoi a spus: „Acum tot ce trebuie să fac este să aștept până când ea doarme, ca să-i pot tunde tot părul – ea nu va observa, nu e ca și cum am avea oglinzi argintii atârnate, nu-i așa? Am să amestec totul, părul de pe cap, de la urechi, de sub brațe, de la...

— Crezi că nu știu ce faci? întrebă Mogora, apoi chicoti, așa cum ar fi putut doar o bătrână născută din hiene. — Nu ești doar un idiot. Si tu esti un prost. Și amăgită, și imatură, obsesivă și meschină, plină de ciudă, paternalist, condescendent, defensiv, agresiv, ignorant, intenționat, inconsecvent, contradictoriu și ești și tu urât.

— Şi ce-i cu asta?

Ea rămase cu gura căscată la el ca un păianjen fără dinți. „Ai un creier ca piatra ponce – aruncă lucruri în el și pur și simplu se cufundă! Dispare.

Dispare. Chiar și atunci când mă piș pe el, pișul pur și simplu face puf! Plecat! Oh, cât te urăsc, soț. Cu toate obiceiurile tale urâte și urât mirositoare – zei, să te scot din nas la micul dejun – încă mă îmbolnăvesc gândindu-mă la asta – o priveliște pe care sunt blestemat să nu uit niciodată...

— Oh, stai liniştit. Există polen hrănitor îngropat în muci, după cum bine știe toată lumea...

Un oftat greu îl întrerupse și ambii Dal Honese se uitară în jos la Mappo. Mogora se târâi și începu să desprindă pânzele de pe fața cusătă a Trellului.

Iskaral Pust se aplecă mai aproape. „Ce s-a întâmplat cu pielea lui? Totul este căptușit și încrețit – ce i-ai făcut, femeie?

— Semnul păianjenilor, Magi, răspunse ea. „Prețul pentru vindecare”.

„Fiecare șuviță a lăsat o linie!”

— Ei bine, el nu era o frumuseţe pentru început.

Un geamăt, apoi Mappo ridică pe jumătate o mână. A căzut înapoi și el a gemut din nou.

„Acum are și un creier de păianjen”, a prezis Iskaral. „Va începe să scuipe pe mâncare – așa cum o faci și tu, și tu

îndrăznești să numești dezgustător să mă strâng din nas”.

— Nicio creatură care se respectă nu face ceea ce ai făcut azi dimineață, Iskaral Pust. Nu vei avea nici un păianjeni să-și scoată nasul, nu-i așa? Ha, știi că am dreptate.

'Nu, eu nu. Tocmai îmi imaginam un păianjen cu opt picioare pe nas și asta mi-a amintit de tine. Ai nevoie de o tunsoare, Mogora, iar eu sunt omul care să o facă.

„Vino lângă mine cu alte intenții decât amoroase și te voi lipi”.

'Amoros. Ce gând oribil...

— Si dacă ți-aș spune că sunt însărcinată?

— Aș ucide catârul.

Ea a sărit la el..

Târâind, apoi scuipând și scărpinând, s-au rostogolit în praf.

Catârul îi urmărea cu ochi calmi.

****

Zdrobite și împrăștiate, plăcile care făcuseră cândva mozaicul vieții lui Mappo Runt erau puțin mai mult decât licăriri slabe, parcă împrăștiate în fundul unei fântâni adânci. Fragmente disperate pe care le putea observa doar, conștientizarea semnificației lor îndepărtată și, de mult timp aparent, se retrăgeau de la el, de parcă ar fi plutit încet, inexorabil spre o suprafață necunoscută.

Până când au sosit firele de argint, coborând ca ploaia, lăsând prin substanța groasă și tulbure din jurul lui. Și le-a simțit atingerea, apoi greutatea lor, oprindu-și progresul ascendent și, după un timp de nemișcare, Mappo a început să se scufunde înapoi. Spre acele bucăți rupte mult mai jos.

Acolo unde îl aștepta durerea. Nu din carne – nu a existat carne, nu încă – aceasta a fost o ustură a sufletului, multiplele răni ale trădării, ale eșecului, ale auto-recriminarii, tocmai pumnii care spulberaseră tot ceea ce fusese... înainte de cădere. .

Cu toate acestea, firele au adunat piesele împreună, fără a ține seama de agonie, ignorând fiecare protest strigat al lui.

S-a trezit în picioare printre stâlpi înalți de piatră care fuseseră dăltuiți cu coarne în coloane conice. Nori grei de fier forjat s-au scufundat pe o jumătate a cerului, un vânt puternic învârtând șuvițe peste cealaltă jumătate, umplând un gol – ca și cum ceva ar fi străpuns din ceruri și când gaura se vindecase încet. Stalpii, a văzut Mappo, se înălțau din toate părțile, zeci de ei, formând un model nedefinit de unde se afla el în mijlocul lor. Au aruncat umbre slabe pe pământul zdrobit, iar privirea lui a fost atrasă de acele umbre, la început în gol, apoi cu o conștientizare crescândă. Umbre aruncate în direcții imposibile, formând o matrice vagă, o pânză, care se întinde pe toate părțile.

Și, Mappo înțelese acum, el stătea în centrul ei.

O tânără a pășit în vizor din spatele unuia dintre stâlpi. Părul lung de culoarea flăcărilor pe moarte, ochii de nuanța aurului bătut, îmbrăcați în mătase neagră curgătoare. „Acesta”, a spus ea în limba lui Trell, „a fost demult. Unele amintiri ar fi mai bine lăsate în pace.

— Nu l-am ales, spuse Mappo. — Nu cunosc locul ăsta.

— Jaçuruku, Mappo Runt. Patru sau cinci ani de la Toamnă. Încă o lecție abjectă despre pericolele care vin cu mândria. Ea și-a ridicat brațele, a privit cum mătăsurile alunecau libere, dezvăluind pielea fără pată, mâinile netede. — Ah, uită-te la mine. sunt din nou tanar. Extraordinar, că cândva m-am crezut gras. Ne afectează pe toți, mă întreb, felul în care sentimentul de sine se schimbă în timp? Sau, majoritatea oamenilor susțin, voit sau altfel, o persistență neschimbătoare în viața lor liniștită?

Când ai trăit atâta timp cât am trăit eu, desigur, astfel de iluzii nu supraviețuiesc. Ea ridică privirea, îi întâlni privirea. — Dar știi asta, Trell, nu-i așa? Darul Celor Fără Nume te învăluie, longevitatea îți bântuie ochii ca niște pietre prețioase zgâriate, uzate dincolo de frumusețea, mult peste chiar și strălucirea vanității.

'Cine ești tu?' întrebă Mappo.

„O regină pe cale să fie alungată de pe tron, alungată din imperiul ei.

Vanitatea mea este pe cale să sufere o înfrângere ignominioasă.

„Ești o Zeiță Bătrână? Cred că te cunosc... Făcu un gest. „Această rețea vastă, modelul nevăzut în mijlocul unui haos aparent. Să te numesc?

— Cel mai bine nu ai făcut-o. De atunci am învățat arta ascunderii. Nici nu sunt înclinat să acord favoruri. Mogora, vrăjitoarea aceea bătrână, va regreta această zi.

Rețineți, poate că ea nu este de vină. Există o șoaptă în umbră despre tine, Mappo. Spune-mi, ce posibil interes ar avea Shadowthrone pentru tine? Sau în Icarium, de fapt?

El a inceput. Icarium. L-am eșuat – Abis de jos, ce s-a întâmplat? '

Mai trăiește?

— Da, iar cei fără nume i-au dăruit un nou însoțitor.

Ea a zâmbit pe jumătate. — Ai fost... aruncat. De ce, mă întreb? Poate un eșec al scopului, o șovăială – ți-ai pierdut puritatea jurământului, nu-i așa?

Și-a întors privirea. — Atunci de ce nu l-au ucis?

Ea a ridicat din umeri. — Probabil că ei prevăd o utilizare pentru talentele lui. Ah, te sperie ideea, nu-i așa? Poate fi adevărat că, până în acest moment, ți-ai păstrat credința în Cei fără Nume?

'Nu. Sunt tulburat de ideea a ceea ce vor elibera. Icarium nu este o armă...

— Oh, prostule, desigur că este. L-au făcut, iar acum îl vor folosi... ah, acum înțeleg Shadowthrone. ticălos inteligent. Desigur, sunt ofensat că și-ar asuma atât de bucuros loialitatea mea. Și chiar mai jignit să realizeze că, în această chestiune, presupunerea lui era corectă. Ea făcu o pauză, apoi oftă. — Este timpul să te trimit înapoi.

— Stai – ai spus ceva – Cei fără Nume, că au făcut Icarium. Am crezut-'

— Făcut de propriile mâini și apoi, prin succesiunea de gardieni ca tine, Mappo, s-a șlefuit din nou și din nou. A fost la fel de mortal când s-a târât prima dată din epava pe care ei le făcuseră din tânăra lui viață?

La fel de mortal ca el acum? Mi-aș imagina că nu. Ea l-a studiat. — Cuvintele mele te rănesc. Știi, nu-mi place Shadowthrone din ce în ce mai mult, deoarece fiecare act și fiecare cuvânt aici corespunde așteptărilor lui nefaste.

Te-am rănit, apoi realizez că are nevoie de tine rănit. Cum de ne cunoaște atât de bine?

— Trimite-mă înapoi.

— Urma lui Icarium se răcește.

'Acum.'

— O, Mappo, mă inciți la plâns. Am făcut asta, uneori, când eram tânăr. Deși, desigur, majoritatea lacrimilor mele au fost inspirate de autocompătimire. Și așa, suntem transformați. Pleacă acum, Mappo Runt. Fă ce trebuie.

****

S-a trezit întins pe pământ, cu un soare strălucitor deasupra capului. Două fiare se luptau în apropiere – nu, a văzut în timp ce întoarse capul, doi oameni.

Îmbrăcat în scuipat prăfuit, dâre întunecate de sudoare grea, trăgând pumni de păr, lovind cu picioarele și înțepătând.

— Zei de jos, respiră Mappo. — Dal Honese.

Au încetat să mai dea casa, s-au uitat.

— Să nu ne deranjeze, spuse Iskaral Pust cu un zâmbet pătat de sânge, suntem căsătoriţi.

****

Nu s-a depășit. Cântară și asemănătoare unui urs, fiara se înmulțea la fel de mult ca trăsura Trygalle, iar alergarea ei lungă, în șoaptă, acoperea mai mult teren decât puteau face caii îngroziți, epuizați așa cum erau acum. Solzii roșii și negri, crestați, care acopereau animalul aveau fiecare dimensiunea unor clapete și, în cea mai mare parte, erau impermeabili la focul de rachete, așa cum fusese dovedit de nenumăratele certuri care alunecaseră din pielea lui pe măsură ce se apropia din ce în ce mai mult. Avea un singur ochi, prea mare, fațetat ca al unei insecte și înconjurat de o creastă proeminentă de os protector. Fălcile sale masive țineau șiruri duble de dinți de sabie, fiecare lung cât antebrațul unui bărbat. Vechile cicatrici de luptă stricaseră simetria capului lat și plat al fiarei.

Distanța dintre urmăritor și urmărit se redusese la mai puțin de două sute de pași. Paran a abandonat studiul peste umăr al fiarei și și-a îndemnat calul înainte. Zboreau de-a lungul unui țărm stâncos. De două ori zgomotaseră peste oasele unei creaturi mari, asemănătoare unei balene, deși multe dintre oase fuseseră despicate și zdrobite. În față și ușor spre interior, pământul s-a înălțat în ceva asemănător unui deal – atât cât se putea găsi în acest tărâm. Paran făcu semn spre ea. — Pe acolo! strigă el şoferului.

'Ce?' a țipat bărbatul. 'Esti suparat?'

„O ultimă împingere! Atunci oprește-te și lasă-mi restul!

Bătrânul a clătinat din cap, totuși a condus caii în sus pe pantă, apoi i-a împins cu putere în timp ce, cu copitele răsturnând în noroi, se străduiau să tragă trăsura uriașă în sus.

Paran încetini încă o dată calul, zări acționarii adunați în spatele trăsurii, cu toții privindu-l fix în timp ce făcea frâu, direct în calea fiarei.

O sută de pași.

Paran s-a luptat să-și stăpânească calul panicat, chiar dacă a scos o carte de lemn din geanta lui. Pe care a marcat o jumătate de duzină de linii cu unghia mare. Un moment pentru a ridica privirea – cincizeci de pași, capul în jos, fălcile deschise larg. O, puțin aproape Încă două scoruri mai adânci în pădure, apoi a aruncat cartea afară, în calea creaturii care se încărca.

Patru cuvinte blânde sub răsuflarea lui Cartea nu a căzut, ci a atârnat, nemișcat.

Ursul solz a ajuns la ea, scotând un urlet – și a dispărut.

Calul lui Paran se ridică, aruncându-l înapoi, cizmele părăsind etrierii în timp ce aluneca pe crupa lui, apoi coborî, aterizand greu pentru a derapa în noroi. Se ridică, frecându-și spatele.

Acţionarii s-au grăbit să se adune în jurul lui.

— Cum ai făcut asta?

— Unde s-a dus?

— Hei, dacă ai fi putut face asta oricând pentru ce alergam?

Paran a ridicat din umeri. „Unde – cine știe? Și în ceea ce privește „cum”, ei bine, eu sunt Maestrul Puntei Dragonilor. Ar putea la fel de bine să facă marele titlu semnificativ.

Mâinile înmănuşate îl plesneau pe umerii – mai tare decât era necesar, dar le remarcă expresiile uşurate, teroarea se scurgea din ochii lor.

Hedge a sosit. — Frumos, căpitane. Nu credeam că vreunul dintre voi va reuși. Din câte am văzut, totuși, ai lăsat lucrurile aproape prea târziu – prea aproape. Ți-ai văzut gura mișcându-se – un fel de vrajă sau ceva? Nu știam că ești un mag...

'Nu sunt. Spuneam „Sper că funcționează”.

Încă o dată, toată lumea se uita la el.

Paran se apropie de calul său.

Hedge a spus: „Oricum, de pe acel deal poți vedea destinația noastră.
Înaltul Mag a crezut că ar trebui să știi.

****

Din vârful dealului, cinci statui uriașe negre erau vizibile în depărtare, terenul intermediar rupt de mici lacuri și ierburi de mlaștină. Paran a studiat pentru o vreme edificiile de creștere. Câini bestiali, așezați pe coapse, perfect redați, dar uriași ca scară, sculptați în întregime din piatră neagră.
— Cam la ce te aşteptai? întrebă Hedge, urcând înapoi la bordul trăsurii.
— Nu eram sigur, răspunse Paran. — Cinci... sau șapte. Ei bine, acum știu. Cei doi câini din umbră de la Dragnipur și-au găsit... omologii și așa s-au reunit. Apoi, se pare, cineva i-a eliberat.
— Ceva ne-a făcut o vizită, spuse Hedge, în noaptea în care noi, fantomele, i-am anihilat pe Ucigatorii Câini. În tabăra lui Sha'ik.
Paran se întoarse să privească fantoma. — N-ai mai menționat asta până acum, sapător.
— Ei bine, oricum nu au rezistat mult.
— Cum vrei să spui, numele lui Hood, că nu au durat mult?
— Adică, cineva i-a ucis.
'I-ai ucis? OMS? A vizitat un zeu în noaptea aceea? Unul dintre primii eroi? Sau vreun alt ascendent?
Hedge se încruntă. — Toate astea sunt la mâna a doua, ține cont, dar din câte am înțeles, a fost Toblakai. Unul dintre bodyguarzii lui Sha'ik, un prieten al lui Leoman. Mă tem că nu știu prea multe despre el, doar numele sau, presupun, titlul, din moment ce nu este un nume adevărat...
— Un bodyguard pe nume Toblakai a ucis doi câini Deragoth?
Fantoma a ridicat din umeri, apoi a dat din cap. — Da, cam așa e, căpitane.
Paran și-a scos cârma și și-a trecut o mână prin păr – zei dedesubt, am nevoie de o baie – apoi și-a întors atenția asupra statuilor îndepărtate și a zonei joase care se aflau în

mijloc. „Acele lacuri par puțin adânci – nu ar trebui să avem probleme să ajungem acolo”.

Ușa trăsurii s-a deschis și a apărut vrăjitoarea Jaghut Ganath. Se uită la monumentele din piatră neagră. — Dessimbelackis. Un suflet a făcut șapte – el credea că asta îl va face nemuritor. Un ascendent dornic să devină zeu...

— Deragoth sunt mult mai bătrâni decât Dessimbelackis, spuse Paran.

— Nave convenabile, spuse ea. — Tipul lor era aproape dispărut. I-a găsit pe ultimii câțiva supraviețuitori și i-a folosit.

Paran a mormăit, apoi a spus: — A fost o greșeală. Deragoth a avut propria lor istorie, propria lor poveste și nu a fost spusă izolat.

— Da, încuviinţă Ganath, Eres'al, care au fost conduşi la domesticire de câinii care i-au adoptat. Eres'al, care într-o zi avea să dea naștere Imass, care într-o zi avea să dea naștere oamenilor.

'Simplu ca buna ziua?' întrebă Hedge.

„Nu, mult mai complicat”, a răspuns Jaghut, „dar pentru scopurile noastre, va fi suficient”.

Paran se întoarse la calul său. — Aproape am ajuns – nu mai vreau întreruperi – așa că hai să mergem, nu?

****

Apa pe care o traversau putea de putregai, fundul lacului gros de noroi negru și, s-a dovedit, lipitori în formă de stea de mare. Trenul de cai s-a chinuit din greu să tragă trăsura prin nămol, deși pentru Paran îi era clar că Karpolan Demesand folosea vrăjitoria pentru a ușura vehiculul într-un fel. Bancile joase de noroi care învăluiau lacul ofereau un răgaz de moment, deși acestea găzduiau hoarde de insecte care mușcău, care roiau cu foame în timp ce acționarii coborau din trăsură pentru a trage lipitori din picioarele calului. Un astfel de mal i-a adus aproape de țărmul îndepărtat, despărțit doar de un canal îngust de apă lentă pe care îl traversau fără dificultate.

În fața lor era o pantă lungă și blândă de pietriș stricat de noroi. Ajungând în vârf cu puțin înaintea trăsurii, Paran își frână.

Cel mai aproape de el, două piedestale uriașe înconjurate de dărâmături marcate unde fuseseră odată statui. În noroiul veșnic umed din jurul lor erau urme, urme de pași, semne ale unui fel de încăierare. Imediat dincolo s-a ridicat primul dintre monumentele intacte, piatra neagră plictisitoare îngrozitor de reală în interpretarea ei de piele și mușchi. La baza ei stătea o structură de vreun fel.

Trăsura sosi și Paran auzi ușa laterală deschizându-se. Acţionarii săreau în jos pentru a stabili un perimetru defensiv.

Descălecând, Paran se îndreptă spre structură, Hedge venind alături de el.

— Cineva a construit o casă blestemată, spuse sapătorul.

— Nu pare locuit.

— Nu acum, nu.

Construită în întregime din lemn, clădirea era aproximativ dreptunghiulară, cu laturile lungi paralele cu piedestalul statuii. Nu se vedea nicio fereastră și nici, din această parte, nicio intrare. Paran l-a studiat o vreme, apoi s-a îndreptat spre un capăt. „Nu cred că aceasta a fost menită ca o casă”, a spus el. — Mai mult ca un templu.

— S-ar putea să fie corect – lemnul ăsta nu face îmbinări și nu există nicio crăpăitură sau ceva care să umple golurile. Un zidar s-ar uita la asta și ar spune că a fost pentru uz ocazional, ceea ce face să sune mai mult ca un templu sau un corral...

Au ajuns la un capăt și au văzut o ușă în jumătate de lună. Ramurile fuseseră așezate în rânduri în pământul argilos dinaintea lui, creând un fel de pasarelă.

Picioarele noroioase călcaseră pe lungime, nenumărate seturi, dar nici unul foarte recent.

— Purtau mocasini din piele, observă Hedge, ghemuindu-se aproape pentru a studia cele mai apropiate amprente. „Cusăturile erau pe partea superioară, cu excepția spatelui călcâiului, unde există un model cu cusături în cruce. Dacă acesta ar fi Genabackis, aș spune Rhivi, cu excepția unui singur lucru.

'Ce?' întrebă Paran.

— Ei bine, oamenii ăștia au picioare late. Foarte larg.

Capul fantomei se întoarse încet spre intrarea în clădire. '

Căpitane, cineva a murit acolo.

Paran dădu din cap. — Îl simt mirosul.

Au privit în timp ce Ganath și Karpolan Demesand – acesta din urmă flancat de cei doi acționari Pardu – se apropiau. Negustorul-mag Trygalle făcu o mutră când mirosul urât al cărnii putrede ajunse la el. Se încruntă spre ușa deschisă. — Ritualul vărsării de sânge, spuse el, apoi scuipă neobișnuit. — Acești Deragoth și-au găsit adoratori. Master of the Deck, acest detaliu se va dovedi problematic?

— Numai dacă apar, spuse Paran. — După aceea, ei bine, ar putea ajunge să fie nevoiți să-și reconsidere credința. Acest lucru s-ar putea dovedi tragic pentru ei...'

— Vă reconsiderați? întrebă Karpolan.

„Mi-aș fi dorit să am acest lux. Ganath, vrei să-mi alăturăm explorarea interiorului templului?

Sprâncenele ei s-au ridicat fracționat, apoi a dat din cap. 'Desigur. Observ că întunericul stăpânește în interior – ai nevoie de lumină?

— N-ar strica.

Lăsându-i pe ceilalți, au mers unul lângă altul spre prag. Cu o voce scăzută, Ganath spuse: — Tu bănuiești ca și mine, Ganoes Paran.

'Da.'

— Karpolan Demesand nu este un prost. Își va da seama în curând.

'Da.'

— Atunci ar trebui să dăm dovadă de concizie în examinarea noastră.

'De acord.'

Ajungând în prag, Ganath făcu un gest și o lumină plictisitoare, albăstruie, se ridică încet în camera de dincolo.

Au pășit înăuntru.

O singură cameră – fără pereți interiori. Podeaua era noroiată, plină de trafic.

Un ciot de copac sfărâmat, cu capătul în sus, domina centrul, rădăcinile întinzându-se aproape orizontal, ca și cum copacul ar fi crescut pe o rocă plată, trimițându-și vârstele în toate părțile. În centrul acestui altar improvizat, miezul bolului însuși fusese sculptat într-o formă de bazin, umplut acum de o baltă de sânge negru și uscat. Legate de rădăcini întinse erau două cadavre, ambele femei, cândva umflate de putrezire, dar acum putrezite în consistență gelatinoasă ca și cum s-ar fi topit, oasele ieșind ici și colo. Virmele moarte zăceau în grămezi sub fiecare corp.

— Sedora Orr, bănui Paran, şi Darpareth Vayd.

— Pare o presupunere rezonabilă, spuse Ganath. — Vrăjitoarea Trygalle trebuie să fi fost rănită într-un fel, având în vedere priceperea ei declarată.
— Ei bine, trăsura aceea a fost o mizerie.
'Intr-adevar. Am văzut destule, Ganoes Paran?
— Ritual de sânge – o ispășire a bătrânului. Aș crede că Deragoth s-a apropiat.
— Da, adică ai puţin timp la dispoziţie odată ce le-ai eliberat.
— Sper că Karpolan este la înălţime. A aruncat o privire spre Jaghut. — Într-o adevărată urgență, Ganath, poți... să ajuți?
'Poate. După cum știți, nu sunt mulțumit de ceea ce intenționați aici.
Totuși, ceea ce mi-ar plăcea și mai puțin este să fiu sfâșiat de Hounds of Darkness.
— Îmi împărtășesc această aversiune. Bun. Deci, dacă apelez la ajutorul tău, Ganath, vei ști ce să faci?
'Da.'
Paran se întoarse. „Poate părea nerezonabil”, a spus el, „dar simpatia mea pentru situația probabilă a acestor închinători a scăzut oarecum”.
— Da, este nerezonabil. La urma urmei, închinarea ta amabilă din frică.
Și ceea ce vei dezlănțui aici vor fi cele cinci fețe ale acelei frici. Și așa vor suferi acești oameni săraci.
„Dacă nu ar fi fost interesați de atenția zeilor lor, Ganath, ar fi evitat vărsarea de sânge pe pământul consacrat”.
„Cineva dintre ei a căutat această atenție și puterea care ar putea veni din ea. Un Mare Preot sau şaman, bănuiesc.'
— Ei bine, atunci, dacă Câinii nu-l ucid pe acel Mare Preot, adepții lui o vor face.
— O lecție dură, Ganoes Paran.
— Spune-le asta acestor două femei moarte.
Jaghut nu răspunse.
Au plecat din templu, lumina stinsă în urma lor.
Paran remarcă privirea fixă a lui Karpolan Demesand, câmpia de groază, de netăgăduit, iar el dădu încet din cap. Stăpânul Trygalle s-a întors și, epuizat așa cum fusese mai devreme, oboseala lui părea să se înmulțească de zece ori.
Hedge s-a apropiat. — Ar fi putut fi acționari, a sugerat el.

— Nu, spuse Ganath. — Două femei, ambele îmbrăcate scump. Trebuie să presupunem că acționarii și-au întâlnit soarta în altă parte.

Paran i-a spus lui Hedge: „Acum vine ultima ta sarcină, sapator. Chemarea lui Deragoth – dar luați în considerare asta mai întâi – sunt aproape și avem nevoie de timp să...

— Fugi ca măruntaiele lui Hood, da. Hedge ridică un ghiozdan în vedere. — Acum, înainte să mă întrebi unde am ascuns asta, nu te deranja. Aici, în acest loc, detaliile de genul ăsta nu contează. El a zâmbit. „Unii oameni ar dori să ia aur cu ei când pleacă. Eu, voi lua munițiile Moranth peste aur în orice zi. La urma urmei, nu știi ce te vei întâlni de cealaltă parte, nu? Așadar, este întotdeauna mai bine să ții de opțiunea de a arunca lucrurile în aer.

— Un sfat înțelept, Hedge. Și munițiile acelea vor funcționa aici?

— Absolut, căpitane. Moartea a chemat odată această casă, îți amintești?

Paran studie cea mai apropiată statuie. — Ai de gând să-i spulberi.

— Da.

— Încărcare programată.

— Da.

— Numai că ai cinci de pus, iar cel mai îndepărtat arată la două, trei sute de pași.

— Da. Asta va fi o problemă – ei bine, să-i spunem o provocare.

De acord, Fid se pricepe mai bine la chestiile astea fine decât mine. Dar spune-mi ceva, căpitane, ești sigur că acești Deragoth nu vor rămâne doar pe aici?

'Sunt sigur. Se vor întoarce pe tărâmul lor natal – asta au făcut primii doi, nu-i așa?

— Da, dar aveau umbrele lor. S-ar putea ca aceștia să meargă mai întâi să-și vâneze propriile lor.

Paran se încruntă. Nu s-a gândit la asta. 'Aha, înțeleg. În Tărâmul Umbrei, atunci.

— Dacă acolo se află în acest moment Câinii Umbrei, da.

La naiba. — În regulă, stabilește-ți taxele, Hedge, dar nu începe să curgă boabele de nisip încă.

'Dreapta.'

Paran îl privi pe sapatorul din cap. Apoi și-a scos pachetul de dragoni. Făcu o pauză, aruncând o privire spre Ganath, apoi către Karpolan Demesand. Amândoi au văzut ce ținea în mâini. Stăpânul Trygalle se albi vizibil, apoi se

grăbi înapoi la trăsura lui. După o clipă – și o privire lungă, de necitit – Jaghut a urmat exemplul.

Paran îşi permise un mic zâmbet. Da, de ce să vă anunțați oricui sunt pe cale să chem? Se ghemui, aşezând puntea cu faţa în jos pe aleea pătată de ramuri. Apoi a ridicat cardul de sus și așezat-o în dreapta. High House Shadow – cine e responsabil aici, blestemata Deck, tu sau eu? „Tronul din umbră”, murmură el, am nevoie de atenția ta.

Imaginea tulbure a Casei Umbrei a rămas neobișnuit de lipsită de viață pe cardul lăcuit.

— În regulă, spuse Paran, îmi voi revizui formularea. Shadowthrone, vorbește-mi aici și acum sau tot ce ai făcut și tot ce ai de gând să faci va fi, la propriu, sfâșiat.

O strălucire, întunecând și mai mult Casa, apoi ceva ca o figură vagă, așezată pe un tron negru. O voce a șuierat la el: „Ar fi bine să fie important. Sunt ocupat și, în plus, până și ideea unui Master of the Deck mă deranjează, așa că mergi mai departe.

— Deragoth sunt pe cale să fie eliberat, Shadowthrone.

Agitație evidentă. — Ce idiot cu creier de mușcăr ar face asta?

— Nu pot fi ajutat, mă tem...

'Tu!'

— Uite, am motivele mele și vor fi găsite în șapte orașe.

— Oh, se linişti figura din nou, acele motive. Ei bine, da. Deștept, chiar. Dar încă profund prost.

„Tronul Umbrei”, spuse Paran, „cei doi Câini ai Umbrei pe care i-a ucis Rake. Cei doi luați de Dragnipur.'

'Ce parere ai despre ei?'

— Nu sunt sigur cât de multe știi, dar i-am eliberat de sabie. A așteptat încă o criză de histrionism, dar... nimic. — Ah, deci știi asta. Bun. Ei bine, am descoperit unde s-au dus... aici, unde s-au unit cu omologii lor și apoi au fost eliberați - nu, nu eu. Acum, înțeleg că de atunci au fost uciși. Pentru totdeauna, de data asta.

Shadowthrone ridică o mână cu degete lungi care umplea cea mai mare parte a cărții.

L-a închis într-un pumn. — Lasă-mă să văd, toarcă vocea zeului, dacă te înțeleg. Un deget pocni în sus. — Idioții fără nume merg și îl eliberează pe Dejim Nebrahl. De ce? Pentru că sunt idioți. Minciunile lor i-au prins din urmă, așa că trebuiau să scape de un servitor care făcea ceea ce voiau ei să facă, doar făcând-o prea bine!' Vocea lui Shadowthrone creștea constant în ton și volum.

Un al doilea deget a apărut la vedere. „Atunci, tu, Idiotul Maestru al Puntei Dragonilor, hotărăști să-l eliberezi pe Deragoth, pentru a scăpa de Dejim Nebrahl. Dar stai, chiar mai bine!' Un al treilea deget. — Alți rătăcitori urâți și serioși din Șapte orașe tocmai au ucis doi Deragoth, și poate că acel nenorocit este încă în apropiere și ar dori să mai tragă câteva trofee în spatele calului său blestemat! Vocea lui era acum un țipăt. 'Și acum! Acum!'

Mâna s-a închis înapoi într-un pumn, tremurând. — Vrei să trimit Câinii Umbrei în șapte orașe! Pentru că în sfârșit i s-a întâmplat că nucului acela plin de viermi pe care-l numești creier că Deragoth nu se va deranja cu Dejim Nebrahl până nu-mi găsesc Câinii! Și dacă vin să caute aici, în tărâmul meu, nu-i va opri! Se opri brusc, cu pumnul nemişcat. Apoi au apărut diferite degete într-un model din ce în ce mai haotic. Shadowthrone mârâi și mâna frenetică dispăru. O șoaptă: „Geniu pur. De ce nu m-am gândit la asta? Tonul a început să se ridice din nou. 'De ce? Pentru că nu sunt un idiot!!'

Cu asta, prezența zeului se stinge.

Paran mormăi, apoi spuse: — Nu mi-ai spus niciodată dacă vei trimite Câinii Umbrei în Şapte Oraşe.

Atunci a crezut că a auzit un țipăt slab de frustrare, dar poate că era doar imaginat. Paran a întors cartea în pachet, a pus-o înapoi într-un buzunar interior și s-a îndreptat încet. — Ei bine, oftă el, nu a fost chiar atât de rău pe cât credeam că va fi.

****

Când Hedge s-a întors, atât Ganath, cât și Karpolan au reapărut, privirile lor către Paran hotărât neliniștite.

Fantoma îi făcu semn lui Paran mai aproape și spuse încet: „Nu va funcționa așa cum ne-am dorit, căpitane. Prea multă distanță între ei – până ajung la cel mai apropiat, cel mai îndepărtat va fi crescut, iar dacă acei câini sunt aproape, ei bine, așa cum am spus, nu va funcționa.

'Ce sugerezi?'

— N-o să-ţi placă. Sigur că nu, dar este singura cale.

— Fă-o cu asta, saper.

— Lasă-mă în urmă. Pleacă. Acum.'

„Hadge-”

— Nu, ascultă, are sens. Sunt deja mort – îmi pot găsi propria cale de ieșire.

— Poate că îți poți găsi propria cale de ieșire, Hedge. Mai probabil, ceea ce a mai rămas din tine va fi rupt în bucăți, dacă nu de Deragoth, atunci oricare dintre o mulțime de alte coșmaruri locale.

— Căpitane, nu am nevoie de acest cadavru – este doar pentru spectacol, așa că ai o față la care să te uiți. Crede-mă, este singurul mod în care tu și ceilalți veți scăpa în viață din asta.

— Să încercăm un compromis, spuse Paran. — Aşteptăm cât putem.

Hedge a ridicat din umeri. — După cum doriți, nu așteptați prea mult, căpitane.

— Pune-te pe drum, atunci, Hedge. Si multumesc.'

— Întotdeauna o meserie egală, căpitane.

Fantoma a plecat. Paran se întoarse către Karpolan Demesand. „Cât de încrezător ești”, a întrebat el, „pentru a ne scoate repede de aici?”

— Această parte ar trebui să fie relativ simplă, răspunse vrăjitorul Trygalle. „Odată ce o cale este găsită într-un warren, relația sa cu ceilalți devine cunoscută. Succesul breslei comerciale Trygalle depinde în întregime de inspectorii săi – hărțile sale, Ganoes Paran. Cu fiecare misiune, acele hărți devin mai complete.

— Sunt documente valoroase, observă Paran. — Am încredere că îi ţii bine protejaţi.

Karpolan Demesand a zâmbit și nu a spus nimic.

— Atunci, pregătiți drumul, spuse Paran.

Hedge era deja dispărut, pierdut undeva în întunericul dincolo de statuile cele mai apropiate. Cețurile se așezaseră în depresiuni, dar cerul mercurial de deasupra capului părea la fel de îndepărtat ca întotdeauna. Cu toate acestea, observă Paran, lumina se stingea. Oare șederea lor aici nu cuprindea decât o singură zi? Asta părea... puțin probabil.

Larța unei muniții a ajuns la el – o mai ascuțită. „Acesta este semnalul”,

spuse Paran, apropiindu-se de cal. — Cea mai îndepărtată statuie va merge prima. S-a aruncat în şa, şi-a condus calul mai aproape de trăsură, în care Karpolan şi Ganath dispăruseră deja.

Oblonul ferestrei alunecă într-o parte când sosi el.

'Căpitan-'

O detonație fulgerătoare l-a întrerupt și Paran s-a întors și a văzut o coloană de fum și praf ridicându-se.

— Căpitane, se pare – spre surprinderea mea...

O a doua explozie, mai aproape de data aceasta, și o altă statuie păreau să dispară pur și simplu.

„După cum spuneam, se pare că opțiunile mele sunt mult mai limitate decât la început...”

Din depărtare se auzi un vuiet profund, bestial.

Primul Deragoth'Ganoes Paran! Cum spuneam-'

A treia statuie a detonat, baza ei dispărând într-un val de fum, piatră și praf în expansiune. Picioarele din față tăiate, uriașul edificiu s-a înclinat înainte, crăpăturile zimțate măturau prin stâncă și și-a început coborârea. Apoi lovit.

Trăsura a sărit, apoi a sărit înapoi pe suporturile sale cu nervuri.

Sticla s-a spart undeva înăuntru.

Reverberațiile comoției cerebrale se undură prin pământ.

Caii țipau și s-au luptat cu piesele, cu ochii peste cap.

Un al doilea urlet a zguduit aerul.

Paran miji prin praf și fum, căutându-l pe Hedge undeva între ultima statuie care cădea și cele care încă nu au fost distruse. Dar în întunericul care se aduna, nu văzu nicio mișcare. Deodată, a patra statuie a izbucnit. O secvență capricioasă a înclinat monumentul într-o parte și, în timp ce s-a răsturnat, a lovit al cincilea.

— Trebuie să plecăm!

Țipătul a fost al lui Karpolan Demesand.

'Stai așa-'

— Ganoes Paran, nu mai am încredere...

— Ține-l doar...

Un al treilea urlet, răsunător de Deragoth care sosise deja – iar ultimele două hohote erau... aproape.

— La dracu. Nu-l putea vedea pe Hedge – ultima statuie, deja ruptă de fisuri de impact, s-a înclinat brusc în jos în timp ce muniția de la baza ei exploda.

— Paran!

— În regulă, deschide poarta blestemată! Trenul de cai s-a ridicat, apoi a înaintat, învârtind trăsura în timp ce începeau o coborâre sălbatică pe pantă. Înjurând, Paran și-a pus calul în mișcare, riscând să arunce o ultimă privire înapoi - pentru a vedea o fiară uriașă, cu umeri cocoași, ieșind din norii de praf, cu ochii strălucitori în timp ce se fixau asupra lui Paran și a trăsurii care se retrăgea.

Capul masiv și lat al lui Deragoth coborî și începu un sprint sălbatic de rapid.

— Karpolan!

Portalul s-a deschis ca un blister spart – sânge apos sau vreun alt fluid stropind de pe marginile sale – direct în fața lor. Un vânt de mănăstire i-a bătut. „Karpolan? Unde-'

Trenul de cai, țipând unul și toți, s-a aruncat în poartă și o bătaie mai târziu a urmat Paran. A auzit-o închizându-se în urma lui, apoi, din toate părțile – nebunia.

Fețe putrezite, mâini roase întinse în sus, ochi morți de mult implorând în timp ce gurile putrede se deschideau: „Ia-ne! Ia-ne cu tine!'

— Nu pleca!

„Ne-a uitat – te rog, te rog...”

Lui Hood nu-i pasă de nimic...

Degetele osoase s-au apropiat de Paran, l-au tras, l-au tras, apoi au început să-l zgârie. Alții reușiseră să se apuce de proeminențe de pe trăsură și erau târâți.

Rugăciunile s-au transformat în mânie – „Ia-ne – sau te vom rupem în bucăți!”

„Tăiați-le – mușcați-le – rupeți-le!”

Paran s-a chinuit să-și elibereze brațul drept, a reușit să-și închidă mâna pe mânerul sabiei, apoi să o tragă. A început să bată lama pe fiecare parte.

Țipetele cailor erau vocea propriei nebunii, iar acum și acționarii țipau, în timp ce trăgeau în jos pentru a întinde mâinile și brațele.

Răsucindu-se în şa în timp ce tăia ghearele membrelor, Paran a întrezărit o priveliște măturatoare – o câmpie de siluete zvârcolite, strigoii, fiecare chip întors spre ei – strigoi, în zecile lor de mii – strigoi, atât de aglomerat pământul încât nu puteau decât să stea în picioare, la orice orizont, ridicând acum un cor de disperare „Ganath!”. urlă Paran. — Scoate-ne de aici!

O replică ascuțită, ca de gheață. Vânt amar se învârtea în jurul lor, iar pământul se înclină pe o parte.

Zăpada, gheața, strigoii plecați.

Cer albastru rotitor. Stânci de munte Caii derapează, picioarele desfăcute, țipetele lor crescând în tonalitate. Câteva cadavre animate, frământându-se. Trăsura, care se profilează în fața lui Paran, cu capătul din spate alunecând rotund.

Erau pe un ghețar. Derapaj, alunecare în jos cu o viteză din ce în ce mai mare.

ˆ

In mod distinct, Paran l-a auzit pe unul dintre acționarii Pardu: „O, asta e mult mai bine”.

Apoi, cu ochii încețoșați, calul care se învârtea sălbatic sub el, nu mai era timp decât pentru coborârea adâncă – în jos, s-a dovedit, un întreg versant de munte.

Gheață, apoi zăpadă, apoi nămol, acesta din urmă ridicându-se ca un val de arc înaintea cailor și a trăsurilor coborând lateral, ridicându-se și construind, încetinindu-i. Dintr-o dată, nămolul a făcut loc noroiului, apoi pietrei Răsturnând trăsura, trenul de cai târât cu el.

Propria montură a lui Paran s-a descurcat mai bine, reușind să se încline până când s-a îndreptat spre vale, picioarele anterioare lovind zăpadă și nămol, căutând cumpărături. În momentul în care a ajuns în noroi și, după ce a văzut ce-l aștepta, calul s-a lansat pur și simplu într-o încărcare. O poticnire de moment, apoi, pe măsură ce pământul s-a nivelat, acesta a încetinit, flancurile zvâcnindu-se – iar Paran s-a întors în şa, la timp pentru a vedea trăsura uriaşă prăbuşindu-se într-o oprire zdrobită. Trupurile acţionarilor erau întinse, în sus, în noroi, moale şi nemişcate pe groapa de pietre, aproape imposibil de distins de cadavre.

Trenul de cai se dezlănțuise, totuși toți, cu excepția unuia, erau jos, cu picioarele lovite în mijlocul unei încurcături de urme, curele și catarame.

Inima încă lovindu-și nicovala pieptului, Paran și-a oprit calul, întorcându-l cu fața în sus, apoi a dus fiara epuizată și tremurătoare înapoi spre epavă.

Câțiva acționari se ridicau ici și colo, părând năuciți. Unul a început să înjure, lăsându-se înapoi deasupra unui picior rupt.

— Mulţumesc, a grăunt un cadavru, trântindu-se în noroi. 'Cât de mult îți datorez?'

Trăsura era pe partea ei. Cele trei roți care tăiaseră noroiul și piatra se sfărâmaseră, iar două opuse nu supraviețuiseră răsturnării. Lăsând doar un singur supraviețuitor, învârtindu-se ca o piatră de moară.

Trapele de depozitare din spate se deschiseseră, vărsându-și conținutul de provizii. Pe acoperiș, încă legat la loc, era corpul zdrobit al unui acționar, sângele curgând ca apa topită pe țiglele de cupru, cu brațele și picioarele atârnând moale, carnea expusă zdrobită și cenușie în lumina strălucitoare a soarelui.

Una dintre femeile Pardu s-a ridicat din noroi și a șchiopătat să vină lângă Paran, în timp ce acesta ținea frâu

lângă trăsură. — Căpitane, spuse ea, cred că ar trebui să facem tabăra. Se uită în jos la ea. 'Esti in regula?' Ea l-a studiat o clipă, apoi a întors capul și a scuipat un șuvoi roșu. Și-a șters gura, apoi a ridicat din umeri. „Hood știe, am avut călătorii mai rele...”

****

Rana sălbatică a portalului, acum închisă, încă mai strică aerul plin de praf. Hedge ieşi de unde se ascunsese lângă unul dintre socluri. Deragoth dispăruseră – orice altceva decât dornici să rămână prea mult în acest loc mortal, neplăcut.

Așa că întinsese puțin lucrurile. Indiferent, fusese destul de convingător, dând rezultatul dorit.

Iată-mă aici. Pe cont propriu, în groapa lui Hood, părăsită de Hood. Ar fi trebuit să te gândești bine, căpitane. Nu era nimic dulce în afacere pentru noi și numai proștii sunt de acord cu asta. Ei bine, a fi proști este ceea ce ne-a ucis și am învățat acea lecție.

Se uită în jur, încercând să se orienteze. În acest loc, o direcție era bună ca alta. Cu excepția blestemata de mare, desigur. Deci, s-a terminat. E timpul să explorezi...

Fantoma a lăsat în urmă resturile statuilor distruse, o figură singuratică, în mare parte nesubstanțială, care mergea pe pământul dezbrăcat și noroios. La fel de înclinat cum fusese în viață.

La urma urmei, moartea nu a lăsat detalii în urmă. Și, cu siguranță, nimic de genul izolării nu îi aștepta pe cei căzuți.

Absoluția vine de la cei vii, nu de la morți și, după cum știa bine Hedge, trebuie câștigată.

****

Ea își amintea lucruri. În sfârșit, după tot acest timp. Mama ei, adeptă de tabără, și-a desfășurat picioarele

pentru Regimentul Ashok înainte ca acesta să fie trimis la Genabackis. După ce a plecat, ea pur și simplu a mers și a murit, ca și cum fără acei soldați ar fi putut doar să expire, niciodată să nu mai inspire – și ceea ce ai desenat a fost ceea ce ți-a dat viață. Deci, chiar așa.

Mort. Progenitul ei a fost lăsat să se descurce singur, singur, neîngrijit, neiubit.

Preoți nebuni și culte bolnave și, pentru fata născută din mamă, o nouă tabără de urmat. Fiecare cale de independență nu era decât o cale obișnuită de pe acel drum mai adânc zbuciumat, cel care mergea de la părinte la copil – asta îi era clar acum.

Apoi Heboric, Destriant of Treach, o târase departe – înainte de a se trezi să expire vreodată – dar nu, înaintea lui, mai existase Bidithal și darurile lui amorțitoare, asigurările lui șoptite că suferința muritor nu era altceva decât o crisalidă în straturi și la moarte, gloria avea să se dezlege, desfăcându-și aripile irizate. Paradis.

Oh, asta fusese o promisiune seducătoare, iar sufletul ei înecat se agățase de mângâierea greutății sale cufundate în timp ce se scufunda spre moarte. Odată visase să rănească acoliți tineri, cu ochii mari, să ia cuțitul în propriile mâini și să-și taie orice plăcere. Mizeria iubește – are nevoie – companie; nu există nimic altruist în împărtășire. Interesul propriu se hrănește cu răutate și toate celelalte cade pe marginea drumului.

Văzuse prea multe în scurta ei viață ca să creadă pe cineva care mărturisește contrariul. Dragostea lui Bidithal pentru durere îi alimentase nevoia de a-i oferi amorțeală. Amorțeala din interiorul lui l-a făcut capabil să provoace durere.

Și zeul zdrobit pe care pretindea că-l venerează – ei bine, Infirmul știa că nu va trebui niciodată să dea socoteală pentru minciunile sale, pentru promisiunile sale false. El a căutat vieți în amânare și, odată cu moartea lor, a fost liber să renunțe la cei ale căror vieți le consumase. Aceasta a fost, și-a dat seama, o sclavie rafinată: o credință al cărei principiu central era de nedemonstrat.

Nu ar exista nici o ucidere a acestei credințe. Zeul Infirmă avea să găsească o multitudine de voci muritoare care să-și proclame promisiunile goale, iar în limitele arbitrare ale cultului său, răul și profanarea ar putea să apară necontrolate.

O credință bazată pe durere și vinovăție nu ar putea proclama nicio puritate morală. O credință înrădăcinată în

sânge și suferință „Noi suntem cei căzuți”, spuse Heboric deodată.

Scillara, batjocoritoare, a împins mai multe frunze în bolul țevii și a tras cu putere. — Un preot de război ar spune asta, nu-i așa? Dar ce rămâne cu marea glorie găsită în măcelul brutal, bătrâne? Sau nu crezi în necesitatea echilibrului?

'Echilibru? O iluzie. Ca și cum ai încerca să te concentrezi pe un singur pată de lumină și să nu vezi nimic din pârâu și din lumea pe care o dezvăluie. Totul este în mișcare, totul este în flux.

— Ca muștele astea blestemate, mormăi Scillara.

Cutter, călare direct înainte, aruncă o privire înapoi la ea. — Mă întrebam despre asta, spuse el. „Carrion zboară – ne îndreptăm către un loc de luptă, crezi? Heboric?

El clătină din cap, ochii de culoarea chihlimbarului părând să fulgeră în lumina după-amiezii.

— Nu simt nimic din asta. Pământul din față este așa cum îl vezi tu.

Se apropiau de un bazin larg, presărat cu câteva smocuri de stuf galben, mort. Pământul în sine era aproape alb, crăpat ca un mozaic spart. Câteva movile mai mari erau vizibile ici și colo, construite, se părea, din bete și stuf. Ajungând la margine, s-au oprit.

Oasele de pește zăceau într-un covor îngrămădit de-a lungul marginii țărmului mlaștinii moarte, aruncate acolo de vânturi. Pe una dintre movilele mai apropiate puteau vedea oase de păsări și rămășițele de coji de ouă. Aceste zone umede muriseră brusc, în sezonul cuibăririi.

Muștele roieau în bazin, învârtindu-se în nori zgomotoși.

— Zei de jos, spuse Felisin, trebuie să trecem de asta?

— Nu ar trebui să fie prea rău, spuse Heboric. — Nu este departe. Ar fi întuneric cu mult înainte să terminăm dacă încercăm să ocolim asta. În plus, făcu cu mâna muștelor care bâzâiau, nici nu am început să traversăm, încă ne-au găsit, iar ocolind ligheanul nu le va scăpa. Cel puțin nu sunt genul care mușcă.

— Să terminăm cu asta, spuse Scillara.

Greyfrog a sărit în bazin, ca și cum ar fi vrut să tragă o potecă cu gura deschisă și cu limba pocnind.

Cutter și-a înghiontat calul în trap, apoi, în timp ce muștele l-au năvălit, o galopă.

Ceilalți au urmat.

****

Muște aterizează ca o nebunie pe pielea lui. Heboric miji în timp ce nenumărate corpuri dure, înnebunite se ciocneau de fața lui. Chiar lumina soarelui se diminuase în mijlocul acestui nor haotic. Prins în mâneci, în jambierele uzate și pe ceafă – strânse din dinți, hotărând să facă față acestei iritații minore.

Echilibru. Cuvintele Scillarei l-au tulburat dintr-un motiv oarecare – nu, poate nu cuvintele ei, ci sentimentul pe care l-au dezvăluit. Cândva acolit, acum respingând toate formele de credință – ceva ce el însuși făcuse și, în ciuda intervenției lui Treach, încă căuta să obțină. La urma urmei, zeii războiului nu aveau nevoie de slujitori dincolo de legiunile nelimitate pe care le-au avut întotdeauna și le-ar avea întotdeauna.

Destriant, ce se află sub acest nume? Secerător de suflete, care deține puterea – și dreptul – de a ucide în numele unui zeu. A ucide, a vindeca, a face dreptate. Dar dreptatea în ochii cui? Nu pot lua o viață.

Nu mai. Niciodata. Ai ales greșit, Treach.

Toți acești morți, aceste fantome...

Lumea era destul de aspră – nu avea nevoie de el și de oamenii lui. Proștii dornici să-i conducă pe ceilalți în luptă, să se bucure de haos și să lase în urmă un urmă turbulent, plângător, de mizerie, suferință și durere, nu avea niciun sfârșit.

Se săturase.

Eliberarea era tot ceea ce își dorea acum, singurul său motiv pentru a rămâne în viață, pentru a-i târî pe acești nevinovați cu el pe o insulă distrusă și pustiită, care fusese curățată de orice viață de zeii în război. Oh, nu aveau nevoie de el.

Credința și zelul pentru răzbunare se afla în inima adevăratelor armate, fanaticii și certitudinile lor răutăcioase și crude. Înmulțirea ca o lovitură de muscă în fiecare comunitate. Dar lacrimile demne vin din curaj, nu din lașitate, iar acele armate sunt pline de lași.

Cai care îi poartă din bazin, muștele învârtindu-se și învârtindu-se în urmărire fără minte.

Pe o pistă care iese din vechiul țărm, lângă rămășițele unui doc și stâlpi de acostare. Drumuri adânci care urcau pe o creastă mai înaltă a plajei, de pe vremea când mlaștina

fusese un lac, șanțurile tăiate zdrențuite de ghearele apei de ploaie care nu și-au găsit refugiu în rădăcini – pentru că verdeața secolelor trecute a dispărut, tăiată, devorată.

Nu lăsăm nimic altceva decât deșert în urma noastră.

Depășind creasta, unde drumul se nivela și șerpuia beat printr-o câmpie flancată de dealuri calcaroase, iar în depărtare, la o treime de legă depărtare, direct spre est, un cătun mic, decrepit.

Anexe cu corrale goale și padocuri. Pe o parte a drumului, aproape de marginea cătunului, o jumătate de sută sau mai multe trunchiuri de copaci îngrămădite, lemnul cenușiu ca piatra unde focul nu-l carbonizase – dar părea că chiar și în moarte, acest lemn a sfidat eforturile de a-l distruge. .

Heboric a înțeles acea sfidare obscure. Da, fă-te inutil pentru omenire. Numai așa vei supraviețui, chiar și atunci când ceea ce supraviețuiește din tine nu este decât oasele tale. Transmite mesajul tău, dragă lemne, ochilor noștri etern orbi.

Greyfrog se lăsase înapoi și acum sări la zece pași spre dreapta lui Cutter.

Părea că până și demonul ajunsese la limita de muște a stomacului său, pentru că gura lui largă era închisă, cele doua pleoape ale ochilor, albe ca laptele, închise până când cele mai goale fante erau vizibile. Iar creatura uriașă era aproape neagră cu acele insecte târâtoare.

La fel ca și spatele tineresc al lui Cutter înaintea lui. La fel ca și calul pe care îl călărea Daru. Și, din toate părțile, pământul clocotea, sclipind și turbat de mișcare.

Atâtea muște.

Asa de mult...

— Ceva să-ți arăt acum...

Ca o fiară sălbatică trezită dintr-o dată, Heboric s-a îndreptat în șa**** Montura lui Scillara a călărit un pas în spatele Destriantului, puțin la stânga bătrânului, în timp ce în urma ei călărea Felisin. Ea a blestemat alarmată din ce în ce mai mult în timp ce muștele s-au adunat în jurul călăreților ca la miezul nopții, devorând toată lumina, cadența bâzâiitoare părând să șoptească cuvinte care i se târau în minte pe zece mii de picioare. Ea a respins un țipăt în timp ce calul ei țipa de durere de moarte, praful se învârtea și se învârtea sub el, praful urcând și găsind formă.

Un zgomot teribil, umed, zgârietor, apoi ceva lung și ascuțit izbucni între omoplații monturii ei, sângele curgând

gros și strălucitor din rană. Calul s-a clătinat, picioarele anterioare cedându-se, apoi s-a prăbușit, mișcarea aruncând-o pe Scillara de pe șa. , un fulger ghimpat de piele, felină și fluidă, sărind din spatele calului muribund Și figuri, ieșind ca din senin printre praful care se învârte, lame de cremene sclipind – un țipăt bestial – sângele plesnind pământul lângă ea într-un cearșaf gros, înnegrit instantaneu. de muște – lamele tăind, tăind, tăind carne – un țipăt pătrunzător, ridicându-se într-o conflagrație de durere și furie – ceva zgudui împotriva ei în timp ce Scillara căuta să se ridice pe mâini și în genunchi și se uită peste.

Un braț, tatuat într-un model cu dungi de tigru, tăiat curat la jumătatea distanței dintre cot și umăr, mâna, un sclipire de verde moartă sub muștele roii.

Ea se clătină în picioare, înjunghiind durerea în burtă, sufocându-se în timp ce insectele i se înghesuiau în gură cu gafatul ei involuntar.

O siluetă a pășit lângă ea, cu o sabie lungă de piatră picurând, o față uscată a craniului legănându-se în direcția ei, iar acea sabie a întins mâna cu dezinvoltură, a alunecat ca focul în pieptul Scillarei, cu marginea zdrențuită deasupra coastei ei superioare, sub claviculă, apoi lovindu-o cu pumnii. spate, chiar deasupra scapulei.

Scillara s-a lăsat, a simțit că alunecă din acea armă în timp ce cădea pe spate.

Apariția a dispărut încă o dată în norul de muște.

Nu auzea decât bâzâit, nu putea vedea decât o umflătură haotică, sclipitoare, care se umflă deasupra rănii din piept, prin care se scurgea sânge – ca și cum muștele ar fi devenit un pumn, strângându-i inima.

Strângerea...

****

Cutter nu avusese timp să reacționeze. Mușcătura bruscă de nisip și praf, apoi capul calului său dispăruse pur și simplu, frânghiile de sânge învârtindu-se de parcă și-ar fi urmărit zborul. Jos, sub copitele din față, acestea s-au împiedicat, apoi a cedat când fiara decapitată se prăbuși.

Cutter a reușit să se rostogolească, luându-și picioarele într-un vârtej de muște.

Cineva se ivi lângă el și se învârti, cu un cuțit liber și tăind în efortul de a bloca o scimitar lată, cu lame de cârlig, de cremene ondulată. Armele s-au ciocnit, iar acea sabie a trecut prin cuțitul lui Cutter, puterea din spatele loviturii fiind de neoprit. El a privit-o sfâșiendu-și în pântece, a văzut-o rupându-și drumul liber, apoi intestinele i-au căzut în vedere.

Întinzându-se să-i prindă cu ambele mâini, Cutter s-a scufundat în timp ce toată viața i-a părăsit picioarele. S-a uitat în jos la mizeria pe care o ținea, neîncrezător, apoi a aterizat într-o parte, învârtindu-se în jurul daunelor teribile și îngrozitoare care i-au fost făcute.

Nu a auzit nimic. Nimic în afară de propria lui respirație și muștele care zbârneau, acum apropiindu-se de parcă ar fi știut tot timpul că asta avea să se întâmple.

****

Atacatorul se ridicase chiar din praf, pe partea dreaptă a lui Greyfrog. O agonie sălbatică ca o sabie lungă uriașă de calcedonie a tăiat membrele anterioare ale demonului, tăindu-l într-un jet de sânge verde. O a doua tăietură a tăiat piciorul din spate pe aceeași parte, iar demonul a lovit pământul, lovind neputincios cu membrele rămase.

Granulat cu muște și durere tunătoare – o scenă de moment jucată în fața ochilor demonului. Lată, bestială, îmbrăcată în blănuri, o creatură de puțin mai mult decât piele și oase, pășind placid peste piciorul din spate al lui Greyfrog, care zăcea la cinci pași distanță, dând cu piciorul de la sine.

Pășind în norul negru.

Consternare. Nu mai pot sări.

****

Chiar în timp ce sărise de pe spatele calului, două săbii de cremene îl prinseseră, una tăindu-i mușchii și oasele,

tăindu-i un braț, cealaltă împingându-i mai întâi pieptul, apoi prin prin. Heboric, gâtul plin de mârâituri de animale, s-a răsucit în aer într-un efort disperat de a se elibera de arma de țeapă. Totuși a urmat, rupându-se în jos – rupând coaste, scindându-se prin plămâni, apoi prin ficat – și în cele din urmă smulgându-i din partea lui într-o explozie de cioburi de oase, carne și sânge.

Gura Destriantului s-a umplut de lichid fierbinte, stropind în timp ce a lovit pământul, s-a rostogolit, apoi s-a oprit.

Ambii T'lan Imass se îndreptară spre locul în care zăcea întins în praf, cu armele de piatră pătate de sânge.

Heboric s-a uitat la acei ochi goali, lipsiți de viață, a privit cum războinicii zdrențuiți și uscați înjunghiau, punctele ondulate lovindu-i corpul din nou și din nou. A privit cum unul i-a fulgerat spre fața, apoi a împins în gât. Voci, implorând, un cor îndepărtat de consternare și deznădejde – nu mai putea ajunge la ele – acele suflete pierdute în chinul lor înghițit de jad, devenind din ce în ce mai departe, din ce în ce mai departe. – V-am spus, nu vă uitați la mine, sărmanele creaturi. În sfârșit, vezi cât de ușor a fost să te eșuezi?

I-am auzit pe morți, dar nu i-am putut sluji. Așa cum am trăit, dar nu am creat nimic.

Își amintea limpede acum, într-un singur moment de groază care părea nesfârșit, atemporal, o mie de imagini – atâtea acte fără rost, fapte goale, atâtea chipuri – pe toți cei pentru care nu a făcut nimic. Baudin, Kulp, Felisin Paran, L'oric, Scillara... Rătăcind pierdut în acest tărâm străin, acest deșert obosit și praful grădinilor care umplu aer brutal, ars de soare – mai bine ar fi murit în minele otatarale din Skullcup. Atunci, nu ar fi existat trădări. Fener avea să-și țină tronul. Deznădejdea sufletelor din imensele lor închisori de jad, care se învârteau necontrolat prin Abis, acea disperare teribilă – ar fi putut rămâne neauzită, fără martor, și astfel nu ar fi existat promisiuni false de mântuire.

Baudin nu ar fi fost atât de încetinit în zborul său cu Felisin Paran – o, n-am făcut nimic valoros în această viață prea lungă.

Aceste mâini fantomă și-au dovedit iluzia atingerii lor – fără binecuvântare, fără mântuire, nu pentru oricine au îndrăznit să atingă. Iar acești ochi renăscuți, cu toată acuitatea lor felină, se estompează acum în privirea lor

nesimțită, o privire pe care fiecare vânător tânjește în ochii dușmanului lor căzut.

Atâția războinici, mari eroi – cel puțin în ochii lor – atât de mulți plecaseră în urmărirea tigrului uriaș care era Treach – neștiind nimic despre adevărata identitate a fiarei. Căutând să-l învingă, să stea deasupra cadavrului lui liniștit și să privească în jos în ochii lui goli, tânjind să capteze ceva, orice, de măreție și exaltare și să-l ia în ei înșiși.

Dar adevărurile nu se găsesc niciodată când cel care le caută este pierdut, spiritual, moral. Iar noblețea și gloria nu pot fi furate, nu pot fi câștigate în violul violent al unei vieți. Zei, o îngâmfare atât de jalnică, frământată, brutal de stupidă... era bine, atunci, că Treach i-a ucis pe fiecare blestemat dintre ei. Nepasional. Ah, un mesaj atât de grăitor în asta.

Totuşi el ştia. T'lan Imass care l-a ucis nu i-a păsat nimic de toate astea. Acţionaseră din exigenţă. Poate că undeva în amintirile lor străvechi, din vremea când erau muritori, și ei căutaseră să fure ceea ce ei înșiși nu puteau poseda niciodată. Dar astfel de urmăriri fără rost nu mai contau pentru ei.

Heboric nu ar fi un trofeu.

Și asta a fost bine.

Și în acest eșec final, părea că nu vor mai exista alți supraviețuitori și, în anumite privințe, era bine. Potrivit. Atât de mult pentru gloria găsită în gândurile sale finale.

Și asta nu se potrivește? În acest ultim gând, eșuez chiar și pe mine.

S-a trezit întinzând... pentru ceva. Întinzând, dar nimic nu răspundea atingerii lui. Nimic.

Cartea a treia

Umbrele regelui

Cine poate spune unde împarte adevărul și mulțimea de dorințe care, împreună, dau formă amintirilor? Există falduri adânci în fiecare legendă, iar modelul vizibil, exterior, prezintă o falsă unitate de formă și intenție. Denaturăm cu un scop deliberat; limităm înțelesul vast la stricturile necesității imaginate. În aceasta constă atât eșecul, cât și darul, căci în predarea adevărului modelăm, pe bună dreptate sau greșit, semnificația universală. Specific face loc generalului; detaliul face loc formei grandioase, iar în povestire suntem exaltați dincolo de sinele nostru lumesc. Suntem, într-adevăr, legați de o umanitate mai mare prin această țesătură de cuvinte...

Introducere la Among the Consignated

heboric

Capitolul doisprezece

„El a vorbit despre cei care vor cădea, iar în ochii lui reci stătea goi adevărul că noi am vorbit. Cuvinte de trestie ruptă și legăminte de disperare, de predare oferite ca dar și măcel în numele mântuirii.

El a vorbit despre vărsarea războiului și ne-a spus să fugim în țări necunoscute, ca să putem fi scutiți de stricarea vieților noastre...

Cuvintele profetului de fier Iskar Jarak

Anibarul (oamenii de răchită) Într-o clipă, umbrele dintre copaci erau goale, în clipa următoare când Samar Dev ridică privirea, respirația i s-a tăiat când a văzut figuri. Pe toate părțile, unde luminișul luminat de soare era gheare înapoi de încurcătura de molid negru, ferigi și iederă, stăteau sălbatici... — Karsa Orlong, șopti ea, avem vizitatori...

Teblorul, cu mâinile roșii de sânge, a mai tăiat o felie de carne de pe flancul bhederinului mort, apoi a ridicat privirea. După o clipă, mormăi, apoi se întoarse la măcelărirea lui.

Se îndreptau înainte, ieșind din întuneric. Mici, șerpuși, purtând piei bronzate, fâșii de blană legate în jurul brațelor, pielea lor de culoarea apei de mlaștină, cusute cu cicatrici rituale pe pieptul și umerii expuși. Pe fețele lor, vopsea cenușie sau cenușa de lemn le acopereau fălcile inferioare și deasupra buzelor, ca niște bărbi. Cercuri alungite de albastru și gri înghețat înconjurau ochii întunecați. Purtând sulițe, topoare la curele de piele împreună cu un sortiment de cuțite, erau împodobiți cu ornamente din cupru ciocănit la rece, care păreau modelate pentru a imita fazele lunii; iar pe un bărbat era un colier făcut din vertebrele unor pești mari, iar din acesta cobora un disc de cupru negru, cu inele de aur, reprezentând, a presupus ea, o eclipsă totală. Acest om, evident un lider de vreun fel, a făcut un pas înainte.

Trei pași, cu ochii pe un Karsa Orlong neatent, în lumina soarelui, unde a îngenuncheat încet.

Samar văzu acum că ținea ceva în mâini. — Karsa, fii atent. Ceea ce faceți acum va determina dacă trecem prin ținutul lor în mod pașnic sau dacă ne abatem sulițele din umbră.

Karsa a inversat strânsoarea uriașului cuțit de jupuit cu care lucrase și l-a înjunghiat adânc în carcasa bhederinului. Apoi se ridică să-l înfrunte pe sălbaticul îngenuncheat.

— Ridică-te, spuse el.

Bărbatul tresări, lăsând capul în jos.

— Karsa, îți oferă un cadou.

— Atunci ar trebui să facă asta în picioare. Oamenii lui se ascund aici, în pustie, pentru că el nu a făcut suficient din asta. Spune-i că trebuie să stea în picioare.

Vorbeau în limba negustorului, iar ceva din reacțiile războinicului îngenuncheat l-a făcut pe Samar să bănuiască că înțelesese schimbul... și cererea, pentru că se ridică încet în picioare. — Omul marilor copaci, spuse el acum, cu accentul aspru și gutural pentru urechile lui Samar. „Livratorul distrugerii, Anibarul vă oferă acest cadou și vă cer să ne oferiți un cadou în schimb...”

— Atunci nu sunt cadouri, răspunse Karsa. „Ceea ce cauți este să faci troc”.

Frica pâlpâia în ochii războinicului. Ceilalți din tribul său – Anibarul – au rămas tăcuți și nemișcați între copaci, totuși Samar a simțit o consternare palpabilă răspândindu-se printre ei. Liderul lor a încercat din nou: „Acesta este limbajul trocului, Eliberator, da. Otravă pe care trebuie să o înghițim. Nu se potrivește cu ceea ce căutăm.'

Încruntat, Karsa se întoarse către Samar Dev. — Prea multe cuvinte care nu duc nicăieri, vrăjitoare. Explica.'

„Acest trib urmează o tradiție străveche pierdută printre majoritatea popoarelor din șapte orașe”, a spus ea. „Tradiția de a oferi cadouri. Darul în sine este o măsură a unui număr de lucruri, cu moduri subtile și adesea confuze de a atribui valoare. Acești anibari au învățat neapărat despre tranzacționare, dar nu atribuie valoare la fel ca noi, așa că de obicei pierd în tranzacție. Bănuiesc că, în general, se descurcă prost atunci când au de-a face cu negustori înțelepți și fără scrupule din țările civilizate. Există-'

— Destul, îl întrerupse Karsa. A făcut semn către lider – care a tresărit încă o dată – și a spus: „Arată-mi acest dar. Dar mai întâi, spune-mi numele tău.

— Sunt, în limba otrăvitoare, Boatfinder. A ridicat obiectul în mâini. „Marca de curaj”, a spus el, „a unui mare tată printre bhederin”.

Samar Dev, ridicând sprâncenele, îl privi pe Karsa. — Ar fi un os penis, Teblor.

— Știu ce este, a răspuns el într-un mârâit. „Boatfinder, ce îmi ceri la rândul tău?”

— Revenants vin în pădure, năpădând clanurile Anibar la nord de aici. Ei măcelăresc pe toate în cale, fără motiv. Ei nu mor, pentru că ei stăpânesc aerul însuși și astfel întorc orice suliță care îi caută. Așa auzim. Pierdem multe nume.

— Nume? întrebă Samar.

Privirea lui se îndreptă spre ea și dădu din cap. 'Rude. Opt sute patruzeci și șapte de nume țesute pentru mine, printre clanurile de la nord. Făcu un semn către războinicii tăcuți din spatele lui. — Câte nume de pierdut printre acestea aici, fiecare. Cunoaștem durerea în pierdere pentru noi înșine, dar mai mult pentru copiii noștri. Numele pe care nu le putem lua înapoi – ele pleacă și nu mai vin niciodată, așa că ne diminuăm.

Karsa a spus: „Vrei să-i ucid pe revanși”, și a arătat spre cadoul, „în schimbul asta”.

'Da.'

— Câți dintre acești revenenți sunt?

— Vin cu corăbii mari, cu aripi cenuşii, şi pleacă în pădure în vânătoare, fiecare vânătoare numărând douăsprezece. Ei sunt mânați de furie, dar nimic din ceea ce căutăm să facem nu potolește această mânie. Nu știm ce facem ca să-i jignim așa.'

Probabil le-a oferit un blestemat de os penisului. Dar Samar Dev și-a păstrat acest gând pentru ea.

— Câte vânătoare?

— Un zeci de până acum, dar bărcile lor nu pleacă.

Întreaga față a lui Karsa se întunecase. Samar Dev nu mai văzuse niciodată în el o furie atât de crudă. Dintr-o dată s-a temut că-l va sfâşia pe acest mic om înghesuit. În schimb, el a spus: „Renunțați la rușinea, cu toții. Aruncă-l! Ucigatorii nu au nevoie de motive pentru a ucide. Este ceea ce fac ei.

Faptul că existi este suficient de jignit pentru astfel de creaturi. A făcut un pas înainte și a smuls osul din mâinile lui Boatfinder. — Îi voi omorî pe toţi. Voi scufunda navele lor blestemate. Acest eu-'

— Karsa! interveni Samar.

Se îndreptă spre ea, cu ochii strălucitori.

„Înainte de a jura ceva atât de... extrem, ai putea considera ceva mai realizabil.” La expresia lui, ea se grăbi mai departe: „Ați putea, de exemplu, să vă mulțumiți să-i

alungați de pe uscat, înapoi în navele lor. Fă pădurea... neplacută.

După un moment lung, tensionat, Teblorul oftă. 'Da. Asta ar fi de ajuns. Deși sunt tentat să înot după ei.

Boatfinder se uita la Karsa cu ochii mari de uimire și uimire.

Pentru o clipă, Samar s-a gândit că Teblorul făcea – în mod neobișnuit – tentativă de umor. Dar nu, uriașul războinic vorbise serios. Și, spre disperarea ei, ea l-a crezut și așadar nu a găsit nimic amuzant sau absurd în cuvintele lui. — Timpul pentru această decizie poate aștepta, nu-i așa?

'Da.' Se încruntă încă o dată la Boatfinder. — Descrieți acești veninți.

— Înalt, dar nu la fel de înalt ca tine. Carnea lor este nuanța morții. Ochii reci ca gheața. Ei poartă arme de fier și printre ei se numără șamani a căror respirație este boală – nori teribil de vapori otrăvitori – toți cei pe care îi atinge mor de mare durere.

Samar Dev i-a spus lui Karsa: „Cred că utilizarea termenului „răzbunare” se referă la orice sau oricine nu este din lumea lor. Dar dușmanii despre care vorbesc vin de pe nave. Asta pare puțin probabil să fi fost strigoi cu adevărat. Respirația șamanilor sună a vrăjitorie.

— Căutător de bărci, spuse Karsa, când voi termina aici, mă vei conduce la veninți.

Culoarea se scurge de pe chipul bărbatului. — Sunt multe, multe zile de călătorie, Eliberator. Cred că să trimit vestea că vii – la clanurile din nord...

'Nu. Ne vei însoți.

— Dar... dar de ce?

Karsa făcu un pas înainte, cu o mână întinsă ca să-l prindă pe Boatfinder de gât. L-a târât pe bărbat aproape. „Veți depune mărturie și, mărturisind, veți deveni mai mult decât sunteți acum. Vei fi pregătit – pentru tot ce urmează, pentru tine și pentru poporul tău nenorocit”.

L-a eliberat pe bărbat, care s-a clătinat înapoi, gâfâind. — Oamenii mei au crezut cândva că se pot ascunde, spuse Teblorul, dezvăluind dinții. 'Ei nu au avut dreptate. Asta am învățat și asta acum vei învăța. Crezi că învinșii sunt tot ceea ce te va afecta? Prost. Nu sunt decât primii.

Samar îl privi pe uriașul războinic întorcându-se la măcelăria lui.

Boatfinder se uită după el cu ochi strălucitori, plini de groază. Apoi se întoarse, șuieră în limba lui. Șase războinici

s-au repezit înainte, pe lângă liderul lor, trăgând cuțitele în timp ce se apropiau de Karsa.

— Teblor, a avertizat Samar.

Boatfinder ridică mâinile. 'Nu! Nu ți se caută niciun rău, Eliberator.

Acum te ajută cu tăierea, asta este tot. Recompensa este pregătită pentru tine, așa că nu trebuie să pierdem timpul...

— Vreau ca pieile să fie vindecate, spuse Karsa.

'Da.'

— Și alergători să ne livreze acele piei și carnea afumată de la această ucidere.

'Da.'

— Atunci putem pleca acum.

Capul lui Boatfinder se clătina, de parcă nu ar fi putut avea încredere în propria sa voce ca răspuns la acea cerere finală.

Răschind, Karsa și-a luat cuțitul și s-a îndreptat spre un bazin de apă salmastru din apropiere, unde a început să spele sângele de pe lamă, apoi de pe mâini și antebrațe.

Samar Dev s-a apropiat de Boatfinder în timp ce cei jumătate de duzină de războinici au început să măceleze bhederinul mort. „Boatfinder”.

El a aruncat o privire la ea cu ochi supărați. — Ești o vrăjitoare – așa că te cheamă Eliberatorul.

'Eu sunt. Unde sunt femeile tale? Copiii voștri?'

„Dincolo de această mlaștină, la vest și la nord”, a răspuns el. — Pământul se ridică și sunt lacuri și râuri unde găsim boabe negre, iar printre stâncile plate, fructe de pădure. Ne-am terminat marea noastră vânătoare în terenuri deschise, iar acum se întorc în numeroasele noastre tabere cu carne de iarnă. Totuși, le făcu semn către războinicii săi, te urmăm. Asistăm la Eliberatorul ucigând bhederinul. El călărește un cal de os – noi nu vedem un cal de os călare. El poartă o sabie din piatră de naștere. Profetul de Fier le spune oamenilor noștri despre astfel de războinici – purtătorii pietrei de naștere. El spune că vin.

— Nu am auzit de acest Profet de Fier, spuse Samar Dev, încruntat.

Boatfinder făcu un gest și se îndreptă spre sud. „Pentru a vorbi despre asta, este timpul înghețat”. A închis ochii, iar tonul i s-a schimbat brusc. '

În timpul Marii Ucideri, care este timpul înghețat al trecutului, Anibarul locuia pe câmpii și avea să călătorească aproape până la East River, unde marile

tabere zidite ale Ugarii se ridicau din pământ, iar odată cu Ugarii Anibar ar schimba carnea și pieile pentru unelte și arme de fier. Atunci, Marea Ucidere a venit la Ugari și mulți au fugit să caute refugiu printre Anibar. Cu toate acestea, ucigașii au urmat, Mezla au fost numiți de Ugari și s-a dat o luptă teribilă și toți cei care se adăpostiseră printre Anibar au căzut în Mezla.

„Temându-se pedeapsa pentru ajutorul acordat ugarilor, Anibarul s-a pregătit să fugă – mai adânc în Odhan – dar liderul Mezla i-a găsit primul. Cu o sută de războinici întunecați, a venit, dar le-a rămas armele de fier. Anibari nu erau dușmanii lui, le-a spus el, apoi le-a avertizat – vin alții și vor fi fără milă. Ei aveau să distrugă Anibarul. Acest lider a fost Profetul de Fier, Regele Iskar Jarak, iar Anibarul i-a ascultat cuvintele și astfel au fugit, spre vest și spre nord, până când aceste pământuri de aici și pădurile și lacurile de dincolo au devenit casa lor. Aruncă o privire spre locul unde Karsa, cu proviziile lui adunate, se aşează călare pe calul său Jhag, iar vocea i se schimbă încă o dată. „Profetul de Fier ne spune că există o perioadă când, în cel mai mare pericol al nostru, purtătorii pietrei nașterii vin să ne apere. Astfel, când vedem cine călătorește pe țara noastră și sabia în mâinile lui... această dată va fi în curând un timp înghețat.

Samar Dev a studiat Boatfinder pentru un moment lung, apoi s-a confruntat cu Karsa.

— Nu cred că vei putea să călăreşti pe Havok, spuse ea. Suntem pe cale să ne îndreptăm spre un teren dificil.

„Până când va veni timpul, voi călărețui”, a răspuns Teblorul. „Ești liber să-ți conduci propriul cal. Într-adevăr, ești liber să-l porți pe toate terenurile pe care le consideri dificile.

Iritată, se îndreptă spre propriul cal. — Bine, deocamdată voi călăre în spatele tău, Karsa Orlong. Cel puțin nu va trebui să-mi fac griji că voi fi biciuit de ramuri, din moment ce vei doborî toți copacii aceia din calea ta.

Boatfinder a așteptat până când amândoi au fost gata, apoi a pornit, de-a lungul marginii de nord a poienii mlăștinoase, până când a ajuns la capătul acesteia și s-a întors prompt pentru a dispărea în pădure.

Karsa îl opri pe Havok și se uită cu privirea la tupusul dens și mârâit și la molidul negru aglomerat.

Samar Dev a râs, câștigându-i o privire sălbatică din partea lui Teblor.

Apoi a alunecat jos de pe spatele armăsarului său.

L-au găsit pe Boatfinder așteptându-i, cu o privire de scuze pe chipul lui vopsit în gri. — Trasee de joc, Deliverer. În aceste păduri există căprioare, urs, lup și elani – nici măcar bhederinul nu se adâncesc dincolo de poieni. Elanul și caribuul sunt mai la nord. Aceste trasee de joc, după cum vedeți, sunt scăzute. Chiar și Anibar se apleacă într-o trecere rapidă. În timpul negăsit înainte de care se poate spune puțin, găsim mai mult rock-plat și drumul este mai ușor.

Atât interminabilă, cât și monotonă, pădurea joasă era o călătorie încâlcită și mârâită, plină de frustrare, de parcă ar fi trăit cu unicul scop de a refuza trecerea. Roca de bază era aproape de suprafață, o stâncă de culoare violet și neagră, străpunsă pe alocuri cu vene lungi de cuarțit, totuși suprafața sa era îndoită, înclinată și pliată, formând bazine cu pereți înalți, doline și râpe pline cu plăci exfoliate învelite în teaca. muşchi alunecos, verde-smarald. Căderile de copaci înghesuiau aceste depresiuni, coaja molidului negru aspră ca pielea de rechin și ramurile fără ace, groase de pânză, aspre ca ghearele și neclintite.

Sulițele de lumină soarelui se întindeau ici și colo, aruncând pete de culoare intensă într-o lume sumbră, cavernoasă.

Spre amurg, Boatfinder i-a condus pe un ghiisol perfid, pe care a urcat. Karsa și Samar Dev, conducându-și caii, au găsit urcarea periculoasă, fiecare punct de sprijin mai puțin sigur decât ultimul - mușchiul ceda ca pielea putrezită pentru a scoate la iveală stânca unghiulară cu muchii ascuțite și găuri adânci, dintre care oricare ar fi putut sparge un cal... picior.

Ud de sudoare murdară, zgâriată și zgâriată, Samar Dev a ajuns în cele din urmă pe vârf, întorcându-se pentru a-și ghida calul în ultimii câțiva pași.

Înaintea lor rănea roca de bază mai mult sau mai puțin plată, cenușie cu pielea de lichen. Din depresiuni modeste ici și colo se ridicau pinii albi și pini, din când în când stejarul răzvrătit, mărginit de ienupăr și fâșii de afine și tufe de iarnă. Libelule de mărimea unei vrabii s-au aruncat printre norii învârtiți de insecte mai mici în lumina soarelui care se stingea.

Boatfinder făcu un semn spre nord. — Poteca aceasta duce la un lac. Campăm acolo.

Au pornit.

Nu era vizibil nici un teren mai înalt în nicio direcție și, în timp ce bazolitul alungit se răsucea și se întorcea,

flancat din când în când de platforme puțin mai joase și de zăvoare, Samar Dev și-a dat seama rapid cât de ușor ar fi să se piardă în acest pământ sălbatic. Poteca s-a bifurcat înainte și, apropiindu-se de intersecție, Boatfinder a pășit de-a lungul marginii de est, privind în jos un timp, apoi a ales creasta din dreapta.

Potrivindu-și traseul, Samar Dev a aruncat o privire peste margine și a văzut ceea ce căuta, o linie sinuoasă de bolovani mici zăcând pe un raft de piatră puțin sub ei, modelul creând ceva ca un șarpe, capul constând dintr-o pană... stâncă în formă, turtită, în timp ce la celălalt capăt ultima piatră a cozii nu era mai mare decât unghia ei. Lichenul acoperea pietrele, strângându-se în jurul fiecăreia pentru a sugera că marcatorul de traseu era foarte vechi. Nu era nimic evident în petroformă care să facă clară alegerea rutelor, deși capul șarpelui era aliniat în direcția în care mergeau.

— Căutător de bărci, strigă ea, cum ai citit acest șarpe de bolovani?

El a aruncat o privire înapoi la ea. „Un șarpe este departe de inimă. O țestoasă este calea inimii.

— Bine, atunci de ce nu sunt pe acest teren mai înalt, ca să nu trebuiască să le cauți?

„Când boabele negre sunt transportate spre sud, suntem împovărați – nici țestoasa, nici șarpele nu trebuie să-și piardă forma sau modelul. Noi alergăm aceste drumuri de piatră.

împovărat.'

— Unde iei recolta?

— La taberele noastre de adunare de pe câmpie. Fiecare trupă. Adunăm recolta.

Într-una. Și împărțiți-l, astfel încât fiecare bandă să aibă boabe suficiente. Lacurile și râurile și malurile lor nu pot fi de încredere. Unele recolte dă adevărate. Alte recolte au randamente slabe. Pe măsură ce apa urcă și pe măsură ce apa scade. Nu este la fel. Roca plată caută să fie nivelată, în toată lumea, dar nu poate, așa că apa crește și apa cade. Nu îngenunchem în fața inechității, altfel renunțăm la corectitudine și cuțitul găsește cuțitul.

— Reguli vechi pentru a face față foametei, spuse Samar, dând din cap.

— Reguli în timpul înghețat.

Karsa Orlong se uită la Samar Dev. — Ce este acest timp înghețat, vrăjitoare?

— Trecutul, Teblor.

Ea i-a privit ochii îngustându-se gânditoare, apoi el a mormăit și a spus:

Iar timpul negăsit este viitorul, adică acum este timpul curgător...

'Da!' Boatfinder strigă. „Tu spui secretul vieții!”

Samar Dev s-a tras în șa – pe această creastă își puteau călăre caii – cu grijă. O privi pe Karsa Orlong urmând exemplul, în timp ce o liniște ciudată umplea ființa ei. Născută, își dădu seama, din cuvintele lui Boatfinder. — Viața este foarte secretă. Acest timp curgător nu a fost încă înghețat și abia acum a aflat din negăsit. „Boatfinder, Profetul de Fier a venit la tine cu mult timp în urmă – în timpul înghețat – totuși ți-a vorbit despre timpul negăsit”.

— Da, înțelegi, vrăjitoare. Iskar Jarak vorbește doar o singură limbă, dar în ea se află fiecare și toate. El este Profetul de Fier. Regele.'

— Regele tău, Boatfinder?

'Nu. Suntem umbrele lui.

„Pentru că exiști doar în timpul curgător”.

Bărbatul s-a întors și a făcut o reverență care a stârnit ceva în Samar Dev. — Înțelepciunea ta ne onorează, vrăjitoare, spuse el.

„Unde”, a întrebat ea, „este regatul lui Iskar Jarak?”

Lacrimi bruște în ochii bărbatului. — Un răspuns pe care tânjim să îl găsim. S-a pierdut...

— În timpul negăsit.

'Da.'

— Iskar Jarak a fost un Mezla.

'Da.'

Samar Dev deschise gura pentru încă o întrebare, apoi își dădu seama că nu era necesar. Ea știa răspunsul. În schimb, ea a spus:

Boatfinder, spune-mi, din timpul înghețat în timpul curgător, există un pod?

Zâmbetul lui era melancolic, plin de dor. 'Există.'

— Dar nu o poți trece.

'Nu.'

— Pentru că arde.

— Da, vrăjitoare, podul arde.

Regele Iskar Jarak și regatul negăsit...

***

Coborând ca niște trepte masive, crude, rafturile de stâncă au mărșăluit în spumă și spumă. Un vânt înverșunat a zguduit valurile întunecate ale mării nordului până la orizont, unde norii de furtună dominau cerul, de culoarea armurii înnegrite. În spatele lor și întinzându-se pe lungimea de vest a coastei, se înălța o pădure încovoiată de pini, brazi și cedri, cu ramurile rupte și zdrențuite de vânturile batătoare.

Tremurând, Taralack Veed trase blănurile mai aproape, apoi întoarse spatele mărilor furioase. — Acum călătorim spre vest, spuse el, vorbind suficient de tare pentru a fi auzit deasupra furtunii. — Urmează această coastă până se învârte spre nord. Apoi lovim în interior, direct spre vest, în țara pietrei și a lacurilor. Greu, pentru că nu se găsește puțin vânat acolo, deși vom putea pescui. Mai rău, există sălbatici însetați de sânge, prea lași pentru a ataca ziua. Întotdeauna noaptea. Trebuie să fim pregătiți pentru ei. Trebuie să livrăm măcelul.

Icarium nu spuse nimic, privirea lui neumană încă ațintită asupra furtunii care se încheia.

Încruntat, Taralack s-a mutat înapoi în tabăra pe care o făcuseră cu pereți de stâncă, ghemuindu-se în brațul binecuvântat și ținându-și mâinile roșii și fripte de frig deasupra focului de lemne. Au rămas puține licăriri ale ecuanimității legendare, aproape mitice ale lui Jhag. Întunecat și dur, acum. O remodelare a lui Icarium, de către propriile mâini ale lui Taralack Veed, deși el a urmat doar instrucțiunile precise date de cei fără nume. Lama s-a tocit. Tu vei fi piatra de ajit, Gral.

Dar pietrele de ascuit erau nesimțite, indiferente față de lamă și de mâna care o ținea. Pentru un războinic alimentat de pasiune, o astfel de imunitate era greu de realizat, cu atât mai puțin de menținut. Putea simți greutatea acum, care se ridica mereu și știa că, într-o zi, va ajunge să invidieze moartea milostivă care venise la Mappo Runt.

Se făcuseră bine până acum. Icarium era neobosit. Odată dată direcția. Iar Taralack, cu toată priceperea și rezistența lui, era epuizat. Nu sunt Trell, iar aceasta nu este o simplă rătăcire. Nu mai, și niciodată pentru Icarium.

Nici, se părea, pentru Taralack Veed.

Și-a ridicat privirea când a auzit zgârieturi și l-a privit pe Icarium coborând.

— Acești sălbatici despre care ai vorbit, spuse Jhag fără preambul, de ce ar trebui să caute să ne provoace?

— Pădurea lor părăsită este plină de locuri sacre, Icarium.

— Atunci trebuie doar să evităm încălcarea.

„Asemenea site-uri nu sunt ușor de recunoscut. Poate o linie de bolovani pe roca de bază, în mare parte îngropate în lichen și mușchi. Sau rămășița unui coarne în picioarele unui copac, atât de crescută încât să fie practic invizibilă. Sau un filon de cuarțit sclipind cu pete de aur. Sau piatra-unealtă verde – carierele nu sunt mai mult decât o gușă palidă în stâncă verticală, piatra verde tăiată din ea de foc și apă rece.

Poate puțin mai mult decât un traseu de urs pe roca de bază, călcat de nenorocitele fiare de nenumărate generații. Toate sacre. Mintea unor astfel de sălbatici nu poate fi analizată.

— Se pare că știi multe dintre ei, dar mi-ai spus că nu ai călătorit niciodată pe pământurile lor.

— Am auzit de ei, în detaliu, Icarium.

O margine bruscă în ochii lui Jhag. — Cine te-a informat, Taralack Veed de la Gral?

— Am rătăcit departe, prietene. Am exploatat o mie de povești...

— Erai pregătit. Pentru mine.'

Un zâmbet slab se potrivea momentului și Taralack îl găsi destul de ușor. '

O mare parte din această rătăcire a fost în compania ta, Icarium. Aș putea să-ți dăruiesc amintirile mele despre timpul pe care l-am împărtășit.

— Aţi putea, încuviinţă Icarium, uitându-se acum la foc.

— Desigur, adăugă Taralack, în acel dar ar fi mult întuneric, multe fapte sumbre și neplăcute. Absența din tine, Icarium, este și binecuvântare și blestem – tu înțelegi asta, nu-i așa?

— Nu există nicio binecuvântare în această absență, spuse Jhag, clătinând din cap. „Tot ceea ce am făcut nu poate cere prețul ei de drept. Nu-mi pot marca sufletul. Și așa rămân neschimbat, veșnic naiv...

'Nevinovat-'

— Nu, nu nevinovat. Nu există nimic justificativ în ignoranță, Taralack Veed.

Îmi spui pe nume, acum, nu ca „prieten”. Neîncrederea a început să te otrăvească? — Și așa este sarcina mea, de fiecare dată, să vă întorc tot ce ați pierdut. Este anevoios și

mă uzează, vai. Slăbiciunea mea constă în dorința mea de a te scuti de cele mai odioase amintiri. Este prea multă milă în inima mea și, căutând să te crut, constat că nu fac decât să rănesc. A scuipat pe mâini și și-a alunecat părul pe spate, apoi și-a întins din nou mâinile aproape de flăcări. — Foarte bine, prietene. Odată, cu mult timp în urmă, ai fost mânat de nevoia de a-ți elibera tatăl, care fusese luat de o Casa Azath. Confruntat cu un eșec teribil, s-a născut o forță mai profundă și mai mortală - furia ta. Ai spulberat un warren rănit și ai distrus un Azath, eliberând în lume o mulțime de entități demonice, toate care căutau doar dominația și tirania. Unii dintre cei pe care i-ai ucis, dar mulți au scăpat de mânia ta și trăiesc până astăzi, împrăștiați prin lume ca atâtea semințe rele.

— Cea mai amară ironie este următoarea: tatăl tău nu a căutat eliberare. El a ales, din proprie voință, să devină Gardienul unei Case Azath și s-ar putea să rămână așa până astăzi.

„În consecință a devastării pe care le-ați provocat, Icarium, un cult, devotat de la începuturile timpului Azath, a considerat necesar să-și creeze paznici proprii. Războinici aleși care să te însoțească, indiferent unde te-ai duce – pentru că mânia ta și distrugerea warrenului ți-au smuls toată amintirea trecutului tău – și așa că acum erai condamnat, pentru tot timpul, se părea, să cauți adevărul a tot ceea ce ai făcut. Și să se poticnească în furie din nou și din nou, provocând anihilarea.

„Acest cult, cel al Celor Fără Nume, a reuşit astfel să-ţi lege un tovarăş. Ca eu. Da, prietene, au mai fost și alții, cu mult înainte să mă nasc eu, și fiecare a fost impregnat cu vrăjitorie, încetinind rigorile îmbătrânirii, dovadă împotriva oricărui fel de boli și otravă atâta timp cât a durat serviciul însoțitorului. Adevărat. Sarcina noastră este să te călăuzăm în furia ta, să-ți afirmăm un accent moral și, mai presus de toate, să fim prietenul tău, iar această din urmă sarcină s-a dovedit, din nou și din nou, cea mai simplă și, într-adevăr, cea mai seducătoare dintre toate, pentru că este ușor să găsim în noi înșine o iubire profundă și durabilă pentru tine. Pentru seriozitatea ta, loialitatea ta și pentru onoarea nepătață din tine.

— Îți voi acorda, Icarium, simțul tău al dreptății este unul dur. Cu toate acestea, în cele din urmă, profund în noblețea sa. Și acum, care te așteaptă, există un dușman. Un dușman numai tu, prietene, ești suficient de puternic pentru a te opune.

Și așa călătorim acum și toți cei care caută să ni se opună, indiferent de motiv, trebuie să fie dați deoparte. Pentru binele mai mare.' Și-a permis să zâmbească din nou, doar că de data aceasta a umplut-o cu un indiciu de angoasă vastă, dar cu curaj. „Trebuie să vă întrebați acum, sunt cei fără nume demni de o asemenea responsabilitate? Pot integritatea lor morală și simțul onoarei să se potrivească cu ale tale? Răspunsul stă în necesitate, iar mai presus de asta, în exemplul pe care l-ai dat. Tu îi ghidezi pe cei fără nume, prietene, cu fiecare faptă a ta. Dacă ei eșuează în chemarea lor, va fi pentru că tu ai eșuat în a ta.

Încântat că își amintise cu perfecțiune cuvintele care i-au fost date, Taralack Veed îl studie pe marele războinic care stătea în fața lui, luminat de foc, cu fața ascunsă în spatele mâinilor. Ca un copil pentru care orbirea impunea nimicirea.

Icarium plângea, îşi dădu seama.

Bun. Chiar și el. Chiar și el se va hrăni cu propria sa suferință și va face din ea un nectar care dă dependență, un opiaceu dulce de auto-recriminare și durere.

Și astfel orice îndoială, orice neîncredere, vor dispărea.

Căci din acele lucruri, nici o fericire dulce nu poate fi strânsă.

De deasupra capului, o stropire de ploaie rece și bubuitul adânc al tunetului.

Furtuna avea să fie peste ei în curând. — Sunt suficient de odihnit, spuse Taralack ridicându-se. „Ne așteaptă un marș lung...”

— Nu este nevoie, spuse Icarium în spatele mâinilor.

'Ce vrei să spui?'

'Marea. Este plin de corăbii.

****

Călărețul singuratic a coborât de pe dealuri la scurt timp după ambuscadă.

Barathol Mekhar, cu antebrațele lui uriașe, cicatrice și stropite împroșcate cu sânge, s-au ridicat din studiul lung și tăcut al demonului mort. Purta armura și cârma, iar acum își scoase toporul.

Trecuseră luni de când apăruse T'lan Imass – el crezuse că dispăruseră de mult, dispăruseră chiar înainte ca bătrânul Kulat să rătăcească în noua lui nebunie. Nu-și dăduse seama – niciunul dintre ei nu-și dăduse seama – că groaznicele creaturi strigoi nu plecaseră niciodată.

Grupul de călători fusese măcelărit, ambuscada executată atât de repede încât Barathol nici măcar nu știa de apariția ei – până când era mult prea târziu. Jhelim și Filiad izbucniseră brusc în fierărie, țipând de crimă chiar dincolo de cătun. Își strânsese arma și alergase cu ei pe drumul de vest, doar pentru a găsi inamicul deja plecat, sarcina lor împlinită, iar pe vechiul drum, cai muritori și trupuri nemișcate se întinseră ca și cum ar fi căzut din cer.

Trimițându-l pe Filiad să o găsească pe bătrâna Nulliss – care poseda o pricepere modestă ca vindecător – Barathol se întorsese la fierăria lui, ignorând-o pe Jhelim care stătea în urmă ca un pui pierdut. Își îmbrăcase armura, luându-și timp. T'lan Imass, bănuia el, ar fi fost minuțios. Ar fi avut timp liber să se asigure că nu au făcut greșeli. Nulliss ar descoperi că nu se poate face nimic pentru bietele victime.

La întoarcerea pe drumul de vest, însă, a fost uimit să vadă pe vechea femeie Semk strigând ordine la Filiad de unde a îngenuncheat lângă o siluetă. Ochilor lui Barathol, în timp ce se grăbea înainte, li s-a părut că ea îşi înfipsese mâinile în corpul bărbatului, braţele ei zgârie făcând mişcări de parcă ar fi frământat aluat de pâine. Chiar şi în timp ce făcea asta, privirea ei era către o femeie care zăcea în apropiere, care începuse să geme, cu picioarele care batea brazde în pământ. Din ea, sângele se vărsase peste tot.

Nulliss l-a văzut și l-a chemat.

Barathol văzu că bărbatul lângă care îngenunchea fusese eviscerat.

Nulliss împingea intestinele înapoi înăuntru. — De dragul lui Hood, femeie, spuse fierarul într-un mârâit, lasă-l în pace. A terminat. I-ai umplut cavitatea cu murdărie...

— Apa clocotită este pe drum, se răsti ea. — Vreau să-l spăl.

Ea dădu din cap spre femeia care se bate. — Aia este înjunghiată în umăr, iar acum este în travaliu.

'Muncă? Zei de mai jos. Ascultă, Nulliss, apa clocotită nu va fi de folos, decât dacă vrei să-i gătești ficatul pentru cină în seara asta...

— Întoarce-te la nicovala ta, maimuță fără creier! A fost o tăietură curată – am văzut ce pot face mistreții cu colții

lor și asta a fost mult mai rău.

„S-ar putea să fi început curățenia...”

— Am spus că vreau să o curăţ! Dar nu-l putem duce înapoi cu măruntaiele în urma noastră, nu-i așa?

Nepermis, Barathol se uită în jur. A vrut să omoare ceva. O dorință destul de simplă, dar știa deja că va fi zădărnicită și asta i-a acrit starea de spirit. S-a dus la al treilea corp. Un bătrân, tatuat și fără mânere – T'lan Imass îl tăiase în bucăți. Asa de.

El era ținta lor. Ceilalți erau pur și simplu în cale. De aceea, nu le păsa de nimic dacă trăiesc sau mor. Pe când acest biet nenorocit nu putea fi mai mort decât el.

După o clipă, Barathol se îndreptă spre ultima victimă la vedere. Din cătun, mai mulți oameni erau pe drum, doi dintre ei purtând pături și cârpe. Storuk, Fenar, Hayrith, Stuk, toți arătând cumva mici, diminuați și palizi de frică. Nulliss a început să urle ordine încă o dată.

În fața lui era întins un demon de vreun fel. Ambele membre pe o parte fuseseră tăiate. Nu prea mult sânge, remarcă el, dar ceva ciudat părea să fi afectat creatura la moarte. Părea... dezumflată, de parcă carnea de sub piele ar fi început să se dizolve, să se topească în nimic. Ochii lui ciudați se uscaseră și crăpaseră deja.

'Fierar! Ajută-mă să-l ridic pe acesta!

Barathol se întoarse.

— Pe pătură. Storuk, tu și fratele tău din acel capăt, câte un colț. Fenar, ești cu mine la celălalt capăt...

Hayrith, aproape la fel de bătrână ca însăși Nulliss, ținea în brațe cârpele.

'Și cu mine cum rămâne?' ea a intrebat.

— Du-te să stai lângă femeie. Bagă o cârpă în rană – o vom rumeni mai târziu, dacă nașterea nu-i dă probleme...

— Cu pierderea de sânge, spuse Hayrith, îngustându-se, probabil că nu va supraviețui.

'Poate. Deocamdată, stai cu ea. Ține-i blestemata de mână și vorbește și...

— Da, da, vrăjitoare, nu ești singura pe aici care știe despre toate astea.

'Bun. Deci pleacă.

— Tocmai ai aşteptat asta, nu-i aşa?

— Taci, vacă fără uger.

— Regina Nulliss, mare preoteasă a ticălosului!

— Fierare, mârâi Nulliss, loveşte-o cu securea aia, vrei?

Sâsâind, Hayrith a fugit.

— Ajută-mă, îi spuse Nulliss, trebuie să-l ridicăm acum.

Părea o sarcină inutilă, dar el a făcut ceea ce i-a cerut ea și a fost surprins să o audă declarând că tânărul încă mai trăiește după ce l-au pus pe pătură.

În timp ce Nulliss și ceilalți îl duceau, Barathol se întoarse cu pași mari la cadavrul dezmembrat al bătrânului tatuat. Și s-a ghemuit lângă el. Ar fi o sarcină neplăcută, dar era posibil ca Barathol să învețe ceva despre el din posesiunile sale. A rostogolit cadavrul, apoi s-a oprit, privind în jos, în acei ochi fără viață. Ochi de pisică. Se uită cu un reînnoit interes la modelul tatuajelor, apoi se lăsă încet pe spate.

Și abia atunci am observat toate muștele moarte. Acoperind pământul din toate părțile, mai multe muște decât văzuse până acum. Barathol se îndreptă, se întoarse la demonul mort.

Privind în jos gânditor, până când o mișcare îndepărtată și sunetul copitelor de cai i-au captat atenția. În spatele lui, sătenii se întorseseră să o recupereze pe femeia însărcinată.

Și acum a privit cum călărețul mergea direct spre el.

Pe un cal spumat de culoarea osului albit de soare. Purtând armură acoperită cu praf, lăcuită în alb. Fața bărbatului palid sub marginea cârmei, trasă de durere. Făcându-și frânarea, alunecă de pe șa și, ignorând Barathol, se clătină spre demon, unde căzu în genunchi.

— Cine... cine a făcut asta? el a intrebat.

'T'lan Imass. Cinci dintre ei. Un lot stricat, chiar dacă T'lan Imass merge. O ambuscadă. Barathol arătă spre corpul bărbatului tatuat. — Cred că au fost după el. Un preot, dintr-un cult dedicat Primului Erou Treach.'

— Treach este acum un zeu.

La asta, Barathol a mormăit pur și simplu. Își întoarse privirea către căsuțele slăbite ale cătunului la care ajunsese să-l considere acasă. — Au mai fost doi. Ambele încă în viață, deși unul nu va dura mult mai mult. Cealaltă este însărcinată și chiar acum naște...

Bărbatul se uită la el. 'Două? Nu, ar fi trebuit să fie trei. O fata...'

Barathol se încruntă. „Credeam că preotul este ținta lor – au fost minuțioși cu el – dar acum văd că l-au lovit pentru că reprezenta cea mai mare amenințare. Trebuie să fi venit după fată – pentru că ea nu este aici.

Bărbatul se ridică. Se potrivea cu Barathol în înălțime, dacă nu și în lățime. — Poate că a fugit... în dealuri.

'Este posibil. Deși, adăugă el, arătând spre un cal mort din apropiere, mă întrebam de călărea aia în plus, înșeuată ca ceilalți. Tăiați pe potecă.

'Ah, da. Înțeleg.'

'Cine eşti tu?' întrebă Barathol. — Și ce a fost fata asta dispărută pentru tine?

Șocul era încă înscris adânc în liniile feței lui și clipi la întrebări, apoi dădu din cap. — Mă numesc L'oric. Copilul era... era pentru Regina Viselor. Eu veneam să o iau pe ea – și pe familiarul meu. S-a uitat din nou în jos la demon, iar angoasa i-a tras din nou de trăsături.

— Atunci, averea te-a abandonat, spuse Barathol. Îi trecu un gând. — L'oric, ai vreo abilitate în vindecare?

'Ce?'

— La urma urmei, ești unul dintre Înalții Magi ai lui Sha'ik...

L'oric îşi întoarse privirea, parcă înţepat. „Sha'ik a murit. Rebeliunea este zdrobită.

Barathol a ridicat din umeri.

— Da, spuse L'oric, pot apela la Denul, dacă este necesar.

— Viața acelei fete este tot ceea ce te preocupă? Îi făcu semn spre demon. „Nu poţi face nimic pentru familiarul tău – cum rămâne cu tovarășii lor? Tânărul va muri – dacă nu a făcut-o deja.

Vei sta aici, insistând doar pe ceea ce ai pierdut?

Un fulger de furie. — Vă sfătuiesc prudenţă, spuse L'oric cu voce joasă. „Ai fost cândva soldat – asta este evident – totuși aici te-ai ascuns ca un laș, în timp ce restul celor șapte orașe s-au ridicat, visând la libertate. Nu voi fi pedepsit de unul ca tine.

Ochii întunecați ai lui Barathol îl studiară pe L'oric încă o clipă, apoi se întoarse și începu să meargă spre clădiri. — Va veni cineva, spuse el peste umăr, să-i îmbrace pe morţi pentru înmormântare.

****

Nulliss alesese vechea pensiune pentru a-și depune taxele. Un pătuț a fost târât dintr-una dintre camere pentru femeie, în timp ce tânărul eviscerat era așezat pe masa

comună. O oală plină cu apă abura deasupra vatrăi, iar Filiad folosea un ascuțit pentru a prelua fâșii de pânză înmuiate și a le duce acolo unde lucra femeia Semk.

Ea extrasese din nou intestinele, dar părea să ignore acea masă pulsatorie pentru moment, ambele mâinile ei adâncite în cavitatea intestinului lui. 'Muste!' şuieră ea când intră Barathol. — Această gaură blestemata este plină de muște moarte!

— Nu-l vei salva, spuse Barathol, apropiindu-se de tejgheaua barului şi aşezându-şi toporul pe suprafaţa prăfuită şi zdrobită, arma scoţând un zgomot puternic în lemn. Începu să-și scoată mănușile, aruncând o privire spre Hayrith. — A născut ea? el a intrebat.

— Da. O fata.' Hayrith își spăla mâinile într-un lighean, dar dădu din cap spre o formă mică, care stătea pe pieptul femeii. '

Deja alăptează. Am crezut că lucrurile au mers prost, fierar. Rău.

Copilul a ieșit albastru. Numai că snurul nu era înnodat și nu era în jurul gâtului.

— Deci de ce era albastru?

'A fost? Încă este. Tată Napan, aș spune.

— Și soarta mamei?

— Va trăi. Nu am avut nevoie de Nulliss. Știu să curăț și să ardă o rană. Am urmat Falah'd-ul Sfintei Armate a lui Hissar, am văzut o mulțime de câmpuri de luptă în zilele mele. Am curățat și o mulțime de răni. Ea a aruncat apă din mâini, apoi le-a uscat pe tunica ei murdară. — Va avea febră, desigur, dar dacă va supraviețui, va fi bine.

— Hayrith! strigă Nulliss. — Vino aici și clătește aceste cârpe! Apoi aruncați-i înapoi în apa clocotită – zei de jos, îl pierd – inima lui, se estompează.

Ușa s-a deschis. Capetele se întoarseră să se uite la L'oric, care păşi încet înăuntru.

— Cine este, pe numele lui Hood? întrebă Hayrith.

Barathol și-a desfășurat cârma când a spus: „Înaltul Mag L'oric, un refugiat din Apocalipsă”.

Hayrith chicoti. — Ei bine, nu a găsit locul potrivit! Bine ai venit, L'oric! Ia-ți o farfurie, un praf și o farfurie de cenuşă și alătură-te nouă!

Fenar, nu te mai uita și du-te să-l găsești pe Chaur și Urdan – acolo există carne de cal care trebuie măcelărită – nu vrem ca niciunul dintre lupii de pe dealuri să vină în jos și să o primească mai întâi.

Barathol îl privi pe L'oric îndreptându-se spre locul în care Nulliss îngenunchea deasupra tânărului de pe masă. Împingea zdrențe, apoi le scotea din nou – era mult prea mult sânge – nu e de mirare că inima se stingea.

— Îndepărtează-te, îi spuse L'oric. — Eu nu comand High Denul, dar cel puțin pot curăța și sigila rana și pot elimina riscul de infecție.

— A pierdut prea mult sânge, şuieră Nulliss.

— Poate, recunoscu L'oric, dar să dăm măcar o șansă inimii lui să-și revină.

Nulliss se dădu înapoi. — Cum vrei, se răsti ea. — Nu pot face mai mult pentru el.

Barathol se duse în spatele barului, ghemuit vizavi de un panou de lemn, pe care îl bătu cu putere. A căzut, lăsând la iveală trei ulcioare prăfuite. Luând unul, se îndreptă, așezând-o pe tejghea. Găsind un vas, a șters-o, apoi, smulgând dopul, a turnat vasul plin.

Ochii erau ațintiți asupra lui – cu excepția celor ai lui L'oric însuși, care stătea lângă tânăr, cu mâinile așezate pe piept. întrebă Hayrith, pe un ton de reverență. — De unde a venit asta, fierar?

— Acoperirea bătrânului Kulat, răspunse Barathol. — Să nu vă așteptați că se va întoarce pentru asta.

— Ce miros?

— Rom Falari.

— Zei binecuvântați de sus și de jos!

Deodată, localnicii prezenți în sală au fost unul și toți înghesuiți în bar. Mârâind, Nuiliss o împinse pe Filiad înapoi. — Nu tu – prea tânăr…

'Prea tanar? Femeie, am văzut douăzeci și șase de ani!

'M-ai auzit! Douăzeci și șase de ani? Nu este suficient pentru a „aprecia romul Falari, pui slăbit”.

Barathol oftă. — Nu fi lacom, Nuillss. În plus, mai sunt două ulcioare pe raftul de dedesubt. Adunându-și vasul, s-a îndepărtat de ei, Filiad și Jhelim luptându-se amândoi în timp ce se învârteau în jurul tejghelei.

O cicatrice lividă era tot ce a rămas din tăietura de sabie pe burta tânărului, în afară de stropi de sânge uscat. L'oric încă stătea lângă el, cu mâinile nemişcate pe piept. După o clipă, deschise ochii, făcându-se înapoi. „Este o inimă puternică… vom vedea. Unde este celălalt?

'Acolo. Rană la umăr. A fost ars, dar pot garanta că se va instala sepsisul și probabil va ajunge să o omoare, dacă nu faci ceva.

L'oric dădu din cap. — Se numește Scillara. Pe tânărul pe care nu-l cunosc.

S-a încruntat. „Heboric Ghost Hands...” se frecă el pe față – „N-aș fi crezut...” Se uită la Barathol. — Când Treach l-a ales să fie Destriantul lui, ei bine, era atât de multă... putere. T'lan Imass? Cinci T'lan Imass rupte?

Barathol a ridicat din umeri. — Eu însumi nu am văzut ambuscadă. Imass-ul a apărut mai întâi cu lunile trecute, apoi părea că plecaseră. La urma urmei, nu era nimic aici din ceea ce ei și-au dorit. Nici macar eu.'

— Slujitorii zeului schilod, spuse L'oric. „Nelegatul, din Înalta Casa a Lanțurilor”. S-a îndreptat spre femeia pe care o numease Scillara. '

Zeii sunt într-adevăr în război...'

Barathol se uită după el. A bătut jumătate din rom în jar, apoi s-a alăturat încă o dată Înaltului Mag. — Zeii, zici tu.

„Febra deja șoptește în ea – asta nu va fi bine”. A închis ochii și a început să mormăie ceva pe sub răsuflarea lui. După o clipă, se dădu înapoi, întâlni ochii lui Barathol. 'Asta vine. Sângele muritorilor s-a vărsat. Vieți nevinovate... distruse. Nici aici, în această gaură putrezită a unui sat, nu te poți ascunde de chin – te va găsi, ne va găsi pe toți.

Barathol a terminat romul. — Acum vrei să vânezi fata?

— Și ai smuls-o singur de la Unbound? Nu. Chiar dacă aș ști unde să caut, este imposibil. Arbitrul Reginei Viselor a eșuat – probabil că știe deja asta. Respiră adânc, zdrențuit, iar Barathol a observat abia acum cât de epuizat era bărbatul. — Nu, spuse el din nou, cu o privire vagă, apoi mizerabilă. „Mi-am pierdut familiarul… încă…”, clătină el din cap, „totuși, nu există nicio durere – cu tăierea ar trebui să fie durere – nu înțeleg…”

— Înaltul Mag, spuse Barathol, sunt camere libere aici. Odihnă. O voi face pe Hayrith să-ți găsească ceva de mâncare, iar Filiad îți poate așeza calul.

Așteaptă aici până mă întorc.

Fierarul a vorbit cu Hayrith, apoi a părăsit căminul, întorcându-se încă o dată pe drumul de vest. I-a văzut pe Chaur, Fenar și Urdan dezbrăcând șeile și dezbrăcând caii morți. — Chaur! strigă el, „îndepărtează-te de ăla – nu, pe aici, acolo, stai pe loc, la naiba. Acolo.

Nu vă mișcați.' Calul fetei. Ajungând la el, se mișcă cu grijă, căutând urme.

Chaur se agita – un om mare, avea o minte de copil, deși vederea sângelui nu-l deranjase niciodată.

Ignorându-l, Barathol a continuat să citească zgârieturile, brazdele și pietrele dislocate și, în cele din urmă, a găsit o mică amprentă, plantată o singură dată și răsucindu-se în mod ciudat pe piciorul piciorului. Pe ambele părți, imprimeuri mai mari, scheletice, dar legate ici și colo cu benzi de piele sau fragmente de piele.

Asa de. Ea sărise departe de calul rănit mortal, dar, chiar dacă piciorul ei de plumb a intrat în contact cu solul, T'lan Imass a luat-o în capcană, ridicând-o – fără îndoială că s-a luptat, dar împotriva unei forțe atât de inumane și implacabile, fusese neputincioasă.

Și apoi, T'lan Imass dispăruse. Căzut în praf. Luând-o cumva cu ei. Nu credea că este posibil. Totuși... nicio urmă nu s-a îndepărtat de zonă.

Frustrat, Barathol a pornit înapoi la pensiune.

La un sunet de plâns în spatele lui, se întoarse. — E în regulă, Chaur. Te poți întoarce la ceea ce făceai.

Un zâmbet strălucitor îi răspunse.

****

Când a intrat, Barathol a simțit că ceva s-a schimbat. Localnicii erau sprijiniți de peretele din spatele barului. L'oric stătea în centrul încăperii, cu fața către fierarul care se opri chiar în pragul ușii.

Înaltul Mag își scosese sabia, o lamă de un alb strălucitor.

L'oric, cu ochii aţintiţi asupra lui Barathol, spuse: — Tocmai ţi-am auzit numele.

Fierarul a ridicat din umeri.

Un rânjet de râs răsuci chipul palid al lui L'oric. — Îmi imaginez că tot romul le-a slăbit limba, sau pur și simplu au uitat comenzile tale de a păstra secrete astfel de detalii.

— N-am dat nicio comandă, răspunse Barathol. „Acești oameni de aici nu știu nimic despre lumea exterioară și le pasă și mai puțin. Apropo de rom...

Și-a alunecat privirea spre mulțimea din spatele barului. — Nulliss, a mai rămas ceva?

Mută, dădu ea din cap.

— Atunci, pe tejghea, dacă vrei, spuse Barathol. — Lângă toporul meu va fi.

— Aș fi prost să te las să te apropii de acea armă, spuse L'oric, ridicând sabia în mână.

— Asta depinde, răspunse Barathol, dacă intenționezi să te lupți cu mine, nu-i așa?

— Mă pot gândi la o sută de nume ale celor care, în locul meu chiar acum, nu ar ezita.

Sprâncenele lui Barathol se ridicară. — O sută de nume, spui. Şi câte dintre acele nume mai aparţin celor vii?

Gura lui L'oric se subţiră într-o linie dreaptă.

— Crezi, continuă Barathol, că pur și simplu am mers din Aren cu toți acești ani în urmă? Nu am fost singurul supraviețuitor, Înalt Mag. Au venit după mine. A fost al naibii de lângă o bătălie lungă de la Aren Way până la Karashimesh. Înainte să-l las pe ultimul sângerându-și viața într-un șanț. Poate că îmi cunoști numele și poți crede că știi crima mea... dar tu nu ai fost acolo. Cei care au fost sunt toți morți. Acum, chiar ești interesat să ridici această mănușă?

— Se spune că ai deschis porțile...

Barathol pufni, se îndreptă spre ulciorul de rom pe care Nulliss îl pusese pe bar. 'Ridicol. T'lan Imass nu are nevoie de porți. Vrăjitoarea Semk a găsit un vas gol și a aruncat-o pe tejghea. — Oh, le-am deschis pe toate – la ieșire, pe cel mai rapid cal pe care l-am găsit. Până atunci, măcelul începuse deja.

„Totuși nu ai rămas, nu-i așa? Nu te-ai luptat, Barathol Mekhar!

Hood te ia, omule, s-au răzvrătit în numele tău!

— Păcat că nu s-au gândit să mă întrebe mai întâi, a răspuns el mârâit, umplând vasul. — Acum, lasă blestemata aia deoparte, Înalt Mage.

L'oric a ezitat, apoi s-a lăsat pe locul în care stătea și a reînvestit încet arma. 'Ai dreptate. Sunt prea obosit pentru asta. Prea batran.' Se încruntă, apoi se îndreptă din nou. — Ai crezut că acei T'lan Imass sunt aici pentru tine, nu-i așa?

Barathol l-a studiat pe bărbat peste marginea zdrobită a vasului și nu spuse nimic.

L'oric îşi trecu o mână prin păr, privi în jur de parcă ar fi uitat unde se află.

— Oasele lui Hood, Nulliss, spuse Barathol oftând, găsește-i bietului ticălos un scaun, vrei?

*****

Ceața cenușie și moțurile ei orbitoare de argint dispărură încet și dintr-o dată Felisin Younger își simți din nou propriul trup, pietrele ascuțite înfipându-i în genunchi, mirosul de praf, sudoare și frică în aer.

Viziuni de haos și măcel i-au umplut mintea. Se simțea amorțită și era tot ce putea face să vadă, să înregistreze forma lucrurilor despre ea. În fața ei, lumina soarelui aruncă arbori cu muchii ascuțite împotriva unui perete de stâncă rupt prin fracturi de stres. Mormane de nisip bătute de vânt întindeau ceea ce odinioară erau trepte largi, de piatră puțin adânci, care păreau să ducă în sus în perete. Mai aproape, degetele mari, palide sub pielea subțire și deteriorată, ale mâinii care îi strângea brațul drept deasupra cotului, ligamentele expuse ale încheieturii întinse, scoțând sunete slabe ca pielea răsucită. O strângere pe care nu a putut-o rupe – se epuizase încercând. Aproape și fetidă, miros de decădere antică și vizibilă – din când în când – o lamă ondulată, mânjită de sânge, lată în apropierea vârfului său agățat, îngustându-se la mânerul învelit în piele. Piatră neagră, sticloasă, subțiată în transluciditate de-a lungul marginii.

Alții stăteau în jurul ei, mai mult din groaza T'lan Imass. Stropite cu sânge, unele cu membre lipsă sau stricate, iar una cu jumătate de față zdrobită – dar aceasta era o pagubă veche, își dădu seama ea. Cea mai recentă bătălie a lor, nu mai mult decât o încăierare, nu-i costase nimic.

Vântul gemea jalnic de-a lungul peretelui de stâncă. Felisin s-a împins în picioare, și-a răzuit pietrele încorporate de pe genunchi. Sunt morți.

Toți sunt morți. Și-a spus asta din nou și din nou, de parcă cuvintele ar fi fost recent descoperite – încă nu aveau sens pentru ea, nu era încă o limbă pe care o putea înțelege. Prietenii mei sunt toți morți. Ce rost avea să le spun? Cu toate acestea, s-au întors din nou și din nou, ca și cum ar fi disperați să obțină un răspuns – orice răspuns.

Un nou sunet a ajuns la ea. Scrabling, părând să vină de pe stânca din fața lor. Clipind din transpirația usturătoare din ochi, ea a văzut că una dintre fisuri părea să fi fost lărgită, părțile laterale ciobite ca de un târnăcop și din aceasta a ieșit o siluetă îndoită. Un bătrân, purtând puțin mai mult decât cârpe, acoperit de praf.

răni supuratoare îi plângeau lichid care curge pe antebrațe și pe dosul mâinilor.

Văzând-o, a căzut în genunchi. 'Ai venit! Au promis – dar de ce ar minți? În mijlocul cuvintelor care ieșeau din gura lui se auziră niște clicuri ciudate. — O să te iau acum – vei vedea. Totul e bine. Ești în siguranță, copile, pentru că ai fost ales.

'Despre ce vorbesti?' întrebă Felisin, încercând încă o dată să-și smulgă brațul – și de data aceasta reuși, în timp ce mâna mortală se desfășura. Ea se clătină.

Bătrânul a sărit în picioare și a liniștit-o. — Ești epuizat – nicio surpriză. Au fost încălcate atâtea reguli pentru a te aduce aici...

Se îndepărtă de el și își puse mâna pe zidul de piatră încălzit de soare. 'Unde e aici?'

— Un oraș străvechi, Alesul. Odată îngropat, dar în curând va mai trăi o dată.

Nu sunt decât primul care a fost chemat să vă slujească. Alții vor veni – vin și acum, pentru că și ei au auzit Șoaptele. Vedeți, cei slabi sunt cei care îi aud și, o, sunt foarte mulți, foarte mulți dintre cei slabi. Mai multe zgomote – erau pietricele în gură.

Întorcându-se, Felisin se îndreptă spre peretele stâncii și studie întinderea de pământ stricat și pustiu de dincolo. Semne ale unui drum vechi, semne de prelucrare a solului... „Am mers pe jos pe asta – acum săptămâni!”. Se uită cu privirea la bătrân. '

M-ai luat înapoi!

El a zâmbit, dezvăluind dinți uzați și ciobiți. „Acest oraș îți aparține acum, Aleasă...”

— Nu-mi mai spune așa!

„Te rog – ai fost eliberat și sângele a fost vărsat în acea eliberare – ține de tine să dai sens unui astfel de sacrificiu...”

'Sacrificiu? Asta a fost crimă! Mi-au ucis prietenii!

„Te voi ajuta să te întristezi, căci aceasta este slăbiciunea mea, înțelegi? Mă întristesc mereu – pentru mine – din cauza băuturii și setea mereu în mine. Slăbiciune. Îngenunchează în fața lui, copile. Faceți din asta un lucru de închinat.

Nu are rost să lupți – tristețea lumii este mult mai puternică decât poți spera vreodată să fie și asta trebuie să ajungi să înțelegi.

'Vreau sa plec.'

'Imposibil. Cei nelegați te-au eliberat. Unde ai putea merge chiar dacă ai putea? Suntem leghe peste leghe de

oriunde. A supt pietricelele, a înghițit scuipat, apoi a continuat: „N-ai avea mâncare.

Fără apă. Te rog, Ales, un templu te așteaptă în acest oraș îngropat – am muncit atât de mult, atât de mult să-l pregătesc pentru tine. Există mâncare și apă. Și în curând vor fi mai mulți servitori, cu toții disperați să-ți răspundă fiecărei dorințe – odată ce vei accepta ceea ce ai devenit.

Se opri să zâmbească din nou, iar ea văzu pietrele – negre, lustruite, cel puțin trei, fiecare de mărimea unui os degetelor. „În curând, îți vei da seama ce ai devenit – liderul celui mai mare cult al celor șapte orașe, iar acesta va mătura dincolo, peste fiecare mare și fiecare ocean – va revendica lumea...”

— Ești supărat, spuse Felisin.

— Șoaptele nu mint. El întinse mâna spre ea, iar ea se dădu înapoi la acea mână strălucitoare, pustuloasă. — Ah, a fost ciuma, vezi tu. Poliel, însăși zeița, s-a închinat în fața celui înlănțuit – așa cum trebuie să facem noi toți, chiar și tu – și abia atunci vei intra în puterea ta de drept.

Ciuma – a pretins mulți, a lăsat orașe întregi pline de trupuri înnegrite – dar altele au supraviețuit, din cauza Șoaptelor, și așa au fost marcate – de răni și membre răsucite, de orbire. Pentru unii a fost limba lor. Purezind și căzând, lăsându-i astfel muți. Printre altele, urechile le-au sângerat și orice sunet și-a părăsit lumea. Intelegi? Ei aveau slăbiciune, iar Cel Înlănțuit – el a arătat cum slăbiciunea devine putere. Îi simt, pentru că eu sunt primul. Senescalul tău. le simt. Ei vin.'

Ea a continuat să se uite în jos la mâna lui bolnavă și, după o clipă, el a întors-o lângă el.

Făcând clic. 'Te rog urmareste-ma. Lasă-mă să-ți arăt tot ce am făcut.

Felisin îşi ridică mâinile la faţă. Ea nu a înțeles. Nimic din toate acestea nu avea niciun sens. — Cum te cheamă, a întrebat ea?

— Kulat.

— Și ce este al meu, spuse ea în șoaptă?

S-a înclinat. „Nu au înțeles – niciunul nu a înțeles. Apocalipticul – nu este doar război, nu este doar rebeliune. Este o devastare. Nu doar pământul – adică, dar ce urmează – vezi? Apocalipsa, este a spiritului. Zdrobit, zdrobit, sclav al propriilor slăbiciuni.

Numai dintr-un astfel de suflet chinuit poate fi eliberată ruina pământului și tuturor celor care locuiesc pe ea. Trebuie să murim înăuntru pentru a ucide tot ce se află

afară. Numai atunci, odată ce moartea ne va lua pe toți, abia atunci vom găsi mântuirea”. Se înclină mai jos. „Tu ești Sha'ik Reborn, ales ca mâna Apocalipsei”.

****

— Schimbare de planuri, mormăi Iskaral Pust în timp ce se grăbea, aparent la întâmplare, trecând în și ieșind din lumina focului de tabără. '

Uite!' şuieră el. — A plecat, vaca uriașă! Câteva umbre monstruoase în noapte și puf! Nimic decât păianjeni, ascunși în fiecare crăpătură și crăpătură. Bah! Laș plângător. Mă gândeam, Trell, că ar trebui să fugim. Da, fugi. Tu mergi pe acolo și eu pe aici – adică, voi fi chiar în spatele tău, desigur, de ce te-aș abandona acum? Chiar și cu acele lucruri pe drum... Făcu o pauză, se trase de păr, apoi își reluă mișcarea frenetică. — Dar de ce să-mi fac griji? Nu am fost loial? Efectiv? Genial ca intotdeauna? Deci, de ce sunt ei aici?

Mappo a scos un buzdugan din sac. „Nu văd nimic”, a spus el, „și tot ce te aud pe tine, Mare Preot. Cine a venit?

— Am spus că urmează ceva?

'Da ai făcut.'

— Pot să te ajut dacă ți-ai pierdut mințile? Dar de ce, asta vreau să știu, da, de ce? Nu avem nevoie de companie. În plus, ai crede că acesta este ultimul loc în care și-ar dori să fie, dacă ceea ce miros eu este ceea ce miros și nu aș mirosi ceea ce miros dacă nu ar fi ceva acolo așa că nu mirosea, nu? Făcu o pauză, înclină capul. 'Ce este acel miros? Nu contează, unde eram? Da, încercând să concep de neconceput, de neconceput fiind ideea că Shadowthrone este de fapt destul de sănătos la minte. absurd, știu. Oricum, dacă asta, atunci aceasta, această ființă, el știe ce face. Are motive – motive reale.

— Iskaral Pust, spuse Mappo, ridicându-se de unde stătuse lângă foc. — Suntem în pericol?

— Hood a văzut zile mai bune? Bineînțeles că suntem în pericol, nebunule – o, trebuie să țin astfel de opinii pentru mine. Ce zici de asta? Pericol?

Haha, prietene, desigur că nu. Haha. Ha. Oh, iată-i...

Din întuneric au apărut forme masive. Ochi roșii de tăciune într-o parte, ochi verzi groaznici pe alta, apoi alte seturi, unul auriu, altul aramiu. Tăcut, groaznic și mortal.

Câinii Umbrei.

Undeva departe, în deșert, un lup sau un coiot urlă de parcă ar fi prins un miros din Abisul însuși. Mai aproape, până și greierii tăcuseră.

Firele de păr de pe spatele gâtului lui Trell s-au înțepenit. Și el simțea acum mirosul fiarelor căzute. Acru, înțepător. Odată cu acel miros au venit amintiri dureroase.
— Ce vor ei de la noi, Mare Preot?

— Taci – trebuie să mă gândesc.

— Nu e nevoie să te taxezi, spuse o voce nouă din întuneric, iar Mappo s-a întors și a văzut un bărbat pășind în lumina focului. Învelit cenușiu, înalt și, altfel, nedescris.
— Nu sunt decât... în trecere.

Chipul lui Iskaral s-a luminat de o plăcere falsă chiar dacă tresări. '

Ah, Cotillion – nu vezi? Am realizat tot ce mi-a cerut Shadowthrone...

„Cu acea ciocnire pe care ai avut-o cu Dejim Nebrahl", a spus Cotillion, „de fapt, ai depășit așteptările – recunosc, nu aveam idee că ai o asemenea pricepere, Iskaral Pust. Shadowthrone și-a ales bine Magii.

— Da, e plin de surprize, nu-i aşa? Marele Preot s-a dus să se ghemuiască lângă foc, apoi a înclinat capul și a spus: „Acum, ce vrea el? Să mă liniștești? Nu mă pune niciodată în largul meu. Să-i conduc pe câini pe urmele unui biet prost? Nu pentru mult timp, sper. De dragul ăla nebun. Nu, niciunul dintre aceste lucruri. El este aici pentru a mă încurca, dar eu sunt un Mare Preot al Umbrei, până la urmă și nu pot fi derutat. De ce? Pentru că slujesc celui mai derutant zeu care există, de aceea. Deci, trebuie să-mi fac griji? Desigur, dar nu va ști niciodată, nu-i așa? Nu, trebuie doar să-i zâmbesc acestui zeu ucigaș și să-i spun: îți dorești niște ceai de cactus, Cotillion?

— Mulţumesc, a răspuns Cotillion, aş vrea.

Mappo își lăsă buzduganul jos și își reluă locul în timp ce Iskaral turna ceaiul. Trell s-a luptat împotriva disperării care creștea în el.

Undeva la nord, Icarium stătea în fața unor flăcări, probabil puțin diferite de acestea, bântuit ca întotdeauna de ceea ce nu își amintea. Cu toate acestea, nu era singur. Nu, altul mi-a luat locul. Ar fi trebuit să fie un motiv de uşurare, dar tot ce simţea Mappo era frica.

Nu pot avea încredere în cei fără nume – am învățat asta cu mult timp în urmă. Nu, Icarium era condus acum de cineva căruia nu-i păsa nimic de Jhag. — Îmi face plăcere, Mappo Runt, spuse Cotillion, că ești bine.

— Câinii Umbrei au luptat cândva alături de noi, spuse Mappo, pe Calea Mâinilor.

Cotillion dădu din cap, sorbind din ceai. — Da, atunci tu și Icarium ați fost foarte aproape.

'Închide? Ce vrei să spui?'

Zeul Patron al Asasinilor a răspuns mult timp. În jurul lor, chiar dincolo de tabără, uriașii Câini păreau să se fi așezat pentru noapte. — Este mai puțin un blestem, spuse el în cele din urmă, decât un... reziduu. Moartea unei Case Azath eliberează tot felul de forțe, energii – nu doar cele aparținând locuitorilor din mormintele lor de pământ. Există, ars în sufletul lui Icarium, ceva ca o infecție sau, poate, un parazit. Natura sa este haos, iar efectul este unul de discontinuitate. Sfidează progresul, a gândirii, a spiritului, a vieții însăși. Mappo, acea infecție trebuie eliminată, dacă vrei să-l salvezi pe Icarium.

Trell-ul abia putea să tragă aer. În toate secolele de lângă Jhag, printre toate cuvintele pe care i le-au dat Cei Fără Nume, de către cărturari și înțelepți din jumătatea lumii, el nu auzise niciodată așa ceva. — Ești sigur?

Un semn lent din cap. — Cât se poate. Shadowthrone, și eu, ridică privirea, apoi ridică pe jumătate din umeri, calea noastră către ascendent a fost prin Casele Azath. Au fost ani – un număr bun dintre ei – în care nici eu, nici omul care la vremea aceea era cunoscut drept Împăratul Kellanved nu puteam fi găsit nicăieri în Imperiul Malazan. Căci am început o altă căutare, un gambit mai îndrăzneț. Lumina focului strălucea în ochii lui întunecați. '

Ne-am propus să cartografiam Azath. Fiecare casă, pe întregul tărâm. Ne-am propus să-i stăpânim puterea...

— Dar asta nu este posibil, spuse Mappo. „Ați eșuat – nu ați fi făcut altfel, altfel amândoi ați fi acum mult mai mult decât zei...”

— Destul de adevărat, în măsura în care merge. Studie ceaiul din cana de lut cuibărită în bolul mâinilor sale. „Totuși, anumite realizări ne-au venit, câștigate din experiență grea și diligență oarecum necruțătoare. Primul a fost acesta: căutarea noastră ar necesita mult mai mult decât o singură durată de viață muritoare. Celelalte realizări – ei bine, poate că ar fi bine să le las pe acelea pentru o altă noapte, altă dată. În orice caz, înțelegând că

un astfel de gambit ne va impune cerințe pe care nu le-am putea rezista – nu ca Împărat și Maestru Asasin, adică – sa dovedit necesar să folosim ceea ce am învățat până acum.

— Pentru a vă face zei.

'Da. Și făcând acest lucru, am aflat că Azath sunt mult mai mult decât Case create ca închisori pentru entitățile puterii. Sunt și portaluri. Și încă un lucru sigur – ei sunt depozitele Elementalilor Pierduți.

Mappo se încruntă. „Nu am mai auzit această frază până acum. Elementali pierduti?

„Savanții tind să recunoască doar patru, în general: apă, foc, pământ și aer; încă există altele. Și din acestea provine imensa putere a Caselor Azath. Mappo, cineva se află într-un dezavantaj imediat în a discerne un tipar, atunci când nu are decât patru puncte de referință, cu un număr necunoscut de altele încă invizibile, nereprezentate în schemă.

„Cotillion, acești Elementali Pierduți – sunt, probabil, legați de aspectele vrăjitoriei? Warrens și Deck of Dragons? Sau, mai probabil, forțele antice?

„Viață, moarte, întuneric, lumină, umbră... posibil, dar chiar și asta pare o selecție trunchiată. Dar, de exemplu, timpul? Trecut prezent viitor? Dar dorința și fapta? Sun, tăcere? Sau ultimele două sunt aspecte minore ale aerului? Timpul aparține luminii? Sau este doar un punct undeva între lumină și întuneric, dar diferit de umbră?

Dar credință și negare? Acum poți înțelege, Mappo, complexitatea potențială a relațiilor?

— Presupunând că ele există deloc, dincolo de noțiunea de concepte.

— De acord. Totuși, poate că conceptele sunt tot ceea ce este necesar, dacă scopul elementelor este să dea formă și sens a tot ceea ce ne înconjoară în exterior și a tot ceea ce ne ghidează din interior.

Mappo se lăsă pe spate. — Și ai căutat să stăpânești o asemenea putere? Se uită fix la Cotillion, întrebându-se dacă chiar un zeu era capabil de o asemenea îngâmfare, atât de ambiție. Și și-au început căutarea cu mult înainte de a deveni zei... „Mărturisesc că sper că tu și Shadowthrone eșuați – pentru că ceea ce descrii nu ar trebui să cadă în mâinile nimănui, nici în mâinile unui zeu, nici în ale unui muritor. Nu, lasă în seama lui Azath...

— Și așa am fi făcut, dacă nu am ajuns să înțelegem că controlul Azath eșuează. Cei fără nume, bănuiesc, au ajuns la aceeași realizare și, prin urmare, sunt acum mânați spre

disperare. Din păcate, credem că ultima lor decizie va conduce, dacă este ceva, pe Azath în continuare spre haos și dizolvare. Făcu semn din cap către Iskaral Pust, care se ghemui în apropiere, mormăind pentru sine. „De aceea, decizia noastră de a... interveni. Prea târziu, din păcate, pentru a preveni eliberarea lui Dejim Nebrahl și ambuscada în sine. Dar... ești în viață, Trell.

Și așa, Cotillion, căutând să stăpânești pe Azath, acum te trezești slujindu-l. Dorință versus faptă... „Pentru a ridica blestemul lui Icarium,”

Mappo clătină din cap. — Aceasta este o ofertă extraordinară, Cotillion. Mă trezesc rupt între îndoială și speranță. Un zâmbet ironic – „Ah, încep să înțeleg cât de simple concepte sunt suficiente”.

— Icarium a câștigat capăt chinului său, a spus zeul, nu-i așa?

'Ce trebuie sa fac?'

„Deocamdată, fă cum faci – urmărește-ți prietenul. Rămâi pe drumul acela, Mappo. Se apropie o convergență, de o amploare atât de vastă încât foarte probabil va sfida înțelegerea. Zeii par să nu țină seama de stânca de care se apropie toți și da, din când în când mă includ printre ei.

— Aproape că nu pari.

— Ei bine, atunci poate că neputincios este un termen mai exact. În orice caz, tu și cu mine vom vorbi din nou. Deocamdată, nu te îndoi că ești nevoie de tine.

De noi, de fiecare muritor și mai presus de toate, de Icarium.' A pus paharul jos și s-a ridicat.

Sunetul slab al câinilor ridicându-se în pregătire a ajuns la urechile lui Mappo.

„Știu că nu trebuie să spun asta”, a spus zeul, „dar o voi face oricum. Nu renunța la speranță, Mappo. Pentru aceasta, disperarea este cel mai mare dușman al tău. Când va veni timpul să stai între Icarium și tot ceea ce caută cei fără nume... ei bine, eu cred că nu vei eșua.

Mappo îl privi pe Cotillion mergând în întuneric, câinii alunecând în urma zeului. După o clipă, Trell aruncă o privire spre Iskaral Pust. Și am găsit niște ochi ascuțiți și strălucitori ațintiți asupra lui. 'Mare preot,'

Mappo a întrebat: „Intenționați să vă alăturați mie în călătoria mea?”

— Vai, nu pot. Dal Honese îşi întoarse privirea. — Trell-ul e nebun! El va eșua! Bineînțeles că va eșua! La fel de bun ca mort, ah, acum nu pot suporta nici măcar să mă uit la el. Toată vindecarea lui Mogora – degeaba!

O risipă!' Iskaral Pust se frecă de față, apoi sări în picioare. '

Mă așteaptă prea multe sarcini la fel de importante, Mappo Runt. Nu, tu și cu mine vom merge momentan pe căi divergente, totuși unul lângă celălalt spre glorie! După cum a spus Cotillion, nu vei da greș. Nici eu.

Victoria va fi a noastră! A ridicat un pumn osos și l-a scuturat spre cerul nopții. Apoi s-a îmbrățișat. „Dumnezei de jos, suntem condamnați”.

Un chicot din Mogora, care reapăruse, cu brațele încărcate cu lemne de foc tăiate și despicate în mod neplauzibil, ca de un maestru pădurar. A aruncat-o lângă foc. — Amestecă jarul, dragul meu patetic soț.

— Nu poți să-mi porunci, hag! Amestecă-le singur! Am mai multe sarcini vitale înaintea mea acum!

'Ca?'

— Ei bine, pentru început, trebuie să fac pipi.

Capitolul treisprezece

Şi toţi aceşti oameni s-au adunat să-l cinstească pe cel care murise, era un bărbat, o femeie, un războinic, un rege, un prost, şi unde erau statuile, asemănările pictate pe tencuială şi piatră? totuşi, ei stăteau sau stăteau, cu vinul revărsându-se la picioarele lor, picurând roşu din mâinile lor, cu viespi în vremea morţii învârtindu-se în dulcea sete şi voci beate strigăte, voci înţepate treaz amestecate în abundenţă confuză, întrebarea pusă din nou atunci din nou - de ce? Dar aici un adevăr îşi găseşte propria minune, căci întrebarea nu era de ce a murit acesta, sau aşa ceva care să justifice pentru că în inima lor de măcinare a vieţilor nu era nimeni pentru care această adunare nu a fost decât un ecou al eului de dinainte.

Au întrebat, din nou şi din nou, de ce suntem aici?

Cel care a murit nu avea nici un nume decât orice nume, nici o faţă decât fiecare faţă a celor care s-au adunat, şi aşa am aflat noi, printre viespi, măturaţi dincolo de vii, dar plini de nervi, o ultimă străpungere că suntem morţi şi toţi într-un minte nevăzută stătea sau stătea în picioare un bărbat, sau o femeie, un războinic, regină sau proastă, care, în timpul beat, se gândea o clipă tuturor celor trecuţi în viaţă.

Adunare la Fântână

Fisher Kel Tath Chiar şi cu patru roţi noi, trăsura Trygalle era o epavă stricăcioasă, decrepită. Doi dintre cai muriseră în toamnă. Trei acţionari fuseseră zdrobiţi, iar un al patrulea îi rupsese gâtul.

Karpolan Demesand stătea pe un taburet de tabără pliabil, cu capul înfăşurat într-un bandaj pătat de sânge, sorbind ceai de plante cu tresări succesive.

Părăsiseră labelul lui Ganath, Omtose Phellack, iar acum deşertul familiar, tufăria şi dealurile sterpe ale celor şapte oraşe îi înconjurau, soarele ajungând spre amiază în spatele unui tavan de nor. Mirosul de ploaie nuanţa aerul neobişnuit de umed. Insectele se învârteau şi se învârteau deasupra capului.

„Aceasta vine”, a spus Ganath, „odată cu renaşterea mării interioare”.

Paran a aruncat o privire spre ea, apoi a reluat să strângă cureaua calului său – fiara începuse să-şi ţină

respirația, cu pieptul umflat în efortul de a ține cureaua slăbită, sperând probabil că Paran va aluneca de pe spate la ceva perfect inoportun. moment.

Caii au fost însoțitori reticenți în atâtea escapade umane, dezastre și slăbiciuni – Paran nu putea să-i fie supărat belicositatea bine câștigată a animalului. — Ganath, spuse el, știi exact unde suntem?

„Această vale duce spre vest spre Marea Raraku, dincolo de intervalul interior; iar spre est, printr-o trecatoare putin folosita, pana in orasul G'danisban.' Ea a ezitat, apoi a adăugat: „A trecut mult timp de când nu am fost atât de departe în est... atât de aproape de orașele de genul tău”.

'G'danisban. Ei bine, am nevoie de provizii.

Ea l-a înfruntat. — Ți-ai îndeplinit sarcina, maestru al punții. Deragoth s-a dezlănțuit, D'ivers cunoscut sub numele de Dejim Nebrahl, vânătorul, acum vânatul. Te întorci acum în Darujhistan?

Se strâmbă. — Nu încă, vai.

— Mai sunt şi mai multe forţe pe care intenţionaţi să le eliberaţi asupra lumii?

O anumită limită a vocii ei l-a făcut să se rotească. — Nu dacă mă pot abține, Ganath. Unde te duci acum?

— Vest.

— Ah, da, pentru a repara daunele aduse ritualului tău. Sunt curios, ce a făcut închisoare?

— O clădire din cer a K'Chain Che'Malle. Și alte lucruri.'

O clădire a cerului? Zei de mai jos. 'De unde a venit?'

— Un warren, presupun, spuse ea.

Ea știa mai mult decât atât, bănuia el, dar nu a insistat asupra problemei.

Paran a făcut câteva ajustări finale la șa și a spus: „Mulțumesc, Ganath, că ne-ai însoțit – nu am fi supraviețuit fără tine”.

— Poate, într-o zi, îți voi cere o favoare în schimb.

'De acord.' Scoase un obiect lung, învelit în pânză, care fusese legat de şa, şi-l duse la Karpolan Demesand.

— Înalt Mag, spuse el.

Bărbatul corpulent ridică privirea. — Ah, plata noastră.

— Pentru serviciile prestate, spuse Paran. — Vrei să-l desfac?

— Nu, Ganoes Paran – vrăjitoria este singurul lucru care îmi păstrează craniul intact acum. Chiar și cu teacă și mănunchiată, oricât de sabie este acum, îi simt entropia.

— Da, este o armă neplăcută, spuse Paran.

— În orice caz, mai este încă un lucru de făcut. Un gest al lui Karpolan și al unuia dintre acționarii Pardu a venit, a strâns sabia otatarală care aparţinuse cândva adjunctului Lorn. L-a cărat pe o distanţă mică, apoi l-a pus pe pământ şi s-a dat înapoi. A sosit un alt acţionar, ţinând în braţe un buzdugan mare cu două mâini. Se poziționa deasupra armei înfășurate, apoi aruncă buzduganul în jos.

Și din nou, și din nou. Fiecare lovitură a spulberat și mai mult lama otatarală.

Respirând greu, bărbatul se dădu înapoi și se uită la Karpolan Demesand.

Care s-a confruntat apoi cu Paran încă o dată. — Adună-ți ciobul, maestru al punții.

— Mulţumesc, răspunse Malazanul, apropiindu-se. ghemuit, trase deoparte pielea tăiată și bătută. S-a uitat în jos la bucățile de metal ruginite timp de o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, apoi a ales un ciob de lungimea degetului său arătător și nu mult mai lat. Îndoind-o cu grijă într-un fragment de piele, apoi l-a băgat în geanta de curea. Se îndreptă și se întoarse cu pași mari la Înaltul Mag.

Karpolan Demesand oftă, se ridică încet de pe scaun. — Este timpul să mergem acasă.

— Să ai o călătorie sigură, Înalt Mage, spuse Paran cu o plecăciune.

Bărbatul a încercat să zâmbească, iar efortul i-a furat toată culoarea de pe chip. Întorcându-se și ajutat de unul dintre acționari, se îndreptă spre trăsură.

— Roagă-te, spuse Ganath cu o voce joasă lângă Paran, el nu întâmpină nicio opoziție neplăcută în luptări.

Paran s-a dus la calul său. Apoi, cu brațele sprijinite pe șa, se uită la Ganath. „În acest război”, a spus el, „forțele mai în vârstă vor fi implicate. Sunt implicati. T'lan Imass poate să creadă că i-au anihilat pe Jaghut, dar clar că nu este cazul. Aici stai tu și mai sunt și alții, nu-i așa?

Ea a ridicat din umeri.

Din spatele lor se auzi zgomotul sfâșietor al unui lăuvean care se deschidea. Urme sparte, apoi bubuitul roților.

'Ganath-'

— Jaghut nu sunt interesați de război.

Paran o mai studie o clipă, apoi dădu din cap. Punând un picior în etrier, se trase pe cal și luă hăițele. — La fel ca tine, îi spuse lui Jaghut, mă simt departe de casă. Să te poţi bine în călătoriile tale, Ganath.

— Și tu, maestru de punte.

Spre est, Paran a călărit de-a lungul văii. Râul care cioplise odată acest pământ a dispărut de mult, deși poteca șerpuitoare a cursului său era evidentă, cu arbuști de tufișuri și copaci ofițiți îngrămădiți ici și colo unde fuseseră ultimele doline, vechi arcuri de boi și nisipuri aluvionare în evantai. pe coturi. După o legă, valea se deschidea într-un bazin de mică adâncime, stânci crude la nord și alunecări lungi și înclinate de moloz la sud. Direct în față, era vizibilă o potecă urcând printre canalele de scurgere adânci.

Ajungând la bază, Paran a descălecat și și-a condus montura în sus pe șină.

Căldura după-amiezii creștea, cu atât mai stânjenitoare pentru umiditatea ei nefirească. Departe spre vest, probabil deasupra Mării Raraku, se construiau nori masivi. Când a ajuns în vârf, norii aceia devoraseră soarele, iar briza din spatele lui era dulce cu promisiunea ploii.

Paran s-a trezit cu o priveliște departe spre est, în jos, pe dealuri ondulate presărate cu capre domestice, poteca care ducea către un drum mai substanțial care tăia nord-sud de-a lungul marginii câmpiei, traseul sudic legănându-se spre est, spre o pată îndepărtată de fum și praf care era, bănuia el, G'danisban.

Încălcat încă o dată pe cal, a pornit la galop.

În scurt timp, Paran a ajuns la prima cărbună a păstorilor, ars și eviscerat, unde acum se adunau caprele, mânate doar de obișnuință, pe măsură ce lumina zilei se stingea. Nu a văzut niciun semn evident de morminte și nu era înclinat să caute printre ruine. Ciuma, respirația tăcută și invizibilă a Zeiței Cenușii. Era probabil, își dădu seama, că oraşul din faţă era în strânsoarea acelei terori.

Primele stropi de ploaie l-au lovit pe spate, iar o clipă mai târziu, într-un sfârâit grăbit, ploaia a fost asupra lui. Traseul stâncos a fost brusc perfide, forțându-l pe Paran să-și încetinească calul la un trap precaut. Vizibilitatea redusă la o duzină de pași din toate părțile, lumea de dincolo era spălată în spatele unui zid de argint. Apă caldă prelingându-i pe sub haine, Paran a tras gluga zdrențuită a pelerinii militare de ploaie care îi acoperea umerii, apoi s-a aplecat în timp ce ploaia cădea.

Traseul uzat a devenit un pârâu, apă noroioasă care se scurgea de-a lungul stâncilor și pietruișului. Calul încetinind la mers, au continuat. Între două dealuri joase, poteca se întindea într-un lac de mică adâncime, iar Paran se trezi flancat de doi soldați.

O mână cu mănuși întinse mâna să ia frâiele. — Te-ai îndreptat greșit, străine, mârâi bărbatul, în Malazan.

Celălalt ținea în brațe o arbaletă, dar nu era încărcată, iar acum vorbea din umbră de sub glugă: „Aceasta este prada pelerina? L-ai târât din trupul unui soldat Malazan, nu-i așa?

— Nu, răspunse Paran. — Eliberat pentru mine, la fel cum ți-au fost pelerinele tale, soldat. În față, pur și simplu, într-o scurtă atenuare a ploii, putea vedea că era o tabără. Două, poate trei legiuni, corturile acoperind o serie de dealuri sub un tavan scăzut de fum de la focurile de gătit care mureau în ploaie. Dincolo de el, cu șoseaua șerpuind pe o pantă, se ridicau zidurile G'danisban. Și-a întors atenția asupra soldaților. — Cine comandă această armată?

Cel cu arbaleta a spus: „Ce-ar fi să răspunzi la întrebări pentru a începe? Ești un dezertor?

Ei bine, tehnic vorbind, da. Apoi, din nou, ar trebui să fiu mort.

— Doresc să vorbesc cu comandantul dumneavoastră.

— Aproape că nu ai de ales, acum. De pe cal, străine.

Vă arestăm sub suspiciunea de dezertare.

Paran alunecă de pe cal. 'Amenda. Acum vrei să-mi spui a cui armată este aceasta?

— Băiatul împinge pentru tine. Acum ești prizonier al Onearm's Host.

****

În ciuda tuturor semnelor exterioare, Paran și-a dat seama încet că acesta nu era un asediu. Companiile țineau drumurile care duceau în G'danisban, iar tabăra în sine forma un cordon de jumătate de inel de-a lungul laturilor de nord și de vest, fără pichete la mai puțin de patru sute de pași de zidurile fără pilot.

Unul dintre soldați l-a condus pe calul lui Paran către grajdurile temporare, în timp ce celălalt l-a condus pe Paran pe bulevarde între corturile ude.

Siluete se mișcau, îmbrăcate și îmbrăcate cu glugă, dar niciuna nu purta o veste de luptă completă.

Au intrat în cortul unui ofițer.

— Căpitane, spuse soldatul, răsturnându-și gluga înapoi, dăm peste acest om care încearcă să intre în G'danisban de pe drumul Raraku. Vedeți, domnule, poartă o pelerină de ploaie militară Malazan. Credem că este un dezertor, probabil de la Paisprezecelea Adjunct.

Femeia căruia i s-a adresat stătea întinsă pe spate pe un pătuț care era paralel cu peretele din spate. Avea pielea deschisă, trăsăturile ei mici fiind înconjurate de o masă de păr lung și roșu. Capul înclinat pentru a-i lua pe soldatul și pe Paran, ea tăcu o clipă, apoi își reluă privirea la tavanul scufundat de deasupra ei. — Du-l la pastradă – avem o pală, nu-i așa? Ah, și obțineți detaliile lui - ce regiment, ce legiune și toate astea. Deci poate fi înregistrat undeva înainte de a fi executat. Acum plecați, amândoi, picură apă peste tot.

— O clipă, căpitane, spuse Paran. — Vreau să vorbesc cu Pumnul Înalt.

— Nu este posibil și nu-mi amintesc să ți-am dat permisiunea să vorbești. Scoate-i unghiile pentru asta, Futhgar, vrei? Când va fi timpul, desigur.

Cu ani în urmă, Paran ar fi făcut... nimic. A cedat regulilor, cele scrise și cele nescrise. Pur și simplu și-ar fi așteptat timpul. Dar era îmbibat, avea nevoie de o baie fierbinte. El era obosit. Și, trecuse prin așa ceva înainte, cu mult timp în urmă și pe un continent îndepărtat. Pe atunci, bineînțeles, fusese un sergent – același păr roșu, dar o mustață sub nas – chiar și așa, asemănarea era acolo, ca o țeapă de cuțit de asasin.

Soldatul, Futhgar, stătea în stânga lui, la jumătate de pas înapoi.

Paran nu dădu nimic, făcându-și pur și simplu un pas spre dreapta, apoi împingându-și cotul stâng în fața soldatului. Spărgându-i nasul. Bărbatul a căzut la pământ ca un sac de pepeni.

Căpitanul se ridică, cu picioarele legănându-se, și se ridică la timp pentru ca Paran să facă un pas înainte și să o lovească puternic, cu degetele trosnind de maxilarul ei. Cu ochii ridicați în sus, ea se prăbuși înapoi pe pătuț, rupându-i picioarele de lemn.

Masându-și mâna, Paran se uită în jur. Futhgar era frig, la fel ca și căpitanul. Ploaia constantă de afară făcuse ca dincolo de cort să nu se audă niciun zgomot de la scurta luptă.

Se îndreptă spre cufărul de călătorie al căpitanului. Deblocat. Înclină capacul înapoi și începu să scotoci printre

hainele care se aflau deasupra armurii.

În scurt timp, a avut destule lungimi de material potrivite pentru a-i lega pe cei doi soldați. Târându-l pe Futhgar de lângă intrare, i-a scos cuțitul de mâncare al bărbatului, autocolantul și un cuțit de eviscerat Kethra cu lamă largă, apoi cureaua cu săbii. Pregăti un cârpă de cârpă pentru un căluș, apoi se aplecă pentru a determina dacă trecea suficient aer prin nasul rupt al bărbatului. Nici măcar pe aproape. Lăsând asta pentru moment, le-a legat strâns încheieturile și gleznele, folosind o curea de ham pentru a le lega pe cei doi la spatele lui Futhgar. Apoi a legat o fâșie în jurul capului lui Futhgar, cu putere de gura căscată, lăsând loc să respire, dar fără loc pentru ca limba să împingă în afară. Ar putea scoate sunete de geamăt, dar nu mai mult decât atât.

L-a legat pe căpitan într-un mod identic, apoi a adăugat buchetul de pânză fixat la loc cu o altă fâșie de material ruptă dintr-una dintre cămășile căpitanului. Și, în cele din urmă, i-a legat pe amândoi de ambele părți ale pătuțului, iar pătuțul de stâlpul central al cortului, pentru a le împiedica să se zvârcolească din cort – ceea ce spera să-i lase suficient timp. Mulțumit, aruncă o ultimă privire în jur, apoi, ridicându-și gluga, ieși înapoi afară.

Găsi bulevardul principal și se îndreptă către cortul mare de comandă din centrul taberei. Soldații au trecut pe lângă el, fără să-i acorde atenție. Acesta era Gazda lui Onearm, dar încă nu văzuse o singură față cunoscută, ceea ce nu era prea surprinzător – îi comandase Bridgeburners, iar Bridgeburners dispăruseră. Majoritatea acestor soldați ar fi fost nou-veniți în armată, atrași din garnizoanele de la Pale, Genabaris și Nathilog. Ar fi ajuns de la Războiul Panionului.

Cu toate acestea, se aștepta să găsească măcar pe cineva din forța inițială care mărșăluise până la Coral, cineva care făcuse parte din acea bătălie devastatoare.

Patru soldați au stat de pază în fața cortului de comandă al lui Dujek. O a cincea siluetă era în apropiere, ținând frâiele unui cal împroșcat cu noroi.

Paran se apropie, cu ochii pe călăreț. Familiar – găsise ceea ce căuta. Un fugitiv – dar unul care aparținuse armatei lui Caladan Brood, credea el – deși s-ar putea să mă înșel în asta.

Acum, care era numele lui?

Ochii căprui pal ai bărbatului se fixară asupra lui când Paran se apropia. Din umbra capotei, a apărut o licărire de

recunoaștere, apoi confuzie. Conducătorul se îndreptă, apoi salută.

Paran clătină din cap, dar era prea târziu pentru asta. Cei patru paznici au stat toți în atenție. Paran răspunse salutului cu un gest vag, neglijent, apoi se apropie de cel care stăpâni. — Soldat, murmură el, mă cunoști? Fă-ți răspunsul liniștit, dacă vrei.

O încuviințare din cap. — Căpitanul Ganoes Paran. Nu uit chipuri sau nume, domnule, dar am auzit că sunteți...

— Da, și așa rămâne. Numele dumneavoastră?'

— Hurlochel.

'Acum îmi amintesc. Ai jucat ocazional ca cronicar, nu-i așa?

O ridicare din umeri. — Tin o socoteală a lucrurilor, da, domnule. Ce faci aici?'

— Trebuie să vorbesc cu Dujek.

Hurlochel aruncă o privire spre gardieni, apoi se încruntă. — Mergeți cu mine, domnule. Nu-i deranjează, sunt destul de noi încât să nu-i cunoască pe toți ofițerii.

Conducând calul, Hurlochel îl conduse pe Paran departe, pe o alee laterală din apropiere, unde se opri.

— Hurlochel, spuse Paran, de ce este păzit cortul lui Dujek de soldați verzi? Asta nu are deloc sens. Ce s-a întâmplat și de ce ești tabărat în afara G'danisban?

— Da, domnule, ne-a fost greu. Este ciumă, vezi tu – vindecătorii legiune ne-au ascuns-o, dar ce sa făcut celor Șapte Orașe... Doamne, Căpitane, sunt cadavre de zeci de mii.

Poate sute de mii. Fiecare oraș. Fiecare sat. Tabere de rulote – peste tot, domnule. Aveam un Gold Moranth care ne însoțea, vezi tu, un fel de renegat. Oricum, e un templu, în G'danisban. Marele Templu al lui Poliel și de aici vine acest vânt urât și devine din ce în ce mai puternic. Hurlochel făcu o pauză pentru a-și șterge ploaia de pe ochi.

— Deci Dujek a decis să lovească inima, nu-i așa?

'Da domnule.'

— Continuă, Hurlochel.

„Am sosit, cu o lună în urmă, iar Pumnul Înalt a format companii ale veteranilor săi, împreună cu Moranthul de Aur. Au plănuit un atac asupra acel templu blestemat. Ei bine, se așteptau cel puțin la o Mare Preoteasă sau un alt fel, dar erau pregătiți pentru asta. Ceea ce nimeni nu a plănuit, însă, a fost însăși Zeița Cenușie.

Paran făcu ochii mari. — Cine s-a întors?

— Cei mai mulți dintre ei, domnule, cu excepția Gold Moranth. Dar... toți sunt bolnavi, domnule. Ciuma i-a pus mâna pe ei și sunt încă în viață doar din cauza vindecătorilor... doar vindecătorii pierd bătălia. Deci aici suntem. Blocat și nimeni nu a scăpat destul de mult ca să preia comanda reală și să ia niște decizii reale. Hurlochel ezită, apoi spuse: — Dacă nu de aceea ești aici, căpitane. Sigur că da.

Paran își întoarse privirea. — Oficial, sunt mort, Outrider. Dujek ne-a dat afară din armată, eu și alți câțiva...

— Arzătoare de poduri.

'Da.'

— Ei bine, domnule, dacă cineva și-a câștigat zilele în soarele dulce...

Paran se strâmbă. — Da, sunt sigur că soarele e pe undeva. Oricum, cu greu pot prelua comanda – în plus, sunt doar căpitan...

— Cu vechime absolută, domnule. Dujek și-a luat ofițerii cu el – până la urmă erau veteranii. Așadar, avem aproape zece mii de soldați campați aici, iar cel mai apropiat lucru de un comandant este căpitanul Sweetcreek, care este o prințesă Falari, dacă poți să crezi asta.

'Par rosu?'

— Roșu sălbatic, da, și o față drăguță...

— Cu maxilarul umflat. Ne-am întâlnit.'

— O falcă umflată?

— Nu a fost o întâlnire plăcută. Tot Paran a ezitat, apoi a înjurat și a dat din cap. 'În regulă. Voi păstra gradul de căpitan... cu vechime. Dar am nevoie de un nume nou...

— Căpitane, domnule.

— Cu amabilitate?

— Soldații bătrâni vorbesc despre el precum bunicile le vorbesc monștrii bărbaților, ca să-i țină la rând, domnule. Nimeni de aici nu l-a întâlnit – cel puțin nimeni care să nu aibă febră și să nu fie pe jumătate din minți.

— Ei bine, unde a fost postat ultima oară Kindly?

— Al patrusprezecelea, domnule. Armata Adjunctului la vest de Raraku. Din ce direcție ai venit?

— Vest.

— Asta e bine, domnule, cred. Voi face ca să te recunosc. Nimeni nu știe nimic despre mine, doar că Pumnul Înalt m-a folosit pentru a transmite mesaje.

— Atunci de ce aș lăsa doi soldați să mă aresteze dacă ar trebui să preiau comanda?

'Ai făcut? Ei bine, poate ai vrut să vezi cum conducem lucrurile aici.

'În regulă. Încă o întrebare, Hurlochel. De ce nu ești încă cu Caladan Brood pe Genabackis?

— Alianța s-a destrămat, domnule, la scurt timp după ce Tiste Andii s-au stabilit în Black Coral. Rhivi înapoi la câmpie, Barghast înapoi la dealurile lor. Crimson Guard, care se afla în nord, tocmai a dispărut – nimeni nu știe unde s-au dus. Când Onearm a fost expediat, părea că se îndreptau spre un loc interesant.

'Regrete?'

— Cu fiecare bătaie a inimii, domnule. Hurlochel se încruntă apoi. — Căpitanul Sweetcreek are maxilarul umflat, ai spus?

— Am lovit-o cu pumnul. Împreună cu un soldat pe nume Futhgar. Sunt legaţi și călușați în cortul căpitanului. S-ar putea să fi venit până acum.

Bărbatul zâmbi, dar nu era un rânjet plăcut. — Căpitane, ai înghețat o prințesă Falari – e perfect. Se potrivește cu ceea ce oamenii au auzit despre Kindly. Asta e genial.

Paran tresări, apoi se frecă de față. Zei de jos, ce este cu mine și cu regalitatea?

****

Ieșise încet din templul ascuns și văzu un șir de siluete răvășite care mergeau pe drumul de dedesubt. Coborând panta prăfuită și pietroasă, se afla la cincisprezece pași înainte ca cineva să o observe. A existat o ciudățenie în acel moment al întâlnirii, supraviețuitorii ochi în ochi, atât recunoaștere, cât și neîncredere. Acceptare, un sentiment de ceva împărtășit și sub ea fluxul inefabil al durerii. S-au schimbat puține cuvinte.

Alăturându-se soldaților în marșul lor, Lostara Yil s-a trezit alături de căpitanul Faradan Sort, care i-a spus ceva despre consecințele lui Y'Ghatan. — Pumnul tău, Tene Baralta, plutea pe marginea morții, dacă nu a cărnii, atunci a spiritului. Și-a pierdut un braț – a fost ars nereparat – și au fost alte daune... la fața lui. Cred că a fost un om deșartă.

Lostara mormăi. — Nenorocita aia de barbă a lui, plină de ulei. S-a gândit o vreme la Tene Baralta. Nu i-a plăcut niciodată prea mult.

Mai mult decât degeaba. Poate, adevărul să fie spus, ceva de laș, în ciuda tuturor beligeranței și a posturii sale. Își amintea felul în care condusese retragerea după asasinarea ei a bătrânului Sha'ik și dorința lui de a-și asuma meritul pentru fiecare succes în timp ce dansa de pe calea dezastrului. A existat o serie de sadic în bărbat, iar Lostara se temea acum că va înflori, întrucât Tene Baralta căuta mijloace să hrănească tot ce era rănit în el. — De ce v-a lăsat armata pe toți în urmă?

Faradan Sort ridică din umeri. — Au presupus că nimeni care a fost prins în oraș nu ar fi putut supraviețui furtunii de foc. Ea a făcut o pauză, apoi a adăugat: „A fost o presupunere rezonabilă. Numai Sinn știa altceva și ceva mi-a spus să am încredere în fată. Așa că am continuat să căutăm.

— Toți poartă cârpe... și sunt dezarmați.

— Da, de aceea trebuie să ne alăturăm din nou în armată cât mai curând posibil.

— Poate Sinn să-l contacteze magic pe al Paisprezecelea? Sau Quick Ben?

— Nu am întrebat-o. Nu știu cât de mult din abilitățile ei este talentul neformat – astfel de creaturi apar ocazional și, fără disciplina de școlarizare ca ucenic, ele tind să devină avatare ai haosului. Putere, da, dar nedirecționată, sălbatică. Chiar și așa, a reușit să învingă zidul de foc și să salveze astfel companiile lui Fist Keneb... ei bine, unele dintre ele.

Lostara aruncă o privire spre căpitan, apoi înapoi la soldații din urma lor pentru o clipă, înainte de a spune: „Tu ești Korelri?”.

'Eu sunt.'

— Și tu ai stat pe zid?

Un zâmbet strâns, acolo pentru o clipă, apoi a dispărut. „Nimeni nu are voie să părăsească acel serviciu”.

— Se spune că Călăreții Furtunii poartă o vrăjitorie teribilă în atacul lor etern asupra Zidului.

„Toată vrăjitoria este îngrozitoare – să ucizi fără discernământ, adesea de la mare distanță, nu există nimic mai dăunător pentru muritorul care deține o asemenea putere, fie că este umană sau altceva.”

— Este mai bine să-ți privești dușmanul în ochi când îi iei viața?

— Cel puțin, a răspuns Faradan, le-ați dat șansa de a se apăra. Iar Oponn decide în cele din urmă, decide în ce ochi se va estompa lumina.

— Oponn – am crezut că este pricepere.

— Ești încă tânăr, căpitane Lostara Yil.

'Eu sunt?'

Faradan Sort zâmbi. „Cu fiecare bătălie în care mă aflu, încrederea în pricepere se diminuează. Nu, este împingerea Domnului sau tragerea Doamnei, de fiecare dată, de fiecare dată.

Lostara nu spuse nimic. Ea nu a putut fi de acord cu acea apreciere, chiar nesocotind iritarea condescendenței celeilalte femei. Un soldat isteț, priceput, locuia acolo unde au murit soldați năuciți și neîndemânatici.

Îndemânarea a fost o monedă care a cumpărat favoarea lui Oponn – cum ar putea fi altfel? — Ai supraviețuit lui Y'Ghatan, spuse Faradan Sort. — Cât de mult a fost atracția Doamnei?

Lostara se gândi o clipă, apoi răspunse: — Nici unul.

****

Odată, cu ani în urmă, câțiva zeci de soldați se împiedicaseră de o mlaștină vastă. Însângerați, pe jumătate nebuni, cu pielea lor atârnând în fâșii decolorate de săptămâni de zgomot prin noroi și apă neagră. Kalam Mekhar fusese printre ei, alături de cei trei alături de care mergea acum și părea că, în cele din urmă, doar detaliile se schimbaseră.

Câinele Negru îi ucisese cu brutalitate pe Bridgeburners, un război prelungit de coșmar desfășurat în tribune de molid negru, în lagune și mlaștini, ciocnindu-se cu Iregularii Mott, Prima Armată Nathii și Garda Crimson. Supraviețuitorii au fost amorțiți – a scăpa de groază însemna să arunce deoparte disperarea, dar orice venea să o înlocuiască a fost lent în trezire. Plec... foarte puțin. Uită-te la noi, și-a amintit că Hedge a spus că nu suntem decât bușteni scobiți. Am putrezit din interior spre exterior, la fel ca orice alt blestemat din mlaștina aia. Ei bine, Hedge nu fusese niciodată unul pentru optimism.

— Arăți gânditor, observă Quick Ben lângă el.

Kalam mormăi, apoi aruncă o privire. — Mă întrebam, Quick. Te-ai săturat vreodată de propriile tale amintiri?

— Nu este o idee bună, răspunse vrăjitorul.

— Nu, presupun că nu este. Nu doar îmbătrânesc, mă simt bătrân. Mă uit la toți acei soldați din spatele nostru – zei de jos, sunt tineri.

În afară de ochii lor. Presupun că așa am fost odată. Doar... de atunci și până acum, Repede, ce am făcut? Al naibii de puțin care a însemnat ceva.

— Recunosc că eu însumi m-am întrebat câteva lucruri despre tine, spuse Quick Ben. — Gheara aceea, Pearl, de exemplu.

— Cel care m-a înjunghiat în spate? Ce spui despre el?'

— De ce nu l-ai ucis deja, Kalam. Adică, nu este ceva pe care de obicei l-ai lăsa deoparte, nu-i așa? Doar dacă, desigur, nu ești sigur că îl poți lua.

Din spatele celor doi bărbați, Fiddler a vorbit: „A fost Pearl în noaptea aceea în orașul Malaz? Respirația lui Hood, Kalam, ticălosul s-a pașinat în al Paisprezecelea de la Raraku, nu e de mirare că poartă un zâmbet viclean de fiecare dată când te vede.

— Nu-mi pasă nimic de Pearl, oricum nu-l ucid,

spuse Kalam cu voce joasă. „Avem lucruri mai mari de care să ne îngrijorăm. Ce are în vedere Adjunctul nostru? Ce plănuiește ea?

— Cine spune că plănuiește ceva? replică Fiddler. Îl purta în brațe pe unul dintre copii, o fată, adormită adânc cu degetul mare în gură. — A mers după Leoman, iar acum fuge de ciumă și încearcă să se conecteze cu flota de transport. Și apoi? Bănuiesc că suntem pe drumul înapoi spre Genabackis, sau poate în Peninsula Korel. Este mai mult la fel, pentru că așa fac soldații, așa trăiesc soldații.

— Cred că te înșeli, spuse Kalam. — Totul este mârâit, acum.

'Ce vrei să spui?'

— Perla este cheia, sapător, spuse asasinul. 'De ce este încă prin preajmă?

Ce rost are să spioni pe Adjunct? Ce rost mai are să-i urmezi călcâiele lui Paisprezecelea? Îți spun, Fid, ce face Adjunctul în continuare depinde de împărăteasa Laseen, de ea și de nimeni altcineva.

— Nu ne va elibera pe toți, spuse Fiddler. — Nu Adjunctul, nu al Paisprezecelea. Suntem singura ei armată mobilă demnă de acest nume. Nu mai sunt comandanți acolo – ei bine, există, dar singurul salut pe care le-aș da

este primul punct. Sângeros sau nu, Tavore a pus capăt revoltei aici, iar asta trebuie să conteze pentru ceva.

„Fid”, a spus Quick Ben, „războiul este mult mai mare decât ai putea crede și abia începe. Nu se știe de ce parte este împărăteasa.

— Pe numele lui Hood despre ce vorbeşti?

A vorbit Apsalar. — Un război între zei, sergent. Căpitanul Paran a vorbit pe larg despre un asemenea război...

Atât Kalam, cât și Quick Ben s-au întors la asta.

— Ganoes Paran? întrebă asasinul. — Quick a spus că l-a lăsat în Darujhistan. Ce treabă are el cu toate astea? Și când ai vorbit cu el?

Își conducea calul prin frâiele la trei pași în spatele lui Fiddler; în şa stăteau trei copii, cu ochii plictisiţi la căldură. La întrebările lui Kalam, ea a ridicat din umeri, apoi a spus: „El este Stăpânul Puntei Dragonilor. În această calitate, el a venit aici, în șapte orașe. Eram la nord de Raraku când ne-am despărțit. Kalam Mekhar, nu am nicio îndoială că tu și Quick Ben vă aflați în mijlocul unei alte scheme. Pentru cât merită, aș sfătui prudență. Prea multe forțe necunoscute sunt în acest joc, iar printre ele se vor găsi zei bătrâni și, într-adevăr, rase bătrâne. Poate crezi că înțelegi miza supremă, dar îți sugerez să nu...

'Si tu faci?' a cerut Ben rapid.

„Nu în totalitate, dar apoi, mi-am constrâns... obiectivele... căutând doar ceea ce este realizabil”.

— Acum m-ai făcut curios, spuse Fiddler. — Iată-te, mărșăluind cu noi încă o dată, Apsalar, când mi-am dat seama că vei fi stabilit într-un sat de pe coastă din Itko Kan, tricotând pulovere grase pentru tatăl tău. Poate că l-ai lăsat pe Crokus în urmă, dar mi se pare că nu ai lăsat nimic altceva în urmă.

„Mergem pe același drum”, a spus ea, „pentru moment. Sergent, nu trebuie să vă temeți de nimic din partea mea.

— Și ce rămâne cu noi ceilalți? a întrebat rapid Ben.

Ea nu a răspuns.

Neliniștea bruscă șopti prin Kalam. Întâlni ochii lui Quick pentru o scurtă clipă, apoi se îndreptă din nou în față. — Să ajungem mai întâi cu blestemata aceea de armată.

— Mi-ar plăcea să văd Pearl eliminată, spuse Quick Ben.

Nimeni nu a vorbit o clipă lungă. Nu era de multe ori că vrăjitorul își exprima dorința atât de... cu nebunie, iar

Kalam își dădu seama, cu un fior, că lucrurile se înrăutățeau. Poate chiar disperat. Dar nu a fost atât de ușor. Ca pe acel acoperiș din Darujhistan – dușmani invizibili din toate părțile – te uiți și te uiți, dar nu vezi nimic.

Pearl, care a fost cândva Salk Elan. Mockra Warren... și o lamă alunecând ca focul în spatele meu. Toată lumea crede că Topper este stăpânul Ghearei, dar mă întreb... poți să-l iei, Kalam? Quick are îndoieli – doar s-a oferit să ajute. Doamne mai jos, poate îmbătrânesc. — Nu mi-ai răspuns niciodată, prietene, îi spuse asasinul lui Quick Ben.

— Care a fost întrebarea din nou?

— Te-ai săturat vreodată de propriile tale amintiri?

— Oh, ăla.

'Bine?'

— Kalam, habar n-ai.

****

Lui Fiddler nu i-a plăcut această conversație. De fapt, îl ura și se simțea ușurat când toată lumea tăcea încă o dată, mergând pe pista prăfuită, fiecare pas împingând acea ruină blestemata a unui oraș mai în spatele lor. Știa că ar trebui să se întoarcă în coloană, cu echipa lui, sau poate în față, încercând să scoată lucruri de la Faradan Sort – căpitanul acela era plin de surprize, nu-i așa. Ea le salvase toate viețile – nu exista nicio îndoială – dar asta nu însemna că trebuia să aibă încredere în ea. Nu încă, în ciuda adevărului pe care voia să o facă, dintr-un motiv arcanic pe care încă nu l-a înțeles.

Fetița cu nasul care curge a adulmecat în somn, cu o mână mică strângându-i umărul stâng. Cealaltă mână era la gură, iar suptul ei de degetul mare scotea sunete mici de scârțâit. În brațele lui, ea nu cântărea aproape nimic.

Echipa lui trecuse intactă. Numai Balm, și poate Hellian, ar putea spune același lucru. Deci, trei echipe din ce, zece? Unsprezece? Treizeci? Soldații lui Moak fuseseră distruși în totalitate – Cea de-a 11-a dispăruse, iar acesta era un număr care nu avea să fie reînviat în istoria viitoare a Paisprezecea. Căpitanul se hotărâse asupra numerelor, adăugând al treisprezecelea pentru sergentul Urb și s-a

dovedit că al lui Fiddler, al patrulea, era cel mai mic număr de pe treaptă. Această parte a Companiei a IX-a primise o bătaie, iar Fiddler avea puține speranțe pentru restul, cele care nu ajunseseră la Marele Templu. Mai rău încă, pierduseră prea mulți sergenți. Borduke, Mosel, Moak, Sobelone, Tugg.

Ei bine, suntem bătuți, dar suntem în viață.

S-a lăsat înapoi câțiva pași, și-a reluat marșul alături de Corabb Bhilan Thenu'alas. Ultimul supraviețuitor al armatei rebele a lui Leoman – cu excepția lui Leoman însuși – spusese puțin, deși încruntarea încruntată a expresiei lui sugera că gândurile lui nu erau calme. Un băiat slăbănog călărea pe umerii lui, cu capul clătinând și scufundat în timp ce moțea.

— Mă gândeam, a spus Fiddler, să te atașez de echipa mea. Întotdeauna am fost unul scurt.

— Este atât de simplu, sergent? întrebă Corabb. — Voi, Malazanii, sunteți ciudați. Încă nu pot fi soldat în armata voastră, pentru că încă nu am tras în țeapă un prunc pe o suliță.

— Corabb, patul glisant este o invenție a șapte orașe, nu una Malazan.

— Ce legătură are asta cu asta?

— Adică, malazanii nu lipesc copii pe suliţe.

— Nu este ritul tău de trecere?

„Cine ți-a spus prostiile astea? Leoman?

Bărbatul se încruntă. 'Nu. Dar astfel de credințe au fost păstrate printre adepții Apocalipsei.

— Nu este Leoman un astfel de urmaș?

'Nu cred. Nu niciodata. Am fost orb la asta. Leoman credea în sine și în nimeni altul. Până la cățeaua aceea Mezla pe care a găsit-o în Y'Ghatan.

— S-a găsit femeie, nu-i așa? Nu e de mirare că a plecat spre sud.

— Nu a mers în sud, sergent. A fugit într-un lăcaș.

— O figură de stil.

— A plecat cu femeia lui. Ea îl va distruge, sunt sigur de asta, iar acum spun că doar asta merită Leoman. Lasă-l pe Dunsparrow să-l distrugă, cu totul...

— Așteaptă, a interceptat Fiddler, în timp ce un fior neobișnuit îl cuprinse, i-ai numit-o Dunsparrow?

— Da, pentru așa ceva s-a numit.

— Un Malazan?

— Da, înalt şi nenorocit. S-ar bate joc de mine. Eu, Corabb Bhilan Thenu, vai, al doilea lui Leoman, până când

am devenit al treilea lui, cel pe care s-a mulțumit să-l lase în urmă. Să mor cu toți ceilalți.

Fiddler abia l-a auzit. — Dunsparrow, repetă el.

— O cunoști pe crăcioară? Vrajitoarea? Seducătoarea și corupătorul?

Doamne, am aruncat-o odată în genunchi. Își dădu seama dintr-o dată că strânge o mână prin rămășițele părului lui zgâriat și mârâit, fără să-și mai amintească de zgomote, indiferent la lacrimile care ieșeau din ochi. Fata se zvârcoli. Se uită la Corabb, nevăzând, apoi se grăbi înainte, simțindu-se amețit, simțindu-se... îngrozit. Dunsparrow... acum ar fi peste douăzeci de ani. Mijlocul 20, presupun. Ce făcea ea în Y'Ghatan?

S-a împins între Kalam și Quick Ben, surprinzându-i pe amândoi.

— Fid?

— Șarpele lui Tug Hood până când țipă, spuse sapătorul. „Înec-o pe blestemata Regina Viselor în propriul ei bazin blestemat. Prieteni, nu veți crede cine a intrat cu Leoman în acel label. Nu o să crezi cine a împărțit patul lui Leoman în Y'Ghatan. Nu, nu vei crede nimic din ce spun.

— Te ia abisul, Fid, spuse Kalam exasperat, despre ce vorbești?

— Dunsparrow. Acesta este cine este alături de Leoman chiar acum. Dunsparrow.

Sora mai mică a lui Whiskyjack și nu știu – nu știu nimic – ce să cred, doar că vreau să țip și nu știu de ce nici acolo, nu, nu mai știu nimic. Zei, Rapid – Kalam – ce înseamnă? Ce înseamnă toate acestea?

— Calmează-te, spuse Quick Ben, dar vocea lui era ciudat de sus, de strâns.

„Pentru noi, pentru noi, adică, nu înseamnă neapărat nimic. Este o coincidență al naibii și chiar dacă nu este, nu e ca și cum ar însemna nimic, nu chiar. Este doar... ciudat, asta-i tot. Știam că este un demon încăpățânat și sălbatic, știam că, chiar și atunci – și tu o cunoști mai bine decât noi, eu și Kalam, ne-am întâlnit o singură dată, în orașul Malaz. Dar tu, ai fost ca unchiul ei, ceea ce înseamnă că ai niște explicații de făcut!

Fiddler se uită la bărbat, la ochii lui mari. 'Pe mine? Ți-ai pierdut mințile, Quick. Te ascult! Dă vina pe mine, pentru ea! Nu a avut nimic de-a face cu mine!

— Încetați, amândoi, spuse Kalam. — Îi sperii pe soldații din spatele nostru. Uite, suntem cu toții prea nervoși în acest moment, în legătură cu tot felul de lucruri,

pentru a putea înțelege orice din toate astea, presupunând că există vreun sens de făcut. Oamenii își aleg propriile vieți, ce fac, unde ajung, nu înseamnă că vreun zeu se joacă. Așadar, sora mai mică a lui Whiskeyjack este acum iubita lui Leoman și amândoi se ascund în lanțul Reginei Viselor. Bine, mai bine asta decât oasele prăbușite în cenușa lui Y'Ghatan, nu? Bine?'

— Poate, poate nu, spuse Fiddler.

— Ce înseamnă asta, numele lui Hood? întrebă Kalam.

Fiddler trase aer adânc, tremurător. „Trebuie să ți-am spus, nu e ca și cum ar fi fost secret sau altceva și am folosit-o mereu ca scuză, pentru a-i explica, cum era ea și toate astea. Niciodată așa că ea nu a putut auzi, desigur, și am spus-o pentru a-i lua puterea...

'Lăutar!'

Sapatorul tresări la izbucnirea lui Kalam. „Acum cine îi sperie pe toată lumea...”

'Tu esti! Și nu contează pe toți ceilalți – mă sperii, dracu’!

'În regulă. S-a născut dintr-o femeie moartă – mama vitregă a lui Whiskyjack, a murit în acea dimineață, iar copilul – Dunsparrow – ei bine, a întârziat să iasă, ar fi trebuit să moară înăuntru, dacă știi ce vreau să spun.

De aceea, bătrânii orașului au dat-o templului, lui Hood.

Tatăl era deja mort, ucis în afara Quon, iar Whiskeyjack, ei bine, își terminase studiile. Eram tineri atunci. Deci, eu și el, a trebuit să pătrundem și să o furăm spatele, dar ea fusese deja consacrată, binecuvântată în numele lui Hood – așa că i-am luat puterea vorbind despre asta, ha ha, făcând lumină și toate astea, și ea a crescut destul de normal. Mai mult sau mai putin. Un fel de... Se îndepărtă, refuză să întâlnească cele două seturi de ochi holbați, apoi se scărpină la fața lui usturată.

— Cred că avem nevoie de un pachet de dragoni...

****

Apsalar, la patru pași în spatele trioului, a zâmbit în timp ce vrăjitorul și asasinul l-au încătușat simultan pe sergentul Fiddler. Un zâmbet de scurtă durată. Astfel de

dezvăluiri erau tulburătoare. Whiskyjack fusese întotdeauna mai mult decât puțin reticent în privința de unde venise, în ceea ce privește viața înainte de a deveni soldat. Mistere la fel de închise ca ruinele de sub nisip. Fusese zidar, cândva, muncitor în piatră. Ea știa atâtea.

O profesie încărcată printre arcanii divinației și simbolismului.

Constructor de tumule, cel care a putut solidifica toată istoria, fiecare monument de grandoare, fiecare dolmen ridicat în gesturi eterne de capitulare. Printre multe dintre Casele din Puntea Dragonilor erau zidari, un semnificant atât al permanenței, cât și al iluziei sale. Whiskyjack, un zidar care și-a lăsat uneltele jos, pentru a îmbrățișa sacrificarea. Oare mâna lui Hood l-a ghidat?

Mulți credeau că Laseen aranjase moartea lui Dassem Ultor, iar Dassem fusese Sabia Mortală a Hood – în realitate, dacă nu în nume – și centrul unui cult în creștere printre rândurile armatelor Malazan. Imperiul nu căuta niciun patron dintre zei, oricât de seducătoare ar fi fost invitația, și în acest sens Laseen acționase cu o înțelepciune singulară și, foarte probabil, la comanda Împăratului. Oare Whiskyjack aparținuse cultului lui Dassem? Posibil – totuși, ea nu văzuse nimic care să sugereze că era așa. Dacă ceva, el fusese un om complet lipsit de credință.

Nici nu părea probabil ca Regina Viselor să accepte cu bună știință prezența unui avatar al lui Hood în tărâmul ei. Doar dacă cei doi zei nu sunt acum aliați în acest război. Însăși noțiunea de război a deprimat-o, pentru că zeii erau la fel de cruzi și nemilos ca muritorii. Sora lui Whiskeyjack poate fi la fel de mult un jucător involuntar în toate astea ca și noi ceilalți. Nu era pregătită să o condamne pe femeie și nici încă nu era pregătită să o considere un aliat.

Se întrebă din nou ce plănuiau Kalam și Quick Ben. Amândoi erau formidabili în sine, dar intrinseci metodelor lor rămâneau jos, sub observație. Ceea ce era evident – tot ce se afla la suprafață – era invariabil o iluzie, o înșelăciune. Când a venit momentul să aleagă părțile, în aer liber, era probabil să surprindă pe toată lumea.

Doi bărbați, deci, în care nimeni nu putea avea încredere cu adevărat. Doi oameni în care nici măcar zeii nu puteau avea încredere, de altfel.

Își dădu seama că, alăturându-se acestei coloane, venind printre acești soldați, fusese prinsă într-o altă plasă

și nu exista nicio garanție că se va putea elibera. Nu la timp.

Încurcătura o îngrijora. Nu putea fi sigură că va pleca de la o ceartă cu Kalam. Nu o luptă care a fost față în față, adică. Și acum i se ridicase garda. De fapt, ea o invitase. Parțial din bravada și parțial pentru a-i evalua reacția. Și doar o mică... direcție greșită.

Ei bine, au fost multe din astea.

Cele două șopârle strigoi, Curdle și Telorast, se mențineau la o oarecare distanță față de grupul de soldați, deși Apsalar simțea că țin pasul, undeva în tufăria de la sud de drumul înălțat. Oricare ar fi motivele lor ascunse în a o însoți, pentru moment erau mulțumiți să urmeze pur și simplu. Că posedau secrete și un scop ascuns era evident pentru ea, la fel ca și posibilitatea ca acel scop să implice, la un anumit nivel, trădare. Și acesta este ceva pe care toți îl împărtășim.

****

Sergentul Balm blestema în spatele lui Bottle în timp ce mergeau pe drumul pietros.

Cizme pârjolite, tălpi zbârnâind, simple cârpe care acopereau umerii bărbatului sub soarele fierbinte de cuptor, Balm dădea glas mizeriilor care îi afectau pe toți cei care ieșiseră de sub Y'Ghatan. Pasul lor încetinește, în timp ce picioarele năpădeau și pietrele ascuțite tăiate pielea fragedă, iar soarele ridica în fața lor un zid rezistent de căldură orbitoare. Strângerea cu gheare prin ea devenise o luptă vicioasă, enervantă.

Acolo unde alții dintre echipe transportau copii, Bottle s-a trezit purtând o mamă șobolan și puii ei, primul cocoțat pe umărul lui, iar cel din urmă îmbrăcat în cârpe în curba unui braț. Mai sordid decât comic, și chiar și el putea vedea asta, dar nu avea să renunțe la noii săi... aliați.

Lângă Bottle mergea cu pasi mari Seti, Koryk. Proaspăt împodobită în oasele degetelor umane și nu multe altele. Le înnodase în șuvițele usturate ale părului său și la fiecare pas se auzea un zgomot și un zgomot ușor, muzica înspăimântătoare pentru urechile lui Bottle.

Koryk a cărat mai multe într-o oală de lut cu marginea crăpată pe care o găsise în groapa unui mormânt jefuit. Fără îndoială că plănuia să le distribuie celorlalți soldați. De îndată ce am găsit destule haine de purtat.

A surprins un zgomot de zgomot printre tufișul ofilit din stânga lui.

Nenorocitele alea de schelete de șopârlă. Alungându-mi cercetașii. Se întrebă cui îi aparțin. Este rezonabil să presupunem că aveau aspectul morții, ceea ce i-a făcut posibil slujitori ai lui Hood. Nu știa de magi printre echipele care foloseau Hood's Warren – apoi, din nou, cei care o făceau au făcut publicitate rar. Poate vindecătorul ăla, Deadsmell, dar de ce și-ar dori familiari acum? Cu siguranță nu le-a avut jos în tuneluri.

În plus, ar trebui să fii un mag sau un preot puternic pentru a putea evoca și lega doi familiari. Nu, nu Deadsmell. Atunci cine?

Rapid Ben. Vrăjitorul ăla avea mult prea multe lupte care se învârteau în jurul lui.

Lăutarul promisese să-l tragă pe Bottle până la bărbat, iar aceasta era o introducere pe care Bottle nu dorea să o facă. Din fericire, sergentul părea să-și fi uitat echipa, prins așa cum era în această reuniune sordidă a bătrânilor.

— Încă ți-ai fost destul de foame? întrebă Koryk.

Surprins, Bottle aruncă o privire spre bărbat. 'Ce vrei să spui?'

— Pentru început, frigărui mici, apoi șobolan fiert – de aceea i-ai adus cu tine, nu-i așa?

'Esti bolnav.'

Chiar înainte, Smiles s-a întors pentru a arunca înapoi un râs urât. 'Buna asta. Poți să te oprești acum, Koryk – ți-ai atins cota pentru anul. În plus, Bottle nu-i va mânca pe șobolani. S-a căsătorit cu mama și a adoptat puii – ai ratat ceremonie, Koryk, când ai plecat la vânătoare de oase. Păcat, am plâns cu toții.

— Ne-am ratat șansa, îi spuse Koryk lui Bottle. — Am fi putut s-o batem în stare de inconștiență și am fi lăsat-o în tuneluri.

Un semn bun. Lucrurile revin la normal. Totul, în afară de privirea bântuită din ochi. Era acolo, în fiecare soldat care trecuse prin oasele îngropate din Y'Ghatan. Unele culturi, știa el, foloseau un ritual de înmormântare și înviere pentru a marca un ritual de trecere. Dar dacă aceasta a fost o renaștere, a fost una dură. Nu apăruseră nevinovați sau curățați. Dacă ceva, poverile păreau mai

grele. Bucuria de a fi supraviețuit, de a fi strecurat din umbra Porților lui Hood, se dovedise îngrozitor de scurtă.

Ar fi trebuit să se simtă... diferit. Ceva lipsea. Bridgeburners fuseseră făuriți de Holy Desert Raraku – așa că pentru noi, nu era suficient Y'Ghatan? Se părea că, pentru acești soldați de aici, temperarea mersese prea departe, creând ceva sâmbure și casant, de parcă o lovitură în plus i-ar fi spulberat.

În față, căpitanul strigă o oprire, vocea ei stârnind un cor de blesteme și gemete de uşurare. Deși nu se găsea umbră, mersul prin acest cuptor a fost mult mai rău decât a sta lângă drum, ușurând picioarele arse, tăiate și veziculate. Bottle s-a împiedicat în șanț și s-a așezat pe un bolovan. Privi, cu sudoare usturându-i ochii, cum Deadsmell și Lutes se mișcau printre soldați, făcând tot ce puteau pentru a vindeca rănile.

— L-ai văzut pe căpitanul ăla Red Blade? a întrebat Zâmbetele, ghemuindu-se în apropiere.

— Părea de parcă tocmai venise de la un teren de paradă.

— Nu, nu a făcut-o, spuse caporalul Tarr. — E pătată de fum și arsă, așa cum te-ai aștepta.

— Numai că ea are tot părul.

— Deci, asta te încurajează, observă Koryk. „Săracele zâmbete. Știi că nu va crește înapoi, nu-i așa? Nu. Ești chel acum pentru tot restul vieții...

'Mincinos.'

Auzind îndoiala bruscă din vocea ei, Bottle spuse: — Da, este.

'Am știut că. Și ce-i cu femeia cu părul negru de pe cal?

Știe cineva cine este ea?

— Fiddler a recunoscut-o, spuse Tarr. — Un Bridgeburner, cred.

— Mă face nervos, spuse Smiles. — E ca asasinul ăla, Kalam.

Nerăbdător să omoare pe cineva.

Bănuiesc că ai dreptate. Și nici Fid nu era tocmai încântat să o vadă.

Tarr a vorbit: „Koryk, când ai de gând să împarți acele oase ale degetelor pe care le-ai adunat?”

— Îl vrei pe al tău acum?

— Da, da.

****

Gâtul i s-a uscat, pielea acoperită de sudoare, chiar dacă tremură de fiori, Hellian stătea pe drum. Prea obosită pentru a merge, prea bolnavă pentru a se așeza – se temea că nu se va mai ridica niciodată, doar să se învârtească într-o mică minge tremurătoare până când furnicile de sub pielea ei și-au terminat treaba și toată acea piele s-a desprins ca pielea de căprioară, după care au Toți ar pleca cu ea, cântând cântece de triumf cu voci minuscule care scârțâie. Era băutura, știa ea. Sau, mai degrabă, lipsa acesteia. Lumea din jurul ei era prea ascuțită, prea clară; nimic nu părea corect, deloc corect. Fețele au scos la iveală prea multe detalii, toate defectele și ridurile dezvăluite pentru prima dată. A fost șocată să-și dea seama că nu era cel mai bătrân soldat de acolo, cu excepția acelui căpcăun. Ei bine, acesta a fost singurul lucru bun care a rezultat din această sobrietate forțată. Acum, dacă acele fețe blestemate ar putea dispărea la fel ca ridurile de pe ele, atunci ar fi mai fericită. Nu, stai, a fost invers, nu-i așa? Nu e de mirare că nu era fericită.

Oameni urâți într-o lume urâtă. Asta a venit de la a vedea totul așa cum a fost cu adevărat. Mai bine când era încețoșat – totul mai departe pe atunci, se părea, atât de departe că nu observase mirosurile, petele, firele de păr rătăcitoare care se ridicau din porii vulcanici, opiniile mizerabile și expresiile suspecte, șoaptele la spatele ei. .

Întorcându-se, Hellian se uită în jos la cei doi caporali ai ei. — Crezi că nu te aud? Acum stați liniștit, sau îmi rup una dintre urechi și nu vă veți simți rău?

Touchy și Brithless schimbară o privire, apoi Touchy spuse: — Nu am spus nimic, sergent.

'Bună încercare.'

Problema era că lumea era mult mai mare decât și-a imaginat ea vreodată. Mai multe crăpături pentru păianjeni decât ar putea număra un muritor într-o mie de vieți. Uită-te în jur pentru o dovadă în acest sens. Și nu mai erau doar păianjeni. Nu, aici au fost muște care au mușcat și mușcătura a scufundat un ou sub piele. Și molii cenușii uriașe care fluturau noaptea și le plăcea să mănânce cruste de la răni când dormeai. Trezirea cu zgârieturi moi prea aproape. Scorpioni care s-au împărțit în două când ai călcat pe ei. Purici care călăreau vânturile. Viermi care ți-au

apărut în colțurile ochilor și au făcut modele roșii învolburate prin pleoapele tale, iar când au devenit suficient de mari, ți-au târât nările. Căpușe de nisip și lipitori din piele, șopârle zburătoare și gândaci care trăiesc în bălegar.

Întregul ei corp era plin de paraziți – îi simțea.

Furnici minuscule și viermi alunecători sub pielea ei, îngropandu-i în carne, mâncându-i creierul. Și acum că gustul dulce al alcoolului a dispărut, toți au vrut să iasă.

Se aștepta, în orice moment, să izbucnească brusc peste tot, toate creaturile oribile cățărându-se și corpul ei dezumflandu-se ca o vezică perforată. Zece mii de lucruri zdruncinate, toate disperate după o băutură.

— O să-l găsesc, spuse ea. 'Într-o zi.'

'OMS?' întrebă Touchy.

— Preotul ăla, cel care a fugit. O să-l găsesc, o să-l leg și să-i umplu corpul cu viermi. Împingeți-le în gură, nas, ochi și urechi și în alte locuri.

Nu, nu s-ar lăsa să explodeze. Nu încă. Acest sac de piele urma să rămână intact. Ar face o înțelegere cu toți viermii și furnicile, un fel de înțelegere. Un armistițiu. Cine a spus că nu poți argumenta cu bug-uri? — Sigur este cald, spuse Touchy.

Toată lumea se uita la el.

****

Gesler cercetă soldații acolo unde stăteau sau se întinseră de-a lungul pistei. Ceea ce focul nu arsese, acum avea soarele. Soldații din marș purtau hainele ca pielea, iar pentru cei a căror piele nu era închisă, bronzul lustruit al mâinilor, fețelor și gâtului contrasta puternic cu brațele, picioarele și trunchiul palid. Dar ceea ce fusese cândva palid era acum roșu aprins. Dintre toți acei soldați cu pielea deschisă la culoare care supraviețuiseră lui Y'Ghatan, Gesler însuși era singura excepție. Nuanța aurie a pielii lui părea neafectată de acest soare arzător din deșert.

— Doamne, oamenii ăștia au nevoie de haine, spuse el.

Lângă el, Stormy mormăi. Despre amploarea comunicării lui în ultima vreme, de când auzise de moartea

lui Truth.

— Vor începe să apară în curând, continuă Gesler, iar Deadsmell și Lutes nu pot face decât atât de multe. Trebuie să ajungem din urmă cu al Paisprezecelea. Își întoarse capul, miji spre partea din față a coloanei. Apoi s-a ridicat. — Nimeni nu gândește corect, nici măcar căpitanul.

Gesler și-a făcut drum pe pistă. Se apropie de adunarea bătrânilor Bridgeburners. „Ne-a ratat ceea ce este evident”, a spus el.

— Nimic nou în asta, spuse Fiddler, arătând mizerabil.

Gesler dădu din cap spre Apsalar. — Trebuie să călărească înainte și să oprească armata. Trebuie să-i facă să ne aducă cai, haine, armuri și arme. Și apă și mâncare. Nici nu vom ajunge din urmă altfel.

Apsalar se îndreptă încet, scoţând praful de pe jambiere. — Pot să fac asta, spuse ea cu o voce liniştită.

Kalam se ridică și se înfruntă cu căpitanul Faradan Sort, care stătea în apropiere. — Sergentul are dreptate. Am ratat ceea ce este evident.

— Cu excepţia faptului că nu există nicio garanţie că cineva o va crede, răspunse căpitanul după o clipă. — Poate, dacă unul dintre noi i-ar fi împrumutat calul.

Apsalar se încruntă, apoi ridică din umeri. 'Cum doriți.'

— Cine este cel mai bun călăreț al nostru? întrebă Kalam.

— Masan Gilani, spuse Fiddler. — Sigur, e infanterie grea, dar totuși...

Faradan Sort miji drumul. — Care echipă?

— Urb's, al treisprezecelea. Fiddler arătă cu degetul. — Cel care stă în picioare, cel înalt, Dal Honese.

****

Ochii alungiți, în formă de migdale, ai lui Masan Gilani s-au îngustat în timp ce privea bătrânii soldați apropiindu-se.

— Ai probleme, spuse Scant. — Ai făcut ceva, Gilani, iar acum ei vor sângele tău.

Cu siguranță arăta așa, așa că Masan nu a răspuns la cuvintele lui Scant.

Se gândi înapoi la toate lucrurile pe care le făcuse în ultima vreme. Sunt multe de luat în considerare, dar nu mi-a venit niciunul în minte despre care ar putea afla cineva, nu după atâta vreme. — Hei, Scant, spuse ea.

Soldatul ridică privirea. 'Ce?'

— Știi lama aia mare de cârlig pe care o păstrez cu echipamentul meu?

Ochii lui Scant s-au luminat. 'Da?'

— Nu o poți avea, spuse ea. — Saltlick o poate avea.

— Mulțumesc, Masan, spuse Saltlick.

— Întotdeauna am știut, spuse Hanno, că ai desene pentru Salty. Aș putea spune, știi.

— Nu, nu, pur și simplu nu-mi place Scant, asta-i tot.

— De ce nu mă placi?

— Doar că nu, asta-i tot.

Au tăcut când au sosit veteranii. Sergentul Gesler, cu ochii pe Masan, spuse: — Avem nevoie de tine, soldat.

'Este frumos.' Ea a remarcat felul în care ochii lui au călătorit în cadrul ei în mare parte gol, zăbovind pe sânii ei dezgoliți cu sfarcurile lor mari și întunecate, înainte ca, cu o clipire rapidă, să-i mai întâlnească ochii o dată.

— Vrem să iei calul lui Apsalar și să-l atingi pe al Paisprezecelea. Acesta era de la sergent Strings sau Fiddler sau orice ar fi numele lui în zilele noastre. Se părea că Gesler uitase cum să vorbească.

'Asta e?'

— Da.

'În regulă. E un cal drăguţ.

— Avem nevoie să-l convingi pe Adjunct că suntem de fapt în viață, continuă Fiddler. — Atunci pune-o să ne trimită monturi și provizii.

'În regulă.'

Femeia pe nume Apsalar și-a condus calul înainte și i-a dat frâiele lui Masan Gilani.

Ea se ridică în şa, apoi spuse: — Are cineva un cuţit de rezervă sau ceva?

Apsalar scoase una de sub mantie și i-o dădu.

Sprâncenele fine ale lui Masan Gilani se ridicară. — O Kethra. E de ajuns. Îți voi da înapoi când ne vom întâlni din nou.

Apsalar dădu din cap.

Dal Honese a pornit.

****

— Nu ar trebui să dureze mult, spuse Gesler, privind cum femeia, care se îndepărta de coloană, își îndemna calul la galop.

— Ne vom mai odihni o vreme aici, spuse Faradan Sort, apoi ne reluăm marșul.

— Am putea doar să așteptăm, spuse Fiddler.

Căpitanul a clătinat din cap, dar nu a oferit nicio explicație.

****

Soarele s-a așezat la orizont, sângerând roșu în părțile laterale, ca sângele sub pielea jupuită. Cerul de deasupra capului era zgomotos de sunet și mișcare, în timp ce mii de păsări înaripau spre sud. Erau sus, doar niște pete negre, zburând fără formație, totuși strigătele lor se întindeau într-un cor de groază.

Spre nord, dincolo de șirul de dealuri frânte, fără viață și de stepe în panglici de scurgeri sezoniere, câmpia cobora pentru a forma o mlaștină sărată cu crustă albă, dincolo de care se întindea marea. Mlaștina fusese cândva un platou modest, ce s-a stins de-a lungul mileniilor pe măsură ce pâraiele și izvoarele subterane roadeau calcarul. Peșterile, cândva înalte și vaste, erau acum zdrobite sau parțial prăbușite, iar acele rămășițe înghesuite au fost inundate sau pline de nămol, sigilând în întuneric pereții și tavanele boltite aglomerate cu picturi, iar camerele laterale încă găzduiesc oasele fosilizate ale lui Imass. .

Depășind acest platou se aflase o așezare cu ziduri, mică și modestă, o serie haotică de reședințe anexate care ar fi găzduit poate douăzeci de familii la apogeul ocupației sale. Zidurile de apărare erau solide, fără porți, iar pentru locuitorii din interior, intrarea și ieșirea veneau prin acoperișuri și scări unipolare.

Yadeth Garath, primul oraș uman, era acum puțin mai mult decât moloz putrezit de sare, înghițit în nămol, îngropat adânc și nevăzut sub mlaștină. Nu a mai rămas

nicio istorie dincolo de nenumăratele derivări de la numele său străvechi, iar a vieților, morților și poveștilor tuturor celor care au trăit cândva acolo, nici măcar oase nu au supraviețuit.

Dejim Nebrahl și-a amintit de pescari care locuiseră pe ruinele ei, trăind în colibele lor mizerabile pe piloni, plimbând apele în bărcile lor rotunde și ascunse și plimbându-se pe platformele ridicate de lemn care traversau canalele naturale care treceau prin mlaștină. Nu erau descendenți ai lui Yadeth Garath. Ei nu știau nimic despre ceea ce se învârtea sub nămolurile negre și acesta însuși era un adevăr de netăgăduit, acea amintire s-a ofilit și a murit în cele din urmă. Nu exista un singur copac al vieții, oricât de unic și primar ar fi acest Yadeth Garath – nu, era o pădure și, din când în când, un copac, cu tulpina lui putrezită, s-a răsturnat pentru a dispărea rapid în noroiul fără aer.

Dejim Nebrahl și-a amintit de acei pescari, de felul în care sângele lor avea gust de pește și moluște, plictisitor și turgit și înnegurat de prostie. Dacă bărbatul și femeia nu își pot aminti – nu își vor aminti, atunci ei meritau tot ce le-a fost dat. Moarte, distrugere și devastare. Aceasta nu a fost judecata lui Dumnezeu – a fost a lumii, a naturii. Exact în acea conspirație a indiferenței care a îngrozit și derutat atât de mult omenirea.

Terenurile scad. Apele se năpustesc. Vin ploile, apoi nu vin niciodată.

Pădurile mor, se ridică din nou, apoi mor încă o dată. Bărbații și femeile se îngrămădesc cu puii lor în camere întunecate în toată cerșetoria lor întârziată, iar ochii li se umplu de eșec muți, iar acum sunt pete sfărâmate de gri și alb în nămol negru, nemișcați ca amintirea stelelor pe un cer de noapte mort de mult.

Executarea judecății naturii, acesta a fost scopul lui Dejim Nebrahl. Pentru cei uituci, chiar umbrele lor îi urmăresc. Pentru cei uituci, moartea vine vreodată pe neașteptate.

T'rolbarahl se întorsese pe locul lui Yadeth Garath, parcă atrași de un instinct disperat. Dejim Nebrahl muri de foame. De la ciocnirea lui cu magul din apropierea caravanei, rătăcirile lui îl duseseră prin pământuri murdare de moarte putrezită. Nimic decât cadavre umflate, înnegrite, mirositoare de boală. Asemenea lucruri nu puteau să-l hrănească.

Inteligența din cadrul familiei D'ivers cedase unei urgențe viscerale, un geas teribil care l-a împins pe calea amintirilor vechi, a locurilor în care se hrănise cândva, cu sângele fierbinte și proaspăt revărsându-i pe gât.

Kanarbar Belid, acum nimic altceva decât praf. Vithan Ta'ur, marele oraș de pe stâncă – acum până și stânca dispăruse. Din Minikenar, cândva un oraș înfloritor de pe malul unui râu acum dispărut, a rămas doar o fâșie de cioburi de vase reduse în pietriș. Șirul de sate la nord de Minikenar nu a dezvăluit niciun semn că ar fi existat vreodată. Dejim Nebrahl începuse să se îndoiască de propriile amintiri.

Condus mai departe, peste dealurile roase și în mlaștina fetidă, căutând încă un sat de pescari. Dar fusese prea minuțios ultima dată, în toate acele secole trecute, și nimeni nu venise să ia locul celor sacrificați. Poate că vreo amintire întunecată a fost adevărată, aruncând un strat bântuit peste mlaștină. Poate că gazele clocotite încă mai dezlănțuiau țipete și țipete străvechi, iar barcagii de pe insule, trecând aproape, făceau gesturi de apărare înainte de a legăna puternic timonei.

Înfierbântat, slăbit, Dejim Nebrahl a rătăcit peisajul putrezit.

Până când un miros slab a ajuns la D'ivers.

Fiară și om. Vibrant, viu și apropiat.

T'rolbarahl, cinci creaturi de coșmar acoperite de umbre, și-au ridicat capetele și au privit spre sud, cu ochii îngustați. Acolo, chiar dincolo de dealuri, pe pista prăbușită care fusese cândva un drum plan care ducea la Minikenar. Soții D'ivers porneau, în timp ce amurgul se așeza pe pământ.

****

Masan Gilani a încetinit galopul calului ei când umbrele s-au îngroșat de promisiunea nopții. Pista era perfidă, cu pietriș liber și rigole înguste formate prin scurgere. Trecuseră ani de când călărease ultima oară purtând atât de puțin – nimic mai mult decât o foaie în jurul șoldurilor – și gândurile ei se întorceau până la viața ei de pe câmpiile Dal Honese. Pe atunci purtase mai puțină greutate. Înalt,

flexibil, cu pielea netedă și strălucitor de inocență. Greutatea sânilor plini și umflarea burtei și șoldurilor au venit mult mai târziu, după cei doi copii pe care îi lăsase în urmă pentru a fi crescuți de mama ei și de mătușile și unchii ei. Era dreptul tuturor adulților, bărbat sau femeie, să ia calea rătăcirii; înainte ca imperiul să-i cucerească pe Dal Honese, o astfel de alegere fusese destul de rară, iar pentru copiii, crescuți de rude din toate părțile, cu sănătatea îngrijită de șamani, moașe și vrăjitoare, abandonarea unui părinte era rar simțită.

Imperiul Malazan schimbase toate acestea, desigur. În timp ce mulți adulți dintre triburi au rămas pe loc, chiar și pe vremea lui Masan Gilani, tot mai mulți bărbați și femei au plecat să exploreze lumea și la vârste mai mici. S-au născut mai puțini copii; Sangele amestecat erau mai frecvente, odată ce războinicii se întorceau acasă cu noi soți sau soții, iar noi modalități au impregnat viețile Dal Honese. Căci acesta a fost un lucru care nu sa schimbat de-a lungul timpului – ne întoarcem vreodată acasă. Când rătăcirea noastră se termină.

Îi era dor de acele pășuni bogate și de vânturile lor tinere și proaspete. Norii zgomotoși ai ploilor care vin, tunetele în pământ, în timp ce turmele sălbatice treceau în migrațiile lor anuale. Și călărea ei, mereu pe caii puternici, abia îmblânziți, încrucișați ai Dal Honese-ului, dârele slabe ale moștenirii lor de zebră la fel de subtile pe pielea lor ca jocul luminii soarelui pe stuf. Fiarele la fel de susceptibile de a se înclina ca de galop, înfometate să muște cu răul pur în ochii lor cu rame roșii. Oh, cât de mult iubea acei cai.

Montura lui Apsalar era o rasă mult mai bună, desigur. Cu membre lungi și grațios, iar Masan Gilani nu s-a putut abține să admire jocul mușchilor subțiri de sub ea și inteligența din ochii săi întunecați și lichidi.

Calul s-a scuturat brusc în întunericul crescând, ridicând capul. Surprinsă, Masan Gilani întinse mâna după cuțitul kethra pe care îl strecurase într-un pliu în șa.

Umbrele au luat formă din toate părțile, s-au aruncat. Calul se ridică, țipând în timp ce sângele stropi.

Masan Gilani se rostogoli înapoi într-o capotaie strânsă, curățând crupa fiarei care se clătină și aterizează ușor pe jumătate ghemuit. Tăiind cuțitul greu în dreapta ei, în timp ce o creatură cu membrele de la miezul nopții o repezi.

A simțit lama tăiată adânc, înțepând două membre anterioare.

Un strigăt bestial de durere, apoi lucrul s-a ridicat pe spate, lăsându-se în patru picioare – și poticnându-se de acele membre anterioare schilodite.

Întorcând strânsoarea, ea sări să se închidă asupra apariției și a înfipt cuțitul în spatele gâtului ei solz, de felin. Fiara s-a prăbușit, lăsându-se de tibie.

Un zgomot greu în stânga ei, în timp ce calul cădea pe o parte, încă patru demoni sfâșiind în el. Picioarele băteau spasmodic, apoi se legănau în sus când calul era rostogolit pe spate, expunându-și burta.

Sunete groaznice de mârâit au însoțit eviscerarea sălbatică.

Sărind peste demonul mort, Masan Gilani a fugit în întuneric.

Un demon a urmărit-o.

A fost prea repede. Strămotele au auzit aproape în spatele ei, apoi au încetat.

S-a aruncat într-un sul dur, învinețit, și a văzut neclaritatea corpului lung al demonului trecând peste ea. Masan Gilani a tăiat cu cuțitul, tăind un tendon de pe piciorul drept din spate al ființei.

A țipat, trecându-se în aer, piciorul tăiat îndoindu-și sub coapte în timp ce ateriza și șoldurile răsucindu-se odată cu impulsul.

Masan Gilani aruncă cuțitul. Lama ponderată și-a lovit umărul, vârful și marginea tăind mușchiul pentru a se îndepărta de scapula și a se învârti în noapte.

Recăpătându-și picioarele, Dal Honese se aruncă după ea, lansându-se peste fiara care scuipa.

Talons i-au greblat coapsa stângă, înclinându-i-o rotundă, dezechilibrata. A aterizat stângaci pe o pantă de pietre, impactul amorțindu-i umărul stâng. Alunecând în jos, înapoi spre demon, Masan și-a înfipt picioarele în panta, apoi a urcat panta, aruncând în urma ei pumni de nisip și pietriș.

O margine ascuțită tăiată de-a lungul dosului mâinii ei stângi, până la os – găsise kethra, întinsă pe pantă. Prinzând strânsoarea cu degete alunecoase brusc, Masan Gilani și-a continuat urcarea disperată în sus.

Un alt salt din spate l-a adus pe demon aproape, dar acesta a alunecat înapoi în jos, scuipând și șuierând în timp ce malul s-a lăsat într-un zgomot de pietre și praf.

Ajungând pe creastă, Masan se ridică în picioare, apoi alergă, pe jumătate orb, în întuneric. L-a auzit pe demon făcând o altă încercare, urmată de o altă ploaie de pietre și

moloz alunecând. In față putea distinge un fel de rigolă, cu pereți înalți și îngust. La doi pași de el, ea s-a aruncat la pământ ca răspuns la un urlet asurzitor care a sfâșiat noaptea.

I-a răspuns un alt urlet, reverberând printre stânci, un sunet ca o mie de suflete care se cufundă în Abis. Teroarea gelidă a înghețat mădularele lui Masan Gilani, i-a scurs toată puterea, toată voința. Stătea întinsă în nisip, gâfâind în fața feței mici nori de praf, cu ochii mari și nu văzând nimic decât împrăștierea de pietre care marcau evantaiul rigolei.

De undeva dincolo de pantă, în jos, unde murise calul ei, se auzi un șuierat, ridicându-se din trei, poate patru gât.

Ceva în acele voci ciudate, aproape umane, șopteau teroare și panică.

Un al treilea urlet a umplut întunericul, venind de undeva spre sud, destul de aproape încât să-i trezească mintea. Și-a găsit antebrațele întinse, mâna dreaptă zgâriindu-și brazde în sticlă, cuțitul pentru kethra încă strâns strâns, în timp ce se descurca cu mâna stângă mânjită de sânge.

Nu lupii. Zei de dedesubt, gâturile care slăbeau acele urlete. Un sunet brusc de rafale greu, în dreapta ei, prea aproape. Ea și-a răsucit capul, mișcarea involuntară, iar frigul s-a scurs prin corpul ei paralizat, de parcă și-ar fi scufundat rădăcini în pământul dur. Un lup, dar nu un lup, coborând o pantă abruptă pentru a ateriza tăcut pe aceeași margine largă pe care zăcea Masan Gilani – un lup, dar imens, mare ca un cal Dal Honese, cenușiu adânc sau negru – nu era nicio cale să fii sigur.

S-a oprit, a rămas nemișcat o clipă în profil complet, cu atenția clar concentrată pe ceva din față, jos, pe drum.

Apoi capul masiv al fiarei s-a rotit, iar Masan Gilani s-a trezit privind în ochii strălucitori, chihlimbari, ca niște gropi gemene în nebunie.

Inima i s-a oprit în piept. Nu putea să tragă respirația, nu și-a putut trage privirea de la privirea de moarte a acelei creaturi.

Apoi, o închidere lentă – atât de lentă – a acelor ochi, până la cele mai subțiri fante – și capul s-a întors înapoi.

Fiara s-a căptușit spre creastă. S-a uitat în jos o vreme, apoi a alunecat peste margine. Și a dispărut din vedere.

Aerul brusc i-a inundat plămânii, plini de praf. Ea a tușit – imposibil să nu facă – răsucindu-se într-o minge, ciocănind și bâzâind, scuipând bucăți de flegmă.

Neajutorat, dăruindu-se – dând totul – departe. Incă tușind, Masan Gilani aștepta să se întoarcă fiara, să o ridice în fălcile ei uriașe, să o scuture o dată, tare, suficient de tare încât să-i rupă gâtul, coloana vertebrală, să-i zdrobească cutia toracică, zdrobind tot ce este înăuntru.

Ea și-a recăpătat încet controlul respirației, încă întinsă pe un pământ îmbibat de sudoare, tremurând-o prin fiori.

De undeva departe deasupra capului, pe cerul acela întunecat, auzi păsările strigând. O mie de voci, zece mii. Ea nu știa că păsările zboară noaptea. Voci cerești, zburând spre sud cât de repede le puteau lua aripi nevăzute.

Mai aproape... nici un sunet.

Masan Gilani s-a rostogolit pe spate, se uită fără să vadă în sus, simțind sângele curgând pe coapsa tăiată. Așteptați până când Saltlick și restul aud despre asta...

****

Dejim Nebrahl a alergat prin întuneric, trei fiare în plin zbor, o a patra șchiopătând în urma lor, deja mult în urmă. Prea slab, făcut fără minte de foame, toată viclenia pierdută, iar acum încă o rudă D'ivers era moartă. Ucis fără efort de un simplu om, care apoi l-a schilodit pe altul cu o lovitură leneșă a acelui cuțit.

T'rolbarahl avea nevoie să se hrănească. Sângele calului abia începuse să potolească o sete fără adâncime, dar odată cu el a venit o șoaptă de putere, o revenire la minte.

Dejim Nebrahl era vânat. Un scandal, că așa ceva ar putea fi. Duhoarea creaturilor călărea vântul, părând să pătrundă din toate părțile, cu excepția directă în față. Viață veche, feroce și dorință mortală, amară simțurilor lui T'rolbarahl. Ce fel de fiare erau acestea?

Cea de-a patra rudă, aflată în urmă cu o jumătate de legă în urmă acum, putea simți apropierea urmăritorilor, zbârnind nevăzuți, aparent mulțumit să țină pasul, aproape neinteresat să încheie, să încheie acest D' ivers rănit. Se anunțaseră cu urletele lor, dar de atunci, nimic altceva decât tăcere și apropierea palpabilă a prezenței lor.

Nu se jucau decât cu Dejim Nebrahl. Un adevăr care i-a înfuriat pe T'rolbarahl, care a ars ca acidul prin inimile lor

bătătoare. Dacă s-ar vindeca pe deplin și încă șapte, în loc de trei și puțin mai mult, acele creaturi ar cunoaște teroarea și durerea. Chiar și acum, Dejim Nebrahl s-a gândit să pună o ambuscadă, folosind rudele rănite ca momeală.

Dar riscurile erau prea mari – nu se putea spune câți dintre acești vânători erau acolo.

Și deci nu a mai fost de ales. Fugi, disperat ca iepurii de câmp, neputincios în acest joc absurd.

Pentru primii trei rude, parfumul vânătorilor începuse să se estompeze.

Era adevărat – puține creaturi puteau ține pasul cu Dejim Nebrahl pentru foarte mult timp. Părea, deci, că se vor mulțumi cu remorca infirmă, dând prilejul celor D'ivers să-i vadă pentru prima dată, să-i marcheze pentru ceilalți, până când se va putea cere răzbunarea.

Și totuși, fiarele misterioase nu s-au aruncat în vedere, nu s-au rupt în a patra rudă. Și chiar și pentru acela, mirosul se stingea.

Nu avea sens.

Dejim Nebrahl și-a încetinit zborul, mirat, curios și deloc suspect.

****

De la ușurare rece la răcoare crescândă, noaptea a coborât printre soldații care se plimbau cu greu, stârnind un mormăit de noi plângeri. Un copil adormit în brațele lui, Fiddler a mers cu doi pași în spatele lui Kalam și Quick Ben, în timp ce în urma lui a pășit pe Apsalar, cu pașii ei în șoaptă.

Mai bine decât soarele arzător și căldura... dar nu mult mai bine. Pielea arsă și cu vezicule de pe umeri radia acum toată căldura pe care carnea o putea crea. Printre cei mai afectați, febra s-a trezit ca un copil pierdut în pădure, umplând umbrele cu apariții. De două ori în ultimele o sută de pași, unul dintre soldați strigase de frică – văzând forme grozave în mișcare în noapte. Greu, tâmpit, cu ochii strălucind ca tăciuni de nuanța sângelui tulbure. Sau așa spusese Mayfly, surprinzând pe toată lumea cu întorsătura poetică a frazei.

Dar la fel ca monștrii evocați din imaginația unor bebeluși speriați, ei nu s-au apropiat niciodată, nu s-au dezvăluit niciodată. Atât Mayfly, cât și Galt au jurat că au văzut... ceva. Mișcându-se paralel cu coloana, dar mai rapid și în curând trecut. Minți înfierbântate, își spuse din nou Fiddler, asta și nimic mai mult.

Cu toate acestea, simțea în sine o neliniște tot mai mare. De parcă ar fi avut într-adevăr companie de-a lungul acestei cărări rupte, acolo, în întuneric, printre tranșee și rigole și prăbușiri de stânci. Cu puțin timp mai devreme crezuse că auzise voci, îndepărtate și părând să coboare de pe cerul nopții, dar acestea dispăruseră de atunci. Cu toate acestea, nervii i se dezintegrau – probabil oboseală, probabil o trezire a febrei în propria sa minte.

În față, capul lui Quick Ben se întoarse brusc, se uită în dreapta, cercetă întunericul.

'Ceva?' întrebă Fiddler cu o voce scăzută.

Vrăjitorul îi aruncă o privire înapoi, apoi se îndepărtă din nou și nu spuse nimic.

La zece pași mai târziu, Fiddler îl văzu pe Kalam slăbind cuțitele lungi din teaca lor.

La dracu.

S-a lăsat înapoi până când a fost alături de Apsalar și era pe cale să vorbească când ea l-a întrerupt.

— Fii în gardă, saptator, spuse ea încet. — Cred că nu avem de ce să ne temem... dar nu pot fi sigur.

— Ce e acolo afară? el a cerut.

— O parte dintr-un chilipir.

'Ce ar trebui sa insemne asta?'

Ea și-a ridicat brusc capul, ca și cum ar fi încercat vântul, iar vocea i s-a întărit când a spus cu voce tare: „Toți cei de pe drum – doar partea de sud – acum”.

La comandă, frica subțire șopti de-a lungul străvechii drum. Neînarmat, fără armură – acesta a fost cel mai rău coșmar al unui soldat. Ghemuțiți, ghemuiți în umbră, cu ochii mari și neclintiți, cu respirația țintă, Malazanii se străduiau să caute orice sunet revelator în întunericul de dincolo.

Rămânând jos până la pământ, Fiddler și-a croit drum pentru a se alătura echipei sale. Dacă venea ceva pentru ei, mai bine a murit cu soldații săi. În timp ce făcea scrabble, a simțit o prezență ajungând din spate și s-a întors să-l vadă pe Corabb Bhilan Thenu'alas. Războinicul ținea o bucată de lemn solidă, asemănătoare cu maciucă, prea groasă pentru

a fi o ramură, mai degrabă ca o rădăcină de la vreo guldindha străveche. — Unde ai găsit asta?

întrebă Fiddler cu un şuierat.

O ridicare din umeri a fost singurul răspuns.

Ajuns la echipa sa, sergentul se opri și Bottle se târă spre el. — Demoni, șopti soldatul, acolo afară... o smucitură din cap a indicat partea de nord a drumului. — La început, am crezut că a fost pătura răului din larg, cea care a spălat păsările din mlaștinile sărate de dincolo de golf...

— Cea ce? întrebă Fiddler.

— Dar nu a fost asta. Ceva mult mai aproape. Avea o roată de rhizan pe acolo – era aproape de o fiară. O fiară al naibii de mare, sergent. La jumătatea distanței dintre lup și urs, doar de mărimea unui taur bhederin. Se îndrepta spre vest...

— Mai ești legat de acel rhizan, Bottle?

— Nu, mi-a fost destul de foame ca să se dezlege – nu sunt deloc recuperat, sergent...

'Nu contează. A fost o încercare bună. Deci, ursul-lup sau lupul-bhederin se îndrepta spre vest...

— Da, nu la cincizeci de pași în fața noastră – în niciun caz nu știa că suntem aici, spuse Bottle. — Nu e ca și cum ne-am furișat, nu-i așa?

— Deci nu este interesat de noi.

— Poate că nu încă, sergent.

'Ce vrei sa spui cu asta?'

„Ei bine, am trimis un capemoth înaintea noastră pe drum, l-am folosit pentru a testa aerul – ei pot simți lucruri când acele lucruri se mișcă, agită aerul, degajă căldură în noapte – că căldura este uneori vizibilă din departe, mai ales cu cât noaptea devine mai rece.

Capemoths au nevoie de toate acestea pentru a evita rhizanul, deși nu întotdeauna...

— Sticla, nu sunt un naturalist – ce ai văzut, simțit, auzit sau orice altceva prin acel blestemat de capemoth?

— Ei bine, creaturi din față, care se închid repede...

— O, mulțumesc pentru acest detaliu minor, Bottle! Mă bucur că în sfârşit ai reuşit!'

„Shh, uh, sergent. Vă rog. Cred că ar trebui să rămânem jos – orice e pe cale să se întâmple nu are nicio legătură cu noi.

Corabb Bhilan Thenu'alas a vorbit: „Ești sigur de asta?”

— Ei bine, nu, dar este logic...

— Dacă nu lucrează cu toții împreună, închizând o capcană...

— Sergent, spuse Bottle, nu suntem atât de importanți.

— Poate că nu ești, dar avem Kalam și Quick Ben, și Sinn și Apsalar...

— Nu știu prea multe despre ei, sergent, spuse Bottle, dar poate doriți să-i avertizați despre ce urmează, dacă nu știu deja.

Dacă Quick nu a mirosit toate astea, merită să-i fie smuls capul minuscul. — Nu contează ei. Întorcându-se, Fiddler miji în întunericul de la sud de ei. — Vreo șansă de a te muta la o acoperire mai bună?

Şanţul ăsta nu merită nimic.

— Sergent, şuieră Bottle, cu vocea strânsă, nu avem timp.

****

La zece pași unul de celălalt și deplasându-se acum paralel de-a lungul traseului vechiului drum, unul luând centrul pistei, flancurile în șanțurile accidentate de ambele părți, Dejim Nebrahl alunecă jos până la pământ, cu urechile piele înclinate în față, cu ochii cercetând mult înainte.

Ceva nu era în regulă. La o jumătate de legă în spatele celor trei, a patra rudă șchiopăta, slăbit de sânge și epuizat de frică, iar dacă vânătorii rămâneau aproape, pândeau acum în tăcere absolută.

Rudele s-au oprit, coborându-se jos, cu capul rotit, în timp ce ochii săi ascuțiți cercetau noaptea. Nimic, nicio mișcare dincolo de fluturarea rhizanilor și capemoths.

Cei trei de pe drum au prins parfumul oamenilor, nu departe, iar foamea sălbatică a cuprins toate celelalte gânduri. Puteau a groază – le-ar păta sângele când el bea adânc, un gust metalic și acru, o aromă pe care Dejim Nebrahl ajunsese să o prețuiască.

Ceva s-a bătut greu pe calea cu treizeci de pași înainte.

Uriaș, negru, familiar.

Deragoth. Imposibil – au dispărut, înghițiți de un coșmar creat de ei. Totul a fost greșit.

Un urlet brusc de departe spre sud, cu mult în spatele celui de-al patrulea rudă, care se învârtea, mârâind la sunet.

Primii trei D'iver s-au întins, cu ochii pe fiara singuratică îndreptându-se spre ei. Dacă doar una, atunci ea este condamnată. Fiara a zburat înainte într-o încărcare, scotând un urlet.

Dejim Nebrahl a sprintat să-l întâmpine.

D'ivers-urile de flancare se răsuciră spre exterior în timp ce mai multe forme uriașe se închideau cu ei, câte două pe fiecare parte. Fălcile desfăcute larg, buzele decojite înapoi, Deragoth a ajuns la Dejim Nebrahl, dând glas tunetului.

Canini masivi s-au scufundat în rude, tăind mușchi, zdrobind osul. Membrele s-au rupt, coastele s-au sfâșiat și s-au rupt la vedere prin carnea și pielea rupte.

Durere – o astfel de durere – centrul D'ivers a sărit în aer pentru a întâlni încărcătura lui Deragoth din față. Iar piciorul său drept a fost prins de fălci uriașe, zguduindu-l pe Dejim Nebrahl să se oprească în timpul zborului. Articulațiile au izbucnit chiar și în timp ce oasele picioarelor erau zdrobite în cioburi.

Aruncat cu putere la pământ, Dejim a căutat să se învârtă, ghearele lovind capul lat al atacatorului său. A sfâșiat într-un ochi și l-a smuls, făcându-l să se învârtească în întuneric.

Deragoth tresări înapoi cu un țipăit de agonie.

Apoi un al doilea set de fălci s-a închis în jurul gâtului rudei.

Sângele a fost pulverizat în timp ce dinții măcinați și tăiați spre interior, zdrobind cartilajul, apoi osul.

Sângele umplu gâtul lui Dejim Nebrahl.

Nu, nu se poate termina așa. Ceilalți doi rude mureau și ei, deoarece Deragoth i-a rupt în bucăți.

Departe spre vest, singurul supraviețuitor se ghemui, tremurând.

Hounds au atacat, trei apărând în fața ultimilor D'ivers.

Cu câteva clipe înainte de a se închide, toți trei s-au răsucit – o fină – ceea ce însemna că fălcile de lup s-au rupt în ceafa lui Dejim Nebrahl și i-au ridicat pe D'ivers de la pământ.

T'rolbarahl a așteptat strângerea, uciderea, dar nu a venit niciodată. În schimb, fiara care o ținea alerga rapid peste pământ, altele de acest fel de fiecare parte. Vest, și nord, apoi, în cele din urmă, legănându-se spre sud, afară în pustie.

Neobosit, dincolo de noaptea rece.

Neputincioși în strânsoarea acelor fălci, ultimii D'ivers ai lui Dejim Nebrahl nu s-au luptat, căci lupta era inutilă. Nu avea să existe o moarte rapidă, pentru că aceste creaturi aveau un alt scop în minte pentru el.

Spre deosebire de Deragoth, și-a dat seama, acești câini posedau un stăpân.

Un maestru care a găsit motive să-l țină pe Dejim Nebrahl în viață. O mântuire curioasă, grea – dar încă trăiesc și asta este suficient. mai trăiesc.

****

Bătălia aprigă se terminase. Kalam, întins lângă Quick Ben, și-a micșorat privirea, distingând de-abia formele uriașe ale demonilor în timp ce porneau, fără să se uite înapoi, spre vest de-a lungul căii.

— Se pare că vânătoarea lor nu s-a încheiat încă, mormăi asasinul, întinzându-se pentru a șterge sudoarea care îi usturase ochii.

— Zei de jos, spuse Quick Ben în șoaptă.

— Ai auzit acele urlete îndepărtate? întrebă Kalam ridicându-se. „Hounds of Shadow – Am dreptate, nu-i așa, Quick? Așadar, avem pisici șopârlă și câini-ursi uriași precum cel pe care Toblakai l-a ucis în Raraku, și Hounds... vrăjitor, nu mai vreau să merg pe acest drum.

— Zei de jos, șopti din nou bărbatul de lângă el.

****

Îmbrățișarea veselă a locotenentului Pores cu Doamna s-a înrăutățit cu o ambuscadă a unei patrule pe care o condusese în interior din armata în marș, la trei zile la vest de Y'Ghatan. Bandiți înfometați, dintre toate. Îi bătuseră, dar el luase o ceartă cu arbaletă prin brațul stâng sus și o tăietură de sabie chiar deasupra genunchiului drept, suficient de adânc pentru a tăia mușchii până la os. Vindecătorii reparaseră deteriorarea, suficient pentru a

tricota grosier carnea ruptă și a închide țesutul cicatricial peste răni, dar durerea a rămas chinuitoare. Convalescase pe spatele unui vagon aglomerat, până când au ajuns în vederea mării nordului și armata a tăbărât, după care a apărut căpitanul Kindly.

Fără să spună nimic, Kindly se urcase în patul căruței, îl apucase pe Pores de brațul lui bun și îl târase de pe palet. În jos, pe spate, locotenentul aproape că se năvăli sub piciorul lui slab, apoi clătinându-se și poticnindu-se în timp ce căpitanul îl trăgea.

Gâfâind, Pores întrebase: „Care este urgența, căpitane? Nu am auzit alarme...

„Atunci nu ai ascultat”, a răspuns cu amabilitatea.

Porii se uitau în jur, oarecum sălbatic, dar nu vedea pe nimeni altcineva năvălindu-se, nicio chemare generală la arme – tabăra se așeza, focurile aprinse și figurile înghesuite sub pelerine de ploaie împotriva frigului purtat de briza mării. 'Căpitan-'

— Ofițerii mei nu mint despre smulgerea părului din nas, locotenente. Sunt soldați răniți adevărați în acele vagoane, iar tu le ești în cale.

Vindecătorii au terminat cu tine. E timpul să întinzi acel picior rău. E timpul să fii din nou soldat – nu mai șchiopăta, la naiba – dai un exemplu mizerabil aici, locotenente.

'Scuzati-ma domnule.' Ud de sudoare, Pores s-a chinuit să țină pasul cu căpitanul său. — Pot să întreb, unde mergem?

„Să privesc marea”, a răspuns amabil. — Atunci vă ocupați de pichetele interioare, primul supraveghere și vă sugerez cu tărie să faceți o inspecție a armelor și a blindajelor, locotenente, deoarece există șansa să mă plimb de-a lungul acestor posturi.

'Da domnule.'

În față, pe o înălțime cu vedere la marea cenușie, cu capac alb, stătea comanda lui Paisprezecelea. Adjunctul, Nil și Nether, Pumnii Blistig, Temul și Keneb și, puțin depărtați și înveliți într-o mantie lungă de piele, T'amber. Chiar în spatele lor stăteau liderul de război Gall și vechiul său consilier Imrahl, împreună cu căpitanii Ruthan Gudd și Madan'Tul Rada. Singurul care lipsea era Fist Tene Baralta, dar Pores auzise că bărbatul era încă în stare de rău, cu un singur braț și cu un ochi, cu fața răvășită de uleiul ars, și nici pe Kindly nu-l avea în frunte. , ceea ce însemna că era lăsat să se vindece în pace.

Ruthan Gudd vorbea cu voce joasă, publicul său, Madan'Tul Rada și cei doi războinici Khundryl, „... tocmai au căzut în mare – acei rupturi, acel tumult din mijlocul golfului, acolo se afla cetatea. Un șir de pământ înălțat o înconjura – insula însăși – și era o cale care o lega de acest țărm – nimic nu mai rămăsese din asta, în afară de acei stâlpi care tocmai culmeau nisipurile deasupra liniei mareei. Se spune că zdrobirea unei enclave Jaghut departe la nord a fost responsabilă...

— Cum ar putea asta să scufunde această insulă? întrebă Gall. — N-ai sens, căpitane.

„T'lan Imass a spart vrăjitoria Jaghut – gheața și-a pierdut puterea, s-a topit în mări, iar nivelul apei a crescut. Suficient cât să mănânce în insulă, inundand nivelul, apoi devorând picioarele cetății în sine. În orice caz, asta a fost acum mii de ani...

— Ești istoric, dar și soldat? întrebă Conducătorul Războinicului, aruncând o privire peste el, cu fața tatuată cu lacrimi scăldate de roșu ca o mască în lumina groaznică a soarelui apus.

Căpitanul a ridicat din umeri. „Prima hartă pe care am văzut-o vreodată a celor șapte orașe a fost Falari, o hartă a curentului marin care delimitează zonele periculoase de-a lungul acestei coaste – și toate celelalte linii de coastă, până la Nemil. Fusese copiat de nenumărate ori, dar originalul datează din zilele în care singurele metale comercializate erau staniul, cuprul, plumbul și aurul. Comerțul lui Falar cu Șapte orașe este de mult, lider de război Gall. Ceea ce are sens, deoarece Falar se află la jumătatea distanței dintre Quon Tali și Seven Cities.

Căpitanul Kindly a observat: „Este ciudat, Ruthan Gudd, nu arăți Falari. Nici numele tău nu este Falari.

— Sunt din insula Strike, Kindly, care se află împotriva Adâncilor Exterioare. Strike este cea mai izolată dintre toate insulele din lanț, iar legendele noastre susțin că noi suntem tot ce rămâne din locuitorii inițiali din Falar - oamenii cu părul roșu și auriu pe care îi vezi și la care te gândești că Falari erau de fapt invadatori din oceanul de est, de cealaltă parte a Adâncului Căutător, sau niște insule necunoscute, departe de cursurile trasate peste oceanul respectiv. Ei înșiși nici măcar nu își amintesc de patriile lor și cei mai mulți dintre ei cred că au trăit întotdeauna în Falar. Dar hărțile noastre vechi arată nume diferite, nume pentru toate insulele și regatele și popoarele și cuvântul "

Falar” nu apare printre ei.'

Dacă adjunctul și suita ei vorbeau, Pores nu putea auzi nimic. Cuvintele lui Ruthan Gudd și vântul puternic au înecat toate celelalte.

Piciorul locotenentului pulsa de durere; nu exista nici un unghi în care să-și țină confortabil brațul rănit. Și acum era înfrigurat, transpirația veche ca gheața pe pielea lui, gândindu-se doar la păturile calde pe care le lăsase în urmă.

Au fost momente, reflectă el moros, când voia să-l omoare pe căpitanul Kindly.

****

Keneb s-a uitat la apele agitate ale Mării Kokakal. Al Paisprezecelea ocolise Sotka și se afla acum la treisprezece leghe vest de oraș. Putea să distingă frânturi de conversație de la ofițerii din spatele lor, dar vântul a măturat destule cuvinte pentru a face din înțelegere o corvoadă și probabil că nu merită efortul. Dintre cei mai de seamă rânduri de ofițeri și magi, nimeni nu mai vorbise de ceva vreme.

Oboseala și, poate, sfârșitul acestui capitol îngrozitor și mizerabil din istoria celui de-al XIV-lea...

Au împins cu putere în marș, mai întâi spre vest și apoi spre nord.

Undeva în mările de dincolo se afla flota de transport și escorta ei de droni. Doamne, o interceptare trebuie să fie posibilă și, cu asta, aceste legiuni bătute ar putea scăpa de acest continent plin de ciumă.

Să navighez departe... dar unde?

Întors acasă, spera el. Quon Tali, cel puțin pentru o vreme. A se regrupa, a lua înlocuitori. Pentru a scuipa ultimele boabe de nisip din acest pământ luat de Hood. S-ar putea întoarce la soția și copiii săi, cu toată confuzia și trepidarea pe care o ar presupune o astfel de reuniune. Au fost prea multe greșeli în viețile lor împreună și chiar și acele câteva momente de mântuire fuseseră viciate și amare. Minala. Cumnata lui, care făcuse ceea ce au făcut atâtea victime, și-a ascuns durerile, găsind normalitatea în abuzurile brutale și ajunsese să creadă că vina era a ei, mai degrabă decât a nebunului cu care se căsătorise.

Uciderea ticălosului nu fusese suficientă, în ceea ce îl privea pe Keneb.

Ceea ce mai trebuia să fie eliminat era o putregai mai profundă, mai răspândită, nodurile și firele toate legate într-o țesătură haotică care a definit timpul acelei garnizoane căzute. O viață legată una de cealaltă de fire invizibile, care zbârnâie, răni nespuse și așteptări fără răspuns, înșelăciuni și înșelăciuni constante – a fost nevoie de o revoltă la nivelul întregului continent pentru a spulbera toate acestea. Și nu suntem reparați.

Nu atât de lungă, pentru a vedea cum Adjunctul și această armată blestemată erau legate în aceeași plasă încâlcită, moștenirile trădării, adevărul greu, aproape insuportabil, că la unele lucruri nu li se putea răspunde.

Oalele cu burtă lată aglomerează tarabele din piață, flancurile lor o masă de fluturi galben pictați complex, roiind siluete abia văzute și toate curgând în jos curenții unui râu încărcat de mâl. Teacă purtând pene negre. O linie pictată de câini de-a lungul unui zid al orașului, fiecare fiară legată de alta printr-un lanț de oase. Bazaruri care vând racle care se presupune că conțin rămășițe ale marilor eroi ai Armatei a șaptea. Bult, Lull, Chenned și Duiker. Și, desigur, Coltaine însuși.

Când dușmanul cuiva îmbrățișează eroii din propria parte, cineva se simte ciudat... înșelat, de parcă furtul vieții ar fi fost doar începutul, iar acum legendele în sine au fost furate, transformate în moduri care nu pot fi controlate. Dar Coltaine ne aparține. Cum îndrăznești să faci asta?

Asemenea sentimente, izvorâte de nodul întunecat din sufletul său, nu aveau niciun sens real. Chiar și a le exprima a părut ciudat, absurd. Morții sunt mereu remodificați, pentru că nu au nicio apărare împotriva celor care i-ar folosi sau abuza – cine au fost, ce au însemnat faptele lor. Și aceasta a fost angoasa... această... nedreptate.

Aceste noi culte, cu icoanele lor înspăimântătoare, nu au făcut nimic pentru a onora Lanțul de Câini. Nu au fost niciodată intenționați. În schimb, ei i s-au părut lui Keneb eforturi jalnice de a forța o legătură cu măreția trecută, cu un timp și un loc de o semnificație importantă. Nu avea nicio îndoială că Ultimul Asediu al lui Y'Ghatan avea să dobândească în curând un statut mitic similar și ura gândul, voia să fie cât mai departe de pământ, făcând și hrănind astfel de blasfemii cât era posibil.

Blistig vorbea acum: — Acestea sunt ape urâte pentru a ancora o flotă, Adjuncte, poate că am putea merge mai departe de câteva leghe...

— Nu, spuse ea.

Blistig aruncă o privire spre Keneb.

— Vremea se va întoarce, spuse Nil.

Un copil cu linii pe față. Aceasta este adevărata moștenire a Lanțului de Câini. Riduri pe față și mâinile pătate de roșu.

Și Temul, tânărul Wickan, care comandă bătrâni supărați și amărâți, care încă visau la răzbunare împotriva ucigașilor din Coltaine. Călărea calul lui Duiker, o iapă slabă cu ochi despre care Keneb ar fi putut jura că erau plini de durere. Temul purta suluri, probabil conținând scrierile proprii ale istoricului, deși nu le-a arătat nimănui. Acest războinic de atât de câțiva ani, purtând povara memoriei, purtând ultimele luni de viață într-un bătrân cândva soldat printre Vechea Gărdă care, în mod inexplicabil, îl atinsese cumva pe acest tânăr Wickan.

Numai asta, bănuia Keneb, era o poveste demnă, dar avea să rămână pentru totdeauna nespusă, pentru că numai Temul o înțelegea, ținând în sine fiecare detaliu, iar Temul nu era unul care să explice, nici un povestitor de povești. Nu, doar le trăiește. Și aceasta este ceea ce acei cultiști tânjesc după ei înșiși și ceea ce nu vor avea niciodată cu adevărat.

Keneb nu auzea nimic din uriașa tabără din spatele lui. Totuși, un cort în special în acel oraș improvizat îi domina mintea. Bărbatul din ea nu mai vorbise de câteva zile. Ochiul lui singuratic părea să se uite la nimic. Ce rămăsese din Tene Baralta fusese vindecat, cel puțin în ceea ce privește carnea și oasele. Spiritul bărbatului era, din păcate, o altă chestiune. Patria lui Lama Roșie nu fusese bună cu el.

Keneb se întrebă dacă bărbatul era la fel de dornic să părăsească Seven Cities ca și el.

Nether a spus: „Cuma devine din ce în ce mai virulentă. Zeița Cenușie ne vânează.

Capul Adjunctului se întoarse la asta.

Blistig înjură, apoi spuse: — De când este Poliel nerăbdătoare să se alăture unor rebeli blestemati – deja i-a ucis pe cei mai mulți dintre ei, nu-i așa?

— Nu înțeleg această nevoie, răspunse Nether, clătinând din cap. '

Dar se pare că și-a pus ochii de moarte asupra Malazanilor. Ne vânează și se apropie din ce în ce mai mult.

Keneb a închis ochii. Nu am fost destul de răniți?

****

Au dat peste calul mort la scurt timp după zori. În mijlocul roiului de capemoths care se hrăneau cu carcasă se aflau două șopârle scheletice, care stăteau pe picioarele din spate, cu capetele aplecându-se și țâșnind în timp ce scrâșneau și jupuiau insectele de mărimea unei păsări.

— Respiraţia lui Hood, mormăi Lostara, ce sunt alea?

— Telorast and Curdle, răspunse Apsalar. — Fantome legate de acele cadre mici. Îmi sunt însoțitorii de ceva vreme.

Kalam se apropie și se ghemui lângă cal. — Pisicile alea șopârlă, spuse el. — A venit din toate părţile. Se îndreptă, cercetând stâncile. — Nu-mi pot imagina pe Masan Gilani supraviețuind ambuscadă.

— Te-ai înșela, spuse o voce de pe panta din dreapta lor.

Soldatul stătea pe creastă, cu picioarele întinse pe pantă. Unul dintre acele picioare era purpuriu de la coapsa până la cizma din piele crăpată.

Pielea întunecată a lui Masan Gilani era cenușie, ochii ei plictisiți. — Nu pot opri sângerarea, dar l-am prins pe unul dintre nenorociți și l-am rănit pe altul. Apoi au venit câinii...

Căpitanul Faradan Sort se întoarse către coloană. — Miros de moarte! În față, repede!

— Mulțumesc pentru cuțit, îi spuse Masan Gilani lui Apsalar.

— Ține-o, spuse femeia kanese.

— Îmi pare rău pentru calul tău.

— La fel și eu, dar nu ești de vină.

Kalam spuse: — Ei bine, se pare că avem o plimbare lungă până la urmă.

****

Bottle și-a îndreptat drumul spre partea din față a coloanei în urma lui Deadsmell, suficient de aproape pentru a se uita lung și atent la cele două schelete de reptile asemănătoare unei păsări, cocoțate pe carcasa calului și intenționate să omoare capemoths. El a urmărit mișcările lor fulgerătoare, mișcarea cozilor lor osoase, felul în care întunericul sufletului lor se scurgea ca fumul dintr-o conductă de apă crăpată.

Cineva a venit lângă el și a aruncat o privire. Fiddler, ochii albaștri ai bărbatului ațintiți asupra creaturilor strigoi. — Ce vezi, Bottle?

'Sergent?'

Fiddler îl luă de braț și îl trase într-o parte. — Fă-o cu asta.

— Fantome, care posedă acele oase legate.

Sergentul dădu din cap. — La fel a spus Apsalar. Acum, ce fel de fantome?

Încruntat, Bottle ezită.

Fiddler șuieră un blestem. 'Sticla.'

„Ei bine, presupunem că știe, are doar motivele ei pentru a nu menționa asta, așa că mă gândeam că nu ar fi politicos...”

'Soldat-'

— Adică, a fost o coechipieră de-a ta și...

— O colegă de echipă care s-a întâmplat să fi fost posedată de frânghie aproape tot timpul cât am cunoscut-o. Deci, dacă ea nu vorbește, nu este o surpriză. Spune-mi, Bottle, ce fel de carne numeau acele suflete acasă?

— Vrei să spui că nu ai încredere în ea?

— Nici măcar nu am încredere în tine.

Încruntat, Bottle a privit în altă parte, l-a privit pe Deadsmell lucrând la Masan Gilani pe pantă, a simțit șoapta vrăjitoriei Denul... și ceva asemănător cu respirația lui Hood. Nenorocitul este un necromant, la naiba! 'Sticla.'

'Sergent? Oh scuze. Mă întrebam.'

— Te întrebi ce?

— Ei bine, de ce Apsalar are doi dragoni în cârcă?

— Nu sunt dragoni. Sunt șopârle mici...

— Nu, sergent, sunt dragoni.

Încet, ochii lui Fiddler se măriră.

Bottle știa că nu i-ar plăcea.

Capitolul paisprezece

Există ceva profund cinic, prieteni, în noțiunea de paradis după moarte. Naluca este evaziunea. Promisiunea este scuzativă.

Nu trebuie să acceptăm responsabilitatea pentru lume așa cum este ea și, prin extensie, nu trebuie să facem nimic în privința ei. Pentru a lupta pentru schimbare, pentru adevărata bunătate în această lume muritoare, trebuie să recunoaștem și să acceptăm, în interiorul propriului suflet, că această realitate muritoare are un scop în sine, că cea mai mare valoare a ei nu este pentru noi, ci pentru copiii noștri și copiii lor. A privi viața doar ca pe o trecere rapidă pe o cale neplăcută și torturată – făcută urâtă și torturată de propria noastră indiferență – înseamnă a scuza orice fel de mizerie și depravare și a impune pedepse crude asupra viețilot nevinovate care vor veni.

Sfid această noțiune de paradis dincolo de porțile osului. Dacă sufletul supraviețuiește cu adevărat trecerii, atunci se cuvine – fiecare dintre noi, prietenii mei – să cultivăm o credință în similitudine: ceea ce ne așteaptă este o reflectare a ceea ce lăsăm în urmă, iar în risipa existenței noastre muritoare, ne predăm. oportunitatea de a învăța căile bunătății, practica simpatiei, empatiei, compasiunii și vindecării – toate au trecut în graba noastră de a ajunge într-un loc de glorie și frumusețe, un loc pe care nu l-am câștigat și, cu siguranță, nu îl merităm.

Învățăturile apocrife ale lui Tanno Spiritwalker Kimloc Deceniul din Ehrlitan Chaur a întins copilul ca și cum ar fi vrut să-l arunce pe un genunchi, dar Barathol și-a întins mâna pentru a pune mâna pe încheietura bărbatului uriaș. Fierarul clătină din cap. — Încă nu este suficient de mare pentru asta. Ține-o aproape, Chaur, ca să nu spargi nimic.

Bărbatul a răspuns cu un zâmbet larg și a reluat mângâierile și legănarea pruncului înfășat.

Barathol Mekhar s-a lăsat pe spate în scaun, întinzându-și picioarele și a închis pentru scurt timp ochii, făcându-se să nu asculte cearta din camera laterală în care femeia, Scillara, a rezistat eforturilor conjugate ale lui L'oric, Nulliss, Filiad. și Urdan, care au insistat cu toții să accepte copilul, așa cum era responsabilitatea unei mame, datoria unei mame și o mulțime de alți termeni încărcați de

vinovăție pe care i-au aruncat asupra ei ca niște pietre. Barathol nu-și putea aminti ultima dată când sătenii în cauză manifestaseră un zel atât de vehement față de orice. Desigur, în acest caz, virtutea lor a venit ușor, pentru că nu i-a costat nimic.

Fierarul a recunoscut o anumită admirație pentru femeie.

Copiii erau într-adevăr împovărătoare și, deoarece aceasta nu era în mod clar creația iubirii, lipsa de atașament a Scillarei părea pe deplin rezonabilă. Pe partea opusă, ferocitatea orășenilor săi îl lăsa dezgustat și vag greață.

Hayrith apăru în camera principală, cu câteva clipe mai devreme un martor tăcut al tiradei din camera laterală în care puseseră patul Scillarei. Bătrâna clătină din cap. 'Idioti. Tâmpenii pompoase, plovăitoare! Doar ascultă toată evlavia aceea, Barathol! Ai crede că acest copil a fost Împăratul renăscut!

— Doamne ferește, mormăi fierarul.

„Jessa, ultima casă de pe drumul de est, are acel bătrân de un an cu picioarele ofilite, care nu o să ajungă. Ea nu ar refuza cadoul și toată lumea de aici îl știe.

Barathol dădu din cap, oarecum întâmplător, gândindu-se la alte chestiuni.

— Există chiar și Jessa al doilea etaj al vechii case a factorului, deși nu a mai primit lapte de cincisprezece ani. Totuși, ea ar fi o mamă bună și acest sat ar putea folosi un copil plângător pentru a-i ajuta să-i înece pe toți adulții care se plâng. Adună-i pe Jessa și va fi bine.

— Sunt L'oric, spuse Barathol.

'Ce-i asta?'

— L'oric. Este atât de bun încât arde la atingere. Sau, mai degrabă, arde tot ce atinge.'

— Ei bine, nu e treaba lui, nu?

— Oameni ca el fac totul de treaba lor, Hayrith.

Femeia trase un scaun aproape și se așeză vizavi de fierar. L-a studiat cu ochii mijiți. — Cât ai de gând să aștepți? ea a intrebat.

— De îndată ce băiatul, Cutter, va putea călători, spuse Barathol. S-a frecat de față. „Mulțumesc zeilor pentru tot acel rom a băut. Uitasem ce face intestinele unui bărbat.

— A fost L'oric, nu-i așa?

El a ridicat sprâncenele.

„El care a apărut aici nu doar te-a ars, ci te-a părăsit, Barathol. Se pare că ai făcut niște lucruri rele în trecut –

pufni ea – de parcă asta te face diferit de noi toți ceilalți. Dar te-ai gândit că te poți ascunde aici pentru totdeauna, iar acum știi că asta nu va fi. Cu excepția cazului în care, bineînțeles, îl ucizi pe L'oric, ochii ei se îngustară.

Fierarul aruncă o privire spre Chaur, care făcea fețe și făcea zgomote la bebeluș, în timp ce acesta, la rândul său, părea să sufle bule, încă neștiind în mod fericit de urâțenia totală a feței monstruoase care plutea deasupra lui. Barathol oftă. — Nu mă interesează să ucid pe nimeni, Hayrith.

— Deci, mergi cu oamenii ăștia aici?

— Până la coastă, da.

— După ce L'oric va ști, vor începe să te vâneze din nou. Ajungi pe coastă, Barathol, găsești prima navă de pe acest continent blestemat, asta faci. — Bineînțeles, o să-mi fie dor de tine – singurul bărbat cu mai mult de jumătate de creier din tot orașul. Dar Hood știe că nimic nu durează niciodată.

Amândoi s-au uitat peste când a apărut L'oric. Culoarea Înaltului Mag a crescut, expresia lui fiind de neîncredere uluită. — Pur și simplu nu înțeleg, spuse el.

Barathol mormăi. — Nu e pentru tine să înțelegi.

— La asta a ajuns civilizația, spuse bărbatul, încrucișându-și brațele și aruncându-se cu privirea la fierar.

— Ai dreptate. Barathol îşi trase picioarele înăuntru şi se ridică. — Nu-mi amintesc ca Scillara să te fi invitat în viața ei.

— Preocuparea mea este cu copilul.

Fierarul a început să meargă spre camera laterală. — Nu, nu este.

Obsesia ta este cu corectitudine. Versiunea ta, la care toți ceilalți trebuie să îndoaie un genunchi. Numai că Scillara nu este impresionată. E prea inteligentă pentru a fi impresionată.

Intrând în cameră, Barathol o apucă pe Nulliss de tunica ei. „Tu”, a spus el într-un mârâit, „și ceilalți, plecați”. A condus-o pe femeia Semk care scuipa și o blestema afară prin prag, apoi s-a lăsat într-o parte, privindu-i pe ceilalți înghesuindu-se în nerăbdare de a scăpa.

O clipă mai târziu, Barathol și Scillara erau singuri. Fierarul s-a îndreptat spre ea. — Cum este rana?

Ea se încruntă. — Cel care mi-a transformat braţul într-un băţ ofilit sau cel care mă va face să merg ca un crab pentru tot restul vieţii?

'Umarul. Mă îndoiesc că plimbarea cu crabi este permanentă.
— Și de unde știi?
El a ridicat din umeri. „Fiecare femeie din acest cătun a scăpat un copil sau trei și merg bine”.
Ea îl privi cu suspiciune. — Tu ești cel numit Barathol. Fierarul.
'Da.'
— Primarul acestei gropi pe care îl numești cătun.
'Primar? Nu cred că justificăm un primar. Nu, sunt doar cel mai mare și mai josnic om care trăiește aici, ceea ce pentru majoritatea minților contează mult prea mult.
— Loric spune că ai trădat-o pe Aren. Că ești responsabil pentru moartea a mii de oameni, când T'lan Imass a venit să zdrobească rebeliunea.
— Cu toții avem zilele noastre rele, Scillara.
Ea a râs. Un râs destul de urât. — Ei bine, mulțumesc că i-ai alungat pe proștii ăia. Cu excepția cazului în care intenționați să reluați de unde au rămas.
A scuturat din cap. „Am câteva întrebări despre prietenii tăi, cei cu care ai călătorit. T'lan Imass te-a ținut în ambuscadă cu scopul, se pare, de a o fura pe tânăra pe nume Felisin Younger.
— La fel a spus L'oric, răspunse Scillara, aşezându-se mai drept în pat şi tresărind de efort. — Nu era importantă pentru nimeni. Nu are sens. Cred că au venit să-l omoare pe Heboric mai mult decât să o fure.
— Era fiica adoptivă a lui Sha'ik.
Femeia a ridicat din umeri, a tresărit din nou. — O mulțime de copii găsiți în Raraku au fost.
— Cel numit Cutter, de unde este din nou?
— Darujhistan.
— Acolo v-aţi îndreptat cu toţii?
Scillara închise ochii. — Nu contează acum, nu-i așa? Spune-mi, l-ai îngropat pe Heboric?
— Da, era Malazan, nu-i aşa? În plus, aici avem o problemă cu câinii sălbatici, lupii și altele asemenea.
— Ar putea la fel de bine să-l dezgroape, Barathol. Nu cred că Cutter se va mulțumi să-l lase aici.
'De ce nu?'
Singurul ei răspuns a fost o clătinare din cap.
Barathol se întoarse spre prag. — Dormi bine, Scillara. Îți place sau nu, ești singurul de aici care îți poate hrăni fetița. Dacă nu o putem convinge pe Jessa ultima casă de

pe drumul de est. In orice caz, îi va fi foame destul de curând.

— Foame, mormăi femeia în spatele lui. — Ca o pisică cu viermi.

În camera principală, Înaltul Mag luase pruncul din brațele lui Chaur.

Uriașul nebun stătea cu lacrimi curgând pe fața înțepată, acest detaliu neobservat de L'oric în timp ce se plimba cu pruncul agitat în brațe.

— O întrebare, îi spuse Barathol lui L'oric, câți ani trebuie să aibă înainte să pierzi toată simpatia pentru ei?

Înaltul Mag se încruntă. 'Ce vrei să spui?'

Ignorându-l, fierarul se îndreptă spre Chaur. „Tu și cu mine”, a spus el, „avem un cadavru de dezgropat. Mai lopată, Chaur, îți place asta.

Chaur dădu din cap și reuși să zâmbească pe jumătate prin lacrimi și nasul care curge.

Afară, Barathol l-a condus pe bărbat la fierărie unde au adunat un târnăcop și o lopată, apoi au pornit spre câmpia pietroasă de la vest de cătun. Fusese o stropire de ploaie nesezonală cu o seară înainte, dar puține dovezi în acest sens au rămas după o dimineață cu lumina puternică a soarelui. Mormântul se afla lângă o groapă pe jumătate umplută care conținea rămășițele cailor după ce Urdan terminase de măcelărit. I se spusese să ardă acele rămășițe, dar uitase în mod clar. Lupii, coioții și vulturii găsiseră cu toții oasele și viscerele, iar groapa acum roia de muște și larve. La douăzeci de pași mai spre vest, carcasa acum umflată și lipsită de formă a demonului broască râioasă zăcea neatinsă de nici un negru.

În timp ce Chaur s-a aplecat în sarcina de a dezgropa cadavrul înfășurat al lui Heboric, Barathol se uită la corpul deformat al acelui demon. Pielea acum întinsă era încrețită de linii albe, de parcă ar fi început să crape. De la această distanță, Barathol nu putea fi sigur, dar părea să existe o pată neagră care răsucea pământul sub carcasă, de parcă s-ar fi scurs ceva.

— Mă întorc imediat, Chaur.

Bărbatul a zâmbit.

Pe măsură ce fierarul se apropia, încruntarea lui s-a adâncit. Pata neagră erau muște moarte, în miile lor. La fel de neplacut, deci, acest demon pe cât fusese omul fără mâneci. Pașii lui au încetinit, apoi s-au oprit, încă la cinci pași de forma îngrozitoare. O văzuse mișcându-se – acolo,

din nou, ceva împingându-se pe pielea cu vezicule din interior.

Și apoi o voce a vorbit în capul lui Barathol.

'Nerăbdare. Te rog, fii atât de amabil, o lamă tăiând cu maximă precauție această piele infernală.

Fierarul și-a scos cuțitul din teacă și a făcut un pas înainte. Ajungând de partea demonului, se ghemui și trecu marginea fin șlefuită de-a lungul uneia dintre crăpăturile din pielea groasă și piele. S-a despărțit brusc și Barathol a sărit înapoi, înjurând, în timp ce un strop de lichid galben țâșnea din tăietură.

Ceva ca o mână, apoi antebrațul și cotul împinse, lărgindu-se felia, iar câteva clipe mai târziu întreaga fiară se strecură în vedere, patru ochi clipind în lumina puternică. Acolo unde carcasei îi lipsiseră două membre, acum erau altele noi, mai mici și mai palide, dar clar funcționale. 'Foame. Ai mâncare, străine? Ești mâncare?

Întinzându-și cuțitul, Barathol se întoarse și se întoarse spre locul în care Chaur trăgea trupul lui Heboric. A auzit demonul urmând.

Fierarul ajunse la târnăciunea pe care o lăsase lângă groapa mormântă și luă unealta, întorcând-o și ridicând-o în mâini. „Ceva îmi spune”, i-a spus el demonului, „nu este posibil să-ți crească un nou creier odată ce îți trezesc piciorul prin craniu”.

'Exagerare. Mă cutremur de groază, străine. Amuzat. Greyfrog doar glumea, încurajat de expresia ta de groază.

— Nu teroare. Dezgust.'

Ochii bizari ai demonului se întoarseră în orbitele lor, iar capul tresări să privească dincolo de Barathol. — A venit fratele meu. El este acolo, îl simt.

— Ar fi bine să te grăbeşti, spuse Barathol. — E pe cale să adopte un nou familiar. Fierarul coborî târnăcoala și aruncă o privire spre Chaur.

Bărbatul uriaș stătea deasupra cadavrului înfășurat al lui Heboric, privind cu ochii mari la demon.

— E în regulă, Chaur, spuse Barathol. — Acum, să ducem mortul la grămada de steril din spatele fierăriei.

Zâmbind din nou, bărbatul uriaș ridică trupul lui Heboric. Duhoarea cărnii în descompunere a ajuns la Barathol.

Ridicând din umeri, fierarul a strâns lopata.

Greyfrog porni într-un pas treptat spre strada principală a cătunului.

****

Ațipit, ochii Scillarei s-au deschis brusc când o voce exultante i-a umplut mintea. 'Bucurie! Dragă Scillara, timpul de priveghere s-a încheiat! Greyfrog stăruitor și curajos ți-a apărat sfințenia, iar puietul chiar și acum se zvârcește în brațele fratelui L'oric!

— Broasca cenuşie? Dar au spus că ești mort! Ce faci vorbind cu mine? Nu vorbești niciodată cu mine!

— Femela cu puiet trebuie să fie acoperită cu tăcere. Toate slipurile și săgețile de iritare respinse de nobilul Greyfrog. Și acum, din fericire, sunt liber să-ți infuz eu dulcele cu iubirea mea nemuritoare!

— Doamne de jos, asta au trebuit să suporte ceilalți? Își întinse mâna după pipa și punga de frunze de rustle.

O clipă mai târziu, demonul se strecură prin prag, urmat de L'oric, care ţinea în braţe pruncul.

Încruntat, Scillara a lovit țeava cu scânteie.

— Copilului îi este foame, spuse L'oric.

'Amenda. Poate că asta va reduce presiunea și va opri această scurgere afurisită.

Haide, dă-mi lipitoarea mică.

Înaltul Mag s-a apropiat și i-a predat copilul. — Trebuie să recunoști că această fată îți aparține, Scillara.

— Oh, ea este a mea. Îmi dau seama după privirea lacomă din ochii ei.

De dragul lumii, ar trebui să te rogi, L'oric, ca tot ce are de la tatăl ei să fie pielea albastră.

— Atunci știi cine a fost acel bărbat?

— Korbolo Dom.

'Ah. Cred că este încă în viață. Un oaspete al împărătesei.

— Crezi că îmi pasă, L'oric? Mă înecam în durhang. Dacă nu pentru Heboric, tot aș fi unul dintre acoliții măcelăriți ai lui Bidithal.

Heboric... Ea se uită în jos la pruncul care alăptează de la sânul stâng, strâmbând ochii prin fumul țevii. Apoi se uită cu privirea la L'oric.

— Și acum un blestemat de T'lan Imass l-au ucis – de ce?

— Era un servitor al lui Treach. Scillara, acum este război între zei. Și noi muritorii suntem cei care plătim

prețul pentru asta. Este un moment periculos să fii un adevărat închinător – al oricui sau al oricărui lucru.

Cu excepția, poate, a haosului însuși, căci dacă o forță este ascendentă în această epocă modernă, aceasta este cu siguranță.

Greyfrog era ocupat să se lingă, concentrându-se, se pare, asupra noilor sale membre. Întregul demon părea... mai mic.

Scillara spuse: — Deci, te-ai reunit cu familiarul tău, L'oric. Ceea ce înseamnă că poți merge acum, oriunde și orice ai de făcut. Poți să pleci și să ajungi cât mai departe de aici. O să aștept ca Cutter să se trezească. Îmi place de el. Cred că voi merge unde merge el.

Această mare căutare este încheiată. Deci pleacă.

— Nu până când nu voi fi mulțumit că nu-ți vei preda copilul unui viitor necunoscut, Scillara.

— Nu este necunoscut. Sau cel puțin, nu mai necunoscut decât orice viitor. Sunt două femei aici pe nume Jessa și vor avea grijă de asta. O vor ridica destul de bine, din moment ce par să le placă așa ceva.

Bun pentru ei, spun eu. În plus, aici sunt generos – nu-l vând, nu-i așa? Nu, ca un prost al naibii, dau chestia asta.

— Cu cât o ții mai mult și mai des în brațe, spuse L'oric, cu atât este mai puțin probabil să faci ceea ce intenționezi să faci în prezent.

Maternitatea este o stare spirituală – vei ajunge la această realizare în curând.

— E bine, așa că de ce ești încă aici? În mod clar, sunt deja condamnat să fie înrobit, indiferent cât de mult aș scăpa.

„Epifania spirituală nu este înrobire”.

— Arată cât de multe știi, Înalt Mage.

— Mă simt obligat să-ți spun că cuvintele tale l-au zdrobit pe Greyfrog.

„Va supraviețui – pare capabil să supraviețuiască la orice altceva. Ei bine, sunt pe cale să schimb sânii aici, voi doi dornici să urmăriți?

L'oric se învârti pe călcâie şi plecă.

Ochii mari ai lui Greyfrog clipiră translucid spre Scillara. 'Nu sunt zdrobit. Fratele meu înțelege greșit. Puieții se cățără liber și trebuie să se descurce, fiecare zbârcire își păstrează propria viață. Amintire. Multe pericole.

Gândirea tranzitorie. Întristare. Acum trebuie să-l însoțesc pe bietul meu frate, căci el este într-adevăr

întristat de multe lucruri din această lume.

Căldură. Îmi voi adăposti bine adorația mea față de tine, pentru că este un lucru pur în virtutea faptului că este mereu de neatins, desăvârșirea acestuia.

Ceea ce, trebuie să recunoașteți, ar fi într-adevăr ciudat.

— Incomodă nu este primul cuvânt care îmi vine în minte, Greyfrog. Dar vă mulțumesc pentru sentiment, oricât de bolnav și sucit se întâmplă să fie.

Ascultă, încearcă să-l înveți pe L'oric, vrei? Doar câteva lucruri, cum ar fi, poate, smerenia. Și toată certitudinea aceea teribilă – doborâți-o, învingeți-o din el. Îl face detestabil.

— Moștenire paternă, vai. Părinții lui Loric... ah, nu contează.

La revedere, Scillara. Fantezii delicioase, lente și rafinate dezvăluite în apele întunecate și mlăștinoase ale imaginației mele. Tot ce trebuie să mă susțină în spirit fecund.

Demonul s-a clătinat afară.

Gingiile dure s-au prins de mamelonul drept. Durere și plăcere, zei, ce alianță mizerabilă și confuză. Ei bine, cel puțin toată dezechilibrul avea să dispară – Nulliss plantase pruncul în stânga ei de când ieșise. Se simțea ca un catâr prost împachetat.

Mai multe voci în camera exterioară, dar ea nu se deranja să asculte.

Îl luaseră pe Felisin Younger. Acesta a fost cel mai crud lucru dintre toate. Pentru Heboric, cel puțin, era acum o oarecare pace, sfârșitul a ceea ce îl chinuise și, în plus, fusese un bătrân. Se ceruse destul de la el. Dar Felisin...

Scillara se uită în jos la creatura de pe pieptul ei, cu mâinile ei minuscule strânse, apoi își așeză capul de peretele din spate și începu să-și reambaleze pipa.

****

Ceva lipsit de formă umplându-i mintea, ceea ce fusese atemporal și abia în ultimele clipe, în câteva respirații, a venit conștientizarea, purtându-l de la o clipă la alta. După care Cutter deschise ochii. Trunchiuri vechi de copaci

cenușii se întindeau deasupra tavanului, îmbinările groase de pânze de păianjen mârâite în jurul carcaselor de molii și muște. Două felinare atârnau de cârlige, cu fitilul jos. Se strădui să-și amintească cum ajunsese aici, în această cameră necunoscută.

Darujhistan... o monedă care sări. Asasini…

Nu, asta a fost demult. Tremorlor, Casa Azath și Moby... acea fată stăpânită de zei – Apsalar, oh, iubirea mea... Cuvinte grele schimbate cu Cotillion, zeul care, odată, se uitase prin ochii ei. El era în șapte orașe; a călătorit cu Heboric Ghost Hands și Felisin Younger, Scillara și demonul Greyfrog. Devenise un om cu cuțite, un ucigaș, dacă avea ocazia.

Muște…

Cutter gemu, cu o mână întinzându-se tente spre burtica lui de sub păturile zdrențuite. Taia nu era decât o cusătură subțire. Văzuse... interiorul său revărsându-se. Simțise absența bruscă a greutății, remorcherul care l-a tras la pământ. Frig, deci foarte frig.

Ceilalți erau morți. Trebuiau să fie. Apoi, din nou, Cutter își dădu seama, și el ar trebui să fie mort. L-ar fi tăiat larg. Întoarse încet capul, studiind camera îngustă în care se afla. O cameră de depozitare, poate o cămară. Rafturile erau în mare parte goale. Era singur.

Mișcarea l-a lăsat epuizat – nu a avut puterea să-și tragă brațul înapoi de unde se sprijinea pe secțiunea mediană.

A închis ochii.

O duzină de respirații lente, uniforme, și se trezi în picioare, în alt loc. O grădină de curte, neîngrijită și acum ofilit, parcă de ani de secetă. Cerul de deasupra era alb, lipsit de trăsături. O piscină cu pereți de piatră se afla în fața lui, apa lină și neagitată. Aerul era aproape și insuportabil de fierbinte.

Cutter s-a hotărât înainte, dar a constatat că nu se putea mișca. Stătea parcă înrădăcinat în pământ.

În stânga lui, plantele au început să trosnească, înnegrindu-se în timp ce o gaură zdrențuită se forma în aer. O clipă mai târziu, două siluete au trecut prin acea poartă. O femeie, apoi un bărbat. Poarta s-a închis în urma lor, lăsând doar un vârtej de cenușă și un inel de plante pârjolite.

Cutter a încercat să vorbească, dar nu avea voce, iar după câteva clipe a fost clar că nu-l puteau vedea. Era ca o fantomă, un martor nevăzut.

Femeia era la fel de înaltă ca bărbatul, un Malazan pe care cu siguranță nu era. Frumos într-un mod dur, neînduplecat. Ea se îndreptă încet.

O altă femeie stătea acum pe marginea piscinei. Cu pielea deschisă, cu trăsături delicate, părul lung, auriu, strâns și legat într-o masă elaborată de împletituri. O mână era scufundată în bazin, dar nicio undă nu se întindea în exterior. Ea studia suprafața apei și nu ridică privirea în timp ce femeia Malazan vorbea.

'Acum ce?'

Bărbatul, cu două bițuitoare cu aspect răutăcios înfipți în centură, avea aspectul unui războinic din deșert, cu fața întunecată și plată, cu ochii tăiați printre pânzele de linii strabite. Era blindat ca pentru luptă. La întrebarea tovarășului său, el și-a fixat privirea asupra femeii așezate și a spus:

Niciodată nu ai fost clar despre asta, Regina Viselor. Singura parte a acestui târg pentru care sunt neliniştit.

— Prea târziu pentru regrete, murmură femeia aşezată.

Cutter o privi din nou la ea. Regina Viselor. O zeiță. Se părea că nici ea nu bănuia că Cutter era cumva prezent, asistând la această scenă. Dar acesta era tărâmul ei. Cum ar putea fi asta?

Bărbatul se încruntă la observația batjocoritoare a Reginei. — Căutați serviciul meu. A face ceea ce? Am terminat să conduc armate, am terminat cu profețiile.

Dă-mi o sarcină dacă trebuie, dar fă-o simplă. Cineva pe care să-l omoare, pe cineva pe care să-l protejez – nu, nu pe acesta din urmă – am terminat și eu cu asta.

— Este... scepticismul tău... pe care îl prețuiesc cel mai mult, Leoman of the Flails. Recunosc, totuși, o oarecare dezamăgire. Însoțitorul tău nu este cel pe care l-am anticipat.

Bărbatul pe nume Leoman aruncă o privire spre femeia Malazan, dar nu spuse nimic. Apoi, încet, ochii i s-au mărit și s-a uitat înapoi la zeiță. — Corabb?

— Aleasă de Oponn, spuse Regina Viselor. „Iubitul Doamnei. Prezența lui i-ar fi fost de folos... O încruntare slabă, apoi un oftat, și totuși ea nu și-a ridicat privirea când a spus: „În locul lui, trebuie să înfrunt un muritor asupra căruia încă un zeu a aruncat ochiul. În ce scop, mă întreb? O va folosi acest zeu în sfârșit? În felul în care fac toți zeii? Se încruntă, apoi spuse: „Nu infirm această... alianță. Am încredere că Hood înțelege acest lucru destul de bine.

Chiar și așa, văd ceva neașteptat mișcându-se... în adâncurile acestor ape.

Dunsparrow, știai că ai fost marcat? Nu, înțeleg că nu ai făcut-o – nu erai decât nou-născut când ai fost sfințit, până la urmă. Și apoi furat, din templu, de fratele tău. Hood nu l-a iertat niciodată pentru asta și, în cele din urmă, a luat o răzbunare cât se poate de satisfăcătoare, refuzând vreodată atingerea unui vindecător când nu era nevoie de nimic altceva, când acea atingere ar fi putut schimba lumea, ar fi putut spulbera un blestem vechi. Ea făcu o pauză, încă privind în piscină. „Cred că Hood regretă acum decizia lui – lipsa lui de smerenie îl usturǎ din nou.

Dunsparrow, cu tine, bănuiesc, el poate cere restituirea...

Femeia Malazan era palidă. — Am auzit de moartea fratelui meu, spuse ea cu voce joasă. — Dar toată moartea vine de mâna lui Hood. Nu văd că nu este nevoie de restituire în asta.

— De mâna lui Hood. Destul de adevărat, la fel și Hood alege timpul și maniera. Numai în cele mai rare ocazii, însă, el intervine vădit în moartea unui singur muritor. Consideră... implicarea lui obișnuită... ca puțin mai mult decât degete ofilite care asigură țesătura fără sudură a țesăturii vieții, cel puțin până la sosirea nodului.

Leoman a vorbit: „Gândiți-vă la delicatesele dogmei altădată, voi doi. M-am săturat deja de acest loc. Trimite-ne undeva, Queen, dar mai întâi spune-ne ce servicii ai nevoie.

În cele din urmă, ea și-a ridicat privirea, l-a studiat pe războinicul din deșert în tăcere timp de o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, apoi a spus: „Deocamdată, cer de la tine... nimic”.

A fost liniște atunci, iar Cutter și-a dat seama în cele din urmă că cei doi muritori nu se mișcau. Nici măcar creșterea și scăderea respirației nu era vizibilă. Înghețat pe loc... la fel ca mine.

Regina Viselor și-a întors încet capul, a întâlnit ochii lui Cutter și a zâmbit.

Retragere bruscă, învârtită – se trezi cu tresărire, sub pături uzate și sub un tavan cu grinzi încrucișate stratificat în carcasele insectelor supte uscate. Cu toate acestea, acel zâmbet a persistat, curgând ca sângele opărit prin el. Știase, bineînțeles că știa, îl adusese acolo, în acel moment, ca să fie martor. Dar de ce? Leoman of the Flails... comandantul renegat din armata lui Sha'ik, cel care fusese urmărit de armata adjunctului Tavore. E clar că a găsit o

cale de a scăpa, dar la un preț. Poate că asta a fost lecția – să nu te negociezi niciodată cu zeii.

Un sunet slab ajunse la el. Vaietul unui prunc, insistent, exigent.

Apoi, un zgomot mai apropiat, o bătaie de cap, iar Cutter și-a răsucit capul pentru a vedea perdeaua care acoperă ușa trasă înapoi și o față tânără, necunoscută, care se uita la el. Fața se retrase repede. Voci, pași grei, apoi perdeaua a fost aruncată deoparte. Un bărbat uriaș, cu pielea la miezul nopții a intrat înăuntru.

Cutter se uită la el. Părea... cunoscut, dar știa că nu-l mai întâlnise niciodată pe acest bărbat.

— Scillara întreabă după tine, spuse străinul.

— Copilul ăla pe care îl aud – al ei?

— Da, pentru moment. Cum te simți?'

— Slab, dar nu la fel de slab ca înainte. Foame, sete. Cine eşti tu?'

— Fierarul local. Barathol Mekhar.

Mekhar? 'Kalam...'

O grimasă. — Văr, îndepărtat. Mekhar se referă la trib – acesta a dispărut acum, măcelărit de Falah'd Enezgura din Aren, în timpul uneia dintre cuceririle sale către vest. Cei mai mulți dintre noi, supraviețuitorii, ne-am împrăștiat departe. El a ridicat din umeri, privindu-l pe Cutter. — Îți aduc mâncare și băutură. Dacă o vrăjitoare Semk intră aici și încearcă să te înroleze în cauza ei, spune-i să iasă.

'Cauză? Ce cauză?

— Prietena ta Scillara vrea să lase copilul aici.

'Oh.'

— Asta te surprinde?

Se gândi. 'Nu, nu chiar. Nu era ea însăși pe atunci, din câte am înțeles. Înapoi în Raraku. Mă aştept că vrea să lase toate mementourile mult în urma ei.

Barathol pufni și se întoarse înapoi spre prag. — Ce-i cu toți acești refugiați din Raraku, oricum? Mă întorc în curând, Cutter.

Mekhar. Daru reuși să zâmbească. Acesta de aici părea suficient de mare încât să-l ridice pe Kalam și să-l arunce într-o cameră. Și, dacă Cutter ar fi citit bine expresia bărbatului, în acel moment de nepăzire când rostise numele lui Kalam, acest Barathol era probabil înclinat să facă exact asta, dacă avea ocazia.

Mulțumesc zeilor că nu am frați sau surori... sau veri, de altfel.

Zâmbetul i s-a stins brusc. Fierarul o pomenise pe Scillara, dar pe nimeni altcineva. Cutter bănuia că nu fusese o neglijență. Barathol nu părea genul care era neglijent cu cuvintele sale. Beru fd...

****

L'oric a ieşit afară. Privirea lui își croia drum pe strada mizerabilă, clădire în clădire, rămășițele decrepite ale a ceea ce fusese cândva o comunitate înfloritoare. Intenționează să se distrugă chiar și atunci, deși, fără îndoială, puțini au crezut așa în acel moment. Pădurea trebuie să fi părut nesfârșită, sau cel puțin nemuritoare, așa că recoltaseră cu un abandon frenetic. Dar acum copacii dispăruseră și toate acele monede tezaurizate de profit scăpaseră, lăsând mâinile pline cu nimic altceva decât cu nisip. Majoritatea jefuiilor ar fi mers mai departe, ar fi căutat un alt stand de copaci vechi, pentru a persista în dependența de câștig de moment. Făcând un deșert după altul... până când deșerturile se întâlnesc.

Și-a frecat fața, și-a simțit miezul șederii lui aici, crud ca sticla zdrobită pe obraji. Au fost niște recompense, cel puțin, își spuse el. S-a născut un copil. Greyfrog era din nou alături de el și reușise să-i salveze viața lui Cutter. Și Barathol Mekhar, un nume care călărește zece mii de blesteme... ei bine, Barathol nu era deloc așa cum și-a imaginat L'oric că este, având în vedere crimele sale. Bărbații ca Korbolo Dom se potrivesc mai bine cu noțiunile lui de trădător sau nebunia întortocheată a cuiva ca Bidithal. Și totuși Barathol, un ofițer din Lamele Roșii, ucisese Pumnul din Aren. Fusese arestat și încarcerat, dezbrăcat de rang și bătut fără milă de tovarășii săi Red Blades – prima și cea mai profundă pată pe onoarea lor, alimentând actele lor extreme de zelorie de atunci.

Barathol trebuia să fie răstignit pe Aren Way. În schimb, orașul se ridicase în rebeliune, măcelărind garnizoana Malazan și alungând Lamele Roșii din oraș.

Și apoi sosise T'lan Imass, dând lecția aspră și brutală a răzbunării imperiale. Și Barathol Mekhar fusese văzut, de zeci de martori, deschizând poarta de nord...

Dar este adevărat. T'lan Imass nu are nevoie de porți deschise...

Întrebarea pe care nimeni nu o pusese era: de ce un ofițer al Lamelor Roșii ar ucide Pumnul orașului?

L'oric bănuia că Barathol nu era unul care să-i dea satisfacţia unui răspuns. Bărbatul trecuse de mult să se apere, oricum cu cuvinte. Înaltul Mag a putut vedea la fel de multe în ochii întunecați ai omului uriaș – el renunțase cu mult timp în urmă la umanitate. Și propriul sentiment al locului său în ea. Nu a fost determinat să justifice ceea ce a făcut; nici un simț al decenței sau al onoarei nu l-a obligat pe bărbat să-și expună cazul. Doar un suflet care s-a predat complet renunță la noțiunile de mântuire. Ceva se întâmplase, odată, care a zdrobit credința lui Barathol, lăsând nestingherite căile trădării.

Cu toate acestea, acești oameni locali s-au apropiat de închinarea de-a dreptul în privința lor pentru Barathol Mehkar și asta era ceea ce L'oric nu putea înțelege.

Chiar și acum, când au știut adevărul, când au știut ce făcuse fierarul lor cu ani în urmă, au sfidat așteptările Înaltului Mag. Era nedumerit, simțindu-se ciudat de neajutorat.

Apoi, din nou, recunoaște, L'oric, nu ai reușit niciodată să aduni adepți, oricât de nobilă ar fi cauza ta. Oh, erau aliați aici, adăugându-și vocile la propria lui indignare față de indiferența îngrozitoare a Scillarei față de copilul ei, dar știa destul de bine că o astfel de unitate era, în cele din urmă, tranzitorie și efemeră. S-ar putea ca toți să condamne poziția Scillarei, dar nu ar face nimic în privința asta; într-adevăr, toți, cu excepția Nulliss, ajunseseră deja să accepte faptul că copilul urma să fie trecut în mâinile a două femei pe nume ambele Jessa.

Acolo, problema rezolvată. Dar, în adevăr, nu este altceva decât o crimă acomodată.

Demonul Greyfrog a mers lângă el și s-a așezat cu burta în jos în praful străzii. Patru ochi clipind leneș, nu a oferit nimic din gândurile sale, dar o șoaptă inefabilă de compasiune a calmat tumultul interior al lui L'oric.

Înaltul Mag a oftat. — Știu, prietene. Dacă aș putea să învăț să trec pur și simplu printr-un loc, să nu țin cont de toate ofensele împotriva naturii, atât mici cât și mari. Acest lucru vine, bănuiesc, de eșecuri succesive. În Raraku, în Kurald Liosan, cu Felisin Younger, zei mai jos, ce listă deprimantă. Și tu, Greyfrog, și eu te-am eșuat...

— Modesta relevanță, spuse demonul. — Ți-aș spune o poveste, frate.

La începutul istoriei clanului, cu multe secole în trecut, a apărut, ca o suflare de gaz din adânc, un nou cult. Ales ca zeu reprezentativ a fost cel mai îndepărtat, cel mai îndepărtat dintre zei dintre panteon. Un zeu care era, într-adevăr, indiferent clanurilor de genul meu. Un zeu care nu vorbea nimic niciunui muritor, care nu a intervenit niciodată în treburile muritorilor. Morbid. Liderii cultului s-au proclamat vocea acelui zeu. Ei au notat legi, interdicții, atribuții, ispășiri, blasfemii, pedepse pentru neconformitate, pentru dispute și derivații. Acesta nu a fost decât un zvon, spuneau detaliile menținute într-o vagă fugă, până când cultul a atins dominația și, cu dominație, puterea absolută.

— O aplicare groaznică, crime teribile comise în numele zeului tăcut. Liderii au venit și au plecat, fiecare răsucind în continuare cuvintele deja răsucite de ambiția lumească și zelul pentru unitate. Piscine întregi au fost otrăvite. Altele s-au scurs și nămolurile s-au însămânțat cu sare. Ouăle au fost zdrobite. Mame dezmembrate. Iar poporul nostru a fost cufundat într-un paradis al fricii, legile au făcut vădite și au vărsat sânge lacrimile nevoii. Regret fals cu o strălucire înfiorătoare în ochiul central. Nu a așteptat nicio alinare și fiecare generație a suferit mai mult decât ultima.

L'oric studia demonul de lângă el. 'Ce s-a întâmplat?'

„Șapte mari războinici din șapte clanuri au pornit să-l găsească pe Dumnezeul Tăcut, au pornit să vadă singuri dacă acest zeu a binecuvântat într-adevăr tot ce s-a întâmplat în numele său”.

— Și l-au găsit pe zeul tăcut?

— Da și, de asemenea, au găsit motivul tăcerii. Zeul era mort. Murise cu prima picătură de sânge vărsată în numele său.

— Înțeleg, și care este relevanța acestei povești a ta, oricât de modestă?

— Poate asta. Existența multor zei transmite adevărata complexitate a vieții muritorilor. În schimb, afirmarea unui singur zeu duce la o negare a complexității și încurajează nevoia de a face lumea simplă. Nu vina zeului, ci o crimă comisă de credincioșii săi.

„Dacă unui zeu nu-i place ceea ce se face în numele său, atunci ar trebui să acționeze.”

„Totuși, dacă fiecare crimă comisă în numele său o slăbește... foarte curând, cred, nu mai are nicio putere și deci nu poate acționa și, în cele din urmă, moare”.

— Vii dintr-o lume ciudată, Greyfrog.

'Da.'

— Mi se pare cea mai tulburătoare povestea ta.

'Da.'

— Trebuie să facem o călătorie lungă acum, Greyfrog.

— Sunt gata, frate.

— În lumea pe care o cunosc, spuse L'oric, mulți zei se hrănesc cu sânge.

— La fel ca mulți muritori.

Înaltul Mag dădu din cap. — Ți-ai spus la revedere, Greyfrog?

'Eu am.'

— Atunci hai să părăsim acest loc.

****

Filiada a apărut la intrarea în fierărie, atrăgând atenția lui Barathol. Fierarul a dat încă două pompe de burduf care alimenta forja, apoi și-a scos mănușile groase de piele și i-a făcut cu mâna tânărului.

— Înaltul Mag, spuse Filiad, a plecat. Cu broasca aceea uriașă. L-am văzut, o gaură care se deschidea în aer. Din el s-a revărsat o lumină galbenă orbitoare și pur și simplu au dispărut înăuntrul ei și apoi gaura a dispărut!

Barathol a scotocit printr-o colecție de bare negre de fier până când a găsit una care arăta potrivită pentru sarcina pe care o avea în minte. L-a pus pe nicovală. — Și-a lăsat în urmă calul?

'Ce? Nu, el a condus-o prin frâiele.

'Pacat.'

'Ce facem acum?' întrebă Filiad.

'Despre ce?'

— Ei bine, totul, cred.

— Du-te acasă, Filiad.

'Într-adevăr? Oh. În regulă. Cred. Ne vedem mai tarziu atunci.'

— Fără îndoială, spuse Barathol, desenând încă o dată pe mănuși.

După ce Filiad a plecat, fierarul a luat bara de fier cu un set de clești și a băgat metalul în forjă, pompând cu un singur picior pe burduful podelei. Cu patru luni în urmă, folosise ultimul tezaur furat de monede Aren pe un transport imens de cărbune; mai era suficient pentru această sarcină finală.

T'lan Imass. Nimic în afară de piele osoasă și piele. Rapid și mortal, stăpâni ai ambuscadă. Barathol se gândea de zile întregi la problema pe care o reprezentau, la conceperea unui mijloc de a le rezolva.

Căci bănuia că se va întâlni din nou cu ticăloșii.

Securea lui era suficient de grea pentru a face pagube, dacă lovea suficient de puternic. Totuși, acele săbii de piatră erau lungi, înguste până la un punct pentru a fi întinse. Dacă ar fi rămas în afara lui...

La toate acestea, a crezut că a găsit o soluție.

A mai pompat puțin, până când a fost mulțumit de miezul încins alb din inima forjei și a privit cum bara de fier căpăta o strălucire de heruvică.

****

„Urmăm acum șarpele, care ne duce într-o tabără de adunare de pe malul unui lac de cereale negre, dincolo de care traversăm stânca plată timp de două zile, până la o altă tabără de adunare, cea mai nordică, pentru că tot ce se află dincolo de ea este atât curgătoare cât şi negăsită.'

Samar Dev studie linia alungită și sinuoasă de bolovani de pe marginea rocii de bază de mai jos și din stânga lor. Piei de lichen cenușiu și verde, pâlcuri de mușchi verde prăfuit scheletic, împânzite cu flori roșii, înconjurând fiecare piatră și, dincolo de asta, verdeața mai profundă a unui alt fel de mușchi, moale și îmbibat. Pe poteca pe care au mers, roca de bază era curățată, granitul roz și crud, cu straturi care se desprind de margini în plăci mari și plate. Ici și colo, lichen negru cu textura pielii de rechin s-a revărsat din fisuri și vene. Ea a văzut un coarne de căprioară întinsă aruncată dintr-un sezon de rut din trecut, cu vârfurile dinților roate de rozătoare și i-a amintit că, în lumea naturală, nimic nu se irosește.

Cufundările în pământul înalt țineau arborele de molid negru, la fel de mulți morți ca și vii, în timp ce în secțiunile mai expuse ale rocii de bază ienupărul joasă formau insule înalte până la genunchi, răspândind ramuri peste piatră, fiecare insulă mărginită de arbuști de afin și de iarnă. Jackpines stăteau ca niște santinele singuratice în vârful unor înălțimi în stânca amorfă, ciudat de pliată.

Aspru și interzis, acesta era un peisaj care nu avea să cedeze niciodată dominației umane. Se simțea străvechi în moduri care nu se potriveau de niciun loc pe care Samar Dev îl mai văzuse, nici măcar de pustiul Jhag Odhan. Se spunea că sub orice fel de suprafață de pe această lume, fie că este nisip sau mare, câmpie inundabilă sau pădure, era stâncă solidă, răsucită și pliată de presiuni nevăzute. Dar aici, toate celelalte suprafețe posibile fuseseră curățate, expunând însuși mușchiul venos.

Acest teren i se potrivea lui Karsa Orlong. Un războinic curățat de toate capcanele civile, un lucru de mușchi și voință și presiuni ascunse. În timp ce, în contrast ciudat, Anibarul, Boatfinder, părea un intrus, aproape un parazit, fiecare mișcare a lui furtivă și ciudat încărcată de vinovăție. Din acest loc spart, cu piele de stâncă, de copaci și lacuri cu apă limpede, Boatfinder și oamenii lui au luat cereale negre și piei de animale; au luat scoarță de mesteacăn și stuf pentru a face coșuri și plase. Nu suficient pentru a cicatrici acest peisaj, nu suficient pentru a revendica cucerirea.

Cât despre ea, ea s-a trezit să privească împrejurimile ei în termeni de copaci lăsați nerecolți, de lacuri încă bogate în pești, de modalități mai eficiente de a strânge boabele alungite, de culoarea noroiului, din stufurile de puțin adâncime - așa-numitele negre. cereale care trebuiau scăpate de tulpini, adunate în golul bărcilor lungi și înguste pe care le folosea Anibar, bătute cu bețe printre pânze și păianjeni învârtiți și zgomotul muștelor-tigru. Se putea gândi doar la resurse și la cele mai bune mijloace de a le exploata. Se simțea din ce în ce mai puțin ca o virtute pe zi ce trece.

Au continuat de-a lungul potecă, Boatfinder în frunte, urmat de Karsa, care și-a condus calul de frâiele, lăsându-l pe Samar Dev cu privirea asupra crupului și a coadei care zvâcneau animalul. O dor picioarele, fiecare pas pe piatra tare reverberându-i în coloana vertebrală – trebuia să existe o modalitate de a umple astfel de impacturi, își spuse

ea, poate un fel de tehnologie multistratificată pentru tălpi de cizme – ar trebui să se gândească la asta.

Și muștele astea care mușcă – Boatfinder tăiase ramuri de ienupăr, trecându-le printr-o basma, astfel încât tulpinile verzi să-i atârnă în fața frunții și în josul gâtului. Probabil că a funcționat, deși bărbatul părea ridicol. Ea se gândea să-și abandoneze vanitatea și să urmeze exemplul, dar avea să mai reziste ceva timp.

Karsa Orlong a întreprins această călătorie acum ca și cum ar fi devenit un fel de căutare. Condus de nevoia de a judeca, asupra oricui a ales, indiferent de circumstanțe. Începuse să înțeleagă cât de înfricoșător putea fi acest sălbatic și cum îi hrănea propria ei fascinație crescândă față de el. Ea a crezut pe jumătate că acest bărbat ar putea tăia o fâșie printr-un întreg panteon de zei.

O scufundare în potecă i-a adus pe un pământ cu mușchi, prin care ramuri rupte ridicau degetele gri zimțate. În dreapta era un stejar de tufă des, răsucit, vechi de secole și stricat de fulgere; toți copacii mai mici care începuseră să crească în jurul lui erau morți, de parcă santinelul bătut ar fi emanat o otravă beligerantă. În stânga se afla peretele de pământ al rădăcinilor unui pin răsturnat, vertical și la fel de înalt ca Karsa, care se ridica dintr-un bazin de apă neagră.

Havok s-a oprit brusc și Samar Dev a auzit un mormăit de la Karsa Orlong. Ea a ocolit calul Jhag până când a putut vedea clar peretele acela de rădăcini răsucite. În care era prins un cadavru ofilit, carnea încrețită și înnegrită, membrele întinse, gâtul la vedere, dar a capului se vedea doar linia maxilarului inferior. Zona pieptului părea să fi explodat, spațiul gol ajungând până în inima copacului uriaș. Boatfinder stătea vizavi, cu mâna stângă înscriind gesturi în aer.

„Acest lucru s-a răsturnat, dar recent”, a spus Karsa Orlong. „Totuși, acest corp, a fost acolo de mult timp, vezi cum apa neagră care s-a adunat cândva în jurul rădăcinilor și-a pătat pielea. Samar Dev, spuse el, îndreptându-se spre ea, are o gaură în piept – cum a ajuns să fie așa ceva?

Ea clătină din cap. — Nici măcar nu pot determina ce fel de creatură este aceasta.

— Jaghut, răspunse Toblakai. — Am mai văzut ceva asemănător. Carnea devine lemn, dar spiritul rămâne viu în interior...

— Vrei să spui că chestia asta este încă în viață?

„Nu știu – la urma urmei, copacul s-a prăbușit și deci moare...”

— Moartea nu este sigură, interveni Boatfinder, cu ochii mari de groază superstițioasă. — Adesea, copacul ajunge din nou spre cer. Dar acest locuitor, atât de teribil de închis, nu poate fi în viață. Nu are inima. Nu are cap.

Samar Dev se apropie pentru a examina pieptul scufundat al corpului. După un timp, se dădu înapoi, neliniștită de ceva ce nu putea defini. '

Oasele de sub carne au continuat să crească, a spus ea, dar nu ca os. Lemn. Vrăjitoria îi aparține lui D'riss, bănuiesc. Boatfinder, câți ani ai judeca acest copac?

— Timp înghețat, poate treizeci de generații. De când a căzut, șapte zile, nu mai mult. Și, este împins peste.

— Miros ceva, spuse Karsa Orlong, dându-i frâiele lui Boatfinder.

Samar Dev îl privi pe uriașul războinic mergând înainte, în sus pe versantul opus al depresiunii, oprindu-se pe vârful bazolitului. Își desfăcu încet sabia de piatră.

Și acum și ea prinse în aer o ușoară acru, miros de moarte. Și-a făcut drum de lângă Karsa.

Dincolo de cupola de stâncă, poteca cobora rapid în jos pentru a se desprinde pe marginea unui mic lac mlaștinos. Într-o parte, pe un raft ușor deasupra liniei țărmului, era o poiană în care se aflau rămășițele unei tabere aspre – trei structuri rotunde, încadrate de puieți și cu pereți de piele. Doi erau pe jumătate arse, al treilea doborât într-o masă de lemn spart și piele de cătim ruptă. Ea a numărat șase cadavre care zăceau nemișcate ici și colo, în și în jurul taberei, unul cu fața în jos, trunchiul, umerii și capul în apă, părul lung curgând ca algele decolorate. Trei canoe formau un rând pe partea cealaltă a potecii, cu coaja lor înăuntru.

Boatfinder s-a alăturat ei și Karsa în creștere. Un mic sunet ascuțit se ridică din el.

Karsa a luat conducerea pe potecă. După un moment, Samar Dev îl urmă.

— Stai înapoi din tabără, îi spuse Karsa. — Trebuie să citesc piesele.

Ea îl privi trecând de la o formă nemișcată la alta, ochii lui scanând pământul zdrobit, locurile în care humusul fusese dat deoparte. S-a dus la vatră și și-a trecut degetele prin cenușă și cărbuni, până la pământul pătat de dedesubt. Undeva pe lacul de dincolo, strigă un loan, strigătul său jalnic și bântuitor. Lumina devenise oțel,

soarele acum în spatele liniei pădurii dinspre vest. Pe înălțimea de deasupra potecă, liniștea lui Boatfinder a crescut.

— Spune-i să tacă, spuse Karsa mârâind.

„Nu cred că pot face asta”, a răspuns ea. — Lasă-i durerea lui.

— Durerea lui va fi în curând a noastră.

— Ți-e teamă de acest dușman nevăzut, Karsa Orlong?

Se îndreptă de unde examinase canoele grozave. „O fiară cu patru picioare a trecut recent pe aici – una mare. A adunat unul dintre cadavre... dar nu cred că a mers departe.

— Atunci ne-a auzit deja, spuse Samar Dev. — Ce este, un urs?

Boatfinder spusese că urșii negri au folosit aceleași trasee ca și Anibarul și le-a arătat răpițile pe potecă. El explicase că nu sunt periculoși, în mod normal. Totuși, creaturile sălbatice au fost mereu imprevizibile și, dacă cineva ar fi dat peste aceste corpuri, ar putea foarte bine să vadă locul uciderii ca pe al său.

'Un urs? Poate, Samar Dev. Cum ar fi genul din țara mea natală, un locuitor în peșteri și pe picioarele din spate, iar pe jumătate cât un Teblor.

Dar acesta este încă diferit, pentru că labele lui sunt învelite în solzi.

— Cântare?

— Și consider că ar cântări mai mult de patru războinici adulți ai Teblorului. El a privit-o. — O creatură formidabilă.

— Boatfinder nu a spus nimic despre astfel de fiare din pădure.

— Nu este singurul intrus, spuse Toblakai. — Acești anibari au fost uciși cu sulițe și lame curbate. Au fost apoi dezbrăcați de toate ornamentele, armele și uneltele. Printre ei era un copil, dar a fost târât. Ucigașii veneau de pe lac, în bărci lungi cu chilă de lemn. Cel puțin zece adulți, doi dintre ei purtând un fel de cizme, deși modelul călcâiului este necunoscut. Ceilalți purtau mocasini din benzi cusute, fiecare suprapus pe o parte.

— Se suprapun? Ridged – asta ar îmbunătăți achiziția, cred.

— Samar Dev, știu cine sunt acești intruși.

— Prietenii tăi vechi?

„Nu am vorbit despre prietenie la acea vreme. Sună-l pe Boatfinder, am întrebări pentru el...

Propoziţia era neterminată. Samar Dev s-a uitat în sus și l-a găsit pe Karsa stând nemișcat, cu privirea pe copacii dincolo de cele trei canoe.

Ea s-a întors și a văzut o formă uriașă împingându-și fruntea departe de puieții îndoiți. Un cap enorm, solz, ridicat de pe umerii abrupti, cu ochii ațintiți asupra Toblakai.

Care și-a ridicat sabia de piatră într-o strânsoare cu două mâini, apoi a sărit înainte.

Vuietul fiarei uriașe s-a terminat într-un țipăit ascuțit, în timp ce năvăli – înapoi, în desiș. Lovitură bruscă, lovituri puternice. Karsa se aruncă în tribună, urmărind.

Samar Dev a descoperit că își ținea pumnalul în mâna dreaptă, cu degetele albe.

Zgomotele izbucnite deveneau mai îndepărtate, la fel ca țipetele frenetice ale ursului solz.

Se întoarse la zgârieturi de pe pantă și îl privi pe Boatfinder coborând să se ghemuiască lângă ea. Buzele lui se mișcau în rugăciuni tăcute, cu ochii pe gaura spartă din arborele de copaci.

Samar își înveli pumnalul și și-a încrucișat brațele. — Ce-i cu el și cu monștrii? a cerut ea.

Boatfinder se aşeză în mulciul umed, începu să se legăne înainte şi înapoi.

****

Samar Dev tocmai își termina a doua înmormântare când Karsa Orlong s-a întors. Se îndreptă spre vatra pe care ea o aprinsese mai devreme și lângă care stătea Boatfinder cocoșat și îmbrăcat în blănuri, scoțând un geamăt scăzut de tristețe insolubilă. Toblakai și-a lăsat sabia jos.

— L-ai omorât? ea a intrebat. — I-ai tăiat labele, i-ai jupuit de viu, i-ai adăugat urechile la centură și i-ai zdrobit pieptul cu îmbrățișarea ta?

— A scăpat, spuse el într-un mormăit.

— Probabil până acum la jumătatea drumului până la Ehrlitan.

— Nu, îi este foame. Se va întoarce, dar nu înainte să trecem mai departe.

Făcu un semn către trupurile rămase. „Nu are rost – le va dezgropa”.

— E foame, ai spus.

„Moarte de foame. Nu este din lumea asta. Și acest pământ de aici, oferă puțin – fiarei s-ar descurca mai bine pe câmpiile din sud.

— Harta numește asta Munții Olphara. Multe lacuri sunt marcate și cred că cel mic din fața noastră este unit cu altele, mai la nord, de un râu.

— Aceștia nu sunt munți.

— Au fost cândva, milenii trecute. Au fost uzate. Ne aflăm la o altitudine mult mai mare decât eram chiar la sud de aici.

— Nimic nu poate roade munții până la niște cioturi, vrăjitoare.

'Cu toate acestea. Ar trebui să vedem dacă putem repara aceste canoe – ar fi mult mai ușor...

— Nu voi abandona Havok.

— Atunci nu vom ajunge niciodată din urmă cu cariera noastră, Karsa Orlong.

— Ei nu fug. Ei explorează. In cautarea.'

'Pentru ce?'

Toblakai nu a răspuns.

Samar Dev și-a șters murdăria de pe mâini, apoi a mers spre vatră. '

Cred că această vânătoare la care ne aflăm este o greșeală. Anibarul ar trebui să fugă pur și simplu, să părăsească acest pământ stricat, cel puțin până când intrușii vor pleca.

— Ești o femeie ciudată, a spus Karsa. „Tu ai vrut să explorezi acest pământ, dar te vei simți neputincios de el.”

Ea a inceput. 'De ce spui asta?'

— Aici, trebuie să fii ca un animal. În trecere, liniște, căci acesta este un loc care cedează puțin și vorbește în tăcere. De trei ori în călătoria noastră am fost urmăriți de un urs, tăcut ca o fantomă pe această rocă.

Traversând și re-traversând poteca noastră. Ai crede că o fiară atât de mare ar fi ușor de văzut, dar nu este. Există prevestiri aici, Samar Dev, mai multe decât am văzut până acum în orice loc, chiar și în țara mea natală.

Soimii se rotesc deasupra capului. Bufnițele ne privesc trecând din golurile copacilor morți.

Spune-mi, vrăjitoare, ce se întâmplă cu luna?

Ea se uită în foc. 'Nu știu. Se pare că se despart.

sfărâmare. Nu există nicio înregistrare despre așa ceva să se fi întâmplat înainte, nici felul în care a crescut, nici coroana ciudată care o înconjoară. Ea clătină din cap. „Dacă este un prevestitor, este unul pe care toată lumea îl poate vedea”.

„Oamenii din deșert cred că zeii locuiesc acolo. Poate că duc război între ei.

— Prostii superstiţioase, spuse ea. „Luna este copilul acestei lumi, ultimul copil, căci au fost și alții, cândva. Ea a ezitat. „Se poate ca doi să se fi ciocnit, dar este greu de sigur – ceilalți nu au fost niciodată foarte vizibili, chiar și în cele mai bune momente. Întunecat, pătat, îndepărtat, mereu în umbra aruncată de această lume, sau cea a celei mai mari luni – cea pe care o vedem cel mai clar. În ultimul timp, a fost mult praf în aer.

— Pe cer sunt mai multe spade de foc, spuse Karsa. „Chiar înainte de zori, s-ar putea să vezi zece în intervalul de trei respirații, fiecare răsturnând prin întuneric. In fiecare noapte.'

— S-ar putea să aflăm mai multe când ajungem la coastă, pentru că mareele se vor fi schimbat.

— S-a schimbat, cum?

„Respirația lunii”, a răspuns ea. „Putem măsura acea respirație... în fluxul și refluxul mareelor. Așa sunt legile existenței.

Toblakai pufni. „Legile sunt încălcate. Existența nu ține de legi.

Existența este ceea ce persistă, iar a persista înseamnă a lupta. În cele din urmă, lupta eșuează. Scoatea fâșii de carne afumată de bhederin din pachet. — Aceasta este singura lege demnă de acest nume.

Ea l-a studiat. — Asta cred Teblorii?

Și-a dezvăluit dinții. „Într-o zi mă voi întoarce la poporul meu. Și voi sfărâma tot ceea ce cred ei. Și îi voi spune tatălui meu: "Iartă-mă. Ai avut dreptate să nu crezi. Ai avut dreptate să disprețuiești legile care ne-au înlănțuit." Și bunicului meu, nu voi spune nimic.

— Ai o soţie în tribul tău?

— Am victime, nu am soţii.

O recunoaștere brutală, reflectă ea. — Intenționezi reparații, Karsa Orlong?

— Asta ar fi văzut ca o slăbiciune.

— Atunci lanțurile te mai leagă.

— Era o aşezare Nathii, lângă un lac, unde Nathii făcuseră sclavi ai poporului meu. În fiecare noapte, după ce

trăgeau plasele pe lac, acei sclavi erau încătuși într-un singur lanț. Nici un singur Teblor atât de legat nu ar putea rupe lanțul. Împreună, forțele și voința lor combinate, niciun lanț nu i-ar fi putut ține.

„Deci, pentru toate pretențiile tale de a te întoarce la poporul tău și de a distruge tot ceea ce cred ei, vei avea, într-adevăr, nevoie de ajutorul lor pentru a gestiona așa ceva. Se pare că nu doar tatăl tău ai nevoie de iertare, Karsa Orlong.

— Voi lua ceea ce am nevoie, vrăjitoare.

— Ai fost unul dintre acei sclavi din satul de pescari Nathii?

'Pentru un timp.'

— Și, pentru a scăpa – și clar că ai scăpat – ai ajuns să ai nevoie de ajutorul colegului tău Teblor. Ea a dat din cap. — Pot să văd cum asta ți-ar putea roade sufletul.

El a privit-o. — Ești cu adevărat deștept, Samar Dev, să descoperi cum toate lucrurile se potrivesc atât de bine la locul lor.

„Am studiat îndelungat natura umană, motivațiile care ne ghidează, adevărurile care ne bântuie. Nu cred că voi, Teblor, sunteți mult diferit de noi în astfel de lucruri.

— Dacă, desigur, nu începi cu o iluzie – una care să se potrivească concluziei pe care ai căutat-o de la început.

„Încerc să nu presupun veridicitate”, a răspuns ea.

'Într-adevar.' I-a întins o fâșie de carne.

Ea și-a încrucișat brațele, refuzând pentru moment oferta. — Sugerezi că am făcut o presupunere, una eronată, așa că, deși pretind că te înțeleg, în adevăr nu înțeleg nimic. Un argument convenabil, dar nu foarte convingător, cu excepția cazului în care vă interesează să fiți concret.

„Eu sunt Karsa Orlong. Știu măsura fiecărui pas pe care l-am făcut de când am devenit prima dată războinic. Satisfacția ta de sine nu mă jignește, vrăjitoare.

— Sălbaticul mă patronează acum! Zei de jos!'

A oferit din nou carnea. — Mănâncă, Samar Dev, ca nu cumva să devii prea slab pentru indignare.

Ea se uită la el, apoi acceptă fâșia de bhederin. — Karsa Orlong, oamenii tăi trăiesc cu o lipsă de sofisticare asemănătoare cu ăștia Anibar de aici. Este clar că, cândva, cetăţenii marilor civilizaţii din Şapte Oraşe trăiau într-o stare asemănătoare de simplitate şi ignoranţă neclintită, bântuiţi de prevestiri şi fugind de nepătruns. Și, fără îndoială, am născocit și noi sisteme de credințe elaborate, ciudate și ridicole, pentru a justifica toate acele necesități

și restricții impuse nouă de lupta pentru supraviețuire. Din fericire, însă, am lăsat toate acestea în urmă. Am descoperit gloria civilizației – iar tu, Teblor, rămâi nemișcat de mândria ta deplasată, susținându-ți ignoranța despre o asemenea glorie ca pe o virtute. Și așa încă nu înțelegi marele dar al civilizației...

— Înțeleg bine, a răspuns Karsa Orlong în jurul unei guri de carne. „Sălbaticul intră în civilizație prin îmbunătățiri...”

'Da!'

„Îmbunătățiri în modul și eficiența uciderii oamenilor”.

'Stai așa-'

„Îmbunătățiri ale regulilor inatacabile ale degradarii și mizeriei”.

'Karsa-'

„Îmbunătățiri în moduri de a umili, de a impune suferință și de a justifica măcelărirea acelor sălbatici prea proști și prea încrezători pentru a rezista la ceea ce considerați inevitabil. Și anume dispariția lor. Între tine și mine, Samar Dev, adăugă el înghițind, de cine ar trebui să se teamă mai mult Anibarul?

— Nu știu, spuse ea printre dinți strânși. — De ce nu-l întrebăm?

Boatfinder și-a ridicat capul și l-a studiat pe Samar Dev cu ochi cu glugă. — În timpul înghețat, spuse el cu voce joasă, Iskar Jarak a vorbit despre Negăsit.

— Iskar Jarak nu era un zeu, Boatfinder. Era un muritor, cu o mână de cuvinte înțelepte – este ușor să emiti avertismente. De fapt, să stai prin preajmă pentru a te ajuta să te pregătești pentru ei este cu totul altceva!

— Iskar Jarak ne-a dat secretele, Samar Dev, și așa ne-am pregătit în timpul înghețat, și ne-am pregătit acum și ne vom pregăti în Negăsit.

Karsa lătră în râs. — Mi-ar fi plăcut să fi călătorit aici cu Iskar Jarak. Am găsi puține pentru a ne certa, cred.

— Asta primesc, mormăi Samar Dev, în compania barbarilor.

Tonul Toblakai s-a schimbat brusc: „Intrușii care au venit aici, vrăjitoare, se cred civilizați. Și așa îl ucid pe Anibar.

De ce? Pentru că pot. Nu caută alt motiv. Lor le vor răspunde Samar Dev, Karsa Orlong. Acest sălbatic nu este prost, nu are încredere și, prin sufletele sabiei mele, voi da un răspuns.

Deodată, sosise noaptea și acolo, în acea pădure tăcută, era frig.

De undeva departe spre vest, urletul lupilor a crescut, iar Samar Dev a văzut-o pe Karsa Orlong zâmbind.

****

Odată, cu mult timp în urmă, Mappo Runt stătuse alături de alți o mie de războinici Trell. Depășind creasta Orstanz, cu vedere la Valea Bayen Eckar, numită așa pentru râul de mică adâncime, pietros, care curgea spre nord, către o mare îndepărtată, mitică - mitică cel puțin pentru Trell, dintre care niciunul nu a călătorit vreodată atât de departe de stepele și câmpiile natale. . Așezată pe versantul opus și în jos, pe malul vestic al râului, la o distanță de o mie cinci sute de pași, era armata Nemil, comandată în acele vremuri de un general de temut, Saylan'mathas.

Atâția dintre Trell căzuseră deja, nu în luptă, ci în slăbiciunea vieții așezate în jurul posturilor de comercianți, a forțelor și a așezărilor care făceau acum din ținuturile de graniță o noțiune neclară, efemeră și puțin mai mult. Mappo însuși fugise dintr-o astfel de așezare, găsindu-și refugiu printre clanurile de deal încă beligerante.

O mie de războinici Trell, care se confruntă cu o armată de opt ori mai mare decât numărul lor.

Budugan, topor și sabie ciocănind roți de scuturi, un cântec al făgăduinței morții care se ridică din gâtlejul lor, un sunet ca un tunet de pământ care se rostogolește în vale, unde păsările zburau jos și ciudat de frenetice, de parcă îngrozite ar fi uitat sanctuarul cerului deasupra capului, în loc să se învârte și să se învârtească între copacii cu frunze cenușii strânși aproape de râu de ambele părți, părând că roiesc printre desișuri și arbuști.

Pe cealaltă parte a văii, unități de soldați s-au deplasat într-o prezentare mereu schimbătoare: unități de arcași, de praștii, de infanterie cu știuci și mult temuții catafracți Nemil – grele în armură deasupra cailor masivi, scuturi rotunde la îndemână, deși lor. lăncile rămaseră în repaus în niște etrieri, în timp ce se îndreptau la trap spre aripile îndepărtate, făcându-și lămurit intenția de a flanca odată ce

soldații de infanterie și războinicii Trell s-au angajat pe deplin în bazinul văii.

Bayen Eckar, râul, nu era nicio barieră, abia până la genunchi. Catafractele ar trece nestingherite. Saylan'mathas era vizibil, montat cu suporturi de flancare, traversând creasta îndepărtată. Bannerele curgeau deasupra teribilului comandant, serpentine în mătase neagră împodobită cu aur, ca niște bucăți ale Abisului care se zguduiau prin aer însuși.

Pe măsură ce trenul se prezenta de-a lungul întregii creste, armele se ridicau în semn de salut, dar niciun strigăt nu se ridica spre cer, pentru că nu așa era obiceiul armatei alese de mână a acestui om. Acea tăcere era de rău augur, criminală, înspăimântătoare.

Din stepele Trellish, conducând această armată sfidătoare de războinici, venise un bătrân pe nume Trynigarr, la aceasta, prima lui bătălie. Un bătrân pentru care titlul de onoare a fost pătat de batjocură, căci acesta era un bătrân al cărui izvor de înțelepciune și sfaturi părea demult secat; un bătrân care spunea puțin. Tăcut și vigilent, este Trynigarr, ca un șoim. O observație urmată de un rânjet negeneros sau mai rău de un lătrat de râs.

El conducea acum în virtutea sobrietății, pentru că ceilalți trei bătrâni luaseră cu toții cu cinci nopți înainte cactusul Jegurra plângând, fiecare mărgele transpirată pe o lamă înțepătoare de trei zile de saturație forțată într-un amestec de apă și Cele opt condimente, acesta din urmă. un amestec șamanist despre care se spune că reține vocea și viziunile zeilor pământești; totuși, de data aceasta, băutura dispăruse, un detaliu neobservat – șanțul săpat în jurul bolțului cactusului capturase și înecase din neatenție un păianjen veninos cunoscut sub numele de Antilope, iar adăugarea sucurilor sale toxice îi aruncase pe bătrâni într-o comă profundă. Una din care, s-a dovedit, nu se vor trezi niciodată.

Zeci de tineri războinici însângerați fuseseră dornici să preia comanda, dar vechile căi nu puteau fi lăsate deoparte. Într-adevăr, vechile căi ale Trell au fost în centrul acestui război însuși. Și așa porunca îi căzuse lui Trynigarr, atât de înțelept că nu are nimic de spus.

Bătrânul stătea acum în fața războinicilor, pe această creastă soartă, calm și tăcut, în timp ce studia inamicul prezentând un aliniament după altul, în timp ce cavaleria de flancare – la trei mii de pași sau mai departate de nord și sud – se învârtea în cele din urmă și începea coborârea.

la rau. Cinci unități fiecare, fiecare unitate o sută dintre soldații superbi, cu blindaje grele, acei soldați fiind născuți nobili, frați și tați și fii, fiice sălbatice și soții sălbatice; unul şi toţi legaţi de pofta de sânge care era modul de viaţă al lui Nemil.

Că existau familii întregi printre acele unități și că fiecare unitate era alcătuită în mare parte din familii extinse și condusă de un căpitan ales prin aclamație dintre ele, a făcut din ei cea mai de temut cavalerie la vest de Jhag Odhan.

În timp ce Trynigarr urmărea inamicul, tot așa și Mappo Runt urmărea liderul său de război.

Bătrânul nu a făcut nimic.

Catafracții au traversat râul și au ocupat stații orientate spre interior, după care au așteptat. Pe versantul chiar opus, soldații de picior au început marșul în jos, în timp ce luptatorii avansați traversau râul, urmați de infanterie medie și apoi grea, fiecare întărind capul de pod de avans pe această parte a râului.

Războinicii Trell strigau nemișcați, cu gâtlele crude și ceva asemănător fricii crescând în intervalele tot mai lungi de respirație trasă și pauze între bătăile armei pe scut. Nebunia lor de luptă se scădea și tot ceea ce reușise să-l îndepărteze – toate terorile muritoare și îndoielile pe care oricine nu se putea abține să nu le simtă la marginea bătăliei – se întorceau acum.

Capul de pod, văzându-se fără opoziție, s-a întins pentru a găzdui sosirea corpului principal al armatei pe partea de est a râului. Pe măsură ce se mișcau, căprioarele au explodat din acoperirea desișurilor și au alergat cu săgeți într-un loc și altul între armate.

Secole după secole, Trell au luptat vreodată în frenezia lor sălbatică.

Bătălie după bătălie, în împrejurări puțin diferite de aceasta, ar fi încărcat până acum, luând viteză pe pantă, fiecare războinic dornic să-i depășească pe ceilalți și să pretindă astfel gloria de obicei fatală de a fi primul care s-a apropiat de dușmanul urât. Masa avea să sosească ca o avalanșă, Trell-ii folosind pe deplin dimensiunea lor mai mare pentru a se izbi și a doborî liniile din față, pentru a sparge falanga și astfel să înceapă o zi de măcel.

Uneori reușise. De cele mai multe ori eșuase – o, impactul inițial le doborâse adesea din picioare rând pe rând de soldați inamici, trimisese uneori trupurile inamice în roată prin aer; și o dată, cu aproape trei sute de ani în

urmă, o astfel de încărcare dăduse o falangă întreagă în fund. Dar Nemilul învățase, iar acum unitățile înaintau cu stiuțele nivelate. O încărcare Trell s-ar scuipa pe acele puncte de fier mortale; pătratul inamic, antrenat pentru o mobilitate mai mare și acceptând mișcarea înapoi la fel de ușor ca înainte, ar absorbi pur și simplu coliziunea. Iar Trell-ul avea să se rupă sau să moară acolo unde stăteau blocați în colții știucilor Nemil.

Și astfel, cum Trell nu făcea nimic, încă fixat ca niște sperietoare smulse de vânt pe creastă, Saylan'mathas a reapărut pe încărcătorul său, de data aceasta în fața râului, cu privirea înclinată în sus, de parcă ar străpunge mintea neclintită a lui Trynigarr în timp ce traversa călare. frontul trupelor sale.

În mod clar, generalul era nemulțumit; deocamdată, pentru a se angaja cu Trell, va trebui să-și trimită infanteriei în sus, iar o astfel de poziție îi punea într-un dezavantaj pentru a îndeplini încărcătura care va veni cu siguranță atunci.

Nemulțumit, bănui Mappo, dar nu îngrijorat nejustificat. Falangele erau superb antrenate; puteau să împartă și să deschidă poteci drept în jos, în care știucile lor puteau să conducă Trell-ul, mânați așa cum ar fi războinicii de goana lor precipită. Totuși, cavaleria lui de flancare tocmai își pierduse o mare parte din eficiență, presupunând că i-a lăsat în posturile lor actuale, iar acum Mappo a văzut mesageri călare din alaiul generalului, unul în jos și altul în sus pe lungimea văii.

Catafractele urmau acum să urce panta pentru a lua aceeași creastă pe care o ocupa Trell și se vor îndrepta spre interior. Încărcările gemene i-ar forța pe Trell să-și întoarcă propriile flancuri. Nu că o astfel de mișcare ar ajuta prea mult, pentru că războinicii nu cunoșteau nicio tactică pentru a înfrunta o încărcătură de cavalerie.

De îndată ce catafracții și-au balansat monturile și și-au început ascensiunea, Trynigarr făcu un semn, fiecare mână în afară. Semnalul a fost transmis înapoi prin rânduri, în jos spre panta din spate a crestei, apoi spre exterior, spre nord și spre sud, către masele ascunse, îndepărtate, de războinici Trell, fiecare poziționat practic vizavi de cavaleria nebănuită de pe flancuri.

Acei războinici au început acum să urce spre creastă – aveau să ajungă la ea cu mult înaintea catafracților și a cailor lor de război împovărați cu armuri, dar nu s-au oprit pe vârf, ci au continuat peste el, pe versantul văii și la o

încărcare, în jos în soldații cai. Trell nu poate face față unei încărcări de cavalerie, dar ei pot încărca în cavalerie, cu condiția ca impulsul să fie al lor - așa cum ar fi în această zi.

Praful și zgomote îndepărtate ale măcelului, din tabăra de bagaje de la vest de râu, așa cum îi trimisese cei 1500 de Trell Trynigarr peste Bayen Eckar, acum trei zile, coborau asupra tabărei de aprovizionare ușor păzite.

Mesageri roiau în valea de dedesubt, iar Mappo văzu trenul generalului oprit, caii întorcându-se în toate direcțiile, ca și cum ar fi să se potrivească cu confuzia ofițerilor din jurul lui Saylan'mathas. Pe flancurile îndepărtate, Trell apăruse, scotând strigăte de război, peste creastă și își începeau curgerea mortală în jos, în nodul brusc confuz și agitat de călăreți.

Saylan'mathas, care cu câteva clipe mai devreme fusese blocat în mentalitatea atacatorului, s-a trezit schimbând poziţia, gândurile lui alungând toate noţiunile de sacrificare, concentrându-se acum pe necesitatea apărării. Și-a împărțit armata de soldați de infanterie, jumătăți de legiuni care se învârteau și se deplasau cu trap de câine spre flancurile mult prea îndepărtate, cu coarnele dornice să alerteze cavaleria că acum exista o cale de retragere. Elemente de cavalerie ușoară care rămăseseră de cealaltă parte a râului, gata să fie desprinse pentru a alerga în jos, fugind de Trell, generalul a trimis acum în galop înapoi spre tabăra de bagaje nevăzută, dar caii lor aveau o pantă abruptă de urcat. , iar înainte de a fi la jumătatea drumului, opt sute de Trell au apărut pe creastă, mânuind propriile lor stiuci, acestea din nou pe jumătate cât cele folosite de nemil. Luând poziție cu armele lungi așezate și înclinate pentru a se potrivi cu panta. Cavaleria ușoară a atins acea linie neuniformă și căutând deja să tresară înapoi. Caii scuipați s-au crescut și s-au prăbușit în jos, rupând picioarele cailor de sub ei. Soldații s-au învârtit din șeile lor, toate înaintarea acum dispărută, iar linia Trellish a început să mărșăluiască în mijlocul inamicului, dând moartea.

Generalul oprise înaintarea centrului său spre pantă, iar acum o reordonase într-o apărare cu patru laturi, stiucile o pădure sclipitoare, clătinându-se încet ca niște hackles pe vreo fiară încolțită.

Nemișcat, privind o vreme, Trynigarr, Înțelept în tăcere, întoarse acum pe jumătate capul, făcu un semn mic cu mâna dreaptă, iar cei o mie de Trell din spatele lui s-au

format în linii zdruncinate, creând căile prin care treceau coloanele arcașilor Trell.

Arcașii era o descriere slabă. Adevărat, erau niște războinici care purtau arcuri lungi recurbate, atât de rigide încât niciun om nu le putea trage, săgețile prea lungi și aproape de masa de sulițe, fâșiile de piele alungite și rigide. Alții, însă, țineau sulițe adevărate și atlatluri cântărite, în timp ce printre ei se aflau praștii, inclusiv cei cu prăștii și căruțe cu două roți în spatele fiecărui războinic, încărcați cu sacii mari și subțiri pe care îi aruncau în mijlocul inamicului, saci care clocoteau și se ondulau.

Șaisprezece sute de arcași, deci, multe dintre ele femei, care mai târziu au glumit că și-au golit iurtele pentru această bătălie. Înaintând pe pantă, chiar dacă războinicii inițiali, acum aliniați în coloane, se mișcau cu ei.

Jos, pentru a întâlni inima armatei Nemil.

Trynigarr mergea în mijlocul lor, nedistins dintr-o dată de orice alt războinic, fără vârsta lui. S-a terminat cu comanda, pentru moment. Fiecare element al planului său elaborat era acum angajat, rezultatul fiind lăsat pe seama curajului și ferocității tinerilor războinici și a liderilor lor de clan. Acest gest al lui Trynigarr a fost, într-adevăr, cea mai fină expresie a încrederii și siguranței posibile. Bătălia era aici, era acum, măsurată în creșterea și căderea armelor. Bătrânul făcuse tot ce putea pentru a vorbi despre punctele forte inerente ale Trellului, în timp ce le emasculează cu dibăcie pe cele ale lui Nemil și ale generalului lor lăudat. Și așa, sub păsările țipătoare și în vederea căprioarelor îngrozite încă alergând și sărind de-a lungul versanților văii, ziua și bătălia ei s-au glorificat în vărsarea sângelui.

Pe malul vestic al râului, arcașii Nemil, așezați cu fața atât spre est, cât și spre vest, au trimis din nou și din nou zboruri de săgeți mortale, puțurile coborând în țipete și zgomote de scuturi de lemn, până când războinicii care înaintau, tăiau ultima dintre ele. cavalerie ușoară, reformată sub focul rachetelor, apoi s-a închis la trap cu stiuțele lor, a căror primă atingere i-a spulberat pe arcași și pe slaba lor gardă de escarmători. Rândurile care se îndreptaseră spre est, trimițând săgeți peste piața Nemil în Trell, care marșau spre închidere, au fost acum lovite din spate și a avut loc o mare măcel.

Săgeți trell s-au arcuit pentru a ateriza în falange, arborii grei străpungând scutul și armura. Apoi i-au urmat sulițele pe măsură ce Trell-ul s-a apropiat, iar primele

rânduri ale Nemilului au devenit împodobite, poroase și zdruncinate pe măsură ce soldații se mișcau să ia locul celor căzuți. Topoarele de aruncare cu spalier i-au întâmpinat și, în cele din urmă, la mai puțin de douăzeci de pași între forțe, prăștiile de stâlp s-au învârtit deasupra Trell-ului aglomerat, sacii uriași se învârteau din ce în ce mai repede, apoi s-au eliberat, afară, navigând peste capetele primelor rânduri. lui Nemil, în jos, lovind capete de știucă, izbucnind, în afară, fiecare țeapă revărsând sute de scorpioni negri – și astfel femeile râdeau, spunând cum și-au golit iurtele pentru acest dar urâtului Nemil.

Mic, în schema lucrurilor, totuși, în acea zi, în acel moment, fusese o pietricică de prea mult în căruța de câmp al fermierului, iar axul se rupsese. Urlând panică, toată disciplina dispărând. Ghearele tari și reci ale scorpionilor... pe gât, alunecând în jos sub pieptar, manșetele mănușilor, în jos pe brațul scutului cu curele... și apoi înțepătura sălbatică, acidă, înțepând ca un colți, flăcării agoniei răsărind în exterior - aceasta a fost suficient, a fost mai mult decât suficient. Falanga părea să explodeze în fața ochilor lui Mappo, siluete alergând, țipând, zvârcolindu-se în dansuri sălbatice, arme și scuturi aruncate deoparte, cârmele smulse, armura dezbrăcată.

Săgețile și sulițele au sfâșiat masa zvâcnitoare, iar cei care au fugit de ea s-au întâlnit acum cu buzduganele, topoarele și săbiile care așteptau Trell.

Iar Mappo, împreună cu tovarășii săi războinici, toată frenezia alungată de ei, a adus moartea rece.

Marele general, Saylan'mathas, a murit în acea presă, călcat în picioare de propriii săi soldați. De ce descălecase să se întâlnească cu avansul Trell, nimeni nu putea explica; calul său fusese recuperat în timp ce se întorcea înapoi în tabăra de bagaje, cu frâiele încleștate în jurul cornului cu balamale ale șeii, cu etrierii răsturnați peste scaun.

Catafracții, acei temuți soldați-cai, născuți din sânge pur, fuseseră măcelăriți, la fel ca și semi-legiunile de soldați de infanterie care au sosit prea târziu pentru a face altceva decât să moară în mijlocul zguduirii, loviturii cailor și urletele nobililor răniți de moarte. .

Nemilul se uitase la o mie de războinici și credeau că acei Trell erau singurii prezenți. Spionii lor îi dăduseră greșeli de două ori, mai întâi printre triburile de deal, când zvonurile despre destrămarea alianței fuseseră deliberate dezlănțuite în fața vântului mereu șoaptă; apoi, în zilele și nopțile care au dus la bătălia de la Bayen Eckar, când

Trynigarr și-a trimis clanurile, fiecare cu o sarcină specifică și totul în conformitate cu locul unde avea să aibă loc bătălia, pentru că Trell cunoștea acest pământ, putea călătoresc fără greșeală în nopțile fără lună și s-ar putea ascunde practic nevăzut în mijlocul zgomoturilor și pliurilor acestor văi în timpul zilei.

Trynigarr, bătrânul care a condus prima sa luptă, avea să vină să lupte cu încă șase, de fiecare dată aruncând înapoi invadatorii Nemil, până când tratatul a fost semnat, care dă toate pretențiile umane asupra stepelor și dealurilor Trell, și bătrânul care vorbea atât de rar. avea să moară beat pe o alee ani mai târziu, la mult timp după ce ultimul clan se predase, alungat din ținuturile lor sălbatice de foametea care venea din sacrificarea susținută a turmelor de bhederin de către Nemil și cercetașii lor meștiți Trellish.

În acei ultimi ani, Mappo auzise, Trynigarr, cu limba slăbită de băutură, vorbise des, umplând aerul cu cuvinte neclare, fără sens și amintiri fragmentate. Atâtea cuvinte, nici unul înțelept, pentru a umple ceea ce fusese cândva cea mai înțeleaptă dintre tăceri.

La trei pași în spatele lui Mappo Runt, Iskaral Pust, Marele Preot și Magii declarați ai Casei Umbrei, și-au condus ciudatul catâr cu ochi negri și au vorbit fără încetare. Cuvintele lui au umplut aerul ca frunzele uscate într-un vânt constant și au avut toată semnificația și înțelesul acestora; punctat de suspinele mocasinilor și copitelor care se eliberează de noroiul de mlaștină doar pentru a se zgudui înapoi, de o palmă ocazională la o insectă care mușcă și de adulmecul din nasul care curge perpetuu al lui Pust.

Pentru Mappo îi era clar că ceea ce auzea erau gândurile Marelui Preot, monologul interior răvășit, fără direcție, al unui nebun, aruncat în aer cu o abandonare întâmplătoare. Și fiecare indiciu de geniu nu era decât o himeră, o potecă la fel de falsă ca cea pe care o parcurgeau acum – această presupusă scurtătură care amenința acum să-i înghită întregi, să-i tragă în jos în turba nesimțită, întunecată, care avea să fie pentru totdeauna indiferentă. la ochii lor nevăzători.

Crezuse că Iskaral Pust hotărâse să-și ia concediu, întorcându-se cu Mogora – dacă într-adevăr ea se întorsese și nu se zbate printre copacii fetiți și perdele de mușchi – la mănăstirea lor ascunsă din stâncă. Dar ceva încă neexplicat

îi schimbase părerea Marelui Preot și acest detaliu mai mult decât oricare altul îl stârnea pe Mappo.

Și-a dorit ca asta să fie o urmărire solitară. Icarium era responsabilitatea Trell, indiferent de ce afirmau cei fără nume. Nu era nimic drept în judecata lor – acei preoți l-au trădat de mai multe ori. Câștigaseră vrăjmășia veșnică a lui Mappo și poate că, într-o zi, avea să-și viziteze extremitatea nemulțumirii asupra lor.

Folosit cu durere și abuzat spiritual, Mappo descoperise în ei un focar pentru ura lui. Era gardianul lui Icarium. Prietenul său. Și era clar, de asemenea, că noul însoțitor al lui Jhag conducea cu graba febrilă a unui fugar, un bărbat știind bine că acum era vânat, știind că fusese un co-conspirator într-o vastă trădare. Și Mappo nu s-a lăsat.

Nici nu avea nevoie de ajutorul lui Iskaral Pust; de fapt, Mappo începuse să bănuiască că ajutorul Marelui Preot nu era chiar atât de onorabil pe cât părea. Traversând această mlaștină, de exemplu, o călătorie aparent de doar două zile, a insistat Pust, care i-ar duce pe coastă cu câteva zile înainte de ceea ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi mers pe poteca înaltă. Două zile erau acum cinci, fără sfârșit în vedere. Ceea ce Trell nu a putut înțelege, totuși, a fost posibila motivație pe care Iskaral – și, prin extensie, Casa Umbrei – ar putea avea pentru a-l întârzia.

Icarium era o armă pe care nici un muritor și nici un zeu nu putea risca să o folosească. Faptul că Cei Fără Nume credeau altfel era un indiciu atât al nebuniei, cât și al prostiei de-a dreptul. Nu cu mult timp în urmă, îi puseseră pe Mappo și Icarium pe calea către Tremorlor, o Casă Azath capabilă să-l închidă pe Icarium pentru veșnicie. O astfel de închisoare fusese planul lor și, oricât de mult i-a criticat Mappo și, în cele din urmă, le-a sfidat, el înțelesese, chiar și atunci, că avea sens. Această răsturnare bruscă, inexplicabilă, a întărit credința lui Trell că anticul cult și-a pierdut drumul sau a fost uzurpat de vreo facțiune rivală.

Un țipăit brusc de la Iskaral Pust – o umbră uriașă a alunecat peste cei doi călători, apoi a dispărut, chiar dacă Mappo își ridica privirea, cu ochii căutând printre ramurile cu barbă de mușchi ale copacilor uriași – nevăzând nimic, dar simțind încă trecerea unui vânt rece, care curge în urma... ceva. Trell s-a confruntat cu Marele Preot. 'Iskaral Pust, există enkar'al care trăiesc în această mlaștină?'

Ochii omul mic erau mari. Și-a lins buzele, adunând din neatenție rămășițele mânjite ale unui țânțar cu limba,

trăgând-o înăuntru. — Habar n-am, spuse el, apoi și-a șters nasul cu dosul mâinii, arătând ca un copil prins într-o crimă oribilă. — Ar trebui să ne întoarcem, Mappo Runt. Aceasta a fost o greșeală. Și-a înclinat capul. 'Mă crede? Cum să nu? Au trecut cinci zile!

Nu am traversat acest braț de mlaștină, acest cârcel spre nord, nu, am parcurs-o până la capăt! Enkar'al? Zei de jos, ei mănâncă oameni! A fost un enkar'al? Mi-aș dori! Dar o, nu. Doar daca. Repede, binecuvântat geniu, vino cu altceva de spus! S-a zgâriat miriștea albă de pe bărbie, apoi s-a luminat. — Mogora e de vină! A fost ideea ei! Toate acestea!' Mappo se uită în jur. Un braț nordic de mlaștină? Au tăiat spre vest pentru a-l găsi, primul indiciu că ceva nu era în regulă, dar Mappo nu gândise clar pe atunci. Nici măcar nu era sigur că ceața se ridicase din spiritul lui în timpul de atunci. Dar acum începu să simtă ceva, o mișcare a jarului, o sclipire de furie. S-a îndreptat spre dreapta, a pornit.

'Unde te duci?' întrebă Iskaral, grăbindu-se să-l ajungă din urmă, catârul brajind o plângere.

Trell nu s-a obosit să răspundă. Se lupta cu dorința de a strânge gâtul slăbit al micuțului.

La scurt timp mai târziu, pământul s-a înălțat perceptibil, devenind mai uscat și buzunarele deschise de poieni luminate de soare au apărut în față, înconjurate dincolo de arborele de mesteacăn.

În luminișul din față, pe jumătate așezată, pe jumătate sprijinită de un bolovan, era o femeie. Înalt, pielea ei de culoarea cenușii fine, părul lung și negru atârnă liber și drept. Purta armură cu lanț, argintiu strălucitor, peste o cămașă gri, cu glugă, și jambiere din piele palidă și suplă. Cizmele înalte făcute dintr-o creatură cu solzi negre i se ridicau până la genunchi. Două răpițe urcate în coș îi împodobeau cureaua.

Ea mânca un măr, cu pielea lui de culoarea adâncă a sângelui.

Ochii ei erau mari, negri, cu pliuri epicantice alungite care se înclinau în sus la colțuri și erau fixați pe Mappo cu ceva asemănător cu dispreţul languid și ușor amuzat. — Oh, murmură ea, mâna lui Ardata în asta, văd. Vindecat de Regina Păianjenilor – tu favorizezi alianțe periculoase, Guardian. Mâna ei liberă s-a apăsat pe buze, cu ochii mari. 'Ce nepoliticos din partea mea! Guardian nu mai. Cum ar trebui să fii numit acum, Mappo Runt? Unul aruncat? Ea

aruncă mărul într-o parte, apoi se îndreptă. — Avem multe de discutat, tu și cu mine.

— Nu te cunosc, răspunse Trell.

— Mă numesc Spite.

— O, spuse Iskaral Pust, acum se cuvine, din moment ce te urăsc deja.

— Aliații nu trebuie să fie prieteni, răspunse ea, aruncând privirea cu dispreț spre Marele Preot. Ochii ei s-au îngustat momentan asupra catârului, apoi a spus: „Nu am prieteni și nu caut prietenii”.

— Cu un nume ca Spite, e de mirare?

— Iskaral Pust, câinii s-au descurcat bine în eliminarea lui Dejim Nebrahl. Sau, mai degrabă, încep să înțeleg jocul subtil pe care l-au jucat, având în vedere apropierea de Deragoth. Stăpânul tău este deștept. Îi dau asta.

— Stăpânul meu, şuieră Iskaral Pust, nu are nevoie să formeze o alianţă cu tine.

Ea a zâmbit și a fost, a considerat Mappo, cel mai frumos zâmbet. „Marele Preot, de la tine și de la stăpânul tău, nu caut nimic”. Ochii ei se întoarseră încă o dată pentru a se opri asupra Trell. „Tu, Unul Înlăturat, ai nevoie de mine. Vom călători împreună, tu și cu mine. Serviciile Magilor Umbrei nu mai sunt necesare.

— Nu vei scăpa de mine atât de ușor, spuse Iskaral Pust, zâmbetul lui brusc, intenționat să fie onctuos, stricat cu tristețe de carcasa de țânțar strivită de un incisiv strâmb și strâmb. „Oh, nu, voi fi ca o lipitoare, ascuns sub un pliu în hainele tale, îngângându-mă cu nerăbdare chiar în sângele tău. Voi fi liliacul cu colți care atârnă sub ugerul tău, care lăcuiesc lăcuind exudanția ta dulce. Voi fi musca care îți va bâzâit direct în ureche, acolo pentru a-mi face o casă nouă, cu o cămară plină la îndemâna mea. Eu voi fi țânțarul...

— Zdrobit de buzele tale care zboară, Mare Preot, spuse Spite obosit, respingându-l. — Înlăturat, coasta nu este decât la o jumătate de legă. Există un sat de pescari, din păcate lipsit de viață acum, dar asta nu ne va împiedica deloc.'

Mappo nu s-a mișcat. „De ce am eu”, a întrebat el, „să mă aliez cu tine?”

— Vei avea nevoie de cunoștințele pe care le dețin, Mappo Runt, pentru că am fost unul dintre cei fără nume care l-au eliberat pe Dejim Nebrahl, cu scopul de a te ucide, pentru ca noul Gardian să-ți poată lua locul alături de Icarium.

S-ar putea să vă surprindă, a adăugat ea, că sunt mulțumită că T'rolbarahl a eșuat în prima sarcină. Sunt scos în afara legii de la Cei Fără Nume, un fapt care îmi oferă nu mică satisfacție, dacă nu și plăcere.

Ai ști ce intenționează cei fără nume? Ai ști care este soarta lui Icarium?

Se uita la ea. Apoi a întrebat: „Ce ne așteaptă în sat?”

'O nava. Aprovizionat și echipat, într-un fel de spus. Pentru a ne urmări cariera, trebuie să traversăm jumătate din lume, Mappo Runt.

— Nu o asculta!

— Taci, Iskaral Pust, spuse Mappo mârâind. — Sau ia-ți concediu de la noi.

'Prost! Foarte bine, îmi este clar că prezența mea în compania voastră proastă nu este doar necesară, ci și esențială! Dar tu, Spite, fii în gardă! Nu voi permite nicio trădare a acestui războinic îndrăzneț și onorabil! Și ai grijă la cuvintele tale, ca nu cumva dezlănțuirea lor să-l bântuie până la nebunie!

— Dacă a rezistat atât de mult timp, preote, a spus ea, atunci el este dovada oricărei nebunii.

— Tu, femeie, ai fi înțelept să taci.

Ea a zâmbit.

Mappo oftă. Ah, Pust, dacă ai fi ascultat de propriile îndemnuri...

****

Băiatul avea nouă ani. Fusese bolnav o vreme, zile și nopți nemăsurate, amintite doar în viziuni încețoșate, ochii plini de durere ai părinților săi, socoteala ciudată a celor două surori ale sale mai mici, de parcă ar fi început să contemple viața fără un frate mai mare. , o viață eliberată de chinuri și batjocuri și, așa cum se cerea, fiabilitatea lui neclintită în fața celorlalți copii la fel de cruzi din sat.

Și apoi mai existase și a doua oară, una pe care și-o putea imagina distinctă, zidită pe toate părțile, acoperită în noaptea neagră, unde stelele înotau ca păianjenii bărcii peste apa fântânii. În acest timp, în această cameră, băiatul era cu totul singur, trezit doar de nevoile setei, găsind lângă patul său o găleată, plină cu apă mâloasă, iar oală de

lemn și corn pe care mama lui o folosea doar în nopțile de sărbătoare. Trezindu-ne, evocând puterea de a întinde mâna și de a strânge acel oală, scufundându-l în găleată, luptând cu greutatea apei, atrăgând lichidul călduț prin buzele crăpate, pentru a ușura o gură fierbinte și uscată ca vasul unui cuptor.

Într-o zi, s-a trezit din nou și s-a cunoscut în a treia oară. Deși slab, a putut să se târască din pat, să ridice găleata și să bea ultima apă, tusind la consistența ei ciorbă, gustând nisipul plat al nămolurilor. Cuibul foamei din burta lui era acum plin de ouă sparte, iar ghearele și ciocurile minuscule îi strângeau interiorul.

O călătorie lungă și obositoare l-a adus afară, clipind în lumina aspră a soarelui – atât de aspru și de strălucitor încât nu putea să vadă. Peste tot în jurul lui se auzeau voci, care umpleau strada, pluteau de pe acoperișuri, înalte și într-o limbă pe care nu o mai auzise până atunci. Râsete, emoție, dar aceste sunete l-au înghețat.

Avea nevoie de mai multă apă. Trebuia să învingă această strălucire, ca să poată vedea încă o dată. Descoperiți sursa acestor sunete de carnaval – sosise o rulotă în sat? O trupă de actori, cântăreți și muzicieni?

Nu l-a văzut nimeni? Aici, pe mâini și în genunchi, febra dispărută, viața i-a revenit?

A fost înghiontat într-o parte, iar mâna lui bâjbâiată a întins mâna și a găsit umărul și ceafa unui câine. Nasul umed al animalului i-a alunecat de-a lungul brațului. Acesta a fost unul dintre câinii mai sănătoși, judecă el, mâna lui găsind un strat gros de grăsime peste mușchiul umărului, apoi, mișcându-se în jos, umflarea uriașă a burtei fiarei. Acum auzea alți câini, adunându-se, apăsând aproape, zvârcolindu-se de plăcere la atingerea mâinilor lui. Toți erau grași. A fost o sărbătoare? sacrificarea unei turme?

Viziunea a revenit, cu o claritate pe care nu o mai experimentase niciodată.

Ridicând capul, se uită în jur.

Corul vocilor venea de la păsări. Corobii, porumbei, vulturi care se învârteau pe strada prăfuită, țipând la papurele de la bluff de la câinii satului, care au rămas posesivi cu rămășițele de cadavre ici și colo, de cele mai multe ori puțin mai mult decât oase și tendoane înnegrite de soare, cranii rupte de fălcile canine. , interiorul lins curat.

Băiatul se ridică în picioare, clătinându-se de o amețeală bruscă care trecu mult timp. În cele din urmă, a

putut să se întoarcă și să privească înapoi la casa familiei sale, încercând să-și amintească ce văzuse când se târa prin camere. Nimic. Nici unul.

Câinii l-au înconjurat, toți părând disperați să-l facă stăpânul lor, cu coada clătinând, pășind una în alta, în timp ce țepii lor se răsuceau înainte și înapoi, urechile ridicându-se la fiecare gest al lui, nasul împingându-i mâinile. Erau grași, își dădu seama băiatul, pentru că mâncaseră pe toată lumea.

Căci muriseră. Mama lui, tatăl lui, surorile lui, toți ceilalți din sat. Câinii, deținuți de toți și de nimeni și care trăiau o viață de suferință, de foame vicioasă și rivalități, toți se hrăniseră până la indolență. Bucuria lor venea din burtă plină, toată rivalitatea uitată acum. Băiatul a înțeles în asta ceva profund. Amăgirile unui copil s-au dezbrăcat, dezvăluind adevărurile lumii.

A început să rătăcească.

Un timp mai târziu, s-a trezit la răscrucea de drumuri chiar dincolo de gospodăria cea mai nordică, stând în mijlocul animalelor lui proaspăt adoptate. În centrul drumurilor și pistelor unite fusese înălțat un tuș de pietre.

Foamea îi trecuse. Privindu-și în jos, a văzut cât de slab devenise și a văzut și nodulii stranii purpurii care îi îngroșau articulațiile, încheietura mâinii, cotul, genunchiul și glezna, deloc dureroși.

Depozitele, se părea, pentru un alt punct forte.

Solia cairnului i-a fost clară, pentru că fusese crescută de un păstor și el păzise destule turme în vremea lui. I-a spus să meargă spre nord, sus în dealuri. I-a spus că acolo îl aștepta sanctuarul. Atunci fuseseră supraviețuitori. Că l-au lăsat în urmă era de înțeles – împotriva febrei limbii albastre nu se putea face nimic. Un suflet a trăit sau un suflet a murit din propria hotărâre sau din lipsa acesteia.

Băiatul a văzut că nu mai rămâneau turme pe dealuri, lupii coborâseră, poate, necontestat; sau ceilalţi săteni mânaseră fiarele cu ei. La urma urmei, un sanctuar ar avea astfel de nevoi precum hrană și apă, lapte și brânză.

A pornit pe poteca de nord, câinii însoțindu-l.

Erau fericiți, a văzut el. Încântat că îi conducea acum. Iar soarele de deasupra capului, care orbise, nu mai orbi. Băiatul ajunsese și acum trecuse un prag, în a patra și ultima oară.

Nu știa când se va termina.

****

Cu ochi langozi, Felisin Younger se uită la tânărul zgârcit care fusese adus de acoliții fără echipaj. Încă un supraviețuitor pierdut care caută la ea sens, îndrumare, ceva în care să creadă, care să nu poată fi zdrobit și măturat de vântul rău.

Era un Purtător – umflăturile de la articulații îi spuneau asta. Probabil că el infectase restul satului său. Nodurile supuraseră, otrăvând aerul și toți ceilalți muriseră. Ajunsese la porțile orașului în acea dimineață, în compania a doisprezece câini pe jumătate sălbatici. Un Transportator, dar aici, în acest loc, asta nu a fost motiv de alungare. Într-adevăr, chiar opusul. Kulat avea să-l ia pe băiat sub aripa lui, pentru predarea căilor de pelerinaj, pentru că aceasta ar fi noua lui chemare, de a duce ciumă în întreaga lume, și astfel, printre supraviețuitorii din urma lui, să adune și mai mulți adepți la noua religie. .

Credința în cei frânți, cicatrici, fără echipaj – se formau tot felul de secte, apartenența fiind definită de daunele pe care ciuma le-a adus fiecărui supraviețuitor. Cel mai rar și mai prețios dintre ei, Transportatorii.

Tot ce prezisese Kulat se împlinea. Au sosit supraviețuitori, la început un firicel, apoi cu o sută, atrași aici, călăuziți de mâna unui zeu. Au început să sape orașul îngropat de mult, făcându-și case în mijlocul fantomelor locuitorilor morți de mult, care încă bântuiau camerele, holurile și străzile, tăcuți și nemișcați, spectrii care asistau la o renaștere, pe fețele lor slabe și încețoșate o revoltă. de expresii variind de la consternare la groază. Cum ar putea cei vii să-i sperie pe morți.

Au sosit păstorii cu turme uriașe, oi și capre, vitele cu membre lungi numite eraga, despre care cei mai mulți credeau dispărute de o mie de ani – Kulat a spus că s-au găsit turme sălbatice pe dealuri – și aici câinii și-au amintit pentru ce fuseseră crescuți. în primul rând și acum a apărat fiarele de lupii și de vulturii cenușii care puteau ridica un vițel nou-născut în ghearele lor.

Sosiseră meșteșugari și începuseră să producă imagini care se născuseră în boala lor, în febrile lor: Dumnezeul în lanțuri, mulțimile celor frânți și cicatrici și cei fără echipaj. Imagini pe ceramică, pe pereți pictați în amestecul străvechi de sânge de eraga și ocru roșu, statui de piatră

pentru Purtători. Țesături țesute cu noduri mari de lână pentru a reprezenta nodulii, scene cu modele febrile de culoare care înconjoară imaginile centrale ale Felisin, Sha'ik Reborn, eliberatorul adevăratei Apocalipse.

Ea nu știa ce să facă din toate acestea. A rămas nedumerită din nou și din nou de ceea ce a fost martor, fiecare gest de închinare și adorație. Oroarea desfigurarii fizice o asaltă din toate părțile, până când s-a simțit amorțită, drogată nesimțită. Suferința devenise propriul ei limbaj, viața însăși definită ca pedeapsă și închisoare.

Și aceasta este turma mea.

Adeptii ei i-au raspuns, pana acum, la toate nevoile, cu exceptia uneia, si aceasta a fost dorinta sexuala in crestere, reflectand schimbarile care i-au depasit corpul, forma femeii, inceputul sangelui intre picioare si noua foame care ii hraneste visele de ajutor. Ea nu putea tânji după atingerea sclavilor, căci sclavia era ceea ce acești oameni au îmbrățișat de bunăvoie, aici și acum, în acest loc pe care l-au numit Hanar Ara, Orașul Căzuților.

În jurul unei guri de pietre, Kulat spuse: — Și aceasta este problema, Alteță.

Ea clipi. Ea nu ascultase. 'Ce? Care este problema?'

— Acest Carrier, care a sosit în această dimineață de pe calea de sud-vest.

Cu câinii lui care răspund doar lui.

Ea îl privea pe Kulat, bătrânul nenorocit care mărturisea vise pline de vin, ca și cum rostirea ar fi în sine mai multă plăcere decât ar fi putut suporta el, ca și cum mărturisirea l-ar fi îmbătat. 'Explica.'

Kulat suge pietrele din gură, înghiți scuipat, apoi făcu un gest. „Uită-te la muguri, Înălțime, la mugurii bolii, la Mulți Guri ale Limbii Albastre. Ele se micșorează. S-au uscat și se estompează. A spus la fel de multe. Au devenit mai mici. El este un Transportator care, într-o zi, va înceta să mai fie Transportator. Acest copil își va pierde utilitatea.

Utilitate. Ea se uită la el din nou, de data aceasta cu mai multă atenție, și văzu o față tare, colțoasă, mai veche decât anii ei, ochi limpezi, un cadru care avea nevoie de mai multă carne și probabil că avea să-l mai regăsească, acum că avea de mâncare. Un băiat încă tânăr, care avea să devină bărbat. — El va locui în palat, spuse ea.

Kulat făcu ochii mari. 'Alteță-'

'Am vorbit. Aripa Deschisă, cu curtea și grajdurile, unde își poate ține câinii...

ˆ

— Inălțime, există planuri pentru a converti aripa deschisă în propria ta grădină privată...

— Nu mă mai întrerupe, Kulat. Am vorbit.'

Grădina mea privată. Gândul o amuza acum, în timp ce întindea mâna după paharul ei cu vin. Da, și vom vedea cum crește.

Așa că dusă mai departe gândurile ei nerostite, Felisin nu văzu nimic din privirea bruscă întunecată a lui Kulat, cu o clipă înainte ca acesta să se încline și să se întoarcă.

Băiatul avea un nume, dar ea îi va da un nume nou. Una care se potrivește mai bine viziunii ei despre viitor. După un moment, ea a zâmbit. Da, i-ar fi numit Crokus.

Capitolul cincisprezece

Un bătrân trecut, soldându-și niturile verzi, cu ochii tăiați de rugină, stătea ca și cum ar fi fost trezit din groapa sacrificării, tăiat în spate din zborul rupt, când lamele tinere l-au alungat de pe câmp.

Arată ca o promisiune pe care numai proștii ar putea visa desfășurată, steagul gloriei gesticulând în vânt deasupra capului lui, dezbrăcat ca niște fantome, cranii înfipți, buzele batând, gura deschisă mută.

„Oh, ascultă-mă”, strigă el pe vârful său imaginar, și voi vorbi – despre bogății și recompense, despre măreția mea, despre chipul meu cândva tânăr ca aceștia pe care îl văd în fața mea – ascultă!

In timp ce aici stau la masa Tapu-ului, uns cu degetele cu carne frigaruita, cupa crapata si margarita in soarele fierbinte, vinul udat sa faca, in alianta subtirelui si gros, ambele trecand gustoase.

Cât de aproape de un braț de acest tâmpit, acest trompetist răvășitor care ar fi putut odată să stea cu scutul încuiat lângă mine, înroșit, beat mascat, aspru de frică, în clipa înainte de a se sparge a rupt și a fugit și acum avea să sune. o nouă generație la război, la zgomot de luptă și de ce? Ei bine, de ce – totul pentru că a fugit odată, dar ascultă: un soldat care a alergat o dată aleargă, iar acesta, onorat magistrat, este singurul motiv pentru care spun că cuțitul meu i-a găsit spatele.

Era un soldat ale cărui cuvinte m-au trezit.

„Bedura's Defence” în The Slaying of King Qualin Tros of Bellid (transcris ca cântec de Fisher, Malaz City, anul trecut al domniei lui Laseen) Într-o aură care miroseşte și amintește de o criptă, Noto Boil, tăietor de companie, Kartoolian prin naștere și o dată preot al lui Soliel, părul lung, șerpuit, incolor, smuls ca șuvițe de pânză de vânt, cu pielea de culoarea pielii de capră tăbăcită, stătea ca un puieț îndoit și își culegea dinții cu blană verde cu o coloană de pește. Era un obicei de-a lui de atâta timp încât purtase găuri rotunde între fiecare dinte, iar gingiile se îndepărtaseră mult înapoi, făcându-i zâmbetul scheletic.

El zâmbise o dată până acum, drept salut, iar pentru Ganoes Paran, odată fusese prea multe.

Pe moment, vindecătorul părea în cel mai bun caz gânditor, în cel mai rău caz distras de plictiseală. — Nu pot spune cu certitudine, căpitane, spuse în cele din urmă bărbatul.

'Despre ce?'

O licărire a ochilor, cenușii plutind în întuneric galben. — Ei bine, ai avut o întrebare pentru mine, nu-i așa?

— Nu, răspunse Paran, am avut un ordin pentru tine.

— Da, desigur, asta am vrut să spun.

— Ți-am poruncit să te dai deoparte.

— Pumnul Înalt este foarte bolnav, căpitane. Nu-ți va folosi nimic să-i deranjezi moartea. Mai precis, s-ar putea foarte bine să fii infectat cu contagiune groaznică.

— Nu, nu o voi face. Și intenționez să fac ceva în legătură cu moartea lui.

Deocamdată, însă, îmi doresc să-l văd. Asta e tot.'

— Căpitanul Sweetcreek are...

— Căpitanul Sweetcreek nu mai este la comandă, cutter. Eu sunt. Acum dă-mi drumul înainte să te reatribui la irigarea intestinelor de cal și, având în vedere calitatea proastă a hranei care le-au fost furnizate în ultimul timp...

Noto Boil examină coloana vertebrală a peștelui din mână. — Voi nota acest lucru în jurnalul companiei mele, căpitane. În calitate de vindecător de rang al Gazdei, există unele întrebări cu privire la lanțul de comandă în acest moment. La urma urmei, în circumstanțe normale îi depășesc cu mult pe căpitani...

— Acestea nu sunt circumstanțe normale. Îmi pierd răbdarea aici.

O expresie de ușoară dezgust. — Da, am cunoștințe directe despre ceea ce se întâmplă când îți pierzi răbdarea, indiferent cât de nedreaptă ar fi situația. Mi-a revenit, vă reamintesc, să vindec pometul fracturat al căpitanului Sweetcreek. Bărbatul păși într-o parte a intrării. '

Te rog, căpitane, fii binevenit înăuntru.

Oftând, Paran trecu cu pași mari pe lângă tăietor, trase deoparte clapeta și intră în cort.

Întuneric, aerul fierbinte și plin de tămâie grea care nu putea decât să mascheze mirosul urât de boală. În această primă cameră erau patru paturi, fiecare ocupat de un comandant de companie, dintre care doar două îi erau familiare lui Paran. Toți dormeau sau erau inconștienți, cu membrele răsucite în păturile lor pătate de transpirație, gâturile umflate de infecție, fiecare respirație trasă o șuierătură subțire ca un cor înspăimântător. Scuturat,

căpitanul trecu pe lângă ei și intră în camera din spate a cortului, unde nu era decât un singur ocupant.

În aerul granulat și crepuscular, Paran se uită în jos la silueta din pătuț. Primul său gând a fost că Dujek Onearm era deja mort. O față îmbătrânită, fără sânge, pătată de pete violet închis, cu ochii închiși de mucus. Limba bărbatului, de culoarea Oțelului Aren, era atât de umflată încât îi forțase să deschidă gura, despicând buzele uscate. Un vindecător – probabil Noto Boil – împachetase gâtul lui Dujek într-un amestec de mucegai, cenușă și lut, care de atunci se uscate, arătând ca un guler de sclav.

După o clipă lungă, Paran l-a auzit pe Dujek respirând, sunetul neuniform, prinzându-i iar și iar în convulsii slabe ale pieptului. Aerul slab a șuierat apoi înapoi într-un fluier zdrăngănit.

Zei de jos, acest om nu va rezista noaptea.

Căpitanul și-a dat seama că i s-au amorțit buzele și avea probleme cu concentrarea. Tamâia asta blestemata, e d'bayang. A stat încă o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, uitându-se în jos la silueta micșorată și fragilă a celui mai mare general în viață al Imperiului Malazan, apoi se întoarse și ieși din cameră.

Doi pași prin camera exterioară și o voce răgușită îl opri.

— Pe numele lui Hood, cine ești?

Paran se înfruntă cu femeia care vorbise. Era sprijinită pe patul ei, suficient pentru a-i permite să se uite drept pe căpitan. Cu pielea întunecată, tenul ei lipsit de liniile de intemperii ale vieții din deșert, ochii ei mari și foarte întunecați. Părul negru strins, tencuit cu transpirație, tuns scurt, dar trădând totuși un val natural, îi înconjura fața rotundă, pe care boala o atrasese, făcându-i ochii să pară mai adânci, mai goliți.

„Căpitane cu amabilitate...”

— Lângă Abis, ești. Am slujit sub Kindly în Nathilog.

— Ei bine, este o veste descurajatoare. Si tu esti?'

— Pumnul Rythe Bude.

— Una dintre promoțiile recente ale lui Dujek, deci, pentru că nu am auzit niciodată de tine. Nici nu pot să-mi dau seama de unde vii.

— Shal-Morzinn.

Paran se încruntă. — La vest de Nemil?

— Sud-vest.

— Cum ai ajuns să fii în Nathilog, Fist?

— Pe cei Trei, dă-mi apă, la naiba.

Paran se uită în jur până găsi o vezică urinară, pe care o aduse lângă ea.

— Ești un prost, spuse ea. — Vin aici. Acum vei muri cu noi ceilalți. Va trebui să mi-l turnați în gură.

Scoase dopul, apoi se aplecă mai aproape.

Și-a închis ochii remarcabili și luminoși și și-a înclinat capul pe spate, cu gura deschisă. Bătăturile de pe gâtul ei erau crăpate, curgând lichid limpede gros ca lacrimile. Strângând vezica urinară, el a privit apa curgându-i în gură.

Ea a înghițit în sec, a icnit, apoi a tușit.

A tras vezica urinară. 'Suficient?'

Ea a reușit să dă din cap, a tușit din nou, apoi a înjurat într-o limbă necunoscută.

— Nenorocitul ăsta de fum, a adăugat ea în Malazan. — Amorțește gâtul, așa că nici măcar nu poți să-ți dai seama când înghiți. De fiecare dată când închid ochii, visele d' bayang se năpustesc asupra mea ca vânturile roșii.

S-a ridicat, uitându-se de sus la ea.

— Am părăsit Shal-Morzinn... în grabă. Pe un comerciant Blue Moranth. Banii pentru trecere s-au terminat într-un oraș numit Pitch, pe coasta Genabarii. De acolo am ajuns la Nathilog și, cu burta prea goală ca să mă lase să mă gândesc bine, m-am înscris.

— Unde ai vrut să mergi?

Ea a făcut o față. — Cât m-ar duce moneda mea, prostule. Încrucișarea celor Trei nu este o rețetă pentru o viață lungă. Binecuvântări pentru sărutul lui Oponn, ei nu au venit după mine.

'Cei trei?'

— Conducătorii din Shal-Morzinn... din ultimii o mie de ani. Păreai să recunoști numele imperiului, care este mai mult decât majoritatea.

— Nu știu nimic în afară de numele în sine, care se găsește pe anumite hărți Malazan.

Ea râse. — Malazani. Știau suficient pentru a face prima lor vizită ultima.

— Nu știam deloc că am vizitat, spuse Paran.

'Imparatul. Și Dansatoare. Nava amiral imperială, Twist. Doamne, numai acel meșteșug a fost suficient pentru a-i face pe cei Trei o pauză. În mod normal, ei anihilează străinii de la sine – nu facem comerț cu nimeni, nici măcar cu Nemil. Cei Trei disprețuiesc străinii. Dacă ar fi fost atât de înclinați, ar fi cucerit până acum întregul continent, inclusiv șapte orașe.

— Atunci nu expansionişti. Nu e de mirare că nimeni nu a auzit de ei.

'Mai multă apă.'

S-a conformat.

Când termină de tuse, îi întâlni privirea. „Nu mi-ai spus niciodată – cine ești tu în adevăr?”

— Căpitanul Ganoes Paran.

— E mort.

'Nu încă.'

'În regulă. Deci de ce minciuna?

— Dujek m-a dezafectat. Oficial, sunt fără rang.

— Atunci, pe numele lui Hood, ce cauți aici?

El a zambit. — Asta e o poveste lungă. În momentul de față, am un lucru pe care trebuie să-l fac și anume să-mi rambursez o datorie. Îi datorez lui Dujek atât de mult. În plus, nu este bine să ai o zeiță liberă în tărâmul muritorilor, mai ales una care se bucură de mizerie.

„Toți se bucură de mizerie”.

'Da bine.'

A dezvăluit un rând de dinți uniformi, pătați de boală. — Căpitane, crezi că dacă am fi știut că Poliel este în templu, am fi intrat deloc? Tu, pe de altă parte, nu ai această scuză. Lăsându-mă să trag concluzia că ți-ai pierdut mințile.

— Căpitanul Sweetcreek este cu siguranță de acord cu tine, Pumn, spuse Paran, lăsând vezica în jos. — Trebuie să-mi iau concediu. Aș aprecia, Pumnul Rythe Bude, dacă te referi la mine ca fiind Căpitanul. S-a îndreptat spre ieșirea din cort.

— Ganoes Paran.

Ceva din tonul ei îl întoarse chiar și când întinse mâna spre clapă.

— Arde-mi cadavrul, spuse ea. „Ideal, să-mi umple plămânii cu ulei, ca să-mi spargă pieptul, eliberându-mi astfel să scape sufletul devastat. Așa se face în Shal-Morzinn.

El a ezitat, apoi a dat din cap.

Afară, a găsit tăietorul Noto Boil încă în picioare la locul său, examinând punctul însângerat al coloanei peștelui cu o clipă înainte de a-l strecura înapoi în gură.

— Căpitane, cu amabilitate, spuse bărbatul în semn de salut. — Avionul Hurlochel a fost aici, căutându-te. De la el, înțeleg că intenționați ceva... erupție.

— Cutter, când alternativa este pur și simplu să aștepți ca ei să moară, voi accepta riscul de a face ceva neplăcut.

'Înțeleg. Atunci cum ai plănuit acest atac al tău? Având în vedere că vei înfrunta însăși Zeița Cenușie. Mă îndoiesc că până și reputația ta va fi suficientă pentru a-i obliga pe soldați să atace Marele Templu din Poliel. Într-adevăr, mă îndoiesc că îi vei face să intre în G' danisban.

— Nu iau niciun soldat, cutter.

Un înțelept din cap din partea omului slăbit. — Ah, atunci o armată de una, nu-i așa?

De acord, adăugă el, privindu-l pe Paran speculativ, am auzit povești despre extraordinara ta... ferocitate. Este adevărat că ai atârnat odată un Falah'd peste marginea balconului turnului palatului său? Chiar dacă era un aliat al imperiului la acea vreme. Care a fost crima lui din nou? Da, o ciocnire de culori în ținuta lui, în prima zi a Festivalului Împăratului. Care au fost acele culori pe care a avut dezvăluirea să le poarte?

Paran l-a studiat o clipă pe bărbat, apoi a zâmbit. — Albastru și verde.

— Dar acele culori nu se ciocnesc, căpitane.

— Nu am pretins niciodată o bună judecată în chestiuni estetice, cutter. Acum, despre ce vorbeam? Oh, da, armata mea de unul. Intr-adevar. Intenționez să conduc doar un singur om. Împreună, noi doi o vom ataca pe Zeița Gri, cu scopul de a o alunga din acest tărâm.

— Cred că ai ales cu înțelepciune, spuse Noto Boil. „Având în vedere ceea ce îl așteaptă pe Hurlochel, a dat dovadă de un calm impresionant în urmă cu câteva momente”.

— Și bine ar trebui, spuse Paran, pentru că nu vine cu mine. Tu esti.'

Coloana peștelui a trecut prin buza superioară a tăietorului. O privire de agonie a înlocuit neîncrederea. Își smulse acul ofensator de pe buză și îl aruncă, apoi ridică ambele mâini pentru a se strânge împotriva durerii.

Ochii lui păreau gata să se scape din orbite.

Paran îl bătu pe bărbat pe umăr. — Să se vadă asta, vrei? Plecăm într-o jumătate de clopot, cutter.

****

S-a așezat pe un cufăr de truse, s-a așezat încet înapoi, până când a încetat cedarea peretelui cortului, apoi și-a întins picioarele. — Ar trebui să fiu pe jumătate beat chiar acum, a spus el, având în vedere ce sunt pe cale să fac.

Hurlochel părea incapabil să aducă un zâmbet. — Te rog, căpitane. Ar trebui să decampăm. Reduceți-ne pierderile. Vă îndemn să abandonați acest curs de acțiune, care nu va duce decât la moartea unui alt soldat bun, ca să nu mai vorbim de un tăietor de companie iritant, dar competent.

'Ah, da. Noto Boil. Odinioară preot pentru Soliel, sora zeiță a lui Poliel.

— Nu mai preot, căpitane. Dezavuați nu ține nicio greutate cu ascendentul atât de abandonat.

— Soliel. Stăpână a vindecării, binefacere, zeița care plânge lacrimi vindecătoare. Trebuie să fi eliberat un ocean din ele până acum, nu crezi?

— Este înțelept să ne batjocorești de ea la acest prag, căpitane?

'De ce nu? Cum le-a făcut vreun bine, Hurlochel, tristețea ei infamă și neîncetată pentru situația muritorilor? Este ușor să plângi când stai departe, fără să faci nimic. Când iei credit pentru fiecare supraviețuitor de acolo – cei ale căror spirite au luptat, ale căror spirite au refuzat să cedeze îmbrățișării lui Hood. El a rânjit la acoperișul cortului. „Așa-numiții zei prietenoși și simpatici sunt cei care au cel mai mult pentru care să răspundă”. Paran se uită cu privirea la bărbatul care stătea în fața lui. '

Hood știe, ceilalți sunt simpli și al naibii de clari în propria lor infamie – dă-le asta. Dar să ofere ajutor, mântuire și tot restul, lăsând în același timp adevărata soartă în voia întâmplării și numai a întâmplării – al naibii de mine, Hurlochel, la asta vor răspunde!

Ochii fugitorului erau mari, fără să clipească.

Paran își întoarse privirea. — Îmi pare rău. Câteva gânduri pe care aș face mai bine să le păstrez pentru mine. Este o vină a mea de lungă durată, vai.

'Căpitan. Pentru o clipă acolo... ochii tăi... s-au aprins. Ca al unei fiare.

Paran îl studie pe bărbat. — Au făcut-o acum?

— Aș jura cu un toc pe preputul lui Hood, căpitane.

Ganoes Paran se ridică în picioare. — Transmite aceste ordine ofițerilor. Această armată mărșăluiește în patru zile. Peste trei zile îi vreau în trusa completă, îmbrăcați cu armele scoase la iveală pentru inspecție, gata la prânz. Și

când plecăm, vreau să las această tabără curată, fiecare latrină umplută, gunoiul ars. S-a confruntat cu Hurlochel. „Ocupați-i pe acești soldați – putrezesc din interior spre exterior. Ai toate astea, Hurlochel?

Învăluitorul zâmbi, apoi repetă ordinele lui Paran cuvânt cu cuvânt.

'Bun. Asigurați-vă că le impresionați ofițerilor că aceste zile în care s-au întins mopul și cățeaua sunt pe sfârșite. Spune-le că ordinea de marș va plasa la postul principal cea mai prezentabilă companie – toți ceilalți își mănâncă praful.

— Căpitane, unde defilăm?

'Nici o idee. Îmi voi face griji pentru asta atunci.

— Dar Pumnul Înalt și ceilalți din cortul ăla?

— Sunt șanse să nu fie prea mult pentru o vreme. Între timp-'

— Între timp, comandaţi Gazdei, domnule.

— Da, da.

Salutul brusc al lui Hurlochel a fost ascuțit, apoi a pivotat și a plecat din cort.

Paran se uită după el. Bine, cel puțin cineva este al naibii de mulțumit de asta.

La scurt timp mai târziu, el și Noto Boil s-au așezat în vârful cailor lor la marginea taberei, privind în josul pantei și peste terenul plat de ucidere, către zidurile orașului, cu calcarul albit înfruntând o masă de mâzgălituri, simboluri pictate, amprente de mâini, schelete. cifre. Atât de aproape, ar fi trebuit să se audă sunete care se ridicau din cealaltă parte a acelor ziduri, ceața de praf și fum deasupra capului, iar poarta uriașă ar fi trebuit să fie închisă deschisă pentru un flux constant de comercianți și vânzători, șoferi și echipe de muncă. Soldații ar trebui să fie vizibili în ferestrele turnurilor pătrate de flancare ale porții.

Singura mișcare venea de la stoluri de porumbei care se ridicau la vedere, apoi se scufundă înapoi, agitați și frenetici ca o armată de zmee respinși de vânturile furtunii; iar din deşertul nuanţat de albastru grauri şi corbi care croncăneau s-au aliniat ca o armată de coşmar pe creneluri.

— Căpitane, spuse tăietorul, iar coloana de peste ieșind din nou printre buzele lui – gaura pe care o făcuse mai devreme chiar deasupra buzelor era o pată roșie, ușor încrețită, mânjită ca un coș izbit – mă crezi capabil să atac. tot ce este anatema pentru mine?

— Credeam că ești dezavuat, spuse Paran.

— Tocmai punctul meu de vedere. Nici măcar nu o pot apela la Soliel pentru protecția ei benignă. Poate că ochii tăi sunt orbi la adevăr, dar îți spun, căpitane, văd aerul răsturnându-se în spatele acelor ziduri – este suflarea haosului. Curenții se învârte, se ridică – chiar și să mă uit la ei, așa cum fac acum, mă îmbolnăvește. Vom muri, tu și cu mine, la nici zece pași de poartă.

Paran a verificat sabia de la centură, apoi și-a ajustat cureaua cârmei. '

Nu sunt atât de orb pe cât crezi că sunt, tăietor. Studie orașul pentru o clipă, apoi își strânse frâiele. — Călărește aproape de partea mea, Noto Boil.

— Căpitane, poarta pare închisă, bine încuiată – nu suntem bineveniți.

— Nu contează blestemata de poartă, spuse Paran. 'Sunteţi gata?'

Bărbatul și-a întors ochii sălbatici asupra lui. — Nu, spuse el cu voce înaltă, nu sunt.

— Să terminăm cu asta, spuse Paran, dându-și calul în mișcare.

Noto Boil a cruțat o ultimă privire peste umăr și a văzut soldați în picioare, privind, adunați în sute. — Zei, şopti el, de ce nu mă aflu printre ei chiar acum?

Apoi s-a mutat să-l ajungă din urmă pe căpitanul Kindly, care odată atârnase un om nevinovat de la marginea unui turn. Și acum face totul din nou - pentru mine!

****

Odată fusese trimisă să-și vâneze fratele mai mic, urmărindu-l prin jumătate din oraș – o, el știa că ea îl urmărea, știa că ea era cea pe care o vor trimite, singura capabilă să închidă o mână. pe o gleznă zgâriată, târându-l înapoi, apoi scuturându-l până când creierul îi zdrăngăni în interiorul craniului. El o condusese pe un traseu sălbatic în acea noapte. În vârstă de zece ani și deja complet scăpați de sub control, ochii strălucitori ca niște bile lustruite într-o gură de scuipă, zâmbetul alb mai rău decât mârâitul lupului, toate mădularele stricate și răutatea savuroasă.

Adunase... lucruri. In secret. Șuvițe de păr, unghii tăiate, un dinte putrezit. Ceva, s-a dovedit, de la toată lumea din întreaga familie extinsă. Patruzeci și doi, dacă unul l-a numărat pe Minarala de patru luni – și a avut, ticălosul mic. O nebunie mai puțin imaginativă s-ar fi putut mulțumi cu o mulțime de păpuși îngrozitoare, asupra cărora ar putea să livreze un chin minor, dar cronic, pentru a-și hrăni răul nesățios, dar nu și fratele ei, care se credea în mod clar destinat unei vaste infamie.

Nemulțumit cu păpușile modelate după asemănări, construise, din sfoară, bețe, paie, lână și corn, o turmă minusculă de patruzeci și două de oi. Închis într-un kraal de bețe asamblate pe podeaua podului moșiei. Apoi, dintr-unul din dinții săi de lapte, proaspăt smuls din gură, și-a făcut asemănarea unui colț de lup și apoi, cu zdrențuri de blană, lupul căruia îi aparținea, de o solzică care să-i permită să devoreze un păpușă-oaie dintr-o singură înghițitură.

În sticlă de magie demente, își pusese lupul printre turmă.

Țipete și bocete în noapte, în gospodărie după gospodărie, dezlănțuite din coșmaruri înspăimântătoare, cufundate în mirosul de panică și lanolină, de copite care se zboară și valuri de zbor disperat și fără speranță.

Mufături și bufete de la uriașul lup care răcnește, fiara jucându-se cu fiecare dintre ei – o, și-ar aminti chinul mult, mult timp.

În cursul zilei următoare, în timp ce unchii, mătușile, nepoții și alții asemenea s-au adunat, toți paliți și tremurând, și când a venit revelația că toți și-au împărțit noaptea de teroare, puțini au întârziat să-și dea seama de sursa coșmarurilor lor. – bineînțeles că deja luminase, la una dintre nenumăratele sale găuri din oraș. Unde s-ar ascunde până când va trece furia și indignarea.

Pentru crimele comise de copii, toată fuga a dispărut în cele din urmă, pe măsură ce îngrijorarea a crescut în locul ei. Pentru majoritatea copiilor, copii normali; dar nu pentru Ben Adaephon Delat, care mersese prea departe. Din nou.

Și astfel Torahaval Delat fusese trimisă să-și urmărească fratele și să-i dea o pedeapsă potrivită. Cum ar fi, se gândise ea la acea vreme, jupuindu-l de viu. Oile, nu-i așa? Ei bine, ea purta în rucsacul ei păpușa lup și cu asta intenționa tortura cea mai îngrozitoare. Deși nici pe departe la fel de talentată ca fratele ei mai mic și, desigur, mult mai puțin imaginativă, ea reușise să modeleze un fel

de lesă pentru creatură și acum, indiferent unde se ducea fratele ei, putea să o urmeze.

A putut să stea înaintea ei cea mai mare parte a zilei și a nopții următoare, până când un clopoțel înainte de zori, când, pe un acoperiș din Cartierul Prelid din Aren, ea l-a ajuns din urmă, ținând în mâini păpușa lup, strângând. picioarele din spate și trăgându-le larg.

Băiatul, fugind într-o clipă, cu fața în urmă.

Țipăt și râzând și, chiar și în timp ce ea se împiedica, acel râs a usturat, așa că ea le-a dat picioarelor acelea o răsucire în plus.

Și, țipând, a căzut pe acoperișul de pietriș, cu șoldurile umplute de agonie.

Fratele ei a țipat și el, dar nu se putea opri din râs.

Nu se uitase prea atent la păpușa lup, iar acum, gâfâind și tresărind, a căutat să facă asta. Întunericul a fost reticent să cedeze, dar în cele din urmă ea a distins trupul legat al fiarei sub zdrențurile de blană – lenjeria ei – cele care dispăruseră de pe frânghia cu o săptămână mai devreme – înnodate și înfășurate strâns în jurul unui miez solid, natura despre care ea a ales să nu delibereze prea mult.

Știa că va veni după el. Știa că îi va găsi hama de păpuși în pod. Știa că va folosi păpușa-lup, propria sa anima pe care o lăsase atât de neglijent în urmă. Știa... totul.

În acea noapte, în întunericul înainte de zori, Torahaval a decis că îl va urî, pentru totdeauna. Pasional, o ură suficient de aprigă încât să cutreiere pământul în întregime.

Este ușor să-i urăști pe cei deștepți, chiar dacă se întâmplă să fie rude.

Poate mai ales atunci.

Nu exista o cale clară de la acea amintire la viața ei acum, până în acest moment, cu excepția singulară a senzației că era prinsă într-un coșmar; una din care, spre deosebire de celălalt coșmar de acum atâția ani, ea nu se va trezi niciodată.

Fratele ei nu era acolo, râzând și gâfâind, apoi, în cele din urmă, a convulsionat de bucurie pe acoperiș, eliberând vrăjitoria din interiorul păpușii lup. Făcând durerea să dispară. Fratele ei, viu sau mort – până acum mai probabil mort – era foarte departe. Și și-a dorit, din toată inima, să nu fie așa.

Mormăind ca un cerșetor beat, Bridthok stătea în fața mesei cu vârf de granit pătat din dreapta ei, cu degetele lui cu unghii lungi împingând ciudatul sortiment de monede de aur și argint înainte și înapoi, în timp ce încerca să le impună niște mijloace de clasificare, sarcină la care era clar că eșua. Vasele cufere de monede din templul lui Poliel erau fără fund – nu la figurat, ci la propriu, descoperiseră ei. Și a întinde mâna în întunericul rece ca gheața însemna să închizi mâna pe aur și argint înghețat, în toate felurile de monedă. Bare ștanțate, dinți împânziți, sfere găurite, torcuri și inele, șuruburi rulate din mătase cu fire de aur suficient de mici pentru a încăpea în palma unei mâini și monede de tot felul: pătrate, triunghiulare, semilună, găurite, tubulare, împreună cu cutii pliabile complicate. , lanțuri, margele, bobine, napolitane de tip fagure și lingouri. Nici unul dintre ei nu era familiar niciunuia dintre ei adunați aici – prinși aici – în templul G'danisban cu zeița sa nebună și îngrozitoare. Torahaval habar n-avea că există atât de multe limbi în lume, așa cum le-a văzut înscrise pe o mare parte din monedă. Litere precum imagini minuscule, litere care merg în diagonală sau verticală sau în modele în spirală, unele litere puțin mai mult decât modele de puncte.

Din alte tărâmuri, a insistat Bridthok. Cu cât se găseau monede mai banale în camera de est din spatele altarului, o încăpere întreagă plină de lucruri blestemate. Tezaurul unui imperiu doar în acea cameră, susținea bărbatul, și poate avea dreptate. Odată cu primul zvon de ciumă, cuferele lui Poliel s-au umplut până la revărsare. Dar monedele extraterestre l-au interesat cel mai mult pe bătrân. De atunci devenise obsesia lui Bridthok, această Catalogare a Tărâmurilor despre care el pretindea că va fi gloria sa finală a erudiției.

Un contrast ciudat, această înclinație academică, într-un om pentru care ambiția și pofta de putere păreau totul, chiar motivul pentru care trage aerul, cușca în care se plimba inima lui ucigașă.

El dezlănțuise mai multe zvonuri despre moartea sa decât oricine cunoscuse ea vreodată, unul nou în fiecare an sau cam așa ceva, pentru a-i ține pe mulți vânători de urmele lui, susținea el. Ea bănuia că pur și simplu îi făcea plăcere provocarea invenției. Printre proștii – co-conspiratorii ei – adunați aici, Bridthok a fost poate cel mai fascinant. Nici Septhune Anabhin, nici Sradal Purthu nu au încurajat-o, în chestiuni de încredere sau respect. Și Sribin, ei bine, Sribin nu mai era nici măcar de recunoscut.

Soarta, se părea, a celor pe care Zeița Cenușie i-a luat ca iubit muritor. Și când s-a săturat de chestia putrezită și gemătoare care fusese cândva Sribin, cățeaua alegea pe alta. Din depozitul ei în scădere de prizonieri îngroziți. Bărbat, femeie, adult, copil, nu a contat nimic pentru Poliel.

Bridthok a insistat că cultul lui Sha'ik a renăscut, revigorat dincolo – cu mult dincolo de – tot ceea ce fusese înainte. Undeva, acolo, era Orașul Căzuților și un nou Sha'ik, iar Zeița Cenușie culegea pentru ea o legiune sfărâmată de nebuni, pentru care tot ceea ce era muritor aparținea mizeriei și durerii, urmașii gemeni ai lui. pântecele lui Poliel. Și, cenușiu în miasmă și haos, încețoșat de distanță, se pândea Zeul Infirm, răsucit și chicotind în lanțuri, strângând din ce în ce mai strâns această alianță murdară.

Ce știa Torahaval de războaie între zei? Nici măcar nu-i păsa, dincolo de repercusiunile mortale din propria ei lume, de propria ei viață.

Fratele ei mai mic căzuse cu mult timp în urmă într-un sens; iar ea alta, iar acum dispăruse orice speranță de scăpare.

Mormăitul lui Bridthok încetă într-un gâfâit brusc. Trecu pe scaun, ridicând capul, cu ochii mari.

Un cutremur a trecut prin Torahaval Delat. 'Ce este?' a cerut ea.

Bătrânul se ridică din spatele mesei. — Ea ne cheamă.

Și eu trebuie să fiu supărat – ce mai rămâne în viață de iubit? De ce mă apuc în continuare de margine, când Abyss oferă tot ceea ce tânjesc acum?

Uitare. Un sfarsit. Zei... un sfârșit. — Mai mult decât atât, Bridthok, spuse ea. — Arăți... îngrozit.

Fără să spună nimic și fără să-i întâlnească privirea, el a ieșit pe hol. Înjurând pe sub răsuflarea ei, Torahaval o urma.

Odată, cu mult timp în urmă, fratele ei – nu mai mult de patru, poate cinci ani la acea vreme, cu mult înainte ca răul din el să fi crescut pe deplin în sine – se trezise țipând în noapte, iar ea alergase la patul lui să-l consoleze. . Cu cuvinte de copil, el și-a descris coșmarul. Murise, totuși umblă încă prin lume, pentru că uitase ceva.

Uitat și orice ar fi făcut, nicio amintire nu era posibilă.

Și astfel cadavrul lui a rătăcit, peste tot, cu aceeași întrebare pe buze, o întrebare adresată fiecărei persoane blestemate să-i treacă în cale. Ce? Ce am uitat?

Fusese greu să împaci acel copil tremurător, cu ochii mari care se ascundea în brațele ei în acea noapte, cu șmecherul convizionant de doar câțiva ani mai târziu.

Poate, se gândi ea acum, în timp ce îl urmărea pe Bridthok și pe șira roștei sale zdruncinate și urate, poate că în intervalul acelor câțiva ani, Adaephon Delat își amintise ce uitase.

Poate că nu era nimic altceva decât ceea ce un cadavru încă pășind pe lumea muritorilor nu putea să nu uite.

Cum să trăiască.

****

— Credeam că ziua ar trebui să fie pentru dormit, mormăi Bottle în timp ce sergentul său îl trăgea din nou de braț. Umbra bolovanului lângă care fusese ghemuit era, îşi spuse soldatul, singurul motiv pentru care mai trăia. Această zi fusese cea mai fierbinte de până acum. Insectele care se târau pe plăcile de piatră se gătiseră la jumătatea drumului, cochiliile izbucnind ca niște semințe. Nimeni nu s-a mișcat, nimeni nu a spus nimic. Setea și viziunile de apă au obsedat întreaga trupă. Bottle căzuse în cele din urmă într-un somn care încă îl trăgea cu mâinile torpite și grele.

Dacă Fiddler l-ar lăsa în pace.

— Vino cu mine, Bottle. Sus. Pe picioarele tale.'

— Dacă ai găsit un butoi cu apă de izvor, sergent, atunci sunt al tău.

In caz contrar…'

Fiddler l-a ridicat în picioare, apoi l-a târât. Poticnându-se, simțindu-i limba ca un nod de fâșii de piele, Bottle abia își dădu seama de poteca de sub picioare. Departe de drum, printre stânci sculptate de vânt, șerpuind într-un loc și pe altul. Pe jumătate orbit de strălucire, trecu o clipă până când își dădu seama că s-au oprit, stăteau pe o poiană de nisip plat, înconjurate de bolovani și erau două siluete care îi așteptau.

Bottle simți că inima i se strânge în piept. Cel care stătea cu picioarele încrucișate vizavi era Quick Ben. În dreapta lui, asasinul Kalam stătea ghemuit, cu fața întunecată strălucitoare, mănuși negre purtate pe mâini și mânerele alungite ale cuțitelor lungi gemene ieșind de sub

brațe. Bărbatul părea gata să omoare ceva, deși Bottle bănuia că aceasta era expresia lui normală.

Ochii lui Quick Ben erau ațintiți asupra lui, langozi, dar periculoși, ca un leopard care se joacă cu un iepure mutilat. Dar mai era ceva în acest sens, bănui Bottle. Ceva care nu este chiar ascuns. Frică?

După un moment de priviri blocate, atenția lui Bottle a fost atrasă de colecția de păpuși cocoțate în nisip în fața vrăjitorului.

Interesul profesional ia ajutat să-și împingă propria frică, cel puțin deocamdată. Involuntar, se apleca înainte.

— Este o artă veche, spuse Quick Ben. — Dar știi asta, nu-i așa, soldat?

— Ești într-un impas, spuse Bottle.

Sprâncenele vrăjitorului se ridicară și îi aruncă lui Kalam o privire de necizut înainte de a-și drese glasul și a spus: „Da, sunt. Cum ai văzut-o?

Și cum așa... repede?

Bottle a ridicat din umeri.

Quick Ben se încruntă la un mormăit amuzat al lui Fiddler. — În regulă, blestemat de diavol, vreo sugestie despre ce să faci în privința asta?

Bottle își trecu o mână prin miriștea murdară a părului. — Spune-mi ce încerci să faci.

— Ceea ce încerc să fac, soldat, nu e treaba ta!

Oftând, Bottle s-a așezat pe nisip, luând o postură care să se potrivească cu cea a bărbatului din fața lui. Studie cifrele, apoi arătă spre una. 'Cine e ea?'

Ben a început rapid. „Nu știam că este o „ea”.”

— Primul pe care l-ai pus jos, l-aș risca. Probabil te-ai trezit dintr-un vis urât, toți confuz, dar știind că ceva nu este în regulă, ceva undeva, iar aceasta – această femeie – este legătura ta cu el. Familie, aș risca. Mamă? Fiica? Sora? Sora, da. S-a gândit la tine. Multe, în ultima vreme. Uită-te la țesătura de linii de umbră din jurul ei, ca și cum ar fi stat într-un paie de iarbă, doar că nu este iarbă în apropiere, așa că stropia aia aparține altceva.

— Strânge-mi mingile, șuieră Quick Ben, cu ochii acum năvălind printre figurile de pe nisip. Părea să-și fi uitat belicositatea. '

Torahaval? În ce numele abisului s-a băgat ea acum?

Și cum de nici unul dintre ceilalți nu poate ajunge la o singură umbră către ea?

Sticla s-a zgâriat la barbă, cu unghiile prinse o lendă. L-a desprins și l-a aruncat.

Kalam tresări, apoi înjură. — Ai grijă!

— Îmi pare rău. Sticlă îndreptată spre o păpușă, învelită în mătase neagră. Umbra pe care o arunca păpușa părea să dezvăluie două proiecții de un fel, ca niște corbi cocoțați pe fiecare umăr. — Asta e Apsalar, da? Ea face parte din asta, în regulă, deși nu în acest moment. Cred că calea ei a fost menită să o traverseze pe cea a surorii tale, doar că nu s-a întâmplat niciodată. Deci, a existat intenție, neîmplinită, și bucurați-vă pentru asta. Acela e Cotillion și da, își dansează bine dansul infernal, dar singurul lui rol a fost să pornească pietricela de pe vârful dealului – cum s-a rostogolit și ce a luat în coborâre, a lăsat-o destinelor. Totuși, ai dreptate când ai ales Casa Umbrelor. Asta a fost instinctul? Nu contează. Iată problema ta. Arătă spre o altă păpușă, aceasta cu glugă și îmbrăcată în întregime în pânză neagră subțire ca tifon.

Quick Ben clipi, apoi se încruntă. 'Cu greu. Acesta este Shadowthrone și el este esențial pentru asta. Totul are legătură cu el și, la naiba, Bottle, asta e mai mult decât instinct!

— O, el este central, în regulă, dar vezi cum nu-i ajunge umbra?

'Știu că nu ajunge! Dar acolo stă el, la naiba!

Bottle întinse mâna și ridică păpușa.

Mârâind, Quick Ben se ridică pe jumătate, dar mâna lui Fiddler s-a rupt, l-a împins pe vrăjitor înapoi în jos.

— Ia-ți laba aia de pe mine, sapătorule, spuse vrăjitorul, pe un ton scăzut, chiar.

— Te-am avertizat, spuse sergentul, nu-i așa? Și-a retras mâna, iar Quick Ben s-a așezat pe spate de parcă ceva mult mai greu tocmai i-ar fi aterizat pe umerii lui.

Între timp, Bottle era ocupată să refacă păpușa. Îndoirea firelor în brațe și picioare. Pentru propriile eforturi, a folosit rar sârmă – prea scumpă – dar în acest caz i-au făcut mult mai ușoară reconfigurarea păpușii. În cele din urmă mulțumit, l-a pus înapoi, exact în aceeași poziție ca înainte.

Nimeni nu a vorbit, toți ochii ațintiți pe păpușa lui Shadowthrone – acum în patru picioare, piciorul drept din față și piciorul stâng din spate ridicate, întreaga formă înclinată mult înainte, imposibil de echilibrat. Umbra se întinde până la un deget de figura care era Torahaval Delat.

Shadowthrorone... acum altceva...

Kalam șopti: — Încă nu mă ating...

Bottle se lăsă pe spate, încrucișându-și brațele în timp ce se întinse pe nisip. '

Așteaptă, spuse el, apoi închise ochii și o clipă mai târziu adormise din nou.

Ghemuit lângă Quick Ben, Fiddler răsuflă lung.

Vrăjitorul și-a îndepărtat privirea de la Tronul Umbrei reconfigurat, cu ochii strălucitori în timp ce se uită la sapator. — Era pe jumătate adormit, Fid.

Sergentul a ridicat din umeri.

— Nu, spuse vrăjitorul, nu înțelegi. Pe jumătate adormit. Cineva e cu el. Am fost cu el, vreau să spun. Ai idee cât de departe se află magia simpatică ca aceasta? Până la început. Pentru acea licărire, acea primă licărire, Fid. Nașterea conștientizării. Mă înțelegi?

— La fel de clar ca luna în ultima vreme, spuse Fiddler, încruntat.

„Eres'al, cei înalți – înainte ca un singur om să umble pe această lume.

Înainte de Imass, înainte chiar de K'Chain Che'Malle. Lăutar, Eres a fost aici. Acum. Se. Cu el.'

Sapatorul se uită înapoi la păpușa lui Shadowthrone. Acum patru picioare, înghețat în goana lui năprasnică – iar umbra pe care o arunca nu-i mai ținea, nu se potrivea deloc. Căci capul era lat, botul proeminent și lat, fălcile deschise, dar învăluite în jurul a ceva. Și oricare ar fi fost acel lucru, s-a alunecat și s-a zvârcolit ca un șarpe prins.

Ce pe numele lui Hood? Oh. Oh, așteptați…

******

Deasupra unui bolovan mare care se tăiase, creând o suprafață înclinată, Apsalar stătea întinsă pe burtă, uitându-se la desfășurarea în poieniș, la douăzeci de pași distanță. Conversații tulburătoare, cele, mai ales ultima parte, despre Eres. Doar un alt vechi străvechi mai bine lăsat în pace. Soldatul acela, Bottle, avea nevoie de supraveghere.

Torahaval Delat… unul dintre numele de pe lista acelui spion – Mebra – în ehrlitan. sora lui Quick Ben. Ei bine, asta a fost într-adevăr regretabil, deoarece părea că atât Cotillion, cât și Shadowthrone voiau femeia moartă și, de

obicei, obțineau ceea ce își doreau. Mulțumesc mie... și oamenilor ca mine. Zeii ne pun cuțite în mâinile muritorilor și nu mai trebuie să facă nimic.

Ea l-a studiat pe Quick Ben, evaluându-i agitația crescândă și a început să bănuiască că vrăjitorul știa ceva din extremitatea în care se afla acum sora lui. Știa și, în grosimea sângelui care lega rudele, oricât de înstrăinate, omul nebun. hotărâse să facă ceva în privința asta.

Apsalar nu a mai așteptat, lăsându-și să alunece înapoi pe stânca plată, aterizând ușor în nisipul gros, suflat de vânt, bine în umbră și complet ferit de ochii oricui. Și-a ajustat hainele, a cercetat terenul plan din jurul ei, apoi a scos din pliurile îmbrăcămintei două pumnale, câte unul în fiecare mână.

Era muzică în moarte. Actorii și muzicienii știau asta ca fiind adevărat. Și, pentru acest moment, la fel a făcut și Apsalar.

Într-un cor de vai pe care nimeni altcineva nu l-a putut auzi, femeia în negru a început Dansul Umbrei.

****

Telorast și Curdle, care se ascunseseră într-o fisură de lângă bolovanul cu vârful plat, se îndreptară acum înainte.

— A intrat în propria ei lume, spuse Curdle, șoptind totuși, capul ei scheletic clătinându-se și țesându-se, coada clătinând de neliniște.

În fața lor, Not-Apsalar dansa, atât de plină de umbre încât abia se vedea. Abia pe lumea asta.

— Niciodată să nu-l traversezi pe acesta, Curdle, şuieră Telorast. 'Nu.'

— Nu plănuiam. Nu ca tine.'

'Nu eu. În plus, soarta a venit peste noi – ce vom face?

— Nu ştiu.

— Eu zic că provocăm probleme, Curdle.

Fălcile minuscule clacară. 'Îmi place asta.'

****

Rapid Ben se ridică brusc. — Nu am de ales, spuse el.

Kalam a înjurat, apoi a spus: „Urăsc când spui asta, Rapid”.

Vrăjitorul a scos o altă păpușă, aceasta trăgând fire lungi. L-a lăsat la o întindere de antebraț de ceilalți, apoi s-a uitat în sus și a dat din cap către Kalam.

Încruntat, asasinul și-a scos din teacă unul dintre cuțitele lungi și l-a înjunghiat în nisip.

— Nu cel otataral, idiotule.

— Îmi pare rău. Kalam a scos arma și a pus-o din nou, apoi a scos celălalt cuțit. O a doua lovitură în nisip.

Quick Ben a îngenuncheat, strângând cu grijă firele și conducându-le spre mâna cuțitului lung, unde a făcut noduri, unind păpușa de armă. „Vezi că astea se încordează...”

— Iau cuțitul și te trag înapoi aici. Știu, Quick, nu este prima dată, îți amintești?

'Dreapta. Îmi pare rău.

Vrăjitorul s-a așezat înapoi în poziția sa cu picioarele încrucișate..

— Așteaptă, spuse Fiddler cu un mârâit. 'Ce se petrece aici? Nu plănuiești ceva stupid, nu-i așa? Tu esti. La naiba, repede...

— Taci, spuse vrăjitorul, închizând ochii. — Eu și Shadowthrone, șopti el, suntem vechi prieteni. Apoi a zâmbit.

În luminiș, Kalam și-a fixat privirea asupra păpușii care era acum singura legătură între Quick Ben și sufletul său. — A plecat, Fid. Nu spune nimic, trebuie să mă concentrez. Coardele acelea ar putea fi strânse oricând, încet, atât de încet încât nici măcar nu poți vedea că se întâmplă, dar dintr-o dată...

— Ar fi trebuit să aştepte, spuse Fiddler. „Nu terminasem de spus ceea ce plănuiam să spun și el pur și simplu pleacă. Kal, am un sentiment prost.

Spune-mi, Quick și Shadowthrone sunt cu adevărat prieteni vechi. Kalam? Spune-mi că Quick nu a fost sarcastic.''

Asasinul aruncă o privire momentană spre sapator, apoi își linse buzele, revenind la studiul firelor. Se mutaseră? Nu, oricum nu mult. — Nu a fost sarcastic, Fid.

'Bun.'

— Nu, mai sardonic, cred.

'Nu e bine. Ascultă, poți să-l scoți chiar acum? Cred că tu ar trebui sa-'

— Liniste, la naiba! Trebuie să mă uit. Trebuie să mă concentrez. Fid are o senzație proastă. La dracu.

****

Paran și Noto Boil au urcat și s-au oprit în umbra aruncată de zidul orașului. Căpitanul a descălecat și a pășit spre fațada răvășită.

Cu pumnalul său a gravat o linie largă, arcuită, începând din stânga lui la baza peretelui, apoi în sus, peste – făcând doi pași – și din nou în jos, terminând la baza din dreapta. În centru, a tăiat un model, apoi a făcut un pas înapoi, strecurând cuțitul în teacă.

Recălecându-se pe cal, a strâns hăţurile şi a spus: „Urmează-mă”.

Și a călărit înainte. Calul lui și-a aruncat capul și și-a bătut picioarele din față cu o clipă înainte de a se arunca în și prin el. Au ieșit câteva clipe mai târziu pe o stradă plină de gunoi. Fețele clădirilor goale, lipsite de viață, ferestrele intră în foc. Un loc de devastare, un loc în care civilizația se prăbușise, dezvăluindu-și în cele din urmă fundamentele îngrozitor de slabe. Oase albe culese zăceau împrăștiate ici și colo. Un șobolan înghesuit se clătina de-a lungul jgheabului peretelui.

După o clipă lungă, a apărut vindecătorul, ducându-și montura de frâiele. — Calul meu, spuse el, nu este nici pe departe la fel de prost ca al tău, căpitane. Vai.'

— Mai puțin experimentat, spuse Paran, privind în jur. — Treci înapoi în şa. S-ar putea să fim singuri pentru moment, dar asta nu va dura.

— Zei de jos, şuieră Noto Boil, urcându-se înapoi pe cal. — Ce sa întâmplat aici?

— Nu ați însoțit primul grup?

Au mers încet pe bulevardul gate, apoi au intrat spre inima G'danisban.

— Incursiunea lui Dujek? Nu, desigur că nu. Și cât de mult aș vrea Pumnul Înalt să fie încă la comandă.

Şi eu. „Marele Templu este aproape de piața centrală – unde este Templul lui Soliel?”

— Soliel? Căpitane, cu amabilitate, nu pot intra în acel loc – niciodată.

— Cum ai ajuns să fii dezavuat, Boil?

— Noto Fierbe, domnule. A existat un dezacord... de natură politică. S-ar putea ca mlaștina nefastă, incestuoasă și nepotistică a vieții unui preot să se potrivească bine majorității adepților săi. Din pacate, am descoperit prea tarziu ca nu ma pot adapta la o astfel de existenta. Trebuie să înțelegeți, închinarea reală a fost cea mai mică dintre prioritățile zilnice.

Am făcut greșeala de a obiecta la această inversiune nefirească, ba nu, nesfântă.

— Foarte nobil din partea ta, remarcă Paran. — Destul de ciudat, am auzit o altă poveste despre moartea ta preoțească. Mai precis, ai pierdut o luptă pentru putere la templul din Kartool. Ceva despre dispunerea trezoreriei.

„În mod clar, astfel de evenimente sunt deschise interpretării. Spune-mi, căpitane, din moment ce poți să treci prin pereți mai groși decât un bărbat, posezi și tu sensibilități magice? Poți simți foamea urâtă în aer? Este odios. Ne vrea pe noi, carnea noastră, unde să prindă rădăcini și să ne suge fiecare esență de sănătate. Aceasta este respirația lui Poliel și, chiar și acum, începe să ne revendice.

— Nu suntem singuri, tăietor.

'Nu. Aș fi surprins dacă am fi. Își va cruța adepții, purtătorii ei. Ea va-'

— Liniște, spuse Paran, ținându-se în frâu. — Vreau să spun că nu suntem singuri acum.

Noto Boil cercetă zona imediată cu privirea. — Acolo, șopti el, arătând spre o gura de străduță.

Au privit cum o tânără ieșea din umbra aleii. Era goală, înfricoșător de slabă, cu ochii întunecați, mari și luminoși. Buzele îi erau crăpate și despicate, părul sălbatic și împletit în murdărie. Un arici care supraviețuise pe străzi, un cuceritor al celor aruncați și totuși...

— Nu un purtător, spuse Paran într-un murmur. — Văd despre ea... cea mai pură sănătate.

Noto Boil dădu din cap. — Da. În ciuda stării ei aparente. Căpitane Cu drag, acest copil a fost ales... de Soliel.

— Înțeleg, nu ceva despre care chiar credeai că este posibil, pe vremea când erai preot.

Cutterul a clătinat pur și simplu din cap.

Fata s-a apropiat. — Malazani, spuse ea, cu vocea răgușită ca din lipsă de utilizare. 'O singura data. Ani – un an? Odată, mai erau și alți malazani. Unul dintre ei s-a prefăcut că este un Gral, dar am văzut armura de sub haine, am văzut sigilul Bridgeburners, de unde m-am ascuns sub o căruță. Eram tânăr, dar nu prea tânăr. M-au salvat pe mine, acei Malazani. Au atras vânătorii. M-au salvat.

Paran și-a dres glasul. — Și acum Soliel te alege pe tine... ca să ne ajuți.

Noto Boil a spus: „Pentru că ea a binecuvântat întotdeauna pe cei care răsplătesc bunătatea”.

Vocea tăietorului era tremurând de mirare. — Soliel, șopti el, iartă-mă.

— Sunt vânători, spuse fata. 'Venire. Ei știu că ești aici.

Străini, dușmani ai zeiței. Liderul lor poartă o mare ură, pentru toate lucrurile. Cu cicatrici osoase, cu fața ruptă, se hrănește cu durerea pe care o eliberează. Vino cu mine-'

— Mulţumesc, spuse Paran, întrerupându-se, dar nu. Să știi că avertismentul tău este binevenit, dar intenționez să-i cunosc pe acești vânători. Intenționez să-i pun pe ei să mă conducă la Zeița Cenușie.

— Brokeface nu va permite. El te va ucide pe tine și pe calul tău. În primul rând, calul tău, căci urăște astfel de creaturi.

şuieră Noto Boil. — Căpitane, te rog – aceasta este o ofertă de la Soliel...

— Oferta pe care o aștept de la Soliel, spuse Paran, cu tonul întărit, va veni mai târziu. Câte o zeiță. Își pregăti calul sub el, apoi ezită, aruncă o privire spre tăietor.

— Du-te cu ea, atunci. Ne vom întâlni la intrarea în Marele Templu.

— Căpitane, la ce te aștepți de la mine?

'Pe mine? Nimic. Ceea ce mă aștept este ca Soliel să se folosească de tine, dar nu așa cum a făcut acest copil aici. Mă aștept la ceva mult mai mult decât atât. Paran îşi împinse călătorul înainte. — Și, adăugă el în mijlocul copitelor îngrămădite, nu voi accepta un nu ca răspuns.

****

Noto Boil îl privi pe nebun plecând, în sus pe bulevardul principal, apoi vindecătorul își legănă calul până înfruntă fată. A scos coloana de pește din gură și a băgat-o după o ureche. Apoi și-a dres glasul. '

Zeiță... copil. Nu vreau să mor, dar trebuie să subliniez că omul nu vorbește în numele meu. Dacă îl dobori pentru lipsa de respect, cu siguranță nu voi vedea în asta nimic nedrept sau nemeritat. De fapt-'

— Taci, muritorule, spuse fata cu o voce mult mai bătrână. „În acel om, întreaga lume atârnă în echilibru și nu voi fi cunoscut pentru totdeauna ca fiind cel responsabil pentru modificarea acestei stări. În orice fel. Acum, pregătește-te să călărești – eu voi conduce, dar nu te voi aștepta o dată dacă pierzi drumul.

— Credeam că te-ai oferit să mă ghidezi...

— Cu o prioritate mai mică acum, spuse ea zâmbind. — Întoarsă într-un mod cât se poate de nesfânt, aţi putea spune. Nu, ceea ce caut acum este să mărturisesc. Intelegi? De a asista!' Și cu asta fata s-a întors și a plecat în viteză.

Înjurând, tăietorul a înfipt călcâiele în flancurile montului său, pe urmele fetei.

****

Paran a mers la galop pe bulevardul principal, care părea mai degrabă o rută procesională către o necropolă decât artera centrală a lui G'danisban, până când a văzut în față o mulțime de siluete conduse de un singur om – în mâinile sale o coasă de fermier din care atârna un sânge. - coada de cal cu crusta.

Armata pestriță – poate treizeci sau patruzeci în total – arăta de parcă ar fi fost recrutată dintr-o groapă a săracilor. Acoperit de răni și bătăi, membrele răsucite, fețele slăbite, ochii strălucind de nebunie.

Unii purtau săbii, alții satâri și cuțite de măcelar, sau sulițe, escroci de cioban sau crengi robuste. Majoritatea păreau abia în stare să stea în picioare.

Nu era cazul liderului lor, cel pe care fata îl numea Brokeface. Fața bărbatului era într-adevăr ciupită deformată, carnea și oasele îndoite la maxilarul drept

inferior, apoi pe față, în diagonală, spre pometul drept. Căpitanul îşi dădu seama că fusese muşcat de un cal. ... mai întâi calul tău. Căci urăște astfel de creaturi...

În acea față ruinată, ochii, aliniați greșit în gropile scufundate ale orbitelor lor, ardeau strălucitori în timp ce se fixau pe cei ai lui Paran. Ceva ca un zâmbet a apărut pe peștera prăbușită a gurii omului.

„Respirația ei nu este suficient de dulce pentru tine? Ești puternic să-i rezisti așa. Ea ar ști, mai întâi, cine ești. Înainte, zâmbetul lui se răsuci și mai mult, înainte să te ucidem.

— Zeiţa Cenuşie nu ştie cine sunt, spuse Paran, din acest motiv. De la ea, m-am întors. De la mine nu poate forța nimic.

Brokeface tresări. „Există o fiară... în ochii tăi. Dezvăluie-te, Malazan. Nu ești ca ceilalți.

— Spune-i, spuse Paran, vin să fac o ofrandă.

Capul înclinat într-o parte. — Cauți să o liniștești pe Zeița Cenușie?

'Intr-un fel de a spune. Dar ar trebui să vă spun că avem foarte puțin timp.

'Foarte puțin? De ce?'

— Du-mă la ea și îți voi explica. Dar repede.

— Nu se teme de tine.

'Bun.'

Bărbatul l-a mai studiat o clipă pe Paran, apoi a făcut semn cu coasa. — Atunci, urmează.

****

Au existat o mulțime de altare în fața cărora ea a îngenuncheat de-a lungul anilor și din ele, una și toate, Torahaval Delat descoperise ceva pe care acum o considera adevărat. Tot ceea ce este închinat nu este decât o reflectare a închinătorului. Un singur zeu, oricât de benign ar fi, este torturat într-o multitudine de măști, fiecare modelată de dorințele secrete, foamea, fricile și bucuriile individului muritor, care doar joacă un joc de aprobare obsequioasă.

Credincioșii s-au aruncat în credință. Credincioșii s-au înecat în credința lor.

Și mai era un adevăr, unul care la suprafață părea să îl contrazică pe primul. Cu cât zeul este mai blând și mai blând, cu atât mai aspri și cruzi închinătorii săi, pentru că ei își mențin convingerile cu o certitudine încordată, febrile în extremitatea sa și, prin urmare, nu pot suporta disidenții. Vor ucide, vor tortura, în numele acelui zeu. Și nu văd în ei înșiși niciun conflict, oricât de pătate de sânge le-au mâinile.

Mâinile lui Torahaval erau pătate de sânge, la figurat acum, dar cândva la propriu. Condusă să umple un spațiu vast și gol din sufletul ei, se aruncase, se înecase; ea căutase o mână exterioară a mântuirii – căutând ceea ce nu putea găsi în ea însăși. Și, fie că era benignă și umflată de dragoste sau brutală și dureroasă, fiecare atingere a zeului simțise la fel pentru ea – abia simțită prin obsesia amorțită de care avea nevoie.

Ea se poticnise pe această cale actuală în același mod în care se poticnise pe atât de multe altele, dar de data aceasta, părea că nu mai poate exista întoarcere. Fiecare alternativă, fiecare alegere dispăruse în fața ochilor ei.

Primele fire ale pânzei fuseseră țesute în urmă cu mai bine de paisprezece luni, în orașul ei natal Karashimesh, pe malul Mării Karas interioare – o pânză pe care de atunci, într-un fel de voință poftioasă, o lăsase să se închidă din ce în ce mai strâns.

Momeala dulce de la Zeița Cenușie, în spirit acum iubita otrăvită a Celui Înlănțuit – seducția celor cu defecte se dovedise atât de îmbietoare. Și mortal. Pentru noi amandoi. Acesta a fost, își dădu seama în timp ce îl urmărea pe Bridthok pe culoarul Gloriei care ducea la transept, nu mai mult decât desfășurarea picioarelor înaintea unui viol inevitabil, pe jumătate invitat. Regretul ar veni mai târziu, dacă va fi deloc.

Poate, atunci, un final cel mai potrivit.

Pentru această femeie proastă, care nu a învățat niciodată să trăiască.

Puterea Zeiței Cenușii s-a învârtit în fire groase prin ușa rătăcită, atât de virulentă încât să putrezească piatra.

În prag îi așteptau pe Bridthok și Torahaval rămașii acoliți ai acestei credințe disperate. Septhune Anabhin din Omari; și Sradal Purthu, care fugise din Y'Ghatan cu un an în urmă, după o încercare eșuată de a ucide acea cățea Malazan, Dunsparrow. Amândoi păreau strânși, acum, o parte din esența sufletului lor s-a scurs, dizolvându-se în miasmă ca sarea în apă. Teroare îndurerată în ochii lor,

când amândoi s-au întors să-l privească pe Bridthok și Torahaval sosind.

— Sribin a murit, şopti Septhune. — Acum va alege altul.

Și așa a făcut.

Invizibilă, o mână uriașă și gheare – mai multe degete decât s-ar putea imagina cu minte – închise în jurul pieptului lui Torahaval, cu sulițe de agonie afundându-se adânc. Un gâfâit sufocat i-a izbucnit din gât și ea se clătină înainte, împingându-i pe ceilalți, toți s-au strâns înapoi, privirile înotând de ușurare și milă – ușurarea depășește cu mult mila. Ura pentru ei a fulgerat prin Torahaval, chiar când ea a intrat clătinându-se în camera altarului; cu ochii arzând în ceața acidă a ciumei, ea și-a ridicat capul și l-a privit pe Poliel.

Și am văzut foamea care era dorință.

Durerea s-a extins, i-a umplut corpul – apoi s-a domolit când mâna cu gheare s-a retras, ghearele cu crusta smulgându-se.

Torahaval căzu în genunchi, alunecă neputincios în propria ei sudoare care se strânsese pe podeaua de mozaic de sub ea.

Ai grijă ce ceri. Ai grijă ce cauți.

Zgomotul copitelor de cai, venind de pe Coridorul Gloriei, devenind mai puternic.

Vine un călăreț. Un călăreț? Ce – cine îndrăznește asta – zei de jos, mulțumesc, oricine ai fi. Mulțumesc. Ea încă s-a lipit de margine. Încă câteva respirații, încă câteva...

****

Rânjind, Brokeface trecu pe lângă preoții înghesuiti din prag.

Paran le cercetă pe cele trei siluete ofilite și tremurânde și se încruntă în timp ce fiecare îngenunchea la rândul său la atingerea privirii lui, cu capetele plecate.

— Ce-i doare? el a intrebat.

Râsul lui Brokeface se sparge în aerul granulat. — Bine spus, străine. Ai fier rece în coloana vertebrală, îți dau asta.

Idiot. Nu încercam să fiu amuzant.

— Dă-te jos de calul ăla blestemat, spuse Brokeface, blocând pragul ușii. Își linse buzele deformate, ambele mâini mișcându-se pe tija coasei.

— Nicio șansă, spuse Paran. — Știu cum ai grijă de cai.

— Nu poți intra în camera altarului!

— Eliberează drumul, spuse Paran. „Această fiară nu se deranjează să muște – preferă să lovească cu piciorul și să lovească. De fapt, se bucură de sunetul oaselor sparte.

În timp ce calul, nările s-au deschis, se apropie de prag, Brokeface tresări, dădu înapoi. Apoi și-a dezvăluit dinții strâmbi și a șuierat: „Nu îi simți mânia? Indignarea ei? Oh, prostule!

— Îl simte pe a mea?

Paran se abătu în timp ce calul lui trecea pragul. Se îndreptă o clipă mai târziu. O femeie s-a zvârcolit pe plăcile din stânga lui, cu pielea ei întunecată striată de sudoare, membrele lungi tremurând în timp ce aerul murdar de ciumă o mângâia și se strecura în jurul ei, languidă ca mângâierea unui iubit.

Dincolo de această femeie se înălța o estradă pe trei trepte largi, puțin adânci, pe care erau împrăștiate fragmentele sparte ale piatra de altar. Centrat pe estradă, unde stătuse altădată altarul, era un tron făcut din oase răsucite, malformate. Comandând acest scaun, o siluetă care radiază atât de mult încât forma ei abia se putea desluși. Membre lungi, supurate de venin, un piept dezgolit androgin în lipsa de definire, fragilitatea sa micșorată; picioarele care se întindeau spre exterior păreau să posede prea multe articulații, iar picioarele aveau trei degete și aveau gheare, răpitoare, dar la fel de mari ca cele ale unui enkar'al. Ochii lui Poliel nu erau decât cele mai slabe scântei, încețoșați și umezi în centrul bolurilor negre. Gura ei, lată și buzele crăpate și curgând, s-a curbat acum într-un zâmbet.

— Soletaken, spuse ea cu o voce slabă, nu mă speria. M-am gândit, pentru o clipă... dar nu, nu ești nimic pentru mine.

— Zeiţă, spuse Paran, aşezându-se înapoi pe calul său, rămân întors. Alegerea este a mea, nu a ta, și deci vezi doar ceea ce vreau eu să vezi.

'Cine eşti tu? Ce ești tu?'

— În circumstanțe normale, Poliel, nu sunt decât un arbitru. Am venit să fac o ofrandă.

— Înțelegi, atunci, spuse Zeița Cenușie, adevărul de sub văl. Sângele era calea lor. Așa că alegem să-l otrăvim.

Paran se încruntă, apoi ridică din umeri și întinse mâna în faldurile cămășii. — Iată cadoul meu, spuse el. Apoi a ezitat. — Regret, Poliel, că aceste circumstanțe... nu sunt normale.

Zeița Cenușie a spus: „Nu înțeleg...”

'Captură!'

Un obiect mic, strălucitor, îi fulgeră din mână.

Ea și-a ridicat-o în apărare.

O șoaptă, ciudat de subțire, a marcat impactul. Împingându-i mâna, un ciob de metal. Otataral.

Zeița convulsii, un țipăt teribil, de animal, izbucnind din gât, sfâșiind aerul. Putere haotică, sfărâmată în zdrențuri și învârtire, valuri de foc cenușiu care se încarcă ca niște creaturi dezlănțuite ale furiei, plăci de mozaic explodând în urma lor.

Pe un cal stăpânit, Paran a privit conflagrația agoniei și s-a întrebat, dintr-o dată, dacă a făcut o greșeală.

Se uită în jos la femeia muritoare, ghemuită pe podea. Apoi la umbra ei fragmentată, tăiată de... nimic. Ei bine, știam atâtea. Timpul aproape a trecut.

****

Un tron diferit, acesta atât de slab încât să nu fie altceva decât un indiciu de umbre așchiate, schițat pe planuri de gheață murdară – schimbat în mod ciudat, decise Quick Ben, din ultima oară când îl văzuse.

La fel ca și zeul subțire și fantomatic care stătea pe acel tron. O, gluga era aceeași, ascunzând mereu fața, iar mâna noduroasă și neagră încă stătea cocoțată pe vârful înnodat al bastonului îndoit – bibanul unui scovar, ca un vultur cu un singur picior – și emana din apariția care era Shadowthrone, ca o tămâie prea dulce care se întinde pentru a peri simțurile vrăjitorului, o îngâmfare, enervantă... îngâmfare.

Nimic neobișnuit în toate astea. Chiar și așa, a fost... ceva...

— Delat, murmură zeul, ca și cum ar fi gustat fiecare literă a numelui cu dulce satisfacție.

— Nu suntem dușmani, spuse Quick Ben, nu mai sunt, Shadowthrone.

Nu poți fi orb la asta.

— Ah, dar îmi dorești orb, Delat! Da da da, ai. Orb față de trecut – față de orice trădare, de fiecare minciună, de orice insultă răutăcioasă pe care ai făcut-o ca un scuipat la picioarele mele!

— Circumstanțele se schimbă.

— Într-adevăr, da!

Vrăjitorul simțea transpirația prelingându-se pe sub haine. Ceva aici a fost... ce?

A fost foarte greșit.

— Știi, a întrebat Quick Ben, de ce sunt aici?

— Nu a câștigat nicio milă, vrăjitor. Nici măcar de la tine.

— Sunt fratele ei.

— Există ritualuri pentru a rupe astfel de legături, spuse Shadowthrone, iar sora ta le-a făcut pe toate!

'Le-ai făcut pe toate? Nu, le-am încercat pe toate. Există fire pe care astfel de ritualuri nu le pot atinge. M-am asigurat de asta. Altfel nu aș fi aici.

Un pufnit. — Fire. Cum ar fi cei pe care îi face cea mai mare plăcere să-i învârti, Adaephon Delat? Desigur. Este cel mai bun talent al tău, țesutul unor sfețe imposibile. Capul cu glugă părea să se mișcă dintr-o parte în alta în timp ce Shadowthrone scanda: „Mrețele și lațurile și capcanele, liniile și cârligele și momeala, plasele și lațurile și...” Apoi se aplecă înainte. „Spune-mi, de ce ar trebui să fie cruțată sora ta? Și cum – cu adevărat, cum – îți imaginezi că am puterea să o salvez? Nu este a mea, nu-i așa?

Nu e aici în Shadow Keep, nu-i așa? Și-a înclinat capul. 'Vai.

Chiar și acum își trage ultimele respirații... în calitate de iubita muritoare a Zeiței Cenușii – ce, te rog să spui, te aștepți să fac?

Quick Ben se uită cu privirea. Zeița Cenușie? Poliel? Oh, Torahaval...

Stai, spuse el, Bottle a confirmat – mai mult decât instinctul – că ești implicat. Chiar acum, oriunde s-ar afla, are ceva de-a face cu tine!'

Un chicotit spasmod al Shadowthrone, suficient pentru a face membrele subțiri și nesubstanțiale ale zeului să se convulse pentru moment. — Îmi ești dator, Adaephon Delat!

Recunoaște acest lucru și te voi trimite la ea! In acest moment! Acceptă datoria!

La naiba. Mai întâi Kalam și acum eu. ticălosule, Shadowthrone – „Bine! Vă datorez! Accept datoria!'

Zeul Umbră făcu un gest, un semn leneș al unei mâini.

Și Quick Ben a dispărut.

Singur încă o dată, Shadowthrone s-a instalat din nou pe tronul său. — Atât de plin, șopti el. — Deci... nepăsător, fără să țină seama de această sală vastă, care răsună, în mare parte goală. Om sărac. Săracul, săracul. Ah, ce-i asta pe care o găsesc în mâna mea? S-a uitat în sus și a văzut o coasă cu mâner scurt acum strânsă și dispusă în fața lui. Zeul și-a micșorat privirea, s-a uitat în jur în aerul mohorât, apoi a spus: „Ei bine, uită-te la acestea! Fire! Mai rău decât pânzele de păianjen, astea! A ajunge peste tot – indică grosolan de... menaj neîngrijit. Nu, nu vor face, nu vor face deloc. A măturat lama coasei prin vrăjitoriile vrăjitorii, le-a văzut cum se învârteau în neant. — Acum, spuse el zâmbind, mă simt deja mai igienic.

****

Trezit de mâinile înmănușite la gât, s-a zguduit, apoi a fost târât în genunchi. Fața lui Kalam s-a apropiat de a lui și în acea față, Bottle a văzut teroare pură.

— Firele! mârâi asasinul.

Bottle a împins mâinile bărbatului, a scanat tabloul de nisip, apoi a mormăit. — Tăiați curat, aș spune.

Stând în apropiere, Fiddler a spus: „Ia-l, Bottle! Găsește-l – adu-l înapoi!

Tânărul soldat se uită la cei doi bărbați. 'Ce? Cum ar trebui să fac asta? Nu ar fi trebuit să plece niciodată! Bottle s-a târât spre a se uita la chipul gol al vrăjitorului. — A plecat, confirmă el. '

Direct în bârlogul lui Shadowthrone – la ce se gândea?

'Sticla!'

— Oh, adăugă soldatul, altceva căutându-i privirea, uită-te la asta – ce face ea, mă întreb?

Kalam îl împinse pe Bottle deoparte și căzu în mâini și în genunchi, uitându-se la păpuși. Apoi a tras în picioare. — Apsalar! Unde este ea?'

Fiddler gemu. — Nu, nu din nou.

Asasinul avea în mâini ambele cuțite lungi. — Hood ia-o – unde este târfa aia?

Bottle, uluit, ridică pur și simplu din umeri în timp ce cei doi bărbați alegeau direcțiile la întâmplare și plecau. Idioți. Totuși, asta primesc, nu-i așa? Pentru că nu a spus nimănui nimic! Despre orice! Se uită înapoi la păpuși. Vai, asta va fi interesant, nu-i așa...?

****

— Prostul a plecat și s-a sinucis, spuse căpitanul Sweetcreek. — Și l-a luat cu el pe cel mai bun vindecător al nostru – chiar prin poarta blestemată a lui Hood!

Hurlochel stătea cu brațele încrucișate. — Nu cred...

— Ascultă-mă, se răsti Sweetcreek, caporalul ei Futhgar de lângă ea dând din cap cu tărie în timp ce continua. „Eu sunt acum la comandă și nu este un singur lucru blestemat în toată lumea asta blestemată care să se schimbe...”

Ea nu a terminat niciodată acea propoziție, în timp ce un țipăt răsuna din partea de nord a taberei, apoi aerul se rupse cu urlete tunătoare – atât de aproape, atât de tare încât Hurlochel simți că craniul i se deschide.

Făcându-se, s-a învârtit pentru a vedea, învârtindu-se deasupra acoperișurilor corturilor, un soldat, cu arma biciuindu-și – și acum pocnitul brusc al frânghiei, pământul tremurând sub picioare Și o formă monstruoasă, neagră, încețoșată a apărut, alergând ca fulgerul peste pământ – direct pentru ei.

Un val de aer încărcat i-a lovit pe cei trei ca un berbec cu o clipă înainte ca fiara să ajungă la ei. Hurlochel, cu toată respirația alungată din plămâni, a zburat prin aer, aterizat cu putere pe un umăr, apoi s-a rostogolit – l-a văzut pe căpitanul Sweetcreek aruncat într-o parte, moale ca o păpușă de cârpă, iar Futhgar părând să dispară în pământ în timp ce creatura de la miezul nopții a alergat pur și simplu peste omul nefericit. Ochii câinelui. Alte fiare, care explodau prin tabără – cai țipând, soldații țipând de groază, căruțe aruncate deoparte înaintea valurilor de putere – și Hurlochel a văzut o creatură – nu, imposibil. Lumea s-a întunecat alarmant în timp ce zăcea în el. un morman,

paralizat, disperat să tragă aer. Spasmul care îl strângea pe piept s-a desprins brusc și bucuria pură a urmat aerul dulce și prăfuit până în plămânii lui.

În apropiere, căpitanul tușea, pe mâini și în genunchi, scuipând sânge.

De la Futhgar, un singur geamăt jalnic.

Împingându-se în picioare, Hurlochel s-a întors – i-a văzut pe câini ajungând la zidul G'danisban – și a privit, cu ochii mari, în timp ce o secțiune uriașă a acelei bariere masive a explodat, cu piatra și cărămidă îndreptându-se spre cer deasupra unui nor de praf ondulat – apoi comoția. s-a rostogolit peste ei. Un cal a trecut în galop, cu ochii albi de groază „Nu noi!" Sweetcreek icni, târându-se peste. — Mulțumesc zeilor – doar în trecere – doar... Ea începu să tușească din nou.

Pe picioarele apoase, Hurlochel a căzut în genunchi. — Nu avea sens, șopti el, clătinând din cap, în timp ce clădirile din orașul de dincolo se legănau și explodau.

Se uită la Sweetcreek. Nu înțelegi – m-am uitat în ochii acelei fiare negre, femeie! — Am văzut... am văzut...

'Ce?'

Am văzut teroare pură Pământul a bubuit din nou. O reapariție de țipete – și se întoarse, chiar dacă au apărut cinci forme uriașe, rupând cărări largi și necruțătoare prin armata tabărată – mare, mai mare decât – o, zei de jos****
— A spus să așteptăm... începu Noto Boil. apoi s-a plâns în timp ce calul său tresări atât de tare încât va jura mai târziu că a auzit oasele rupându-se, apoi fiara s-a învârtit de la intrarea în templu și a țâșnit, scoțând tăietorul din spate ca un ras de lemn.

A aterizat stânjenit, a simțit și a auzit coastele trosnind, durerea dispărând înainte de o suferință mai presantă, aceea fiind coloana vertebrală a peștelui blocată la jumătatea gâtului.

Sufocare, cerul întunecat, ochii bombați Apoi fata plutind deasupra lui. Încruntat pentru o viață.

Prost prost stupid Înainte să-i bage mâna în gura căscată, apoi și-a retras ușor coloana vertebrală.

Shipând în spatele acelei prime respirații delicioase, Noto Boil închise ochii, devenind din nou conștient că acele respirații întrerupte îi provocau, de fapt, o agonie înjunghiătoare pe întregul piept. A deschis ochii plini de lacrimi.

Fata încă mai planează asupra lui, dar atenția ei era, se părea, în altă parte. Nici măcar spre intrarea în templu – ci

pe bulevardul principal.

Acolo unde cineva bătea tobe infernale, tunetul făcea să tremure și să sară sub el – provocând și mai multă durere – Și această zi a început atât de bine...

****

„Nu Soletaken”, îi spunea Paran zeiței care se zvârcolea pe tronul ei, mâna străpunsă și vârful ei otataral fixând-o aici, în acest tărâm, în această extremitate îngrozitoare, „Nu Soletaken deloc, deși la început ar putea părea așa. Vai, Poliel, mai complicat decât atât. Comentariul de mai devreme al fugitorului meu, referitor la ochii mei – ei bine, asta a fost suficient, iar din acele urlete pe care tocmai le-am auzit, se dovedește că momentul este potrivit.

Căpitanul aruncă încă o dată privirea către femeia de pe gresie.

Inconștient, poate mort. Nu credea că Hounds se vor deranja cu ea. Adunând hăţurile, se îndreptă în şa. — Nu pot sta, mă tem. Dar lasă-mă să te las cu asta: ai făcut o greșeală groaznică. Din fericire, nu vei avea mult să regreti.

Conmoții cerebrale în oraș, tot mai aproape.

— Încurcă-te cu muritorii, Poliel, spuse el, făcându-și calul, și plătești.

****

Bărbatul pe nume Brokeface – care odată purtase un alt nume, o altă viață – se ghemui într-o parte a intrării camerei altarului. Cei trei preoți fugiseră înapoi pe hol. Era, pentru moment, singur. Deci foarte singur. Totul din nou. Un biet soldat al rebeliunii, tânăr și atât de mândru pe atunci – spulberat într-o singură clipă.

Un cal Gral, o suflare groasă cu mirosul de iarbă udă, dinții ca niște dalți care coboară prin carne, prin oase,

luând totul. Devenise o oglindă nedorită a urâțeniei, pentru că fiecare față care se întorcea spre a lui se răsucise de repulsie sau, mai rău, de fascinație morbidă. Iar noi temeri îi înfipseră rădăcini adânci, flămânde în suflet, tremurând terori care l-au împins vreodată înainte, căutând să fie martor la durerea și suferința celorlalți, căutând să facă din mizeriile sale o legiune, soldați pentru o nouă cauză, fiecare la fel de distrus ca el. .

Poliel sosise, ca un cadou – și acum nenorocitul acela o omorâse, o ucide și acum – luând totul. Din nou.

Copitele cailor au derapat pe țiglă și el s-a micșorat și mai mult înapoi, când călărețul și călărețul lui treceau prin prag, fiara ridicându-se din trap în galop pe coridorul larg.

Brokeface se uită după ei cu ură în ochi.

Pierdut. Toate pierdute.

S-a uitat în camera altarului**** Quick Ben a aterizat ca o pisică; apoi, în cascada de agonie virulentă care se scurgea de la zeița întemnițată la nici trei pași în dreapta sa, se prăbuși pe burtă, cu mâinile deasupra capului. Oh, foarte amuzant, Shadowthrone. Își întoarse capul și îl văzu pe Torahaval, zăcând nemișcat la un braț în stânga lui.

Biata fată – n-ar fi trebuit niciodată să o chinuiesc așa. Dar... arată-mi un copil milostiv și voi recunoaște cu adevărat o credință în miracole și, în plus, îmi voi arunca și plata înapoi. Excesul de sensibilitate a fost cea care a făcut-o. Totuși, ce este viața fără câteva mii de regrete?

Era otataral în această cameră. Trebuia să o ia și să o tragă afară, înapoi afară. Nu atât de greu, odată ce a ieșit din acest haos haotic de nebuni. Așadar, s-a dovedit – spre uimirea lui – că Shadowthrone jucase adevărat.

Atunci a auzit urletul câinilor, cu un ecou tunător de pe hol.

*****

Paran a ieșit din tunel, apoi și-a ferăstrău calul cu putere spre stânga, evitându-l pe Shan – uriașa fiară neagră care trecea, direct în Marele Templu. A urmat Rood, apoi Baran – iar în fălcile enorme ale lui Baran o pantera reptiliană șuierătoare, căutând să-și încetinească răpitorul

cu ghearele dezvelite care înțepeneau pietruiala, fără niciun rezultat. În urma lor, Blind și Gear.

În timp ce Gear a intrat în fugă în tâmplă, Houndul a scos un urlet, un sunet sălbatic de bucurie – ca al unor momente de răzbunare mult așteptate de la desăvârșire.

Paran se uită după ei o clipă, apoi îl văzu pe Noto Boil, întins, fata fără nume plutind deasupra lui. — De dragul lui Hood, se răsti el. '

Nu e timp pentru asta – pune-l pe picioare. Soliel, acum mergem la templul tău. Fierbe, unde în Abis este calul tău?

Îndreptându-se, fata se uită înapoi în stradă. — Moartea surorii mele se apropie, spuse ea.

Căpitanul îi urmă privirea. Și l-am văzut pe primul dintre Deragoth.

Oh, eu am început toate astea, nu-i așa?

În spatele lor, tâmpla s-a cutremurat de la o contuzie masivă, care a spart pereții.

'Timpul de plecare!'

****

Quick Ben și-a prins sora de gluga halatului, a început să o târască spre spatele camerei, realizând deja că nu avea rost. Câinii veniseră după el și se afla într-o cameră plină de otataral.

Shadowthrone nu a jucat niciodată corect, iar vrăjitorul a trebuit să recunoască că de data aceasta fusese păcălit. Și de data asta e pe cale să fie ultima mea. A auzit gheare năvălindu-se mai aproape pe hol și și-a ridicat privirea**** Brokeface se uită la fiara care încărca. Un demon. Un lucru de frumusețe, de puritate. Și pentru el, nu mai era nimic altceva, nimic altceva. Da, lasă frumusețea să mă omoare.

A pășit în calea creaturii Și a fost dat pe umeri, suficient de tare încât să-și lovească capul de perete, uimindu-l pentru moment. Și-a pierdut picioarele și a căzut pe spate – întuneric, învolburare, umbre ondulate Chiar și în timp ce demonul se profila deasupra lui, a văzut o altă siluetă, flexibilă, îmbrăcată în întregime în negru, cu lamele de cuțit tăindu-se, tăind adânc de-a lungul umărului drept al fiarei.

Demonul țipă – durere, indignare – în timp ce, derapând, s-a răsucit pentru a înfrunta noul atacator.

Cine nu mai era acolo, care se afla cumva acum pe partea opusă, membrele țesute, fiecare mișcare încețoșată în mod ciudat în ochii largi și holbați ai lui Brokeface. Cuțitele s-au lins din nou. Tresărindu-se înapoi, demonul se apropie de peretele de vizavi, cu ochii de tăciune aprinzându-se.

De pe hol, mai mulți demoni se apropiau, încetinind totuși ritmul lor feroce, cu ghearele zgomotând în timp ce silueta se mișca brusc printre ei. Strălucirea lamelor, acum roșii, părea să danseze în aer, aici, colo, mișcarea roată a figurii, brațele zvârcolindu-se ca șerpii; și cu o grație potrivită, a văzut un picior izbindu-se, conectându-se cu capul unei fiare – care era la fel de mare ca al unui cal, doar mai lat – și acel cap s-a răsturnat la impact, umeri urmând, apoi trunchi, răsucindu-se într-o eleganță ciudată ca întregul demon a fost ridicat în aer, partea din spate acum verticală, cu capul în jos, la timp pentru a întâlni peretele lateral.

Acolo unde cărămizile explodau, peretele mototolindu-se, prăbușindu-se într-o cameră de dincolo, trupul demonului urmând norul de praf.

Confuzie sălbatică, aglomerată pe hol, iar deodată silueta rămase nemișcată lângă Brokeface, cu pumnalele încă scoase, picurând sânge.

O femeie, cu părul negru, blocând acum pragul ușii.

Zgomote de zgomot de-a lungul plăcilor și el a privit în jos și a văzut două schelete mici, asemănătoare unei păsări, flancând-o. Botul lor era deschis și din gâturile acelea goale ieșeau sunete șuierate. Cozile spinoase se bateau înainte și înapoi. Unul s-a aruncat înainte, un singur hop, cu capul scufundat, iar demonii adunați au tresărit înapoi.

Un alt șuierat reptilian, acesta mai puternic – venind de la o creatură prinsă în fălcile unui demon. Brokeface văzu în ochii săi îngrozitori o teamă de moarte, crescând în panică. Femeia a vorbit în liniște, adresându-se clar lui Brokeface: „Urmați-l pe vrăjitor și pe sora lui – au găsit o gaură de șurub în spatele estradului – suficient timp, cred, pentru a-și putea scăpa. . Și a ta, dacă pleci acum.

— Nu vreau, spuse el, incapabil să nu mai plângă. — Vreau doar să mor.

Asta i-a întors privirea de la demonii care se înfruntau cu ea.

ˆ

Își ridică privirea spre niște ochi rafinați, alungiți, negri ca abanosul. Și în fața ei, nu era nici o oglindă, nici o întorsătură de repulsie. Nu, nimic altceva decât o simplă considerație și apoi, ceva care ar fi putut fi... întristare.

— Du-te la Templul lui Soliel, spuse ea.

„Ea este vreodată refuzată...”

— Nu azi nu este. Nu cu Ganoes Paran ținând-o de gât. Merge. Fii vindecat.

Acest lucru era imposibil, dar cum a putut s-o refuze? — Grăbește-te, nu știu cum Curdle și Telorast gestionează această amenințare și nu se știe cât va dura...

Chiar în timp ce ea spunea acele cuvinte, un vuiet urlăit de mai jos pe hol, iar demonii s-au adunat aproape înaintea pragului, țipând în frenezie disperată.

— Asta e, murmură ea, ridicând cuțitele.

Brokeface sări în picioare și alergă în camera altarului.

****

Neîncredere. Rapidul Ben nu putea înțelege ce îi ținuse pe câini în sus – a surprins sunete de lupte, înverșunate, mârâituri, țipte de durere și, dintr-o privire înapoi, cu câteva clipe înainte de a-l duce pe Torahaval prin pasajul din spate, crezuse că am văzut... ceva.

Cineva, fantomatic în umbră, comandând pragul.

Oricare ar fi această ciocnire șansă, îi cumpărase viața. Și a surorii lui. Moneda Quick Ben nu ar risipi.

Aruncându-l pe Torahaval peste umăr, intră pe coridorul îngust și alergă cât putu de repede.

În curând a auzit pe cineva urmărit. Înjurând, Quick Ben se răsuci, mișcarea strângând capul lui Torahaval de un perete – la care ea gemu.

Un bărbat, cu fața deformată – nu, mușcat de cal, își dădu seama vrăjitorul – se repezi să se închidă. — Te voi ajuta, spuse el. 'Repede! Doom vine în acest templu!

Să fi fost bărbatul ăsta cu fața la Hounds? Nu conteaza. — Atunci, ia-i picioarele, prietene. De îndată ce ieşim din pământul sfinţit, putem scoate Hoodul de aici...

****

În timp ce Câinii s-au adunat să-l năpustească pe Apsalar, ea și-a învelit cuțitele și a spus: „Coagul, Telorast, oprește-ți șuieratul. E timpul să pleci.

— Nu ești amuzant, Not-Apsalar! strigă Curdle.

— Nu, nu este, nu? spuse Telorast, dând capul în mișcări vagi de amenințare, care acum se dovedeau mai puțin eficiente.

'Unde este ea?' întrebă Curdle.

'Plecat!'

'Fără noi!'

'Dupa ea!'

****

Poliel, Zeița Cenușie a ciumei, a bolii și a suferinței, a fost prinsă în propriul ei coșmar chinuit. Toată puterea a dispărut, toate vor curăța. Ciobul de otataral mortal i-a înțepenit mâna, ea s-a așezat pe tronul ei, cu convulsii năvălindu-o.

Trădari, prea multe trădări – puterea Zeului Infirmă fugise, abandonând-o – și acel muritor necunoscut, acel criminal cu ochi reci, care nu înțelesese nimic. În numele cui? Pentru a cui eliberare se ducea acest război? Prostul blestemat.

Ce blestem a fost, în cele din urmă, să vezi defecte dezvelite, să vezi răutatea întortocheată a muritorilor târâtă la suprafață, expusă luminii zilei? Cine dintre acești adepți nu a căutat vreodată, cu voință sau fără minte, puritatea autodistrugerii? În obsesie, ei au luat moartea în ei înșiși, dar aceasta nu a fost decât o reflectare meschină a morții pe care au dat-o asupra pământului, apei și aerului. Autodistrugerea făcând victimă întreaga lume.

Apocalipsa este rareori bruscă; nu, printre acești muritori, se târăște încet, dar inevitabil, necruțător în distrugerea completă a vieții, a sănătății, a frumuseții.

Minți bolnave și suflete murdare o atraseră în această lume; De dragul pământului, pentru șansa ca acesta să se

vindece în absența celor mai cruzi cei care provoacă durere și degradare, ea a căutat să-i șteargă în suflarea ciumei – nu mai putea să merite o soartă – cu toate acestea, ea ar muri acum.

Ea a bătut. Trădare!.

Cinci câini de umbră au intrat în cameră.

Moartea ei. Shadowthrone, prostule.

Un câine a aruncat ceva din gură, ceva care a derapat, scuipând și zvârcolindu-se, lângă prima treaptă a estradului.

Chiar și în agonia ei, în Poliel a rămas un nucleu de claritate. Ea s-a uitat în jos, căutând să înțeleagă – chiar și în timp ce Câinii au fugit din cameră, în jurul estradei, în gaura preotului – să înțeleagă această pantera înghesuită, solzoasă, un membru umflat de infecție, picioarele din spate și șoldurile zdrobite – nu putea fugi. . Hounds o abandonaseră aici – de ce?

Ah, să-mi împărtășesc soarta.

Un ultim gând, blând satisfăcător în sine, când Deragoth a sosit, plin de furie și foame, Bătrân ca orice zeu, lipsit de o singură carieră, dar mulțumit să omoare ceea ce a mai rămas.

Un T'rolbarahl frânt, țipând teroarea și furia.

O zeiță zdrobită, care căutase să-l vindece pe Burn. Căci acesta era adevăratul scop al febrei, acesta era arbitrul rece al bolii. Numai oamenii, își aminti ea – ultimul ei gând – numai oamenii concentrează mântuirea doar asupra lor înșiși.

Și apoi Deragoth, primii sclavi ai umanității, au fost asupra ei.

****

— Acum este purtătoare, spuse Brokeface, „și multe altele. Nemaifiind protejată, ciuma se înnebunește în ea, indiferent ce i se întâmplă cu Poliel.

Odată începute, aceste lucruri își urmează propriul curs. Te rog, adăugă el, privindu-l pe bărbat încercând să-l trezească pe Torahaval, vino cu mine.

Străinul ridică privirea cu ochi neputincioși. 'Vino? Unde?'

— Templul lui Soliel.

„Târfa aceea indiferentă...”

— Te rog, insistă Brokeface. 'Vei vedea. Nu pot să nu cred cuvintele ei.

— Cuvintele cui?

'Nu e departe. Trebuie să fie vindecată. Și se întinse încă o dată, adunând picioarele femeii. 'Ca înainte. Nu e departe.'

Bărbatul dădu din cap.

În spatele lor, un singur țipăt s-a ridicat din templu, suficient de străpungător încât să trimită fisuri prin pereții groși ai clădirii, praful ieșind din crăpături. Sunetele de geamăt s-au împins de sub ei în timp ce fundațiile s-au deformat, trăgând de străzile din jur.

— Trebuie să ne grăbim să plecăm! spuse Brokeface.

****

Descălecând, trăgând cu o mână un Noto Boil care se poticnește și gâfâi, Paran a dat jos ușile Templului lui Soliel – o explozie de putere modestă, dar foarte satisfăcătoare, care era suficientă, credea el, pentru a-i aduce la cunoștință Dulcei Zeițe starea sa de spirit actuală. .

Fata s-a strecurat pe lângă el în timp ce el a trecut pragul și i-a aruncat o privire surprinzător de încântată în timp ce se grăbea înainte spre camera centrală.

Pe pereții coridorului, picturi cu figuri îngenuncheate, capete plecate în semn de binecuvântare, implorând sau disperare – probabil cel din urmă cu această zeiță blestemată, decise Paran. Depinde de pliurile din tavanul arcuit erau giulgii funerare, fără îndoială menite să pregătească închinătorii pentru ce e mai rău.

Au ajuns în camera centrală chiar dacă pământul tremura – Marele Templu se prăbușise. Paran îl trase pe Noto Boil lângă el, apoi îl împinse împiedicându-se spre altar. Cu noroc îl va îngropa pe blestematul Deragoth. Dar nu îmi țin respirația.

A scos o carte și a aruncat-o pe podea. — Soliel, eşti chemat.

Fata, care stătea în dreapta altarului, s-a lăsat brusc, apoi a ridicat privirea, clipind cu bufniță. Zâmbetul ei s-a

lărgit.

Paran a jurat, deci, că va căuta să-și amintească fiecare detaliu al zeiței la înfățișarea ei forțată, atât de rafinată furia ei înfrânată. Stătea în spatele altarului, la fel de androgină ca sora ei, acum moartă, cu degetele ei lungi – atât de perfecte pentru a închide pleoapele peste ochii nevăzători – strângându-și, formând pumnii de lângă ea, când ea a spus cu o voce zgârâitoare: „Ai făcut o groază groaznică. greşeală-'

„Încă nu am terminat”, a răspuns el. — Eliberează-ți puterea, Soliel. Începe vindecarea. Poți începe cu Noto Boil aici, în care vei pune un reziduu din puterea ta, suficientă ca putere și durată pentru a efectua vindecarea celor afectați din armata tabărată în afara orașului. Odată ce ai terminat cu el, vor veni și alții, cei aruncați de Poliel. Vindecă-i și pe ei și trimite-i afară... Vocea lui se întări. '

Seven Cities a suferit destul, Soliel.

Ea păru să-l studieze o clipă lungă, apoi ridică din umeri. 'Foarte bine. Cât despre suferință, ți-o las pe tine și fără nicio alegere a mea.

Paran se încruntă, apoi se întoarse la un strigăt surprins din spatele lor.

Căpitanul clipi și zâmbi. — Repede Ben!

Vrăjitorul și Brokeface târau o femeie între ei – cea pe care o văzuse ultima oară în camera altarului Marelui Templu – și toate deodată, înțelese Paran. Apoi, imediat după aceea, și-a dat seama că a înțeles... nimic.

Quick Ben ridică privirea spre altar și ochii i se îngustară. 'Acea ea?

Respirația lui Hood, nu m-am gândit niciodată... nu contează. Ganoes Paran, totul a fost de mâna ta? Știai că Hounds sunt pentru mine?

— Nu în totalitate, deși văd cum ai putea gândi așa. Te-ai negociat cu Shadowthrone, nu-i așa? Căci, făcu un semn către femeia inconștientă, ea.

Vrăjitorul se încruntă. 'Sora mea.'

— L-a eliberat pe Deragoth, spuse Soliel, aspru și acuzator. — Au sfâşiat-o!

Sora lui Quick Ben gemu, încercă să-și strângă picioarele sub ea.

— La naiba, mormăi vrăjitorul. — Mai bine plec. Înapoi la ceilalți.

Înainte să vină ea.

Paran oftă și își încrucișă brațele. — Serios, repede...

— Tu mai mult decât oricine ar trebui să știi despre mânia unei surori! se răsti vrăjitorul, îndepărtându-se. Aruncă o privire spre Brokeface, care stătea în picioare, blocat, privindu-l pe Soliel. — Continuă, spuse el. 'Ai avut dreptate.

Du-te la ea.

Cu un scâncet slab, Brokeface se împletici înainte.

Paran a privit cum Quick Ben deschidea un lavă.

Vrăjitorul ezită, se uită la căpitan. — Ganoes, spuse el, spune-mi ceva.

'Ce?'

— Tavore. Putem avea încredere în ea?

Întrebarea s-a simțit ca o palmă, usturătoare, bruscă. Clipi, îl studie pe bărbat, apoi spuse: — Tavore va face, vrăjitor, ce trebuie făcut.

— Să se potrivească ei sau soldaţilor ei? a cerut Ben rapid.

— Pentru ea, prietene, nu există nicio distincție.

Privirile li s-au blocat încă o clipă, apoi vrăjitorul a oftat. — Îți datorez o cană de bere când totul se va termina.

— O să te țin de asta, Quick.

Vrăjitorul a aruncat acel rânjet memorabil și enervant și a dispărut în portal.

În timp ce se închidea în șoaptă în spatele lui, femeia, sora lui, se ridică pe mâini și genunchi. Părul îi atârna, ascunzându-i fața, dar Paran o auzea clar când spunea: „A fost un lup”.

Și-a înclinat capul. — Un câine de umbră.

— Un lup, spuse ea din nou. „Cel mai drăguț și mai dulce lup din lume...”

****

Quick Ben deschise ochii și privi în jur.

Bottle stătea vizavi de el, singurul prezent în poiană. De undeva din apropiere se auzeau strigăte, furioase, sunete de violență în creștere.

— Frumos făcut, spuse Bottle. „Shadowthrone te-a aruncat direct în calea lor, atât de mult din tine încât, dacă te-ar fi prins Hounds, aș îngropa acum cadavrul tău. I-ai folosit warrenul ca să ajungi aici. Foarte frumos – trebuie

să fi supraviețuit un fir, vrăjitor, unul pe care nici măcar Shadowthrone nu l-a văzut.

'Ce se întâmplă?'

Soldatul a ridicat din umeri. — Argument vechi, cred. Kalam și Fiddler au găsit-o pe Apsalar – cu sânge pe cuțite. Ei cred că ești mort, înțelegi, deși de ce...

Quick Ben era deja pe picioare. Și alergând.

Scena pe care a întâlnit-o câteva clipe mai târziu era pe punctul de a fi chiar pe marginea dezastrului. Kalam înainta spre Apsalar, cu cuțitele lungi scoase, lama otatarală în poziție de conducere. Fiddler stătea într-o parte, părând deopotrivă furios și neajutorat.

Și Apsalar. Pur și simplu s-a confruntat cu asasinul corpulent și amenințător. Fără cuțite în mâini și ceva de genul resemnării în expresia ei.

— Kalam!

Bărbatul se învârti, la fel ca și Fiddler.

'Rapid!' a strigat sapatorul. ʹAm găsit-o! Sânge pe lame – și tu...

— Ajunge cu toate astea, spuse vrăjitorul. — Îndepărtează-te de ea, Kalam.

Asasinul a ridicat din umeri, apoi și-a pus în teacă armele. „Nu a fost prea mare în explicații", a spus el într-un mârâit frustrat. 'Ca de obicei. Și aș jura, Repede, ea își dorea asta...

— Ce vrei? el a cerut. — Și-a scos cuțitele? E într-o poziție de luptă, Kalam? Nu este ea o dansatoare din umbră? Ai naibii de idiot!

Se uită cu privirea la Apsalar și, cu o voce mai joasă, adăugă: „Ceea ce vrea ea... nu este pentru noi să dăm..."

Cizme pe pietre sunau în spatele lui, iar Quick Ben se întoarse pentru a-l vedea pe Bottle, lângă căpitanul Faradan Sort.

— Iată-vă cu toții, spuse căpitanul, luptându-se clar să-și țină curiozitatea în frâu. — Suntem pe cale să marșăm. Cu noroc, vom ajunge la Paisprezecelea în această noapte. Sinn pare să creadă asta, oricum.

— Sunt o veste bună, spuse Quick Ben. — Mai departe, căpitane, suntem cu tine.

Cu toate acestea, s-a reținut, până când Apsalar a trecut pe lângă el, apoi a întins mâna și i-a periat brațul cu mâneca.

Ea s-a uitat peste.

Quick Ben a ezitat, apoi a dat din cap și a spus: „Știu că ai fost tu, Apsalar. Mulțumesc.'

— Vrăjitor, spuse ea, habar n-am despre ce vorbești.

I-a dat drumul. Nu, ceea ce vrea ea nu este pentru noi să dăm. Ea vrea să moară.

****

Stratificat în praf, slăbit de epuizare, Cotillion intră cu pași mari în sala tronului, apoi se opri.

Câinii erau adunați în fața Tronului Umbrei, doi întinși, gâfâind greu, cu limbile înclinate. Shan se plimba în cerc, fiara neagră zvâcnind, cu flancurile tăiate și picurând sânge. Și, își dădu seama Cotillion, erau răni și pe ceilalți.

Pe tron stătea Shadowthrone, cu forma lui încețoșată, ca și cum ar fi într-un nor de furtună. — Uită-te la ei, spuse el cu o voce joasă, amenințătoare.

— Uită-te bine, Cotillion.

— Deragotul?

— Nu, nu Deragoth.

— Nu, presupun că nu. Alea arată ca tăieturi de cuțit.

— L-am avut. Apoi l-am pierdut.

— Pe cine a avut?

— Vrăjitorul ăla oribil cu o mie de feţe, ăsta e cine! O mână întunecată ridicată, degetele lungi se ondula. — L-am avut aici, chiar în palma asta, ca o bucată de gheață care se topește. Un mârâit brusc, zeul înclinându-se înainte pe tron. — Totul este vina ta!

Cotillion clipi. — Stai, nu i-am atacat pe Hounds!

'Asa crezi tu!'

'Ce ar trebui sa insemne asta?' întrebă Cotillion.

Cealaltă mână s-a alăturat primei, plutind, strângând aerul într-o furie spasmodică, tremurătoare. Apoi un alt mârâit – și zeul a dispărut.

Cotillion se uită în jos la Baran și întinse mâna spre fiară.

Cu un mârâit scăzut, își smulse mâna înapoi. 'Nu eu am!' el a strigat.

Câinii, cu toții uitându-se la el, nu păreau convinși.

****

Amurgul a stins praful din aer deasupra taberei, în timp ce căpitanul Ganoes Paran – conducând calul său – și tăietorul Noto Boil, iar fata – al cărei nume era Naval D'natha – au urcat panta și au trecut prin primul rând de pichete.

Întreaga tabără arăta ca și cum ar fi fost lovită de o furtună ciudată.

Soldații au lucrat la repararea corturilor, la reîmpletirea frânghiilor, la transportul de targi. Caii scăpați din padocurile lor încă rătăceau, prea supărați pentru a permite oricui suficient de aproape să-și ia bucățile.

— Câinii, spuse Paran. — Au venit pe aici. La fel, bănuiesc, Deragoth. Al naibii de nefericit – sper că nu au fost prea multe răni.

Noto Boil aruncă o privire spre el, apoi rânji. — Căpitane, cu amabilitate? Ne-ați înșelat. Ganoes Paran, un nume care se găsește pe Lista celor căzuți în jurnalele lui Dujek.

— Un nume cu prea multe întrebări care atârnă de el, cutter.

— Îți dai seama, căpitane, că cele două armate Malazan rămase din șapte orașe sunt comandate de frate și soră? Pentru moment cel putin. Odată ce Dujek s-a întors pe picioare...

— O clipă, spuse Paran.

Hurlochel și Sweetcreek stăteau în afara cortului de comandă. Ambii îl văzuseră pe Paran și pe tovarășii săi.

Ceva în fața celui care fugi...

Au ajuns la ei. — Hurlochel? întrebă Paran.

Bărbatul se uită în jos.

Sweetcreek și-a dres glasul. — Pumnul înalt Dujek Onearm a murit acum două clopote, căpitane Paran.

„În ceea ce privește suferința, îți las asta și fără nicio alegere a mea”.

Ea știa. Soliel știa deja.

Sweetcreek încă vorbea: „... febra a scăpat cu puțin timp în urmă.

Sunt conștienți, li s-a spus cine ești – Ganoes Paran, mă asculți? Au citit jurnalele lui Dujek – fiecare ofițer dintre noi le-a citit. Era cerut. Intelegi? Votul a fost unanim. Te-am proclamat Pumnul Înalt. Aceasta este acum armata ta.

Ea știa.

Tot ce făcuse aici... prea târziu.

Dujek Onearm a murit.

Capitolul șaisprezece

Privilegiații sunt acum aici, care se lăsesc în spatele armatelor angajați, iar soldatul fără picioare care s-a sprijinit strâmb de un zid ca o statuie prăbușită și ruptă scrie pe palma lui goală avertismentul că nici măcar armatele nu pot mânca aur, dar acești tineri civili nu pot vedea asta. departe și pentru propriii lor copii, drumul viitorului este deja curat, pietruirile eliberate pentru a construi ziduri aspre și adăposturi decrepite pentru risipiți, totuși aceasta este o lume bogată care încă își ridică comorile stricate de sânge la picioarele lor de mătase – ei sunt aici acum, fețele civilizației și cât de proști căzuți tânjim să fim printre ei, tovarăși de ospăț la jgheabul fără fund.

Ce va urma din asta? Mă odihnesc strâmbă, piatră tare în spatele meu, iar această monedă singură care se așează în mână are o față a unui bătrân privilegiat pe vremea lui, care s-a ascuns cândva în spatele armatelor, da, până când – până când acele armate s-au trezit într-o zi cu burta goală – așa mândrie, atâta trufie! Uite pe drum!

Din această strâmtoare civilă aș alerga și aș alerga – dacă nu m-aș fi luptat, apărând acel devorator fără minte al zilei de mâine, dacă aș avea picioare, așa că uita-te să treacă, sub umbrele lor și mulțimile înfometate devin îmbufnate, acum privindu-mă în foamea lor avidă aș alerga, da, dacă aș avea picioare.

În ultimele zile ale primului imperiu

Sogruntes Un singur fir de nisip negru, lung de patru sute de pași, a spart ruina de bazalt neînlăturată a coastei. Acea fâșie era acum ascunsă sub rampe, echipamente, cai și soldați; iar skiff-urile largi de încărcătură se legănau prin adâncimi pe liniile lor grele de tragere spre transporturile ancorate care înghesuiau golful. De trei zile se îmbarcase Armata a Paisprezecea, făcându-și evadarea din acest pământ bolnav.

Pumnul Keneb a urmărit încă o clipă haosul aparent de jos, apoi, strângându-și mantia mai strânsă împotriva vântului aprig al mării nordului, se întoarse și se întoarse spre rămășițele scheletice ale taberei.

Au fost probleme – aproape prea multe pentru a fi luate în considerare. Starea de spirit în rândul soldaților era un

amestec complex de ușurare, amărăciune, furie și descurajare. Keneb începuse serios să se teamă de revoltă în timpul așteptării flotei – jarul frustrării avântat de scăderea rezervelor de hrană și apă. Probabil că lipsa de opțiuni a făcut ca armata să fie manevrabilă, chiar dacă îmbufnată – cuvintele din fiecare oraș și așezare din vest, est și sud fuseseră de ciumă. Limbă albastră, feroce în virulența sa, nu cruță pe nimeni. Singura scăpare a fost cu flota.

Keneb putea înțelege ceva din sentimentele soldaților. Inima lui Paisprezecelea fusese tăiată la Y'Ghatan. Era extraordinar cum doar o mână de veterani putea dovedi sânul vieții a mii de oameni, mai ales când, pentru ochii Pumnului, ei nu făcuseră nimic pentru a câștiga o asemenea considerație.

Poate că numai supraviețuirea fusese suficient de eroică. Supraviețuire, până la Y'Ghatan. În orice caz, era o absență palpabilă în armată, o gaură în miez, care își roadea drumul spre exterior.

La toate acestea, comanda era din ce în ce mai divizată – pentru că avem propriul nostru nucleu de putregai. Tene Baralta. Lama Roșie... care își dorește propria moarte. Nu existau vindecători în al Paisprezecelea suficient de pricepuți pentru a șterge daunele teribile aduse chipului lui Baralta; ar fi nevoie de Înaltul Denul pentru a regenera ochiul și antebrațul pierdut ale bărbatului, iar acesta era un talent din ce în ce mai rar – cel puțin în Imperiul Malazan. Dacă Tene și-ar fi pierdut și capacitatea de a vorbi. Fiecare cuvânt de la el era amar de otravă, o ură înfloritoare pentru toate lucrurile, începând cu el însuși.

Apropiindu-se de cortul de comandă al Adjunctului, Keneb îl văzu pe Nether ieşind, cu expresia ei întunecată, înfrânată. Câinele de vite Bent apăru, îndreptându-se greoi spre ea – apoi, simțindu-i starea sufletească, uriașa fiară cu cicatrici s-a oprit, aparent pentru a se zgâria, iar câteva clipe mai târziu a fost distrasă de câinele de popor Hengese Roach. Cei doi au plecat.

Respirând adânc, Keneb se apropie de tânăra vrăjitoare Wickan. — Înțeleg, spuse el, Adjunctul nu a fost mulțumit de raportul dumneavoastră.

Ea s-a uitat la el. — Nu este vina noastră, Fist. Această ciumă fierbe prin lupte. Am pierdut orice contact cu Dujek și Gazda; de când au ajuns în afara G'danisban. Și în ceea ce privește Pearl, ea și-a încrucișat brațele, nu-l putem urmări – el a dispărut și atât.

In plus, dacă nebunul vrea să înfrunte luptele, nu trebuie să-i recuperăm oasele.

Singurul lucru mai rău decât o Gheară în tabără a fost dispariția bruscă și inexplicabilă a aceleiași Gheare. Nu că s-ar fi putut face ceva în privința asta. Keneb a întrebat: — Atunci, de câte zile au trecut de când ai putut vorbi cu Pumnul Înalt Dujek?

Tânăra Wickan își întoarse privirea, cu brațele încă încrucișate. „De înainte de Y”

Ghatan.

Sprâncenele lui Keneb se ridicară. Atât de mult? Adjunct, ne spui atât de puțin. — Dar amiralul Nok – au avut magii săi mai mult noroc?

— Mai rău, se răsti ea. — Măcar suntem pe uscat.

— Deocamdată, spuse el, privind-o cu privirea.

Nether se încruntă. 'Ce este?'

— Nimic, cu excepția... o astfel de încruntare poate deveni permanentă – ești prea tânăr ca să ai cute atât de adânci acolo...

Mârâind, vrăjitoarea se îndepărtă.

Keneb se uită după ea o clipă, apoi, ridicând din umeri, se întoarse și intră în cortul de comandă.

Pereții de pânză încă mai miroseau a fum, o amintire sumbră a lui Y'Ghatan.

Masa cu hărți a rămas – încă neîncărcată în transporturi – și în jurul ei, în ciuda faptului că blatul mesei era goală – stăteau adjunctul, Blistig și amiralul Nok.

— Pumnul Keneb, spuse Tavore.

— Încă două zile, cred, răspunse el, desfăcându-și mantia acum, când nu mai avea vânt.

Se părea că amiralul vorbise, pentru că și-a dres glasul și a spus: „Încă cred, domnule adjunct, că nu este nimic rău pentru comandă. Împărăteasa nu mai vede nevoie de prezența celui de-al Paisprezecelea aici. Mai este și problema ciumei – până acum ai reușit să o ții de trupele tale, destul de adevărat, dar asta nu va dura. Mai ales odată ce ți se epuizează magazinele și ești forțat să găsești.

Blistig mormăi acru. — Nicio recoltă anul acesta. În afară de animalele abandonate, nu mai avem mult de căutat – nu am avea de ales decât să mergem într-un oraș.

— Tocmai, spuse amiralul.

Keneb aruncă o privire spre Tavore. — Iartă-mă, adjunct...

— După ce v-am trimis să măsurați încărcarea trupelor, subiectul structurii de comandă a fost încheiat, spre

satisfacția tuturor. O oarecare uscăciune la asta, iar Blistig pufni. Tavore a continuat:

Amiralul Nok ne-a transmis în sfârșit comanda împărătesei, că trebuie să ne întoarcem la Unta. Dificultatea în fața noastră constă acum în a ne decide ruta de întoarcere.

Keneb clipi. — Desigur, spre est și apoi spre sud. Cealaltă cale ar lua...

— Mai mult, da, îl întrerupse Nok. „Cu toate acestea, în această perioadă a anului, am fi ajutați de curenți și vânturi dominante. Desigur, cursul este mai puțin bine reprezentat, iar majoritatea hărților noastre pentru coasta de vest a acestui continent sunt derivate din surse străine, ceea ce face ca fiabilitatea lor să fie deschisă provocării. Și-a frecat fața acoperită de vreme și căptușită. — Toate acestea, din păcate, nu sunt relevante. Problema este ciuma.

Adjunct, am căutat un port după altul în drum spre această întâlnire și niciunul nu era în siguranță să intre. Propriile noastre provizii sunt periculos de scăzute.

Blistig întrebă: — Deci, unde credeți că ne putem reaproviziona oriunde la vest de aici, amirale?

— Sepik, pentru început. Insula este îndepărtată, suficient de mult încât să cred că rămâne fără ciumă. La sud de aceasta, se află Nemil și o serie de regate mai mici până la Shal-Morzinn. De la vârful sudic al continentului, călătoria până la coasta de nord-vest a Quon Tali este de fapt mai scurtă decât străzile Falar. Odată ce am îndepărtat riscul care este Drift Avalii, ne vom găsi în strâmtoarea Genii, cu coasta Dal Hon la nord. În acel moment, curenții vor fi din nou cu noi.

— Foarte bine, spuse Blistig cu un mârâit, dar ce se întâmplă dacă Nemil și celelalte „regate inferioare” decid că nu sunt interesați să ne vândă mâncare și apă proaspătă?

— Va trebui să-i convingem, spuse Adjunctul, prin orice mijloace este necesar.

— Să sperăm că nu este prin sabie.

De îndată ce Blistig a spus că regretul său era evident – afirmația ar fi trebuit să sune rezonabil; în schimb, a dezvăluit pur și simplu lipsa de încredere a bărbatului în armata Adjunctului.

Acum își privea Pumnul, inexpresivă, dar un anumit fior se strecură în cameră, umplând tăcerea.

Pe chipul amiralului Nok, o privire de dezamăgire. Apoi întinse mâna după mantia sa de piele de focă. — Trebuie să

mă întorc acum la nava mea amiral. De trei ori în călătoria noastră aici, escortele străine au zărit o flotă necunoscută spre nord. Fără îndoială că observările au fost reciproce, dar nu a avut loc un contact mai apropiat, așa că cred că nu reprezintă nicio amenințare pentru noi.

— O flotă, spuse Keneb. — Nemil?

'Eventual. S-a spus că ar fi un oraș Meckros la vest de Marea Sepik – acel raport este vechi de câțiva ani. Apoi, din nou, aruncă o privire spre Adjunct când ajungea la clapetă, cât de repede se poate mișca un oraș plutitor? În orice caz, Meckros atacă și face comerț și s-ar putea ca Nemil să fi trimis nave pentru a-i proteja de coasta lor.

L-au privit pe amiral plecând.

Blistig spuse: „Iertați-vă, adjunct...”

— Păstrează-ți scuzele, a întrerupt ea, întorcându-se de la el. — Într-o zi, te voi chema, Blistig, să-i spui din nou. Dar nu pentru mine; mai degrabă soldaților tăi. Acum, vă rugăm să vizitați Pumnul Tene Baralta și să-i transmiteți esența acestei întâlniri.

„Nu are niciun interes...”

— Interesele lui nu mă privesc, Pumn Blistig.

Buzele strânse, bărbatul salută, apoi plecă.

— O clipă, spuse Adjunctul în timp ce Keneb se pregătea să urmeze exemplul. — Cum le duc soldații, Pumn?

El a ezitat, apoi a spus: — În cea mai mare parte, Adjunct, sunt uşuraţi.

— Nu sunt surprinsă, spuse ea.

— Să-i informez că ne întoarcem acasă?

Ea a zâmbit pe jumătate. — Nu mă îndoiesc că zvonul este deja printre ei. În orice caz, Fist. Nu există niciun motiv să păstrăm secretul.

— Unta, gândi Keneb, probabil că soția și copiii mei sunt acolo. Desigur, este de la sine înțeles că al Paisprezecelea nu va rămâne mult timp în Unta.

'Adevărat. Rândurile noastre vor fi umplute.

'Și apoi?'

Ea a ridicat din umeri. — Korel, mă aştept. Nok crede că atacul asupra Furtului va fi reînnoit.

A trecut o clipă până când Keneb și-a dat seama că nu credea niciun cuvânt din care i-a spus. De ce nu Korel? Ce ne-ar putea rezerva Laseen, dacă nu o altă campanie? Ce suspectează Tavore? Și-a ascuns confuzia bâjbâind peste agrafele mantiei pentru câteva bătăi de inimă.

Când ridică din nou privirea, Adjunctul părea să se uite la unul dintre pereții pestriți ai cortului.

În picioare, mereu în picioare – nu-și putea aminti să fi văzut-o vreodată așezată, decât pe un cal. 'Adjunct?'

Ea a tresărit, apoi a dat din cap și a spus: „Ești concediat, Keneb”.

S-a simțit ca un laș în timp ce își făcea drum afară, furios de propriul sentiment de ușurare. Totuși, o nouă neliniște îl tulbura acum. Unta. Sotia lui.

Ce a fost, nu mai este. Sunt destul de mare ca să știu adevărul.

Lucrurile se schimbă. Schimbăm „Fă-le trei zile”.

Keneb clipi, privi în jos pentru a-l vedea pe Grub, flancat de Bent și Roach. Atenția uriașului cățel era fixată în altă parte – spre sud-est – în timp ce câinele de poală adulmeca unul dintre mocasinii uzați ai lui Grub, unde degetul mare al copilului ieșea dintr-o despicatură din cusătura superioară. — Ce trei zile faci, Grub?

— Până plecăm. Trei zile.' Băiatul și-a șters nasul.

— Sapă într-una dintre trusele de rezervă, spuse Keneb, și găsește niște haine mai calde, Grub. Această mare este una rece și se va răci încă.

'Sunt bine. Îmi curge nasul, dar la fel și al lui Bent, la fel și al lui Roach. Suntem bine. Trei zile.'

— Vom pleca în doi.

'Nu. Trebuie să treacă trei zile, altfel nu vom ajunge niciodată nicăieri. Vom muri în mare, la două zile după ce părăsim insula Sepik.'

Un fior undură prin Pumn. — De unde știi că ne îndreptăm spre vest, Grub?

Băiatul s-a uitat în jos și a privit cum Găcodul își curăța degetul mare de la picior. '

Sepik, dar asta va fi rău. Nemil va fi bun. Atunci rău. Și după aceea, ne găsim prieteni, de două ori. Și apoi ajungem acolo unde a început totul și asta va fi foarte rău. Dar atunci ea realizează totul, aproape totul, adică destul din toate pentru a fi suficient. Iar omul mare cu mâinile tăiate spune că da. El a ridicat privirea, cu ochii strălucitori. „Am găsit un fluier de os și îl păstrez pentru el pentru că îl va vrea înapoi. Plecăm să strângem scoici!

Cu asta, toți trei au fugit, în jos spre plajă.

Trei zile, nu două. Sau murim cu toții. — Nu-ţi face griji, Grub, spuse el în şoaptă, nu toţi adulţii sunt proşti.

****

Locotenentul Pores se uită în jos la colecția soldatului.
— Cum, pe numele lui Hood, sunt acestea?

— Oasele, domnule, răspunse femeia. — Oasele de pasăre. Ieșeau din stâncă – uite, sunt duri ca piatra – o să-i adăugăm în colecția noastră, noi, cei grei, vreau să spun. Hanfeno, el face găuri în ele – ceilalți, adică, avem sute. Vrei să-ți facem niște, domnule?

— Dă-mi câteva, spuse el, întinzând mâna.

Ea îi lăsă în mână două oase ale picioarelor, fiecare de lungimea degetului mare, apoi altul care părea ca un deget, puțin mai lat decât al lui. — Idiotule. Acesta nu este de la o pasăre.

— Ei bine, nu știu, domnule. Ar putea fi un craniu?

— E solidă.

— O ciocănitoare?

— Întoarce-te la echipa ta, Senny. Când ești pe rampă?

— Se pare că mâine acum, domnule. Soldații lui Fist Keneb au întârziat – a scos jumătate din ei înapoi, a fost haos total! Nu există ofițeri care să-și imagineze, uh, domnule.

Un val a făcut-o pe femeie să se grăbească. Locotenentul Pores și-a cuibărit oasele mici în palmă, închizând degetele pentru a le ține la loc, apoi s-a întors la locul în care stătea căpitanul Kindly lângă cele patru cuferă care cuprindeau trusa lui de tabără. Doi deținători erau ocupați cu reambalarea unuia dintre portbagaj, iar Pores văzu, aranjate pe o pătură din păr de cămilă, un sortiment de piepteni – două duzini, poate mai mult, nici doi la fel. Os, coajă, coarne, coajă de țestoasă, fildeș, lemn, ardezie, argint, aur și sânge-cupră. În mod clar, ele fuseseră adunate de-a lungul anilor de călătorie, a șederii căpitanului ca soldat așezat, succesiunea culturilor, triburile și popoarele cu care fie se împrietenise, fie anihilase. Chiar și așa... Pori se încruntă. piepteni?

Am fost în mare parte chel.

Căpitanul îi instruia pe membrii săi cum să împacheteze articolele.

„... mugurii aceia de bumbac și lâna de capră sau cum îi spuneți.

Fiecare și cu grijă – dacă găsesc o zgârietură, o zgârietură sau un dinte rupt, nu voi avea de ales decât să

vă ucid pe amândoi. Ah, locotenente, am încredere că acum ești complet recuperat de la răni? Bun. Ce sa întâmplat, omule? Te sufoci?

Gâcâind, cu fața înroșită, Pores așteptă până când Kindly se apropie, apoi scapă o tuse, zgomotoasă și izbucnitoare și din mâna dreaptă – ținută înaintea gurii – au fost scuipat trei oase pentru a zgâi și a sări pe pământ. Pores trase adânc aer în piept, clătină din cap și își drese glasul.

— Îmi cer scuze, căpitane, spuse el într-un râs. — Bănuiesc că sunt încă în mine niște oase rupte. Vreau să ies de ceva vreme.

— Ei bine, a spus amabil, ai terminat?

'Da domnule.'

Cei doi servitori se uitau la oase. Unul a întins mâna și a luat degetul.

Porii îi ștergeau sudoarea imaginară de pe frunte. — Asta a fost niște tuse, nu-i așa? Aș jura că cineva m-a lovit cu pumnul în stomac.

Reținetorul se întinse cu articulația. — Ți-a lăsat asta, locotenente.

— Ah, mulţumesc, soldat.

— Dacă crezi că ceva din toate astea este amuzant, locotenente, spuse cu amabilitate. 'Te inseli. Acum, explică-mi această blestemată de întârziere.

— Nu pot, căpitane. Soldații lui Keneb cu pumnul, un fel de rechemare. Nu pare să existe o explicație rezonabilă.

'Tipic. Armatele sunt conduse de proști. Dacă aș avea o armată, ai vedea lucrurile făcute diferit. Nu pot suporta soldații leneși. Eu personal am ucis mai mulți soldați leneși decât dușmani ai imperiului. Dacă aceasta ar fi fost armata mea, locotenente, am fi fost pe acele nave în două zile, iar pe oricine era încă pe țărm până atunci l-am lăsa în urmă, dezbrăcat, cu doar o crustă de pâine în mâini și ordinul de a mărșălui către Quon Tali.

'Peste mare.'

— Mă bucur că suntem înţeleşi. Acum, stai aici și păzește-mi trusa, locotenente. Trebuie să-i găsesc pe colegii mei căpitani Madan'Tul Rada și Ruthan Gudd – sunt complet idioți, dar vreau să repar asta.

Pores îl privi pe căpitanul său îndepărtându-se, apoi se uită înapoi la ținători și zâmbi. — Acum nu ar fi ceva? Pumnul Înalt Cu amabilitate, comandând toate armatele Malazan.

— Cel puțin, a spus unul dintre bărbați, am ști mereu ce facem.

Ochii locotenentului se îngustară. — Ți-ar plăcea să-ți facă bine gândurile pentru tine?

— Sunt soldat, nu-i așa?

— Și dacă ți-aș spune că Căpitanul Kindly este nebun?

'Ne testezi? Oricum, nu contează dacă este sau nu, atâta timp cât știe ce face și continuă să ne spună ce ar trebui să facem. Și-a înghiontat tovarășul: — Nu-i așa, Thikburd?

— Destul de bine, mormăi celălalt, examinând unul dintre piepteni.

— Soldatul Malazan este antrenat să gândească, spuse Pores. „Acea tradiție este cu noi de când Kellanved și Dassem Ultor. Ai uitat asta?

— Nu, domnule, nu suntem. Există gânduri și există gânduri și așa este. Soldații fac un fel, iar liderii fac celălalt.

Nu e bine că cei doi se amestecă.

— Trebuie să-ți ușureze viața.

O încuviințare din cap. — Da, domnule, aşa este.

— Dacă prietenul tău scărpina pieptene pe care îl admiră, căpitanul te va ucide pe amândoi.

'Thikburd! Pune aia jos!'

— Dar e frumos!

— La fel e o gură de dinți și vrei să-l păstrezi pe ai tăi, nu-i așa?

Și cu soldați ca aceștia, am câștigat un imperiu.

****

Caii trecuseră de vârf, dar trebuiau să facă. Un catâr singur ar transporta cea mai mare parte a proviziilor lor, inclusiv cadavrul înfășurat al Mâinilor Fantome Heboric. Fiarele așteptau la capătul de est al străzii principale, cu cozile zvâcnindu-se ca să se apere de muște, deja înnervate de căldură, deși era doar miezul dimineții.

Barathol Mekhar făcu o ultimă ajustare la centura sa de arme, constat cu uimire că se îngrășase în stomac, apoi se miji, când Cutter și Scillara ieșiră din han și se îndreptau spre cai.

Conversația femeii cu cei doi Jessa fusese o admirabilă etapă de concizie, lipsită de sfaturi și s-a încheiat cu o mulțumire foarte superficială. Deci, copilul era acum cel mai tânăr locuitor al acestui cătun uitat. Fata avea să crească jucându-se cu scorpioni, rhizan și șobolani simpli, cu orizonturile ei aparent nelimitate, cu soarele deasupra chipului aspru, orbitor și brutal al unui zeu. Dar una peste alta, ea ar fi în siguranță și ar fi iubită.

Fierarul a observat o siluetă în apropiere, care plutea în umbra unei uși. Ah, măcar, cuiva îi va fi dor de noi.

Simțindu-se ciudat de trist, Barathol și-a îndreptat drum spre ceilalți.

— Calul tău se va prăbuși sub tine, spuse Cutter. — E prea bătrân și tu ești prea mare, Barathol. Numai toporul acela ar clătina un catâr.

— Cine e ăla care stă acolo? întrebă Scillara.

— Chaur. Fierarul s-a aruncat pe cal, fiara ocolindu-se sub el în timp ce își așeza greutatea în șa. — Vino să ne vedem, mă aștept. Urcați-vă, voi doi.

„Aceasta este cea mai fierbinte parte a zilei”, a spus Cutter. — Se pare că călătorim mereu prin tot ce ne poate arunca acest blestemat de pământ.

„Vom ajunge la un izvor până la amurg”, a spus Barathol, „când vom avea cu toții cea mai mare nevoie de el. Ne întindem acolo, până la amurgul următor, pentru că următoarea etapă a călătoriei va fi una lungă.

Au pornit pe drum, care a devenit rapid o pistă. La scurt timp mai târziu, Scillara spuse: — Avem companie, Barathol.

Privind înapoi, l-au văzut pe Chaur, care purta un pachet de pânză la piept. Pe fața lui transpirată era o expresie obscenată.

Oftând, fierarul și-a oprit calul.

— Îl poți convinge să plece acasă? întrebă Scillara.

— Nu este probabil, recunoscu Barathol. „Simplu și încăpățânat – aceasta este o combinație mizerabilă.” A alunecat la pământ și s-a întors la tânărul uriaș. — Iată, Chaur, hai să-ți legăm trusa de rucsacul catârului.

Zâmbind, Chaur i-o întinse.

— Avem un drum lung de parcurs, Chaur. Și pentru următoarele câteva zile, cel puțin, va trebui să mergi – înțelegi? Acum, să vedem ce porți în picioare – respirația lui Hood...

— E desculţ! spuse Cutter, neîncrezător.

— Chaur, încercă să explice Barathol, această pistă nu este altceva decât pietre ascuțite și nisip fierbinte.

— În trusa noastră există niște piele groasă de bhederin, spuse Scillara, aprinzându-și pipa, undeva. În seara asta îi pot face sandale. Dacă nu vrei să ne oprim chiar acum.

Fierarul își desfăcu securea, apoi se ghemui și începu să-i tragă de cizme. „Din moment ce voi călăreț, el poate purta astea până atunci”.

****

Cutter îl privi cum Chaur se străduia să-i pună cizmele lui Barathol. Cei mai mulți bărbați, știa el, l-ar fi lăsat pe Chaur destinului său. Doar un copil într-un corp de uriaș, până la urmă, prost și în mare parte inutil, o povară. De fapt, majoritatea bărbaților l-ar fi bătut pe nebun până când acesta a fugit înapoi în cătun – o bătaie pentru binele lui Chaur și, în anumite privințe, aproape justificată. Dar acest fierar... nu părea ucigașul în masă care se pretindea a fi. Trădătorul lui Aren, omul care a asasinat un Pumn. Și acum, escorta lor către coastă.

Cutter se trezi ciudat de mângâiat de această noțiune. Vărul lui Kalam... asasinatele trebuie să aibă loc în familie. Acea uriașă toporă cu două lame nu părea cu greu arma unui asasin. S-a gândit să-l întrebe pe Barathol – să obțină de la el versiunea lui despre ceea ce se întâmplase la Aren cu toți acești ani în urmă – dar fierarul era un conversator reticent și, în plus, dacă avea secretele lui, avea dreptul să le păstreze. Felul în care mă țin de al meu.

Au pornit din nou, Chaur în urmă, poticnindu-se din când în când, de parcă nu ar fi fost familiarizat cu încălțămintea de orice fel. Dar el zâmbea.

— La naiba cu sânii care curg, spuse Scillara lângă el.

Cutter se uită la ea, fără să știe cum ar trebui să răspundă la acea plângere anume.

— Și eu am rămas fără frunză.

— Îmi pare rău, spuse el.

— Ce ai de ce să-ţi pară rău?

— Ei bine, mi-a luat atât de mult să-mi revin după răni.

— Cutter, ai avut măruntaiele înfăşurate în jurul gleznelor – cum te simţi, apropo?

„Incomod, dar nu am fost niciodată un călăreț. La urma urmei, am crescut într-un oraș. Alei, acoperișuri, taverne, balcoane ale proprietății, asta era lumea mea înainte de toate acestea. Zei de jos, mi-e dor de Darujhistan. Ți-ar plăcea, Scillara...

— Trebuie să fii supărat. Nu-mi amintesc orașele. Pentru mine totul este deșert și dealuri uscate. Corturi și cărămizi de noroi.

„Sunt caverne de gaz sub Darujhistan, iar acel gaz este alimentat pentru a lumina străzile cu acest frumos foc albastru. Este cel mai magnific oraș din lume, Scillara. Atunci de ce l-ai părăsit vreodată?

Cutter a tăcut.

— Bine, spuse ea după o clipă, ce zici de asta? Luăm cadavrul lui Heboric... unde, mai exact?

„Insula Otataral”.

— Este o insulă mare, Cutter. Vreun loc anume?

— Heboric a vorbit despre deșert, la patru sau cinci zile la nord și la vest de Dosin Pali. A spus că acolo este un templu uriaș, sau cel puțin statuia de la unul.

— Deci, la urma urmei, ascultai.

— Uneori devenea lucid, da. Ceva pe care l-a numit Jadul, o putere atât dar, cât și blestem... și voia să i-o dea înapoi. Oarecum.'

„Din moment ce acum e mort,” a întrebat Scillara, „cum te aștepți să facă ceva de genul ca să-și returneze puterea unei statui? Cutter, cum găsim o statuie în mijlocul unui deșert? Poate vrei să te gândești că orice și-a dorit Heboric nu mai înseamnă nimic. T'lan Imass l-a ucis, așa că Treach trebuie să găsească un nou Destriant, iar dacă Heboric avea vreun alt fel de putere, trebuie să se fi disipat până acum, sau să-l fi urmat prin Poarta lui Hood - în orice caz, nu putem nimic. fă în privința asta.

— Mâinile lui sunt solide acum, Scillara.

Ea a inceput. 'Ce?'

„Jad solid – nu pur, plin de... imperfecțiuni. Defecte, particule îngropate adânc în interior. De parcă ar fi fost pătați de cenușă sau murdărie.

— I-ai examinat cadavrul?

Cutter dădu din cap.

'De ce?'

„Greybrog a revenit la viață...”

— Deci ai crezut că bătrânul ar putea face la fel.

„A fost o posibilitate, dar nu se pare că se va întâmpla.

Mumifică – și repede.

Barathol Mekhar a vorbit: „Gulgiul său funerar a fost înmuiat în apă sărată, apoi ambalat în și mai multă sare, Cutter. Păstrează viermii afară. Un mănunchi de cârpe în pumni i-a fost împins în fundul gâtului și în alte câteva locuri în afară. Vechea practică era să îndepărteze intestinele, dar de atunci localnicii au devenit mai leneși – erau implicate arte.

Abilități, în mare parte uitate. Ceea ce se face este să se usuce cadavrul cât mai repede posibil.

Cutter aruncă o privire spre Scillara, apoi ridică din umeri. — Heboric a fost ales de un zeu.

„Dar el l-a eșuat pe acel zeu”, a răspuns ea.

— Erau T'lan Imass!

Un flux de fum a însoțit cuvintele Scillarei în timp ce ea a spus: „Data viitoare când vom fi invadați de muște, vom ști ce urmează”. Ea îi întâlni privirea.

— Uite, Cutter, acum suntem doar noi. Tu și cu mine și până la coastă, Barathol. Dacă vrei să arunci cadavrul lui Heboric pe insulă, e în regulă. Dacă acele mâini de jad sunt încă în viață, se pot târa înapoi la stăpânul lor singure. Îngropăm cadavrul deasupra liniei mareei și îl lăsăm așa.

'Și apoi?'

Darujhistan. Cred că vreau să văd acest oraș magnific al tău.

Ai spus acoperișuri și alei – ce erai acolo? Un hoț? Trebuie sa fi fost. Cine mai știe aleile și acoperișurile? Deci, poți să mă înveți cum se face un hoț, Cutter. Voi urma în umbra ta. Hood știe, a fura tot ce putem din această lume nebună are la fel de logic ca orice altceva.

Cutter îşi întoarse privirea. „Nu e bine”, a spus el, „să urmărești umbra oricui. Sunt oameni mai buni acolo... cu care să te înțelegi.

Murillio, poate, sau chiar Coll.

„Voi descoperi într-o zi”, a întrebat ea, „că tocmai m-ai insultat?”

'Nu! Desigur că nu. Îmi place Murillio! Și Coll este consilier. El deține o moșie și tot.

Barathol a spus: „Ai văzut vreodată un animal dus la sacrificare, Cutter?”

'Ce vrei să spui?'

Dar omul mare a clătinat pur și simplu din cap.

****

După ce și-a reambalat pipa, Scillara s-a așezat din nou în șa, o mică măsură de milă reducând la tăcere, cel puțin pentru moment, momeala pe Cutter. Mercy și, a recunoscut ea, avertismentul subtil al lui Barathol de a-l ușura pe tânăr.

Bătrânul ucigaș a fost unul ascuțit.

Nu era că ar fi avut ceva împotriva lui Cutter. Chiar opusul, de fapt. Acea mică sclipire de entuziasm – când vorbea despre Darujhistan – o surprinsese. Cutter întindea mâna spre confortul amintirilor vechi, sugerându-i că suferea de singurătate.

Femeia aceea care l-a părăsit. Bănuiesc că cel pentru care a plecat din Darujhistan în primul rând. Singurătatea, deci, și o anumită pierdere a scopului, acum că Heboric era mort și Felisin Younger furat.

Poate că a fost ceva vinovăție – el nu reușise să-l protejeze pe Felisin, până la urmă, nu reușise să o protejeze și pe Scillara, de altfel – nu că ea ar fi fost genul care să-i țină așa ceva împotriva lui. Au fost T'lan Imass, de dragul lui Hood.

Dar Cutter, fiind tânăr și bărbat, ar vedea totul altfel. O multitudine de săbii pe care ar cădea cu plăcere, cu un ghiont de la persoana nepotrivită. O persoană care a contat pentru el. Mai bine să-l țină departe de astfel de noțiuni și un pic de flirt din partea ei, care provoacă o confuzie fermecătoare pentru a lui, ar trebui să fie suficient.

Ea spera că va lua în considerare sfatul ei cu privire la îngroparea lui Heboric. Se săturase de deserturi. Gândurile despre un oraș luminat de foc albastru, un loc plin de oameni, dintre care niciunul nu se aștepta la nimic de la ea și posibilitatea unor noi prieteni – cu Cutter lângă ea – erau într-adevăr destul de ispititoare. O nouă aventură și una civilizată. Mâncăruri exotice, multe frunze de foșnet...

Se întrebase, pe scurt, dacă absența regretului sau a întristarii în ea la predarea copilului pe care îl purtase în toate acele luni era cu adevărat un indiciu al unei lipse esențiale de moralitate în sufletul ei, al unui fel de defect care ar aduce groază în suflet. ochii mamelor, bunicilor și chiar fetițelor în timp ce o priveau.

Dar asemenea gânduri nu duraseră mult. Adevărul era că nu-i păsa ce cred alții și dacă cei mai mulți dintre ei

vedeau asta ca pe o amenințare la... orice... la punctul lor de vedere despre cum ar trebui să fie lucrurile... ei bine, era prea rău, nu-i așa. nu? Ca și cum însăși existența ei i-ar putea ademeni pe alții într-o viață de acte fără consecințe.

Acum e un râs, nu-i așa? Cei mai mortali seducatori sunt cei care incurajeaza conformismul. Dacă te poți simți în siguranță doar când toți ceilalți simt, gândesc și arată la fel ca tine, atunci ești un laș al naibii de Hood... ca să nu mai vorbim de un tiran vicios în devenire.

— Deci, Barathol Mekhar, ce te așteaptă pe coastă?

— Probabil ciuma, spuse el.

— Oh, acum, asta e un gând plăcut. Și dacă supraviețuiești asta?

El a ridicat din umeri. — O navă, plecând în altă parte. Nu am fost niciodată la Genabackis. Nici Falar.

— Dacă te duci la Falar, spuse Scillara, sau la Genabackis deținut de imperiu, vechile tale crime s-ar putea să te ajungă din urmă.

— M-au mai prins din urmă.

— Deci, fie ești indiferent față de propria ta moarte, Barathol, fie încrederea ta este supremă și inatacabilă. Care este?'

'Alege.'

Una ascuțită. Nu voi primi nicio crestere de la el, nu are rost să încerc. — Cum crezi că va fi să traversezi un ocean?

— Ca un deșert, spuse Cutter, doar mai umed.

Probabil că ar fi trebuit să se uite la el pentru asta, dar trebuia să recunoască că era un răspuns bun. În regulă, deci poate că amândoi sunt ascuțiți, în felul lor. Cred că o să mă bucur de această călătorie.

Au mers pe pistă, căldura și lumina soarelui transformându-se într-o conflagrație, iar în urma lor s-a îngrămădit pe Chaur, încă zâmbind.

****

Jaghut Ganath stătea în picioare privind în prăpastie. Țesătura vrăjitorie pe care o pusese asupra acestei... intruziuni se spulberase. Nu avea nevoie să coboare în acea fisură imensă, nici să intre în forța cerului îngropată, ca să

cunoască cauza acelei spulberări. Sângele draconean fusese vărsat, deși asta în sine nu era suficient. De asemenea, haosul dintre lupte se dezlănțuise și îl devorase pe Omtose Phellack așa cum apa clocotită face gheața.

Cu toate acestea, simțul ei al secvenței de evenimente necesare pentru ca așa ceva să se întâmple a rămas întunecat, de parcă timpul însuși ar fi fost răsucit în acea fortăreață odată plutitoare. A existat indignare blocată chiar în piatra de bază, iar acum, o impunere deosebită a... ordinei.

Își dorea tovarăși aici, lângă ea. Cynnigig, mai ales. Și Phyrlis. Așa cum era, în acest loc, singură, așa cum era, se simțea ciudat de vulnerabilă.

Poate mai presus de toate, dacă Ganoes Paran, maestrul punții, ar fi fost cu mine. Un om surprinzător de formidabil. Un pic prea predispus să-și asume riscuri, totuși, și era ceva aici care invita la o anumită prudență. Ar trebui să vindece asta – nu ar putea exista nicio îndoială în acest sens. Încă...

Ganath și-a tras privirea neomenească din fisura întunecată – la timp pentru a vedea, curgând peste stânca plată de ambele părți, iar în spatele ei, un roi de umbre – și acum figuri, uriașe, reptiliene, toate apropiindu-se de locul în care stătea ea.

Ea a strigat, înălţându-se înăuntrul ei warrenul de Omtose Phellack, un răspuns instinctiv la panică, în timp ce creaturile se închideau.

Nu a existat nicio scăpare – nici un timp. Taci grele tăiate, tăind carnea, apoi oasele. Loviturile au împins-o la pământ în mijlocul unor ţâşnituri din propriul ei sânge. Ea a văzut în fața ei marginea prăpastiei și a căutat să se întindă spre ea. Să se târască peste ea și să cadă – o moarte mai bună. Picioare masive cu gheare, solzite, înfășurate în fâșii de piele groasă, ridicând praful aproape de față. Neputând să se miște, simțindu-i că viața se scurge, ea a privit cum praful se așeza într-o patina plictisitoare peste balta de sânge, acoperindu-l ca pe cea mai subțire piele. Prea multă murdărie, sângelui nu i-ar plăcea asta, s-ar îmbolnăvi de toată murdăria aceea.

Trebuia să o curețe. Trebuia să-l adune, să-l toarne cumva înapoi în corp, înapoi prin aceste răni căscate, și să spere că inima ei va arde curat fiecare picătură.

Dar acum până și inima ei îi scădea, iar sângele ei pulveriza, plin de spumă, din nas și din gură.

Ea a înțeles, deodată, acel ciudat sentiment al ordinii. K'Chain Che'

Malle, o amintire trezită la viață încă o dată, după tot acest timp.

Se întorseseră, atunci. Dar nu cele cu adevărat haotice. Nu, nu Cozile lungi. Aceștia erau ceilalți, servitorii mașinilor, ai ordinii în toată brutalitatea ei. Nah'Ruk.

Se întorseseră. De ce?

Balta de sânge se scufunda în praful alb, cretos, unde brazde fuseseră cioplite de gheare, iar în aceste brazde restul de sânge se scurgea în râuri turgente. Legile inexorabile ale eroziunii sunt scrise mici și totuși... da, presupun, cele mai puternice.

Îi era frig și asta se simțea bine. reconfortant. Ea a fost, până la urmă, o Jaghut.

Și acum plec.

****

Femeia stătea cu fața spre uscat, ciudat de alertă. Mappo Runt și-a frecat fața, împins până la epuizare de tirada maniacală a lui Iskaral Pust la adresa echipajului caravelei cu grinzi largi, în timp ce aceștia se grăbeau cu ceea ce părea o absență completă a rațiunii: prin tachelaj, țâșnind sălbatic peste punte și agățându-se – cu țipete frenetice – la diverse bibane precare ici și colo. Și totuși, cumva, ambarcațiunea mică, dar navigabilă, era plină în fața vântului, făcând curat pe un curs spre nord-est.

Un echipaj – un întreg echipaj – de bhok'arala. Ar fi trebuit să fie imposibil. Cu siguranță a fost absurd. Cu toate acestea, aceste creaturi îi așteptaseră în ambarcațiunile lor, fără îndoială, furate, ancorate în larg, când Mappo, Iskaral, catârul său și femeia pe nume Spite au împins prin ultimul tufiș și au ajuns la stâncile sparte ale coastei.

Și nu doar o colecție aleatorie de fiare asemănătoare maimuțelor, cu urechi ascuțite, ci – după cum a anunțat strigătul de furie al lui Iskaral – propria menajerie a Marelui Preot, locuitorii odată ai ligii lui de rezistență de pe stânci, după ligă spre est, pe marginea îndepărtată a Mării Raraku. Cum ajunseseră să fie aici, cu această caravelă, era un mister și probabil că nu va fi rezolvat prea curând.

Mulțile de fructe și crustacee se înghesuiseră pe puntea din mijlocul navei, agitate ca jertfele votive, când cei trei călători au tras barca – au vâslit la țărm pentru a-i întâmpina cu o jumătate de duzină de bhok’arala – alături de navă și s-au urcat la bord. Să constat – adăugând la uimirea lui Mappo – că catârul cu ochi negri al lui Iskaral Pust îi precedase cumva.

De atunci a existat haos.

Dacă bhok'arala putea avea credință într-un zeu, atunci zeul lor tocmai sosise, în personajul îndoielnic al lui Iskaral Pust, iar nesfârșitul mieălit, ciocnire, dans despre Marele Preot îl înnebunea în mod clar pe Pust. Sau, mai nebun decât era deja.

Spite se uitase amuzat o vreme, ignorând întrebările lui Mappo – Cum a ajuns aici? Unde ne vor duce? Într-adevăr, încă urmărim Icarium? Niciun răspuns.

Și acum, în timp ce coasta trecea târâind și rostogolindu-se pe dreapta lor, femeia înaltă stătea în picioare, cu echilibrul impresionant, și privea cu ochii mijiți spre sud.

'Ce s-a întâmplat?' întrebă Mappo, fără să aștepte un răspuns.

Ea l-a surprins. — O crimă. Sunt cei fără Dumnezeu care se plimbă din nou pe nisipurile celor șapte orașe. Cred că înțeleg natura acestei alianțe. Complexitatea abundă, desigur, iar tu nu ești decât un Trell, un păstor care locuiește în colibă.

— Cine nu înțelege nimic despre complexități, da. Chiar și așa, explică. Ce alianța? Cine sunt cei fără Dumnezeu?

— Asta nu contează și nu servește puțin ca explicație. Se încadrează în natura zeilor, Mappo Runt. Și de credință.

'Ascult.'

„Dacă cineva afirmă o distincție între darurile unui zeu și lumea muritoare, mondenă în care există credinciosul”, a spus ea, „atunci aceasta este o ușă deschisă către adevărata lipsă de Dumnezeu. La religia necredinței, dacă vrei. Ea aruncă o privire, se apropie. — Ah, deja te văd încruntat de confuzie...

— Mă încruntă la implicaţiile unei astfel de distincţii, Spite.

'Cu adevărat? Ei bine, sunt surprins. În mod plăcut așa. Foarte bine. Trebuie să înțelegi asta, atunci. Pentru a vorbi despre război între zei, nu este vorba doar de, să zicem, că această zeiță de aici zgârie ochii acelui zeu de acolo. Nici măcar a unei armate de acoliți din acest templu care

mărșăluie asupra unei armate din templul de peste drum. Războiul între zei nu se poartă cu tunete și cutremure, deși, desigur, este posibil – dar improbabil – să se ajungă la asta. Războiul în cauză este, așadar, dezordonat, liniile de luptă tulburi, neclare și chiar și combatanții centrali se luptă să înțeleagă ce constituie o armă, ce rănește și ce este inofensiv. Și mai rău încă, a mânui astfel de arme se dovedește la fel de probabil să dăuneze celui care o poartă ca și dușmanul.

— Fanatismul generează fanatism, da, spuse Mappo, dând din cap. „În proclamație, cineva își definește dușmanul drept dușmanul său”.

Ea a zâmbit zâmbetul ei orbitor. 'Un citat? De la cine?'

— Kellanved, împăratul fondator al Imperiului Malazan.

— Într-adevăr, înțelegi esența sensului meu. Acum, natura fanatismului poate fi asemănată cu cea a unui copac – multe ramuri, dar o singură rădăcină.

„Inechitate”.

„Sau cel puțin înțelegerea și credința în, dacă o astfel de inechitate este doar imaginată sau există în adevăr. De cele mai multe ori, desigur, o astfel de inechitate există, iar otrava este cea care dă cel mai întunecat fruct. Bogăția lumească este, de obicei, construită pe oase, îngrămădite și împachetate adânc. Din păcate, deținătorii acelei bogății înțeleg greșit natura recompensei lor și, prin urmare, sunt adesea indiferenți în afișarea ostentativă a bogăției lor. Înțelegerea greșită este următoarea: că cei care nu dețin avere toți tânjesc la, și astfel caută asemănarea, iar acest dor oclude toate sentimentele de resentimente, exploatare și, cel mai relevant, nedreptate. Într-o oarecare măsură au dreptate, dar în cea mai mare parte au greșit. Când bogăția se ridică într-un punct în care majoritatea săracilor înțeleg în sfârșit că este, pentru fiecare dintre ei, de neatins, atunci toată civilitatea se prăbușește și anarhia prevalează. Acum, vorbeam de război între zei. Înțelegi legătura, Mappo Runt?

'Nu in intregime.'

— Apreciez onestitatea ta, Trell. Luați în considerare acest lucru: atunci când inechitatea se transformă într-o conflagrație violentă, zeii înșiși sunt neputincioși.

Zeii încetează să conducă – nu pot decât să urmeze, târâți de voința închinătorilor lor. Acum, să presupunem că zeii sunt esențial entități morale – adică posedă și într-adevăr reprezentând în mod evident un anumit ethos – ei bine, atunci astfel de considerații morale devin prima victimă a războiului. Cu excepția cazului în care acel zeu

alege să se apere de propriii săi credincioși. Aliați, dușmani? Ce relevanță au asemenea noțiuni primitive și simpliste în acel scenariu, Mappo Runt?

Trell se uită la valurile puternice, această succesiune neobosită născută din convulsii îndepărtate, remorcherul întrerupt al mareelor, vânturile puternice și amaroase și tot ce se mișca în lume. Și totuși, privind suficient de lung, această mișcare ondulatorie simplă... hipnotizantă. „Suntem”, a spus el, „ca solul și marea”.

— Un alt citat?

El a ridicat din umeri. „Condus de forțe nevăzute, veșnic în mișcare, chiar și atunci când stăm nemișcați”. S-a luptat împotriva unui val de disperare. „Pentru tot ceea ce concurenții proclamă că nu sunt decât soldați ai zeului lor...”

„Tot ceea ce fac ei în numele acelui zeu este în esență profund lipsit de Dumnezeu.”

„Și cei cu adevărat fără Dumnezeu – așa cum ai vorbit mai devreme – nu pot decât să-i vadă pe astfel de hulitori ca pe niște aliați.”

L-a studiat până când a devenit neliniștit, apoi a spus: „Ce îl motivează pe Icarium să lupte?

„Când este sub control, este... inechitate. Nedreptate.'

— Și când scapă de sub control?

— Atunci... nimic.

— Și diferența dintre cele două este una de amploare.

Își întoarse privirea încă o dată. — Și de motivație.

'Ești sigur? Chiar dacă inechitatea, în declanșarea violenței sale, urcă apoi, fără a trece un prag evident, în anihilarea atotdistrugătoare? Mappo Trell, cred că motivațiile se dovedesc, în cele din urmă, irelevante. Măcelul este măcel. De ambele părți ale câmpului de luptă, fața rânjește cu o prostie totușită, chiar dacă fumul umple cerul de la orizont la orizont, chiar dacă recoltele se ofilesc și mor, chiar dacă pământul dulce se transformă în sare. Inechitatea se termină, Trell, când nimeni și nimic nu mai rămâne în picioare. Poate, adăugă ea, acesta este adevăratul scop al lui Icarium, motivul pentru care cei fără nume caută să-l dezlănțuie. La urma urmei, este o modalitate sigură de a pune capăt acestui război.

Mappo Trell s-a uitat la ea, apoi a spus: „Data viitoare când vorbim așa, Spite, poți să-mi spui motivele tale pentru a te opune celor Fără Nume.

Pentru că m-ai ajutat.

Ea i-a zâmbit. — Ah, începi să te îndoiești de alianța noastră?

— Cum să nu?

— Aşa este războiul între zei, Trell.

— Nu suntem zei.

„Noi suntem mâinile lor, picioarele lor, neclintiți și voinici. Luptăm pentru motive care sunt, în cea mai mare parte, fără sens, chiar și atunci când justificarea pare simplă și simplă. Două regate, unul în sus, unul în aval. Regatul în aval vede apa sosind murdară și bolnavă, plină de nămol și canalizare. Regatul în amonte, fiind pe tărâmuri mai înalte, își vede eforturile disperate de irigare eșuând, deoarece solul vegetal este măturat de fiecare dată când ploile vin în zonele înalte de dincolo. Cele două regate se ceartă, până este război. Regatul din aval defilează, se duc lupte groaznice, orașe sunt arse până la pământ, cetățeni înrobiți, câmpurile sărate și făcute sterile. Șanțurile și digurile sunt sparte. În cele din urmă, rămâne doar regatul din aval. Dar eroziunea nu încetează. Într-adevăr, acum că nu există nicio irigare în amonte, apele se năpustesc în plină viitură, temperate și sălbatice, și poartă var și sare care se depune pe câmpuri și otrăvește pământul rămas. Există foamete, boală, iar deșertul se închide din toate părțile. Liderii cândva victorioși sunt doborâți. Moșiile sunt jefuite. Briganții se plimbă necontrolați și într-o singură generație nu există regate, nici în sus, nici în aval. A fost justificarea valabilă? Desigur.

A apărat această valabilitate pe învingători împotriva propriei anihilări?

Desigur că nu.

„O civilizație aflată în război alege doar inamicul cel mai evident și adesea și pe cel perceput, la început, ca fiind cel mai ușor de învins.

Dar acel dușman nu este adevăratul dușman și nici nu este cea mai gravă amenințare la adresa acelei civilizații. Astfel, o civilizație aflată în război alege adesea inamicul greșit. Spune-mi, Mappo Runt, pentru cele două regate ipotetice ale mele, unde s-a ascuns cea mai adevărată amenințare?

A scuturat din cap.

'Da, greu de răspuns, pentru că amenințările au fost multe, aparent deconectate, și au apărut, au dispărut apoi au reapărut pe o perioadă lungă de timp. Vânatul care a fost vânat până la dispariție, pădurile care au fost tăiate, caprele care au fost slăbite în dealuri, chiar șanțurile de

irigații care au fost săpate. Și încă mai mult: surplusul de alimente, populația în creștere și deșeurile care se acumulează. Și apoi boli, soluri suflate sau spălate; și regi – unul după altul – care nu puteau sau nu voiau să facă nimic, sau într-adevăr nu vedeau nimic rău dincolo de concentrarea lor fanatică asupra celor pe care căutau să-i învinovățească.

— Vai, spuse ea, aplecându-se acum pe balustradă, cu faţa la vânt, nu este nimic simplu în a încerca să te opui unei asemenea mulţimi de ameninţări.

În primul rând, trebuie să le recunoaștem, iar pentru a realiza asta trebuie să gândim pe termen lung; și atunci trebuie să discerne legăturile complicate care există între toate lucrurile, modul în care o problemă se alimentează în alta. De acolo, trebuie să găsești soluții și, în sfârșit, trebuie să motivăm populația la efort concertat, și nu doar populația proprie, ci pe cea a regatelor învecinate, care participă toate la autodistrugerea lentă. Spune-mi, îți poți imagina un astfel de lider care va ajunge vreodată la putere? Sau stai acolo mult timp? Nici eu. Acumulatorii de bogății se vor uni pentru a distruge un astfel de bărbat sau femeie. În plus, este mult mai ușor să creezi un inamic și să duci un război, deși de ce astfel de acaparatori de bogății cred de fapt că ar supraviețui unui astfel de război este mai presus de mine. Dar o fac, iar și iar.

Într-adevăr, se pare că ei cred că vor supraviețui civilizației însăși.

— Propui puţină speranţă pentru civilizaţie, Spite.

„Oh, lipsa mea de speranță se extinde cu mult dincolo de simpla civilizație. Trell erau păstori, da? Ai gestionat turmele de bhederin pe jumătate sălbatice din Câmpiile Masai. De fapt, un mod de a trăi destul de reușit, luând în considerare toate lucrurile.

— Până au venit comercianții și coloniștii.

„Da, cei care au râvnit pământul vostru, mânați ca de întreprindere sau de risipirea propriilor pământuri sau de sărăcia din orașele lor.

Fiecare și toți au căutat o nouă sursă de bogăție Pentru a o atinge, din păcate, mai întâi au trebuit să-ți distrugă poporul.

Iskaral Pust se grăbi de lângă Trell. 'Ascultați-vă pe voi doi! Poeți și filozofi! Ce stii? Continuați și mai departe, în timp ce sunt urmărit până la epuizare de aceste lucruri groaznice!

— Acoliții tăi, Mare Preot, spuse Spite. — Tu ești zeul lor.

Indicativ, aș putea adăuga, a cel puțin două tipuri de absurditate.

— Nu sunt impresionat de tine, femeie. Dacă eu sunt zeul lor, de ce nu ascultă nimic din ceea ce spun?

— Poate, răspunse Mappo, ei așteaptă doar să spui ce trebuie.

'Într-adevăr? Și care ar fi aia, grăsule?

— Ei bine, orice ar fi ei vor să audă, desigur.

— Te-a otrăvit! Marele Preot se dădu înapoi, cu ochii mari. Se strânse și trase de ceea ce îi mai rămăsese din păr, apoi se învârti și se repezi spre cabină. Trei bhok'arala – care îl însoțiseră – au alergat după el, ciopind și făcând gesturi de smucire deasupra urechilor.

Mappo se întoarse către Spite. — Apropo, unde mergem?

Ea i-a zâmbit. — Pentru început, Marea Otataral.

'De ce?'

— Nu înviorează această briză?

— E al naibii de frig.

'Da. Minunat, nu-i așa?

****

O groapă vastă alungită, căptușită cu plăci de calcar, apoi pereți de cărămidă, ridicându-se pentru a forma un acoperiș cu cupolă, intrarea unică în rampă și încadrată în piatră de calcar, inclusiv o piatră masivă de buiandrug pe care simbolul imperial fusese gravat deasupra numelui Dujek Onearm și titlul său, Pumnul înalt. În interiorul tumulei fuseseră așezate felinare pentru a ajuta la uscarea pereților proaspăt tencuiți.

Chiar afară, într-un vas lat și puțin adânc, plin pe jumătate cu lut slăbănog, s-a lăsat pe o broască râioasă mare, clipind din ochi adormiți, în timp ce își privea însoțitorul său, artistul imperial, Ormulogun, amestecând vopsele. Uleiuri cu duzină, fiecare cu calități specifice; și pigmenți tăiați din minerale zdrobite, ouă de rață, cerneluri uscate de la creaturi marine, frunze și rădăcini și fructe de pădure; și borcane din alte medii: albușuri de ou de la

țestoase, șerpi, vulturi; larve masticate, creier de pescăruș, urină de pisică, saliva de câine, muci de proxeneți. În regulă, broasca s-a reflectat, poate nu moșul de proxeneți, deși având în vedere arcanul derutant al artiștilor, nu s-ar putea fi sigur. A fost suficient să știm că oamenii care s-au adâncit în astfel de materiale erau în mare parte nebuni, dacă nu pentru început, atunci invariabil așa după ani petrecuți manipulând astfel de toxine.

Și totuși, acest prost Ormulogun, a stăruit cumva, cu mâinile lui pătate, cu buzele pătate de la îndreptarea pensulelor, cu barba pătată din acea tehnică bizară de pulverizare când pigmenții erau mestecați într-o gură de scuipă și Hood știa ce altceva, pătatul lui. nasul de când degetele mânjite de vopsea i-au întins, zgâriat și explorat, pantalonii lui pătați de la „Știu la ce te gândești, Gumble”, a spus Ormulogun.

'Intr-adevar? Vă rog să continuați, atunci, în a descrie gândurile mele actuale.

— Ceara de urechi a curvelor și a pătat pe asta și pe aia, comentariul coborând rapid în absurd, așa cum se cuvine incapacitatea ta de a gândi fără exagerare și hiperbolă puerilă. Acum, surprins așa cum ești, fără îndoială, schimbă-ți creierul micuț și previzibil și spune-mi la rândul meu la ce mă gândesc. Poti tu? Hah, am crezut că nu!

„Îți spun, ticălosule de paste, gândurile mele nu erau deloc așa cum tocmai ai descris-o în acea lipsă jalnică de pastișe pe care îndrăznești să-l numești comunicare, un astfel de eșec fiind deloc surprinzător, din moment ce eu sunt stăpânul limbajului în timp ce tu ești mai mic. decât un student mereu eșuat al portretului, lipsit atât de instruire convingătoare despre meșteșuguri, cât și, din păcate, de talent.

— Cauți să comunici cu surzi intelectuali, nu-i așa?

— În timp ce pictezi pentru a-i lumina pe orbi. Da, da, oftă Gumble, efortul dovedindu-se alarmant de dezumflat – alarmant chiar și pentru el însuși. A tras repede o altă suflare. — Noi ducem războiul nostru neîncetat, tu și cu mine.

Ce va împodobi pereții tumul marelui om? De ce, de la tine, de obicei. Spectacol propagandistic, reafirmarea aliniată politic a status quo-ului. Fapte eroice în slujba imperiului și o moarte și mai eroică, căci în această epocă, ca și în oricare alta, avem nevoie de eroii noștri, adică de morți. La urma urmei, nu credem în cei vii, datorită ție...

'Mie? Mie!?'

— Interpretarea defectelor este punctul tău forte, Ormulogun. Oh, luați în considerare afirmația asta! Mă impresionez chiar și pe mine cu o ironie atât de perfect rezonantă.

Oricum, astfel de defecte în subiect sunt ca săgeți otrăvitoare aruncate în eroism. Atenția ta avidă distruge așa cum trebuie întotdeauna...

— Nu, prostule, nu întotdeauna. Și cu mine, cu Ormulogun cel Mare, niciodată. De ce? Ei bine, este simplu, deși nu atât de simplu încât să îl înțelegi vreodată – chiar și așa, este aceasta: marea artă nu este pur și simplu interpretare.

Marea artă este transformarea. Marea artă este exaltarea, iar exaltarea este spirituală în cel mai pur, cel mai spiritual sens...

— După cum am observat mai devreme, spuse Gumble târâtor, erudiția cuprinzătoare și concizia îl scapă pe bietul om. Pe lângă asta, sunt sigur că am mai auzit această definiție a artei mari. Într-un alt context, probabil însoțit de o lovitură cu pumnul pe masă – sau în vârful craniului, sau cel puțin un genunchi în rinichi. Nu contează, totul sună foarte bine. Păcat că nu reușești în mod constant să o traduci în realitate.

— Am un ciocan cu care te-aș putea traduce în realitate, Gumble.

— Ai spart acest castron rafinat.

— Da, aș vărsa câteva lacrimi din cauza asta. Dar atunci m-aș face mai bine.

— Dujek Onearm stă în fața porților zdrobite ale Black Coral.

Dujek Onearm la dezbatere cu Caladan Brood și Anomander Rake.

Dujek Onearm și Tayschrenn în afara Pale, zorii precedând atacul. Trei pereți primari, trei panouri, trei imagini.

— Te-ai uitat la schițele mele! Doamne, cât te urăsc!

— Nu era nevoie, spuse Gumble, să faci ceva atât de grosolan, ca să nu mai vorbim de deprimant implicit, încât să îți examinezi schițele.

Ormulogun strânse repede vopselele, stilurile și pensulele alese, apoi coborî în tumulă. Gumble a rămas unde era și s-a gândit să mănânce muște.

****

Ganoes Paran se uită în jos la armura așezată pe pătuț. Armura unui Pumn Înalt, o mânecă de lanț nou atașată. Moștenirea i-a lăsat în gură un gust acru și amar. Proclamație, nu-i așa? Ca și cum ar fi făcut ceva în timp ce un soldat ar putea justifica așa ceva. Fiecare Pumn din această armată era mai bine calificat să preia comanda. Ce ar fi putut fi, acolo, în jurnalele lui Dujek, să răsucim atât de bine, chiar să falsificăm, moștenirea lui Paran ca căpitan și comandant al Arzătoarelor de Bridge? S-a gândit să afle singur, dar știa că nu va face așa ceva. Se simțea deja destul de impostor fără să vadă dovada duplicității în fața propriilor ochi. Fără îndoială, Dujek avea motive întemeiate, probabil având de-a face cu protejarea, dacă nu cu ridicarea reputației Casei Paran și, prin urmare, sprijinirea implicită pe sora lui Tavore în noua ei comandă a Paisprezecelea.

Politica a dictat astfel de jurnalele oficiale, desigur. După cum, presupun, ei îmi vor dicta propriile intrări. Sau nu. Ce-mi pasa? Posteritatea să fie al naibii. Dacă aceasta este armata mea, așa să fie. Împărăteasa poate oricând să mă dezlipească de comanda, așa cum o va face, fără îndoială, când va auzi de această promovare pe teren. Între timp, avea să facă ce vrea.

În spatele lui, Hurlochel și-a dres glasul, apoi a spus: — Pumnul înalt, Pumnii s-ar putea să fie în picioare, dar sunt încă slabi.

— Vrei să spui că sunt acolo, stând în atenţie?

'Da domnule.'

— E ridicol. Nu contează armura, atunci.

S-au dus la clapă și Hurlochel a tras pânza deoparte. Paran ieşi afară, clipind în lumina soarelui. Întreaga armată stătea în formație, cu standardele în picioare, cu armura sclipind. Chiar înaintea lui se aflau Pumnii, Rythe Bude fiind cel mai important dintre ei. Era slăbită, dureros de slabă în echipament care părea supradimensionat pentru corpul ei. Ea a salutat și a spus: „Pumnul înalt Ganoes Paran, Gazda așteaptă inspecția ta”.

— Mulțumesc, Pumn. Cât de curând vor fi gata de marș?

— Mâine până în zori, Pumnul Înalt.

Paran cercetă rândurile. Nici un sunet de la ei, nici măcar foșnetul armurii. Stăteau ca niște statui prăfuite. „Și exact cum”, a întrebat el în șoaptă, „să fiu la înălțimea asta?”

— Pumnul înalt, murmură Hurlochel lângă el, ai mers cu un vindecător în G'danisban și apoi ai doborât de unul singur o zeiță. A alungat-o din acest tărâm. Ai forțat-o apoi pe sora acelei zeițe să dăruiască o duzină de muritori cu puterea de a vindeca...

— Acea putere nu va dura, spuse Paran.

'Cu toate acestea. Pumnul Înalt, ai ucis ciuma. Ceva ce nici măcar Dujek Onearm nu a putut realiza. Acești soldați sunt ai tăi, Ganoes Paran. Indiferent ce decide împărăteasa.

Dar nu vreau o armată blestemata!

Fist Rythe Bude spuse: — Având în vedere pierderile cauzate de boală, High Fist, suntem suficient de aprovizionați pentru a mărșălui timp de șase, poate șapte zile, presupunând că nu ne aprovizionăm pe drum. Desigur, a adăugat ea, există depozite de cereale în G'danisban, iar populația practic inexistentă...

— Da, interveni Paran. — Practic inexistent. Nu ți se pare ciudat, Pumn?

— Însuși zeița...

— Hurlochel raportează că cei care stăpânesc săi văd oameni, supraviețuitori, îndreptându-se spre nord și est. Un pelerinaj.

— Da, Pumnul Înalt.

Ea şovăia, a văzut el. — Îi vom urmări pe acești pelerini, Pumn, spuse Paran. „Vom amâna încă două zile, timp în care magazinele G’ danisban vor fi folosite pentru a stabili o reaprovizionare completă – dar numai dacă rămâne suficient pentru a susține populația încă din oraș. Comandă vagoane și căruțe după cum este necesar. Mai mult, invitați acei cetățeni pe care soldații vin să se alăture trenului nostru. Cel puțin, ei vor găsi un mijloc de existență însoțindu-ne, și hrană, apă și protecție.

Acum, informați căpitanii că mă voi adresa trupelor în dimineața plecării noastre – la sfințirea și sigilarea tumulei. Între timp, sunteți concediați cu toții.

Pumnii au salutat. Strigătele căpitanilor au pus în mișcare rândurile, în timp ce soldații s-au relaxat și au început să se despartă.

Ar fi trebuit să le spun ceva aici și acum. I-a avertizat să nu se aștepte prea mult. Nu, asta nu ar merge. Ce spune un nou comandant?

Mai ales după moartea unui mare lider, a unui adevărat erou? La naiba, Ganoes, ar fi mai bine să nu spui nimic. Nu acum, nici prea mult când sigilăm tumul și lăsăm pe bătrân în pace. — Urmărim pelerini. De ce? Pentru că vreau să știu unde se duc, de aceea. Asta ar trebui să fie. Ridicând din umeri, Paran porni. În urma lui Hurlochel l-a urmat și apoi, la zece pași înapoi, tânăra G'danii, Naval D'natha, care acum se părea că făcea parte din anturajul său.

— Pumnul înalt?

— Ce este, Hurlochel?

'Unde mergem?'

— Să-l vizitez pe artistul imperial.

— Oh, el. Pot să întreb de ce?'

— De ce să suferi un asemenea chin, vrei să spui? Ei bine, am o cerere de făcut de la el.

— Pumnul înalt?

Am nevoie de un nou Deck of Dragons. — E priceput, știi?

— Un subiect de dezbatere constantă, High Fist.

'Într-adevăr? Printre cine? Soldații? Mi se pare greu de crezut.

— Ormulogun are, însoţindu-l peste tot, un critic.

Oh, bietul om.

****

Trupul era întins pe urme, cu membrele zdrobite, cămașa din piele bronzată rigidă și neagră de sânge uscat. Boatfinder se ghemui lângă el.

— Găsește pietre, spuse el. — În timpul înghețat acum. Am împărtășit povești.

— Cineva i-a tăiat unul dintre degete, spuse Karsa Orlong. Restul rănilor proveneau din tortură, cu excepția acelei loviri de suliță, sub omoplatul stâng. Vedeți urmele – ucigașul a ieșit din adăpost când bărbatul a trecut – el nu alerga, ci se clătina. Dar s-au jucat cu el.

Samar Dev a pus o mână pe umărul lui Boatfinder și a simțit Anibarul tremurând de durere. 'Cât timp în urmă?' o întrebă ea pe Karsa.

Teblorul a ridicat din umeri. 'Nu conteaza. Sunt aproape.

Se îndreptă alarmată. 'Cat de aproape?'

„Au făcut tabăra și sunt nepăsători cu risipa ei”. Și-a desfăcut sabia de silex. — Au mai mulți prizonieri.

'De unde stii ca?'

— Simt mirosul suferinței lor.

Nu este posibil. Este posibil așa ceva? Ea se uită în jur, căutând semne mai evidente din tot ceea ce Toblakai pretindea că știe. În dreapta lor se afla un bazin plin de turbă, o scurtă coborâre de pe poteca de rocă pe care stăteau. Din ea se înălțară molid negru cu bulgări cenușii, aplecându-se într-un loc și în altul, cu majoritatea ramurilor lipsite de ace. Șuvițe strălucitoare de pânză de păianjen se întindeau pe spațiile dintre ele, ca niște zgârieturi pe sticlă transparentă. În stânga, întinderi turtite de ienupăr ocupau un pliu în roca de bază care mergea paralel cu poteca. Samar se încruntă.

— Ce copertă? ea a intrebat. — Ai spus că ucigașul a ieșit din adăpost pentru a înfige sulița în spatele Anibarului. Dar nu există, Karsa.

— Nu mai rămâne nimic, spuse el.

Încruntarea ei s-a adâncit într-o încruntătură. — Atunci sunt învelite în ramuri și frunze?

— Există și alte moduri de a te ascunde, femeie.

'Ca?'

Karsa își dădu din umeri pelerina de blană. — Vrăjitorie, spuse el. 'Așteptați aici.'

Ca și Hood, voi face. Ea a pornit după Karsa în timp ce Toblakai, cu sabia ținută înaintea lui cu ambele mâini, înainta într-o jumătate de alergare. Patru pași mai târziu și a fost nevoită să sprinteze într-un efort de a ține pasul.

Alergatul, tăcut, a devenit mai rapid. A devenit fulgerător.

Gâfâind, ea se grăbi după uriașul războinic, dar el era deja pierdut din vedere.

La zgomotul unui țipăt brusc la stânga ei, Samar a derapat până la oprire – Karsa părăsise poteca undeva în urma ei, se cufundase în pădure, peste bolovani încurcați, alunecoși de mușchi, copaci căzuți, șavi groase de ramuri moarte – lăsând. în urma lui nici un semn. Mai multe țipete.

Inima bătându-i în piept, Samar Dev s-a împins în tribună, zgâriind tufărul deoparte, pânzele trăgându-se de ea înainte de a se rupe, praful și fulgii de scoarță cădeau în cascadă - în timp ce sacrificarea de undeva înainte continua.

Armele s-au ciocnit, fierul de piatră. Scrâșnitul lemnului așchiat – mișcare încețoșată între copacii dinaintea ei, siluete alergând – un corp, roată de căruță într-o ceață purpurie – a ajuns la marginea taberei Și a văzut-o pe Karsa Orlong – și o jumătate de sută, poate mai mult, de războinici înalți cu piele cenușie, mânuind sulițe, cuțite lungi și topoare, acum se apropie de Toblakai.

Drumul lui Karsa în mijlocul lor a fost marcat de un coridor înfiorător de cadavre și inamici căzuți, răniți de moarte.

Dar erau prea multe. Uriașa sabie de silex a izbucnit la vedere la capătul unei înălțimi mari, printre fragmente de os și fire groase și biciuitoare de sânge. Două siluete s-au dat înapoi, o a treia a lovit atât de tare încât picioarele lui mocasin au fulgerat la nivelul ochilor lui Karsa și, căzând pe spate, au târât în jos tijele suliței a încă doi războinici – iar în acea deschidere Toblakai s-a năpustit, eludând un o jumătate de duzină de împingeri și balansări, majoritatea apărând în urma lui, pentru că viteza uriașului era extraordinară – nu, mai mult, era îngrozitor.

Cei doi inamici, cu armele strânse, au căutat să se lanseze înapoi, dincolo de raza lui Karsa – dar sabia lui, izbindu-se, l-a prins de gâtul celui din stânga – capul a sărit eliberat de corp – apoi lama a coborât în jos spre tăiați umărul drept al celuilalt războinic, tăind brațul.

Mâna stângă a lui Karsa și-a eliberat strânsoarea sabiei lui, interceptând axul unei sulițe care împingea, apoi trăgând atât arma, cât și cel care îl mânuiesc, mâna eliberând mâna pentru a se rupe în sus și în jurul gâtului bărbatului. Din ochii, nasul și gura victimei au izbucnit lichide în timp ce Toblakai a zdrobit acel gât de parcă ar fi fost puțin mai mult decât un tub de pergament. O împingere puternică a aruncat corpul zvâcnit în masa apăsătoare, murdând încă mai multe arme. Samar Dev abia putea urmări ceea ce vedeau ochii ei, pentru că chiar dacă mâna stângă a Karsei se îndepărtase de mâna sabiei, lama însăși tăia spre dreapta, lovind deoparte. armele inamice, apoi se învârteau în sus și peste, și, în timp ce gâtul războinicului se prăbuși în acea strângere sălbatică, sabia s-a prăbușit printr-un sticlă în sus și în carne și oase, sfărâmând clavicula, apoi o mulțime de coaste Sfâșiind sabia. cutia toracică, iar Samar se uită să vadă inima victimei, încă bătând, smoală liberă de cuibul ei rupt, atârnând pentru o clipă de arterele și venele rupte, înainte ca războinicul să cadă din vedere.

Cineva țipa – departe de luptă – în extrema stângă, unde era un țărm de stânci și, dincolo, apă deschisă – un șir de canoe de lemn joase, cu grinzi late – și a văzut acolo o femeie, uşoară, cu părul auriu – un om – făcând vrăji.

Cu toate acestea, orice vrăjitorie ar fi lucrat părea să nu obțină nimic. Imposibil, Karsa Orlong și-a croit cumva drum spre cealaltă parte a presei, unde s-a învârtit, cu spatele la un pin uriaș, cu sabia de cremene aproape disprețuitoare în lovitură deoparte atacurile – în timp ce Toblakai se opri să se odihnească.

Samar nu-i venea să creadă ce vedea.

Mai multe strigăte acum, un singur războinic, care stătea mult dincolo de gloata care se zgâlţâia, urlând la tovarăşii săi – care au început să se retragă, desprinzându-se de Karsa Orlong.

Văzându-l pe Toblakai respirând adânc, umflat în piept, apoi ridicând sabia, Samar Dev a strigat: „Karsa! Aștepta! Nu ataca, la naiba!

Strălucirea rece care îi întâlni privirea o făcu pe Samar să tresară.

Uriașul făcu un gest cu sabia. — Vezi ce a mai rămas din Anibar, femeie? Vocea lui era profundă în ton, ritmul cuvintelor ca o tobă de război.

Ea a dat din cap, refuzând să se uite încă o dată la rândul de prizonieri, legați cu capul în jos și întinși pe rame de lemn de-a lungul marginii interioare a taberei, cu formele lor goale vopsite în roșu în sânge și înaintea fiecărei victime un morman de jar viu. umplând aerul cu duhoarea de păr ars și de carne. Karsa Orlong, își dădu seama, fusese mânată de furie, totuși o asemenea furie nu făcu niciun tremur în uriașul războinic, sabia era nemișcată, acum, ținută gata, însăși liniștea acelei lame părând să jură un val de distrugere. — Știu, spuse ea. — Dar ascultă-mă, Karsa. Dacă îi omori pe toți – și văd că vrei să faci exact asta – dar ascultă! Dacă o faci, vor veni mai mulți, căutând să-și găsească rudele dispărute. Vor veni mai multe, Toblakai, și asta nu se va sfârși niciodată – până când vei face o greșeală, până când vor fi atât de mulți, încât nici măcar tu nu poți spera să învingi. Nici nu poți fi peste tot deodată, așa că mai mulți Anibar vor muri.

— Atunci, ce sugerezi, femeie?

Ea înainta cu pași mari, ignorând, pentru moment, războinicii cu pielea cenușie și vrăjitoarea cu părul galben. — Le este frică de tine acum, Karsa, și tu trebuie să folosești acea frică... Ea se opri, distrasă de un zgomot din

mijlocul jumătăților de cort-semi-colibe de lângă canoele pe plajă. Doi războinici târau pe cineva la vedere. Un alt om. Fața îi era umflată de bătăi constante, dar părea nevătămat. Samar Dev îl studie pe nou-venit cu ochii mijiți, apoi se apropie repede de Karsa, coborând vocea până la o șoaptă aspră. — Acum au un interpret, Karsa. Tatuajele de pe antebrațe. El este Taxilian.

Ascultă la mine. Repede. Folosește acea frică. Spune-le că sunt mai mulți de genul tău, aliați ai Anibarului și că nu ești decât primul dintr-o hoardă, care vine ca răspuns la o cerere de ajutor. Karsa, spune-le să scoată Hood de pe pământul acesta!

— Dacă pleacă, nu pot să omor mai mulți dintre ei. O ceartă avea loc între raiders. Războinicul care dăduse comenzi respingea – într-un mod evident – cererile frenetice ale omului cu părul galben.

Taxilianul, ținut de brațe într-o parte, urmărea clar dezbaterea, dar fața lui era prea stricat pentru a dezvălui vreo expresie.

Samar văzu că ochii bărbatului se îndreptau spre ea și către Karsa, apoi înapoi la ea și, cu deliberare lentă, taxilianul îi făcu cu ochiul.

Zei de mai jos. Bun. Ea a dat din cap. Apoi, pentru a-l scuti de orice pedeapsă, ea și-a îndepărtat privirea și s-a trezit privind o scenă de măcel teribil. Siluete zăceau gemute în humusul plin de sânge. Părțile de suliță sparte erau peste tot ca niște aprinderi împrăștiate dintr-un cărucior răsturnat. Dar, în mare parte, erau cadavre nemișcate, membre tăiate, oase expuse și intestine vărsate.

Iar Karsa Orlong abia nu mai avea suflare. Au fost acești străini înalți și neoameni atât de bieți luptători? Ea nu credea asta. După hainele lor, a lor era o societate războinică. Dar multe astfel de societăți, dacă au stagnat – sau izolate – pentru o perioadă suficient de lungă de timp, și-au legat artele marțiale în forme și tehnici ritualizate. Ei nu ar avea decât un singur mod de a lupta, poate cu câteva variații, și ar avea dificultăți să se adapteze la neașteptat... cum ar fi un Toblakai singuratic cu o sabie de silex indestructibilă, aproape atât de lungă cât este înalt - un Toblakai care posedă o viteză uluitoare și precizia rece și detașată a unui ucigaș natural.

Și Karsa spusese că a mai luptat cu acest inamic o dată înainte.

Comandantul raiders cu pielea cenușie se apropia, taxilianul fiind târât în urma lui, vrăjitoarea cu părul galben

grăbindu-se să vină alături de lider – care apoi a dat-o cu brațele drepte înapoi un pas.

Samar văzu fulgerul de ură nestăpânită pe care femeia mică îl îndreptă spre spatele comandantului. De gâtul vrăjitoarei atârna ceva, înnegrit și alungit – un deget tăiat. O vrăjitoare într-adevăr, a vechilor arte, a căilor pierdute ale magiei spirituale – ei bine, nu în totalitate pierdută, pentru că din acea specialitate mi-am făcut propria mea specialitate, cățea atavică care sunt.

Prin părul ei și trăsăturile în formă de inimă – și acei ochi albaștri – i-a amintit lui Samar Dev de popoarele mici, în mare parte subjugate, care puteau fi găsite în apropierea centrului subcontinentului, în orașe străvechi precum Halaf, Guran și Karashimesh; și până la vest până la Omari. O oarecare populație rămasă, poate. Și totuși, cuvintele ei mai devreme fuseseră într-o limbă pe care Samar nu o recunoscuse.

Comandantul a vorbit, adresându-se clar vrăjitoarei cu părul galben, care la rândul său și-a transmis cuvintele – într-o altă limbă – taxilianului. La acest ultim schimb, Samar Dev făcu ochii mari, pentru că recunoscu anumite cuvinte – deși nu le auzise niciodată rostite, le citise doar în cele mai vechi volume. Rămășițe, de fapt, din Primul Imperiu.

Taxilianul dădu din cap când vrăjitoarea termină. S-a înfruntat mai întâi pe Karsa, apoi pe Samar Dev și, în cele din urmă, a spus: „Căruia dintre voi ar trebui să-i transmit cuvintele Preda?”.

— De ce nu la amândoi? a răspuns Samar. — Amândoi te putem înțelege, Taxilian.

'Foarte bine. Preda întreabă ce motiv a avut acest Tarthenal pentru atacul său nejustificat asupra războinicilor lui Merude.

Tarthenal? „Răzbunare”, a spus rapid Samar Dev, înainte ca Karsa Orlong să declanșeze încă o ciocnire sângeroasă. Ea arătă spre formele jalnice de pe rafturile de la marginea taberei. „Acești Anibar, care suferă de pradările tale, și-au chemat aliații de multă vreme, Toblakai...”

La acel cuvânt tresări vrăjitoarea cu părul galben, iar ochii alungiți ai Predei se măriră ușor.

„-iar acest războinic, un vânător umil din clanul de douăzeci și mii de puternici ai Toblakai, a fost, întâmplător, în apropiere și, așadar, el reprezintă doar începutul a ceea ce va fi, mă tem, o răzbunare foarte profundă. Presupunând

că Preda este, desigur, destul de nebun încât să aștepte sosirea lor.

O oarecare măsură de amuzament străluci în ochii taxilianului, acoperiți rapid în timp ce se întoarse pentru a transmite cuvintele lui Samar vrăjitoarei cu părul galben.

Orice i-a spus ea la rândul ei lui Preda era de două ori mai lung decât versiunea taxilianului.

Preda. Ar fi asta o variație a lui Predal'atr, mă întreb? Un comandant de unitate într-o legiune a Primului Imperiu, Perioada de Mijloc. Totuși... acest lucru nu are sens. La urma urmei, acești războinici nu sunt nici măcar oameni.

Traducerea vrăjitoarei a fost întreruptă de un gest al lui Preda, care a vorbit apoi încă o dată.

Când taxilianul a tradus în cele din urmă, în tonul lui era ceva asemănător cu admirația. „Preda dorește să-și exprime aprecierea pentru abilitățile formidabile ale acestui războinic. În plus, el întreabă dacă dorința de răzbunare a războinicului este încă atenuată.

— Nu este, a răspuns Karsa Orlong.

Tonul a fost suficient pentru Preda, care a vorbit din nou. Expresia vrăjitoarei cu părul galben s-a închis brusc, iar ea a relatat cuvintele lui taxilianului într-un monoton ciudat de plat.

Ea ascunde bucuria.

Suspiciunea a crescut în cadrul Samar Dev. Ce vine acum?

Taxilianul spuse: „Preda înțelege bine poziția lui... Toblakai. Într-adevăr, el empatizează, pentru că însuși Preda detestă ceea ce i s-a poruncit să facă, de-a lungul întregului litoral străin. Totuși, el trebuie să urmeze nevoile împăratului său. Acestea fiind spuse, Preda va ordona retragerea completă a forțelor sale Tiste Edur, înapoi în flotă. Toblakai este mulțumit de asta?

'Nu.'

Taxilianul dădu din cap la răspunsul direct al lui Karsa, în timp ce Preda vorbea din nou.

Acum ce? — Preda din nou nu are de ales decât să urmeze poruncile împăratului său, un ordin permanent, dacă vrei. Împăratul este cel mai mare războinic pe care l-a văzut această lume și el apără vreodată această afirmație în lupta personală. S-a confruntat cu o mie sau mai mulți luptători, atrași practic din toate țările, și totuși încă trăiește, triumfător și neînvins. Este porunca Împăratului ca soldații săi, indiferent unde se află, indiferent cu cine vorbesc, să relateze provocarea Împăratului. Într-adevăr,

Impăratul invită orice războinic la un duel, întotdeauna până la moarte - un duel în care nimeni nu poate interveni, indiferent de consecințe, și toate drepturile Oaspeților sunt acordate contestatorului. În plus, soldații Împăratului sunt instruiți să asigure transportul și să satisfacă orice nevoie și dorință a unor astfel de războinici care l-ar înfrunta în duel pe Împărat.

Mai multe cuvinte de la Preda.

Un fior profund se instala în Samar Dev, o teamă pe care nu o putea identifica – dar era ceva aici... ceva foarte greșit.

reluă taxilianul. „Astfel, dacă acest vânător de Toblakai caută cea mai dulce răzbunare dintre toate, trebuie să-l înfrunte pe cel care a poruncit astfel încât soldații săi să facă atrocități tuturor străinilor pe care îi întâlnesc. În consecință, Preda îi invită pe Toblakai – și, dacă se dorește, însoțitorul său – să fie Oaspete al Tiste Edur în această călătorie de întoarcere în Imperiul Lether. Acceptați?'

Karsa clipi, apoi se uită în jos la Samar Dev. — Mă invită să-l ucid pe împăratul lor?

'Asa pare. Dar, Karsa, există...

Spune-i lui Preda, a spus Toblakai, că accept.

Îl văzu pe comandant zâmbind.

Taxilianul spuse: — Atunci Preda Hanradi Khalag vă urează bun venit printre Tiste Edur.

Samar Dev se uită înapoi la cadavrele care zăceau întinse prin tabără.

Și pentru acești rude căzuți, Preda Hanradi Khalag, nu-ți pasă de nimic? Nu, zei de jos, ceva nu este foarte în regulă aici. „Samar Dev”, a spus Karsa, „vei să stai aici?

Ea clătină din cap.

— Bine, mormăi el. — Du-te să ia Havok.

— Ia-l singur, Toblakai.

Gigantul rânji. — A meritat încercat.

— Nu mai arăta atât de mulțumit, Karsa Orlong. Nu cred că ai idee despre ce ești legat acum. Nu auzi cătușele închizându-se? Să te legăm de asta... această provocare absurdă și acest blestemat de Tiste Edur fără sânge?

Expresia lui Karsa se întunecă. — Lanțurile nu mă pot ține, vrăjitoare.

Prostule, te țin în brațe chiar acum.

Aruncând o privire peste ea, o văzu pe vrăjitoarea cu părul galben evaluând-o pe Karsa Orlong cu ochi avid.

Și ce înseamnă asta, mă întreb, și de ce mă sperie așa?

****

„Pumnul Temul”, a întrebat Keneb, „cum te simți să mergi acasă?”

Tânărul și înalt Wickan – care și-a dobândit recent un tatuaj albastru pe tot corpul în stilul clanului corbilor, un design geometric complicat care îi făcea chipul să arate ca un portret făcut din tesere – își privea soldații să-și conducă caii pe rampe. jos pe șuvița de dedesubt. La întrebarea lui Keneb, a ridicat din umeri. „Între poporul meu, mă voi confrunta din nou cu tot ce m-am confruntat aici”.

— Dar nu mai este singur, a subliniat Keneb. — Războinicii ăia de acolo sunt ai tăi, acum.

'Sunt ei?'

„Așa că am fost făcut să înțeleg. Nu-ți mai contestă ordinele sau dreptul de a comanda, nu-i așa?

— Cred, spuse Temul, că cei mai mulți dintre acești Wickan vor alege să părăsească armata odată ce vom debarca la Unta. Se vor întoarce la familiile lor, iar când li se va cere să povestească aventurile lor din Șapte orașe, nu vor spune nimic. În mintea mea, Pumnul Keneb, războinicii mei sunt de rușine. Nu din cauza faptului că mi-au arătat puțin respect. Nu, le e rușine de lista de eșecuri a acestei armate. Și-a fixat ochii întunecați și duri asupra lui Keneb. „Sunt prea bătrâni sau prea tineri și amândoi sunt atrași de glorie ca și cum ea ar fi o amantă interzisă”.

Temul nu era unul pentru discursuri, iar Keneb nu-și amintea să fi reușit vreodată să scoată atâtea cuvinte de la tânărul bântuit. — Atunci au căutat moartea.

'Da. Ei aveau să se alăture lui Coltaine, Bult și ceilalți, în singurul mod mai posibil. A muri în luptă, împotriva aceluiași inamic. De aceea au traversat oceanul, de ce și-au părăsit satele. Nu se așteptau să se întoarcă vreodată acasă, așa că această călătorie finală, înapoi la Quon Tali, îi va rupe.

— La naibii de proști. Iartă-mă-'

Un zâmbet amar din partea lui Temul în timp ce clătină din cap. — Nu e nevoie de asta.

Sunt proști și chiar dacă aș avea înțelepciune, aș eșua în împărțirea ei.

Din rămășițele taberei din spatele lor, câinii de vite au început să urle.

Ambii bărbați s-au întors surprinși. Keneb aruncă o privire spre Temul. 'Ce este?
De ce-'
'Nu știu.'
Au pornit, înapoi spre tabără.

****

Locotenentul Pores îl privi pe Bent alergând pe pistă, urme de praf ridicându-se în urma câinelui. A zărit o clipă niște ochi sălbatici pe jumătate nebuni deasupra botului stricat, apoi fiara trecu. Așa că abia acum aflăm că le e groază de apă. Foarte bine. Putem lăsa lucrurile urâte în urmă. Se îndreptă spre dosarul lui Wickans și Seti care supravegheau încărcarea cailor lor slăbiți – nu multe dintre acele animale ar supraviețui acestei călătorii, bănuia el, ceea ce le făcea surse valoroase de carne. Orice pentru a însufleți spălarea pe punte și marinarii de santină numesc mâncare. Oh, acei războinici cai s-ar putea plânge, dar asta nu i-ar împiedica să se alinieze cu bolurile lor când suna clopoțelul.
Cu bunăvoință, se asigurase că Adjunctul cunoaște, în detalii toride, nemulțumirea lui față de incompetența lui Fist Keneb. Nu se punea problema de a lipsi de curaj lui Kindly, sau cel puțin de megalomanie furioasă. Dar de data asta, la naiba, bătrânul ticălos avusese rost. Keneb pierduse o zi întreagă și o jumătate de noapte. O inspecție de trusa blestemată de Hood, prezentată echipă cu echipă – și chiar în mijlocul adunării de îmbarcare – zei, haosul care a urmat. — Și-a pierdut Keneb mințile? Oh, da, prima întrebare a lui Kindly adresată Adjunctului, și ceva din încruntarea ei de răspuns i-a spus lui Pores că nenorocita femeie nu știa nimic despre nimic și clar că nu putea înțelege de ce Keneb ar fi ordonat așa ceva.
Ei bine, nicio surpriză, asta, cu ea moșindu-se în blestematul ei de cort făcând cine știe ce cu frumusețea aceea rece T'amber. Până și frustrarea amiralului fusese evidentă. Vorba că Tavore era probabil pe linie pentru retrogradare – Y'Ghatan ar fi putut fi gestionat mai bine. Fiecare soldat blestemat s-a dovedit a fi un geniu tactic când a fost vorba de asta și de mai multe ori Pores mușcase

o bucată de carne de soldat pentru un comentariu trădător. Nu conta că Nok și Tavore se certau; nu conta că Tene Baralta era un cazan fierbinte de sediție printre ofițeri; nici măcar nu conta că Pores însuși era nehotărât dacă Adjunctul s-ar fi putut descurca mai bine la Y'Ghatan – numai zvonurile erau la fel de otrăvitoare ca orice ciumă pe care Zeița Cenușie ar fi putut să o scuipe.

Deopotrivă aștepta cu nerăbdare și se temea să se îmbarce în transporturi și călătoria lungă și plictisitoare din față. Soldații plictisiți erau mai răi decât râmele de lemn în chilă – sau cel puțin așa spuneau marinarii, în timp ce aruncau ochi obosiți asupra bărbaților și femeilor prăfuiți, înjurători, care urcau pe rampe doar pentru a tăcea, ghemuindu-se ca oile tunse în sculele ca plută, în timp ce cântecul de ridicare și împingere a răsunat peste apa agitată.

Mai rău, mările și oceanele erau lucruri urâte. Soldații s-ar confrunta cu moartea fără nicio clipire dacă ar ști că pot riposta, poate chiar să se iasă din ea, dar marea era imună la săbii balansate, săgeți șuierătoare și ziduri de scut. Și Hood știe că am înghițit suficient de mult chestia aia neputincioasă așa cum este.

Nenorociții de caini de vite se eliberau acum.

Acum ce? Nesigur de propriile sale motive, Pores porni în direcția pe care o luase Bent. La est pe pistă, pe lângă cortul de comandă, apoi pe lângă inelul interior de pichete și înspre șanțurile latrinelor – iar locotenentul a văzut figurile de viteză a vreo duzină de câini de vite, cu formele lor pestrițe și bronzate convergând, apoi învârtindu-se cu lătratul sălbatic – iar pe drum, subiecții entuziasmului lor, o trupă care se apropie pe jos.

Deci cine sunt, pe numele Reginei? Călătorii erau cu toții – era sigur de asta – îi văzuse pe Seti exersând ridicându-și măruntaiele pe rampe – li s-a făcut rău de mare stând într-o băltoacă. Iar Wickanii își predaseră deja monturile echipajelor de transport chinuite.

Pores aruncă o privire în jur, văzu un soldat conducând trei cai spre șuviță. 'Hei! Stai acolo. S-a dus peste. Dă-mi una dintre ele.

— Nu sunt înșeuți, domnule.

'Într-adevăr? Cum poți să-ți dai seama?

Bărbatul a început să arate spre spatele calului. „Idiotule”, a spus Pores, „dă-mi frâiele alea, nu, alea”.

— Asta e adjunctul...

— Am crezut că o recunosc. A tras fiara departe, apoi a sărit pe spatele ei. Apoi porniți pe drum. Cel găsit, Grub, ieșea din tabără, la o gleznă, acel muc care sâcâia, care arăta ca ceea ce va regurgita după ce mânca un covor de mohair. Ignorându-i, Pores și-a înclinat montura spre est și a aruncat-o în galop.

Putea deja să-i pună un nume celui din frunte: căpitanul Faradan Sort. Și au fost acel Înalt Mag, Quick Ben și acel asasin înfricoșător Kalam și – zei de jos, dar sunt toți – nu, nu au fost. Marini!

Naibii de marinari!

A auzit acum strigăte din tabără în spatele lui, o alarmă fiind trasă în afara cortului de comandă.

Porilor nu putea să-și creadă propriilor ochi. Supraviețuitori – din furtuna de foc – asta a fost imposibil. Desigur, arată aspri, pe jumătate morți de fapt. Așa cum le-a folosit Hood pentru a-și curăța urechile. Există Lostara Yil – ei bine, ea nu este la fel de rea ca restul locotenentului Pores frânat înainte de Faradan Sort. 'Căpitan-'

— Avem nevoie de apă, spuse ea, cuvintele abia ieșind între buzele crăpate, crăpate și cu vezicule.

Doamne, arată îngrozitor. Pores și-a învârtit calul, aproape alunecând de pe spatele animalului în acest proces. Îndreptându-se, s-a întors spre tabără.

****

Când Keneb și Temul ajungeau pe calea principală, la treizeci de pași de cortul de comandă, l-au văzut pe Adjunct și, o clipă mai târziu, pe Blistig și apoi pe T'amber. Soldații strigau ceva încă de neînțeles din capătul de est al taberei.

Adjunctul se întoarse spre cei doi Pumni ai ei care se apropiau. — Se pare că calul meu a dispărut.

Sprâncenele lui Keneb se ridicară. — Așa alarmele? Adjunct-'

— Nu, Keneb. O trupă a fost depistată pe drumul de est.

— O trupă? Suntem atacați?

'Eu nu cred acest lucru. Ei bine, însoțește-mă, atunci. Se pare că va trebui să mergem. Și asta îți va permite,

Pumnul Keneb, să explici fiasco-ul care a avut loc în legătură cu îmbarcarea companiei tale.

'Adjunct?'

— Mi se pare neconvingătoare incompetența ta bruscă.

El a aruncat o privire spre ea. Era un indiciu de emoție, acolo pe acel chip simplu și desenat. Un indiciu, nu mai mult, nu suficient ca să-l identifice. — Grub, spuse el.

Sprâncenele Adjunctului se ridicară. — Cred că va trebui să detaliezi asta, Pumnul Keneb.

— A spus că ar trebui să luăm o zi suplimentară de îmbarcare, domnule adjunct.

— Și sfatul acestui copil, un copil abia alfabetizat, pe jumătate sălbatic, este o justificare suficientă pentru ca tu să încurci instrucțiunile Adjunctului tău?

— În mod normal, nu, răspunse Keneb. „Este greu de explicat... dar el știe lucruri. Lucruri pe care el nu ar trebui, vreau să spun. Știa că navigam spre vest, de exemplu. Știa porturile noastre de escală planificate...

— Ascunzându-se în spatele cortului de comandă, spuse Blistig.

— L-ai văzut vreodată pe băiat ascunzându-se, Blistig? Vreodată?'

Bărbatul se încruntă. — Atunci trebuie să fie bun la asta.

— Adjunct, Grub a spus că trebuie să amânăm o zi – altfel vom muri cu toții.

La mare. Încep să cred...

Ea ridică o mână înmănușată, gestul suficient de ascuțit pentru a-l reduce la tăcere, iar el văzu că acum ochii ei erau îngustați, ațintiți asupra a ceea ce avea în față. Un călăreț, fără spate, care venea în plin galop.

— Acesta este locotenentul lui Kindly, spuse Blistig.

Când a devenit evident că bărbatul nu avea nicio intenție să încetinească, nici să schimbe cursul, toată lumea s-a mutat repede pe marginile drumului.

Locotenentul a schițat un salut grăbit, abia văzut prin praf, în timp ce a trecut pe lângă el, strigând ceva de genul: „Au nevoie de apă!”.

— Și, adăugă Blistig, făcând cu mâna norilor de praf în timp ce toți porneau din nou, acesta a fost calul tău, Adjunct.

Keneb se uită în josul drumului, clipind pentru a-și lua mizeria din ochi.

Cifrele tremurau în vedere. Indistinct... nu, acesta a fost Faradan Sort... nu-i așa? — Dezertorul tău se întoarce,

spuse Blistig. — O prostie din partea ei, într-adevăr, pentru că dezertarea se pedepsește cu execuție. Dar cine sunt acei oameni din spatele ei? Ce poartă ei?

Adjunctul se opri brusc, mișcarea aproape zguduită.

Rapid Ben. Kalam. Mai multe fețe, acoperite de praf, atât de albe încât păreau niște fantome – și așa sunt. Ce altceva ar putea fi? Lăutar.

Gesler, Lostara Yil, Stormy – Keneb a văzut o față familiară, imposibilă după alta. Distruse de soare, poticnindu-se, ca niște creaturi prinse în delir. Și în brațele lor, copii, cu ochii plictisiți, micșorat...

Băiatul știe lucruri... Grub...

Și acolo stătea, flancat de câinii săi extaziați, vorbind, se părea, cu Sinn.

Sinn, am crezut-o nebună de durere – pierduse un frate, la urma urmei... pierdută, iar acum regăsită.

Dar Faradan Sort bănuise, pe bună dreptate, că altceva îl poseda pe Sinn. O suspiciune suficient de puternică încât să o ducă în dezertare.

Doamne, am renunțat prea ușor – dar nu – orașul, furtuna de foc – am așteptat zile întregi, am așteptat până s-a răcit toată ruina blestemata. Am cules printre cenușă. Nimeni nu ar fi putut trăi prin asta.

Trupa a ajuns acolo unde stătea Adjunctul.

Căpitanul Faradan Sort se îndreptă doar cu o ușoară clătinare, apoi salută, cu pumnul în partea stângă a pieptului. — Adjunct, a râs ea, mi-am luat libertatea de a reforma echipele, în așteptarea aprobării...

— Această aprobare este responsabilitatea Pumnului Keneb, spuse Adjunctul, cu vocea ciudat de plată. — Căpitane, nu mă aşteptam să te văd din nou.

O încuviințare din cap. — Înțeleg nevoile menținerii disciplinei militare, domnule adjunct. Și așa, acum mă predau vouă. Cer, totuși, să i se acorde clemență lui Sinn – tinerețea ei, starea ei de spirit la momentul respectiv...

Cai de sus pe drum. Locotenentul Pores se întoarce, mai mulți călăreți în spatele lui. Vezicile umplute cu apă, balansându-se și sărind ca ugerele uriașe. Ceilalți călăreți – vindecători, unul și toți, inclusiv Wickanii Nil și Nether. Keneb se uită la expresiile lor de neîncredere în creștere pe măsură ce se apropiau.

Fiddler ieșise în față, un copil slăbit dormind sau inconștient în brațele lui. — Adjunct, spuse el cu buzele crăpate, fără căpitanul care săpat cu propriile ei mâini, niciunul dintre noi, prinși sub acel blestemat de oraș, nu l-

ar fi părăsit vreodată. Vom modela oase chiar acum. S-a apropiat mai mult, dar efortul său de a-și coborî vocea până la o șoaptă a eșuat, când Keneb l-a auzit spunând: „Adjunct, îl spânzurați pe căpitan pentru dezertare și mai bine ați lua mult mai multe lațuri, pentru că vom părăsi această lume mizerabilă când ea face.'

— Sergent, spuse adjunctul, aparent netulburat, trebuie să înțeleg că tu și echipele alea din spatele tău te-ai îngropat sub Y?

Ghatan în mijlocul furtunii de foc, reușind cumva să nu se gătească în acest proces și apoi ți-a săpat drumul?

Fiddler și-a întors capul și a scuipat sânge, apoi a zâmbit cu un zâmbet înfiorător, înfiorător, cu buzele descărcinate despicandu-se în două rânduri de fisuri roșii și strălucitoare. — Da, spuse el într-o râslă, ne-am dus la vânătoare... prin oasele blestematului oraș. Și apoi, cu ajutorul căpitanului, ne-am târât afară din mormânt.

Privirea Adjunctului l-a părăsit pe bărbatul zdrențuit, a călătorit încet, de-a lungul liniei, fețele slăbite, ochii de moarte care se uitau de pe fețele pline de praf, pielea goală, cu vezicule. — Vânători de oase în adevăr, atunci. Ea făcu o pauză, în timp ce Pores îi conducea pe vindecătorii cu burdufurile lor de apă, apoi spuse: — Bine ați revenit, soldați.

Cartea a patra

The Bonehunters

Cine va nega că este natura noastră să credem ce e mai rău în semenii noștri? Chiar și în timp ce cultele au crescut și s-au reunit într-adevăr într-un închinare patronomică – nu doar a lui Coltaine, a Celui Înaripat, a Penei Negre, ci și a Lanțului de Câini însuși – în cele șapte orașe, cu sanctuare părând să crească chiar din pustii de-a lungul acelei boli. - traseu fated, altare în ispășire pentru un erou mort după altul: Bult, Lull, Mincer, Sormo E'nath, chiar și Baria și Mesker Setral of the Red Blades; și pentru clanul Foolish Dog, clanul Weasel și, desigur, Crow și Armata a șaptea însăși; în timp ce la Gelor Ridge, într-o mănăstire antică cu vedere la vechiul loc de luptă, s-a născut un nou cult centrat pe cai – chiar dacă această febră vastă a venerației a cuprins șapte orașe, așa că anumiți agenți din inima Imperiului Malazan s-au eliberat, printre cei obișnuit, povești care pretindeau exact contrariul: că Coltaine trădase imperiul; că fusese un renegat, aliat în secret cu Sha'ik. La urma urmei, nenumărații refugiați au rămas pur și simplu în orașele lor, acceptând stăpânirea rebeliunii; dacă nu ar fi fost târâți de Coltaine și de Wickanii lui însetați de sânge; și dacă liderul Mage Cadre al Seventh's, Kulp, nu ar fi dispărut atât de misterios, lăsând astfel armata Malazan vulnerabilă la mașinațiunile vrăjitoare și într-adevăr la manipulările vrăjitoarelor și vrăjitorilor din Wickan - dacă nu s-ar fi întâmplat toate acestea, nu ar fi avut loc nici măcel, nici măcel groaznic. încercarea de a traversa o jumătate de continent expus fiecărui trib pe jumătate sălbatic predator din pustie. Și, cel mai odios dintre toate, Coltaine, împreună cu trădătorul istoric imperial Duiker, a consimțit să efectueze trădarea și anihilarea ulterioară a Armatei Aren, condusă de naivul Pumn Înalt Pormqual, care a fost prima victimă a acelei înfricoșătoare trădări. . De ce altfel, până la urmă, tocmai acei rebeli din Seven Cities s-ar apuca de venerarea unor astfel de figuri, dacă nu văd în Coltaine și restul aliați eroici... ... În orice caz, fie că au fost aprobate oficial sau

nu, persecuția Wickanilor în interiorul imperiului a aprins fierbinte și consumatoare, având în vedere un combustibil atât de mare...

Anul celor zece mii de minciuni
Kayessan

Capitolul șaptesprezece

Ce mai rămâne de înțeles? Alegerea este o iluzie. Libertatea este îngâmfare. Mâinile care se întind pentru a vă ghida fiecare pas, fiecare gând, nu vin de la zei, pentru că ei nu sunt mai puțin amăgiți decât noi – nu, prietenii mei, acele mâini vin la fiecare dintre noi... de la fiecare dintre noi.

S-ar putea să crezi că civilizația ne asurdă cu zeci de mii de voci, dar ascultă bine acest zgomot, căci cu fiecare izbucnire reînnoită atât de disparată și de nenumărate, o forță străveche se trezește, apropiind fiecare zgomot din ce în ce mai mult, până când corul formează doar două laturi, fiecare luptându-se cu celălalt. Liniile sângeroase sunt trase, luptate în întoarcerea fețelor, în astuparea urechilor, negarea rece și orice discurs, în cele din urmă, se dezvăluie ca inutil și fără valoare.

Vă veți păstra încă, prietenii mei, credința că schimbarea este la îndemâna noastră? Acea voință și rațiune vor învinge voința tăgăduirii?

Nu mai e nimic de înțeles. Acest vârtej nebun ne ține pe toți într-o strânsă care nu poate fi spartă; și tu cu sulițele și măștile tale de luptă; tu cu lacrimile tale și atingerea moale; tu cu rânjetul sardonic în spatele căruia țipă frica și ura de sine; chiar și tu, care stai deoparte într-un martor tăcut al catastrofei noastre de dizolvare, prea amorțit pentru a acționa – totul este una singură. Sunteți toți una. Noi sunem toți unul.

Așa că acum veniți mai aproape, prieteni, și vedeți în acest modest cărucior dinaintea voastră marfa mea cea mai prețioasă. Elixirul uitării, Tinctura de dans frenetic și aici, preferatul meu, Unguent of Male Prowess Unending, unde garantez că soldatul tău va rămâne în picioare luptă după bătălie...

Hawker's Harangue, povestită de Vaylan Winder, Orașul Malaz, anul în care orașul s-a revărsat de ape uzate (1123 Burn's Sleep) Râvoaie de apă, cu miros de urină, se prelingeau pe treptele care duceau la Hanged Man Inn din Coop, una dintre cele mai multe taverne cu reputație din lume. Cartierul Docurilor din Orașul Malaz pe care Banaschar, cândva preot din D' Rek, avea acum obiceiul să-l frecventeze. Orice detalii care existau cândva în mintea

lui pentru a distinge un astfel de loc de altul dispăruseră de atunci, digul hotărârii lui putrezește de frustrare și o panică crescândă, suficient de otrăvitoare încât să-l imobilizeze – în spirit, dacă nu în carne. Iar potopul care a urmat a fost surprinzător de reconfortant, chiar dacă apele se ridicau din ce în ce mai sus.

Puțin diferit, observă el în timp ce trecea pe treptele perfide, mucegaioase, de această ploaie blestemată, sau așa o numeau localnicii de multă vreme, în ciuda cerului senin deasupra capului. Ploaia cade în cea mai mare parte, spuneau ei, dar din când în când apare, curgându-se prin pietrișurile prăbușite ale cartierului, transformând astfel de unități subterane precum cea a lui Coop într-o mlaștină mlăștinoasă, intrarea păzită de un nor scânguiitor de țânțari și duhoarea de țânțari. Canalizări revărsate, care plutesc atât de groase, încât bătrânii își anunță sosirea, așa cum ar face-o cu o persoană reală, pe nume jalnic, Stink – salutată dacă nu este binevenită într-o companie deja sordidă.

Și cea mai sordidă a fost compania lui Banaschar în aceste zile. Veterani care evitau sobrietatea de parcă ar fi fost un blestem; curve care și-au zguduit de mult inimile de aur – dacă le-ar fi avut vreodată de la început; tineri zgâriți, cu o mulțime de ambiții modeste – cel mai rău bătăuș din această sferă de străzi și alei fetide; hoț stăpân al acelor puține bunuri pe care săracii le posedau; cel mai rău înjunghiat cu cel puțin cincizeci de noduri pe corzile încheieturii mâinii, fiecare nod onorând pe cineva suficient de prost încât să aibă încredere în el; și bineînțeles sortimentul obișnuit de bodyguarzi și mușchi al căror creier fusese lipsit de aer la un moment dat în viața lor; contrabandiști și potențiali contrabandiști, informatori și spionii imperiali pe care i-au informat, spioni care spionau spionii, vânzători de nenumărate substanțe, consumatori de aceleași substanțe în drumul lor spre uitarea Abisului; și ici și colo, oameni pentru care nicio categorie nu era posibilă, din moment ce nu au dat nimic din viața lor, din istoriile, din secretele lor.

Într-un fel, Banaschar a fost o astfel de persoană, în zilele lui mai bune. Alteori, cum ar fi aceasta, nu putea pretinde la o posibilă – dacă este improbabilă – grandiozitate. Așadar, în această după-amiază, venise devreme la Coop, cu scopul de a întinde noaptea înainte cât de mult putea, bine lubrifiat, bineînțeles, ceea ce, la rândul său, avea să realizeze o perioadă de inconștiență prea

lungă și, sperăm, complet fericită la unul dintre păduchi. - capcane infestate deasupra tavernei.

Ar fi ușor, reflectă el în timp ce trecea prin pragul ușii și se opri chiar înăuntru, clipind în întuneric, ușor să te gândești la zgomot ca la o singură entitate, una având nenumărate guri și să consideri zgomotul la fel de lipsit de sens ca zgomotul maro. apă dintr-o conductă de canalizare. Cu toate acestea, Banaschar ajunsese la o nouă apreciere a capriciilor zgomotului izbucnit din gâturile umane. Cei mai mulți au vorbit ca să nu se gândească, dar alții au vorbit de parcă și-ar fi aruncat linii de salvare, chiar dacă s-au înecat în orice recunoaștere disperată la care ajunseseră – poate în timpul unei pauze nedorite, pline de oroarea tăcerii. Alții câțiva nu se încadrează în nicio categorie. Aceștia au fost cei care au folosit zgomotul din jurul lor ca pe o barieră, creând în mijlocul ei un loc în care să se ascundă, muți și indiferenți, ferind de lumea exterioară.

De cele mai multe ori, Banaschar – care fusese cândva preot, care se scufundase cândva într-un zgomot de voci care cântau cadența rugăciunii și a cântării – a căutat astfel de locuitori pentru plăcerea îndoielnică a companiei lor.

Prin ceața de durhang și fumul frunzelor de frunze, coada neagră acre se învârte din fitilul lămpii și ceva care ar fi putut fi ceață s-a adunat chiar sub tavan, văzu, cocoșat într-o cabină de-a lungul peretelui din spate, o figură familiară. Familiar în sensul că Banaschar împărțise de mai multe ori o masă cu bărbatul, deși Banaschar nu cunoștea practic totul despre el, inclusiv numele lui, cunoscându-l doar ca Străin.

Un străin în adevăr, care vorbea Malazan cu un accent pe care Banaschar nu-l recunoștea – în sine curios pentru că călătoriile fostului preot fuseseră întinse, de la Korel la Furtul la Mare în sud; de la Nathilog la Callows pe Genabackis în est; și, spre nord, de la Falar la Aren la Yath Alban. Și în acele călătorii întâlnise alți călători, veniți din locuri pe care Banaschar nici nu le putea găsi pe nicio hartă a templului. Nemil, Perish, Shal-Morzinn, Elingarth, Torment, Jacuruku și Stratem. Totuși, acest om de care s-a apropiat acum, țesând și împingând prin mulțimea de marinari de după-amiază și prin uciderea locală de veterani, acest bărbat avea un accent diferit de orice Banaschar pe care îl auzise vreodată.

Cu toate acestea, adevărul lucrurilor nu a fost niciodată la fel de interesant ca misterul care precedă revelația, iar Banaschar ajunsese să-și aprecieze propria ignoranță. În

alte chestiuni, la urma urmei, știa mult prea multe – și la ce îi servise asta?

Alunecând pe banca grasă de vizavi de uriașul străin, expertul a dat drumul clemei de pe mantia lui zdrențuită și a dat din umeri din pliurile ei – cândva, demult, se părea că o asemenea lipsă de atenție față de cutele inestetice care aveau să rezulte l-ar fi îngrozit – dar își făcuse partea de când dormea în mantia aceea, fără sens pe podeaua împroșcată de vărsături și, de două ori, pe pietruiala unei alei – purtarea corectă, din păcate, încetase să mai fie o necesitate morală.

Se lăsă pe spate acum, cu pânza aspră îngrămădindu-se în spatele lui, în timp ce una dintre femeile de serviciu ale lui Coop sosi cu un jar cu Leech Swill al lui Coop, o bere slabă, gazoasă, care își dobândise numele într-un mod literal adecvat. Garantând afectarea acum obișnuită a unei strabii cu un singur ochi în preparatul de alamă înainte de prima înghițitură.

Străinul ridicase privirea odată, la sosirea lui Banaschar, punctând gestul cu un rânjet sardonic pe jumătate, înainte de a-și întoarce atenția asupra halbei de vin de lut ars din mâinile lui.

„Oh, strugurii de Jakatakan sunt toți foarte bine”, a spus fostul preot, „este apa locală care transformă acel vin care îți place atât de mult în pișul șarpelui”.

— Da, mahmureală proastă, spuse străinul.

— Și asta este de dorit?

— Da, este. Mă trezește din nou și din nou prin noapte, aproape fiecare clopoțel, cu un craniu bătând și o vezică gata să explodeze – dar dacă nu m-aș trezi, vezica ar exploda. Vedea?'

Banaschar dădu din cap, aruncă o privire în jur. — Mai multe capete decât de obicei pentru o după-amiază.

„Crezi asta doar pentru că nu ai fost aici” de data asta în ultima vreme. Trei transporturi și o escortă au venit în trei nopți, de la Korel.

Fostul preot i-a studiat ceva mai atent pe ceilalți clienți de data aceasta. — Vorbesc mult?

— Îmi sună.

— Despre campania de acolo jos?

Străinul a ridicat din umeri. — Du-te și întreabă-i dacă vrei.

'Nu. Prea mult efort. Lucrul rău despre a pune întrebări...

„Primesc răspunsuri, da – ai mai spus asta înainte”.

„Acesta este un alt lucru rău – felul în care toți ajungem să spunem aceleași lucruri iar și iar.”

— Asta ești tu, nu eu. Și, ești din ce în ce mai rău.

Banaschar a înghițit două guri, apoi și-a șters buzele cu dosul mâinii. 'Mai rau. Da, întradevăr.'

„Niciodată bine”, a observat Foreigner, „văzând un bărbat grăbit”.

— Este o cursă, spuse Banaschar. „Ajung la margine și mă cufund sau mântuirea mea ajunge la timp? Pune câteva monede pe rezultat – aș sugera primul, dar asta este doar între tine și mine.

Bărbatul uriaș – care rar întâlni ochii cuiva în timp ce vorbea și ale cărui mâini și încheieturi masive erau cicatrici și încrețite de bătăi – a clătinat din cap și a spus: „Dacă acea mântuire este o femeie, doar un prost ar paria pe mine”.

Banaschar s-a strâmbat și și-a ridicat jarul. — O idee bună. Să prăjim toate iubirile pierdute din lume, prietene. Ce sa întâmplat cu a ta sau este o întrebare prea personală pentru această relație dubioasă a noastră?

— Ai sărit pe piatra greșită, spuse bărbatul. „Dragostea mea nu s-a pierdut și poate în unele zile m-aș gândi să schimb locul cu tine, dar nu astăzi. Nici ieri, nici cu o zi înainte. Să mă gândesc bine...

— Nu este nevoie să continui. Mântuirea mea nu este o femeie, sau dacă ar fi, nu ar fi pentru că este femeie, dacă mă înțelegi.

— Deci, tocmai am avut una dintre ele conversații ipotetice?

— Ai învățat Malazan de la un marinar educat, nu-i așa? În orice caz, ipotetic este cuvântul greșit pentru ceea ce vrei să spui, cred. Mai degrabă, metaforic.

— Ești sigur de asta?

— Bineînţeles că nu, dar nu asta e ideea, nu-i aşa? Femeia are o inimă frântă, sau poate doar un tobogan cu noroi pe care îl călăriți până vă îngroapă, până ne îngroapă pe toți. Banaschar îşi termină berea, flutură o clipă cu vasul în aer, apoi se aşeză înapoi cu un eructat. — Am auzit de un marinar din Napan, a băut câte un butoi de Leech Swill, apoi, stând prea aproape de un fitil aprins, s-a dus și și-a suflat cea mai mare parte din spate. Cum luminează asta lucrurile, mă întreb?

— Momentan, îmi imaginez.

Mulțumit de acel răspuns, Banaschar nu a spus nimic. A sosit un servitor cu un ulcior cu care a umplut din nou

vasul fostului preot. O privi plecând, legănându-se prin presă, o femeie cu lucruri care trebuiau făcute.

Era ușor să ne gândim la o insulă ca fiind izolată – cu siguranță majoritatea insulenilor împărtășeau o perspectivă îngustă, un amestec de aroganță înmulțumită și obsesie de sine – dar izolarea era superficială, o simplă îngâmfare.

Scurgeți mările și pământul stâncos care leagă totul a fost dezvăluit; adepții lui D'rek, Viermele Toamnei, au înțeles destul de bine acest lucru. Zvonurile, atitudinile, stilurile, credințele zdrăngănind lanțuri de convingere, toate s-au rostogolit peste valuri la fel de ușor ca vântul, iar cele care se potriveau confortabil au devenit în curând proprii insulei – și într-adevăr, în ceea ce îi privea, își aveau originea cu ele. in primul loc.

A avut loc o epurare, iar aerul încă mirosea a cenuşă din Cartierul Şoarecilor, unde gloate coborâseră asupra celor câteva familii Wickan dislocate care locuiau acolo – grajdieri, cusători şi nituitoare de tac de piele, ţesători de pături de şa, o bătrână care a vindecat. cai și catâri – și, cu un zel îngrozitor, i-au târât din căsuțele și baracile lor, copiii și bătrânii și toți cei de la mijloc; apoi, după ce i-au prădat din micile lor posesiuni, gloata dăduse foc acelor case. Aduși în stradă și înconjurați, Wickanii fuseseră apoi uciși cu pietre.

Coltaine nu era mort, spuneau oamenii. Toată povestea a fost o minciună, la fel ca și zvonul mai recent că Sha'ik a fost ucis de Adjunct. Un impostor, se spunea, o victimă sacrificială pentru a devia armata răzbunătoare. Și în ceea ce privește rebeliunea în sine, ei bine, nu fusese zdrobită.

Pur și simplu dispăruse, trădătorii coborând încă o dată, armele învelite și ascunse sub telabă. Adevărat, Adjunctul îl urmărise chiar și acum pe Leoman of the Flails, lovindu-l în Y'Ghatan, dar chiar și asta nu era decât o simulare. Lamele Roșii au fost din nou libere în Aren, oasele trădatului Pumn Înalt Pormqual rupte și împrăștiate de-a lungul Calea Aren, iar iarba crescând deja în grămadă pe tumuli care țineau armata trădată a lui Pormqual.

Oare locuitorii preocupați din Aren nu plecaseră spre dealul cunoscut sub numele de Căderea? Și au săpat gropi în tumulă în căutarea oaselor blestematei Coltaine? Și a lui Bult, a lui Mincer, a lui Lull? Nu găsiseră nimic? Numai minciuni. Trădătorii au dispărut pe unul și pe toți, inclusiv pe Duiker, istoricul imperial a cărui trădare a împărătesei sale – și a imperiului însuși – a fost poate cel mai urât moment dintre toți.

Şi în sfârşit, ultimele ştiri. De un asediu dezastruos. De ciumă cumplită în şapte oraşe. Dispare, deconectat, dar ca nişte pokeri aruncaţi în foc, trimiţând scântei izbucnind în întuneric. Şi, în şoaptă aspre cu convingerea adevărului, Sha'ik Reborn reapăruse şi acum chemase la ei mai mulţi adepţi.

Ultimele pietricele de pe cărucior.

Jos în Mouse, gloata acţionase de la sine. Mulţimea nu avea nevoie de lideri, nici de directive imperiale – gloata înţelegea dreptatea, iar pe această insulă – locul de naştere al imperiului – dreptatea era ţinută în mâini roşii. Cadavrele distruse, zdrobite, au fost aruncate în râu, care era prea turgit, prea gros de ape uzate şi deşeuri, canalele de sub poduri prea înguste pentru a transporta acele cadavre prin şi afară în golf.

Şi acesta a fost văzut ca un prevestitor. Vechiul zeu al mării respinsese acele cadavre. Mael, împuternicit de însufleţirea credinţei aici pe insulă, nu i-a acceptat în golful sărat din portul Malaz – ce dovadă mai mare era nevoie?

Fantoma Împăratului fusese văzută, în curtea plină de vegetaţie a Casei Morţilor, o fantomă hrănindu-se cu sufletele Wickanilor măcelăriţi.

În templele D'rek din Jakata şi aici, în oraşul Malaz, preoţii şi preotesele dispăruseră, trimiseseră noaptea, se şoptise, să-i vâneze pe restul Wickanilor rămaşi pe insulă - pe cei care fugiseră. auzind despre epurarea din oraşul Malaz – pentru că însăşi Viermele Toamnei era foame de sânge Wickan.

Se spunea că o armată de cetăţeni se îngrămădise pe vechile graniţe, la marginea Câmpiilor Wickan de pe continent şi era pe cale să mărşăluiască, cu scopul de a distruge până la ultimul trădător blestemat în colibele lor mirosite şi împuţite. Şi oare împărăteasa îşi trimisese legiunile să disperseze acea armată? Nu, desigur că nu, pentru că ea a aprobat.

Înaltul Mag Imperial Tayschrenn se afla în oraşul Malaz, aşezat în Mock's Hold. Ce-l adusese aici? Şi de ce o vizită atât de publică – ciudatul vrăjitor era legendar pentru că se mişca nevăzut, pentru că acţiona în culise pentru a asigura sănătatea imperiului. El a fost însăşi temelia puterii lui Laseen, la urma urmei, mâna ei stângă, unde dreapta aparţinea Ghearei. Dacă a fost aici, a fost pentru a supraveghea. El este aici. Banaschar îl simţea pe nenorocit, o aură tulburătoare şi de rău augur coborând din Mock's

Hold. Zi după zi, noapte după noapte. Și de ce? Oh, toți proștii.

Din același motiv și eu sunt aici.

Șase mesageri până acum. Șase, toți plătiți suficient pentru a fi de încredere, toți jurând apoi că au transmis misiunea urgentă – paznicului porții Holdului, acea creatură îndoită despre care se spunea că este la fel de bătrână ca și Mock's Hold, care, la rândul său, dăduse din cap de fiecare dată, spunând că ar livra misiva Înaltului Mag.

Și totuși, niciun răspuns. Fără convocare.

Cineva îmi interceptează mesajele. Nu poate exista altă posibilitate. Adevărat, am fost timid în ceea ce am spus – cum aș putea să nu fiu? Dar Tayschrenn mi-ar recunoaște sigilul și ar înțelege... cu inima bătând brusc, transpirație rece pe piele, cu mâinile tremurânde... ar fi înțeles. Imediat.

Banaschar nu știa ce să facă. Ultimul mesager fusese acum trei săptămâni.

— Este acea strălucire disperată din ochiul tău, spuse bărbatul de lângă el, zâmbind din nou pe jumătate, deși privirea i-a alunecat de îndată ce Banaschar s-a concentrat asupra lui.

— Îndrăgostit, nu?

— Nu, dar aproape curios. Te-am urmărit săptămânile astea. Renunț, dar încet. Majoritatea oamenilor fac asta într-o clipă. Ridicându-mă din pat, mergând spre fereastră, apoi stând acolo, nemișcat, fără să văd nimic, căci înăuntru totul cade fără o șoaptă, nici un nor de praf care să-i marcheze prăbușirea, dispărând în neant.

— Mai bine vorbiți și gândiți ca un marinar blestemat, spuse Banaschar.

„Cu cât beau mai mult, cu atât devin mai clar și mai stabil.”

— Ăsta-i un semn rău, prietene.

— Eu le adun. Nu ești singurul blestemat de așteptare.

'Luni!'

— Ani pentru mine, spuse bărbatul, băgându-se în ceașcă cu un deget tocit, pescuind o molie care aterizase în vin.

— Se pare că tu ești cel care ar fi trebuit să renunțe cu mult timp în urmă.

— Poate, dar am ajuns la un fel de credință. Nu de mult, aș jura.

Nu de mult.'

Banaschar pufni. „Omul care se îneacă vorbește cu nebunul, o noapte în care acrobații cerșetori, jonglerii și dansatorii, să vină toți, doi arginții îți cumpără distracție nesfârșită – și vreau să spun nesfârșită”.

— Nu sunt prea străin de înec, prietene.

'Sens?'

— Ceva îmi spune că, când vine vorba de proști, ai putea spune același lucru.

Banaschar își întoarse privirea. Am văzut o altă față cunoscută, un alt bărbat uriaș – mai scund decât străinul de vizavi, dar la fel de lat, cu pateul fără păr marcat cu pete de ficat, cicatrici care i-au tăiat fiecare parte a corpului. Tocmai strângea o jar cu Old Malazan Dark de la Coop. Expertul ridică vocea. „Hei, Temper! Există loc să stai aici! Se strecură de-a lungul băncii, urmărind cum bărbatul bătrân, dar încă formidabil – un veteran fără îndoială – își făcea drum.

Cel puțin acum conversația ar putea aluneca înapoi în lipsă de sens.

Încă. Un alt ticălos care așteaptă... ceva. Numai că, cu el, bănuiesc că ar fi un lucru rău dacă ar ajunge vreodată.

****

Undeva, în bolțile unui oraș departe, departe, a putrezit un agățat de perete. Înfășurat, acasă la șoareci cuibăriți, geniul mâinilor care îl țeseseră și-a pierdut încet războiul neasistat în fața gropii de gândaci, viermii tawryn și molii de cenușă. Cu toate acestea, întunericul abandonului său a ascuns culorile încă vibrante ici și colo, iar scena reprezentată pe acea uriașă tapiserie a păstrat suficiente elemente ale narațiunii încât sensul să nu se piardă. Ar putea supraviețui încă cincizeci de ani înainte de a se preda în cele din urmă ravagiilor neglijenței.

Lumea, știa Ahlrada Ahn, era indiferentă față de necesitatea conservării. De istorii, de povești stratificate cu sens și importanță. Nu-i păsa nimic de ceea ce era uitat, căci memoria și cunoașterea nu fuseseră niciodată în stare să oprească repetarea nesfârșită a prostiei voită care lega atât de mult popoarele și civilizațiile.

Tapiseria comandase odată un întreg zid, la dreapta, când se înfrunta cu Tronul de Obsidian – din care, înainte de anexare, Înaltul Rege al Bluerose, Servitorul Suprem al Lordului Înaripat Negru, condusese, iar flancând estrada, Consiliul de vrăjitorii din Onyx, toți îmbrăcați în mantalele lor magnifice de piatră flexibilă și lichidă – dar nu, tapiseria era cea care o bântuia atât de mult pe Ahlrada Ahn.

Narațiunea a început la sfârșitul cel mai îndepărtat de tron. Trei figuri pe un fundal la miezul nopții. Trei frați, născuți în întuneric curat și cei mai prețuiți de mama lor. Toți alungați, acum, deși fiecare ajunsese la asta la vremea lui. Andarist, pe care ea îl vedea drept primul trădător, o acuzație pe care toată lumea știa că era greșită, totuși nodul minciunii se închisese strâns în jurul lui și nimeni nu putea să-l dezlege, cu excepția lui Andarist însuși – și el putea sau nu voia să o facă. Plin de o durere de nesuportat, acceptase exilarea lui, făcându-și ultimele cuvinte acestea: bine ai venit sau nu, își va continua tutela pe Mama Întunecată, izolat, și în aceasta avea să se găsească măsura vieții sale. Cu toate acestea, chiar și la acea promisiune, ea se întorsese. Frații săi nu au putut să nu recunoască crima acestui fapt și Anomandaris Purake a fost primul care s-a confruntat cu Mother Dark. Ce cuvinte au trecut între ei numai ei știau, deși consecința cumplită a fost martoră de toți – Anomander i-a întors spatele. El a plecat, negând Întunericul din sângele său și căutând, în locul lui, Haosul care s-a războit vreodată în venele lui. Silchas Ruin, cel mai enigmatic dintre frați, păruse un om sfâșiat de nehotărâre, prins în capcană de eforturi imposibile de atenuare, de reconciliere, până când orice constrângere a fost desprinsă și așa a comis cea mai mare crimă dintre toate. Alianță cu Shadow. Chiar și atunci când războiul a izbucnit între Tiste – un război care continuă necontrolat până astăzi.

Au existat victorii, înfrângeri, mari măcelări, apoi, în acel gest final de disperare, Silchas Ruin și adepții săi s-au alăturat legiunilor Umbrei și crudul lor comandant Scabandari – care va ajunge să fie cunoscut sub numele de Bloodeye – în zborul lor prin porti. Spre lumea asta. Dar trădarea îi bântuie vreodată pe cei trei frați. Și astfel, în momentul victoriei supreme împotriva K'Chain Che'Malle, Silchas Ruin căzuse sub cuțitul lui Scabandari, iar adepții lui căzuseră la rândul lor sub săbiile Tiste Edur.

Așa a fost a doua scenă din tapiserie. Trădarea, măcelul. Dar măcelul nu fusese atât de complet pe cât credeau Edur. Tiste Andii supraviețuise – răniții, rătăciții,

bătrânii și mamele și copiii lăsați cu mult în urmă câmpul de luptă.

Au fost martori. Fugiseră.

Cea de-a treia scenă a înfățișat fuga lor grea, apărarea disperată împotriva urmăritorilor lor de către patru vrăjitori abia crescuți – care aveau să devină fondatorii Ordinului Onyx – victoria care le-a dat răgaz, suficient pentru a-și reuși scăparea și, prin noi desfășurari de magie. , scăpa de vânători și astfel modelează un sanctuarÎn peșteri îngropate sub munți pe malul mării interioare, peșteri în care creșteau flori de safir, complicate ca trandafirii, din care regatul, munții și marea și-au derivat numele comun. Bluerose, și așa, ultima și mai emoționantă scenă, cea mai apropiată de tron, cea mai aproape de inima mea.

Oamenii lui, cele câteva mii care au mai rămas, s-au ascuns încă o dată în acele peșteri adânci, în timp ce tirania Edurului năvăli ca o nebunie peste tot Lether. O nebunie care m-a devorat.

Birema Hiroth a bătut ca un tunet în valuri puternice ale acestei mari aprige a Nordului pe care localnicii o numeau Kokakal, iar Ahlrada a apucat șina cu ambele mâini, în timp ce pulverizația rece și amară i-a lovit în mod repetat fața, de parcă ar fi fost subiectul mâniei unui zeu furios. Și poate că era, și dacă da, atunci era bine câștigat în ceea ce îl privea.

Se născuse copil de spioni și, din generație după generație, linia lui de sânge locuise în mijlocul Tiste Edur, prosperând fără bănuieli în haosul disputelor intestine aparent nesfârșite dintre triburi. Hannan Mosag încheiase asta, desigur, dar până atunci Observatorii, precum Ahlrada Ahn și alții, erau bine în poziție, istoriile lor de sânge bine amestecate și inseparabile de Edur.

Înălbitori pentru piele, gesturile secrete de comunicare împărtășite între Andii ascunși, manipulările subtile pentru a asigura o prezență în rândul adunărilor eminente – aceasta era viața lui Ahlrada Ahn – și dacă triburile ar fi rămas în soliditatea lor nordică, ar fi fost... plăcut, până în momentul în care a pornit într-o expediție de vânătoare, din care nu se va mai întoarce – pierderea sa plânsă de tribul adoptiv, în timp ce, în adevăr, Ahlrada ar fi trecut marginea de sud a deșertului de gheață, ar fi parcurs nenumăratele leghe până când ajunse la Bluerose. Până a venit acasă.

Acea casă nu era... așa cum fusese cândva. Sanctuarul era asediat – adevărat, de un inamic nebănuit, care încă nu

știa nimic despre catacombele de sub picioarele lor, dar acum stăpâneau, elitele alese în pozițiile lor de putere supremă, din care coborau tot felul de depravare și cruzime. De la Împărat, sângele murdar curge în jos și în jos... Nicio domnie Letherilor nu a căzut atât de departe ca a lui Rhulad și a „nobililor” lui Edur. Roagă-te să se termine. Rugați-vă ca, într-o zi, istoricii să scrie despre această perioadă întunecată din istoria lui Letheras drept Epoca coșmarului, un titlu de adevăr pentru a avertiza viitorul.

Nu a crezut. Nici un cuvânt din rugăciunea pe care o rostise în capul său de zece mii de ori. Am văzut drumul pe care îl va lua Rhulad. L-am văzut când împăratul și-a alungat fratele – Zei, eram acolo, în Nascent. Eram unul dintre „frații” lui Rhulad, noua lui familie extinsă de cârbători înghesuiti. Fie ca Domnul Aripi Negre să mă păstreze, am privit cum a fost dărâmat pe cel pe care îl admiram pe Edur, pe care îl respectam. Nu, am făcut mai mult decât să privesc. Mi-am adăugat vocea la ritualul tunsorii lui Rhulad a lui Trull. Și crima lui Trull? De ce, nimic mai mult decât încă o încercare disperată de a-l aduce acasă pe Rhulad. Ah, chiar de Mama Întunecată... dar Ahlrada Ahn nu îndrăznise niciodată, nici măcar o dată, nici măcar în acele zile de început când Trull se chinuia să întoarcă curentul, nu, el însuși se întoarse, respingând orice ocazie de a dezvălui cuvintele pe care le cunoștea pe Trull. avea nevoie și ar vedea și prețui ca daruri. Am fost un laș. Sufletul meu a fugit de risc și nu mai există întoarcere.

În zilele care au urmat ascensiunii lui Rhulad la coroana Letherii, Ahlrada a condus o companie de războinici Arapay din Letheras, căutând urmele trădătorilor noului împărat – fratele său Frica și acel sclav Udinaas. Ei nu reușiseră să descopere niciun semn al lor și, în acest sens, Ahlrada găsise o mică măsură de victorie. Furia lui Rhulad aproape că a dus la execuții în masă, Ahlrada și cercetătorii săi în fruntea lor, dar epava care rămăsese lui Hannan Mosag reușise să-i impună un anumit control asupra lui Rhulad – împăratul avea mare nevoie de războinici Tiste Edur, nu doar în ocupație și stăpânirea imperiului, dar și mai mult în vastele expediții care chiar atunci erau planificate.

Expediții ca aceasta. Dacă ar fi știut ce ar presupune aceste călătorii, Ahlrada ar fi putut foarte bine să fi ales pentru execuția pe care Rhulad a fost atât de dornic să o asigure în acele timpuri de început în Letheras.

De atunci... tot ce am făcut în numele lui blestemat...

Îl urmăm – ce a făcut asta din noi? Oh, Trull, ai avut dreptate și niciunul dintre noi nu a fost suficient de curajos să stea alături de tine atunci când a contat cel mai mult.

Amintirile lui despre Trull Sengar o bântuiau pe Ahlrada Ahn. Nu, amintirile lui despre tot îl bântuiau, totuși ele convergeseră, și-au găsit concentrarea într-un singur războinic onorabil al Tiste Edur.

Stătea pe nava uriașă, cu ochii în mările tumultoase, cu fața amorțită de mult din cauza stropii de gheață. În timp ce în apele din toate părțile, mai multe nave se rostogoleau în valurile grele, jumătate din Flota Imperială a Treia Edur căuta o cale de a ocoli acest continent enorm. Sub punți și în tachelaj, pe fiecare navă, lucrau echipajele Letherii, chiar și marinii mai mici. În timp ce stăpânii lor nu făceau nimic, în afară de consumul de vin și de mesele nesfârșite; sau au luat în paturile lor somptuoase femei sclave Letherii, iar cele pe care le-au consumat, le-au lăsat rupte și furioase de otrava semințelor de Edur, au fost pur și simplu aruncate peste șină pentru rechinii cenușii uriași și păstăile de dhenrabi un an.

O jumătate din flotă în aceste mări. Comandă de Tomad Sengar, tatăl Împăratului.

Și cât de bine ne-am descurcat până acum, dragă Tomad? O mână goală de campioni îndoielnici, concurenți de livrat acasă și în distribuția privirii maniacale a fiului tău cel mic.

Și să nu uităm de rudele căzute pe care i-am găsit. De unde au venit? Nici măcar ei nu știu. Totuși, îi tratăm ca pe niște rude de mult pierdute? Oare brațele noastre se deschid larg pentru ei? Nu, sunt creaturi mai mici, sânge murdar de eșec, de sărăcie. Darul nostru este disprețul, deși îl proclamăm eliberare.

Dar, mă gândeam la campioni... și la foamea nesățioasă a lui Rhulad care trimite în această lume flotă peste flotă. Tomad. Cât de bine ne-am descurcat?

Se gândea celor mai recenti lor Oaspeți, jos, și simțea, nu mai mult decât o șoaptă în întunericul sufletului său suflecat, putrezit și mâncat de molii, că de data aceasta, poate, găsiseră pe cineva cu adevărat formidabil. Cineva care l-ar putea face pe Rhulad să se sufoce cu propriul sânge, chiar și de mai multe ori... deși, ca întotdeauna, ar veni acel țipăt teribil...

Suntem făcuți și nefăcuți, și așa continuă. Pentru totdeauna.

Și nu-mi voi vedea niciodată casa.

****

Cu ochii de culoarea granitului deteriorat, comandantul marini Letherii, Atri-Preda Yan Tovis, cunoscută soldaților ei drept Twilight, l-a privit de sus la bărbatul bolnav. Calea sumbră a navei era fetidă și umedă, aleea de deasupra chilei mânjită cu vomă și mucegai moale. Scârțâiturile și bubuiturile umpleau aerul cu impactul fiecărui val împotriva carenei. Lumina stinsă a felinarelor se învârtea în jur, făcând umbre dezvăluite. — Aici, spuse ea. — Bea asta.

Bărbatul ridică privirea, cu ochi roșii așezați pe o față de nuanța grăsimii de balenă.

'Băutură?' Chiar și cuvântul părea aproape suficient să-l dubleze din nou, dar ea îl văzu zbătându-se cu putere împotriva impulsului.

— Nu vorbesc bine limba ta, spuse ea. 'Băutură. Două rândunele.

Așteaptă, apoi mai mult.

— Nu o voi ține jos, spuse bărbatul.

'Nu contează. Doi, te simți mai bine. Apoi mai mult. Bolnavile pleacă.

Cu o mână tremurândă, a acceptat sticla mică de sticlă patinata.

— Ceda make, spuse Twilight. — Făcut cu generații în urmă. Bolnavile pleacă.

A înghițit o dată, apoi de două ori, a rămas nemișcat o clipă, apoi s-a aruncat într-o parte. Scuipând, tușind, icnind, apoi: „Spiritul mă ia, da”.

'Mai bine?'

O încuviințare din cap.

— Bea odihnă. Va rămâne.

A făcut asta, apoi s-a așezat înapoi, cu ochii închiși. 'Mai bine. Mai bine, da.

'Bun. Acum, du-te la el. Ea arătă spre prova, la douăzeci de pași mai încolo de-a lungul pasarelei, unde o siluetă se sprijină, ghemuită de ridicarea prorei. 'Preda Tomad Sengar are îndoieli. Campionul nu va supraviețui călătoriei. Nu mănâncă, bea. Risipește. Du-te la el.

Pretindeți mult, priceperea lui. Vedem altfel. Vedem doar slăbiciune.

Bărbatul întins pe alee nu a vrut să-i întâlnească privirea, dar s-a ridicat încet, apoi s-a urcat stângaci, neuniform în picioare. Cu picioarele largi pentru a-și menține echilibrul, se îndreptă. A scuipat în palmele mâinilor, și-a frecat palmele împreună pentru o clipă, apoi și-a trecut ambele mâini înapoi prin păr.

Taralack Veed întâlni privirea femeii. — Acum, tu ești cel care pare bolnav, spuse el, încruntat. 'Ce s-a întâmplat?'

Twilight clătină pur și simplu din cap. 'Merge. Preda trebuie convins. Altfel, vă aruncăm pe amândoi.

Războinicul Gral se întoarse și își croi drum, ca un crac, în sus pe pasarela. De ambele părți ale lui, strânse între lăzi și butoaie, se aflau figuri înlănțuite. Cu pielea cenușie ca răpitorii lor, aproape la fel de înalți, cu multe trăsături faciale care dezvăluiau sângele lui Edur.

Cu toate acestea, iată-le, putrezind în propria lor murdărie, privirile lor plictisitoare, de bufniță, urmându-l pe Taralack în timp ce el își făcea drum înainte.

Gralul se ghemui în faţa lui Icarium, întinse o mână pentru a o sprijini pe umărul războinicului. Icarium tresări la contact.

— Prietene, spuse Taralack cu voce joasă. „Știu că aceasta nu este o boală a cărnii care te chinuie atât de mult. Este o boală a spiritului. Trebuie să te lupți împotriva ei, Icarium. Jhag era tras, cu genunchii la piept, cu brațele strânse, poziția amintindu-i Gralului de stilul de înmormântare practicat de Ehrlii. Pentru o clipă lungă, nu a fost niciun răspuns la cuvintele lui, apoi un înfior a stârnit silueta ghemuită în fața lui. — Nu pot să fac asta, spuse Icarium, ridicând capul pentru a fixa asupra lui Taralack cu privirea disperată. — Nu vreau... Nu vreau să ucid pe nimeni!

Taralack se frecă de față. Spiritele de mai jos, acea cifră din Twilight făcuse minuni. Pot sa fac asta. — Icarium. Privește în jos această pasarelă.

Privește aceste creaturi murdare – cărora li s-a spus că sunt eliberați de asupritorii lor. Cine a ajuns să creadă că în acești Edur era mântuirea lor. Dar nu. Sângele lor nu este pur. Este noroiat – erau sclavi! Căzuți atât de departe, neștiind nimic despre propria lor istorie, gloria trecutului lor – da, știu, ce glorie? Dar uită-te la ei! Ce fel de demoni sunt acești Tiste Edur și imperiul lor blestemat? Să-și

trateze așa felul lor? Acum spune-mi, Icarium, ce ți-am procurat? Spune-mi!'

Expresia războinicului a fost devastată, groaza înotând în ochii lui – și altceva, o lumină de sălbăticie. — Pentru ceea ce am fost martori, șopti Jhag. „Pentru ceea ce i-am văzut făcând...”

— Răzbunare, spuse Taralack Veed, dând din cap.

Icarium se uită la el ca un om care se îneacă. 'Răzbunare...'

— Dar nu ți se va da această șansă, Icarium. Preda își pierde încrederea în tine – în mine – și suntem în mare pericol să fim aruncați la rechini...

— Îmi cer să-l ucid pe împăratul lor, Taralack Veed. Nu are nici un sens-'

— Ceea ce cer ei, spuse Gral, dezvăluind dinții, și ceea ce vei livra, sunt două lucruri complet diferite.

— Răzbunare, spuse din nou Icarium, de parcă ar fi gustat cuvântul, apoi îşi duse ambele mâini la faţă. — Nu, nu, nu este pentru mine. Deja prea mult sânge – mai mult nu poate realiza nimic. Nu voi fi altfel decât ei! Întinse brusc mâna și îl apucă pe Taralack, târându-l aproape. 'Nu vezi asta? Mai multe vieți nevinovate...

'Nevinovat? Prostule, Icarium – nu înțelegi? Inocența este o minciună! Niciunul dintre noi nu este nevinovat! Nici un! Arată-mi una, te rog, te rog – arată-mi că greșesc! Se răsuci în strânsoarea de fier a Jhag-ului, întinse cu degetul spre formele înghesuite ale sclavilor. — Am fost amândoi martori, nu-i așa? Ieri! Doi dintre acei proști patetici, sufocând viața unui al treilea – toți trei în lanțuri, Icarium, toți trei înfometați, pe moarte! Totuși, o ceartă veche, o prostie veche, dezlănțuită pentru ultima oară! Victime? Oh, da, fără îndoială. Nevinovat? Hah! Și spiritele de sus și de jos să mă lovească dacă judecata mea este falsă!

Icarium se uită la el, apoi, încet, degetele lui lungi și-au relaxat strânsoarea pe cămașa de piele a Gralului.

— Prietene, spuse Taralack, trebuie să mănânci. Trebuie să-ți păstrezi puterea. Acest imperiu al Tiste Edur, este o urâciune, stăpânit de un nebun al cărui singur talent este cu sabia, și la care cei slabi și puternici trebuie să se închine, căci așa este turnarea lumii. A-i sfida pe cei puternici înseamnă a invita la subjugare și la anihilare – știi asta, Icarium. Totuși, tu și numai tu, prietene, deții ceea ce este necesar pentru a distruge acea urâciune. Pentru asta te-ai născut. Sunteți ultima armă a dreptății – nu vă clintiți în fața acestui potop de inechitate. Hrănește-te cu ceea ce

ai fost martor – ceea ce am asistat la noi – și tot ceea ce vom vedea în călătoria care urmează. Hrănește-te cu el, pentru a alimenta justiția din tine – până când devine orbitor de putere. Icarium, nu-i lăsa pe acești Edur teribil să te învingă – așa cum fac ei acum.

O voce a vorbit în spatele lui. Amurg. — Preda consideră un test. Pentru acest războinic.

Taralack Veed se întoarse și ridică privirea spre femeie. 'Ce vrei să spui? Ce fel de test?

„Luptăm multe războaie. Mergem pe căile Haosului și Umbrei.

Ochii Gralului se îngustară. 'Noi?'

Ea se strâmbă. „Edurii conduc acum Lether. Acolo unde duc ei, Letherii trebuie să urmeze. Săbiile Edur fac râu de sânge, iar din râu de sânge, există râu de aur. Cei loiali s-au îmbogățit, deci foarte bogați.

— Și cei neloiali?

— Ei îngrijesc vâslele. Îndatorat. Este atat de.'

— Și tu, Atri-Preda? Ești loial?

L-a studiat, tăcută timp de o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, apoi a spus:

Fiecare campion crede. Prin sabia lor, Împăratul va muri. Ceea ce se crede și ceea ce este adevărat nu este același, spuse ea, răsucind în mod ciudat propriile cuvinte ale lui Taralack. „Ceea ce este adevărat, sunt loial. Preda consideră un test.

— Foarte bine, spuse Gral, apoi îşi ţinu respiraţia, temându-se de un refuz din partea Icarium. Dar nu a venit niciunul. Ah, asta e bine.

Femeia se îndepărtă, cu armura foșnind ca niște monede revărsându-se pe pietriș.

Taralack Veed se uită după ea.

— Se ascunde, spuse Icarium cu o voce joasă, tristă. — Cu toate acestea, sufletul ei moare din interior.

— Crezi, prietene, spuse Gral, întorcându-se încă o dată către Jhag, că ea singură suferă în tăcere? Că ea singură se înghesuie, onoarea ei este asediată de ceea ce trebuie să facă?

Icarium clătină din cap.

„Atunci gândește-te la ea când hotărârea ta slăbește, prietene. Gândește-te la Twilight. Și toți ceilalți ca ea.

Un zâmbet slab. — Totuşi spui că nu există inocenţă.

— O observație care nu înlătură cererea de dreptate, Icarium.

Privirea lui Jhag s-a mutat, în jos și în depărtare, și a părut să se concentreze asupra scândurilor încărcate de nămol ale carenei din dreapta lui. — Nu, șopti el pe un ton găunos, presupun că nu.

****

Transpirația strălucea pe pereții de stâncă, de parcă presiunea lumii ar fi devenit insuportabilă. Bărbatul care tocmai apăruse, parcă de nicăieri, a rămas nemișcat o vreme, gri închis al mantiei și glugii sale făcându-l indistinct în întuneric, dar singurii martori ai acestei particularități au fost atât indiferenți, cât și orbi – larmele care se zvârcoleau în carne sfâșiată și putrezită printre corpurile care se întindeau înaintea lui pe podeaua alungită și aspră a prăpastiei.

Duhoarea era copleșitoare, iar Cotillion se simțea cuprins de o familiaritate încărcată de durere, de parcă acesta ar fi fost adevăratul parfum al existenței. Au existat vremuri – era aproape sigur – când cunoscuse o bucurie neclintită, dar erau atât de șterse, după amintirea lui, încât începuse să suspecteze evocarea fictivă a nostalgiei. Ca și în cazul civilizațiilor și al epocii lor de aur, la fel și cu oamenii: fiecare individ tânjește mereu după acel moment de aur trecut de adevărată pace și bunăstare.

Atât de des își avea rădăcinile în copilărie, într-un timp înainte ca stricturile iluminării să fi afectat sufletul, când ceea ce părea simplu și-a desfășurat complexitatea ca petalele unei flori otrăvitoare, pentru a-și umfla miasma de decădere.

Cadavrele erau ale tinerilor bărbați și femei – prea tineri, într-adevăr, pentru a fi soldați, deși au fost soldați. Amintirile lor de mângâiere ar fi fost probabil scoase din mințile lor când, într-un loc și într-o lume pe care o numeau cândva acasă, ei atârnau în cuie de țepi de fier de cruci de lemn, neînțelegând crimele lor. Desigur, nu au existat astfel de crime. Iar sângele, pe care ei îl vărsaseră atât de abundent, nu dăduse nicio dovadă a vicii sale, pentru că nici numele unui popor, nici nuanța pielii, nici forma trăsăturilor lor nu puteau face sângele vieții mai puțin pur, sau prețios.

Proștii voiți cu crimă în inimile lor putrede au crezut altfel.

Ei au împărțit morții în victimă nevinovată și pedepsit pe drept și știau cu o convingere de neatins pe ce parte se aflau ei înșiși. Cu o asemenea convingere, scufundarea cuțitelor s-a dovedit atât de ușoară.

Aici luptaseră din greu, observă el în timp ce se împingea în mișcare. O bătălie naltă, apoi o retragere angajată. Dovadă de pregătire superioară, disciplină și o dorință acerbă de a ceda fără a cere un preț. Dușmanul își luase singuri căzuți, dar pentru acești tineri morți, prăpastia în sine era acum cripta lor. Salvați de la răstignirile lor... pentru asta.

Au fost atât de multe... sarcini presante. Necesitati esentiale. Că am neglijat această companie, o companie pe care noi înșine am înființat-o aici, pentru a apăra ceea ce ne-am pretins. Și atunci, trebuie să fi părut, i-am abandonat. Și în acea concluzie sumbră, a recunoscut el cu acru, nu ar fi greșit prea mult. Dar suntem asaltați din toate părțile, acum. Suntem în cel mai disperat moment al nostru. Chiar acum... oh, prietenii mei căzuți, îmi pare rău pentru asta...

O îngâmfare în rândul celor vii, că cuvintele lor ar putea uşura morţii.

Mai rău, a exprima cuvintele care cer iertare de la cei morți. Cei căzuți nu aveau decât un singur mesaj de transmis celor vii și nu avea nimic de-a face cu iertarea. Amintește-ți asta, Cotillion. Fii mereu atent la ceea ce morții îți spun și tuturor celorlalți, iar și iar.

A auzit zgomote în față. Dezactivat, un sunet zguduitor ritmic, ca marginile de fier care lingă pielea, apoi căptușeala moale a picioarelor mocasinizate.

Coridorul natural al prăpastiei se îngustă și blocând punctul de sufocare era un T'lan Imass, cu vârful sabiei sprijinit pe stânca dinaintea lui, urmărind apropierea lui Cotillion. Dincolo de războinicul strigoi, se vedea strălucirea galbenă plictisitoare a felinarelor, o umbră trecătoare, alta, apoi o siluetă apăru în vedere.

— Stai deoparte, Ibra Gholan, spuse Minala, cu ochii pe Cotillion.

Armura ei era în zdrențuri. O vârf de suliță avea un lanț și piele înțepate sus pe piept, partea stângă, chiar sub umăr.

Sânge vechi a încrustat marginile. O parte a protecției obrajului cârmei ei dispăruse, iar zona feței ei vizibilă prin

absența acesteia era umflată și pătată de vânătăi. Ochii ei extraordinari cenușii deschisi erau ațintiți asupra lui Cotillion în timp ce trecea pe lângă T'lan Imass. — Ajung printr-o poartă, spuse ea. — Un labirin aprins de foc de argint.

— Haos, spuse el. „Dovada alianței de care ne temeam că va avea loc. Minala, câte atacuri ai respins?

— Patru. Ea eziță, apoi întinse mâna și își slăbi cârma, ridicând-o clar. Părul negru murdar, mătăsat de sudoare, șerpuit în jos. „Copiii mei... pierderile au fost grele”.

Cotillion nu-și mai putea ține privirea. Nu cu acea admitere.

Ea a continuat. — Dacă nu ar fi fost T'lan Imass... și Apt și renegatul Tiste Edur, acest blestemat Primul Tron ar fi acum în posesia unei armate de barbari înfometați de sânge.

— Atunci, până acum, se aventură Cotillion, atacatorii tăi au fost exclusiv Tiste Edur?

'Da.' Ea l-a studiat pentru o clipă lungă. — Asta nu va dura, nu-i așa?

Ochii lui Cotillion se concentrară din nou asupra lui Ibra Gholan.

Minala a continuat: „Edurii nu sunt decât niște spărgători, nu-i așa? Și nici măcar ei nu s-au angajat pe deplin în această cauză. De ce?'

— Sunt la fel de întinse ca noi, Minala.

— Ah, atunci nu mă pot aștepta la mai mulți aptorieni. Dar ceilalți demoni ai tărâmului tău, Cotillion? Azalan? Dinal? Poți să ne dai nimic?

— Putem, spuse el. 'Dar nu acum.'

'Când?'

S-a uitat la ea. — Când nevoia este cea mai mare.

Minala se apropie. 'Nemernicule. Aveam treisprezece sute. Acum mai am patru sute capabili să luptă. Ea întinse cu degetul spre zona dincolo de punctul de sufocare. — Încă aproape trei sute de mor de răni – și nu pot face nimic pentru ele!

— Shadowthrone va fi informat, spuse Cotillion. 'El va veni. Îți va vindeca răniții...

'Când?'

Cuvântul era aproape un mârâit.

„Când plec de aici”, a răspuns el, „mă întorc direct la Shadowkeep. Minala, aș vorbi cu ceilalți.

'OMS? De ce?'

Cotillion se încruntă, apoi spuse: Renegatul. Tiste Edur al tău. Am intrebari.'

„Nu am văzut niciodată o asemenea îndemânare cu sulița. Trull Sengar ucide, ucide, apoi, când se termină și îngenunchează în sângele rudelor pe care ia ucis, plânge.

— Îl cunosc? întrebă Cotillion. — Îi spun pe nume?

'Nu. El spune că sunt Den-Ratha și tineri. Proaspăt cu sânge. Dar apoi spune, este doar o chestiune de timp. Acei Edur care reușesc să se retragă, trebuie să raporteze prezența unui Edur printre apărătorii Primului Tron. Trull spune că unul din propriul său trib va fi printre atacatori și va fi recunoscut – și atunci, spune el, vor intra în forță, cu vrăjitori. El spune, Cotillion, că ne va aduce ruină asupra tuturor.

— Se gândește să plece? întrebă Cotillion.

Ea se încruntă. — La asta nu dă niciun răspuns. Dacă ar fi făcut-o, nu l-aș învinovăți. Și, a adăugat ea, dacă el alege să rămână, s-ar putea să mor cu numele lui, ultimul blestem pe care îl scot în această lume. Sau, mai probabil, al doilea nume de familie.

El a dat din cap, înțelegând. — Trull Sengar rămâne, deci, din onoare.

— Iar onoarea asta înseamnă soarta noastră.

Cotillion și-a trecut o mână prin păr, ușor surprins să descopere cât de mult crescuse. Trebuie să găsesc un hair hacker. Unul destul de demn de încredere, cu o lamă la gât. A considerat că. Ei bine, este de mirare că zeii trebuie să facă astfel de sarcini banale pentru ei înșiși? Ascultă-te, Cotillion – mintea ta ar fugi din acest moment. Întâlnește curajul acestei femei cu al tău. "Sosirea vrăjitorilor printre Tiste Edur se va dovedi o forță dificil de contracarat..."

— Avem bonecaster, spuse ea. — Până acum a rămas ascuns.

Inactiv. Căci, la fel ca Trull Sengar, el este o piatră de foc.

Cotillion dădu din cap. — Mă vei conduce înăuntru, Minala?

Ca răspuns, ea s-a întors și i-a făcut semn să-l urmeze.

Caverna de dincolo era o viziune de coșmar. Aerul era fetid, gros ca al unui abator. Sângele uscat a acoperit podeaua de piatră ca un covor prăbușit și păstos. Fețe palide – de departe prea tinere – s-au întors pentru a-l privi pe Cotillion cu ochi străvechi secăpați de orice speranță. Zeul o văzu pe Apt, pielea neagră a demonului îmbrăcată cu cicatrici gri, abia vindecate, și s-a ghemuit în picioarele

ei singuratice, Panek, cu ochiul lui uriaș, cu fațete, sclipind. Fruntea de deasupra acelui ochi crestat arăta o felie prost cusată, rezultatul unei lovituri care îi dezlipise scalpul chiar deasupra unei laturi a orbitalei ochiului, până la tâmpla opusă.

Trei siluete se ridicară, ieșind din întuneric în timp ce se îndreptau spre Cotillion. Zeul Patron al Asasinilor sa oprit. Monok Ochem, T'lan Imass fără clan, cunoscut sub numele de Onrack the Broken, și renegatul Tiste Edur, Trull Sengar. Mă întreb, ar fi fost de ajuns acești trei, împreună cu Ibra Gholan? Trebuia să o aruncăm pe Minala și tinerii ei încărcături în această groază?

Apoi, pe măsură ce se apropiau, Cotillion îi văzu mai clar pe Onrack și Trull. Doborât, tăiat, tăiat. Jumătate din capul scheletic al lui Onrack a fost tuns. Coastele se prăbușiseră de la o lovitură sălbatică, iar creasta superioară a șoldului, pe partea stângă, fusese tăiată, dezvăluind interiorul poros al osului. Trull era fără armură și intrase în luptă fără o astfel de protecție. Majoritatea rănilor sale – tăieturi adânci, găuri de perforare – erau pe coapse, sub șolduri și în exterior – semne ale stilului unui purtător de suliță de a parada cu mâna mijlocie a armei. Edur-ul abia putea să meargă, sprijinindu-se greu de sulița bătută din mâini.

Lui Cotillion îi era greu să întâlnească ochii epuizați și plini de disperare ai lui Edur. „Când va veni timpul”, i-a spus el războinicului cu pielea cenușie, „va sosi ajutorul”.

Vorbea Onrack the Broken. „Când vor câștiga Primul Tron, își vor da seama de adevăr. Că nu este pentru ei. Îl pot ține, dar nu îl pot folosi. Atunci, de ce, Cotillion of Shadow, acești muritori curajoși își predau viața aici?

— Poate că nu facem decât o simulare, spuse Monok Ochem, cu un ton la fel de lipsit de inflexiune ca și cel al lui Onrack.

— Nu, spuse Cotillion. 'Mai mult decat atat. Este ceea ce ar face ei când ar face acea descoperire. Ei vor dezlănțui warrenul Haosului în acest loc - în camera în care locuiește Primul Tron. Monok Ochem, ei îl vor distruge, și astfel îi vor distruge puterea.

— Este o astfel de faptă motiv de regret? întrebă Onrack. Scuturat, Cotillion nu a primit niciun răspuns.

Monok Ochem s-a rotit pentru a-l privi pe Onrack the Broken. — Acesta rostește cuvintele Nelegatului. El luptă să nu apere Primul Tron. El luptă doar pentru a-l apăra pe

Trull Sengar. El singur este motivul pentru care Tiste Edur încă trăiește.

— Este adevărat, răspunse Onrack. „Nu accept nicio altă autoritate decât propria mea voință, dorințele pe care aleg să acționez și judecățile pe care le fac pentru mine. Acesta, Monok Ochem, este sensul libertății.

— Nu... spuse Trull Sengar, întorcându-se.

— Trull Sengar?

— Nu, Onrack. nu vezi? Inviți propria ta anihilare și totul pentru că nu știu ce să fac, totul pentru că nu pot decide – nimic. Și aici rămân, la fel de înlănțuit cum eram când m-ai găsit prima dată în Nascent.

— Trull Sengar, spuse Onrack după o clipă, te lupți pentru a salva vieți.

Viețile acestor tineri de aici. Stai în locul lor, iar și iar. Aceasta este o alegere nobilă. Prin tine descopăr darul de a lupta în apărarea onoarei, darul unei cauze care este demnă. Nu sunt cum am fost cândva. Nu sunt la fel de Monok Ochem și Ibra Gholan.

Rapiditatea nu mai este suficientă. Expediția este minciuna criminalului.

— De dragul lui Hood, îi spuse Cotillion lui Monok Ochem, simţindu-se exasperat, fragil de frustrare, nu poţi apela la rude? Câteva sute de T'lan Imass – trebuie să fie unii pe undeva, fără să facă nimic, așa cum e obiceiul lor?

Ochii goali au rămas... goli. „Cotilionul de umbră. Însoțitorul tău a revendicat Primul Tron „Apoi nu trebuie decât să-i ordone Imassului T’lan să participe...”

'Nu. Ceilalți călătoresc spre război. Un război de autoconservare...

— La Hood cu Assail! strigă Cotillion, vocea lui răsunând sălbatic în cavernă. „Aceasta nu este altceva decât o mândrie afurisită! Nu poți câștiga acolo!

Trimiți clan după clan, toți în aceeași maură distructivă! Nenorociți, dezactivați-vă! Nu există nimic pentru care merită să lupți pe acel coșmar mizerabil al unui continent! Nu vezi? Printre tiranii de acolo, nu este altceva decât un joc!

„Este natura poporului meu”, a spus Onrack – iar Cotillion a putut detecta un anumit ton în cuvinte, ceva asemănător cu o ironie vicioasă – „să creadă în propria lor eficacitate supremă. Vor să câștige acel joc, Cotillion of Shadow, sau să salută uitarea. Nu acceptă alternative.

Mândrie? Nu este mândrie. Este chiar motivul de a exista.

„Ne confruntăm cu amenințări mai mari...”

— Și nu le pasă, interveni Onrack. — Trebuie să înțelegi asta, Cotillion of Shadow. Odată, cu mult timp în urmă, după standardele muritorilor, acum, tovarășul tău a găsit Primul Tron. El a ocupat-o și astfel a câștigat comanda asupra T'lan Imass. Chiar și atunci, a fost o înțelegere slabă, pentru că puterea Primului Tron este veche. Într-adevăr, puterea sa scade. Shadowthrone a reușit să-l trezească pe Logros T'lan Imass – o armată singuratică, aflată încă legată de puterea rămășiță a Primului Tron datorită puțin mai mult decât simpla proximitate. Nu putea să-i comandă pe Kron T'lan Imass, nici pe Bentract, nici pe Ifayle, nici pe ceilalți care mai rămăseseră, pentru că erau prea îndepărtați. Când Shadowthrone s-a așezat ultima dată pe Primul Tron, el era muritor, nu era legat de niciun alt aspect. Nu urcase. Dar acum, el este necurat, iar această impuritate îi slăbește mereu porunca. Cotillion, pe măsură ce însoțitorul tău pierde din ce în ce mai multă substanță, la fel pierde și el... veridicitatea.

Cotillion se uită la războinicul zdrobit, apoi se uită la Monok Ochem și Ibra Gholan. — Iar acestea, deci, spuse el cu voce joasă, reprezintă... ascultare simbolică. „Trebuie să căutăm să păstrăm propriul nostru soi, Cotillion of Shadow”, a spus Bonecaster.

— Și dacă primul tron se pierde?

Un zgomot din umeri.

Zei de mai jos. Acum, în sfârșit, înțeleg de ce am pierdut armata de strigoi a lui Logros în mijlocul campaniei din șapte orașe. De ce tocmai... au plecat. Și-a mutat privirea înapoi spre Onrack the Broken. „Este posibil”, a întrebat el, „să restabilim puterea Primului Tron?”

— Nu spune nimic, porunci Monok Ochem.

Capul pe jumătate sfărâmat al lui Onrack se întoarse încet să privească bonecasterul. '

Nu mă obligați. Sunt nelegat.

La un ordin tăcut, Ibra Gholan și-a ridicat arma de piatră și l-a înfruntat pe Onrack.

Cotillion ridică mâinile. 'Aștepta! Onrack, nu-mi răspunde la întrebare.

Să uităm că am întrebat-o vreodată. Nu este nevoie de asta – nu avem destui dușmani așa cum sunt?

— Tu, îi spuse Monok Ochem zeului, ești periculos. Gândești ceea ce nu trebuie gândit, spui cu voce tare ceea ce nu trebuie spus. Ești ca un vânător care merge pe o cale pe care nimeni altcineva nu o poate vedea. Trebuie să luăm

în considerare implicațiile. Tornătorul de oase se întoarse, cu picioarele osoase zgâriindu-se în timp ce se îndrepta spre camera Primului Tron. După o clipă, Ibra Gholan și-a coborât lama și a izbit în urma lui Monok Ochem.

Cotillion își întinse mâna să-și treacă din nou mâna prin păr și își găsi sprânceana moale de transpirație.

— Și așa, spuse Trull Sengar, cu un zâmbet, ne-ai luat măsura, Cotillion. Și din această vizită, primim, la rândul nostru, daruri la fel de amare. Și anume, sugestia că tot ceea ce facem aici, în apărarea acestui Prim Tron, este fără sens. Deci, acum alegi să ne retragi din acest loc? Ochii i s-au îngustat pe zeu, iar jumătatea de zâmbet ironic a lăsat loc la... altceva. — Credeam că nu.

Poate că într-adevăr merg pe o cale nevăzută – pe care chiar și eu sunt orb – dar acum necesitatea de a o urma nu ar putea fi mai mare. — Nu te vom abandona, spuse el.

— Deci pretinzi, mormăi Minala în spatele lui.

Cotillion făcu un pas într-o parte. — L-am chemat pe Shadowthrone, îi spuse el.

O expresie ironică. 'Convocat?'

— Ne acordăm unul altuia permisiunea de a face astfel de lucruri, Minala, după cum ne impun cerințele.

— Atunci, tovarăşi în adevăr. Am crezut că ești subordonat Shadowthrone, Cotillion. Acum pretindeți altceva?

A reușit să zâmbească. „Suntem pe deplin conștienți de talentele complementare ale celuilalt”, a răspuns el și a lăsat totul așa.

„Nu a fost suficient timp”, a spus ea.

'Pentru ce?'

'Pentru antrenament. Pentru anii necesari... pentru ei. A creste. A trai.'

Nu spuse nimic, pentru că avea dreptate.

— Ia-le cu tine, spuse Minala. 'Acum. Voi rămâne, la fel ca și Apt și Panek. Cotillion, te rog, ia-le cu tine.

'Nu pot.'

'De ce?'

Se uită la Onrack. — Pentru că, Minala, nu mă întorc în Tărâmul Umbrei...

— Oriunde ai merge, spuse ea cu o voce brusc aspră, trebuie să fie mai bine decât asta!

— Vai, dacă aş putea face o asemenea promisiune.

— Nu poate, spuse Onrack. — Minala, el acum pleacă într-adevăr pe o cale nevăzută. Cred că nu-l vom mai vedea.

„Mulțumesc pentru votul de încredere”, a spus Cotillion.

— Prietenul meu a văzut zile mai bune, spuse Trull Sengar, întinzându-l să-l lovească pe Onrack pe spate. Lovitura lovită a fost goală, ridicând praf și ceva zgomot în pieptul războinicului. — Oh, spuse Tiste Edur, asta a făcut ceva rău?

— Nu, răspunse Onrack. — Vârful rupt al unei suliţe. Fusese înfipt în os.

— Te-a iritat?

— Doar sunetul modest pe care îl scotea când mergeam. Mulțumesc, Trull Sengar.

Cotillion îi privi pe cei doi. Ce muritor ar numi un prieten T'lan Imass?

Și, se luptă cot la cot. Aș ști mai multe despre acest Trull Sengar.

Dar, ca și în multe lucruri în ultimul timp, nu a fost timp pentru asta.

Oftând, se întoarse și văzu că tânărul Panek păzește acum punctul de sufocare, în absența lui Ibra Gholan.

Zeul s-a îndreptat în acest sens.

Panek se îndreptă spre el. „Mi-e dor de el”, a spus el.

'OMS?'

— Edgewalker.

'De ce? Mă îndoiesc că acel sac de oase ar putea să iasă dintr-un sicriu din scoarță de mesteacăn.

— Să nu luptăm de partea noastră, unchiule. Vom ține aici. Mama se îngrijorează prea mult.

— Care mamă?

Un zâmbet hidos, cu dinți ascuțiți. 'Ambii.'

— Atunci de ce ți-e dor de Edgewalker?

— Pentru poveștile lui.

— Oh, alea.

— Dragonii. Cei proști, cei înțelepți, cei vii și cei morți. Dacă fiecare lume ar fi doar un loc pe tablă, ele ar fi piesele jocului. Cu toate acestea, nicio mână nu îi direcționează. Fiecare este sălbatic, o voință în sine. Și apoi sunt umbrele – a explicat Edgewalker despre acestea – cele pe care nu le poți vedea.

— A explicat, nu-i așa? Ei bine, este clar că nenorocitul te place mai mult decât pe mine.

— Toți aruncă umbre, unchiule, spuse Panek. — În tărâmul tău. Fiecare dintre ei. De aceea sunt atât de mulți prizonieri.

Cotillion se încruntă, apoi, încet, inexorabil, pe măsură ce înțelegerea răsăritea, ochii zeului se măriră.

****

Trull Sengar îl privi pe zeul trecând pe lângă Panek, cu o mână urmărind de-a lungul zidului de piatră, de parcă Cotillion ar fi fost brusc beat. — Mă întreb despre ce era vorba? Ai crede că Panek la îngenuncheat între picioare.

— Ar câștiga un sărut de la mine dacă ar face asta, a spus Minala.

— Ești prea aspru, spuse Trull. — Îmi pare rău pentru Cotillion.

— Atunci ești un idiot, dar bineînțeles că știu adevărul de luni de zile.

El i-a zâmbit, nu a spus nimic.

Minala se uită acum la intrarea neuniformă în camera Primului Tron. 'Ce fac ei acolo? Nu intră niciodată acolo.

— Ținând cont de implicații, presupun, spuse Trull.

„Și unde este Shadowthrone? Ar trebui să fie aici până acum. Dacă vom fi atacați chiar acum...'

Suntem morți. Trull s-a sprijinit mai greu de suliță, pentru a ușura greutatea de pe piciorul stâng, care îl durea mai mult – marginal – decât cel drept.

Sau cel puțin eu sunt. Dar asta este probabil, indiferent dacă mă vindec sau nu, odată ce rudele mele decid să ia asta în serios. Nu a înțeles încăierarea lor cu jumătate de inimă, sondarea tentativă a lui Den-Ratha. Și de ce se deranjau deloc? Dacă ar fi foame după un tron, acesta ar fi cel al Umbrei, nu această monstruozitate osoasă pietrificată pe care o numesc Primul Tron. Dar, gândindu-mă la asta, poate că acest lucru chiar are sens. Ei s-au aliat cu Zeul Infirm și cu Nelegatul T'lan Imass, care acum îl slujește pe Cel Înlănțuit. Dar Tiste Edur al meu pune puțină greutate pe alianțele cu non-Edur. Poate de aceea tot ce au făcut până acum a fost săvârșirea de sânge. Un singur vrăjitor și războinici veterani și această mică sărbătoare s-ar fi terminat.

Și vor veni – vor veni, odată ce voi fi recunoscut. Cu toate acestea, nu se putea ascunde de ochii lor; nu s-a putut da înapoi în timp ce au măcelărit acești oameni tineri

care nu știau nimic despre viață, care erau soldați doar cu numele. Aceste lecții de cruzime și brutalitate nu au aparținut ceea ce trebuie să învețe un copil, ceea ce ar trebui să învețe un copil.

Și o lume în care copiii erau supuși unor astfel de lucruri era o lume în care compasiunea era un cuvânt gol, ecourile sale un cor de batjocură și dispreț rece.

Patru lupte. Patru, iar Minala era acum mama a șapte sute de vieți distruse, aproape jumătate dintre ele confruntându-se cu mila morții... până când Shadowthrone apare, cu darul lui tăios, în sine rece și fără inimă.

— Fața ta te trădează, Trull Sengar. Ești împins să plângi din nou.

Edur se uită spre Onrack, apoi spre locul în care stătea acum Minala cu Panek. — Furia ei este armura ei, prietene. Și aceasta este cea mai mare slăbiciune a mea, că nu pot evoca același lucru în mine însumi. În schimb, stau aici, așteptând. Pentru următorul atac, pentru revenirea muzicii groaznice – țipetele, durerea și moartea, vuietul asurzitor al inutilității pe care o creează pofta noastră de luptă... cu fiecare ciocnire de sabie și suliță.

— Cu toate acestea, nu te predai, spuse T'lan Imass.

'Nu pot.'

— Muzica pe care o auzi în luptă este incompletă, Trull Sengar.

'Ce vrei să spui?'

„Chiar dacă stau lângă tine, pot auzi rugăciunile Minalei, indiferent dacă este sau nu lângă noi. Chiar și atunci când trage copiii răniți și pe moarte înapoi, departe de pericol, o aud. Ea se roagă, Trull Sengar, să nu cazi. Că lupți mai departe, că miracolul care ești tu și sulița pe care o mânuiești nu o vor eșua niciodată. Niciodată să nu-i cedeze pe ea și pe copiii ei.

Trull Sengar se întoarse.

„Ah”, a spus Onrack, „cu lacrimile voastre scăpate brusc, prietene, îmi văd greșeala. Acolo unde am căutat prin cuvintele mele să insuflem mândrie în tine, îți înfrâng propria armură și te rănesc adânc. Cu disperare. Îmi pare rău. Rămân atât de mult din ceea ce înseamnă să trăiești, încât am uitat. Războinicul bătut îl privi pe Trull în tăcere pentru o clipă, apoi adăugă:

Poate vă pot oferi altceva, ceva mai... plin de speranță.

— Încercați, vă rog, spuse Trull în șoaptă.

— Uneori, jos în prăpastia asta, miros ceva, o prezență. Este slab, animal. Mă mângâie, deși nu știu de ce, pentru

că nu-i pot înțelege sursa. In acele vremuri, Trull Sengar, simț că suntem observați. Suntem priviți de ochi nevăzuți, iar în acești ochi există o mare compasiune.

— Spui asta doar pentru a-mi alina durerea, Onrack?

— Nu, nu te-aș înșela așa.

„Ce – de la cine vine?”

„Nu știu, dar am văzut că afectează Monok Ochem. Chiar și Ibra Gholan. Simt neliniștea lor și asta, de asemenea, mă mângâie.

— Ei bine, răpi o voce lângă ei, nu sunt eu. Umbrele se unesc, creând o formă cocoșată, cu glugă, clătinând indistinct, parcă reticent să se angajeze în orice existență anume, în orice realitate unică.

„Tronul din umbră”.

— Vindecare, da? Foarte bine. Dar am puțin timp. Trebuie să ne grăbim, înțelegi? Grabă!'

Reînnoit, încă o dată, pentru a face față la ceea ce va veni. De-aș avea propriile mele rugăciuni. Cuvinte reconfortante în mintea mea... pentru a îneca țipetele din jurul meu. Să-mi înece pe a mea.

****

Undeva mai jos, Karsa Orlong s-a străduit să-l calmeze pe Havok, iar ciocanul brusc al copitelor împotriva lemnului, trimițând tremurături prin punte, sub picioarele lui Samar Dev, a indicat că avea să treacă ceva timp până când animalul să se liniștească. Ea nu a dat vina pe calul Jhag. Aerul de dedesubt era urât, mirosind de bolnavi și de muribunzi, de duhoarea acru care venea de la deznădejde.

Dar suntem cruțați de această soartă. Suntem oaspeți, pentru că tovarășul meu uriaș l-ar ucide pe Împărat. Prost. Idiotul arogant și obsedat de sine. Ar fi trebuit să rămân cu Boatfinder, acolo, pe malul acela sălbatic. Ar fi trebuit apoi să mă întorc și să merg acasă. Își dorise atât de mult ca aceasta să fie o călătorie de explorare și descoperire, ademenirea minunilor care așteaptă undeva înainte. În schimb, ea s-a trezit închisă de un imperiu înnebunit de obsesie. Îndreptățit, văzând propria putere ca și cum ar fi un dar care dăruiește evlavie. Ca și cum puterea și-ar fi

proiectat propriul etos, iar capacitatea de a face ceva a fost o justificare suficientă pentru a face acest lucru.

Mentalitatea bătăușului de la colțul străzii, în capul lui două sau trei reguli după care și-a ghidat propria existență și prin care a căutat să-și modeleze lumea. De cei de care trebuie să se teamă, de cei de care putea să-i îngenuncheze și poate de cei cu care tânjea să fie, sau de cei de care poftește, dar și acolo relația era una de putere. Samar Dev s-a simțit rău de dezgust, luptându-se cu valul de panică tumultoasă care se ridica în ea – și nicio punte uscată de sub cizme nu putea s-o împiedice de acest fel de înec.

Încercase să se ferească din calea echipajului uman care a lucrat cu pânzele imensei nave și, în cele din urmă, a găsit un loc unde să nu fie împinsă sau blestemata, chiar la proa, ținându-se strâns de liniile de șobolan ca valurile. a ridicat și a lăsat să cadă ambarcațiunea de lemn. Într-un mod ciudat, fiecare plonjare care i-a furat propria greutate s-a dovedit satisfăcătoare, aproape reconfortantă.

Cineva a venit lângă ea și nu a fost surprinsă să o vadă pe vrăjitoarea blondă, cu ochi albaștri. Nu mai înaltă decât umărul lui Samar, cu brațele ei expuse pentru a dezvălui mușchii slabi și încordați ai cuiva familiarizat cu munca grea și repetitivă. Indicativ, de asemenea, credea ea, pentru o anumită personalitate. Ascuțiți, judecători, poate chiar de neîncredere – mușchii precum firele erau întinși vreodată de vreo extremitate interioară, o agitație nervoasă devorată ca combustibilul, nesfârșită în aprovizionarea ei acre.

— Mă numesc Feather Witch, spuse femeia, iar Samar Dev remarcă, cu o ușoară surprindere, că era tânără. — Îmi înțelegi cuvintele?

'Cuvintele mele.'

'Cuvintele mele. El nu predă bine', a adăugat ea.

Ea înseamnă Taxilianul. Nu e nicio surpriză. El știe ce se va întâmpla când își va supraviețui utilitatea.

— Tu mă înveţi, spuse Feather Witch.

Samar Dev întinse mâna și lovi degetul ofilit atârnând de gâtul tinerei femei, provocând atât o tresărire, cât și un blestem. — Te învăț... nimic.

— Îl fac pe Hanradi Khalag să te omoare.

— Atunci Karsa Orlong ucide orice persoană blestemata de pe această navă. Cu excepția celor înlănțuiți.

Feather Witch, încruntat, se străduia clar să înțeleagă, apoi, cu un mârâit, se întoarse și se îndepărtă.

Samar Dev și-a întors privirea către mările agitate din față. O vrăjitoare într-adevăr și una care nu a jucat corect

cu spiritele. Unul care nu a recunoscut onoarea. Periculos. Ea va... încerca lucruri. Poate chiar să încerce să mă omoare, să facă să pară un accident. Există șanse să reușească, ceea ce înseamnă că ar fi bine să o avertizez pe Karsa. Dacă mor, el va înțelege că nu va fi fost un accident. Și așa va distruge fiecare dintre aceste creaturi murdare.

Gândurile ei au șocat-o. Ah, să-mi fie rușine. Și eu încep să mă gândesc la Karsa Orlong ca la o armă. Să fie mânuit, manipulat și în numele unei răzbunări imaginare, nu mai puțin. Dar, bănuia ea, cineva sau altceva juca deja acel joc. Cu Karsa Orlong.

Și era acel mister pe care trebuia să-l urmărească, până când avea un răspuns.

Și apoi? Nu presupun că Toblakai nu știe cum este folosit? Dacă știe deja? Gândește-te la asta, femeie...

În regulă. El acceptă... deocamdată. Însă, ori de câte ori consideră că este oportun să se întoarcă împotriva acelor manipulatori nevăzuți, o va face - și ei vor regreta că s-au implicat vreodată în viața lui. Da, asta se potrivește bine cu aroganța lui Karsa, cu încrederea lui de nezdruncinat. De fapt, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai convins că am dreptate. M-am împiedicat de primii pași ai căii care mă vor duce la rezolvarea misterului. Bun.

— Ce, pe numele lui Hood, i-ai spus?

Surprinsă, Samar Dev s-a uitat în sus, pentru a vedea taxilianul sosind lângă ea. 'OMS? Ce? Oh, ea.

— Fii atent, spuse bărbatul. A fluturat o mână murdară în fața feței sale învinețite și deformate. 'Vezi asta? Vrăjitoare pene. Nu îndrăznesc să ripostez. Nici măcar nu îndrăznesc să mă apăr. Vezi asta în ochii ei – cred că ea însăși a fost bătută când era copil. Așa se înmulțesc aceste lucruri generație după generație.

— Da, spuse Samar surprins, cred că ai dreptate.

A reușit ceva ca un rânjet. — Am fost suficient de prost încât să fiu capturat, da, dar asta nu mă face întotdeauna un prost.

'Ce s-a întâmplat?'

— Un fel de pelerinaj. Am plătit trecerea pe un drac – înapoi la Rutu Jelba – încercând să fug de ciumă, și credeți-mă, am plătit foarte mult.

Samar Dev dădu din cap. Dracii erau corăbii de pelerini Tanno, grele și neclintite și în siguranță împotriva tuturor, cu excepția celor mai înverșunate furtuni, iar la bord ar fi existat un Tanno Spiritwalker sau cel puțin un Tanno

Mendicant. Nicio ciumă nu putea să prospere pe o astfel de navă – fusese un pariu inteligent, iar dracii erau de obicei pe jumătate goale în călătoriile lor de întoarcere.

— A izbucnit zori, la doar două zile distanţă de Rutu Jelba, continuă taxilianul, şi am fost înconjuraţi de nave străine – această flotă. Spiritwalker a căutat să comunice, atunci când a devenit evident că acești Edur ne priveau ca pe un premiu, pentru a negocia. Zei de jos, femeie, vrăjitoria pe care au dezlănțuit-o asupra lui! Îngrozitor, a îmbolnăvit chiar aerul. A rezistat – mult mai mult decât se așteptau, am aflat de atunci – cât să le provoace o consternare considerabilă – dar a căzut până la urmă, bietul ticălos. Edur l-a ales pe unul dintre noi, pe mine după cum sa dovedit, și i-au deschis pe ceilalți și i-au aruncat rechinilor. Aveau nevoie de un traducător, vezi tu.

— Și care este, dacă pot să întreb, profesia ta?

— Arhitect, în Taxila. Nu, nu faimos. Luptă. El a ridicat din umeri. „O luptă pe care aș îmbrățișa-o de bunăvoie chiar acum”.

— Lucrezi la înșelăciune când predai Vrăjitoarea pene.

El a dat din cap.

'Ea stie.'

— Da, dar pentru moment nu poate face nimic în privința asta. Această parte a flotei este reaprovizionată – nu ne vom îndrepta spre uscat de ceva timp, iar în ceea ce privește navele din Seven Cities pentru a captura, ei bine, ciuma a golit mările, nu-i așa? În plus, vom naviga spre vest. Deocamdată sunt în siguranță.

Și, cu excepția cazului în care Feather Witch este mult mai deșteaptă decât cred că este, va trece mult timp până când va ajunge la înțelegere.

— Cum te descurci?

— Îi predau patru limbi, toate deodată, fără a face nicio distincţie între ele, nici măcar regulile sau sintaxa. Pentru fiecare cuvânt îi dau patru în traducere, apoi gândesc reguli bizare pentru a alege unul față de altul, dat fiind contextul. Nu m-a prins decât o dată. Asa de. Malazan, dialectul savantului Taxilii, varianta Ehrlii a limbii comune și, de la sora bunicului meu, tribal Rangala.'

— Rangala? Am crezut că a dispărut.

— Nu până nu moare și aș jura că acea bătrână crăcioară va trăi pentru totdeauna.

'Cum te numești?'

A scuturat din cap. „Există putere în nume – nu, nu am încredere în tine – sunt acești Tiste Edur. Și Feather Witch

– dacă îmi descoperă numele...

— Ea te poate obliga. Am înțeles. Ei bine, în mintea mea te consider taxilianul.

— Asta va fi suficient.

„Eu sunt Samar Dev, iar războinicul cu care am venit este Toblakai... Toblakai al lui Sha'ik. Își spune Karsa Orlong.

— Riști mult, dezvăluindu-ți numele...

— Riscul îi aparține Feather Witch. O depășesc în vechile arte. Cât despre Karsa, ei bine, e binevenită să încerce. Ea îi aruncă o privire. — Ai spus că navigam spre vest?

El a dat din cap. — Hanradi Khalag comandă mai puțin de jumătate din flotă – restul este undeva la est de aici. Amândoi navighează înainte și înapoi de-a lungul acestei coaste de câteva luni, aproape jumătate de an, de fapt.

Ca flotele de pescari, dar captura pe care o caută merge pe două picioare și mânuiește o sabie. Descoperirea unor rude rămășițe a fost neașteptată, iar starea în care se aflau acele biete creaturi i-a înfuriat pur și simplu pe acești Edur. Nu știu unde intenționează să fuzioneze cele două flote – undeva la vest de Sepik, cred. Odată ce se întâmplă asta, ridică el din umeri, stabilim un curs pentru imperiul lor.

— Și unde este asta?

Încă o ridicare din umeri. — Departe și dincolo de asta, nu vă pot spune nimic.

— Într-adevăr, departe. Nu am auzit niciodată de un imperiu al oamenilor condus de Tiste Edur. Și totuși, această limbă Letherii. După cum ați observat, este într-un fel legat de multe dintre limbile de aici, în șapte orașe, cele care nu sunt decât ramuri din același copac, iar acel copac este Primul Imperiu.

— Ah, asta explică, deci, pentru că în cea mai mare parte îi înțeleg pe Letherii, acum. Ei folosesc un dialect diferit atunci când conversează cu Edur – o combinație a celor două. O limbă de negustor și chiar și acolo încep să înțeleg.

— Îți sugerez să păstrezi astfel de cunoștințe pentru tine, Taxilian.

'Eu voi. Samar Dev, este tovarășul tău cu adevărat același Toblakai cu cel numit așa, care l-a păzit pe Sha'ik? Se spune că a ucis doi demoni în noaptea dinaintea ei să fie ucisă, unul dintre ei cu mâinile goale.

„Până de curând”, a spus Samar Dev, „a purtat cu el capetele putrezite ale acelor demoni. I-a dăruit lui Boatfinder – șamanului Anibari care ne-a însoțit. Blana albă pe care o poartă Karsa este de la un Soletaken. A ucis un al treilea demon chiar în afara Ugarat și l-a alungat pe altul în pădurea Anibar. El a ucis de unul singur un taur bhederin – și la care am fost martor cu ochii mei.

Taxilianul clătină din cap. — Împăratul Edur... și el este un demon.

Fiecare cruzime comisă de acești nenorociți cu pielea cenușie, susțin ei, este la porunca împăratului lor. La fel și această căutare a războinicilor. Un împărat care își invită propria moarte – cum poate fi asta?

— Nu știu, a recunoscut ea. Și a nu ști este ceea ce mă sperie cel mai mult. — După cum spui, nu are sens.

— Se știe un lucru, spuse bărbatul. — Împăratul lor nu a fost niciodată învins. Altfel, domnia lui s-ar fi încheiat. Poate că, într-adevăr, acel tiran este cel mai mare războinic dintre toți. Poate că nu există nimeni, nimeni nicăieri pe lumea asta, care să-l poată învinge. Nici măcar Toblakai.

Se gândi la asta, în timp ce imensa flotă Edur, umplând mările din jurul ei, lucra spre nord, sălbăticia neîmblânzită a Peninsulei Olphara o linie zimțată la orizont până la babord. Nord, apoi vest, în Marea Sepik.

Samar Dev se încruntă încet. Oh, au mai făcut asta. Sepik, regatul insular, vasalul Imperiului Malazan. Un popor aparte, izolat, cu societatea lor pe două niveluri. Tribul indigen, subjugat și înrobit. Rulhun'tal ven'or – Pieile de noroi...

Taxilian, acești sclavi Edur de mai jos. Unde i-au găsit?

'Nu știu.' Fața învinețită s-a răsucit într-un zâmbet amar. — I-au eliberat. Minciuna dulce a acestui cuvânt, Samar Dev. Nu, nu mă voi mai gândi la asta.

Mă minți, Taxilian, cred.

Se auzi un strigăt din cuibul corbilor, ridicat de marinari în tachelaj și trecut mai departe dedesubt. Samar Dev a văzut capete întorcându-se, l-a văzut pe Tiste Edur apărând și făcându-și drum înapoi.

— În urma noastră au fost observate nave, spuse taxilianul.

— Restul flotei?

'Nu.' El și-a ridicat capul și a continuat să asculte, în timp ce paznicul spunea tot mai multe detalii. — Străinii. O mulțime de nave. În mare parte transporturi – două treimi transporturi, o treime escortă dromon. El a mormăit. — A

treia oară când i-am văzut de când am urcat la bord. Văzut, apoi evadat, de fiecare dată.

— I-ai identificat pe acei străini pentru ei, Taxilian?

A scuturat din cap.

Flota Imperială Malazan. amiralul Nok. Trebuie sa fie. Ea a văzut o anumită tensiune acum printre Tiste Edur. 'Ce este? De ce sunt atât de entuziasmați?

— Bieţii ăia de Malazan, spuse bărbatul cu un rânjet sălbatic. Este poziționarea acum, vezi tu.

'Ce vrei să spui?'

„Dacă rămân în urma noastră, dacă continuă să navigheze spre nord pentru a ocoli această peninsulă, sunt condamnați”.

'De ce?'

— Pentru că acum, Samar Dev, restul flotei Edur – masa de nave de război a lui Tomad Sengar – se află în spatele Malazanilor.

Dintr-o dată, vântul rece părea să taie toate hainele lui Samar Dev. — Vreau să-i atace?

— Vreau să-i anihileze, spuse taxilianul. „Și am văzut vrăjitoria Edur și vă spun asta – Imperiul Malazan este pe cale să-și piardă întreaga Flotă Imperială. Va muri. Și odată cu ea, fiecare blestemat de bărbat și femeie de la bord. S-a aplecat în față de parcă ar fi vrut să scuipe, apoi, dându-și seama că vântul îi era în față, pur și simplu a rânjit cu atât mai tare. — Cu excepția, poate, a unuia sau a doi... campioni.

****

Era ceva nou, reflectă Banaschar în timp ce se grăbea sub pânzele de ploaie spre Coop's. Era urmărit. Odată, o asemenea descoperire ar fi aprins o furie în interiorul lui și ar fi făcut o treabă scurtă pe prostul, apoi, după ce a extras detaliile necesare, o muncă și mai scurtă a celui care l-ar fi angajat pe acel prost. Dar acum, cel mai bun lucru pe care îl putea aduna era un râs acru pe sub răsuflarea lui. — Da, Stăpâne (sau stăpână), se trezește după-amiaza, fără greșeală, și după o șaseme de clopoțel de tuse, scărpinat și zgârieturi, iese în stradă și pornește, stăpână (sau Maestru), pentru una dintre cele șase unități de

nerecunoscut și, odată instalat printre obișnuiți, el argumentează despre natura religiei – sau este vorba despre impozitare și creșterea zecimii în port? Sau căderea bruscă în școlile coravale de lângă bancurile Jakatakan? Sau calitatea proastă a acelui cizmar care a jurat că ar putea să-și coasă din nou talpa pe această cizmă din stânga – ce? Adevărat, stăpâne (sau stăpână), totul este un cod nefast, pe cât de sigur mă pot strecura cu cei mai buni slinkeri, și sunt cât se poate de aproape de a-l sparge...

Singura lui sursă de distracție în aceste nopți, aceste conversații imaginate. Doamne, acum asta e jalnic. Pe de altă parte, patosul mă distrează vreodată. Și cu mult înainte de a înceta să-l distreze, s-ar fi beat, și așa a trecut o altă trecere a soarelui și a stelelor în acel rai fără sens de deasupra capului. Presupunând că încă mai există – cine și-ar fi dat seama cu acest tavan solid de gri care se așezase pe insulă de aproape o săptămână, fără niciun semn de rupere? Mai mult din această ploaie și pur și simplu ne vom scufunda sub valuri. Comercianții care sosesc de pe continent se vor înconjura și vor încercui unde a fost insula Malaz. Cerc și cerc, piloții scărpinându-se în cap... Iată că a plecat din nou, încă o scenă evocată, cu bătătura ei subtilă de dispreț pentru toate lucrurile umane – incompetența pură, prostia, leneșa și proasta măiestrie – uită-te la asta, până la urmă, el șchiopăta. ca un momeal de rechin cu un singur picior – cizmarul l-a întâlnit la uşă desculţ – ar fi trebuit să înceapă cu chestia cu suspiciunea de atunci. nu crezi? — Ei bine, împărăteasă, așa e. Bietul gazon era pe jumătate Wickan și plătise pentru asta, datorită refuzului tău de a controla gloata. Fusese strâns, o, Mare, cu cărămizi și bâte, cât de departe putea să meargă fără să se scufunde cu capul înainte în port. Și-a pierdut toate uneltele și chestiile de cizmar - mijloacele de existență, vezi tu. Iar eu, ei bine, sunt blestemat de milă – da, împărăteasă, nu este o suferință care te chinuie mult și tot binele pentru tine, zic eu, dar unde am fost? O, da, plin de milă, împins în milă. Hood știe, bietul om zdrobit avea nevoie de acea monedă mai mult decât mine, chiar dacă numai pentru a-l îngropa pe acel fiu al său pe care-l mai ducea, da, cel cu craniul prăpădit... Nu, oprește asta, Banaschar.

Stop.

Jocuri mintale fără sens, nu? Lipsit de semnificație. Nimic altceva decât îngăduință de sine și pentru acea audiență vastă de acolo – fantomele care șoptesc și

insinuările lor, presupunerile și insultele lor acoperite și mințile lor atât de ușor plictisite – acel public – ei sunt martorii mei, da, acea mare de fețe tulburi din groapă, pentru care performanța mea disperată, căutând mereu să întindă o atingere umană, nu dă decât nerăbdare și agitație, neliniștiți care așteaptă semnul să râdă. Destul de bine, acest concurs de oratorie s-a servit doar pe el însuși, știa Banaschar, și tot restul era o minciună.

Copilul cu craniul prăbușit arăta mai mult de o față, înclinat înclinat și flasc de moarte. Mai mult de unul, mai mult de zece, mai mult de zece mii. Chipuri la care nu-și putea permite să se gândească în poticnirea existenței sale de azi, noapte prin noapte. Căci erau ca niște cuie înfipte adânc în pământ, prinzând orice tren pe care l-a târât în urma lui și, cu fiecare pas înainte, rezistența creștea, constricția din jurul gâtului său întinzându-se tot mai strâns – și niciun muritor nu putea rezista la asta – ne înecam cu ceea ce asistăm, suntem sugrumați de zborul cu capul cap, asta nu va face, nu va face deloc. Nu te deranjează, dragă împărăteasă. Văd cât de curat este tronul tău.

Ah, aici erau treptele care duceau în jos. Dragul bătrânul Spânzurat al lui Coop, schela de piatră curgând cu lacrimi murdare sub picioare și o provocare la coborârea neplăcută, incertitudinea nesigură – nu era cu adevărat nimic altceva decât pași într-o tavernă? Sau transformat acum, templul meu al curenților, ecou la geamătul vacu al semenului meu, o, ce binevenită această îmbrățișare. El a împins pragul ușii și s-a oprit în întuneric, chiar în interiorul streașinii care picura, cu picioarele plantate într-o băltoacă unde pavajul s-a lăsat, apa curgând în jos pentru a-i spori adâncimea; și o jumătate de duzină de fețe, palide și murdare ca luna după o furtună de praf, s-au îndreptat spre el... pentru o clipă, apoi din nou.

Publicul meu adorator. Da, tragicul mummer s-a întors.

Și acolo, așezat singur la o masă, era o monstruozitate de om.

Cocoșați, niște ochi negri minusculi sclipind sub umbra unei sprâncene proeminente. Păros dincolo de rațiune. Mârâiele răsucite explodau din ambele urechi, buclele de culoare abanonă coborând în jos pentru a se îmbina cu cuibul imens de pescăruș care era barba lui, care, la rândul său, i-a cuprins gâtul și a continuat în jos, fără încetare, până la ceea ce era vizibil din pieptul bombat al bărbatului; și, de asemenea, s-a cățărat în sus pentru a-și blana obrajii – îmbinându-se pe drum cu ieșirile gemene ale părului din

nări, de parcă omul și-ar fi împins în nas copaci minusculi smulși din rădăcină – pentru ca apoi să se îmbină neîntrerupt cu frânghiile de cânepă care erau ale bărbatului. sprâncenele, care, la rândul lor, se amestecau perfect în linia părului îngrozitor de joasă, care ascundea complet ceea ce trebuia să fie o frunte slabă, înclinată. Și, în ciuda vârstei absurde a bărbatului – vârsta despre care se zvonește, de fapt, din moment ce nimeni nu știa sigur – acea masă de păr era vopsită în negru ca de calamar.

El bea ceai de viță roșie, un amestec local folosit uneori pentru a ucide furnicile.

Banaschar s-a îndreptat spre el și s-a așezat în fața bărbatului. — Dacă m-aș gândi bine, aș spune că te-am căutat în tot acest timp, sergent-maestre Braven Tooth.

— Dar nu ești foarte gânditor, nu-i așa? Bărbatul uriaș nu s-a obosit să ridice privirea. — Nu se poate, dacă m-ai căuta. Ceea ce vezi aici este o evadare – nu, zbor total – Hood știe cine decide că acești ticăloși patetici pe care mi-i trimit în continuare merită numele de recruți. În Armata Malazan, lângă Abis! Lumea a înnebunit.

Cu totul nebun.

— Gardianul, spuse Banaschar. — În partea de sus a scărilor, Mock's Hold. Paznicul porții, Braven Tooth, presupun că îl cunoști. Se pare că a fost acolo atâta timp cât tu ai antrenat soldați.

„Există cunoaștere și există cunoaștere. Bătrânul crab cu spatele clopot, lasă-mă să-ți spun ceva despre el. Aș putea trimite legiune după legiune de micii mei recruți drăgălași pe scări, cu fiecare armă la dispoziție, și nu vor trece niciodată de el. De ce? Îți voi spune de ce.

Nu este că Lubben e vreun campion sau Sabie Mortală sau ceva de genul ăsta. Nu, este că am mai mult creier înfipt în nara stângă în așteptarea degetului meu decât s-au adunat toți așa-zișii mei recruți.

— Asta nu-mi spune nimic despre Lubben, Braven Tooth, ci doar părerea ta despre recruții tăi, pe care se pare că am bănuit-o deja.

— Așa, spuse bărbatul, dând din cap.

Banaschar se frecă de față. — Lubben. Ascultă, trebuie să vorbesc cu cineva, cineva ascuns în Mock's. Trimit mesaje, ei ajung în mâinile lui Lubben și apoi... nimic.

— Deci cu cine vrei să vorbești?

'Aș prefera să nu spun.'

— Oh, el.

— Deci, Lubben aruncă acele mesaje pe acea jgheabă sclipitoare a cărei efluent pictează atât de decor malul stâncii?

'Eflu-ce? Nu. Să-ți spun, ce-ai zice să mă duc acolo sus și să iau asta. Ai prefera să nu spui prin împletitura prea lungă demodată de pe capul lui și să-mi dau o tremură sau trei?

— Nu văd cum ar ajuta asta.

— Ei bine, m-ar înveseli, nu pentru vreo reproșare anume, ține cont, ci doar din principiu. Poate ai prefera să nu spui, mai degrabă nu vorbesc cu tine, te-ai gândit la asta? Sau poate ai prefera să nu nu.

— Trebuie să vorbesc cu el.

— Important, nu?

'Da.'

— Interes imperial?

— Nu, cel puţin nu cred.

— Să-ți spun, îl voi prinde de împletitura lui drăguță și îl voi atârna din turn. Puteți semnala de jos. Îl balansez înainte și înapoi și înseamnă că spune „Sigur, haide, vechi prieten". Și dacă pur și simplu scap, înseamnă altceva. Asta, sau mâinile mele au obosit și poate au alunecat.

— Nu ești deloc de ajutor, Braven Tooth.

— Nu eu stăteam la masa ta, tu stăteam la a mea?

Banaschar se lăsă pe spate, oftând. 'Amenda. Uite, o să-ți mai cumpăr niște ceai...

— Ce, acum încerci să mă otrăvi?

— În regulă, ce zici să împărțim un ulcior de Malazan Dark?

Bărbatul uriaș se apleacă înainte, întâlnindu-i pentru prima dată ochii lui Banaschar. 'Mai bine. Vedeți, sunt în doliu.

'Oh?'

— Vestea de la Y'Ghatan. El a pufnit. „Este întotdeauna știrile de la Y"

Ghatan, nu-i așa? Oricum, mi-am pierdut câțiva prieteni.

'Ah.'

— Deci, în seara asta, a spus Braven Tooth, am de gând să mă îmbăt. Pentru ei.

Nu pot să plâng decât dacă sunt beat, vezi tu.

— Deci de ce ceaiul de viţă roşie?

Braven Tooth ridică privirea când sosi cineva și îi aruncă bărbatului un zâmbet urât. — Întreabă-l pe Temper aici. De ce ceaiul de viță roșie, bătrâne nenorocit?

— Plănești să plângi în seara asta, Braven Tooth?

Sergentul maestru dădu din cap.

Temper se aşeză pe un scaun care scârţâia alarmant sub el. Ochi roșii ațintiți asupra lui Banaschar. — Îi face lacrimile de culoarea sângelui. Povestea spune că a făcut-o doar o dată înainte și atunci a murit Dassem Ultor.

Zei de jos, trebuie să fiu martor la asta în seara asta? — Este ceea ce am primit, mormăi Braven Tooth, cu capul în jos încă o dată, pentru că am crezut tot ce aud.

Banaschar se încruntă la bărbatul din fața lui. Acum ce înseamnă asta?

A sosit ulciorul de bere, parcă evocat de dorințele lor tăcute, iar Banaschar, eliberat de contemplarea ulterioară – și de orice altă strictețe de gândire solicitantă – s-a așezat înapoi, mulțumit să înfrunte încă o noapte.

— Da, Stăpâne (sau Stăpână), a stat cu ei veterani, prefăcându-se că îi aparține, dar într-adevăr este doar un impostor. A stat acolo toată noaptea, până când Coop a fost nevoit să-l ducă afară. Unde este el acum? de ce, în camera lui mirositoare, murdară, mort pentru lume. Da, într-adevăr, Banaschar este mort pentru lume.

****

Ploaia coborî în torenți, curgând peste creneluri, în jos de-a lungul jgheaburilor de sânge, iar norul de deasupra capului coborîse în ultimele douăzeci de bătăi ale inimii, înghițind vârful vechiului turn. Fereastra prin care privea Pearl reprezenta odată vârful tehnologiei insulare, o fuziune a nisipului pentru a obține o sticlă cu bule, pete, dar în mare parte transparentă. Acum, un secol mai târziu, suprafața sa era patinată în modele curcubeu, iar lumea de dincolo era neregulată, ca un mozaic incomplet, teserele topindu-se într-un foc care mistuia lumea. Deși vederea flăcărilor a scăpat de Pearl, el știa, cu înfricoșătoare certitudine, că ele erau acolo și nicio cantitate de ploaie din cer nu putea schimba asta.

La urma urmei, flăcări fuseseră cele care îi distruseseră lumea. Flăcări care au luat-o pe ea, singura femeie pe care o iubise vreodată. Și nu fusese nicio îmbrățișare de despărțire, nici un schimb de cuvinte de mângâiere și

asigurare. Nu, doar acel dans nervos unul în jurul celuilalt și nici el, nici Lostara nu păruseră capabili să decidă dacă acel dans era dorință sau ciudă.

Chiar și aici, în spatele acestei ferestre mici și a zidurilor groase de piatră, se auzea undeva deasupra lui girueta zdrobită și încrustată, scârțâind și scârțâind în rafale de vânt care ataca Mock's Hold. Iar el și Lostara nu diferiseră cu nimic de acea giruetă, care se învârtea, arunca într-un loc și în altul, victimă neputincioasă a forțelor aflate mereu în afara controlului lor. Dincolo, chiar, de înțelegerea lor. Și nu a sunat convingător? Cu greu.

Adjunctul îi trimisese într-o căutare, iar când sosi sfârșitul îngrozitor al acesteia, Pearl își dăduse seama că întreaga călătorie nu fusese decât un preludiu – în ceea ce privește propria lui viață – și că propria sa căutare încă îl aștepta. Poate că fusese destul de simplu – obiectul dorinței sale avea să-i proclame sufletului desăvârșirea acelei căutări. Poate că ea fusese ceea ce căuta el. Dar Pearl nu era sigură de asta, nici mai mult.

Lostara Yil era mort, iar ceea ce l-a condus, l-a urmărit, a fost neclintit. Era de fapt în creștere.

Hood ia blestemul ăsta de oraș oricum. De ce trebuie să converge vreodată evenimentele imperiale aici? Pentru că, își răspunse el însuși, Genabackis avea Pale.

Korel avea Stormwall. Seven Cities are Y'Ghatan. În inima Imperiului Malazan, avem orașul Maiaz. Unde a început, așa că se întoarce, iar și iar. Și din nou. Rănile îngrozitoare care nu se vindecă niciodată, iar când febra crește, sângele curge, deodată, un potop.

Și-a imaginat că sângele curgea peste orașul de dedesubt, cățărându-se pe coasta stâncii, lăsind chiar de pietrele din Mock's Hold. S-ar ridica mai sus? „Este visul meu”, a spus bărbatul care stătea cu picioarele încrucișate în camera din spatele lui.

Pearl nu s-a întors. 'Ce este?'

— Nu înțeleg această reticență a ta, Claw.

— Te asigur, spuse Pearl, natura raportului meu către împărăteasă va da peste cap acest cărucior ordonat al tău. Am fost acolo, am văzut...

— Ai văzut ce ai vrut să vezi. Niciun martor în adevăr, în afară de mine însumi, cu privire la evenimentele care sunt acum revăzute. Revizuit, da? Așa cum sunt toate evenimentele, căci așa este exercițiul trupei cu gheare de pană care se autointitulează istorici. Revenind, însetând

după un gust, doar un gust, a ceea ce înseamnă a cunoaște trauma în sufletul tremurător al cuiva.

Pronunţând cu autoritate, da, despre ceea ce proclamatorul în adevăr nu are autoritate. Eu singur supraviețuiesc ca martor. Eu singur am văzut, am respirat aerul, am gustat trădarea.

Pearl nu s-a întors cu fața pe bărbatul gras și onctuos. Nu îndrăznește, ca nu cumva să-l copleșească impulsul – un impuls de a ridica un braț, de a-și flexa mușchii încheieturii chiar așa și de a lansa o ceartă învelită cu otravă în gâtul flasc al lui Mallick Rel, preotul Jhistal din Mael.

Știa că probabil va eșua. Ar fi murit înainte să termine de ridicat bratul. Aceasta a fost camera lui Mallick Rel, până la urmă, reședința lui. Secții cioplite în podea, ritualuri suspendate în aerul umed, suficientă vrăjitorie pentru a pune dinții pe margini și a ridica firele de păr pe ceafă. Of, oficial, această cameră bine mobilată ar putea fi numită o celulă, dar acea absurditate eufemistică nu ar dura mult mai mult.

Agenții ticălosului erau peste tot. Își șoptesc poveștile în taverne, la colțurile străzilor, sub picioarele încălcate ale curvelor și femeilor nobile. Preotul Jhistal devenea rapid un erou – singurul supraviețuitor al Căderii de la Aren, adică singurul loial. Cel care a reușit să scape din ghearele trădătorilor, fie ei ai lui Sha'ik, fie trădătorii din orașul Aren însuși. Mallick Rel, care singur mărturisește că cunoaște adevărul.

Existau semințe dintr-o anumită iarbă care creștea pe Câmpia Seti, își amintea Pearl, care erau ghimpate inteligent, astfel încât atunci când se prindeau de ceva sau de cineva, erau aproape imposibil de îndepărtat.

Coji ghimpate, care s-au slăbit și s-au spart numai după ce gazda a călătorit departe. Așa erau zvonuri, purtate de la o gazdă la alta, ghimpile ținând tare. Și când timpul necesar a trecut, când fiecare sământă este la locul ei, atunci ce? Ce se va întâmpla la comanda lui Mallick Rel? Pearl nu voia să se gândească la asta.

Nici nu voia să se gândească la asta: era foarte speriat.

— Claw, vorbește cu el.

'L. Recunosc, încă nu mă pot decide la ce „el” te referi, preote. În niciun caz, vai, nu pot să înțeleg motivele tale pentru care mi-ai făcut o asemenea cerere. Tayschrenn nu este prieten de-al tău...

— Nici el nu este un prost, Claw. El vede mult înainte, vede Tayschrenn. Nu, nu există niciun motiv pentru care v-

aș îndemna să vorbiți cu Inaltul Mag Imperial.

Poziția lui devine din ce în ce mai precară. Cauți, da, să confabulați? În mod clar, atunci, te îndemn, Claw, să cobori în catacombe și să vorbești acolo cu Korbolo Dom. Nu ai auzit povestea lui și, cu umilință, aș sfătui că este timpul să o faci.

Pearl închise ochii la scena stropită de ploaie de pe fereastră. 'Desigur. El a fost într-adevăr un agent al lui Laseen, chiar și atunci când a luptat în numele lui Sha'ik. Ucigatorii lui de câini, erau pregătiți să se întoarcă împotriva lui Sha'ik și să o zdrobească complet, inclusiv ucigând atât Toblakai, cât și Leoman of the Flails. Dar acolo, în timpul Lanțului de Câini, a dat peste o trădare mai mare în devenire. Oh, da, Mallick Rel, văd cum tu și el veți răsuci asta – îmi imaginez că voi doi ați muncit mult și din greu, în timpul acelor nenumărate șederi „ilegale” ale voastre în catacombe – într-adevăr, știu de ele – Gheara rămâi în afara ta, iar asta nu se va schimba, te asigur.'

— Cel mai bine este, spuse bărbatul cu vocea lui sibilantă, să iei în considerare sugestia mea umilă, Gheară, pentru binele sectei tale.

„Spre binele...” Zeilor de mai jos, se simte gata să amenințe Gheara!

Cât de departe a mers toată această nebunie? Trebuie să vorbesc cu Topper – poate că nu e prea târziu…

— Ploaia asta, continuă Mallick Rel în spatele lui, va face să se ridice mările, nu?

Capitolul optsprezece

Adevărul este o presiune și ne văd pe toți sfiind. Dar, prietenii mei, din adevăr nu poate exista scăpare.

Anul celor zece mii de minciuni

Kayessan Arhizan, agățat de pliurile moale ale standardului imperial, foamea uitată, propria viață, dar o scânteie liniștită în corpul său minuscul, ascultase cu atenție întreaga conversație.

Un dromon își făcea drum printre cele mai apropiate transporturi, remorcând o navă de război elegantă, cu cocă neagră; iar de pe țărm urmăreau adjunctul și amiralul Nok, alături de Fist Keneb, Quick Ben și Kalam Mekhar. S-au schimbat puține cuvinte între ei, până la sosirea sergentului Gesler și a caporalului Stormy. În acel moment, lucrurile au devenit interesante.

— Adjunct, spuse Gesler în semn de salut. — Asta e nava noastră. Asta e Silanda.

Amiralul Nok studia marina auriu. — Sergent, înțeleg că susțineți că puteți naviga cu acea ambarcațiune neplăcută.

O încuviințare din cap. „Cu câteva echipe, da, și atât. Cât despre echipajul de dedesubt care are vâsle, ei bine, atunci când avem nevoie ca ei să vâsle, ei vor vâsli.

Stormy a adăugat: „Am trăit cu ei destul de mult, că nu ne mai sperie, domnule, nici măcar Gesler aici și” sare de fiecare dată când se uită în acea oglindă de argint fantezie a lui. Și capetele alea, nu ne fac nici pielea să se târască, nu mai...

— Nu mai vorbi ca un marinar, adjutant Stormy, spuse Nok.

Un zâmbet în mijlocul bărbii roșii și încrețite. — Nu mai e nici un adjutant, amirale.

Sprâncenele subțiri s-au ridicat și Nok a spus: „Numai titlul îi dă inteligență pe purtător?”

Stormy dădu din cap. — Da, domnule. De aceea Gesler este sergent, iar eu sunt caporal. Devenim mai proști cu fiecare an care trece.

— Și Stormy este mândru de asta, spuse Gesler, bătându-și însoțitorul pe spate.

Adjunctul și-a frecat ochii. Ea îşi examină vârfurile mănuşilor de piele, apoi începu încet să scoată mănuşile.

„Văd după linia de plutire că este complet aprovizionată...”

— Mâncarea nu se strică în acea cală, spuse Nok. — Atât au determinat magii mei. În plus, nu există șobolani sau alte parazite. A ezitat, apoi a oftat. — În orice caz, nu am putut găsi nici un marinar care să se ofere voluntar pentru echipajul Silanda. Și nu am intenția de a forța problema. El a ridicat din umeri. „Adjunct, dacă îl vor cu adevărat...”

'Foarte bine. Sergent Gesler, propria echipă și încă doi.

— Al patrulea și al nouălea, adjunct.

Privirea ei se îngustă asupra bărbatului, apoi se întoarse spre Keneb. 'Pumn? Sunt echipele tale reînviate.

„Al patrulea – ar fi al lui Strings...”

— De dragul lui Hood, spuse Adjunctul. — Numele lui este Fiddler. Este cel mai prost păstrat secret din această armată, Keneb.

'Desigur. Scuzele mele, Adjunct. Fiddler's, deci, și Ninth - să vedem, echipa sergentului Balm. Ia-ne abisul, Gesler, ce grămadă de nemulțumiți ai selectat.

'Da domnule.'

'În regulă.' Keneb ezită, apoi se întoarse către Tavore.

— Adjunct, îmi permit să sugerez ca Silanda să dețină o poziție de flancare față de propria ta navă amiral în orice moment.

Simulare de consternare pe chipul lui Gesler și l-a lovit pe Stormy în braț și a spus: „Nu au încredere în noi, Stormy”.

— Arată ce știu ei, nu-i așa?

— Da, da. La naiba, sunt mai deștepți decât am crezut.

— Sergent Gesler, spuse adjunctul, ia-ți caporalul și pleacă de aici.

— Da, adjunct.

Cei doi marini s-au grăbit să plece.

După o clipă, amiralul Nok a râs scurt, pe sub răsuflare, apoi a spus: — Adjunct, trebuie să vă spun că sunt... uşurat.

— Să lăsăm Silanda idioților ăștia?

— Nu, Tavore. Sosirea neașteptată a mai multor supraviețuitori din Y'Ghatan, cu soldați precum Fiddler, Cuttle, Gesler și Stormy printre ei – și – se întoarse către Quick Ben și Kalam, „și voi doi. Transformarea în cadrul armatei tale, Adjunct, a fost... palpabilă. Este adesea uitată de comandanți, semnificația veteranilor de poveste, în special în rândul soldaților tineri, neîncercați. În plus, povestea extraordinară a supraviețuirii lor pe străzile din

ˆ

Y'Ghatan, clătină el din cap. „In total, o dezvoltare cea mai încurajatoare.”

— Sunt de acord, spuse Tavore, aruncând o privire spre Keneb. „În cea mai mare parte, acești soldați au fost cei care la început au îmbrățișat ceea ce ar fi putut fi văzut ca un semn teribil și au făcut din el un lucru puternic. Niciunul dintre noi nu cunoștea pe deplin acest lucru la acea vreme, dar acolo, în Aren, la prima paradă, s-au născut Bonehunters. Ceilalți se uitau cu toții la ea. Sprâncenele ei s-au ridicat fractionat.

Keneb și-a dres glasul. — Adjunct, Bonehunters s-ar fi putut foarte bine să fi fost născut în acea zi în Aren, dar a tras prima suflare abia ieri.

'Ce vrei să spui?'

„Ne întrebam”, îi spuse Kalam, „de unde provine acea decorație. Cel pe care l-ai prezentat, cu mâna ta, căpitanului Faradan Sort și vrăjitoarei Sinn.

'Ah, da. Ei bine, nu pot face nicio pretenție în acest sens. Designul acelui sigiliu a fost de mâna lui T'amber. În familia ei erau bijutieri, înțeleg, și a trecut câțiva ani din tinerețe ca ucenic.

Cu toate acestea, nu văd cum acea ceremonie a realizat puțin mai mult decât o confirmare a ceea ce exista deja.

— Adjunct, spuse Pumnul Keneb, era nevoie de confirmarea ta.

Pentru a face realitate. Nu vreau să te jignesc, dar până atunci erai Adjunct. Ai fost al lui Laseen. Proprietatea ei.

Expresia ei era brusc plată, periculoasă. — Și acum, Pumnul?

Dar Kalam a fost cel care a răspuns. — Acum, tu aparţii celui de-al Paisprezecelea.

— Ne aparţineţi, spuse Keneb.

Momentul ar fi trebuit să se termine acolo și totul ar fi fost bine.

Mai bine decât bine. Ar fi fost perfect. În schimb, au văzut, după expresia lui Tavore, o... consternare tot mai mare. Și frică. Și la început, niciuna dintre emoții nu avea niciun sens.

Dacă nu...

Cu excepția cazului în care ea nu a putut să-i întoarcă o asemenea loialitate.

Și astfel îndoiala s-a eliberat, ca niște vipere nou-născute care se strecoară din ghearele lor de ouă, iar colții mici și mortali s-au scufundat în fiecare siluetă care stătea acolo, martori a ceea ce a dezvăluit chipul ei.

Dezvăluit. Și asta de la o femeie a cărei stăpânire de sine era aproape inumană.

Surprinsă la viață, șopârla rhizan s-a eliberat de bibanul său, a făcut o singură roată, apoi a zburat, în jos, de-a lungul șuviței, unde s-a așezat pe flancul alb al unui trunchi uriaș de copac pe care vreo furtună din trecut îl aruncase la țărm, picioarele creaturii desfășurate larg, burtă spre lemn, cu laturile sale minuscule palpitant. Distras și speriat, Bottle întinse mâna să treacă un vârf de deget între ochii rizanului, un gest menit să ofere confort, chiar și atunci când își eliberează strânsoarea pe scânteia ei de viață.

Creatura a fugit într-un val de aripi și biciuind coada.

Și acum, cinci zile mai târziu, Bottle s-a trezit pe puntea din față a Silanda, uitându-se înapoi în jos pe navă, spre acea grămadă de capete tăiate acoperite cu prelată, pe care Stormy le-a numit încrederea creierului său. Amuzant, da, dar Bottle știa că acei ochi nemuritoare străpungeau țesătura uzată a pânzei, privindu-l. În așteptare. Din ce? La naiba, nu vă pot ajuta bieții proști. Trebuie să vezi asta!

În plus, avea o mulțime de alte lucruri de care să-și facă griji chiar acum. Atât de multe, de fapt, încât nu știa de unde să înceapă.

Văzuse sigilul, decorația pe care Adjunctul i-o dăduse lui Faradan Sort la ceea ce ar fi trebuit să fie curtea ei marțială și copilului mut Sinn – nu că era într-adevăr mută, știa Bottle. Arciul avea foarte puține de spus cuiva, cu excepția fratelui ei Shard. Sigilul... în argint, un zid al orașului peste care s-au ridicat flăcări de rubin și tele-ul înclinat sub acel zid, o masă de cranii umane de aur. Ecoul vechiului sigiliu al lui Bridgeburners nu a fost accidental – nu, a fost un geniu pur. Geniul lui T'amber.

Până la sfârșitul aceleiași zile, acele de fier și fire de mătase erau scoase, deoarece degetele tocite lucrau cu diferite grade de talent, iar mantalele militare au găsit o nouă decorație printre soldații Armatei a Paisprezecea. Pentru a merge împreună cu oasele degetelor atârnate, craniul ocazional de pasăre și dinții găuriți.

Toate bune și bune, în măsura în care a mers. O mare parte a primei zile, când Bottle și ceilalți și-au revenit, soldații veneau doar să se uite la ei. Fusese tulburător, toată atenția aceea și încă se străduia să înțeleagă ce vedea în acei ochi holbați. Da, suntem în viață. Puțin probabil, de acord, dar totuși adevărat. Acum, ce vezi?

Amintirile acelei vremuri de sub oraș erau un refren bântuitor în spatele fiecărui cuvânt rostit împărtășit între Bottle și colegii săi supraviețuitori. A alimentat visele lor teribile noaptea – se obișnuise să se trezească la un strigăt înăbușit de la un membru al echipei; din Smiles, or Cuttle, sau Corabb Bhilan Thenu'alas. Strigăte au răsunat vag de unde dormeau alte echipe pe pământul pietros.

Trusele lor fuseseră răsturnate în absența lor, obiectele și echipamentul redistribuite conform obiceiului, iar în prima zi soldații au sosit pentru a returna ceea ce luaseră. Până la amurg, fiecare supraviețuitor avea mai mult decât începuse vreodată – și nu putea decât să privească uimit la măruntișele, cataramele, agrafele și farmecele; tunicile reparate, căptușeala de dedesubt matlasată, curată, curățată, curelele din piele șlefuită și echipamentul pentru arme. Și pumnale. O mulțime de pumnale, cea mai personală și mai prețioasă dintre toate armele – ultima soluție a luptătoarei. Arma care, la nevoie, ar fi folosită pentru a-și lua viața în fața a ceva mult mai rău. Acum, ce semnificație trebuie să luăm de la asta?

Așezați în apropiere, pe puntea din față, Koryk și Tarr jucau un joc de Bones pe care primul îl găsise printre ofertele din trusa lui. O versiune de marinar, cutia cu pat adâncă pentru a împiedica piesele de joc să sară în afara terenului, partea inferioară stabilită de ghearele de vultur cu vârf de fier la fiecare colț, suficient de ascuțite pentru a mușca lemnul unei bănci de bucătărie sau a unei punți. Tarr pierduse toate meciurile până acum – peste douăzeci – atât în fața lui Koryk, cât și în fața lui Smiles, dar a continuat să se întoarcă. Bottle nu văzuse niciodată un bărbat atât de dispus să sufere pedeapsa.

În cabina căpitanului stăteau Gesler, Stormy, Fiddler și Balm, conversația lor sporadă și dezordonată. Adânc în umbră, sub masa alungită a hărților se înghesuia Y'Ghatan, șobolanul lui Bottle – ochii mei, urechile... tetinele mele dureroase.

Niciun alt șobolan la bord și fără controlul lui asupra lui Y'Ghatan și a puietului ei, s-ar fi aruncat peste bord cu mult timp în urmă. Sticla a simpatizat. Vrăjitoria care cuprindea această navă era urâtă, mirosind de nebunie. Nu-i plăcea nimic viu care nu era legat de voința sa haotică. Și mai ales mi-a displacut... eu.

Numai... Gesler și Stormy, par imuni la asta. Nemernicii – forțându-ne să ne alăturăm lor în această tumulă plutitoare ciudată și nedorită.

Bottle s-a gândit să vorbească cu Fiddler despre asta, apoi a respins ideea. Fiddler era ca Kalam, care era ca Apsalar, care era ca Quick Ben. Tot... răul.

Bine, nu rău, ci ceva. Nu știu. Chestiile alea din Shadow – ce făceau ei? Și Kalam, gata să-și bage cuțitele în Apsalar. Și Apsalar, arătând de parcă și-ar fi dorit tocmai asta. Apoi Quick Ben s-a trezit, trecând între cei doi de parcă toate acestea ar fi fost o veche ceartă, răni vechi s-au deschis.

Tavore îi revendicase pe Quick Ben, Kalam și Apsalar pentru propriul ei suita pe nava amiral a Adjunctului, Lupul Spumă – un dromon construit de Quon, cu manoperă Mapau, chila și lucrările metalice din altă parte. Fenn – nu poate fi mai mult decât o mână de cioplitori de chile și fierari rămase printre rămășițele mizerabile... dar ei au făcut acea chilă și au făcut acele accesorii, și nu este nimic nesimțit sau inert în ele. În orice caz, Bottle s-a bucurat că se aflau pe acea navă călare pe swell la trei mâne la tribord. Nu destul de departe pentru confortul lui, dar ar trebui să facă asta. Își putea imagina acele două reptile scheletice care se grăbesc prin cală de dedesubt, vânând șobolani...

— Deci Grub a fost cel care s-a ținut de acel fluier? l-a întrebat Fiddler pe Gesler în cabină.

Sub masă, urechile zdrențuite ale lui Y'Ghatan s-au înălțat.

— Da. băiatul lui Keneb. Acum există unul ciudat pentru tine. A spus că știe că venim. Acum, poate cred asta. Poate că nu. Dar a fost primul lucru pe care l-am revenit.

— Bine, de asemenea, spuse Stormy, scărpinându-se audibil pe barbă. „Mă simt ca acasă...”

— Asta-i o glumă, interveni Gesler. — Ultima dată când am fost pe blestemata asta de navă, Stormy, ai petrecut cea mai mare parte a timpului înghesuit într-un colț.

— A durat ceva timp să mă obișnuiesc, asta-i tot.

Fiddler spuse: „Uite ce scânteie strălucitoare a lăsat în prada mea”. Ceva a bătut peste masă.

— Zei de jos, mormăi sergentul Balm. — Este complet?

'Greu de spus. Sunt cărți acolo pe care nu le-am mai văzut până acum. Unul pentru Apocaliptic – este un Nealiniat – și există ceva numit Casa Războiului, care arată ca carte de rang un tron de os, neocupat, flancat de doi lupi. Și în acea casă există o carte numită Mercenarul și o alta – făcută de o mână diferită – care cred că poartă

numele de Gardienii morților și arată soldați fantomatici stând în mijlocul unui pod în flăcări...

Un moment de tăcere, apoi Gesler: — Recunoașteți vreo fețe, Fid?

— Nu am vrut să mă uit prea atent la el. Există Casa Lanțurilor, iar Regele acelei Case – Regele în Lanțuri – stă pe un tron. Scena este foarte întunecată, înghițită de umbră, doar că aș jura că bietul ticălos țipă. Și privirea din ochii lui...

'Ce altceva?' întrebă Balm.

— Încetează să mai suni atât de nerăbdător, broasca din stâncă Dal Honese.

— Bine, dacă nu-ți place noul tău cadou, Lăutar, dă-mi-l.

— Corect, şi probabil că ai aşeza un câmp chiar aici, pe nava asta.

'Asa de?'

— Deci, vrei să deschizi o uşă la acest coşmar al warrens-ului Tiste şi Tellann? Și lui Dumnezeul schilod?

'Oh.'

— Oricum, mai sunt Unaligned. Master of the Deck, și da, pe el îl recunosc. Și Lanț – un nod în centru, cu zale care se întind în toate direcțiile. Nu-mi place aspectul ăla.

— Un cadou, Fid.

— Da, ca o piatră aruncată unui marinar care se îneacă.

— Pune-o deoparte, spuse Gesler.

Șobolanul a ascultat în timp ce Deck-ul era târât înapoi din centrul mesei.

„Avem o problemă”, a continuat Gesler.

— Numai că, a adăugat Stormy, nu știm ce este. Știm doar că ceva l-a zguduit pe Keneb și pe acel prieten asasin al tău, Fid. Și Quick Ben. I-a zguduit pe toți.

— Adjunctul, spuse Fiddler. — Kalam și Quick nu vorbeau, dar nu sunt fericiți. O pauză, apoi: — S-ar putea să fie felul în care Pearl tocmai a dispărut, imediat după Y'Ghatan, probabil direct înapoi la Împărăteasa.

Doar un agent Claw care își dă raportul? Poate. Dar chiar și asta lasă un gust acru în gură – a fost prea rapid să acționeze, prea rapid să ajungă la concluzii – de parcă ceea ce credea că s-a întâmplat la Y'Ghatan ar fi doar să confirme suspiciunile pe care le avea deja. Gândește-te la asta – chiar crezi că un raport ca acesta are ceva bun de spus?

— L-a ucis pe Sha'ik, spuse Balm, exasperat. — Ea a rupt acel cuib de viespi din Raraku și, naibii de naibii,

nimic nu a bâzâit. L-a prins pe Korbolo Dom și l-a trimis înapoi în cătușe. Și ea a făcut toate astea fără ca noi să nu pierdem pe nimeni, sau aproape pe nimeni – rămășițele de pe drum erau așteptate și nu chiar atât de rele pe cât ar fi putut fi. Apoi îl urmărește pe Leoman la Y'Ghatan. Cu excepția cazului în care ai pe cineva în interior să deschidă poarta, asediile sunt costisitoare, mai ales când atacatorii nu au timp să aștepte. Și nu am făcut-o, nu-i așa? A fost o ciumă blestemată pe drum!

— Calmează-te, spuse Fiddler, și noi am trăit toate astea, îți amintești?

— Da, și oare cineva dintre noi chiar a crezut că Leoman își va zgâria propriul popor? Că va transforma un oraș întreg într-un morman de cenușă și râuri de plumb? Tot ce spun, Fid, nu ne-am făcut prea rău, nu-i așa? Când te gândești la asta.

— Balm are dreptate, spuse Stormy, scărpinându-se din nou. — Lăutarule, în puntea aia pe care o ai, în Casa Războiului – ai mirosit a Treach acolo? Lupii ăia, m-au făcut să mă întreb.

— Am o îndoială reală cu privire la această versiune, a răspuns Fiddler. — De fapt, toată Casa aceea. Cred că producătorul a fost confuz, sau poate ceea ce a văzut a fost confuz...

'Ea?'

— Cred că da, cu excepția celui necinstit, Gardienii Morților. Asta e mâna unui bărbat cu siguranță.

Se auzi o tensiune bruscă în vocea lui Stormy. — Scoate-le din nou, Fid. Să vedem Casa Războiului – toate cărțile din Casa aceea.

Zgomote amestecate. — Atunci îi voi arăta pe fiecare. Nu pe masă, dar încă în mână, bine? Pe rand. Bine. Cât despre titluri, doar citesc ce e în granițe. O clipă, apoi, „Lorzii Războiului. Doi lupi, un mascul, o femela. Îmi sugerează că numele pentru acesta este greșit. Dar pluralul contează, adică tronul neocupat nu este atât de important. În regulă, toată lumea s-a uitat? Bun, următorul. Vânătorul, și da, acesta este Treach...

— Ce-i cu cadavrul dungat în prim plan? Bătrânul ăla fără mâini?

— Nici idee, Gesler.

— Următorul, spuse Stormy.

„Gardienii morților-”

— Lasă-mă să mă apropii... bine. Aștepta...'

— Furtunoasă, spuse Balm, ce crezi că vezi?

'Ce urmeaza?' întrebă caporalul Falari. 'Rapid!'

„Armata și soldatul – nu știu – două nume pentru asta, care pot fi determinate de context sau ceva de genul.

— Mai mult?

— Două, iar astea nu-mi plac deloc. Iată, Life Slayer...'

— Jaghut?

— Jumătate Jaghut, spuse Fiddler cu o voce plictisitoare. „Știu cine este acesta – arcul de corn, sabia cu un singur tăiș. Life Slayer este Icarium. Și protectorul lui, Mappo Runt, nu se vede nicăieri.

— Nu contează toate astea, spuse Stormy. — Care este ultima carte?

— Un fel de contrapunct al lui Icarium. Death Slayer.

— Cine în Abiss ar trebui să fie acela? Asta e imposibil.'

Un mormăit acru de la Fiddler, apoi a spus: „Cine? Ei bine, să vedem.

Cabana mizerabilă de piei și bețe, brazier care tușește fum, un lucru cu glugă în interiorul cabanei, membrele rupte, cătușele înfipte în pământ.

Acum, cine ar putea fi acela?

— Este imposibil, spuse Gesler, făcând ecou afirmația lui Stormy. — El nu poate fi două lucruri deodată!

'De ce nu?' spuse Fiddler, apoi oftă. 'Asta e. Acum, Stormy, ce ți-a aprins focul în ochi?

— Știu cine a făcut aceste cărți.

'Într-adevăr?' Fiddler părea neconvins. — Și cum ai ajuns la asta?

— Cartea The Guardians, ceva despre piatra de pe pod. Apoi ultimele două, craniile – m-am uitat al naibii de bine la medalia lui Faradan Sort. Așa că aș putea coase așa ceva, vezi.

Urmă o tăcere lungă, lungă.

Iar Bottle s-a uitat, nevăzând, în timp ce implicațiile i se instalau în minte – s-au așezat momentan, apoi au izbucnit, ca niște diavoli de praf, unul după altul. Adjunctul vrea acel Deck de Dragoni în mâinile Lăutarului. Și fie ea, fie T'amber – sau poate Nether și Nil, sau cineva – se plimbă cu cunoștințe arcane și nu se teme să le folosească.

Acum, Fid, nu pune niciodată un câmp cu cărțile alea. Nu. El inventează jocuri.

Adjunctul știe ceva. Așa cum știa despre fantomele de la Raraku... și despre potop. Dar ea poartă o sabie otatarală. Și cei doi Wickan nu mai sunt ca odată, sau așa spune consensul.

Trebuie să fie T'amber.

Ce ne așteaptă?

Acesta este ceea ce îi face atât de agitați pe Quick Ben și pe ceilalți?

Ce se întâmplă dacă „Ceva mi-a înghiontat piciorul – ce? Este un șobolan? Chiar sub masa noastră?

— Nu sunt șobolani pe Silanda, Stormy...

— Îți spun, Ges, acolo!

Fiddler a înjurat, apoi a spus: — Ăsta-i șobolanul lui Bottle! Ia-l!'

'După!'

Scaune care derapă, izbucnirea veselei, mormăit și cizme de ștampilat.

— Se îndepărtează!

Erau atât de multe locuri, știa Bottle, pe o navă, unde doar un șobolan putea merge. Y'Ghatan a făcut-o să scape, în ciuda tuturor înjurăturilor și bătăiilor.

Câteva clipe mai târziu, Bottle l-a văzut pe Fiddler apărând pe punte în mijlocul navei – soldatul și-a îndepărtat privirea cu o clipă înainte ca privirea cercetătoare a sergentului să-l găsească, iar Bottle l-a ascultat – privind în larg – în timp ce bărbatul, împingând pe lângă soldații zăboviți, se apropia.

Tup thump thump urcă treptele către puntea din față.

'Sticla!'

Clipind, se uită peste. 'Sergent?'

„Oh, nu, nu m-am păcălit – ai spionat! Ascult!'

Bottle făcu un semn spre Koryk și Tarr, care își ridicaseră privirea din joc și se uitau acum. 'Intreaba-i. Stau aici, fără să fac nimic, mai mult decât un clopoțel. Intreaba-i.'

— Șobolanul tău!

'A ei? I-am pierdut urma aseară, sergent. Nu m-am deranjat să încerc să o vânez de atunci – care ar fi rostul? Nu pleacă nicăieri, nu cu puii ei de îngrijit.

Gesler, Stormy și Balm se înghesuiau acum în spatele lui Fiddler, care părea gata să-și smulgă de frustrare propria barbă. — Dacă minţi... şuieră Fiddler.

— Sigur că minte, spuse Balm. — Dacă aș fi el, aș minți și eu acum.

— Ei bine, sergent Balm, spuse Bottle, tu nu ești eu și asta este diferența crucială. Pentru că se întâmplă să spun adevărul.

Cu un mârâit, Fiddler se întoarse și își împinse drumul înapoi în jos, spre mijlocul punții. O clipă mai târziu, ceilalți

îl urmară, Balm aruncând o ultimă privire spre Bottle – de parcă și-ar fi dat seama că tocmai fusese insultat.

Un pufnit scăzut din partea lui Koryk după ce plecară. — Bottle, mi s-a întâmplat să ridic privirea cu ceva timp în urmă – înainte să iasă Fiddler – și, Hood, ia-mă, trebuie să fi fost cincizeci de expresii care ți-au traversat fața, una după alta.

'Într-adevăr?' întrebă cu blândețe Bottle. — Probabil nori trec pe lângă soare, Koryk.

Tarr a spus: „Șobolanul tău încă mai are puii ăia? Atunci trebuie să le fi purtat în marș. Dacă eu le-aș fi purtat, le-aș fi mâncat pe rând. Pune în gură, strânge, mestecă. Dulce și delicios.

— Ei bine, eu am fost, nu tu, nu-i așa? De ce toți vor să fiu eu, oricum?

— Nu, spuse Tarr, întorcându-se să studieze jocul. — Încercăm cu toții să-ți spunem că ești un idiot furibund, Bottle.

Bottle mormăi. 'În regulă. Atunci, presupun că voi doi nu sunteți interesați de ceea ce vorbeau în acea cabină cu puțin timp în urmă.'

— Treci aici, spuse Koryk cu un mârâit. — Uită-te cum ne jucăm și începe să vorbim, Bottle, altfel mergem să-i spunem sergentului.

— Nu, mulţumesc, spuse Bottle, întinzându-şi braţele. — Cred că am nevoie de un pui de somn. Poate mai târziu. În plus, jocul ăla mă plictisește.

— Crezi că nu îi vom spune lui Fiddler?

— Desigur că nu o vei face.

'De ce nu?'

— Pentru că atunci aceasta ar fi ultima dată – ultima dată când ai primit informații din interior de la mine.

„Tu minți, plângi, șarpe de nenorocit...”

— Acum, a spus Bottle, fii drăguț.

— Devii mai rău decât Smiles, spuse Koryk.

'Zâmbete?' Bottle se opri la trepte. — Apropo, unde este ea?

— Mă aştept cu Corabb, spuse Tarr.

Într-adevăr? — Nu ar trebui să facă asta.

'De ce?'

"Norocul lui Corabb nu se extinde neapărat asupra oamenilor din jurul lui, de aceea."

'Ce inseamna asta?'

Înseamnă că vorbesc prea mult. 'Nu contează.'

Koryk a strigat: „Vor lua șobolanul ăla, știi, Bottle! Mai devreme sau mai târziu.'

Nimeni nu gândește direct pe aici. Doamne, Koryk, încă crezi că acești cățel sunt niște mici neputincioși. Din păcate, toți sunt acum destul de capabili să se descurce singuri. Deci, nu am un singur set de ochi și urechi în plus, prieteni. Nu. Există Baby Koryk, Baby Smiles, Baby Tarr, Baby... oh, știi restul...

Era la jumătatea drumului spre trapă când au sunat alarmele, plutind ca niște strigăte demonice peste valurile umflate, iar în vânt a sosit un miros... nu, o duhoare.

****

Hood ia-mă, urăsc să nu știu. Kalam se ridică în tachelaj, ignorând înclinarea și legănarea în timp ce Lupul de Spumă se îndrepta puternic pe un nou curs, nord-est, spre golul care se deschisese – din incompetență sau neglijență – între doi dromoni de escortă. În timp ce asasinul își croia rapid drumul în sus, a surprins o clipă a navelor străine care apăruseră chiar în afara acelui gol. Pânze care ar fi putut fi negre cândva, dar acum erau gri, albite de soare și sare.

În mijlocul confuziei bruște de semnale și alarme, un adevăr devenea îngrozitor de evident: ei navigaseră într-o ambuscadă. Navele spre nord, formând un arc cu benzi mortale între fiecare. O altă semilună, aceasta bombată spre Malazani, se apropia cu repeziciune înaintea vântului dinspre nord-est. În timp ce o altă linie de nave a format o barieră încrețită spre sud, de la puțin adâncime de-a lungul coastei până la vest, apoi într-o formațiune cu dinți de ferăstrău spre est, până când arcul s-a ondulat spre nord.

Escortele noastre sunt cu mult depășite numeric. Transporturi încărcate cu soldați, ca niște oi care behăie prinse într-un tarc de abator.

Kalam s-a oprit din catarare. Văzuse destule. Oricine ar fi, ne-au prins în fălci. Începu să-și coboare încă o dată, un efort aproape la fel de periculos ca și ascensiunea. Dedesubt, figurile se zburau pe punți, marinari și marinari, ofițerii strigând înainte și înapoi.

Nava amiral a Adjunct-ului, flancată încă la tribord de Silanda, se îndrepta spre acel gol. Era clar că Tavore intenționa să angajeze acea semilună de închidere. De fapt, nu aveau de ales. Cu vântul în spatele acelor atacatori, ei puteau conduce ca un vârf de suliță în mijlocul transporturilor greoaie. Amiralul Nok comanda escortele de conducere spre nord, iar ei ar trebui să încerce să împingă prin inamicul blocând drumul, cu atâtea transporturi urmând câte puteau – dar tot ce trebuie să facă navele inamice este să le conducă în coasta, pe orice recife neexplorate pândesc în adâncime.

Kalam a coborât ultima distanță până la punte, a aterizat ghemuit. A auzit mai multe strigăte de undeva, de departe, în timp ce se îndrepta înainte.

Poziționați lângă proba de lansare, Adjunct și Quick Ben stăteau unul lângă celălalt, vântul biciuind mantia lui Tavore. Înaltul Mag aruncă o privire când Kalam ajunse la ei.

„Și-au scurtat pânzele, și-au trasat sau orice anume numesc marinarii încetinirea”.

— Acum de ce ar face asta? întrebă Kalam. 'Nu are niciun sens. Nenorociții ăia ar trebui să conducă greu direct spre noi.

Quick Ben dădu din cap, dar nu spuse nimic.

Asasinul aruncă o privire spre Adjunct, dar despre starea ei de spirit în timp ce se uita la linia opusă de nave, el nu simțea nimic. '

Adjunct, spuse el, poate ar trebui să-ți iei sabia.

— Nu încă, spuse ea. 'Ceva se intampla.'

Îi urmă privirea.

— Zei de jos, ce este asta?

*****

Pe Silanda, sergentul Gesler făcuse uz de fluierul de os, iar acum băncile de vâsle se învârteau cu o nepăsare constantă față de umflăturile puternice, iar nava gemea la fiecare val, ținând ușor pasul cu dromonul Adjunctului. Eschipele terminaseră de găzduit pânzele și se aflau acum în mijlocul navei, pregătind armurile și armele.

Lăutarul s-a ghemuit peste o ladă de lemn, încercând să-și potolească greața mereu prezentă – zei, urăsc marea, blestemații înainte și înapoi și în sus și în jos. Nu, când voi muri vreau să-mi fie picioarele uscate. Asta si nimic mai mult.

Fara alte prevederi. Doar picioarele uscate, la naiba – în timp ce a slăbit curelele și a ridicat capacul. Se uită în jos la munițiile Moranth cuibărite în paturile lor de căptușeală. — Cine poate arunca? întrebă el, uitându-se cu privirea la echipa sa, apoi ceva rece i s-a strecurat în intestine.

— Pot, au spus atât Koryk, cât și Smiles.

'De ce intrebi?' spuse Cuttle.

Corabb Bhilan Thenu'alas stătea în apropiere, cu genunchii în sus, prea bolnav pentru a se mișca, cu atât mai puțin răspunde la întrebarea lui Fiddler.

Tarr a spus, ridicând din umeri: — Dacă este chiar în fața mea, poate o pot lovi, sergent.

Dar Fiddler abia a auzit nimic din toate astea – ochii îi erau ațintiți asupra lui Bottle, care stătea nemișcat, uitându-se la linia de nave inamice. 'Sticla?

Ce este?'

O față cenușie se întoarse să-l privească. — E rău, sergent. Ei... conjurează.

****

Samar Dev s-a micșorat până când un lemn tare și insensibil i s-a apăsat pe spate. În fața ei, de o parte și de alta a catargului principal, stăteau patru Tiste Edur, din care răsună trosnitori, vrăjitorie sălbatică, biciuindu-se ca lanțuri între ei, fulminând cu flori și stropi de flăcări cenușii – și, dincolo de proa legănată, un val care se răsturna. ridicându-se, zvârnindu-se parcă ținute întinse, ridicându-se spre cer. Lanțuri de putere strânse din cei patru vrăjitori, arcuindu-se în stânga și în dreapta, pentru a se uni cu rudele identice din navele de pe fiecare parte a navei de comandă a lui Hanradi Khalag și apoi mai departe către alte nave, unul după altul, iar aerul pe care Samar Dev îl atrase în plămânii ei părea mort, o necesitate esențială complet distrusă. Gâfâi, se lăsă pe punte, ridicând

genunchii. O tuse, apoi tremurături a cuprins-o în valuri. Aerul brusc, viața inundându-i plămânii – cineva stătea în stânga ei. S-a uitat peste, apoi în sus.

Karsa Orlong, nemișcată, privind la zidul magiei care se umfla și se ridică. 'Ce este asta?' el a cerut.

— Bătrân, spuse ea cu o voce zdrențuită. — Vreau să-i distrugă. Ei vor să rupă zece mii de suflete și multe altele... în bucăți.

— Cine este inamicul?

Karsa, ce este această suflare de viață pe care o dai? „Flota Imperială Malazan”, auzi Samar răspunsul taxilianului și văzu că el a apărut pe punte, împreună cu Feather Witch și Preda, Hanradi Khalag, și toți priveau în sus la teribila furtună de putere înlănțuită.

Toblakai și-a încrucișat brațele. — Malazani, spuse el. — Nu sunt dușmanii mei.

Cu un accent aspru, oprit, Hanradi Khalag s-a întors către Karsa Orlong și a spus: — Sunt Tiste Edur?

Ochii uriașului se subțiră până la fante în timp ce continua să studieze invocația, din care acum se auzi un vuiet din ce în ce mai mare, ca de un milion de voci furioase. — Nu, spuse el.

— Atunci, răspunse Preda, sunt inamici.

— Dacă îi distrugi pe acești Malazani, a spus Karsa, mai mulți dintre ei vor veni după tine.

— Nu ne temem.

Războinicul Toblakai aruncă în cele din urmă o privire spre Preda, iar Samar Dev putea citi, cu ceva fluturând în ea, dispretul lui. Cu toate acestea, nu spuse nimic, pur și simplu s-a întors și s-a ghemuit lângă Samar Dev.

Ea a șoptit: „Voi să-l numești prost. Mă bucur că nu ai făcut-o – Tiste Edur ăștia nu se descurcă prea bine cu criticile.

„Ceea ce îi face și mai mari proști”, a bubuit uriașul. — Dar știam asta, Samar Dev. Ei cred că împăratul lor mă poate învinge.

'Karsa-'

Un cor ciudat de strigăte a izbucnit din vrăjitori și toți s-au convulsiat, de parcă o mână de foc le-ar fi ajuns în trup, închisă strâns și crud în jurul spinei lor – ochii lui Samar Dev s-au mărit – acest ritual, îi răsucește, o – atât de durere. un zid enorm s-a eliberat de suprafața brusc calmată a mării.

S-a ridicat mai sus, apoi mai sus – iar în spațiul de dedesubt, o fâșie orizontală care bate joc de normalitate,

navele Malazan erau vizibile, cu pânzele greșite, fiecare pierzându-și drumul în timp ce panica trecea prin bieții nenorociți – cu excepția celor doi, în frunte. , o navă de război dromon, iar pe flancul său spre mare, o ambarcațiune cu cocă neagră, cu vâslele fulgerând de fiecare parte.

Ce?

Hanradi Khalag făcuse un pas înainte când văzuse acea navă neagră ciudată, dar de unde stătea ghemuit Samar, ea nu-i putea vedea expresia, ci doar ceafa – poziția brusc încordată a formei lui înalte.

Și apoi, a început să se întâmple altceva...

****

Zidul magiei se smulgea de la suprafață, atrăgând odată cu el niște stropi de apă albă, agitată, care s-au fragmentat și au căzut ca niște sulițe răsturnând, în timp ce manifestația gri și furioasă se ridica tot mai sus. vuietul sunetului s-a rostogolit înainte, zgomotos și aprig ca o armată care se încarcă.

Vocea Adjunctului era joasă, plată. — Repede Ben.

— Nu warrens, răspunse vrăjitorul, parcă uluit. 'Mai mare. Nu warrens.

Ține, dar a trecut prin haos, cu putregai...

— Zeul schilodit.

Atât vrăjitorul, cât și Kalam s-au uitat la ea.

— Ești plin de surprize, Adjunct, observă Quick Ben.

— Poţi să răspunzi?

'Adjunct?'

— Această vrăjitorie bătrână, Înalt Mag – poți să-i răspunzi?

Privirea pe care Quick Ben i-a aruncat lui Kalam l-a tresărit pe asasin, dar se potrivea perfect cu răspunsul lui: „Dacă nu pot, Adjunct, atunci suntem cu toții morți”.

Nenorocitul, ai ceva: „Nu ai mult”, a spus Adjunctul. — Dacă eşuezi, a adăugat ea întorcându-se, am sabia mea.

Kalam o privi îndreptându-se pe lungimea navei. Apoi, cu inima bătându-i cu putere în piept, se confruntă cu invocația care se prăbușește, spumoasă, care umplea cerul

de nord. — Repede, nu ai nevoie de mult aici, știi, odată ce se întoarce cu sabia...

— Mă îndoiesc că va fi suficient, a întrerupt vrăjitorul. Cât despre toți ceilalți, uitați.

— Atunci fă ceva!

Iar Quick Ben îi întoarse lui Kalam un rânjet pe care asasinul îl văzuse înainte, de sute de ori, și acea lumină din ochii lui – atât de familiară, încât vrăjitorul i-a scuipat mâinile și le-a frecat, înfruntându-se încă o dată cu vrăjitoria Bătrânului. Ei vor să se încurce cu Holds... la fel voi face eu.

Kalam își dezveli dinții. — Ai ceva nervi.

'Ce?'

„Plin de surprize”, i-ai spus.

— Da, bine, mai bine dă-mi loc. A trecut ceva timp. S-ar putea să fiu puțin... ruginit. Și a ridicat brațele.

Atât de familiar... atât de... alarmant.

****

Pe Silanda, la patru întinderi spre mare, Bottle simți că ceva îi zguduie toate simțurile. Capul i s-a rotit, pentru a-și fixa privirea asupra castelului de spumă. Rapid Ben, singur, stând înalt la proa, cu brațele întinse în lateral, ca o ofrandă blestemată – și în jurul Înaltului Mag, focul de culoarea noroiului pătat de aur s-a trezit, s-a repezit în afară, în sus, repede – atât de repede, atât de fioros – mă ia zeii – nu, mai răbdare, prostule! Dacă șoptind o rugăciune, Bottle și-a aruncat toată voința la conjurarea Înaltului Mag – mai încet, prostule. Mai lent! Aici, adâncește nuanța, mai groasă, aruncă-o în lateral, e doar o alunecare de noroi inversă, da, toate merg înapoi pe panta, flăcări ca ploaia, limbi de aur urât, da, așa Nu, nu te mai lupta cu mine, dracu’ . Nu-mi pasă cât de îngrozit ești – panica va strica totul. Fiţi atenți!

Deodată, umplând capul lui Bottle, un parfum... de blană. Peria moale a mâinilor deloc omenești – și eforturile frământate ale lui Bottle de a potoli entuziasmul maniac al lui Quick Ben au încetat dintr-o dată să mai conteze, în timp ce voința lui a fost dat deoparte ca o pânză de păianjen**** Kalam, ghemuit pe treptele de lemn ale

castelului de probă. , îl privea pe Quick Ben, cu picioarele desfăcute larg, ridicate încet de pe punte, de parcă o forță exterioară ar fi închis mâinile invizibile pe partea din față a tunicii lui, atrăgându-l aproape, apoi dându-i o zguduire.

— Ce pe numele lui Hood...

Magia care s-a ridicat ca răspuns la acea furtună cenușie clocotită de vizavi a fost ca un zid de pământ, împușcat cu rădăcini arzătoare, zvârcolindu-se și zvârnindu-se înapoi în sine, ea sălbatică, explozivă se va lega mai strâns de ceva mai puternic – și când el o eliberează. , în celălalt... Hood dedesubt, nimeni nu va supraviețui asta**** Hanradi Khalag se uitase, înghețat pe loc pentru o duzină de bătăi de inimă, în timp ce haosul sălbatic al magiei Bătrânilor se ridica într-o provocare îngrozitoare la adresa vrăjitorilor Edur – să cea a aproape o sută de vrăjitori Edur – și, și-a dat seama Samar Dev, în timp ce se uita la dromonul Malazan principal, toate de la acel singur bărbat, acel bărbat cu pielea neagră care plutea deasupra proa navei, cu membrele larg răspândite.

Preda păru să se clătinească, apoi se îndreptă și țipă ordine – aceeași frază repetată, iar și iar, în timp ce se trânti beat către vrăjitorii săi.

S-au prăbușit, aruncați pe punte ca și cum ar fi fost doborâți unul după altul de loviturile unui uriaș, apoi s-au întins zvârcolindu-se, cu gurile spumându-se, lichidele curgându-se din ei, în timp ce peretele cenușiu care se profila, hohote, părea să explodeze, cârcele care se desprind pentru a dispărea în aer sau lovește suprafața acum agitată a mării, trimițând înspre cer stropi care s-au văzut din norii de abur înclinat. Sunetul vuiet s-a spulberat, a căzut.

Vrăjitoria s-a prăbușit, lanțurile care legau purtătorii de pe fiecare navă pâlpâind sau rupându-se exploziv de parcă ar fi fost verigi de fier.

Puntea s-a înclinat beat sub ei și toți, în afară de Karsa Orlong, se clătinară.

Samar Dev și-a târât ochii de la el și s-a uitat din nou la acel zid de magie întunecat și de pământ – și el se stingea – da, poate că proștii aceștia Edur nu au nicio reținere să dezlănțuie astfel de lucruri atunci când nu se opun... dar aceeași prostie nu poate fi spusă. din tine, Malazan, oricine ai fi.

Hanradi Khalag, ignorând vrăjitorii care se zvârneau în propria lor murdărie, striga porunci, iar marinarii Letherii –

cu chipul alb și scandând rugăciuni – s-au grăbit să aducă nava spre est.

Ne retragem. Malazanii și-au numit bluff-ul. I-a pus cu fața în jos – o, vrăjitor, aș putea să te sărut – aș putea face mai mult decât atât. Doamne, aș. Ce spun Edur? întrebă Karsa Orlong.

Taxilianul, încruntat, a ridicat din umeri, apoi a spus: — Nu cred...

— Necrezând? samar Dev croi. — Sunt zdruncinaţi, Taxilian. Prost.'

Bărbatul dădu din cap, aruncând o privire spre Feather Witch, care îi urmărea pe toți trei. — Toblakai, Edur spun că acești Malazani – au un Ceda la bord.

Karsa se încruntă. — Nu cunosc cuvântul ăsta.

— Da, spuse Samar Dev. Ea a zâmbit când un fulger de soare a străpuns tumultul de deasupra capului și și-a scăldat fața cu o căldură neașteptată. — Spune-le, Taxilian, că au dreptate. Ei fac. O Ceda.

Malazanii au un Ceda, iar pentru toți Edur așteptați din această zi, în trufia lor, acești malazani nu s-au temut. Spune-le asta, Taxilian. Spune-le!'

****

Kalam îngenunche lângă Quick Ben, studie pentru o clipă chipul bărbatului, expresia slăbită, ochii închiși. Apoi îl plesni pe vrăjitor. Greu.

Quick Ben a înjurat, apoi s-a uitat la asasin. — Ar trebui să te zdrobesc ca pe un insectă, Kalam.

— Chiar acum, cred, bubui el ca răspuns, s-ar putea să te arunce de pe această navă, Quick.

'Liniște. Nu pot să stau aici încă o vreme?

Vine Adjunctul. Încet, îți voi acorda. Idiotule, ai dat prea multe...

— Ajunge, Kalam. Trebuie să mă gândesc și să mă gândesc mult.

— De când te-ai jucat cu magia Elder?

Rapid Ben întâlni privirea lui Kalam. 'Când? Niciodată, idiotule.

'Ce?'

— Asta a fost o iluzie a naibii de Hood. Mulțumesc zeilor care se înghesuiau în angajamentele lor chiar acum că idioții au înghițit cârligul – dar ascultă, nu a fost doar asta. Am avut ajutor. Și apoi am avut ajutor!

'Ce inseamna asta?'

'Nu știu! Lasă-mă să mă gândesc!'

— Nu e timp pentru asta, spuse Kalam, aşezându-se pe spate, Adjunctul e aici.

Mâna lui Quick Ben se ridică și apucă cămașa lui Kalam, îl trase aproape. — Doamne, prietene, șopti el, nu am fost atât de speriat în toată viața mea! Nu vezi? A început ca o iluzie. Da, dar atunci...

Vocea Adjunctului: „Înalt Mage, tu și cu mine trebuie să vorbim”.

"Nu a fost..."

— Ben Adaephon Delat, tu și cu mine vom vorbi. Acum.'

Îndreptându-se, Kalam dădu înapoi, apoi se opri la un gest al lui Tavore.

— Oh, nu, asasin. Și tu de asemenea.'

Kalam a ezitat, apoi a spus: — Adjunct, această conversație pe care o propui... nu poate fi unilaterală.

Ea se încruntă, apoi, încet, dădu din cap.

****

Fiddler stătea lângă Bottle, unde stătea întins pe punte. — Tu, soldat.

Ochii bărbatului erau închiși și, la cuvintele lui Fiddler, ochii se strânseră strâns. — Nu acum, sergent. Vă rog.'

— Soldat, repetă Fiddler, te-ai... făcut ceva dezordine. Știi, în jurul picioarelor.

Sticla gemu.

Fiddler aruncă o privire spre ceilalți din echipă. Încă ocupați cu ei înșiși pentru moment. Bun. S-a ghemuit. — La naiba, Bottle, târăște-te și curăță-te – dacă ceilalți văd asta – dar stai, trebuie să știu ceva. Trebuie să știu ce ți s-a părut atât de interesant în toate astea?

Sticla s-a rostogolit pe o parte. — Nu înțelegi, mormăi el. — Îi place să facă asta. Când va avea ocazia. Nu știu de ce. Nu știu.'

'Ea? OMS? Nimeni nu a fost lângă tine, Bottle!

— Ea se joacă cu mine. Cu acesta.'

— Cu siguranță cineva o face, spuse Fiddler. — Acum du-te mai jos și curăță-te. Smiles vede asta și tu te uiți la o viață de chin.

Sergentul îl privi pe bărbat îndepărtându-se târându-se. Excitat. Iată-ne pe cale să fim anihilati. Fiecare blestemat dintre noi. Și fantezează despre vreo iubită bătrână.

Respirația lui Hood.

****

Taralack Veed a studiat confuzia de pe punte o vreme, încruntat în timp ce îl privea pe comandantul, Tomad Sengar, plimbându-se înainte și înapoi în timp ce războinicii Edur veneau și plecau cu mesaje semnalizate cumva dincolo de celelalte aparent nenumărate nave Edur. Ceva îi dăduse lui Tomad Sengar o lovitură aproape fizică – nu vrăjitoria rituală care le provocase pe a lor, ci niște știri care sosiseră la scurt timp mai târziu, în timp ce flota Malazan se străduia să se iasă din încercuire. Navele treceau la o distanță de ceartă, cu fețe întoarse și holbându-se peste gol, ceva asemănător ușurare care leagă această privință – Taralack văzuse chiar și un soldat Malazan cu mâna. Înainte ca un tovarăș de soldat să-l lovească pe bărbat într-o parte a capului cu pumnul.

Între timp, cele două flote Edur se uneau într-una – nu era o sarcină simplă, având în vedere apele instabile și numărul mare de ambarcațiuni implicate, precum și lumina care se stingea pe măsură ce ziua se stingea.

Și, acolo, în fața lui Tomad Sengar, amiralul acestei armate plutitoare masive, bântuirea care putea veni doar cu vestea unei tragedii foarte personale. O pierdere, o pierdere groaznică. Chiar curios.

Aerul atârna aproape de navă, încă murdar de vrăjitoria Bătrânului.

Acești Edur erau abominații, pentru a dezlănțui atât de flagrant o asemenea putere.

Gândindu-se că o vor mânui ca și cum ar fi o armă de fier rece, indiferent. Dar cu puterile bătrânilor – cu haosul – acele puteri au fost cele care au făcut mânuirea.

Iar malazanii răspunseseră în natură. O revelație uluitoare, o dezvăluire cea mai neașteptată a cunoștințelor arcane. Cu toate acestea, în orice caz, puterea ritualului Malazan a depășit-o pe cea a zecilor de vrăjitori Edur.

Extraordinar. Dacă Taralack Veed nu ar fi fost martor cu ochii lui, ar fi considerat o astfel de abilitate în mâinile Imperiului Malazan pur și simplu de necrezut. Altfel, de ce nu l-au exploatat niciodată până acum?

Ah, o clipă de gând și a avut răspunsul la asta. Malazanii ar putea fi tirani însetați de sânge, dar nu sunt nebuni. Ei înțeleg prudența. Reţinere.

Acesti Tiste Edur, din pacate, nu.

Nefericit, adică pentru ei.

A văzut-o pe Twilight, Atri-Preda, mișcându-se printre soldații ei Letherii, rostind un cuvânt liniștitor sau două, ocazional poruncă slabă, și păru că turbioarele tulburate s-au calmat în urma ei.

Gralul se îndreptă spre el.

Ea îi întâlni privirea și îl întâmpină cu un semn ușor din cap.

— Cum iese însoțitorul tău de mai jos? a întrebat ea, iar Taralack a fost impresionat de facilitatea ei tot mai mare cu limba.

'El mănâncă. Îi revine forța, Atri-Preda. Dar, în ceea ce privește această zi și evenimentele ei ciudate, el este indiferent.

— Va fi testat în curând.

Taralack a ridicat din umeri. — Acest lucru nu-l priveşte. Ce îl asaltează pe Tomad Sengar? întrebă el pe sub răsuflare, apropiindu-se în timp ce făcea asta.

Ea ezită o clipă îndelungată, apoi spuse: — A venit vorba că printre flota Malazan se afla o navă care fusese capturată, cu ceva timp în urmă și la un ocean distanță, de către Edur. Și acea navă a fost dăruită unuia dintre fiii lui Tomad pentru a comanda – o călătorie în Nascent, o misiune a cărei natură nu i s-ar spune împăratului Rhulad.

— Acum Tomad crede că acel fiu a murit.

— Nu poate exista altă posibilitate. Și pierzând un fiu, el, cu adevărat, a pierdut doi.

'Ce vrei să spui?'

Ea îi aruncă o privire, apoi clătină din cap. — Nu contează. Dar ceea ce s-a născut în Tomad Sengar astăzi, Taralack Veed, este o ură mistuitoare. Pentru acești malazani.

Gralul a ridicat din umeri. „S-au confruntat cu mulți dușmani în zilele lor, AtriPreda. Caladan Brood, Sorrel Tawrith, K'azz D'Avore, Anomander Rake-'

La numele de familie, Twilight făcu ochii mari și, în timp ce era pe cale să vorbească, privirea ei s-a mutat fracționar, chiar pe lângă umărul stâng al lui Taralack Veed. O voce masculină a vorbit din spatele lui.

'Este imposibil.'

Gralul se dădu într-o parte pentru a-l primi pe nou venit.

Un Edur.

— Aceasta se numește Ahlrada Ahn, spuse Twilight, iar el a simțit unele cunoștințe ascunse între cei doi în exprimarea ei a numelui Edur. '

La fel ca mine, a învățat limba ta – mai repede decât mine.

— Anomander Rake, spuse Edur, Lordul Înaripat Negru, locuiește la Porțile Întunericului.

— Ultima dată pe care am auzit-o, a spus Taralack Veed, a locuit într-o fortăreață plutitoare numită Moon's Spawn. A purtat o bătălie vrăjitorie cu malazanii pe un continent îndepărtat, deasupra unui oraș numit Pale. Și Anomander Rake a fost învins. Dar nu ucis.

Șocul și neîncrederea s-au luptat pe chipul căptușit și acoperit de vremea războinicului Edur. — Trebuie să-mi spui mai multe despre asta. Cel pe care îl numești Anomander Rake, cum este descris?

— Știu puțin despre asta. Înalt, cu pielea neagră, păr argintiu. Poartă o sabie blestemată cu două mâini. Sunt exacte aceste detalii? Nu știu... dar văd după privirea din ochii tăi, Ahlrada Ahn, că trebuie să fie.

Taralack făcu o pauză, gândindu-se cât de mult ar trebui să dezvăluie – următoarea sa declarație ar implica cunoștințe arcane – informații necunoscute de mulți. Totuși... hai să vedem cum se desfășoară asta. A lui și-a schimbat limba, pe cea a Letherilor, și a spus: „Anomander Rake este Tiste Andii. Nu Edur. Totuși, după reacția ta, războinică, aș putea crede că, ca și în cazul lui Tomad Sengar, ești rănit de un fel de revelație nedorită.

O privire bruscă supărătoare în ochii războinicului. Se uită la Twilight, apoi se întoarse și se îndepărtă cu pași mari.

„Există chestiuni”, îi spuse Atri-Preda lui Taralack Veed, „de care nu știi și cel mai bine este să rămână așa.

Ignoranța te protejează. Nu a fost înțelept, a adăugat ea, că ți-ai dezvăluit facilitatea cu limba Letherii.

— Cred, răspunse Gral, că Ahlrada Ahn se va dovedi neclintită să raporteze nimănui conversația noastră. Atunci i-a privit ochii și a zâmbit. — La fel și tu, Atri-Preda.

— Ești nepăsător, Taralack Veed.

Își scuipă mâinile și le-a trecut prin păr, întrebându-se din nou de privirea ei bruscă de dezgust. — Spune-i asta lui Tomad Sengar, Atri-Preda.

El este cel care riscă mult, cu cererea lui ca priceperea lui Icarium să fie testată.

— Pari atât de sigură, spuse ea.

'Din ce?'

— Că tovarășul tău reprezintă cea mai formidabilă amenințare cu care s-a confruntat vreodată împăratul Rhulad. Din păcate, așa cum a dovedit invariabil cazul, toți ceilalți care credeau același lucru sunt acum morți. Și, Taralack Veed, au fost atât de mulți. Tomad Sengar trebuie să știe sigur. Trebuie făcut să creadă, înainte de a-l îndruma pe prietenul tău să stea în fața fiului său.

'Fiul său?'

'Da. Împăratul Rhulad este fiul cel mic al lui Tomad Sengar, într-adevăr, acum, singurul fiu care i-a mai rămas. Ceilalți trei sunt plecați sau morți. Probabil că toți sunt morți.

— Atunci, mi se pare, spuse Gralul, că ceea ce caută să măsoare Tomad nu este priceperea lui Icarium, ci lipsa acesteia. La urma urmei, ce tată și-ar dori moartea ultimului său fiu supraviețuitor?

Ca răspuns, Twilight se uită pur și simplu la el pentru o clipă lungă. Apoi s-a întors.

Lăsându-l pe Taralack Veed singur, cu o încruntătură din ce în ce mai tulburată pe chipul lui.

****

Sergentul Hellian găsise o rezervă de rom de marinar și acum se plimba pe punți, cu un zâmbet benign pe față. Nu cu jumătate de clopoțel mai devreme, cântase un cântec al morții Kartoolian, în timp ce însuși Abisul era dezlănțuit în cerul deasupra capului.

Masan Gilani, cu armura dezactivată încă o dată și cu o mantie grea de lână înfășurată împotriva vântului rece, stătea printre câțiva alți soldați, mai mult sau mai puțin în calea marinarilor. Flota inamică se afla acum undeva la sud, pierdută în amurgul din ce în ce mai adânc, și o scăpa bine de ei.

Acum avem un Înalt Mag. Sunt singuri. Acel Quick Ben, a fost un Bridgeburner, până la urmă. Un adevărat Înalt Mag, care tocmai ne-a salvat toate skin-urile. Asta e bine.

O nouă insignă îi împodobea mantia, în argint, purpuriu și fir de aur – era destul de mândră de lucrarea ei. The Bonehunters. Da, pot trăi cu acest nume. Adevărat, nu a fost la fel de emoționant ca Bridgeburners. De fapt, semnificația lui era puțin obscură, dar asta era în regulă, deoarece, până acum, istoria celui de-al Paisprezecelea era la fel de obscură. Sau cel puțin înnebunit suficient pentru a face lucrurile confuze și incerte.

Ca unde mergem. Ce urmeaza? De ce ne-a rechemat împărăteasa?

Nu e ca și cum Șapte orașe nu au nevoie de reconstrucție, sau că Malazanii umplu toate acele garnizoane goale. Apoi, din nou, ciuma ținea acum pământul de gât și încă mai sufoca viața din el.

Dar ne-am luat un Înalt Mag.

Tânăra fată, Sinn, s-a târât aproape, tremurând de frig, iar Masan Gilani și-a deschis o parte a mantiei. Sinn s-a strecurat în acea îmbrățișare învăluitoare, s-a ghemuit mai aproape, apoi și-a așezat capul pe pieptul lui Masan.

În apropiere, sergentul Cord încă îl înjură pe Crump, care făcuse cu mâna prostește una dintre navele inamice care treceau, chiar după bătălia care nu era. Crump fusese cel care încurcase rău lucrurile la zidul Y'Ghatan, își aminti ea. Cel care alerga cu genunchii de fiecare parte a urechilor mari. Și care acum își asculta sergentul cu un zâmbet larg, fără minte, cu expresia zvâcnindu-i spre încântare de fiecare dată când tirada lui Cord atingea noi culmi ale imaginației.

Dacă toate astea ar dura mult mai mult, bănuia Masan Gilani, sergentul s-ar putea foarte bine să se lanseze spre Crump, cu mâinile închizându-se pe gâtul acela lung și slăbănog, cu mărul de mărimea pumnului. Doar pentru a sugruma acel zâmbet de pe chipul de cal al prostului.

Mâna mică a lui Sinn a început să se joace cu unul dintre sânii lui Masan, degetul arătător înconjurând mamelonul.

Ce fel de companie a ținut acest imp? Ea a împins ușor mâna, dar s-a întors. Amenda. Dar la naiba, asta e o mână rece pe care o are acolo.

— Toţi morţi, murmură Sinn.

'Ce? Cine a murit tot, fată?

„Toți sunt morți – îți place asta? Cred că îți place asta.

— Ți-e rece degetul. Cine este mort?

'Mare.'

Degetul a dispărut, a fost înlocuit cu o gură caldă și umedă. O limbă de dans.

Respirația lui Hood! Ei bine, mă gândesc la modalități mai rele de a pune capăt acestei zile terifiante.

— Se ascunde sora mea acolo?

Masan Gilani ridică privirea spre caporalul Shard. 'Da.'

O expresie ușor dureroasă pe față. — Nu-mi va spune... ce sa întâmplat la moșie. Ce s-a intamplat cu ea.' El a ezitat, apoi a adăugat: „A ta nu este prima mantie a nopții sub care s-a târât, Masan Gilani. Deși ești prima femeie.

'Ah văd.'

„Vreau să știu ce sa întâmplat. Înțelegi asta? Trebuie să știu.'

Masan Gilani dădu din cap.

— Văd cum e, continuă Shard, privind în altă parte și frecându-se la față. „Toți ne descurcăm în felul nostru...”

— Dar tu ești fratele ei, spuse ea, dând încă din cap. — Și ai urmărit-o în jur. Pentru a te asigura că nimeni nu face nimic cu ea, nu ar trebui să facă.

Oftat îi era greu. — Mulțumesc, Masan Gilani. Nu prea eram îngrijorat pentru tine...

— Mă îndoiesc că ar trebui să-ți faci griji pentru vreunul dintre noi, a răspuns ea. — Nu echipele de aici.

„Știi”, a spus el, iar ea a văzut lacrimile prelingându-i pe obraji, „asta m-a surprins. Aici, cu acești oameni – noi toți, care am ieșit din sub oraș – toți au spus același lucru pe care tocmai ai spus-o tu.

— Shard, spuse ea blând, mai ești regimentul Ashok? Tu și restul?

A scuturat din cap. 'Nu. Acum suntem Bonehunters.

Asta e bine. „Am un fir în plus”, a remarcat ea. — S-ar putea să-ți împrumut mantiile... într-o zi caldă...

— Ai o mână bună, Masan Gilani. O să le spun și celorlalți, dacă e în regulă.

'Este. Oricum, nu mai avem multe de făcut acum, pe hipopotamii ăștia umflați.

— Totuşi, apreciez. Adică, totul, adică.

— Du-te să dormi, caporale. Din respirația surorii tale, asta face chiar acum.

Dând din cap, s-a îndepărtat.

Și dacă vreun soldat care nu o obține încearcă să profite de acest lucru stricat, toți cei patruzeci de oameni îl vom jupui de viu. Adăugați încă unul. Faradan Sort.

Patru copii s-au grăbit pe punte, unul țipând de râs.

Strânsă în brațele lui Masan Gilani, Sinn s-a agitat ușor, apoi s-a așezat din nou, cu gura lipită ferm pe sfarcul femeii. Femeia Dal Honese se uită la copii, încântată să vadă că și-au revenit din marș, că și-au început propria vindecare. Cu toții ne descurcăm în felul nostru, da.

Deci, pe cine se vedea Sinn, când a spus că toți erau morți?

Doamne de jos, nu cred că vreau să știu. Nu în seara asta, oricum. Lasă-o să doarmă. Lăsați-i pe alții să se joace, apoi încovoiați-vă sub pături undeva mai jos. Să dormim cu toții la legănarea acestei fiare. Darul lui Quick Ben pentru noi, toate acestea.

****

Fratele și sora stăteau la proa, înfășurați împotriva frigului și priveau cum stelele umpleau întunericul cerului de nord. Corzi scârțâind, încordarea pânzelor s-a înclinat în timp ce nava a făcut încă o viradă. Spre vest, o creastă de munți mai negri decât cerul marca Peninsula Olphara.

Sora rupse tăcerea lungă dintre ei. — Ar fi trebuit să fie imposibil.

Fratele ei a pufnit, apoi a spus: „A fost. Asta e toată ideea.'

— Tavore nu va primi ceea ce vrea.

'Știu.'

— E obişnuită cu asta.

— A trebuit să aibă de-a face cu noi, da.

— Știi, Nil, ne-a salvat pe toți.

Un semn din cap, nevăzut sub gluga grea de lână Wickan.

— Mai ales Quick Ben.

'De acord. Deci, a continuat Nil, suntem de asemenea de acord că este un lucru bun că este cu noi.

— Presupun, răspunse Nether.

— Suni așa doar pentru că îți place de el, soră. Ca el, așa cum îi place unei femei un bărbat.

— Nu fi idiot. Sunt acele vise... și ceea ce face ea...

Nil pufni din nou. „Îți accelerează respirația, nu-i așa? Mâna aceea de animal, strângându-l cu putere...

'Suficient! Nu asta am vrut sa spun. Doar că... da, e bine că este cu această armată. Dar ea, cu el, ei bine, nu sunt atât de sigur.

— Ești gelos, vrei să spui.

— Frate, m-am săturat de această tachinare copilărească. E ceva, ei bine, compulsiv în asta, felul în care ea îl folosește.

— În regulă, cu asta aș fi de acord. Dar pentru tine și pentru mine, soră, mai rămâne o întrebare vitală. Eres'al s-a interesat.

Ea ne urmărește ca un șacal.

'Nu noi. L.'

'Exact. Și acesta este în centrul întrebării aici. Îi spunem? Îi spunem Adjunctului?

'Spune-i ce? Că vreun soldat cu picioarele ude din echipa lui Fiddler este mai important pentru ea și armata ei decât Quick Ben, Kalam și Apsalar împreună? Ascultă, așteptăm până descoperim ce îi spune Înaltul Mag Adjunctului – despre ce tocmai sa întâmplat.

— Adică, dacă spune puțin, sau chiar pretinde ignoranță totală...

„Sau își ia credit și se lăsează ca un prim erou – atunci ne hotărâm cu privire la răspunsul nostru, Nil.”

'În regulă.'

Au rămas tăcuți atunci timp de o duzină de bătăi ale inimii, până când Nil a spus: „Nu ar trebui să-ți faci prea multe griji, Nether. Mi-aș imagina că o jumătate femeie jumătate animal acoperită cu blană urât mirositoare nu este prea mare competiție pentru inima lui.

— Dar nu a fost mâna mea... Brusc, ea a tăcut, apoi a rostit un şir cel mai feroce de blesteme Wickan.

În întuneric, Nil zâmbea. Mulțumită, totuși, că sora lui nu a putut să-l vadă.

****

Marinii s-au înghesuit în cală, s-au întins sau încovoiați sub pături, atât de multe trupuri pe Apsalar a fost neliniștită, de parcă s-ar fi trezit într-o tumulă de soldați. Trasându-și propriile acoperiri într-o parte, se ridică. Două felinare legănau din lemn, cu fitilul jos. Aerul devenea urât. Ea s-a prins de mantie și și-a îndreptat drum spre trapă.

Urcându-se liber, a pășit pe puntea din mijloc. Aerul nopții era rece, dar proaspăt de fericit în plămânii ei. Ea a văzut două siluete la proa. Nil și Nether. Așa că s-a întors în schimb și a urcat la castelul de la pupa, doar pentru a găsi încă o siluetă, sprijinită de șina pupa. Un soldat, scund, ghemuit, cu capul gol, în ciuda vântului înghețat. Chel, cu o franjuri de șuvițe lungi, cenușii, șocanice, care se biciuiau în exploziile friguroase. Ea nu l-a recunoscut pe bărbat.

Apsalar ezită, apoi, ridicând din umeri, se apropie. Capul i se întoarse când ea ajunse la balustrada de lângă el. — Inviţi la boală, soldat, spuse ea. — Cel puțin, trage-ți gluga.

Bătrânul mormăi, nu spuse nimic.

— Mă numesc Apsalar.

— Deci vrei numele meu înapoi, nu? Dar dacă fac asta, atunci se termină.

Doar tăcere. Întotdeauna e așa.

Ea se uită în jos la valul agitat care se răsucea departe de pupa navei. Fosforescența a luminat spuma. — Sunt un străin al Armatei a Paisprezecea, spuse ea.

— Mă îndoiesc că va face diferența, spuse el. „Ceea ce am făcut nu este un secret pentru nimeni”.

— De curând m-am întors în Seven Cities. Ea făcu o pauză, apoi spuse: — În orice caz, nu ești singur cu povara lucrurilor pe care le-ai făcut cândva.

El aruncă o privire din nou. — Ești prea tânăr pentru a fi bântuit de trecutul tău.

— Și tu, soldat, ești prea bătrân ca să-ți pese atât de mult de ai tăi.

A lătrat în râs, și-a întors atenția către mare.

Spre est, norii au derapat de pe fața lunii, dar lumina aruncată în jos era stinsă, plictisitoare.

— Uită-te la asta, spuse el. „Am ochi buni, dar acea lună nu este altceva decât o neclaritate. Nici ceața norilor, nici. Este o lume îndepărtată, nu-i așa? Un alt tărâm, cu alte armate târându-se în ceață, ucigându-se, târând copiii pe străzi, cu săbii roșii fulgerând peste tot. Și pun pariu că se uită în sus din când în când, întrebându-se de tot praful

pe care l-au ridicat, făcându-i greu să vadă lumea aia de deasupra.

„Când eram copil”, a spus Apsalar, „am crezut că acolo sunt orașe, dar nu războaie. Doar grădini frumoase, iar florile au înflorit mereu, în fiecare anotimp, zi și noapte, umplând aerul cu mirosuri minunate... știi, i-am spus cuiva toate astea, odată. Mai târziu mi-a spus că s-a îndrăgostit de mine în acea noapte. Cu povestea aia. Era tânăr, vezi tu.

— Și acum el este doar acel gol din ochii tăi, Apsalar.

Ea tresări. — Dacă ai de gând să faci astfel de observații, îți voi ști numele.

— Dar asta ar strica. Tot. În momentul de față, sunt doar eu, doar un soldat ca toți ceilalți. Afli cine sunt și totul se prăbușește. Se strâmbă, apoi scuipă în mare. 'Foarte bine. Nimic nu durează niciodată, nici măcar ignoranța. Numele meu este Squint.

„Urăsc să-ți perforez ego-ul – oricât de torturat este – dar nicio revelație vastă nu urmează numele tău.”

'Tu minți? Nu, văd că nu. Ei bine, nu mă aşteptam niciodată la asta, Apsalar.

— Atunci, nimic nu se schimbă, nu-i așa? Nu știi nimic despre mine și eu nu știu nimic despre tine.

— Am uitat cum era. Tânărul ăla, ce sa întâmplat cu el?

'Nu știu. L-am părăsit.'

— Nu l-ai iubit?

Ea a oftat. — Strabi, e complicat. Am făcut aluzie la propriul meu trecut. Adevărul este că l-am iubit prea mult ca să-l văd căzând atât de departe în viața mea, în ceea ce eram – și încă sunt. Merită mai bine.

— Ai naibii de proastă, femeie. Uită-te la mine. Sunt singur. Odată, nu m-am grăbit să schimb asta. Și apoi, într-o zi m-am trezit și era prea târziu. Acum, singur îmi dă pacea mea, dar nu este o pace plăcută. Voi doi v-ați iubit – aveți idee cât de rar și de prețios este asta? Te-ai rupt pe tine însuți și l-ai rupt și pe el, cred eu. Ascultă-mă – du-te și găsește-l, Apsalar. Găsește-l și ține-l de el – acum al cui ego se torturează, nu? Iată-te, crezând că schimbarea poate merge doar într-un singur sens.

Inima îi bătea puternic. Nu putea să vorbească, fiecare contraargument, fiecare respingere părând să dispară. Transpirația se răci pe pielea ei.

Squint se întoarse. — Doamne de jos, o adevărată conversație. Toate marginile și viața... uitasem. Mă duc mai jos – mi-a amorțit capul. El s-a oprit. — Nu crezi că ți-ar plăcea să vorbești din nou? Doar Squint și Apsalar, care nu

au nimic în comun decât ceea ce nu știu unul despre celălalt.

Ea a reușit să dea din cap și a spus: „Aș... binevenit, Squint”.

'Bun.'

Ea a ascultat pașii lui scăzând în spatele ei. Om sărac. A făcut ceea ce trebuie să-i ia viața lui Coltaine, dar el este singurul care nu poate trăi cu asta.

****

Coborând în cală, Squint se opri pentru o clipă, cu mâinile pe șinele de frânghie de fiecare parte a treptelor abrupte. Ar fi putut spune mai multe, știa el, dar habar nu avea că i-ar tăia atât de ușor apărările.

Acea vulnerabilitate a fost... neașteptată.

Ai crede, nu-i așa, că cineva care a fost stăpânit de un zeu ar fi mai dur decât atât.

****

— Apsalar.

Ea cunoștea vocea și așa că nu s-a întors. — Bună, Cotillion.

Zeul se ridică să se sprijine de balustrada de lângă ea. — Nu a fost ușor să te găsesc.

'Sunt surprins. La urma urmei, fac ce ceri tu.

— În inima Imperiului Malazan. Acest detaliu nu era ceva ce anticipasem.

„Victimele nu stau nemișcate, așteptând cuțitul. Chiar și fără bănuieli, sunt capabili să schimbe totul.

Nu spuse nimic o vreme, iar Apsalar simți o reînnoire a tensiunii în ea. În lumina stinsă a lunii, chipul lui părea obosit, iar în ochii lui, în timp ce o privea, ceva febril.

— Apsalar, am fost... mulțumit...

— Cotillion, ești multe lucruri, dar complezența nu este una dintre ele.

— Nepăsător, atunci. Ceva s-a întâmplat – este dificil să se reunească. De parcă detaliile necesare ar fi fost aruncate într-un bazin plin de noroi, iar eu nu am putut să fac altceva decât să bâjbâi, pe jumătate orb și nici măcar nesigur ce caut.

— Cutter.

El a dat din cap. — A avut loc un atac. O ambuscadă, cred – până și amintirile ținute în pământ, unde sângele s-a vărsat, erau toate fragmentate – am putut citi atât de puțin.

Ce s-a întâmplat? A vrut să pună această întrebare. Acum, trecând prin abordarea lui lentă și precaută – nu prudență – el se acoperă: „O mică așezare este aproape de fața locului – ei au fost cei care au curățat lucrurile”.

'El este mort.'

„Nu știu – nu existau cadavre, cu excepția cailor. Un mormânt, dar fusese deschis și ocupantul exhumat – nu, nu știu de ce ar face cineva asta. În orice caz, am pierdut contactul cu Cutter și asta, mai mult decât orice altceva, mă deranjează.

— Am pierdut contactul, repetă ea plictisitor. — Atunci a murit, Cotillion.

— Sincer, nu știu. Sunt însă două lucruri de care sunt sigur. Vrei să-i auzi?

— Sunt relevante?

— Asta trebuie să decizi tu.

'Foarte bine.'

— Una dintre femei, Scillara...

'Da.'

„Ea a născut – a supraviețuit cel puțin pentru a face asta, iar copilul este acum în grija sătenilor”.

'Aia este bună. Ce altceva?'

— Heboric Light Touch a murit.

Ea se întoarse spre acea – dar departe de el – privind peste mări, spre acea lună îndepărtată și tulbure. „Mâinile fantome”.

'Da. Puterea – aura – a acelui bătrân – ardea ca focul verde, avea furia sălbatică a lui Treach. A fost inconfundabil, de netăgăduit...

— Și acum a dispărut.

'Da.'

— Mai era o femeie, o fată tânără.

'Da. Ne-am dorit-o pe ea, Shadowthrone și cu mine. După cum se dovedește, știu că trăiește și, într-adevăr, pare să fie exact acolo unde am vrut noi să fie, cu o diferență crucială...

— Nu tu și Shadowthrone o controlezi.

— Ghid, nu control – nu am fi presupus control, Apsalar.

Din păcate, nu același lucru se poate spune despre noul ei stăpân. Dumnezeul infirm.' El a ezitat, apoi a spus: „Felisin Younger este Sha'ik Reborn”.

Apsalar dădu din cap. „Ca o sabie care-și ucide pe creatorul… există cicluri către justiție”.

'Justiţie? Abis de jos, Apsalar, dreptatea nu se vede nicăieri în toate astea.

'Nu-i aşa?' Ea l-a înfruntat din nou. — L-am trimis pe Cutter, pentru că mă temeam că va muri dacă rămâne cu mine. L-am trimis departe și asta l-a ucis. Ai căutat să-l folosești pe Felisin Younger, iar acum ea găsește un pion în mâna altui zeu. Treach a vrut ca un Destriant să-și conducă adepții în război, dar Heboric este ucis în mijlocul neantului, fără a reuși nimic. Ca un pui de tigru care își zdrobește craniul – tot acel potențial, acea posibilitate, a dispărut. Spune-mi, Cotillion, ce sarcină i-ai pus lui Cutter în acea companie?

El nu a răspuns.

— L-ai însărcinat să-l protejeze pe Felisin Younger, nu-i așa? Și a eșuat. E viu? De dragul lui, poate că cel mai bine este să nu fie.

— Nu vrei să spui asta, Apsalar.

Ea a închis ochii. Nu, nu vreau să spun asta. Doamne, ce să fac… cu această durere? Ce să fac?

Cotillion se întinse încet, mâna lui – mănușa de piele neagră scoasă – apropiindu-se de o parte a feței ei. Îi simți degetul atingându-i obrazul, simți firul rece care era tot ce mai rămăsese din lacrima pe care a șters-o. O lacrimă pe care nu o cunoștea era acolo.

— Ești înghețat, spuse el cu o voce blândă.

Ea dădu din cap, apoi clătină brusc din cap, când totul se prăbuși înăuntru – și era în brațele lui, plângând necontrolat.

Și zeul a spus: „Îl voi găsi, Apsalar. Jur. Voi afla adevărul.

Adevăruri, da. Unul după altul, un bolovan se așează, apoi altul. Si altul. Stingerea luminii, întunericul apropiindu-se, nisipul și nisipul cernându-se, o liniște solidă când ultima este pe loc. Acum, dragă nebun, încearcă să tragi aer. O singură respirație.

Erau nori care se închideau repede în jurul lunii. Și una câte una, grădinile au murit.

Capitolul nouăsprezece

Crudă neînțelegere, tu alegi forma și turnarea acestui lut umed în mâinile tale, pe măsură ce roata se învârte vreodată. Călită în granit, această carapace aprinsă se întărește în scutul stricat al faptelor tale, iar deciziile întunecate din interiorul Așează ascunse în suspensie, nevăzute în straturi în bandă care așteaptă sosirea obosită a morții, masa călătoriei pentru a te închide Noi, orbii îndurerați, te ridicăm sus, onorând tot ceea ce nu ai fost niciodată și ceea ce putrezește pecetluit înăuntru te urmărește până la mormânt. Mă aflu acum printre cei îndoliați, nemulțumit de bănuielile mele de vas. praful plutește oh cât disprețuiesc înmormântările.

Secretele argilei

Panith Fanal Ochii i s-au deschis în întuneric. Întins nemișcat, a așteptat până când mintea i-a despărțit sunetele care îl treziseră. Două surse, a decis Barathol. Unul îndepărtat, unul la îndemână. Atenția l-a dictat să se concentreze asupra celor din urmă.

Foșnet de lenjerie de pat, trase și trase de mâinile ajustate, o zgârietură slabă de pietriș nisipos, apoi un murmur stins. O respirație lungă expirată, apoi mai multe schimbări de poziție, până când sunetele au devenit ritmice și două seturi de respirație s-au unit.

A fost bine. Hood știa că Barathol nu era cel care avea șanse să atenueze privirea bântuită din ochii lui Daru. Apoi a adăugat o altă rugăciune tăcută, ca Scillara să nu rănească bărbatul cu vreo trădare viitoare. Dacă s-ar întâmpla asta, bănuia că Cutter se va retrage atât de departe de viață încât nu ar mai exista întoarcere.

În orice caz, astfel de chestiuni i-au scăpat de sub control și, de asemenea, era bine.

Și așa... celălalt sunet, mai îndepărtat. O susurare, mai răbdătoare în ritmul său decât dragostea care se accelerează acum de pe partea opusă a focarului mocnit. Ca vântul care mângâie vârfurile copacilor... dar nu erau copaci. Și fără vânt.

Este marea.

Se apropia zorile, palidând cerul estic. Barathol o auzi pe Scillara rostogolindu-se într-o parte, gâfâind jos, dar îndelung să se aşeze. De la Cutter, un desen de acoperiri,

apoi s-a întors pe o parte și câteva clipe mai târziu a căzut din nou în somn.

Scillara se ridică. Flint și fier, un zgomot de scântei, în timp ce își trezea pipa. Își folosise ultimele monede pentru a se aproviziona cu frunze de foșnet cu o zi înainte, când trecuseră pe lângă o caravană modestă care se îndrepta spre interior. Întâlnirea fusese bruscă, deoarece părțile se ciocneau practic pe o curbă a potecii stâncoase. Un schimb de priviri precaute și ceva asemănător ușurare care ajunge pe fețele comercianților.

Ciuma a fost spartă. Așa pronunțase Tanno Spiritwalkers, ridicând izolarea autoimpusă a insulei Otataral.

Dar Barathol și însoțitorii săi au fost primii oameni vii pe care i-a întâlnit această trupă de când părăsiseră micul sat gol de pe coastă, unde nava lor îi livrase. Negustorii, care transportau produse de bază de la Rutu Jelba, începuseră să se teamă că vor intra într-un tărâm fantomă.

Două zile de retragere pentru Scillara îl făcuseră pe Barathol să regrete că și-a părăsit fierăria. Rustleaf și acum dragoste – femeia este din nou în pace, mulțumesc Hood.

Scillara a vorbit: — Vrei să pregătesc micul dejun, Barathol?

Se rostogoli pe spate și se ridică, o studie în lumina slabă.

Ea a ridicat din umeri. — O femeie știe. Esti suparat?'

'De ce as fi?' răspunse el într-un bubuit. Se uită la forma încă nemișcată a lui Cutter. — A adormit cu adevărat încă o dată?

Scillara dădu din cap. „De cele mai multe nopți nu doarme deloc – coșmaruri și teama lui de ele. Un beneficiu suplimentar pentru o rolă cu el – își dezlănțuie epuizarea după aceea.

— Îți aplaud altruismul, spuse Barathol, apropiindu-se de focar și împingând cărbunii slabi cu vârful cuțitului de gătit. Din întunericul din dreapta lui, a apărut Chaur zâmbind.

— Ar trebui să faci asta, a spus Scillara ca răspuns la comentariul lui Barathol.

A ridicat privirea. — Și asta este tot ce există? Pentru dumneavoastră?'

Ea și-a întors privirea, și-a tras cu putere de pipă.

— Nu-l răni, Scillara.

'Prostule, nu vezi? Eu fac invers.

— Asta am concluzionat. Dar dacă se îndrăgostește de tine?

— Nu va face. Nu poate.

'De ce nu?'

Se ridică și se îndreptă spre haite. — Aprinde focul, Barathol.

Niște ceai fierbinte ar trebui să ne alunge frigul din oase.

Doar dacă asta nu e tot ce ai în ele, femeie.

Chaur se duse lângă Scillara, ghemuindu-se să-i mângâie părul în timp ce, ignorându-l, scotea alimente împachetate.

Chaur urmărea, cu o fascinație avidă, fiecare flux de fum expirat de Scillara.

Da, băiete, așa cum spun legendele, unii demoni sufla foc.

****

L-au lăsat pe Cutter să doarmă, iar el nu s-a trezit decât la mijlocul dimineții – strângând într-o poziție așezată, cu o expresie confuză, apoi vinovat pe față. Soarele a fost în sfârșit cald, temperat de o adiere plăcută rece care venea dinspre est.

Barathol a privit cum privirea scanată a lui Cutter o găsea pe Scillara, care stătea cu spatele la un bolovan, iar Daru tresări ușor la clipirea ei de salut și la sărutul aruncat.

Chaur înconjura tabăra ca un câine emoționat – vuietul fluviului era acum mult mai puternic, purtat de vânt și nu și-a putut stăpâni nerăbdarea de a descoperi sursa acelui sunet.

Cutter și-a atras atenția de la Scillara și l-a privit o vreme pe Chaur. 'Ce-i cu el?'

— Marea, spuse Barathol. „Nu a văzut-o niciodată. Probabil că nici nu știe ce este. Mai este niște ceai, Cutter, iar pachetele alea din fața Scillarei sunt micul dejun.

— E târziu, spuse el ridicându-se. — Ar fi trebuit să mă trezești. Apoi s-a oprit. 'Marea? Beru fend, suntem atât de aproape?

'Nu simți mirosul? Asculta?'

Cutter zâmbi brusc – și era un zâmbet adevărat – primul pe care Barathol îl văzuse pe tânăr.

— A văzut cineva luna aseară? întrebă Scillara. „A fost pete.

Ciudat, de parcă ar fi fost făcute găuri prin el.

— Unele dintre acele găuri, observă Barathol, par să devină mai mari.

Ea se uită peste, dând din cap. — Bine, așa credeam și eu, dar nu puteam fi sigur. Ce crezi că înseamnă?

Barathol a ridicat din umeri. „Se spune că luna este un alt tărâm, ca al nostru, cu oameni la suprafața ei. Uneori lucrurile cad din cerul nostru. Stânci.

Bile de foc. S-a spus că căderea Dumnezeului schilodat este așa.

Munți întregi care se prăbușesc, distrugând cea mai mare parte a unui continent și umplând jumătate din cer cu fum și cenușă. Aruncă o privire spre Scillara, apoi spre Cutter. — Mă gândeam, poate, că ceva a lovit luna în același mod.

— Ca un zeu doborât?

'Da, asa.'

— Deci, ce sunt acele pete întunecate?

'Nu știu. Ar putea fi fum și cenușă. Ar putea fi bucăți de lume care s-au desprins.

'Devenind mai mare...'

'Da.' Barathol ridică din nou din umeri. — Fumul și cenușa se răspândesc. Este logic, atunci, nu-i așa?

Cutter își rupea repede postul. „Îmi pare rău că vă fac să așteptați pe toți. Ar trebui să mergem. Vreau să văd ce este în acel sat abandonat.

„Orice lucru potrivit pentru mare este tot ce avem nevoie”, a spus Barathol.

— Asta sper că vom găsi. Cutter îşi dădu firimiturile din mâini, aruncă o ultimă smochină uscată în gură, apoi se ridică. — Sunt gata, spuse el în jur de o gură.

Bine, Scillara, ai făcut bine.

****

Pe strada din spate a satului de pescari erau oase albite de soare și roase de câine. Ușile către reședințe aflate la

vedere, hanul și clădirea consilierului Malazan erau toate deschise, nisip fin îngrămădit în căile de intrare. Pe ambele părți ale debarcaderului de piatră se aflau ambarcațiuni de pescuit pe jumătate scufundate, frânghiile care le țineau repede întinse până la desfășurare, în timp ce în golful puțin adânc de dincolo, două caracole ceva mai mari așteptau ancorate lângă stâlpii de acostare.

Chaur încă stătea în locul unde venise pentru prima dată, văzând marea și valurile ei ondulate, cu margini albe. Zâmbetul lui era neschimbat, dar lacrimile curgeau nestăpânite și neclintite din ochi și părea că încerca să cânte, fără să deschidă gura: au apărut sunete ciudate de mâhâit. Ceea ce i se scursese din nas era acum acoperit cu nisip suflat de vânt.

Scillara rătăci prin sat, căutând orice s-ar putea dovedi util în călătoria pe care o plănuiau acum. Funie, cosuri, butoaie, produse alimentare uscate, plase, gafe, sare pentru depozitarea pestelui – orice.

În cea mai mare parte, ceea ce a găsit au fost rămășițele sătenilor – toți îngrijorați de câini. Două clădiri de depozitare ghemuite flancau aleea care se îndrepta spre interior dinspre debarcader, iar ambele erau încuiate. Cu ajutorul lui Barathol, ambele clădiri au fost sparte și în aceste structuri au găsit mai multe provizii decât ar putea folosi vreodată.

Cutter a înotat să examineze caracolele, întorcându-se după un timp pentru a raporta că ambele rămăseseră sănătoase și că niciuna nu era în mod special mai aptă de navigație decât cealaltă. Cu lungimea și grindul potrivite, ambarcațiunile erau ca niște gemeni.

— Făcut de aceleași mâini, spuse Cutter. 'Cred. Ai putea să judeci asta mai bine decât mine, Barathol, dacă ești deloc interesat.

— O să te cred pe cuvânt, Cutter. Deci, putem alege oricare dintre ele, atunci.

'Da. Desigur, poate aparțin comercianților pe care i-am întâlnit.

— Nu, nu sunt jelbani. Care sunt numele lor?'

— Coada lui Dhenrabi este cea din stânga. Celălalt se numește Durerea lui Sanal. Mă întreb cine a fost Sanal?

— Vom lua Grief, spuse Barathol, și înainte de a cere, nu.

Scillara râse.

Cutter a pășit alături de unul dintre sculele mlaștini de lângă debarcader. — Ar trebui să eliberăm pe cauțiune una

dintre acestea, pentru a ne muta proviziile la ea.

Barathol trandafir. — Voi începe să aduc acele provizii din depozit.

Scillara îl privi pe bărbatul uriaș cum urcă pe bulevard, apoi își îndreptă atenția către Daru, care găsise o tărtăcuță de jumătate de tărtăcuță și scotea apă dintr-unul dintre scule. — Vrei să te ajut? ea a intrebat.

'E în regulă. În sfârșit, am ceva de făcut.

— Acum zi și noapte.

Privirea pe care i-a aruncat-o era timida. — Nu am mai gustat niciodată lapte.

Râzând, ea și-a reambalat pipa. 'Da ai. Pur și simplu nu-ți amintești.

'Ah. Presupun că ai dreptate.

— Oricum, ești mult mai blând decât era acea mușcă de sânge cu fața dulce.

— Nu i-ai dat un nume?

'Nu. Lasă asta în seama proaspetelor ei mame să se bată.

— Nici măcar în mintea ta? Adică, în afară de muscă de sânge, lipitori și căpușă de cal.

— Cutter, spuse ea, nu înțelegi. Îi dau un nume adevărat, va trebui să mă întorc și să mă întorc. Atunci va trebui să o iau.

'Oh. Îmi pare rău, Scillara. Ai dreptate. Nu înțeleg multe despre nimic.

— Trebuie să ai mai multă încredere în tine.

'Nu.' Făcu o pauză, cu ochii pe mare spre est. — Nu am făcut nimic pentru a face asta... posibil. Uite ce s-a întâmplat când Felisin Younger a avut încredere în mine – să o protejez. Chiar și Heboric – a spus că dau dovadă de conducere, a spus că este bine. Așa că și el a avut încredere în mine.

— Ai naibii de idiot. Am fost prinși în ambuscadă de T'lan Imass. Ce crezi că ai fi putut face?

— Nu știu, și asta e ideea mea.

— Heboric era Destriantul Treach. L-au ucis de parcă n-ar fi fost altceva decât un câine șchiop. I-au tăiat membrele lui Greyfrog de parcă s-ar fi pregătit să gătească un festin. Cutter, oameni ca tine și ca mine, nu putem opri astfel de creaturi. Ne-au tăiat apoi ne-au pășit și atât în ceea ce îi privește. Da, este un lucru greu de luat, pentru oricine. Faptul că suntem nesemnificativi, irelevanți.

Nimic nu se așteaptă de la noi, așa că mai bine să ne cocoșăm și să rămânem departe de vedere, să rămânem

sub observația unor lucruri precum T'lan Imass, lucruri precum zei și zeițe. Tu și cu mine, Cutter și Barathol acolo. Și Chaur. Noi suntem cei care, dacă avem noroc, rămânem în viață suficient pentru a curăța mizeria, a pune lucrurile la loc. Pentru a reafirma lumea normală. Asta facem, când putem – uită-te la tine, tocmai ai înviat o barcă moartă – i-ai dat din nou funcția – uită-te, Cutter, în sfârșit arată așa cum ar trebui și asta e satisfăcător, nu-i așa aceasta?'

— De dragul lui Hood, spuse Cutter, clătinând din cap, Scillara, nu suntem doar termite lucrătoare care curăță un tunel după pasul neglijent al unui zeu. Nu este de ajuns.'

— Nu sugerez că este suficient, spuse ea. „Vă spun că trebuie să începem atunci când reconstruim – să reconstruim satele și să ne reconstruim viețile”.

Barathol se plimbase greoi înainte și înapoi în timpul acestei conversații, iar acum Chaur coborise, timid, mai aproape de apă. Mutul desfăcuse proviziile de la cai, inclusiv cadavrul înfășurat al lui Heboric, iar fiarele – descăuate, cu bucățile îndepărtate – rătăceau acum de-a lungul marginii ierboase dincolo de linia valului, cu cozile tremurând.

Cutter a început să încarce scull.

S-a oprit la un moment dat și a rânjit ironic. — Aprinderea unei țevi este o modalitate bună de a scăpa de la serviciu, nu-i așa?

— Ai spus că nu ai nevoie de ajutor.

— Cu cauțiunea, da.

— Ceea ce nu înțelegi, Cutter, este necesitatea spirituală a recompensei, ca să nu mai vorbim de claritatea care-i vine în minte în timpul unor astfel de mese. Iar neînțelegând, simți în schimb resentimente, care îți acru sângele în inimă și te amărește. Este acea amărăciune care ucide oamenii, știi, îi mănâncă înăuntru.

A studiat-o. — Adică sunt de fapt gelos?

— Bineînțeles că ești, dar pentru că pot empatiza cu tine, mă simt confortabil să nu mă judeci. Spune-mi, poți să spui același lucru pentru tine?

Barathol sosi cu o pereche de butoaie sub brate. — Dă-te jos, femeie. Avem un vânt bun și cu cât suntem mai repede pe drum, cu atât mai bine.

Ea îi salută în timp ce se ridică. — Iată, Cutter, un om care preia conducerea. Privește-l, ascultă și învață.

Daru se uită la ea, uluit.

Ea i-a citit fața: Dar tocmai ai spus...

Așa am făcut, tânărul meu iubit. Suntem creaturi contrare, noi oamenii, dar nu este ceva de care trebuie să ne temem sau chiar să ne tulburăm prea mult.

Și dacă faci o listă cu acei oameni care se închină consecvenței, vei descoperi că sunt unul și toți tirani sau ar fi tirani. Domnind peste mii de oameni, sau asupra unui soț sau a unei soții, sau asupra unui copil înghesuit. Nu te teme niciodată de contradicție, Cutter, este însăși inima diversității.

****

Chaur se ținea de vâsla, în timp ce Cutter și Barathol lucrau cu pânzele. Ziua era strălucitoare, vântul proaspăt, iar caracara călărea umflarea de parcă însuși lemnul ei ar fi fost viu. Din când în când arcul se înclina, ridicând stropii, iar Chaur râdea, sunetul copilăresc, un lucru de pură bucurie.

Scillara se aşeză în mijlocul navei, cu soarele pe faţă cald, nu fierbinte, şi se întinse.

Navigam pe o caracă numită Grief, cu un cadavru la bord. Acest Cutter înseamnă să livreze la locul său final de odihnă. Heboric, știai că poate exista o astfel de loialitate, acolo, în umbra ta?

La un moment dat, Barathol trecu pe lângă ea și, în timp ce Chaur râdea încă o dată, ea văzu un zâmbet răspunzător pe chipul lui bătut și scarificat.

Oh, da, este într-adevăr o muzică binecuvântată. Atât de neașteptat și în inocența sa, atât de necesar...

****

Revenirea anumitor trăsături de muritor, și-a dat seama Onrack the Broken, a reamintit cuiva că viața era departe de a fi perfectă. Nu că și-ar fi făcut multe iluzii în această privință. De fapt, nu se făcea deloc iluzii. Despre orice. Chiar și așa, a trecut ceva timp – într-o stare de fuga – până

când Onrack a recunoscut că ceea ce simțea era... nerăbdare.

Inamicul avea să vină din nou. Aceste caverne aveau să răsuna cu țipete, cu zgomotul armelor, cu vocile ridicate de furie. Iar Onrack avea să stea alături de Trull Sengar și, împreună cu el, va asista, cu furie neputincioasă, la moartea a mai multor copii ai Minalei.

Desigur, copiii era un termen care nu se mai potrivea. Dacă ar fi fost Imass, ar fi supraviețuit calvarului trecerii la vârsta adultă până acum. Aveau să-și ia prieteni, să conducă grupuri de vânătoare și să-și unească vocile cântecelor nocturne ale clanului, când întunericul se va întoarce pentru a le aminti tuturor că moartea aștepta, acolo, la sfârșitul căii vieții.

Întinderea cu îndrăgostiții aparținea și nopții și asta avea sens, pentru că în mijlocul întunericului adevărat s-a născut primul foc al vieții, treaz pâlpâind pentru a alunga absența neschimbătoare a luminii.

A sta cu un iubit însemna să sărbătorești crearea focului. De la aceasta în trup până în lumea de dincolo.

Aici, în prăpastie, noaptea domnea veşnică şi nu era foc în suflet, nici căldură de dragoste. Era doar promisiunea morții.

Iar Onrack era nerăbdător cu asta. Nu exista glorie în așteptarea uitării. Nu, într-o existență legată de sens și scop adevărat, uitarea ar trebui să sosească vreodată neașteptat, neașteptat și nevăzut. Într-o clipă, cursa completă, în următoarea, a dispărut.

În calitate de T'lan Imass din Logros, Onrack cunoștea costurile teribile suportate în războaiele de uzură. Duhul epuizat dincolo de rațiune, fără mântuire așteptându-l, doar mai mult de la fel. Rudele căzute la marginea drumului, zdrobiți și nemișcați, cu ochii ațintiți spre o priveliște înclinată – o scenă de urmărit pentru eternitate, minutele de schimbare măsoară secolele de indiferență. O creatură timidă care se zboară, verdele exuberant al unei plante care se ridică de pe pământ după o ploaie, păsările ciugulind semințele, insectele construind imperii...

Trull Sengar veni lângă el, unde stătea Onrack păzind punctul de sufocare. — Monok Ochem spune că prezența lui Edur s-a... contractat, departe de noi. Pentru acum. De parcă ceva i-ar fi făcut pe rudele mele să se retragă. Simt, prietene, că ni s-a acordat o amânare – una care nu este binevenită. Nu știu cât mai pot lupta.

— Când nu vei mai putea lupta în adevăr, Trull Sengar, eșecul va înceta să mai conteze.

„Nu credeam că o vor sfida, știi, dar acum, văd că are sens. Ea se aștepta ca ei să abandoneze asta, lăsând mâna rămasă aici la soarta lor. Soarta noastră, vreau să spun. El a ridicat din umeri.

— Panek nu a fost surprins.

— Ceilalţi copii se uită la el, spuse Onrack. — Nu l-ar abandona. Nici mamele lor.

„Și, rămânând, ne vor rupe inimile tuturor”.

'Da.'

Tiste Edur se uită peste. — Ai ajuns să regreti trezirea emoțiilor în tine, Onrack?

— Această trezire servește să-mi amintească, Trull Sengar.

'Din ce?'

„De ce sunt numit „The Broken”.

— La fel de zdrobiți ca noi ceilalți.

— Nu Monok Ochem, nici Ibra Gholan.

— Nu, nu ei.

„Trull Sengar, când vin atacatorii, aș vrea să știi – intenționez să părăsesc partea ta”.

'Într-adevar?'

'Da. Intenționez să-i provoc pe liderul lor. Să-l omoare sau să fie distrus în încercare. Poate că, dacă pot plăti un cost cu adevărat înspăimântător, ei își vor reconsidera alianța cu Dumnezeul Infirm. Cel puțin, s-ar putea să se retragă și să nu se întoarcă pentru o lungă perioadă de timp.

'Am înțeles.' Trull zâmbi apoi în întuneric. — Îmi va lipsi prezența ta lângă mine în ultimele momente, prietene.

— Dacă reuşesc în ceea ce intenţionez, Trull Sengar, mă voi întoarce lângă tine.

— Atunci ar fi bine să-l ucizi repede pe acel lider.

— Aceasta este intenţia mea.

— Onrack, aud ceva nou în vocea ta.

'Da.'

'Ce înseamnă?'

— Înseamnă, Trull Sengar, că Onrack cel Frânt, descoperind nerăbdarea, a descoperit altceva.

'Ce?'

„Asta: am terminat cu apărarea indefendabilului. Am terminat să asist la căderea prietenilor. În bătălia care va urma, vei vedea în mine ceva groaznic. Ceva pe care nici

Ibra Gholan, nici Monok Ochem nu pot realiza. Trull Sengar, vei vedea un T'lan Imass, trezit la mânie.

****

Banaschar deschise ușa, clătină o clipă, sprijinindu-se cu o mână de toc, apoi se clătină în camera lui decrepită. Mirosul grozav de sudoare și așternut necurat, mâncare veche lăsată pe măsuța de sub fereastra cu gratii. Făcu o pauză, gândindu-se dacă să aprindă sau nu felinarul – dar uleiul era scăzut și uitase să cumpere mai mult. Și-a frecat perii de pe bărbie, mai energic decât în mod normal, deoarece părea că fața i-a amorțit.

Un scârțâit de pe scaun, lângă peretele din partea opusă, la șase pași distanță.

Banaschar a înghețat pe loc, căutând să străpungă întunericul. 'Cine e acolo?' el a cerut.

— Sunt puţine lucruri pe lumea asta, spuse figura aşezată pe scaun, mai jalnice decât un Demidrek odinioară căzut într-o asemenea paragină, Banaschar. Poticnindu-te beat în această căgăună plină de dăunători în fiecare noapte – de ce ești aici?

Banaschar făcu un pas în dreapta lui și se lăsă greu pe pătuț. „Nu știu cine ești”, a spus el, „deci nu văd niciun motiv să-ți răspund”.

Un oftat, apoi: „Trimiteți, unul după altul pentru o vreme acolo, mesaje criptice. Rogând, cu disperare tot mai mare, să se întâlnească cu Înaltul Mag Imperial.

— Atunci trebuie să-ți dai seama, spuse Banaschar, luptându-se să-și forțeze sobrietatea în gânduri – teroarea a ajutat – că chestiunea îi privește doar pe adepții lui D’rek...

— O descriere care nu se mai potrivește nici ție, nici Tayschrenn.

„Sunt lucruri”, a spus Banaschar, „care nu pot fi lăsate în urmă.

Tayschrenn știe asta, la fel de mult ca și eu...

— De fapt, Înaltul Mag Imperial nu știe nimic. O pauză, însoțind un gest pe care Banaschar l-a interpretat ca fiind bărbatul care își studia unghiile și ceva în tonul lui s-a schimbat. — Nu încă, adică.

Poate deloc. Vezi tu, Banaschar, decizia este a mea.

'Cine eşti tu?'

— Încă nu ești pregătit să știi asta.

— De ce îmi interceptezi misivele către Tayschrenn?

— Ei bine, ca să fiu precis, nu am spus așa ceva.

Banaschar se încruntă. — Tocmai ai spus că decizia este a ta.

'Da am făcut. Decizia se concentrează asupra faptului dacă rămân inactiv în această chestiune, așa cum am fost până acum, sau – având un motiv suficient – aleg să intervin.

— Atunci cine îmi blochează eforturile?

— Trebuie să înțelegi, Banaschar, Tayschrenn este Magul Imperial în primul rând. Orice altceva a fost cândva este acum irelevant...

— Nu, nu este. Nu ținem cont de ceea ce am descoperit...

'Spune-mi.'

'Nu.'

— Mai bine, Banaschar, convinge-mă.

— Nu pot, răspunse el, cu mâinile strângând așternutul murdar de ambele părți.

— O chestiune imperială?

'Nu.'

— Ei bine, acesta este un început. Așadar, așa cum ai spus, subiectul se referă la adepții odată ai lui D'rek. Un subiect, se presupune, legat de succesiunea morților misterioase în cadrul cultului Viermelui.

Serie? Mai degrabă un sacrificare, da? Spune-mi, a mai rămas cineva?

Cineva?

Banaschar nu spuse nimic.

— Cu excepția, desigur, a adăugat străinul, acei puțini care, la un moment dat în trecut și din orice motiv, s-au îndepărtat de cult.

Din închinare.'

— Știi prea multe despre asta, spuse Banaschar. Nu ar fi trebuit să rămână niciodată în această cameră. Ar fi trebuit să găsească diferite căsuțe în fiecare noapte. Nu crezuse că va mai fi cineva, cineva care să-și amintească de el. La urma urmei, cei care ar fi putut să fi fost acum toți morți. Și știu de ce. Doamne mai jos, cât mi-aș fi dorit să nu fi făcut.

— Tayschrenn, spuse bărbatul după o clipă, este izolat.

Amănunțit și cel mai eficient. În calitatea mea profesională, recunosc, de fapt, o admirație considerabilă.

Din păcate, în aceeași calitate, mă confrunt și eu cu o alarmă considerabilă.

— Ești o Gheară.

— Foarte bine – măcar o oarecare inteligență trece prin ceața aceea beată, Banaschar. Da, mă numesc Pearl.

'Cum m-ai găsit?'

— Asta face diferența?

— Da. Pentru mine, da, Pearl.

Încă un oftat și o mișcare a unei mâini. — Oh, m-am plictisit. Am urmărit pe cineva, care, s-a dovedit, ți-a ținut evidența – cu cine ai vorbit, unde ai fost, știi, lucrurile obișnuite necesare.

'Necesar? Pentru ce?'

— De ce, pregătitoare, îmi imaginez, pentru asasinare, când stăpânul ucigașului consideră că este oportun.

Banaschar tremura brusc, transpirația rece și umedă sub haine. — Nu există nimic politic, şopti el, nimic care să aibă vreo legătură cu imperiul. Nu este nici un motiv-'

— Oh, dar tu ai făcut-o așa, Banaschar. ai uitat? Tayschrenn este izolat. Cauți să spargi asta, să-l trezești pe Înaltul Mag Imperial...

— De ce permite asta? întrebă Banaschar. „Nu e un prost...”

Un râs blând. — O, nu, Tayschrenn nu este un prost. Și în asta, s-ar putea să ai răspunsul tău.

Banaschar clipi în întuneric. — Trebuie să mă întâlnesc cu el, Pearl.

— Încă nu m-ai convins.

O tăcere lungă, în care Banaschar a închis ochii, apoi și-a pus mâinile peste ei, de parcă asta ar ajunge la un fel de izolvare. Dar numai cuvintele ar putea face asta. Cuvinte, rostite acum, către acest om. Oh, cum voia să creadă că ar fi... suficient. O Gheară, care ar fi aliatul meu.

De ce? Pentru că Gheara are... rivali. O nouă organizație care a considerat oportun să ridice ziduri impenetrabile în jurul Înaltului Mag Imperial. Ce dezvăluie asta despre acea nouă organizație? Ei îl văd pe Tayschrenn ca pe un dușman, sau l-ar exclude astfel încât să-și facă inacțiunea dezirabilă, chiar și pentru el însuși. Ei știu că știe și așteaptă să vadă dacă în sfârșit obiectează. Dar el nu a făcut încă acest lucru, făcându-i să creadă că s-ar putea să nu - în timpul a ceea ce va urma. Abyss, ia-mă, cu ce avem de-a face aici?

Banaschar a vorbit din spatele mâinilor sale. — Te-aș întreba ceva, Pearl.

'Foarte bine.'
— Luați în considerare cele mai grozave scheme, spuse el. — Luați în considerare timpul măsurat în milenii. Luați în considerare chipurile îmbătrânite ale zeilor, zeițelor, credințelor și civilizațiilor...
'Continua. Ce ai întreba?
Totuși a ezitat. Apoi și-a coborât încet mâinile și s-a uitat peste față, la acea față cenușie, fantomatică, din fața lui. „Care este crima mai mare, Pearl, un zeu care își trădează adepții sau adepții săi care își trădează zeul? Adepți care apoi aleg să comită atrocități în numele acelui zeu. Care, Pearl? Spune-mi te rog.'
Gheara a tăcut pentru o duzină de bătăi ale inimii, apoi a ridicat din umeri. — Îl întrebi pe un om fără credinţă, Banaschar.
— Cine mai bine să judece?
— Zeii își trădează adepții tot timpul, din câte îmi dau seama. Fiecare rugăciune fără răspuns, fiecare cerere nesatisfăcută pentru mântuire. Aș putea adăuga chiar lucrurile care definesc credința.
'Eșec, tăcere și indiferență? Acestea sunt definițiile credinței, Pearl?
— După cum am spus, nu sunt omul pentru această discuție.
— Dar sunt acele lucruri o adevărată trădare?
— Asta depinde, presupun. Cu privire la dacă zeul adorat este, în virtutea faptului că este venerat, la rândul său datorat închinătorului. Dacă acel zeu nu este – dacă nu există un pact moral – atunci răspunsul tău este „nu", nu este o trădare".
„Cui – pentru cine – îi acționează un zeu?" întrebă Banaschar.
„Dacă continuăm cu afirmația menționată mai sus, zeul acționează și răspunde numai pentru el sau ea."
— La urma urmei, spuse Banaschar, cu vocea zguduită în timp ce se apleca, cine suntem noi să judecăm?
'Cum spui.'
'Da.'
„Dacă", a spus Pearl, „pe de altă parte, există un pact moral între zeu și adorator, atunci fiecare negare reprezintă o trădare..."
„Presupunând că ceea ce i se cere acelui zeu este în sine legat de o anumită moralitate".
'Adevărat. Un soț care se roagă ca soția lui să moară într-un accident teribil, astfel încât să se poată căsători cu

amanta, de exemplu, nu este ceva la care un zeu care se respectă ar accepta sau la care ar putea ajuta.

Banaschar a auzit batjocura din vocea bărbatului, dar a ales să o ignore. — Și dacă soția este un tiran care își bate copiii?

„Atunci un zeu cu adevărat drept ar acţiona fără a fi nevoie de rugăciune”.

„Însemnând că rugăciunea în sine, exprimată de acel soț, este, de asemenea, implicit rea, indiferent de motivul lui?”

— Ei bine, Banaschar, în scenariul meu, motivul lui este suspectat de prezența amantei.

— Și dacă amanta aia ar fi o mamă vitregă cea mai iubitoare și adorabilă?

mârâi Pearl, tăind cu o mână. — Ajunge de asta, la naiba, te poți băga în această dilemă morală tot ce vrei. Nu văd relevanța... Vocea i se stinge.

Inima i s-a înăbușit într-un pat de cenuşă, Banaschar a așteptat, dorind să nu plângă cu glas tare, să nu strige.

„S-au rugat, dar nu au cerut, nici nu au implorat, nici nu au implorat”, a spus Pearl. '

Rugăciunile lor erau o cerere. Trădarea... a fost a lor, nu-i așa?

Gheara se aşeză înainte. — Banaschar. Vrei să-mi spui că D'rek i-a ucis pe toți? Întreaga ei preoție? Au trădat-o! In ce fel? Ce au cerut?

— Există război, spuse el cu o voce plictisitoare.

'Da. Război între zei, da – zei de jos – acei închinători au ales partea greșită!

— I-a auzit, spuse Banaschar, forțând cuvintele să iasă. — I-a auzit alegând. Dumnezeul infirm. Iar puterea pe care o cereau era puterea sângelui. Ei bine, a decis ea, dacă ar fi atât de poftit de sânge... le-ar da tot ce și-ar fi dorit. Vocea i se coborî într-o șoaptă. — Tot ce au vrut.

— Banaschar... stai puţin... de ce ar alege adepţii lui D'rek sângele, puterea sângelui? Acesta este un mod de bătrâni. Ceea ce spui nu are sens.

— Cultul viermelui este străvechi, Pearl. Nici măcar noi nu putem stabili cât de vechi. Se menționează o zeiță, Matrona Decăderii, Stăpâna Viermilor – o jumătate de duzină de titluri – în Nebunia lui Gothos – în fragmentele deținute de templu. Sau cel puțin, o dată în posesia templului – acele suluri au dispărut...

'Când?'

Banaschar reuși să zâmbească amar. — In noaptea zborului lui Tayschrenn din Marele Templu din Kartool. El le are. Trebuie să le aibă. nu vezi? Ceva este greșit! Cu toate astea! Cunoștințele pe care le dețin și cunoștințele pe care Tayschrenn trebuie să le posede – cu accesul său la Nebunia lui Gothos – trebuie să vorbim, trebuie să dăm un sens la ceea ce s-a întâmplat și ce înseamnă. Acest lucru depășește Imperium – totuși acest război între zei – spune-mi, al cui sânge crezi că va fi vărsat? Ce sa întâmplat în cultul lui D'rek, acesta este doar începutul!

— Zeii ne vor trăda? întrebă Pearl, lăsându-se pe spate. „Noi... muritorii.

Indiferent dacă ne închinăm sau nu, sângele muritor este cel care va uda pământul.' Făcu o pauză, apoi spuse: „Poate că, dacă ai ocazia, vei reuși să-l convingi pe Tayschrenn. Dar ce se întâmplă cu celelalte preoții – crezi cu adevărat că le poți convinge – și ce le vei spune? Vei pleda pentru un fel de reformă, Banaschar? O revoluție între credincioși? Vor râde în fața ta.

Banaschar își întoarse privirea. — În fața mea, poate. Dar... Tayschrenn...

Bărbatul din faţa lui nu spuse nimic o vreme. O grăunțuire umplea întunericul – venea zorile și, odată cu ea, un fior plictisitor. În cele din urmă, Pearl se ridică, mișcarea fluidă și tăcută. — Aceasta este o chestiune pentru împărăteasa...

'A ei? Nu fi prost...

— Ai grijă, a avertizat Gheara cu o voce blândă.

se gândi repede Banaschar, disperat. „Ea intră în joc doar în ceea ce privește eliberarea lui Tayschrenn din poziția sa de Înalt Mag, pentru a-l elibera să acționeze. Și, în plus, dacă zvonurile sunt adevărate despre Stăpâna Cenușie care urmărește șapte orașe, atunci este clar că războiul panteonic a început deja în nenumăratele sale manipulări ale tărâmului muritorilor. Ar fi înțelept să țină seama de această amenințare.

— Banaschar, spuse Pearl, zvonurile nici măcar nu se apropie de adevăr. Sute de mii au murit. Poate milioane.

Milioane? — Voi vorbi cu împărăteasa, repetă Pearl.

'Cand pleci?' întrebă Banaschar. Și cum rămâne cu cei care îl izolează pe Tayschrenn? Dar cei care se gândesc să mă omoare? — Nu va fi nevoie de asta, spuse Gheara, mergând spre uşă.

— Ea vine aici.

'Aici? Când?'

'Curând.'
De ce? Dar nu a rostit această întrebare, pentru că bărbatul plecase.

****

Spunând că are nevoie de exercițiu, Iskaral Pust stătea în vârful catârului său, chinuindu-se să-l ghideze în cercuri pe puntea mijlocie. După cum arăta, el muncea mult mai mult decât fiara ciudată, deoarece era mângâiată într-un pas la fiecare cincizeci de bătăi de inimă sau cam asa ceva.
Cu ochii roșii și bolnăvicios, Mappo stătea cu spatele la peretele cabinei. În fiecare noapte, în visele sale, plângea și se trezea și descoperi că ceea ce îi năpădi visele trecuse prin bariera somnului și stătea întins sub blănuri, tremurând de ceva ca de febră. O boală în adevăr, născută din frică, vinovăție și rușine. Prea multe eșecuri, prea multe judecăți proaste; se poticnise, orb, de atâta vreme.
Din prietenie, își trădase singurul prieten.
Voi repara toate astea. Așa că jur, înaintea tuturor spiritelor Trell.
Stând la proa, femeia pe nume Spite abia era vizibilă în ceata mărunțioasă, maro-noroioasă, care o cuprinse. Nici unul dintre bhok' arala, care se zbârneau prin tachelaj sau înainte și înapoi pe punți, nu s-ar apropia de ea.
Era în conversație. Așa susținuse Iskaral Pust. Cu un spirit care nu-i aparținea. Nu aici, în mare, și acea ceață agitată, ca praful care se învârte printre ierburi galbene – chiar și pentru ochii plictisiți ai lui Mappo, vădit deplasați.
Un intrus, dar al puterii, iar acea putere părea să fie în creștere.
„Mael”, spusese Iskaral Pust cu un râs maniacal, „se rezistă și își însânge nasul. Îi simți furia, Trell? Indignarea lui scuipat? Hee. Hee Hee. Dar ea nu se teme de el, oh, nu, nu se teme de nimeni!'
Mappo habar nu avea cine era acea „ea” și nu avea energia să o întrebe.
La început, crezuse că Marele Preot se referea la Spite, dar nu, deveni din ce în ce mai evident că puterea care se manifesta asupra prova navei nu semăna deloc cu a lui Spite. Fără miros draconean, fără brutalitate rece. Nu,

suspinele vântului care ajungeau la Trell erau calde, uscate, miroseau a pajiști.

Conversația începuse în zori, iar acum soarele era direct deasupra capului. Se părea că sunt multe de discutat... despre ceva.

Mappo a văzut doi păianjeni trecând pe lângă picioarele lui mocasin. Nenorocită de vrăjitoare, nu cred că păcăli pe nimeni.

A existat vreo legătură? Aici, pe această navă fără nume, doi șamani din Dal Hon, un tărâm de ierburi galbene, salcâmi, turme uriașe și pisici mari – savana – și acum, acest... vizitator, traversând mările străine.

— Revoltat, da, spusese Iskaral Pust. — Totuși, îi simți reticența? O, se zbate, dar știe și el că ea, care alege să fie într-un loc și nu în mulți, este mai mult decât potrivirea lui. Îndrăznește să se concentreze? Nici măcar nu vrea acest război stupid, hah! Dar o, tocmai acea ambivalență îi eliberează pe adepții săi să facă ce vor!

Un strigăt mârâit când Marele Preot al Umbrei cădea din spatele catârului. Animalul a hrănit, dansând și întorcându-se pentru a se uita în jos la bătrânul care se bate. Gâia din nou și în acel sunet Mappo își imagina că aude râsete.

Iskaral Pust încetă să se miște, apoi își ridică capul. — A plecat.

Vântul care îi împingea constant și aspru, mereu pe curs, a devenit neîncetat.

Mappo o văzu pe Spite coborând treptele castelului, părând obosită și oarecum consternată. 'Bine?' întrebă Iskaral.

Privirea lui Spite coborî pentru a-l privi pe Marele Preot unde zăcea pe punte. — Trebuie să ne părăsească pentru o vreme. Am căutat să o descurajez și, din păcate, am eșuat. Acest lucru ne pune... în pericol.

'De la ce?' întrebă Mappo.

Ea aruncă o privire spre el. — De ce, capriciile lumii naturale, Trell. Ceea ce, uneori, se poate dovedi alarmant și cel mai întâmplător. Atenția ei s-a întors la Iskaral Pust. — Marele Preot, te rog, afirmă un anumit control asupra bhok'arala ta. Ei continuă să desfășoare noduri care ar trebui să rămână rapide, ca să nu mai vorbim că vă lasă acele ofrande inestetice peste tot sub picioare.

— Să afirmi ceva control? întrebă Iskaral, ridicându-se cu o privire uluită pe față. — Dar ei sunt echipajul acestei nave!

— Nu fi idiot, spuse Spite. — Această navă este echipată de fantome.

Tiste Andii fantome, mai exact. Adevărat, era amuzant să gândești altfel, dar acum micuții tăi adoratori cu creier mic devin supărați.

„Supărător? Habar n-ai, Spite! Hah! Și-a înclinat capul. — Da, las-o să se gândească la asta o vreme. Acea micuță încruntare care îi încrețește sprânceana este atât de drăguță. Mai mult decât atât, recunoaște-o, inspiră pofta – oh, da, nu sunt atât de zgârcit pe cât cred ei fără îndoială și, gândindu-mă așa, aproape că mă convinge! În plus, ea mă vrea. Pot spune. La urma urmei, am avut o soție, nu-i așa? Nu ca Mappo acolo, cu trăsăturile sale bestiale, fără îndoială, înfloritoare, nu, nu are pe nimeni! Într-adevăr, nu am experiență? Nu sunt capabil de o subtilitate delicioasă, ademenitoare? Nu sunt favorizat de zeul meu idiot, care calculează greșit la nesfârșit?

Scuturând din cap, Spite trecu pe lângă el și se opri în fața lui Mappo. '

Aș putea să te conving, Trell, de necesitatea răbdării și a credinței. Am dat peste un aliat extraordinar.

Aliați. Te eșuează vreodată până la urmă. Motivele se ciocnesc, urmează violența dezbinătoare, iar prietenul îl trădează pe prieten.

— Îți vei devora propriul suflet, Mappo Runt?

— Nu te înțeleg, spuse el. — De ce te implici în scopul meu, în căutarea mea?

— Pentru că, a spus ea, știu unde va duce.

— Viitorul se dezvăluie înaintea ta, nu-i așa?

„Niciodată clar, niciodată complet. Dar pot simți foarte bine convergența din față – va fi vastă, Mappo, mai groaznică decât tărâmul acesta sau orice alt tărâm pe care l-a văzut vreodată. Căderea zeului schilod, furia lui Kallor, rănirea de dimineață, înlănțuirea – toate vor fi micșorate de ceea ce urmează. Și vei fi acolo, pentru că faci parte din acea convergență. La fel și Icarium. Așa cum mă voi întâlni față în față cu sora mea rea la sfârșit, o întâlnire de la care doar unul dintre noi va pleca când totul se va termina între noi.

Mappo se uită la ea. „Voi,” șopti el, „o să-l opresc? La sfarsit? Sau este el sfârşitul – a tuturor?

'Nu stiu. Poate că posibilitățile, Mappo Runt, depind în întregime de cât de pregătit ești în acel moment, de disponibilitatea ta, de credința ta, dacă vrei.

Oftă încet, închise ochii, apoi dădu din cap. 'Am înțeles.'

Și, nevăzând, el nu a asistat la tresărirea ei și el însuși nu era conștient de patosul care umplea tonul acelei recunoașteri.

Când s-a uitat din nou la ea, nu a văzut decât o expresie calmă, răbdătoare. Miros, măsurare. Mappo dădu din cap. 'Cum spui. O să... încerc.

— Nu m-aș aștepta la mai puțin, Trell.

'Liniște!' șuieră Iskaral Pust, încă întins pe punte, dar acum pe burtă. Adulmeca aerul. — O mirosi? Fac. O miros! Pe nava asta! Vaca aceea cu noduri de uger! Unde este ea!?'

Catârul a gâjit încă o dată.

****

Taralack Veed se ghemui înaintea lui Icarium. Jhag era mai palid decât îl văzuse vreodată, consecința zilei după zi în această cală, dându-i pielii o tentă verde macabră. Sâsâitul blând al lamei de fier împotriva pietrei de ascuțit a fost singurul sunet între ei pentru o clipă, apoi Gral și-a dres glasul și a spus: — Cel puțin o săptămână distanță – acești Edur își iau timpul. Ca și tine, Icarium, și-au început deja pregătirile.

— De ce forțează un inamic asupra mea, Taralack Veed?

Întrebarea era atât de lipsită de viață, încât pentru o clipă Graalul se întrebă dacă nu cumva fusese retorică. Oftă, întinzându-se pentru a se asigura că părul lui era așa cum ar trebui să fie – vânturile în sus erau înverșunate – apoi spuse: „Prietene, trebuie să li se arate amploarea... priceperea ta marțială. Inamicul cu care s-au ciocnit – de câteva ori, aparent – s-a dovedit atât rezistent, cât și feroce. Edur au pierdut războinici.

Icarium a continuat să lucreze cu tăișul unic, crestat al sabiei. Apoi făcu o pauză, cu ochii ațintiți asupra arma din mâini. „Simt”, a spus el, „simt... ei fac o greșeală. Această noțiune... de a mă testa – dacă ceea ce mi-ați spus este adevărat. Poveștile acelea despre mânia mea... dezlănțuite. A scuturat din cap. — Cu cine sunt cei cu care mă voi confrunta, știi?

Taralack Veed ridică din umeri. „Nu, știu foarte puține – ei nu au încredere în mine și de ce ar trebui? Nu sunt un aliat – într-adevăr, nu suntem aliați…

— Și totuși vom lupta în curând pentru ei. Nu vezi contradicțiile, Taralack Veed?

— Nu există nicio parte bună în bătălia care urmează, prietene. Se luptă între ele la nesfârșit, căci ambelor părți le lipsește capacitatea sau voința de a face orice altceva. Amândoi sunt însetați după sângele dușmanilor lor. Tu și cu mine, am văzut toate acestea înainte, modul în care două forțe opuse – oricât de disparate ar fi originile lor, oricât de neprihănit începe conflictul – ajung să devină practic identice una cu cealaltă. Brutalitatea se potrivește cu brutalitatea, prostia se potrivește cu prostia. Ai vrea să-l întreb pe Tiste Edur? Despre dușmanii lor teribili și răi? Care este scopul? Aceasta, prietene, este o chestiune de ucidere. Asta și nimic mai mult, acum. Vezi asta?

— E o chestiune de ucidere, repetă Icarium, cuvintele lui o șoaptă. După o clipă, a reluat șlefuirea tăișului sabiei.

— Și o astfel de chestiune, spuse Taralack Veed, îți aparține.

'Mie.'

— Trebuie să le arăţi asta. Prin încheierea bătăliei. Cu totul.

— Încheind. Toate crimele. Terminând-o, pentru totdeauna.

'Da prietenul meu. Este scopul tău.

„Cu sabia mea, pot oferi pacea”.

— O, da, Icarium, poți și vei face. Mappo Runt, ai fost un prost.

Cum ai putea să fi folosit acest Jhag. Pentru binele tuturor. La urma urmei, Icarium este sabia. Forjat pentru a fi folosit, așa cum sunt toate armele.

Arma, deci, care promite pace. De ce, prostule Trell, ai fugit vreodată de asta?

****

La nord de Peninsula Olphara, vânturile s-au împrospătat, umplând pânzele, iar corăbiile păreau să urce ca dhenrabii migratori peste albastrul de miezul nopții al

mărilor. In ciuda pescarii ei mici, Silanda s-a străduit să țină pasul cu dromonii și cu transporturile enorme.

Aproape la fel de plictisit ca și ceilalți pușcași marini, Bottle se plimba în sus și în jos pe punte, încercând să ignore cearta lor, încercând să pună în cuie acest sentiment de neliniște care creștea în el. Ceva... în acest vânt... ceva...

— Mâncăr de oase, spuse Smiles, îndreptându-și cuțitul spre Koryk. — De asta îmi amintești, cu toate acele oase atârnând de tine. Îmi amintesc de unul care venea prin sat – satul din afara moșiei noastre, vreau să spun. Colectarea de la miezuri de bucătărie. Măcinați toate felurile și lipindu-le în baloane. Cu etichete. Fălci de câine pentru durerile de dinți, șolduri de cai pentru a face bebeluși, cranii de păsări pentru ochi care suferă...

— Oasele penisului pentru fetițe familiare, a spus Koryk.

Încețoșat, cuțitul din mâna lui Smiles s-a inversat și ea a ținut vârful între degetul mare și degetul mare.

— Nici să nu te gândești, spuse Cuttle mârâind.

— În plus, observă Tarr, Koryk nu este singurul care poartă multe oase – respirația lui Hood, zâmbește, tu o porți pe a ta...

— Cu gust, replică ea, ținând în continuare cuțitul de vârf. „Excesul este cel care o face crasă”.

— Cea mai recentă modă de curte în Unta, vrei să spui? întrebă Cuttle, ridicând o sprânceană.

Tarr râse. „Subtil și subestimat, acel modest os deget minuscul, atârnând chiar așa – doamnele au leșinat de invidie”.

În toate acestea, a remarcat Bottle în trecere, Corabb Bhilan Thenu'alas se uita pur și simplu, de la un soldat la altul, în timp ce băteau în joc. Pe chipul bărbatului, neînțelegerea uluită.

Din cabană, voci se ridicau în ceartă. Din nou. Gesler, Balsam, Stormy și Fiddler.

Unul dintre puii lui Y'Ghatan asculta, dar Bottle a acordat puțină atenție, deoarece ciocnirea a fost una veche, deoarece atât Stormy, cât și Balm au căutat să-l convingă pe Fiddler să joace jocuri cu Deck of Dragons.

În plus, ceea ce era important era aici afară, o șoaptă în aer, în această furtună aproape constantă, neîncetată, un miros ascuns în mare parte de stropii sărati...

Făcând o pauză la șina portului, Bottle se uită la acea creastă îndepărtată de pământ dinspre sud. Cețos, ciudat de încețoșat, părea să treacă vizibil, deși la această

distanță o asemenea percepție ar fi trebuit să fie imposibilă. Vântul însuși era maro, de parcă s-ar fi învârtit dintr-un deșert.

Am părăsit șapte orașe. Mulțumesc zeilor. Nu a mai vrut să mai pună piciorul pe acel pământ. Nisipul ei era o patină zdrobită pe sufletul lui, topită de căldură, furtuni și nenumărați oameni ale căror trupuri fuseseră incinerate – rămășițe din ele se aflau acum în el și nu aveau să fie niciodată eliminate complet din carnea lui, plămânii lui. Putea să guste moartea lor, să audă ecoul țipetelor lor.

Shortnose și Flashwit se luptau pe punte, mârâind și mușcând ca o pereche de câini. O ceartă stridentă – Bottle se întrebă ce parte a Nasului Scurt va fi mușcat de data asta – și s-au auzit strigăte și blesteme în timp ce cei doi s-au rostogolit în soldații echipei lui Balm care aruncaseră oase, împrăștiind gipsul. Câteva clipe mai târziu, luptele izbucneau peste tot.

Când Bottle se întoarse, Mayfly îl ridicase pe Lobe și îl văzu pe soldatul nefericit aruncat prin aer – să se izbească de mormanul de capete tăiate.

Țipete, în timp ce lucrurile îngrozitoare se rostogoleau, ochii clipind în lumina bruscă Și lupta se terminase, soldații grăbindu-se să readucă trofeele în grămada lor de sub prelată.

Fiddler ieși din cabină, părând tulburat. Făcu o pauză, cercetând scena, apoi, clătinând din cap, se îndreptă spre locul unde Bottle se sprijinea de balustradă.

— Corabb ar fi trebuit să mă lase în tunel, spuse sergentul, scărpinându-se în barbă. — Cel puțin atunci aș avea puțină liniște.

— Este doar balsam, spuse Bottle, apoi închise gura – dar prea târziu.

— Știam asta, nenorocitul blestemat. Bine, rămâne între tine și mine, dar în schimb vreau să-ți aud gândurile. Dar Balm?

— El este Dal Honese.

— Știu asta, idiotule.

— Ei bine, pielea lui se târăște, cred eu.

— La fel e al meu, Bottle.

Ah, asta explică, atunci. — Acum e cu noi. Din nou, vreau să spun.

'Ea?'

— Știi cine.

— Cel care se joacă cu tine...

— Cel care te-a vindecat și el, sergent.

— Ce legătură are ea cu Balsam?

'Nu sunt sigur. Mai mult ca locul unde locuiesc oamenii lui, cred.

— De ce ne ajută ea?

— Ea este, sergent? Bottle se întoarse să-l studieze pe Fiddler. — Ajutându-ne, vreau să spun. Adevărat, ultima dată... iluzia lui Quick Ben care a alungat flota inamică. Dar ce? Acum avem această furtună în spate și ne conduce spre vest, repede, poate mai repede decât ar trebui să fie posibil – uită-te la coasta aceea – navele noastre de conducere trebuie să fie până acum la sud de Monkan. În acest ritm, vom ajunge la Sepik înainte de căderea nopții. Suntem împinși, iar asta mă face foarte nervos – care-i naibii de graba?

— Poate doar să punem distanță între noi și acei barbari cu pielea cenușie.

'Tiste Edur. Nu sunt barbari, sergent.

Fiddler mormăi. „M-am ciocnit cu Tiste Andii și au folosit magia Bătrânului – Kurald Galain – și nu a fost deloc asemănător cu ceea ce am văzut acum o săptămână.”

— Nu, nu a fost warrens. Era Holds – mai vechi, crud, mult prea aproape de haos.

— Ceea ce a fost, spuse Fiddler, nu are locul războiului.

Bottle a râs. Nu se putea abține. — Vrei să spui că un pic de sacrificare angro este în regulă, sergent? Vă place ce facem pe câmpul de luptă? Urmărind soldații care fug și aruncându-și craniile din spate, nu-i așa?

— N-am spus niciodată că am sens, Bottle, a replicat Fiddler. „Așa îmi spune instinctul meu. Am fost în bătălii în care vrăjitoria a fost dezlănțuită – într-adevăr eliberată – și nu a fost deloc asemănător cu ceea ce făceau acei Edur. Vor să câștige războaie fără să scoată o sabie.

— Și asta face diferența?

„Face victoria necâștigată, asta face.”

— Și împărăteasa își câștigă victorii, sergent?

— Ai grijă, Bottle.

— Ei bine, insistă el, ea stă acolo pe tronul ei, în timp ce noi suntem aici...

— Crezi că lupt pentru ea, Bottle?

'Bine-'

„Dacă asta crezi, nu ai fost învățat nimic la Y”

Ghatan. S-a întors și a plecat cu pași mari.

Bottle s-a uitat după el o clipă, apoi și-a întors atenția către orizontul îndepărtat. Bine, are dreptate. Dar totuși, ceea ce câștigăm este moneda ei și atât.

****

— Pe numele lui Hood, ce cauți aici jos?

„Se ascunde, cum arată? Asta a fost întotdeauna problema ta, Kal, lipsa ta de subtilitate. Mai devreme sau mai târziu, te va pune în necazuri. Este întuneric încă?

'Nu. Ascultă, ce-i cu furtuna asta blestemată de sus? Totul este greșit...

— Tocmai ai observat?

Kalam se încruntă în întuneric. Ei bine, cel puțin îl găsise pe vrăjitor. Înaltul Mag al Paisprezecelea, ascuns între lăzi și butoaie și baloturi. Oh, cât de încurajator este asta? — Adjunctul vrea să vorbească cu tine.

— Bineînţeles că da. Aș face-o și eu dacă aș fi ea. Dar eu nu sunt ea, nu?

Nu, e un mister – ai observat că aproape niciodată nu poartă acea sabie? Acum, îți voi acorda, mă bucur, acum că am fost înlănțuit de această armată blestemată. Îți amintești acele păstrări ale cerului? Suntem în mijlocul a ceva, Kal. Iar Adjunctul știe mai multe decât lasă ea. Mult mai mult. Oarecum. Împărăteasa ne-a chemat. De ce? Ce acum?

— Bolborosi, Quick. Este jenant.'

— Vrei să bolborosi, încearcă asta. Nu ți-a trecut prin cap că l-am pierdut pe acesta?

'Ce?'

„Dryjhna, Apocalipticul, întreaga profeție – nu am înțeles-o, nu am înțeles-o niciodată – și tu și cu mine, Kal, ar fi trebuit, știi. Revolta, ce a realizat? Ce zici de măcel, anarhie, cadavre putrezite peste tot. Și ce a sosit după asta? Ciuma. Apocalipsa, Kalam, nu a fost războiul, ci ciuma. Deci poate am câștigat și poate am pierdut. Amândoi, vezi?

„Dryjhna nu a aparținut niciodată zeului schilod. Nici Poliel...

— Nu contează. A ajuns să-i servească pe amândoi, nu-i așa?

— Nu putem lupta cu toate astea, Quick, spuse Kalam. „Am avut o rebeliune. L-am pus jos. Ce pun la cale acești zei și zeițe blestemati – nu este lupta noastră. Nu lupta

imperiului și asta include și Laseen. Ea nu va vedea toate acestea ca pe un fel de eșec. Tavore a făcut ce trebuia să facă și acum ne întoarcem și apoi vom fi trimiși în altă parte.

Așa sunt lucrurile.'

— Tavore ne-a trimis în Warrenul Imperial, Kal. De ce?'

Asasinul a ridicat din umeri. — Bine, așa cum ai spus, e un mister.

Quick Ben sa deplasat mai departe în spațiul îngust dintre marfă. — Aici, e loc.

După o clipă, Kalam i s-a alăturat. — Ai ceva de mâncare? Băutură?'

'Natural.'

'Bun.'

****

În timp ce observatorii au strigat la vederea lui Sepik, Apsalar și-a îndreptat drumul înainte. Adjunctul, Nil, Keneb și Nether erau deja pe castelul de proa. Soarele, jos la orizont, spre vest, a luminat masa de pământ care se ridica cu două cuie la tribord, cu o strălucire aurie. În față, navele de conducere ale flotei, doi dromoane, se apropiau.

Ajungând la șină, Apsalar a descoperit că acum putea distinge orașul-port ascuns în golful lui semilună. Nu se ridica nici un fum de pe trepte, iar în port însuși, doar o mână de corăbii mergeau la ancoră; cel mai apropiat își pierduse în mod evident ancora de la prora – o zăpadă atârnase ambarcațiunea comercială, înclinând-o într-o parte, astfel încât șina de la tribord era aproape sub apă.

Keneb vorbea: „Văzându-l pe Sepik”, spuse el pe un ton care sugera că se repetă, „ar fi trebuit să fie patru, poate cinci zile”.

Apsalar i-a urmărit pe cei doi droni care pătrundeau în golful orașului. Unul dintre ei era nava amiral a lui Nok.

— Ceva nu este în regulă, spuse Nether.

— Pumnul Keneb, spuse adjunctul încet, oprește pumnii marini.

'Adjunct?'

„Nu vom ajunge la pământ...”

ˆ

In acel moment, Apsalar l-a văzut pe cel mai înalt dromon scăzând brusc, de parcă și-ar fi pierdut în mod inexplicabil progresul – iar echipajul său a alergat ca niște furnici înnebunite, cu pânzele înclinate deasupra capului. O clipă mai târziu, aceeași activitate a lovit nava lui Nok, iar un pavilion de semnalizare a început să se îndrepte în sus.

Dincolo de cele două nave de război, orașul Sepik a explodat în viață.

Pescărușii. Zeci de mii, ridicându-se de pe străzi, din clădiri. În mijlocul lor, zdrențurile negre ale corbilor, vulturi insulare, ridicându-se ca fulgi de cenușă în mijlocul fumului învolburat al pescărușilor albi. Se ridică, se umfla, aruncă o umbră haotică asupra orașului.

Nether a şoptit: — Sunt toţi morţi.

— Tiste Edur au vizitat, spuse Apsalar.

Tavore se îndreptă spre ea. — Slaughter este răspunsul lor la toate?

— Au găsit propriul lor fel, Adjunct, o populație rămășiță. Subiect, puțin mai mult decât sclavi. Nu sunt reticenți în a-și dezlănțui furia, acești Edur.'

— De unde știi asta, Bridgeburner?

Ea a privit femeia. — De unde ai știut, adjunct?

După aceea, Tavore se întoarse.

Keneb rămase uitându-se la cele două femei, una la alta, apoi înapoi.

Apsalar îşi aţinti privirea înapoi spre port, pescăruşii aşezându-se din nou la ospăţ, în timp ce cei doi droni de plumb se îndepărtau de golf, pânzele umplându-se încă o dată. Navele din urma lor imediată au început și ele să-și schimbe cursul.

— Vom căuta aprovizionarea cu Nemil, spuse Adjunctul. Când se întoarse, se opri. — Apsalar, găsește-l pe Quick Ben. Folosește-ți servitorii scheletici dacă trebuie.

— Înaltul Mag se ascunde printre încărcătura de dedesubt, răspunse ea.

Sprâncenele lui Tavore se ridicară. — Atunci, nimic vrăjitor?

'Nu.'

Pe măsură ce zgomotul cizmelor Adjunctului se retrage, Fist Keneb se apropie de Apsalar. — Flota Edur – crezi că ne urmărește și acum, Apsalar?

'Nu. Se duc acasă.

— Și cum ai cunoștințele astea?

Nether a vorbit: — Pentru că un zeu o vizitează, Pumn. El vine să-i rupă inima. Iar si iar.'

Apsalar se simți ca și cum ar fi fost lovită cu pumnul în piept, impactul reverberându-i prin oase, bătaia din interior deodată neregulată, strângându-se în timp ce căldura îi inundă venele. Cu toate acestea, în exterior, ea nu a dezvăluit nimic.

Vocea lui Keneb era încordată de furie. — Era necesar, Nether?

— Nu te deranjează pe sora mea, spuse Nil. „Ea poftește pe cineva...”

'Bastard!'

Tânăra femeie Wickan se repezi. Nil o privi o clipă, apoi se uită la Keneb și Apsalar și ridică din umeri.

O clipă mai târziu a plecat și el.

— Scuzele mele, îi spuse Keneb lui Apsalar. „Nu aș fi invitat niciodată un răspuns atât de crud – dacă aș fi știut ce ar spune Nether...”

— Nu contează, Pumn. Nu trebuie să-ți ceri scuze.

— Chiar și așa, nu voi mai trage din nou.

Ea l-a studiat o clipă.

Părând inconfortabil, a reușit să dă din cap, apoi a plecat.

Insula se afla acum pe tribordul navei, cu aproape cinci cuie de-a lungul. '

El vine să-i rupă inima. Iar si iar.' Oh, ar putea fi atât de puține secrete pe o navă ca aceasta. Și totuși, se părea, Adjunctul sfidează această noțiune.

Nu e de mirare că Quick Ben se ascunde.

****

— Au ucis pe toată lumea, spuse Bottle, tremurând. — O întreagă insulă blestemata de oameni. Și insula Monkan, de asemenea – este în vânt, acum, adevărul.

— Bucură-te pentru vântul ăsta, spuse Koryk. — Am lăsat în urmă acel coșmar repede, al naibii de repede, și asta e bine, nu-i așa?

Cuttle se aşeză mai drept şi se uită la Fiddler. — Sergent, Sepik nu era un principat imperial?

Fiddler dădu din cap.

— Deci, ce au făcut ăştia Tiste Edur, este un act de război, nu-i aşa?

Bottle și ceilalți s-au uitat la sergent, care se încruntă – și mesteca clar cuvintele lui Cuttle. Apoi a spus: „Tehnic, da. Împărăteasa o va vedea așa? Sau chiar pasă? Ne-am primit destui dușmani așa cum este.

— Adjunctul, spuse Tarr, va trebui să raporteze asta chiar și așa. Și faptul că deja ne-am ciocnit o dată cu afurisita aia de flotă a lor.

— Probabil că ne urmărește chiar acum, spuse Cuttle, făcând o strâmbă. — Și o vom conduce direct înapoi în inima imperiului.

— Bine, spuse Tarr. — Atunci îi putem zdrobi pe nenorociţi.

— Asta, mormăi Bottle, sau ne zdrobesc. Ce a făcut Quick Ben, nu a fost real...

— Pentru început, spuse Fiddler.

Bottle nu a spus nimic. Apoi, „Unii aliați fără de care ești mai bine”.

'De ce?' întrebă sergentul.

— Ei bine, continuă Bottle, aliații care nu pot fi deduși, cei cu motive și scopuri care rămân pentru totdeauna în afara înțelegerii noastre – despre asta vorbim aici, sergent. Și credeți-mă, nu vrem un război purtat cu vrăjitoria din Holdurile.

Noi nu.

Ceilalți se uitau la el.

Bottle își întoarse privirea.

— Trage-l în jurul carcasei, spuse Cuttle. — Asta îl va face să tușească totul.

— Tentant, spuse Fiddler, dar avem timp. O grămadă de timp.'

Prostilor. Timpul este ultimul lucru pe care îl avem. Asta încearcă ea să ne spună. Cu acest vânt ciudat, împingând ca un pumn prin tărâmul lui Mael – și nu poate face nimic în privința asta. Ia-o, Mael, lipite!

Timp? Uita. Ea ne duce în inima unei furtuni.

Capitolul douăzeci

Disciplina este cea mai mare armă împotriva celor neprihăniți. Trebuie să măsurăm virtutea propriului răspuns controlat atunci când răspundem la atrocitățile fanaticilor. Și totuși, să nu se pretindă, în propria noastră oratorie de evlavie, că suntem fără propriii noștri fanatici; pentru rasa neprihănită oriunde există tradiția și cel mai adesea atunci când există percepția că tradiția este atacată. Fanaticii pot fi creați la fel de ușor într-un mediu de decădere morală (fie real sau imaginar) ca și într-un mediu de inechitate legitimă sau sub steagul unei cauze comune.

Disciplina se confruntă la fel de mult cu inamicul dinăuntru, cât și cu inamicul dinaintea ta; pentru că, fără o judecată critică, arma pe care o mânuiți – și să nu fim timizi aici – nimic altceva decât crimă.

Și prima sa victimă este probitatea morală a cauzei tale. (Cuvinte către adepți) Sabia Mortală Brukhalian Săbiile Gri Era din ce în ce mai greu, își dădu seama Ganoes Paran, să nu regrete anumite alegeri pe care le făcuse. În timp ce cercetașii au raportat că Deragoth nu-și urmărea armata în timp ce mărșăluia spre nord și est prin ținuturi practic goale, chiar această absență a dus la suspiciune și trepidare. La urma urmei, dacă acele fiare cânțioase nu le urmau, ce făceau ele?

Ganath, vrăjitoarea Jaghut, sugerase mai mult sau mai puțin că decizia lui Paran de a elibera acele fiare a fost o greșeală teribilă. Probabil ar fi trebuit s-o asculte. Era o vanitate să-ți imaginezi că putea manipula la infinit toate forțele pe care le eliberase pentru a-i face față cu T'rolbarahl. Și, poate, a existat o lipsă de încredere în capacitățile ascendenților deja activi în acest tărâm. Deragoții erau primari, dar uneori, ceea ce era primordial sa trezit asaltat de o lume care nu mai permitea libertatea sa neatenuată.

Ei bine, destule. S-a făcut, nu-i așa. Lasă pe altcineva să curețe mizeria pe care am făcut-o, doar pentru o schimbare.

Apoi s-a încruntat. De acord, probabil că aceasta nu este atitudinea potrivită pentru Master of the Deck. Dar nu am cerut titlul, nu?

Paran călărea în compania soldaților, undeva în mijlocul coloanei. Nu-i plăcea noțiunea de anturaj, sau de avangardă. Pumnul Rythe Bude conducea drumul în acest moment, deși acea poziție s-a rotit printre Pumni. În timp ce Paran a rămas acolo unde se afla, doar cu Noto Boil lângă el și, ocazional, cu Hurlochel, care apărea când avea un mesaj de transmis – și erau, din fericire, puțini dintre aceștia.

— Ai fost mai puternic, știi, spuse Noto Boil lângă el, când erai căpitanul cu amabilitate.

— O, taci, spuse Paran.

— O observație, Pumnul Înalt, nu o plângere.

— Fiecare observație a ta este o plângere, vindecatoare.

— E dureros, domnule.

'Intelegi ce vreau sa spun? Spune-mi ceva interesant – Kartoolian, nu?

Atunci ai fost adeptul lui D'rek?

„Capita, nu! Foarte bine, dacă doriți să auziți ceva interesant, vă voi spune despre propria mea istorie. În tinerețe, am fost un spărgător de picioare...

'O ce?'

„Am rupt picioare de câine. Doar câte unul pe bătrân, ține cont. Câinii șchiopi erau importanți pentru festival...

— Ah, te referi la festivalul D'rek! Ziua aceea dezgustătoare, barbară, murdară de sărbătoare sordidă! Deci, ai rupt picioarele unor animale sărace, nedumerite, ca să poată fi ucise cu pietre pe alei de copiii mici psihotici.

— Care este ideea ta, Pumnul Înalt? Da, tocmai asta am făcut.

Trei semilune un câine. Era o viață. Din păcate, până la urmă m-am săturat de asta...

— Malazanii au scos în afara legii festivalul...

— Da, și asta. O decizie cea mai nefericită. Mi-a făcut poporul moribund, forțându-ne să căutăm în altă parte pentru...

„Pentru gusturile tale bolnave și detestabile de a oferi mizerie și suferință”.

'Ei bine, da. A cui este povestea asta?

„Abisul ia-mă, te rog să-mi accepti scuzele. Continuă – presupunând că pot suporta asta.

Noto Boil îşi înclină nasul spre cer. „În tinerețe nu am fost ocupat să alerg în jurul zeițelor de frigărui...”

— Nici eu, deși presupun, ca orice băiat tânăr sănătos, care nu se rupe picioarele, am poftit după câțiva. Cel puțin,

pe baza statuilor lor și altele asemenea. Luați-o pe Soliel, de exemplu...

'Soliel! O asemănare vizualizată în mod expres pentru a încuraja noțiunile de maternitate!'

'Oh, chiar aşa? Doamne, asta e puțin prea revelator, nu-i așa?

— Atenţie, spuse Noto Boil pe un ton plin de compasiune, erai un băiat tânăr...

„Așa am fost, acum să uităm toate astea. Ziceai? După ce cariera ta de rupător de picioare a murit cu un scâncet, atunci ce?

— O, ce ridicol, domnule. Ar trebui să subliniez, de asemenea, Manifestarea lui Soliel din G'danisban-'

— Al naibii de dezamăgitor, aprobă Paran. — N-ai idee câte fantezii adolescentine au fost șterse de asta.

— Credeam că nu mai ai chef să discuti acest subiect în continuare?

'Amenda. Continua.'

„Am fost ucenic pentru o scurtă perioadă de timp la un vindecător local...”

— Vindecă câini şchiopi?

— Nu sursa noastră principală de venit, domnule. A avut loc o neînțelegere, în consecință, am fost nevoit să părăsesc compania lui, într-o oarecare grabă. O lansare de recrutare locală s-a dovedit oportună, mai ales că astfel de eforturi ale malazanilor rareori au adunat mai mult de o mână de kartoolieni – și cei mai mulți dintre aceștia fie săraci, fie criminali...

— Și ați fost amândoi.

„Sursa principală a încântării lor de a mă alătura rândurilor a derivat din abilitățile mele de vindecător. Oricum, prima mea campanie a fost în Korel, Campaniile Theftiane, unde am avut norocul să dobândesc în continuare tutela de la un vindecător care mai târziu avea să devină infam. Ipshank.

'Cu adevărat?'

— Într-adevăr, nimeni altul. Și da, l-am cunoscut și pe Manask. Trebuie spus – și tu, Pumnul Înalt, vei înțelege mai mult decât majoritatea necesității acestui lucru – trebuie spus că atât Ipshank, cât și Manask au rămas loiali lui Greymane... până la sfârșit. Ei bine, din câte știam eu, adică – eram vindecător pentru o legiune întreagă până atunci și am fost trimiși la Genabackis. La momentul potrivit...

— Noto Boil, îl întrerupse Paran, se pare că ai un talent deosebit pentru a te asocia cu faimoșii și infamii.

— De ce, da, domnule. Presupun că am la asta. Și acum, bănuiesc, vă întrebați în ce categorie vă plasez?

'Pe mine? Nu, nu te deranja.

Vindecătorul s-a pregătit să vorbească din nou, dar a fost întrerupt de sosirea lui Hurlochel.

— Pumnul înalt.

— Outrider.

— Drumul din față, domnule, a dezvăluit până acum puțin mai mult decât o împrăștiere a așa-zișilor dumneavoastră pelerini. Dar se pare că o trupă de călăreți s-a alăturat migrației.

— Ai idee câte?

— Mai mult de cinci sute, Pumnul Înalt. Ar putea fi chiar și o mie – ei călăresc în formație, așa că este greu de spus.

'Formare. Acum, cine ar putea fi, mă întreb? În regulă, Hurlochel, avansează-ți cercetașii și cei care fugi pe flanc – cât de departe sunt ei?

— Patru sau cinci zile, domnule. Călărit la un canter adunat în cea mai mare parte.

'Foarte bun. Mulțumesc, Hurlochel.

Conducătorul ieși înapoi din coloană.

— Ce crezi că înseamnă asta, Pumnul Înalt?

Paran a ridicat din umeri la întrebarea vindecătorului.
— Îmi imaginez că vom descoperi destul de curând, Boil.

— Noto Fierbe, domnule. Vă rog.'

— Bine, continuă Paran, incapabil să se abțină, ai devenit un vindecător și nu un lancier.

— Dacă nu vă deranjează, domnule, cred că aud pe cineva plângându-se înainte de răni de șa. Bărbatul îşi bătu montura înainte.

Oh, el preferă răni de șa companiei mele. Ei bine, fiecare al lui...

****

— Pumnul înalt Paran, mormăi căpitanul Sweetcreek. „Ce face el călare acolo înapoi și ce înseamnă toate astea despre a nu saluta? Este rău pentru disciplină. Nu-mi pasă

ce cred soldații – nici măcar nu mă interesează că el a comandat cândva Bridgeburners – până la urmă, i-a preluat doar pentru a-i vedea șterse. Nu e potrivit, zic eu. Nimic din toate astea.

Pumnul Rythe Bude aruncă o privire spre femeie. Culoarea ei era crescută, observă Pumnul, cu ochii strălucind. În mod clar, căpitanul nu era pregătit să uite acel pumn în falcă. Rețineți, probabil că nici eu nu aș ierta așa ceva.

— Cred că Pumnii trebuie să organizeze o întâlnire…

— Căpitane, a avertizat Rythe Bude, te uiți de tine însuți.

— Scuzele mele, domnule. Dar, acum că suntem în urma unui fel de armată, ei bine, nu vreau să ajung ca Bridgeburners. Asta e tot.'

— Încrederea lui Dujek Onearm în Paran și admirația lui pentru bărbat, căpitane, îmi sunt suficiente. Și colegii mei Fists. Vă sfătuiesc cu tărie să vă suprimați furia și să vă amintiți propria disciplina. În ceea ce privește armata din fața noastră, chiar și o mie de războinici călare nu reprezintă cu greu o amenințare semnificativă pentru Gazdă. Această rebeliune s-a încheiat – până la urmă nu mai e nimeni care să se răzvrătească. Și puțin a mai rămas pentru a lupta. Ea făcu un semn înainte cu o mână cu mănușă. — Chiar și acești pelerini continuă să cadă pe marginea drumului.

O movilă joasă de pietre era vizibilă de o parte a căii accidentate – o altă victimă tristă a acestui pelerinaj – și din aceasta se ridica un toiag împodobit cu pene de corb.

— Și asta e ciudat, spuse Sweetcreek. „Toți acești închinători de Coltaine…”

— Pământul acesta generează culte ca niște viermi într-un cadavru, căpitane.

Sweetcreek mormăi. — O imagine cea mai potrivită, Fist, în acest caz.

Rythe Bude mormăi. Da, mă poticnesc cu acelea din când în când.

În spatele celor doi călăreți, caporalul Futhgar spuse: — Domnilor, ce sunt aceia?

S-au răsucit în șa, apoi s-au uitat spre locul în care arăta bărbatul. Cerul estic. Voci se ridicau acum printre soldați, invocau rugăciuni, câteva strigăte de surpriză.

Un șir de sori, o duzină în total, fiecare mic, dar suficient de strălucitor pentru a arde găuri orbitoare pe cerul albastru. Din două cozi întinse de ceață de foc. Șirul

de sori se curba ca un arc lung, cu capetele mai sus, iar deasupra lui se afla fața neclară și deformată a lunii.

— Un semn de moarte! a strigat cineva.

— Căpitane, se răsti Rythe Bude, fă-l pe prostul ăla să-și închidă gura.

— Da, domnule.

****

— Cerul cade, spuse Noto Boil în timp ce cădea înapoi lângă Pumnul Înalt.

Încruntat, Paran a continuat să studieze înfățișarea ciudată de pe cerul estic, căutând o idee despre ceea ce erau martori.

Orice ar fi, nu-mi place.

— Te îndoieşti de mine? a întrebat vindecatorul. — Pumnul Înalt, am străbătut ținuturile Korelului. Am văzut craterele lăsate în urmă de toți cei care au coborât din cer. Ați citit vreodată o hartă a lui Korel? Întregul subcontinent nordic și gazda lui de insule? Aruncă o mână de pietriș în noroi, apoi așteaptă până când apa umple buzunarele. Acesta este Korel, domnule. Oamenii încă mai povestesc despre nenumăratele incendii care au căzut din cer, la doborârea Zeului schilod.

— Călărește până la capul coloanei, Noto Boil, spuse Paran.

— Domnule?

— Oprește-te. Chiar acum. Și adu-mi pe Hurlochel și pe cei care eșuează. Am nevoie de un sentiment al zonei înconjurătoare. Poate că trebuie să găsim acoperire.

Pentru o dată, vindecatorul nu s-a plâns.

Paran se uită la șirul de focuri, crescând ca o salvă din Abis. La naiba, unde e Ormulogun? Trebuie să-l găsesc și ar fi bine să aibă acel Deck pregătit – sau cel puțin cărțile gravate, de preferință scrise și pregătite pentru firele de vopsea. Doamne de jos, ar fi bine să aibă ceva, pentru că nu am timp să... gândurile i s-au îndepărtat.

Îi simțea acum, apropiindu-se din ce în ce mai mult – le simțea căldura – era chiar posibil?

Luna blestemata – ar fi trebuit să fiu atent. Ar fi trebuit să caut, să aflu ce s-a întâmplat acolo sus, în acea lume

părăsită. Și apoi un alt gând l-a lovit, și s-a răcit.

Război între zei.

Acesta este un atac? O salvă în adevăr?

Paran își dezveli dinții. „Dacă ești acolo”, șopti el, uitându-se la cerul estic, în timp ce calul său se scufunda nervos sub el, „nu joci corect. Și... nu-mi place asta. Se îndreptă, se ridică în etrieri și se uită în jur.

— Ormulogun! Unde ești, pe numele lui Hood!

****

— Împotriva asta, mormăi Iskaral Pust, nu pot face nimic. S-a îmbrățișat. — Cred că ar trebui să încep să chinuiesc, acum. Da, ar fi foarte potrivit. O privire nebună în ochii mei. Saliva, apoi spuma, da.

Cine m-ar putea învinovăți? Toți vom muri!

Aceste ultime cuvinte au fost un țipăt, suficient pentru a-l scutura pe Mappo din letargia lui nesimțită. Ridicând capul, se uită la Marele Preot al Umbrei. Dal Honese era ghemuit lângă catârul său și amândoi erau scăldați într-o lumină ciudată, cu nuanțe verzi – nu, își dădu seama Trell, acea lumină era peste tot.

Spite a coborât din castelul de proa, iar Mappo a văzut în expresia ei furie rece. — Avem necazuri, spuse ea cu o voce zgomotătoare. — Depășit de timp – sperasem... nu contează... Deodată, capul ei se răsuci și privi spre sud-vest. Ochii i se îngustară. Apoi a spus: „Oh... cine ești tu, pe numele lui Hood? Și ce crezi că faci? Tăcând din nou, încruntarea ei se adâncește.

Clipind, Mappo Runt se ridică și văzu că cerul ardea – aproape direct deasupra lor. De parcă soarele ar fi dat naștere la o mulțime de copii, un șir de perle incandescente, cu flăcările lor înconjurate în halouri de jad. Creștere... coborând. Ce sunt acelea?

Marea părea să tremure în jurul lor, valurile agitate, ciocnindu-se în confuzie. Aerul se simțea fragil, fierbinte și tot vântul dispăruse.

Și acolo, deasupra masei de pământ de la est, care era Insula Otataral... Mappo se uită înapoi la Iskaral Pust. Marele Preot, ghemuit acum, avea mâinile acoperindu-i capul. Bhoka'rala convergeau, în jurul lui, miauind și

scâncind, întinzându-se să-l atingă pe bătrânul tremurând. În timp ce bolborosea: „Nu am plănuit pentru asta, nu-i așa? Nu-mi amintesc – Doamne, nu-mi amintesc nimic! Mogora, draga mea hag, unde ești? Acesta este momentul meu de cea mai mare nevoie. vreau sex! Chiar și cu tine! Voi bea paralt alb mai târziu – ce alegere?

Este asta, sau amintirea celei mai regretabile slăbiciuni din partea mea!

Sunt doar atâtea ce pot suferi. Nu mă mai atingeți, maimuțe ticăloase!

Shadowthrone, mizerabilă umbră nebună – unde te ascunzi și e loc pentru mine, cel mai devotat slujitor al tău, Magul tău? Ar fi mai bine să fie! Vino să mă ia, al naibii de tine – nu contează pe nimeni altcineva! Doar eu! Bineînțeles că este loc! Genunchiul-înghin mânjit de mucus!

Salveaza-ma!'

— Spirite de jos, mormăi Mogora lângă Mappo, ascultaţi creatura aceea jalnică! Și să mă gândesc, m-am căsătorit cu el!'

Spite s-a rotit brusc și a alergat înapoi la prova, bhok'arala împrăștiindu-se din calea ei. Odată ajunsă acolo, ea s-a întors și a strigat. 'Ii vad!

Faceți pentru ei, proști! Repede!'

Și apoi ea a virat, ridicându-se deasupra navei care se tăvăleau și se legăna, cu aripile gravate cu argint întinzându-se larg. Ceața învolburată, zvârcolindu-se, devenind solidă, până când un dragon enorm plutea în fața navei, micșorând ambarcațiunea în imensitatea ei. Ochii de lambt sclipeau ca de argint viu în lumina stranie, de smarald. Coada lungă și sinuoasă a creaturii se alunecă în jos, asemănătoare unui șarpe, și se încolăci în jurul proei în sus. Dragonul s-a răsucit apoi în aer, cu o bătaie sălbatică a aripilor – și, cu o zguduire alarmantă, nava se năpusti înainte.

Mappo a fost aruncat înapoi în peretele cabinei, cu așchii de lemn în spatele lui.

Gâfâind, Trell-ul și-a recăpătat picioarele și s-a urcat spre prova.

Ea le vede? OMS?

Cerul se umplea de sulițe de foc verde, aruncându-se spre ei.

țipă Iskaral Pust.

****

La peste o mie de leghe depărtare, spre vest, Bottle stătea alături de ceilalți și privea orizontul estic – unde ar fi trebuit să fie întunericul, târându-se spre cer pentru a anunța ciclul nesfârșit al morții zilei și al nașterii nopții. În schimb, puteau vedea distinct o duzină de fire de foc, coborând, umplând o treime din cer cu o strălucire incandescentă, verzuie.

— Oh, șopti Bottle, asta e rău.

Fiddler îl strânse de mânecă, îl trase aproape. 'Intelegi asta?' întrebă sergentul într-o șoaptă aspră.

Bottle clătină din cap.

— Acesta este... acesta este un alt Dumnezeu schilodit?

Bottle se uită la Fiddler, făcând ochii mari. O alta? — Zei de jos!

'Este?'

'Nu știu!'

Înjurând, Fiddler îl împinse. Bottle s-a clătinat pe spate, intră cu umeri în sergentul Balm – care abia reacţiona – apoi s-a răsucit prin presă, împiedicându-se când îşi făcea drumul liber, privi peste ape.

Spre sud, navele Nemil – bireme de război și transporturi de aprovizionare – aveau fiecare foaie în vânt în timp ce se întorceau înapoi spre patria lor, primele depășindu-le rapid pe cele din urmă, multe dintre transporturi încă pe jumătate pline cu marfă – reaprovizionarea abandonată.

Da, este fiecare prost pentru el însuși acum. Dar când aceste lucruri vor lovi, acea undă de șoc se va rosti repede. Ne va zdrobi pe toți în aprindere. Sărmanii nenorociți, nu veți reuși niciodată. Nici măcar biremele alea urâte.

Vântul neîncetat păru să se oprească, parcă și-ar fi luat respirația, apoi s-a întors cu forță dublată, trimițând pe toți de pe punte să se clătinească.

Pânză de vele s-a zdruncinat, catargul și cârțoiele scârțâind – Silanda gemu sub ele.

Rapid Ben? Cel mai bine scapă acum și ia pe oricine poți cu tine. Împotriva a ceea ce urmează... nu există nicio iluzie care să-l descurajeze. Cât despre acei Tiste Edur, ei bine, sunt la fel de terminați ca și noi. Voi accepta asta ca o consolare.

Ei bine, bunico, ai spus mereu că marea va fi moartea mea.

****

Sergentul Hellian rătăci pe punte, minunându-se de lumea verde pe care o găsise. Conicul asta de Nemil a avut un pumn, nu-i așa?

Oamenii țipau sau pur și simplu stăteau în picioare, parcă înghețați pe loc, dar așa erau lucrurile de obicei, acele momente în care ea accidental – hopa – a alunecat peste linia aia încețoșată de nu tocmai beată. Totuși, acest verde o făcea puțin rău.

Nemil blestemat de pălincă – ce idioți au băut gunoaiele astea? Ei bine, l-ar putea schimba cu niște rom de marinar Falari. Erau destui idioți pe nava asta care nu știau mai bine, trebuia doar să găsească unul. Un marinar, ca ăla de acolo.

'Hei. Uite, am coniac N'm'l, dar mi-e sete de rom, nu? Am plătit zece semilune pentru asta, știu, este mult, dar echipa mea mă iubește, vezi. A luat o selecție. Deci, mă gândesc, ce zici să facem schimburi.

Drept peste, baw'll pentru baw'll. Sigur, am băut cel mai mult din asta, dar merită mai mult, corect. Ceea ce, după cum puteți vedea, e'ens thingzup.' Apoi a așteptat.

Bărbatul era un ticălos înalt. Un fel de severitate. Alți oameni se uitau – care era problema lor, oricum?

Apoi bărbatul a luat sticla, a răsucit-o înainte și înapoi și s-a încruntat.

A băut-o, trei înghițituri rapide.

'Hei-'

Și a întins mâna sub mantia lui elegantă, scoțând o sticlă, pe care i-a dat-o. — Aici, soldat, spuse el. — Acum coboară jos și bea până te leșini.

Ea a strâns balonul cu ambele mâini, minunându-se de suprafața lui argintie lustruită, chiar și de crestătura care trecea în diagonală pe o parte și de sigiliile ștampilate în el, foarte drăguțe. Sceptrul Imperial și patru vechi – cele care obișnuiau să identifice navele emblematice – le mai văzuse înainte. Acolo, acela era al lui Cartheron Crust, și acela era al lui Urko, și acela pe care ea nu-l cunoștea, dar ultimul

era același ca pe steagul de sus a navei pe care se afla. E o coincidență acum, nu-i așa? Ea clipi la bărbat. — Nu pot, spuse ea. 'Am primit ordine...'

— Contramand aceste ordine, sergent.

'Poți sa faci asta?'

— În aceste circumstanțe, da.

— Ei bine, atunci nu te voi uita niciodată, marinar. Promisiune. Acum, unde este trapa...?

El o ghidă, cu o mână fermă pe umărul ei, în direcția corectă. Strângând flaconul frumos și frumos zdruncinat de piept, Hellian și-a croit drum, prin întunericul verde și toate fețele holbate. Ea a scos limba.

Își pot obține propriile lor.

****

Apsalar se întoarse la suspinul Adjunctului.

Expresia lui Tavore era... filozofică, în timp ce se uita la orizontul estic. — Umilinţă, nu-i aşa?

— Da, adjunct, presupun că este.

„Toate planurile noastre... îngâmfarile noastre... ca și cum forța pură a voinței noastre, fiecare dintre noi, ne poate asigura cumva că totul rămâne neschimbat în jurul nostru, ne așteptând altceva decât ceea ce facem, ceea ce spunem.”

'Zeii-'

'Da, știu. Dar asta – dădu ea din cap spre est – nu le aparține.

'Nu?'

— Este prea devastator, soldat. Niciuna dintre părți nu este atât de disperată... încă. Și acum, ridică ea din umeri, chiar și jocurile lor se împuținează în nesemnificație.

— Adjunct, spuse Apsalar, îți lipsește încrederea.

'Da? În ce?'

„Reziliența noastră”.

'Poate.'

Dar Apsalar putea simți că propria ei încredere se prăbușește, agățandu-se de un singur gând – iar hotărârea din spatele acelui gând slăbea ea însăși. Chiar și așa. Un singur gând. Aceasta – aceasta a fost anticipată. De cineva. Trebuia să fie.

Cineva a văzut asta venind.

Majoritatea oamenilor erau orbi, voit sau altfel. Dar, au fost unii care nu au fost.

Așa că acum, prietene, mai bine ai face ceva în privința asta. Și repede.

****

Ormulogun, urmat de broasca lui, se împiedică în vedere, cu un ghiozdan de piele debordant în braţe. Broasca râioasă behăia ceva despre artiștii delirante și despre lumea brutală pe un ton de satisfacție pesimistă. Ormulogun s-a împiedicat și a căzut aproape la picioarele lui Paran, ghiozdanul răsturnându-și și vărsându-și conținutul – inclusiv zeci de cărți de lemn, majoritatea goale.

— Abia ai început! Ai naibii de prost!

'Perfecţiune!' ţipă Ormulogun. 'Ai spus-'

— Nu contează, mârâi Paran. Se uită înapoi la cerul estic. Lănci de foc coborau ca ploaia. 'Continent? In mare?' se întrebă el cu voce tare. — Sau insula Otataral?

— Poate toate trei, spuse Noto Boil, lingându-și buzele.

— Ei bine, spuse Paran, ghemuindu-se și degajând un spațiu în nisip din fața lui, marea e mai rea. Asta înseamnă... Începu să deseneze cu degetul arătător.

'Am niste!' Ormulogun scânci, bâjbâind printre cărți.

Mael. Sper că ești atent – sper că ești gata să faci ceea ce trebuie făcut. A studiat dungile pe care le gravase în nisip. Suficient?

Trebuie sa fie. Închizând ochii, și-a concentrat voința. Poarta este în fața mea. „O am pe asta!”

Strigătul a fost puternic în urechea dreaptă a lui Paran și, chiar dacă forța voinței lui s-a dezlănțuit, el și-a deschis ochii – și a văzut, plutind în fața lui, o altă carte Și toată puterea lui s-a repezit în ea, în genunchi, alunecând pe lut care s-a deformat dedesubt. el, cu mâinile întinse pentru a se prinde. Aer cenușiu, o duhoare de mănăstire și Paran își ridică capul. În fața lui stătea o poartă, o masă de oase răsucite și carne palidă, învinețită, șuvițe de păr atârnând, nenumărați ochi holbați, iar dincolo de ea era uitare cenușie și tulbure.

— Oh, Hood.

Era chiar în prag. A naibii de aproape să se arunce prin portal O siluetă a apărut în portal, îmbrăcată în mantie neagră, acoperită, înaltă. Acesta nu este unul dintre servitorii lui. Acesta este bătrânul nenorocit însuși. „Este timp pentru astfel de gânduri neplăcute, muritore? Vocea era blândă, doar ușor răgușită. „Cu ceea ce urmează să se întâmple... ei bine, Ganoes Paran, Maestru al Punții Dragonilor, te-ai poziționat într-un loc cel mai nefericit, cu excepția cazului în care vrei să fii călcat în picioare de mulțimile care se vor găsi momentan pe această cale.”

— O, stai liniştit, Hood, şuieră Paran, încercând să se ridice în picioare, apoi oprindu-se când îşi dădu seama că nu ar fi o idee bună. '

Ajutați-mă. Ne. Oprește-te cu ce urmează – va distruge...

— Mult prea mult, da. Prea multe planuri. Totuși, pot face puțin. Ai căutat pe zeul greșit.

'Știu. Am încercat pentru Mael.

„Inutil...” Cu toate acestea, chiar dacă Hood rosti acel cuvânt, Paran a detectat o anumită... ezitare.

Ah, ai avut un gând.

'Eu am. Foarte bine, Ganoes Paran, chibzuiește.

„Abisul ia-ne – nu avem timp pentru asta!”

— Gândește-te repede, atunci.

'Ce vrei? Mai mult decât orice altceva, Hood. Ce vrei?'

Și așa i-a spus Hood. Și, printre cadavrele, membrele și fețele care se uitau la poartă, o față în special a devenit brusc animată, cu ochii deschizându-se foarte larg – un detaliu pe care niciunul nu l-a observat.

Paran se uită la zeu, neîncrezător. — Nu poți vorbi serios.

— Moartea este întotdeauna gravă.

— Oh, destul cu porcăriile portentoase! Esti sigur?'

— Poţi să realizezi ceea ce îţi cer, Ganoes Paran?

'Eu voi. Oarecum.'

— Așa jurați?

'Fac.'

'Foarte bine. Lasa aici. Trebuie să deschid această poartă.

'Ce? Este deschis!'

Dar zeul se întoarse, iar Paran abia auzi răspunsul lui Hood: „Nu din partea asta”.

****

Chaur țipă în timp ce o grindină de pietre de foc a lovit apele agitate la abia la o lățime de navă. Explozii de abur, un zgomot groaznic de țipete care sfâșie prin aer. Cutter a împins cu putere vâsla de cârmă, încercând să zdrobească ambarcațiunea care se batea – dar nu avea puterea pentru asta. Grief nu mergea nicăieri. Cu excepția, mă tem, până la capăt.

Ceva a lovit puntea; o bufnitură, așchii, reverberații tremurând întreaga carcasă, apoi aburul curgea din gaura cu pumnii. Durerea părea să se lase sub ei.

Înjurând, Barathol se repezi spre breșă, târând un mănunchi de pânză de rezervă. Chiar dacă încerca să-l împingă în gaură, alte două pietre au lovit ambarcațiunea, una în față rupând prora, alta – un fulger de căldură pe coapsa stângă a lui Cutter și el s-a uitat în jos pentru a vedea aburi, apoi apă țâșnind în sus.

Aerul clocotea ca respirația dintr-o forjă. Întregul cer deasupra capului părea să fie în flăcări.

Vela de deasupra lor ardea, ruptă.

Încă o comoție cerebrală, și mai mult de jumătate din șina din port pur și simplu dispăruse, lemnul pulverizat o ceață s-a îndepărtat, arzând cu fire de flăcări.

— Ne scufundăm! strigă Scillara, apucându-se de balustrada opusă în timp ce puntea lui Grief se înclină alarmant.

Încărcătura s-a mutat – prea multe provizii – am devenit lacomi – făcând ambarcațiunile pe moarte să se încline mai departe.

Cadavrul înfășurat al lui Heboric se rostogoli spre valurile agitate.

Strigând, Cutter a căutat să se îndrepte spre ea, dar era prea departe – forma învelită în pânză a alunecat în apă Și, plângând, Chaur a urmat-o.

'Nu!' strigă Barathol. — Chaur – nu!

Brațele uriașe ale uriașului mut s-au închis în jurul cadavrului, cu o clipă înainte ca ambele să scape pur și simplu din vedere.

****

Mare. Bara a numit-o mare. Călduț acum, ud. A fost atât de frumos. Acum, cerul rău și marea rău – acolo sus – dar frumos acum. Aici. Întuneric, noapte, noaptea vine, urechile dor. Urechile dor. Rănit. Bara a spus să nu respirați niciodată în mare. Trebuie să respir acum. Oh, rănit! A respira!

Și-a umplut plămânii și focul i-a izbucnit în piept, apoi... răcoros, calm, spasmele încetinind. Întunericul s-a închis în jurul lui, dar Chaur nu se mai speria de asta. Frigul dispăruse, dispăruse căldura și amorțeala îi umplea capul.

Îi plăcuse atât de mult marea.

Corpul înfășurat în brațele lui se trase mereu în jos, iar membrele care fuseseră tăiate și pe care le adunase când i-a spus Bara, păreau să se miște înăuntru pe măsură ce pânza se întindea și își pierduse forma.

Întunericul, acum, înăuntru și în afară. Ceva fierbinte și sălbatic trecu pe lângă el, alergând în jos ca o suliță de lumină, iar Chaur tresări. Și a închis ochii ca să dispară acele lucruri. Durerea a dispărut în cele din urmă din plămâni.

Dorm acum.

****

Gheizere de abur țâșnind înspre cer, contuzii tunoase năpădând aerul și zdrobind vizibil marea, astfel încât aceasta se cutremură, tremura, iar Cutter îl văzu pe Barathol scufundându-se în apa agitată, în urma lui Chaur.

Corpul. Heboric – Chaur, o, Doamne...

A ajuns lângă Scillara și a tras-o aproape, în brațele lui. Ea îi strânse cămașa udă. — Mă bucur atât de mult, șopti ea, în timp ce Grief gemea și se înclina mai mult pe o parte.

'Despre ce?'

— Că am părăsit-o. Acolo. Am părăsit-o.

Cutter o îmbrățișă cu atât mai tare.

Îmi pare rău, Apsalar. Pentru orice Vânturi bătute brusc, o umbră măturatoare. El a ridicat privirea și ochii i s-au mărit la forma monstruoasă care ascundea cerul, coborând Un dragon. Ce acum?

Și apoi a auzit strigăte – și în acel moment, Durerea părea să explodeze.

Cutter s-a trezit în apă, batându-se, panica s-a trezit în el, ca un pumn care i se închide în jurul inimii.

****

... Ajungând... ajungând...

Ce este acest sunet? Unde sunt?

Un milion de voci – țipând, plonjând într-o moarte teribilă – oh, au călătorit atât de mult timp întuneric, fără greutate, văzând în fața lor acel vast... gol. Fără să țină seama de certele lor, de discuțiile lor, de dezbaterile lor aprige, i-a înghițit. Cu totul. Apoi, afară, spre cealaltă parte... o plasă de putere s-a extins, ceva dornic de masă, ceva care a devenit din ce în ce mai puternic, iar călătoria a fost dintr-o dată într-o mișcare nebună, violentă – o lume dedesubt – atât de multe pierdute atunci – și dincolo. el, altul, acesta mai mare'O, auzi-ne, atât de mulți... anihilati. Munții făcuți praf, stânca care se învârte în nori întunecați, orbitori, care scânteiau în lumina aspră a soarelui – și acum, această lume fiară care ne umple viziunea – este aceasta casă? — Am venit acasă?

Atingând... mâini de jad, prăfuite, crude, încă nelustruite în strălucire groaznică. Îmi amintesc... a trebuit să mori, Treach, nu-i așa? Înainte de ascendență, înainte de adevărata divinitate. Trebuia să mori mai întâi.

Am fost vreodată Destriantul tău?

Titlul acela mi-a aparținut vreodată?

Trebuia să fiu ucis?

Întinzând – aceste mâini, aceste mâini necunoscute, de necunoscut – cum pot răspunde acestor țipete? Aceste milioane în închisorile lor distruse – am atins, odată, vârful deget cu vârful degetului, am atins, oh... vocile „Aceasta nu este mântuire. Pur și simplu murim. Distrugere-'

— Nu, nu, prostule. Acasă. Am venit acasă...

„Anihilarea nu este mântuire. Unde este el? Unde este zeul nostru?

— Vă spun că căutarea se termină!

— Niciun argument acolo.

Ascultă la mine.

'Cine este?'

'Se întoarce! Cel de afară – fratele!

Ascultă-mă te rog. Eu – Nu sunt fratele tău. Eu nu sunt nimeni. M-am gândit... Destriant... știam sigur? Am fost mințit? Destriant... ei bine, poate, poate nu. Poate că toți am înțeles greșit, fiecare dintre noi. Poate chiar Treach a greșit.

— Și-a pierdut mințile.

„Uită-l – uite, moarte, moarte teribilă, vine...”

'Nebun? Şi ce dacă. Prefer să-l ascult decât pe oricare dintre voi. A spus, ascultă, a spus asta, și așa voi face.

— Vom asculta cu toții, idiotule – nu avem de ales, nu-i așa?

Destriant. Am înțeles totul greșit. Nu vezi? Tot ce am făcut... nu poate fi iertat. Nu poate fi iertat niciodată – m-a trimis înapoi. Chiar și Hood – m-a respins, m-a aruncat înapoi. Dar... alunecă, atât de subțire, că nu reușesc "Eșuând, căzând, care este diferența?"

Atingerea.

'Ce?'

Mâinile mele – le vezi? Dă-i drumul, asta s-a întâmplat. Mâinile... tăiate liber. Eliberat. Nu pot face asta... dar cred că pot.

Nu vezi? — Cuvinte fără sens.

'Nu așteptați-'

Nu Destriant.

Shield Anvil.

Ajungând... uitați-vă la mine – voi toți! A ajunge! Vezi-mi mâinile! Ii vezi!

Ei se întind – te întind!

Ei... ajung...

****

Barathol a înotat în întuneric. Putea să vadă... nimic. Nici unul.

Chaur, Doamne, ce am făcut? El a continuat să-și croiască drum în jos. Mai bine s-a înecat și el – nu putea trăi cu asta, nu cu moartea acelui biet om-copil pe mâinile lui – nu putea, respirația lui eșua, presiunea se strângea, bătându-i în craniu. Era orb. Un sclipire de verde smarald

dedesubt, înflorit, incandescent, umflat – iar în miezul lui – Doamne, așteptați – așteptați-mă Limp, strâns în pliuri desfăcute de pânză, Chaur se scufunda, cu brațele întinse în lateral, cu ochii închiși. , gura lui... deschisă.

Nu! Nu Nu!

De la strălucirea pulsatorie, căldura – atât de căldură – Barathol luptă mai aproape, cu pieptul gata să explodeze – și se întinse în jos, în jos**** O secțiune a punții de la pupa plutea eliberată de ceea ce acum era puțin mai mult decât resturi lovite. Pietrele de foc s-au prăbușit din toate părțile, în timp ce Cutter se străduia să o ajute pe Scillara să se urce pe fragmentul de aruncare.

Pietrele acelea de foc – erau mai mici decât pietricelele, în ciuda găurilor mici cu pumnii pe care le făcuseră prin Grief. Mai mici decât pietricelele – mai degrabă ca grăunte de nisip, strălucind de un verde strălucitor, ca stropi de sticlă, culoarea lor schimbându-se, aproape instantaneu, în roșu rugină pe măsură ce se prăbușeau în adâncuri.

strigă Scillara.

'Ești lovit? Oh, Doamne, nu...

Ea s-a răsucit. 'Uite! Hood ia-ne – uite! Și ea ridică un braț, arătând așa cum un val care se umflătură îi ridică – îndreptat spre est, spre Insula Otataral.

S-a... aprins. Verde jad, o cupolă strălucitoare care s-ar fi putut întinde pe întreaga insulă, zvârcolindu-se, ridicându-se spre cer și, ridicându-se prin ea... mâini. De jad. Ca... ca al lui Heboric. Se ridică, ca copacii. Brațele – uriașe – zeci dintre ele – ridicându-se, degetele întinse, lumina verde în spirală – din palmele lor întoarse în sus, din degete, din venele și arterele care le încordează lungimile musculare – lumină verde, tăind în cer ca lamele de sabie. Acele brațe erau prea mari pentru a le înțelege, întinzându-se în sus ca niște stâlpi prin cupolă - în timp ce focurile care umpleau cerul păreau să tresare... tremură... și apoi au început să convergă.

Deasupra insulei, deasupra mâinilor de jad care se întindeau în sus, prin lumina verde ondulată.

Primul soare care cădea a lovit cupola strălucitoare.

Sunetul era ca un ritm de tobă, pe o scară care să-i asurdă pe zei. Pulsul i-a ondulat prin flancurile înfloritoare ale domului, alergând spre exterior și părând să dezlipească suprafața mării, tremurând prin oasele lui Cutter, o comoție care i-a declanșat agonie izbucnitoare în urechi – apoi alta și alta când soare după soare se scufunda în acea flambă. cupolă înțepată. El țipa, dar nu se putea

auzi. Ceața roșie i-a umplut ochii – se simțea alunecând de pe plută, în jos în valurile încărcate de spumă, chiar și când un picior enorm cu gheare se întindea în jos, răspândit larg peste Cutter – și Scillara, care îl prindea de braț, căutând să-l tragă înapoi. pe plută – iar ghearele de mărimea unui cimitar s-au închis în jurul lor. Au fost ridicați din apa care se bate, în sus, în sus**** Ajungând... da. Pentru mine, mai aproape, mai aproape.

Nu contează durerea.

Nu va dura. Iţi promit. Știu, pentru că îmi amintesc.

Nu, nu pot fi iertat.

Dar poate că poți, poate că pot face asta, dacă simți că este nevoie – nu știu – am greșit, să mă fi atins... acolo în acel deșert. Nu am înțeles, iar Baudin nu ar fi putut ghici niciodată ce se va întâmpla, cum voi fi marcat.

Marcat, da, văd acum, pentru asta, această nevoie.

Mă puteţi auzi? Mai aproape - vezi întunericul? Acolo, acolo sunt eu.

Milioane de voci, plângând, strigând, voci, pline de dor – îi auzea pe zeii mAh, cine sunt eu? Nu îmi aduc aminte.

Doar asta. Întunericul care mă înconjoară. Noi, da, voi toți – toți putem aștepta aici, în acest întuneric.

Nu contează durerea.

Așteaptă cu mine. În acest întuneric.

Iar vocile, în milioanele lor, în nevoia lor imensă, insuportabilă, se repezi spre el.

Shield Anvil, care le-ar suporta durerea, pentru că își putea aminti o asemenea durere.

Întunericul i-a luat și atunci, Heboric Ghost Hands, Shield Anvil, și-a dat seama de cel mai teribil adevăr.

Nu se poate, în nicio măsură reală, să-și amintească durerea.

****

Două cadavre se prăbușesc ca niște păpuși rupte pe punte. Mappo s-a zbătut spre ei, chiar dacă Spite s-a îndepărtat încă o dată – putea simți agonia dragonului cu fiecare răsuflare zdrențuită pe care o tragea, iar aerul era urât de mirosul de solzi și carne pârjolită.

Ploaia de foc coborase într-un torent de jur împrejurul lor, sălbatică ca o furtună de grindină și mult mai ucigă; cu toate acestea, nici măcar o particulă nu lovise nava lor – protecția înzestrată, își dădu seama Mappo, nici de Spite, nici chiar de Iskaral Pust sau Mogora. Nu, după cum au dovedit sărutările ude ale Marelui Preot, o putere născută în acel blestemat de catâr cu ochi negri era responsabilă. Oarecum.

Fiara pur și simplu stătea în picioare, nemișcată și aparent indiferentă, trântind coada absența muștelor. Clipind încet, ca și cum ar fi pe jumătate adormit, buzele tremurându-și din când în când.

În timp ce lumea înnebunea în jurul lor; în timp ce a sfâşiat acea navă în bucăţi, Mappo a rostogolit silueta mai apropiată. Fața pătată de sânge, șuvoare din urechi, nas, colțurile ochilor – totuși îl cunoștea pe acest om. El îl cunoștea. Crokus, Daru. O, băiete, ce te-a adus la asta?

Atunci ochii tânărului s-au deschis. Plin de teamă și teamă.

— Fii în largul tău, spuse Mappo, ești în siguranță acum.

Cealaltă siluetă, o femeie, tusea cu apă de mare, iar din urechea stângă curgea sânge pentru a-i urmări partea inferioară a maxilarului înainte de a-i picura din bărbie. Pe mâini și genunchi, ea și-a ridicat capul și a întâlnit privirea lui Trell.

'Esti in regula?' întrebă Mappo.

Ea dădu din cap, târându-se mai aproape de Crokus.

— Va trăi, a asigurat-o Trell. „Se pare că toți vom trăi...

nu am crezut...

țipă Iskaral Pust.

Ascuţit.

Un braț mare, cicatrici, cu pielea neagră apăruse peste șina din babord, ca niște anghilă alunecătoare, cu mâna apucându-se, cu putere de lemnul alunecos, cu mușchii încordați.

Mappo s-a cățărat.

Bărbatul la care se uita de sus se ținea de un alt corp, un bărbat ușor la fel de mare ca și el și era clar că primul își pierdea rapid din forță. Mappo se întinse în jos și i-a târât pe amândoi pe punte.

— Barathol, gâfâi femeia.

Mappo a privit cum bărbatul pe nume Barathol și-a răsturnat rapid însoțitorul și a început să-și împingă apa din plămâni.

"Barathol-"
— Liniste, Scillara...
"A fost sub prea mult timp..."
'Liniște!'
Mappo urmărea, încercând să-și amintească cum se simțea atâta ferocitate, atâta loialitate. Aproape își putea aminti... aproape. S-a înecat, acesta.
Vezi toată apa aia? Cu toate acestea, Barathol nu a încetat în eforturile sale, trăgând într-un loc și în altul trupul șchiopăt și călcat, legănând brațele, apoi, în cele din urmă, târându-și capul și umerii în poală, unde și-a legănat fața ca și cum ar fi fost un nou-născut. .
Expresia bărbatului se răsuci, îngrozitor în durerea lui. — Chaur! Ascultă la mine! Acesta este Barathol. Asculta! Vreau să – să îngropi caii! Ma auzi? Trebuie să îngropi caii! Înainte să coboare lupii!
Nu întreb, Chaur, înțelegi? Iti spun!'
Și-a pierdut mințile. Din aceasta, nu există nicio recuperare. Știu, știu pe 'Chaur! O sa ma enervez, intelegi? Furios... pe tine! Cu tine, Chaur! Vrei ca Barathol să fie supărat pe tine, Chaur? Vreţi-'
O tuse, o gută, o convulsie, apoi bărbatul uriaș ținut atât de tandru în brațele lui Barathol păru să se ghemuiască, o mână întinzându-se în sus, și un strigăt de plâns și-a făcut drum prin mucus și spumă.
— Nu, nu, prietene, gâfâi Barathol, trăgându-l pe bărbat într-o îmbrățișare strânsă și legănată. 'Nu sunt supărat. Nu, nu sunt. Nu contează caii.
Ai făcut asta deja. Tine minte? Oh, Chaur, nu sunt supărat.
Dar bărbatul urlă, strângându-se de Barathol ca un copil.
El este un nebun. Altfel, acest Barathol, nu i-ar fi vorbit în așa fel. El este un copil în corpul unui bărbat, acest Chaur...
Mappo urmărea. În timp ce cei doi bărbați uriași plângeau unul în brațele celuilalt.
Spite stătea acum lângă Trell și, de îndată ce Mappo și-a dat seama de ea, i-a simțit durerea – și apoi voința ei, împingând-o cu atâta ferocitate – și-a târât privirea de la cei doi bărbați de pe punte și s-a uitat la ea.
Împingând, îndepărtând toată acea durere. Cum? Cum ai făcut asta?' el a cerut.
— Ești orb, Mappo Runt? ea a intrebat. — Uită-te la ei, Trell.

Chaur, frica lui a dispărut, acum. Il crede pe Barathol, îl crede.

Cu totul, fără îndoială. Nu poți fi orb la asta, la ceea ce înseamnă.

— Te uiți la bucurie, Mappo Runt. În fața asta, nu mă voi obsedat de propria mea durere, de propria mea suferință, înțelegi? Nu o să.'

Ah, spiritele de jos, îmi frângi inima, femeie. Se uită înapoi la cei doi bărbați, apoi spre locul în care Scillara îl ținea pe Crokus în brațe, mângâindu-l pe părul bărbatului în timp ce acesta se întoarse. Spărțit, de toate astea. Din nou.

Am uitat.

Iskaral Pust dansa în jurul lui Mogora, care îl privea cu o expresie acrișoară, cu fața contractându-se până semăna cu o prună uscată.

Apoi, într-un moment în care Marele Preot s-a apropiat prea mult, ea a izbit cu o lovitură care i-a măturat picioarele de sub el. A bătut cu putere pe punte, apoi a început să înjure. — Femeie disprețuitoare! Femeie, am spus femeie? Hah! Ești ceea ce lasă în urmă un șarpe care varsă! Un șarpe bolnăvicios! Cu cruste și pustule și bătături și bunions...

— Te-am auzit că poftești după mine, dezgustător!

— Am încercat, vrei să spui! În disperare, dar nici moartea iminentă nu a fost de ajuns! Intelegi? Insuficient!'

Mogora înainta spre el.

Iskaral Pust țipă, apoi se strecură pe sub catâr. — Apropie-te mai mult, măgură, și servitorul meu te va lovi cu piciorul! Știți câți proști mor în fiecare an de la o lovitură de catâr? Ai fi surprins.

Vrăjitoarea Dal Honese a șuierat la el, apoi s-a prăbușit imediat într-un roi de păianjeni – care au alergat peste tot, iar câteva clipe mai târziu nu a mai rămas niciunul la vedere.

Marele Preot, cu ochii mari, se uită frenetic în jur, apoi începu să se scarpine sub haine. 'Oh! O creatură groaznică!

Atenția uluită a lui Mappo a fost atrasă de Crokus, care se îndreptase spre Barathol și Chaur.

— Barathol, spuse Daru. — Nu a existat nicio șansă?

Bărbatul s-a uitat peste el, apoi a clătinat din cap. — Îmi pare rău, Cutter. Dar el a salvat viața lui Chaur. Chiar și mort, l-a salvat pe Chaur.

'Ce vrei să spui?'

— Corpul strălucea, spuse Barathol. 'Verde deschis. Așa i-am văzut. Chaur a fost prins în pânza șurubului – a trebuit să-l eliberez. Nu le-am putut duce pe amândouă la suprafață – abia am reușit...

— E în regulă, spuse Crokus.

„S-a scufundat, în jos și în jos, iar strălucirea a scăzut. Întunericul l-a înghițit. Dar ascultă, l-ai apropiat destul de mult – înțelegi? Nu tot drumul, dar destul de aproape. Orice s-a întâmplat, orice ne-a salvat pe toți, a venit de la el.

Mappo a vorbit: „Crokus – este Cutter, acum, da? Cutter, despre cine vorbești? S-a înecat altcineva?

— Nu, Mappo. Adică, nu chiar. Un prieten, a murit – eu, ei bine, încercam să-i duc cadavrul pe insulă – acolo a vrut să meargă, vezi. Să dau ceva înapoi.

Ceva. — Atunci cred că prietenul tău de aici are dreptate, spuse Trell. — L-ai adus destul de aproape. Pentru a face diferența, pentru a face ceea ce nici moartea nu l-a putut împiedica să facă.

— A fost numit Heboric Ghost Hands.

— Atunci îmi voi aminti acest nume, spuse Mappo. 'Cu recunostinta.'

— Tu... arăți diferit. Cutter se încruntă. — Tatuajele alea.

Apoi ochii i s-au mărit și a întrebat ce se temea Mappo că va întreba. '

Unde? Unde este el?'

Ușile din Trell care se deschiseseră s-au închis brusc din nou. Și-a întors privirea. 'L-am pierdut.'

— L-ai pierdut?

'Plecat.' Da, l-am eșuat. Ne-am dat greș pe toți. Nu se putea uita la Daru. Nu putea suporta. Rusinea mea...

— O, Mappo, îmi pare rău.

Tu ești... ce?

O mână s-a așezat pe umărul lui și asta a fost prea mult. Simțea lacrimile, durerea inundându-i ochii, curgând în jos. El a tresărit departe. „Fina mea... vina mea...”

****

Spite rămase uitându-se încă o clipă. Mappo, Trell. Care s-a plimbat cu Icarium. Ah, acum se învinovăţeşte. Am înțeles. Al meu... asta e... nefericit. Dar asta a fost intenția noastră, până la urmă. Și există șansa – singura șansă pe care o prețuiesc cel mai mult. Icarium, s-ar putea să o întâlnească pe sora mea, înainte ca toate acestea să se termine. Da, ar fi dulce, delicios, un gust pe care l-aș putea savura mult, mult timp. Ești suficient de aproape, Invidie, ca să-mi simți gândurile? Dorința mea? Aşa sper.

Dar nu, nu era momentul pentru astfel de noțiuni, oricât de ademenitoare erau.

Durerea încă de răni, se întoarse și studie norii sălbatici și agitați de deasupra insulei Otataral. Înflorituri de culoare, ca și cum flăcările ar fi devastat pământul, limbi de foc pâlpâind în sus brațele acelea de jad gigante, învârtindu-se din degete. Deasupra cupolei clocotite, noaptea se întuneca penumbra de praf și fum, unde tăieturi de materie care cădeau încă străpungeau din când în când.

Spite s-a îndreptat apoi spre vest, pe continent. Oricine ai fi... multumesc.

****

Cu un gâfâit, Paran deschise ochii și se trezi că stătea înainte – pietrișul nisipos urcând rapid – apoi lovi, mormăind de impact.

Brațele i se simțeau ca niște frânghii desfăcute în timp ce le târa încet în sus, suficient pentru a se împinge pe o parte, ceea ce l-a lăsat să se rostogolească pe spate.

Deasupra lui, un inel de fețe, toate privind în jos.

— Pumnul înalt, a întrebat Rythe Bude, tocmai ai salvat lumea?

— Și noi cu ea? adăugă Noto Boil, apoi se încruntă. — Nu contează asta, domnule. La urma urmei, răspunzând la întrebarea Pumnului, a doua este implicit...

— Taci, spuse Paran. „Dacă aș salva lumea – și în niciun caz nu aș face o asemenea afirmație – deja regret. Are cineva apă? De unde tocmai m-am întors, am un gust destul de neplăcut în gură.

Piei au apărut la vedere.

Dar Paran ridică o mână. — Estul – cât de rău arată?

— Ar fi trebuit să fie mult, mult mai rău, domnule, spuse Fist Rythe Bude. '

E un adevărat zgomot acolo, dar nu iese nimic, dacă mă înțelegi.

'Bun.' Bun.

Oh, Hood. Chiar ai vrut să spună?

Doamne, eu și promisiunile mele...

****

Noaptea spre est era o furtună groaznică, tăcută. Stând lângă Adjunct, cu Nil și Nether cu câțiva pași pe o parte, Pumnul Keneb tremura sub mantia lui grea, în ciuda sufocerii ciudate și uscate a vântului constant. Nu putea să înțeleagă ce se întâmplase dincolo de acel orizont estic, nici înainte, nici acum. Coborârea sorilor cu flăcări verzi, vâltoarea furioasă. Și, pentru o vreme acolo, o stare generală de rău care îi învăluie pe toată lumea – din ceea ce urma, se părea că nu va exista nicio amânare, nicio scăpare, nicio speranță de supraviețuire.

O astfel de idee îl calmase, în mod ciudat, pe Keneb. Când lupta era lipsită de sens, toată presiunea s-a scurs pur și simplu. Acum îl simți că era ceva de spus pentru a se ține de asemenea sentimente.

La urma urmei, moartea însăși era inevitabilă, nu-i așa? Inevitabil – în ce sens zgâri și gheare într-un efort condamnat de a o evita?

Confortul a fost de moment, vai. Moartea a avut grijă de sine – lucrurile au contat în viață, în viață. Fapte, dorințe, motive, frici, darurile bucuriei și gustul amar al eșecului – o sărbătoare la care trebuie să participăm cu toții.

Cel puțin până plecăm.

Stelele oscilau deasupra capului, dâre de nori se agățau spre nord, de genul care îl făcea pe Keneb să se gândească la zăpadă. Și totuși aici stau transpirat, sudoarea se răcește, acest frig modelat nu de noapte sau de vânt, ci de epuizare. Nether spusese ceva despre acest vânt, despre urgența lui, despre voința din spatele lui. Deci, nu natural. Un zeu, deci, care ne manipulează din nou.

Flotele lui Nemil patrulau pe o întindere vastă a acestei coaste. Biremele lor de război erau primitive, cu aspect ciudat, care nu se îndepărtau niciodată departe de țărmul stâncos. Acel țărm aparținea în mod tradițional Trell, dar au existat războaie, generații de războaie, iar acum așezările Nemil împrăștiau golfurile și golfurile, iar Trell, care nu fusese niciodată navigatori, fusese alungat departe spre interior, în dealuri, o scădere. enclavă înconjurată de coloniști. Keneb văzuse oameni cu sânge amestecat printre echipajele Nemil pe navele comerciale care plecau cu provizii.

Pe cât de beligerenți erau Nemil față de Trell, ei nu erau înclinați la fel atunci când se confruntau cu o flotă uriașă Malazan care intra în apele lor teritoriale. Înțelepții dintre ei preziseseră această sosire, iar momeala profitului declanșase o flotilă de ambarcațiuni comerciale care pleacă din porturi, însoțite de o colecție dezorganizată de escorte, unele private, altele regale. Reaprovizionarea semăna o vreme cu o frenezie de hrănire acolo, până când, adică, cerul estic a izbucnit brusc într-o lumină sălbatică.

Acum nu mai rămăsese nici măcar o navă Nemil, iar acea coastă fusese lăsată în urmă, în timp ce al doilea clopoțel de după miezul nopții suna încet din mâna observatorului nisipului – sunetul preluat de navele din apropiere, răsunând în afară prin flota imperială.

De la un căpitan Nemil, mai devreme, veniseră o veste interesantă și tocmai acea informație, în ciuda întârzierii, adjunctul continua să discute cu cei doi însoțitori ai săi Wickan.

— Există detalii din sursele Malazan, îl întreba Nether pe Tavore, despre popoarele de dincolo de Marea Catal?

„Nu mai mult decât un nume”, a răspuns Adjunctul, apoi i-a spus lui Keneb: „Pumn, îți amintești?

'Pieri.'

'Da.'

— Și nu se mai știe nimic despre ei? întrebă Nether.

Nu a primit niciun răspuns de la ceilalți. Și se părea că Wickanii au așteptat atunci.

— O sugestie interesantă, spuse Adjunctul după o clipă. — Și, având în vedere această furtună apropiată, vom descoperi singuri destul de curând ce fel de oameni sunt acești Perish.

Căpitanul Nemil raportase – la mâna a doua – că mai fusese zărit cu o zi înainte o altă flotă Edur. Ei bine, la nord,

mai puțin de o zeci de nave, zbătându-se spre est în fața acestui vânt neîncetat.

Navele acelea erau într-un mod prost, spusese căpitanul. Avariat, șchiopătând.

Loviți de o furtună, poate, sau văzuseră luptă. Oricare ar fi cauza, ei nu erau dornici să provoace navele Nemil, ceea ce în sine era suficient pentru a face comentarii – se pare că navele itinerante Edur au fost pradă comercianților Nemil de aproape doi ani și în acele cazuri când escortele Nemil erau suficient de aproape. pentru a se angaja, rezultatele fuseseră dezastruoase pentru biremele învechite.

Veste curioasă. Adjunctul îl presase pe căpitanul Nemil cu privire la informații cu privire la Perish, locuitorii vastei peninsulei încinse de munți de pe partea de vest a Mării Catal, care era ea însăși o intrare substanțială, îndreptată spre sud, în fundul căreia se afla. inima Regatului Nemil. Dar bărbatul clătinase pur și simplu din cap, mut brusc.

Nether sugerase, cu câteva clipe mai devreme, că poate flota Edur se ciocnise cu aceşti Perish. Și a suferit în consecință.

Flota Malazan traversa acum gura de intrare a Catal Inlet – așa cum era numită pe hărțile Malazan – o distanță pe care căpitanul pretindea că era o călătorie de patru zile de navigație în condiții ideale.

Navele de conducere erau deja pe un sfert din drum.

Era mai mult decât vânt, magie sau altfel – felul în care orizonturile arătau neclare, în special promontorii…

— Nemil, spuse Nil, nu au fost reticente să vorbească despre Edur.

— Cu toate acestea, nu ar spune nimic despre Perish, a adăugat Nether.

— Istorie între ei, sugeră Keneb.

Ceilalți s-au întors spre el.

Keneb a ridicat din umeri. 'Doar un gand. Nemilii sunt clar expansionişti, iar asta implică o oarecare… aroganţă. Ei au devorat popoarele Trell, oferind un simbol liniştitor al priceperii şi dreptăţii lui Nemil. S-ar putea ca Perish să fi oferit un simbol opus, ceva care i-a șocat și i-a umilit pe Nemil – niciunul dintre sentimente nu se potrivește cu propriile lor noțiuni de grandiozitate. Și deci nu vor vorbi despre asta.

— Teoria ta are sens, spuse Adjunctul. — Mulțumesc, Pumn. Ea s-a întors și a studiat cerul răvășit din est. — Umilită, da, spuse ea cu o voce joasă. „În scrierile lui

Duiker, el vorbește despre multitudinea de solzi care se găsesc în război, de la soldatul care se confruntă cu un alt soldat, până la zeii înșiși blocați în luptă muritoare. La prima vedere, pare un scandal să considerăm că astfel de extreme pot coexista, dar Duiker susține apoi că potențialul de cauză și efect poate continua în ambele direcții.

— Ar fi reconfortant să cred că da, spuse Keneb. — Mă pot gândi la câțiva zei pe care mi-ar plăcea să-i pot împiedica chiar acum.

— S-ar putea, spuse Adjunctul, că cineva te-a precedat.

Keneb se încruntă. — Știi cine, adjunct?

Ea îi aruncă o privire, nu spuse nimic.

Astfel se termină locuința ei de moment. Bine. Și ce mi-a spus?

Este bine citită, dar știam deja asta. Altceva?

Nu.

****

Kalam și-a împins drumul înainte, s-a prăbușit încă o dată lângă Quick Ben. '

E oficial, spuse el în întunericul calei mucegăite.

'Ce este?'

— Încă suntem în viață.

— O, asta e bine, Kal. Stăteam pe cărbuni aici jos, așteptând vestea aceea.

— Prefer acea imagine decât realitatea, Quick.

'Ce vrei să spui?'

— Ei bine, ideea că te-ai ascunde, pânza tăioasă bruscă și o băltoacă răspândindu-se sub tine.

— Nu ştii nimic. Fac. Știu mai multe decât mi-aș dori vreodată...

'Imposibil. Bei în secrete cum face Hellian rom. Cu cât îl cunoști mai mult pe bețiv și devii mai detestabil.

'Oh da? Ei bine, știu lucruri pe care ai vrea să le știi și aveam de gând să îți spun, dar acum cred că mă voi răzgândi...

— Fă-o, vrăjitor, înainte să mă întorc și să-i spun Adjunctului unde te poate găsi.

— Nu poți face asta. Am nevoie de timp să mă gândesc, la naiba.

'Deci vorbeste. Poţi să te gândești în timp ce faci asta, deoarece cu tine cele două activități sunt clar distincte și în mare parte nu au legătură.

— Ce te face atât de mizerabil?

'Tu.'

'Mincinos.'

— În regulă, eu.

'Asa e mai bine. Oricum, știu cine ne-a salvat.

'Într-adevăr?'

— Ei bine, un fel de – cel puțin a început să ruleze marea piatră.

'OMS?'

— Ganoes Paran.

Kalam se încruntă. — În regulă, sunt mai puțin surprins decât ar trebui să fiu.

— Atunci ești un idiot. A făcut-o având o conversație cu Hood.

'De unde ştiţi?'

— Am fost acolo, ascultând. La Hood's Gate.

— Ce făceai pe acolo?

— Vom muri cu toţii, nu-i aşa?

— Oh, deci ai vrut să învingi papură?

— Hilar, Kalam. Nu, plănuiam să fac niște târguri, dar asta e irelevant acum. Până la urmă, Paran a fost cel care a făcut târguiala.

Hood a spus ceva. Vrea ceva – prin propria lui respirație blestemată, m-a șocat, lasă-mă să-ți spun...

— Deci fă asta.

'Nu. Trebuie sa ma gandesc.'

Kalam închise ochii și se rezemă de balot. Mirosea a ovăz. — Ganoes Paran. O pauză, apoi: — Crezi că știe?

— Cine, Tavore?

— Da, cine altcineva?

'Nu am nici o idee. Nu m-ar surprinde. Nimic despre ea nu m-ar surprinde, de fapt. S-ar putea chiar să asculte chiar acum...

— Nu ai simți asta?

— Kalam, ceva rătăcește prin această flotă în seara asta și nu este plăcut, orice ar fi. Îl continui să-l simt frământându-se... aproape, apoi, înainte să-l pot apuca de gât, șoptește din nou.

— Deci, te ascunzi aici jos!

'Desigur că nu. Nu mai mult, vreau să spun. Acum stau aici, ca să întind o capcană.

'O capcana. Dreapta. Foarte inteligent, Înalt Mage.

'Este. Pentru data viitoare, se apropie.

— Chiar te aștepți să cred asta?

— Crede ce îți place, Kalam. Ce îmi pasă, chiar dacă cel mai vechi prieten al meu nu mai are încredere în mine...

— Pentru numele lui Hood, Quick Ben, nu am avut niciodată încredere în tine!

— Acum, asta e dureros. Înțelept, dar totuși rănitor.

— Spune-mi ceva, Quick, exact cum ai reușit să te ascunzi la Poarta lui Hood, cu Paran și zeul însuși stând acolo?

Un adulmec. — Au fost distrași, desigur. Uneori, cel mai bun loc pentru a te ascunde este la vedere.

— Și între ei, au salvat lumea.

— Dă-i un ghiont stâncii, Kal. Restul aparțineau altcuiva. Nu știu cine, sau ce. Dar vă spun un lucru, acei sori care cădeau, erau plini de voci.

— Voci?

— Bucăți enorme de piatră. Jade, coborând din stele. Și în acei munți frânți sau orice ar fi fost, erau suflete.

Milioane de suflete, Kalam. Le-am auzit.

Doamne, nu e de mirare că te-ai ascuns aici jos, Quick. — Asta e... ciudat. Îmi dai fiori peste tot.

'Știu. Eu simt acelasi lucru.'

— Deci, cum te-ai ascuns de Hood?

— Am făcut parte din Poartă, desigur. Doar un alt cadavru, doar o altă față care se uită.

— Hei, acum asta a fost inteligent.

— Nu-i aşa?

— Cum a fost, printre toate acele oase, cadavre și chestii?

„Cam... reconfortant...”

Pot observa asta. Kalam se încruntă din nou. Stai... Mă întreb... poate e ceva în neregulă cu noi? — Repede, tu și cu mine.

'Da?'

— Cred că suntem nebuni.

'Nu sunteţi.'

'Ce vrei să spui?'

'Esti prea incet. Nu poți fi nebun dacă abia ai realizat că suntem nebuni. A intelege?'

'Nu.'

— După cum am spus, atunci.

— Ei bine, mormăi asasinul, asta e o ușurare.

— Pentru tine, da. Shh! Mâna vrăjitorului strânse brațul lui Kalam. 'S-a intors!' şuieră el. 'Închide!'

'In proximitate?' întrebă Kalam în șoaptă.
— Doamne, sper că nu!

****

Un rezident singuratic în această cabină și în niștele din jur și în danele din jur, un cordon de Lame Roșii, care îi protejează cu înverșunare pe comandantul lor amărât și rupt, deși niciunul nu a ales să împartă cartierul Pumnului, în ciuda condițiilor aglomerate ale navei. Dincolo de acei soldați, Khundryl Burn Tears, unii și toți bolnavi de mare, umplând aerul de sub punte cu mirosul acru de bilă.

Și așa a rămas singur. Înconjurat de aerul lui apropiat, fetid, fără lumină de felinar care să învingă întunericul, și asta era bine. Pentru că tot ce era afară se potrivea cu ceea ce era înăuntru, iar Fist Tene Baralta și-a spus, iar și iar, că asta e bine.

Y'Ghatan. Adjunctul îi trimisese înăuntru, sub putere, știind că va avea loc măcel. Ea nu-i dorea pe blestemații de veterani și roșutul lor constant la comanda ei. Ea a vrut să scape de Lamele Roșii și de pușcașii marini – soldați precum Cuttle și Fiddler. Probabil că reușise, conspirând cu Leoman însuși. Acea conflagrație, execuția ei fusese prea perfectă, prea la timp.

Au fost semnale – proștii ăia cu felinarele pe acoperișuri, de-a lungul crenelurilor zidului.

Și sezonul în sine – un oraș plin cu ulei de măsline, recolta de un an întreg – ea nu se repezise cu armata după Leoman, nu se grăbise deloc, când orice comandant cu adevărat loial ar fi... l-ar fi urmărit pe acel nenorocit jos, cu mult înainte de a ajunge la Y'Ghatan.

Nu, momentul a fost... diabolic.

Și iată-l, mutilat și prins în mijlocul blestemaților trădători.

Cu toate acestea, din nou și din nou, evenimentele se întâmplaseră să-l deranjeze pe Adjunct și planurile ei trădătoare și criminale. Supraviețuirea marinelor – Lostara printre ei. Apoi, contracararea neașteptată a acelor magi Edur a lui Quick Ben. Da, soldații lui i-au raportat fiecare bucățică de știri.

Ei au înțeles – deși nu au dezvăluit nimic din suspiciunile lor – el putea să vadă bine în ochii lor, au înțeles. Că veneau lucrurile necesare. Curând.

Și însuși Fist Tene Baralta ar fi cel care i-ar conduce. Tene Baralta, Schitul, Tradat. Da, ar exista nume pentru el. Ar exista culte care să-l venereze, la fel cum erau culte care venerau altor mari eroi ai Imperiului Malazan. Ca Coltaine.

Bult. Baria Setral și fratele său, Mesker, de la Red Blades.

Într-o astfel de companie, Tene Baralta ar aparține. O astfel de companie, își spuse el, era singura lui companie demnă.

Un ochi rămas, capabil să vadă... aproape... La lumina zilei, o ceață încețoșată se învăluia în fața vederii lui și era durere, atât de multă durere, până când nu a putut nici măcar să-și întoarcă capul – oh, da, vindecătorii lucraseră la el. – cu ordin, știa acum, să-l eșueze din nou și din nou, să-l lase cu o ciuma de cicatrici fără sens și agonie fantomă. Și, odată ieșiți din camera lui, ar râde, de succesul imaginat al șaradei lor.

Ei bine, le-ar trimite darurile înapoi în poală, toți vindecătorii aceia.

În acest întuneric moale și cald, se uita în sus, de unde zăcea pe pătuț. Lucrurile nevăzute scârțâiau și gemeau. Un șobolan se năpusti înainte și înapoi de-a lungul unei laturi a camerei înghesuite. Santinela lui, garda de corp, sufletul lui încușcat.

Un miros ciudat a ajuns la el, dulce, stânjenitor, amorțitor și și-a simțit durerile stingându-se, nervii care țipete cădeau în liniște.

'Cine e acolo?' a grămăit el.

Un răspuns răgușit: „Un prieten, Tene Baralta. Unul, într-adevăr, al cărui chip se potrivește cu al tău. Ca și tine, agresat de trădare. Tu și cu mine, suntem sfâșiați și suciți pentru a ne aminti, din nou și din nou, că nu se poate avea încredere în cel care nu poartă cicatrici. Vreodată. Este un adevăr, prietene, că doar un muritor care a fost rupt poate să iasă din cealaltă parte, întreg încă o dată. Complet și pentru toate victimele lui, îmbrăcați în fața lui, orbitor de strălucitor, da? Focurile albe arzitoare ale dreptății Lui. Oh, îți promit, acel moment va avea un gust dulce.

— O apariție, gâfâi Tene Baralta. 'Cine te-a trimis? Adjunctul, da? Un asasin demonic, pentru a pune capăt...

— Desigur că nu – și chiar dacă faci astfel de acuzații, Tene Baralta, știi că sunt false. Ea te poate ucide oricând...

— Soldații mei mă protejează...

— Nu te va ucide, spuse vocea. — Nu are nevoie. Ea te-a alungat deja, o victimă inutilă și patetică a lui Y'Ghatan. Ea nu-și dă seama, Tene Baralta, că mintea ta trăiește, la fel de ascuțită cum a fost vreodată, judecata ei șlefuită și dornică să tragă sânge murdar. Este mulțumită.

'Cine eşti tu?'

— Mă numesc Gethol. Eu sunt Vestitorul Casei Lanțurilor. Și eu sunt aici, pentru tine. Tu singur, pentru că am simțit, oh, da, am simțit că ești destinat măreției.

Ah, așa emoție aici, la cuvintele lui... nu, reține-o. Fii puternic... arată-i acestui Gethol puterea ta. — Măreţie, spuse el. — Da, am fost mereu la curent cu asta, Herald.

— Și a venit timpul, Tene Baralta.

'Da?'

„Simți darul nostru în tine? Diminuarea durerii tale, da?

'Fac.'

'Bun. Acest dar este al tău și mai urmează.

'Mai mult?'

— Singurul tău ochi, Tene Baralta, merită mai mult decât o lume întunecată, incertă, nu crezi? Ai nevoie de o claritate a vederii care să se potrivească cu claritatea minții tale. Pare rezonabil, într-adevăr, drept.

'Da.'

— Asta va fi recompensa ta, Tene Baralta.

— Dacă fac ce?

'Mai tarziu. Asemenea detalii nu sunt pentru seara asta. Până să vorbim din nou, urmează-ți conștiința, Tene Baralta. Fă-ți planuri pentru ceea ce va urma. Te întorci în Imperiul Malazan, da? Aia este bună. Să știi asta, împărăteasa te așteaptă. Tu, Tene Baralta, mai mult decât oricine altcineva din această armată. Fii gata pentru ea.

— O, voi face, Gethol.

„Trebuie să te părăsesc acum, ca nu cumva această vizită să fie descoperită – sunt multe puteri care se ascund în această armată. Atenție. Sa nu ai incredere in nimeni-'

— Am încredere în Lamele mele Roșii.

— Dacă trebuie, da, vei avea nevoie de ele. La revedere, Tene Baralta.

Tăcerea încă o dată și întunericul, neschimbat și neschimbat, înăuntru și în exterior. Destinat, da, măreției. Ei vor vedea asta. Când vorbesc cu împărăteasa. Toți vor vedea asta.

****

Întinsă în patul ei, partea de dedesubt a celei de deasupra la doar o mână depărtare, sfoară înnodată și smocuri tulburi de lenjerie de pat, Lostara Yil își păstra respirația încet, chiar. Își auzea bătăile propriei inimi, zgomotul sângelui în urechi.

Soldatul din patul de sub ea a mormăit, apoi a spus cu voce joasă: — Acum vorbește singur. Nu e bine.'

Vocea din interiorul cabinei lui Tene Baralta murmurase prin perete în ultimele cincizeci de bătăi ale inimii, dar acum, se părea, se oprise.

Vorbește singur? Cu greu, a fost o conversație blestemată. Ea închise ochii la acest gând, dorindu-și să fi dormit și să nu-și amintească de coșmarul din ce în ce mai sordid care era lumea comandantului ei: lumina vâscoasă din ochiul lui când se uita la el, mușchii corpului său cădeau în grăsime, fața începea să cadă, devenind flasc acolo unde nu existau cicatrici încordate. Piele palidă, șuvițe de păr groase cu transpirație veche.

Ceea ce a ars este ceea ce i-a temperat sufletul. Acum, există doar răutate, o colecție pestriță de pete, impurități topite.

Și sunt căpitanul lui încă o dată, prin propria lui poruncă. Ce vrea de la mine? La ce se așteaptă?

Tene Baralta încetase să vorbească. Și acum putea să doarmă, dacă mintea ei ar înceta cursa frenetică.

Oh, Cotillion, știai, nu-i așa? Știai că asta va veni. Totuși, mi-ai lăsat alegerea. Și acum libertatea se simte ca un blestem.

Cotillion, nu joci niciodată corect.

****

Coasta de vest a Mării Catal era striată de fiorduri, stânci înalte și negre și bolovani prăbușiți. Munții care se ridicau aproape imediat în spatele țărmului erau groși de copaci de conifere, cu acele verzi atât de întunecate încât deveneau aproape negre. Corbi uriași cu coadă roșie se

învârteau deasupra capului, scoțând râsete ciudate și aspre, în timp ce înclinau și înclinau spre flota de corăbii de rău augur care se apropiau de Malazani, coborând jos doar pentru a se ridica cu bătăi grele și languroase ale aripilor.

Nava amiral a Adjunctului se afla acum alături de a lui Nok, iar amiralul tocmai trecuse pentru a se alătura lui Tavore, în timp ce așteptau sosirea lui Perish.

Keneb se uită fascinat la navele de război masive care se apropiau din ce în ce mai mult. Fiecare era, de fapt, doi dromoni legați prin trave arcuite, creând un catamaran de proporții ciclopice. Moartea bruscă a vântului a forțat vâslele în apele liniştite, iar aceasta includea un banc dublu de vâsle pe partea interioară a fiecărui dromon, scurtat de trepte.

Pumnul numărase treizeci și unu dintre navele uriașe, așezate într-o pană lată și turtită. Putea vedea baliste montate de ambele părți ale prorelor cu cap de lup și atașate de șinele exterioare de-a lungul navelor era un șir dublu de scuturi dreptunghiulare suprapuse, cu fețele de bronz lustruite și sclipind în lumina soarelui stins.

Pe măsură ce nava de conducere se închidea, vâslele au fost ridicate, transportate.

Unul dintre ofițerii lui Nok a spus: „Uită-te sub suprafața dintre carene, amirale. Travele de deasupra se potrivesc cu cele de sub linia de plutire... iar acelea au berbeci.

„Ar fi într-adevăr neînțelept”, a spus Nok, „să invităm la luptă cu acești Perish”.

— Cu toate acestea, cineva făcuse tocmai asta, spuse Adjunctul. — Pagube provocate de focul magic, acolo, pe cel care flanchează nava amiral. Amirale, care vă imaginați că este completarea soldaților la bordul fiecăruia dintre aceste catamarane?

— Ar putea fi până la două sute de soldați marini sau echivalentul pentru fiecare dromon. Patru sute per ambarcațiune – mă întreb dacă unii dintre ei sunt la vâsle. Dacă, desigur, nu există sclavi.

Steagul vizibil sub cuibul corbului de pe catargul principal al navei de conducere arăta un cap de lup pe un câmp negru mărginit cu gri.

Au privit cum o ambarcațiune lungă, asemănătoare unei canoe de război, era coborâtă între cele două carene ale navei amirale, apoi soldații blindați au coborât, luând vâsle. Li s-au alăturat încă trei figuri. Toți, în afară de unul, purtau cârme de fier, încamatate în spate, cu apărătoare de

obraz. Mantale gri, mănuși de piele. Singura excepție era un bărbat, înalt, slăbit și chel, care purta o haină grea de lână, de culoare gri închis. Pieile lor erau alese, dar toate celelalte caracteristici au rămas nevăzute sub armură.

— Asta e o grămadă de lanț care cântărește canoea, mormăi același ofițer. „Dacă se rostogolește, o zeci de bulgări ruginesc pe fund...”

Nava alunecă peste berbecul scufundat, propulsată rapid de vâslei ale căror lame fulgeră la unison perfect. Câteva clipe mai târziu, o comandă cu voce moale a declanșat o retragere a vâslelor, cu excepția soldatului de la pupa, care a condus cârma, aducând canoa pentru a se ridica alături de nava amiral Malazan.

La comanda lui Nok, marinarii s-au repezit să ajute contingentul Perish la bord.

Prima care a apărut a fost o siluetă înaltă, cu umeri largi, îmbrăcată în mantie neagră.

Sub lâna groasă era un strat de lanț înnegrit care strălucea de ulei. Sabia lungă de la șoldul stâng dezvăluie un pom argintiu cu cap de lup. Perish s-a oprit, s-a uitat în jur, apoi s-a apropiat de Adjunct în timp ce alții apăreau de pe șină. Printre ei era și bărbatul îmbrăcat, care a strigat ceva celui pe care Keneb a presupus că era comandantul. Acea persoană se opri, se întoarse pe jumătate, iar vocea care se ivi din spatele cârmei cu vizor îl tresări pe Keneb, pentru că era a unei femei.

E un uriaș al naibii – chiar și femeile grele din armata noastră ar ezita să se confrunte cu asta.

Întrebarea ei a fost scurtă.

Chel a răspuns printr-un singur cuvânt, la care femeia în armură s-a înclinat și s-a lăsat într-o parte.

Keneb îl privi pe bărbatul îmbrăcat cu pași mari înainte, cu ochii pe Adjunct. '

Mezla, spuse el. 'Bine ati venit.'

Vorbește Malazan. Ei bine, asta ar trebui să ușureze acest lucru.

Adjunctul dădu din cap. — Bine ai venit în schimb, Perish. Eu sunt adjunct Tavore Paran, iar acesta este amiralul Nok...

— Ah, da, acest nume ne este cunoscut, domnule. O plecăciune scăzută către Nok, care păru uimit pentru o clipă, înainte de a răspunde în felul acesta.

— Vorbești bine limba noastră, spuse Tavore.

— Iartă-mă, adjunct. Sunt Destriant Run 'thurvian'. Făcu un semn către femeia uriașă de lângă el. — Aceasta

este Sabia Mortală Krughava. Și apoi, făcându-se într-o parte, se înclină în fața unui alt soldat care stătea la doi pași în spatele Sabiei Mortale. — Shield Anvil Tanakalian. Destriantul a adăugat ceva în propria sa limbă și, ca răspuns, atât Sabia Mortală, cât și Navalul Scutului și-au scos coimele.

Ah, aceștia sunt soldați duri, duri. Krughava, cu părul de fier, avea ochi albaștri, fața ei zdrobită cu cicatrice, totuși oasele de sub trăsăturile ei aspre și unghiulare erau robuste și uniforme. Shield Anvil era, în schimb, destul de tânără și, dacă nu era ceva mai lată de umăr, deși nu la fel de înaltă ca Sabia Mortală. Părul lui era galben, de culoarea tulpinilor de grâu; ochii lui profund gri.

— Navele tale au văzut lupte, îi spuse amiralul Nok către Destriant.

'Da domnule. Am pierdut patru în logodnă.

— Și Tiste Edur, a întrebat Adjunctul, câți au pierdut?

Destriantul s-a amânat brusc de Sabia Mortală, făcând o plecăciune, iar femeia a răspuns cu fluent Malazan: „Nesigur. Poate douăzeci, odată ce vrăjitoria lor a fost respinsă. Deși agile, navele nu aveau putere. Cu toate acestea, au luptat bine, fără sfert.'

— Ești în urmărirea navelor supraviețuitoare?

— Nu, domnule, răspunse Krughava, apoi tăcu.

Destriantul a spus: „Nobili domni, vă așteptăm. Pentru Mezla.

Se întoarse apoi și merse să stea lângă Shield Anvil.

Krughava s-a poziționat direct vizavi de Adjunct. — Amirale Nok, iartă-mă, spuse ea, ținându-și privirea pe Tavore. Sabia Mortală și-a scos apoi sabia.

Ca și orice alt ofițer Malazan care era martor la asta, Keneb s-a încordat, întinzându-și propria armă.

Dar Adjunctul nu tresări. Nu purta nicio armă.

Lungimea fierului albastru care aluneca din teacă era gravată de la vârf la mâner, doi lupi întinși în plină sarcină, fiecare vârtej de blană vizibil, cu colții lustruiți mai strălucitori decât orice altceva, strălucitori, ochii înnegriți pete. Meșteșugul a fost superb, totuși marginea acelei lame era crestă și lovită. Lungimea lui strălucea de ulei.

Sabia Mortală ținea sabia pe orizontală, pe propriul ei piept, iar cuvintele ei aveau o rigiditate formală în timp ce ea a spus: „Eu sunt Krughava, Sabia Mortală a Coifurilor Cenușii ale Pieririi, jurată Lupii Iernii. În acceptarea solemnă a tot ceea ce se va întâmpla în curând, angajez armata mea în serviciul tău, adjunct Tavore Paran.

Complementul nostru: treizeci și unu de tronuri de război. Treisprezece mii șaptezeci și nouă de frați și surori ale Ordinului. În fața noastră, adjunctul Tavore, așteaptă sfârșitul lumii. În numele lui Togg și Fanderay, vom lupta până vom muri.

Nimeni nu a vorbit.

Sabia Mortală s-a așezat pe un genunchi și a pus sabia la picioarele lui Tavore.

****

Pe castelul, Kalam stătea lângă Quick Ben, urmărind ceremonia de pe puntea din mijloc. Vrăjitorul de lângă asasin mormăia pe sub răsuflare, sunetul îl irită în cele din urmă pe Kalam suficient de mult încât să-i atragă privirea din scena de dedesubt, chiar dacă Adjunctul, cu o solemnitate egală cu cea a Sabiei Mortale, ridică sabia și i-o întoarse lui Krughava.

— Vrei să taci, Repe! şuieră Kalam. 'Ce este in neregula cu tine?'

Vrăjitorul se uită la el cu o privire pe jumătate sălbatică în ochii lui întunecați. — Îi recunosc pe aceștia... pe aceștia pieri. Titlurile alea, formalitatea blestemată și dicția înaltă – îi recunosc pe acești oameni!

'Si?'

'Și nimic. Dar voi spune asta, Kal. Dacă vom ajunge vreodată să fim asediați, vai de atacatori.

Asasinul mormăi. „Grey Helms-”

— Cîrmă cenușie, săbii... zei de jos, Kalam – trebuie să vorbesc cu Tavore.

'In cele din urma!'

— Chiar trebuie să vorbesc cu ea.

— Coboară şi prezintă-te, Înalt Mage.

— Trebuie să fii supărat...

Îndepărtarea bruscă a lui Quick Ben a adus privirea lui Kalam înapoi spre mulțimea de dedesubt și l-a văzut pe Destriant, Run'thurvian, privind în sus, cu ochii închiși în ochii lui Quick. Apoi bărbatul îmbrăcat a zâmbit și s-a înclinat adânc în semn de salut.

Capetele s-au întors.

— La naiba, spuse Quick Ben lângă el.

Kalam se încruntă. — Inaltul Mag Ben Adaephon Delat, spuse el pe sub răsuflare, „Stăpânul Înaltei Dicții”.

Capitolul douăzeci și unu

O Carte a Profeției deschide ușa. Ai nevoie de o a doua carte pentru a o închide.

Tanno Spiritwalker Kimloc

Torbora Cu cleste de argint, servitorul a pus un alt disc de frunze măcinate deasupra conductei de apă. Felisin Younger trase pe muștiuc, făcându-i cu mâna servitorului, privind nedumerită cum bătrâna – cu capul plecat atât de jos, fruntea ei aproape că zgârie podeaua – se dădea înapoi pe mâini și pe genunchi. Mai multe dintre regulile de cuviință ale lui Kulat atunci când sunteți în prezența lui Sha'ik Reborn. Era obosită să se certe – dacă proștii simțeau nevoia să i se închine, atunci așa să fie. La urma urmei, pentru prima dată în viața ei, ea a constatat că fiecare nevoie ei era satisfăcută, satisfăcută cu sârguință înverșunată, iar acele nevoi – spre surprinderea ei – creșteau în număr cu fiecare zi care trecea.

Ca și cum sufletul ei ar fi fost un cazan vast, unul care trebuia să fie umplut, dar era, de fapt, fără fund. Au hrănit-o, în mod constant, iar ea devenea grea, stângace, cu pliuri de grăsime moale – sub sâni, pe șolduri și în spate, partea inferioară a brațelor, burta și coapsele. Și, fără îndoială, și chipul ei, deși interzisese prezența oglinzilor în sala tronului și în camerele ei private.

Mâncarea nu a fost singurul ei exces. Era vin și frunze de foșnet și, acum, era dragoste. Printre cei care o însoțeau, erau o duzină de slujitori a căror sarcină era să ofere plăcerea cărnii. La început, Felisin fusese șocat, chiar revoltat, dar perseverența câștigase. Mai multe dintre regulile întortocheate ale lui Kulat – ea a înțeles asta acum. Dorințele lui erau toate din varietatea voyeuristă și de multe ori ea auzise clinchetul umed al pietrelor din gura lui din spatele unei perdele sau al unui panou pictat, în timp ce o spiona cu patos lasciv.

Și-a înțeles noul zeu, acum. In cele din urma. Bidithal greșise complet – aceasta nu era o credință a abstinenței. Apocalipsa a fost anunțată în exces. Lumea s-a sfârșit într-un exces și, așa cum sufletul ei era un cazan fără fund, tot așa era și nevoia întregii omeniri, iar în aceasta ea era reprezentanta perfectă. Așa cum au devorat tot ce-i înconjura, tot așa ar fi făcut-o și ea.

^

In calitate de Sha'ik Reborn, sarcina ei a fost să strălucească strălucitor și rapid – și apoi să moară. În moarte, unde se afla adevărata mântuire, paradisul despre care Kulat vorbea din nou și din nou. Destul de ciudat, Felisin Younger s-a chinuit să-și imagineze acel paradis – nu putea decât să evoce viziuni care se potriveau cu ceea ce o îmbrățișează acum, fiecărei dorințe i s-a răspuns fără ezitare, fără judecată. Poate că așa ar fi - pentru toată lumea. Dar dacă toată lumea ar cunoaște o astfel de existență, atunci unde erau servitorii?

Nu, i-a spus ea lui Kulat, trebuie să existe niveluri de mântuire. Serviciul pur în această lume a fost răsplătit cu o indolență absolută în cealaltă. Smerenia, sacrificiul de sine, servitutea abjectă, acestea erau modalitățile de a trăi care aveau să fie măsurate, judecate. Singura dificultate cu această noțiune – pe care Kulat o acceptase cu ușurință și o transformase în edicte – era poziția Felisin însăși. La urma urmei, indolența ei actuală – a se bucura de toate excesele promise altora doar după moartea lor – a fost răsplătită printr-o viață de apoi de sclavie brutală, servind nevoile tuturor celorlalți?

Kulat a asigurat-o că nu avea de ce să se îngrijoreze. În viață, ea a fost întruchiparea paradisului, a fost simbolul promisiunii. Cu toate acestea, la moartea ei, va exista izolvare. Ea era Sha'ik Reborn, până la urmă, și acesta era un rol pe care nu și-l asumase prin alegere. Fusese îndreptată asupra ei, iar aceasta era cea mai profundă formă de servitute dintre toate.

Era convingător, deși o mică fărâmă de îndoială stătea adânc în ea, câteva gânduri, unul după altul: fără exces, s-ar putea să mă simt mai bine, despre mine. Aș fi așa cum am fost cândva, când mă plimbam în ținuturile sălbatice cu Cutter și Scillara, cu Greyfrog și Heboric Ghost Hands. Fără toți acești slujitori, aș putea să mă descurc singur și să văd limpede că o viață măsurată, o viață temperată cu moderație, este mai bună decât toate acestea. Aș vedea că acesta este un paradis al muritorilor care cultivă defecte ca florile, care hrănește doar rădăcini de moarte, care îneacă toată viața din mine până când rămân cu... cu asta.

Acest. Această minte rătăcită. Felisin Younger se strădui să se concentreze. Doi bărbați stăteau în fața ei. Ei stăteau acolo de ceva vreme, îşi dădu ea seama. Kulat îi anunţase, deşi nu fusese în întregime necesar, pentru că ştia că ei vor veni; într-adevăr, ea i-a recunoscut pe amândoi. Fețele acelea dure și uzate de intemperii, dârele

de sudoare printr-un strat de praf, armura de piele uzată, scuturi rotunde și scimitare la șolduri.

Cel mai apropiat de ea – înalt, fioros. Mathok, care a comandat triburile deșertului în Armata Apocalipsei. Mathok, prietenul lui Leoman.

Și, la un pas în spatele comandantului, bodyguardul lui Mathok T'morol, arătând ca un lup drept, fără păr, ochii lui ochi de vânător, reci, intensi.

Își aduseseră armata, războinicii lor.

Au adus asta și mai mult...

Felisin cel Tânăr își coborî privirea de la chipul lui Mathok, până la cartea zdrențuită, legată din piele, din mâinile lui. Cartea Sfântă a lui Dryjhna Apocalipticul. În timp ce Leoman îi condusese pe malazani într-o urmărire sălbatică, în capcana care era Y'Ghatan, Mathok și războinicii săi din deșert călătoriseră în liniște, în secret, evitând orice contact. A existat intenția, explicase Mathok, să se întâlnească la Y'Ghatan, dar apoi ciuma lovise, iar șamanii din trupa lui fuseseră cuprinsi de viziuni.

Din Hanar Ara, Orașul celor căzuți. Din Sha'ik, renăscut din nou.

Leoman și Y'Ghatan, i-au spus ei lui Mathok, era o fundătură în toate sensurile expresiei. O simulare, punctată de anihilare. Și așa, comandantul se întoarse cu armata sa și plecase într-o călătorie lungă pentru a găsi Orașul Căzuților. Să o găsesc. Să predea Cartea Sfântă în mâinile ei.

O călătorie dificilă, una demnă de propria epopee, fără îndoială.

Și acum, Mathok stătea în fața ei, iar armata lui tabăra în oraș, iar Felisin stătea în mijlocul pernelor de grăsime proprie, încununată în fum și se gândea cum avea să-i spună ce avea nevoie să audă - ce trebuiau să audă toți. , Kulat inclus.

Ei bine, ea ar fi... directă. — Îți mulțumesc, Mathok, că ai livrat Cartea Dryjhna. Îți mulțumesc, de asemenea, că ți-ai livrat armata. Din păcate, nu am nevoie de niciunul dintre daruri.

Sprâncenele lui Mathok se ridicară fracţionar. „Sha'ik Reborn, cu Cartea, poți face ce vrei. Pentru războinicii mei, totuși, aveți mare nevoie. O armată Malazan se apropie...

'Știu. Dar nu ești de ajuns. În plus, nu am nevoie de războinici.

Armata mea nu mărșăluiește în grad. Armata mea nu poartă arme, nu poartă armură. În cucerire, armata mea nu

ucide niciun dușman, nu înrobește pe nimeni, nu violează niciun copil. Ceea ce mânuiește armata mea este mântuirea, Mathok.

Promisiunea ei. Invitația ei.

— Și malazanii? întrebă T'morol cu vocea lui zgârâitoare, dezvăluind dinții. — Armata aceea poartă arme și poartă armură. Acea armată, Sfinte, mărșăluiește în grad și chiar acum ne mărșăluiesc în fundul nostru!

— Kulat, spuse Felisin. „Găsiți un loc pentru Cartea Sfântă. Rugați artizanii să pregătească unul nou, paginile goale. Va fi o a doua carte sfântă. Cartea Mea a Mântuirii. Pe prima pagină, Kulat, înregistrați cele spuse aici, în această zi, și acordați tuturor prezenților onoarea pe care au câștigat-o. Mathok și T'morol, sunteți bineveniți aici, în Orașul Căzuților. La fel și războinicii tăi. Dar înțelegeți, zilele voastre de război, de măcel, s-au terminat. Pune-ți deoparte cimitarul și scuturile, arcurile. Descălă-ți caii și dă-i drumul la pășunile înalte de pe dealurile de la Izvorul Denet'inar. Ei își vor trăi viața acolo, bine și în pace. Mathok, T'morol, accepti?

Comandantul se uită în jos la volumul antic din mâinile lui, iar Felisin văzu un râs de râs ieșind pe trăsăturile lui. Și-a întins mâinile. Cartea a căzut pe podea, aterizând pe cotorul ei. Impactul l-a rupt.

Paginile antice au apărut. Ignorându-l pe Felisin, Mathok se întoarse către T'morol.

— Adună războinicii. Vom reaproviziona la nevoie. Apoi plecăm.

T'morol se îndreptă spre tron și scuipă pe podea, în fața estradei.

Apoi s-a rotit şi a ieşit din cameră.

Mathok ezită, apoi îl înfruntă încă o dată pe Felisin. „Sha'ik Reborn, fără îndoială îi vei primi pe şamanii mei fără dezonoarea la care a fost martor aici.

Le las cu tine. Pentru tine. Cât despre lumea voastră, lumea voastră umflată, dezgustătoare și mântuirea ei otrăvitoare, vă las și vouă. Pentru toate acestea, Leoman a murit. Pentru toate acestea, Y'Ghatan a ars.'

A studiat-o încă o clipă, apoi s-a învârtit și a plecat din sala tronului.

Kulat se grăbi să îngenuncheze lângă cartea spartă. — Este distrus! spuse el cu o voce plină de groază.

Felisin dădu din cap. — Cu totul. Apoi a zâmbit la propria ei glumă.

****

— Judec patru mii, spuse Fist Rythe Bude.

Armata rebelă era poziționată de-a lungul unei creste. Războinici cai, lănciri, arcași, dar niciunul nu avea arme pregătite. Scuturile rotunde au rămas legate de spate, tolbe acoperite, arcuri desfăcute și puse în toc pe șei. Doi călăreți ieșiseră din linie și își lucrau caii pe panta abruptă până unde așteptau Paran și ofițerii săi.

— Ce crezi, Pumnul Înalt? întrebă Hurlochel. — Are aspectul unei capitulări.

Paran dădu din cap.

Cei doi bărbați ajunseră la baza pantei și se înclinară pentru a se opri la patru pași de avangarda Gazdei.

— Eu sunt Mathok, spuse cel din stânga. — Odată din Armata Apocalipsei a lui Sha'ik.

'Si acum?' întrebă Paran.

O ridicare din umeri. „Noi locuim în Deșertul Sfânt Raraku, un deșert acum o mare. Am luptat ca rebeli, dar rebeliunea s-a încheiat. Noi am crezut. Nu mai credem. Și-a dezvelit cimitarul și l-a aruncat pe pământ. '

Fă cu noi ce vrei.

Paran se aşează înapoi în şa. Trase adânc aer în piept și o eliberă într-un oftat lung. „Mathok”, a spus el, „tu și războinicii tăi sunteți liberi să mergeți unde doriți. Sunt High Fist Ganoes Paran și prin prezența te eliberez. După cum ai spus, războiul s-a terminat, iar eu unul nu mă interesează nici reparații, nici pedepse. Nimic nu se câștigă prin a provoca încă mai multe atrocități ca răspuns la cele din trecut.

Războinicul mărunțiș de lângă Mathok și-a aruncat un picior peste gâtul calului și a alunecat la pământ. Impactul îl făcu să tresară și să-și arcuiască partea inferioară a spatelui, făcând o strâmbă, apoi s-a hotărât spre scimitarul comandantului său. Adunându-l, a șters praful de pe lamă și mâner, apoi i-a adus înapoi lui Mathok.

Paran a vorbit din nou: „Ai venit din locul de pelerinaj”.

— Orașul celor căzuți, da. Ai de gând să-i distrugi, High Fist? Sunt fără apărare.

— Aș vorbi cu liderul lor.

— Atunci îți pierzi timpul. Ea susține că este Sha'ik Reborn. Dacă acest lucru este adevărat, atunci cultul a cunoscut o degradare din care nu se va mai recupera

niciodată. E grasă, otrăvită. Abia am recunoscut-o. Ea este într-adevăr căzută. Adepții ei sunt adulți, mai interesați de orgii și lăcomie decât orice altceva. Sunt cicatrici de boală și pe jumătate nebuni.

Marele ei preot îi urmărește actele sexuale din spatele perdelelor și se masturbează, iar în ambele lor energia este nelimitată și nesățioasă.

— Cu toate acestea, spuse Paran după o clipă, simt puterea acolo.

— Fără îndoială, răspunse Mathok, aplecându-se într-o parte și scuipând. '

Măcelăriți-i, atunci, Pumnul Înalt, și veți scăpa lumea de un nou tip de ciumă.

'Ce vrei să spui?'

„O religie a celor mutilați și frânți. O religie care oferă mântuire... trebuie doar să mori mai întâi. Prevăd că cultul se va dovedi extrem de contagios.

Probabil are dreptate. — Nu pot măcelări inocenți, Mathok.

— Atunci, într-o zi, cei mai credincioși și zeloși dintre ei te vor măcelări, Pumnul Înalt.

'Poate. Dacă da, îmi voi face griji atunci. Între timp, am alte sarcini înaintea mea.

— Vei vorbi cu Sha'ik Reborn?

Paran se gândi, apoi clătină din cap. 'Nu. După cum sugerați, nu are rost. Deși văd posibila înțelepciune de a șterge acest cult înainte de a obține un punct de sprijin, recunosc că găsesc noțiunea reprobabilă.

— Atunci unde, dacă pot să întreb, Pumnul Înalt, te duci acum?

Paran ezită. Îndrăznesc să răspund? Ei bine, acum este la fel de bine ca mai târziu să audă toată lumea. — Ne întoarcem, Mathok. Gazda merge spre Aren.

— Mergi spre război? întrebă comandantul.

Paran se încruntă. — Suntem o armată, Mathok. În cele din urmă, da, vor fi lupte.

— Vei accepta serviciul nostru, High Fist?

'Ce?'

„Suntem un popor rătăcitor”, a explicat Mathok. „Dar ne-am pierdut casa. Familiile noastre sunt împrăștiate și, fără îndoială, mulți sunt morți de ciumă.

Nu avem unde să mergem și nimeni cu care să luptăm. Dacă ar trebui să ne respingi acum și să ne eliberezi să plecăm, vom ajunge la dizolvare. Vom muri cu spatele acoperit de paie și nisip în mănuși. Sau războinicul se va

întoarce împotriva războinicului și sângele va fi vărsat fără sens. Acceptă-ne în armata ta, Pumnul Înalt Ganoes Paran, și vom lupta alături de tine și vom muri cu onoare.

— Habar n-ai unde intenționez să conduc Gazda, Mathok.

Bătrânul războinic de lângă Mathok lătră în râs. „Pământul pustiu din spatele taberei, sau pământul pustiu pe care puțini le-au văzut până acum, care este diferența?” Se întoarse către comandantul său. — Mathok, prietene, șamanii au spus că acesta de aici l-a ucis pe Poliel. Numai pentru asta, l-aș urma în Abis, atâta timp cât ne promite că ne vom dezlipi și poate o femeie sau două să călărească pe drum. Asta e tot ce căutăm, corect, înainte de a dansa în poala unui zeu pentru ultima oară. În plus, m-am săturat să alerg.

La toate acestea, Mathok dădu pur și simplu din cap, cu privirea ațintită asupra lui Paran.

Patru mii din cea mai bună cavalerie ușoară de pe acest continent tocmai s-au oferit voluntar, veterani unul și toți.
— Hurlochel, spuse el, atașează-te ca legătură cu comandantul Mathok. Comandante, acum ești Pumn, iar Hurlochel va avea nevoie de o compilație scrisă a ofițerilor tăi sau potențialilor ofițeri. Armata Malazan angajează trupe călare în unități de cincizeci, o sută și trei sute. Ajustați-vă structura de comandă în consecință.

— Se va face, Pumnul Înalt.

— Pumnul pe Rythe Bude, vezi Gazda întoarsă. Și Noto Boil, găsește-mă Ormulogun.

'Din nou?' a întrebat vindecatorul.

'Merge.'

Da, din nou. Cred că am nevoie de un card nou. Cred că o voi numi Salvare.

Momentan se află în sfera de influență a Casei Lanțurilor. Dar ceva îmi spune că în cele din urmă se va elibera de asta. O astfel de pată nu va dura. Această carte este un Nealiniat. În fiecare sens al cuvântului.

Nealiniat și probabil destinat să fie cea mai periculoasă forță din lume.

La naiba, mi-aș dori să fiu mai nemiloasă. Acea Sha'ik Reborn și toți adepții ei întortocheați – ar trebui să călăresc acolo și să-i măcel pe toți – ceea ce a vrut Mathok să fac.

Să facă ceea ce el însuși nu a putut – suntem la fel în asta. În... slăbiciunea noastră.

Nu e de mirare că deja îmi place bărbatul.

****

În timp ce Hurlochel își conducea calul alături de Mathok, înapoi spre războinicii din deșert de pe creastă, cel care stăpâni aruncă o privire spre noul Pumn. „Domnule, când ați vorbit despre Sha'ik Reborn, ați spus ceva... despre abia dacă ați recunoscut-o...”

'Am facut. A fost una dintre fiicele adoptive ale lui Sha'ik, în Raraku. Bineînțeles, după cum Leoman și cu mine știam, chiar și acela nu era... așa cum părea ea. O, aleasă de Zeița Vârtejului, destul de bine, dar nu era o copilă a deșertului.

— Nu a fost?

— Nu, era Malazan.

'Ce?'

Însoțitorul comandantului a mormăit și a scuipat. — Mezla, da. Iar Adjunctul nu a știut niciodată – sau așa am auzit noi. Ea a tăiat o femeie cu căimă și armură. Și apoi a plecat. Cadavrul a dispărut apoi. Un Mezla care ucide un Mezla – oh, cum trebuie să fi râs zeii…

— Sau, spuse Hurlochel cu voce joasă, plângea. Se gândi să pună mai multe întrebări cu privire la acest nou Sha'ik Reborn, dar o succesiune de imagini tragice, variante ale acelui duel sortit de la Raraku, înainte ca mările să se ridice din deșert, i-au năvălit prin minte. Așa că a urcat în tăcere pe panta, alături de războinici, și în scurt timp a fost complet consumat de nevoile reorganizării războinicilor cai ai lui Mathok.

Atât de preocupat, nu și-a raportat conversația lui Pumnul Înalt.

La trei leghe de Orașul Căzuților, Paran a întors Oștii și i-a pus pe calea lor spre îndepărtatul Aren. Drumul care i-ar duce din Șapte orașe.

Să nu se mai întoarcă niciodată.

****

Saur Bathrada și Kholb Harat intraseră într-un sat de munte la patru leghe în interior de orașul-port Sepik.

Conducând douăzeci de războinici Edur și patruzeci de marinari Letherii, ei adunaseră sclavii degenerați cu sânge amestecat, eliberându-i ritual pe primitivii neînțelegători din lanțurile lor simbolice, apoi înlănțuindu-i în adevăr pentru marșul înapoi către oraș și corăbiile Edur. După aceasta, Saur și Kholb i-au condus pe oamenii Sepik într-un țar cu oi unde a fost construit un foc de tabără. Una câte una, mamele au fost forțate să-și arunce bebelușii și copiii în flăcări. Acele femei au fost apoi violate și, în cele din urmă, decapitate. Soții, frații și tații erau puși să privească.

Când au rămas singuri în viață, au fost sistematic dezmembrați și lăsați, fără brațe și fără picioare, să sângereze printre oile stropitoare și stropite de sânge.

Un țipăt naștese în acea zi în inima lui Ahlrada Ahn și nu încetase strigătul său disperat și teribil. Umbra lui Rhulad acoperea Tiste Edur, oricât de îndepărtat era acel tron și creatura nebună așezată pe el. Și în acea umbră se răscoli un coșmar din care nu putea exista nicio trezire.

Acel țipăt a fost răsunat în amintirile lui din acea zi, țipetele smulse din gâtlejul copiilor în flăcări, formele zvârcolite în flăcările lor mănunchiate, focurile reflectate pe chipurile impasibile ale războinicilor Edur. Până și Letherii se întoarseră, copleșiți de groază.

Oare Ahlrada Ahn ar fi putut face la fel, fără să-și piardă fața.

În schimb, el stătea în picioare, unul dintre mulți, și nu a dezvăluit nimic din ceea ce se făcea înăuntru. Furios, rupând... totul. În mine, își spuse în acea noapte, înapoi în Sepik, unde zgomotele măcelului continuau dincolo de camera pe care o găsise, în mine, nimic nu mai rămâne în picioare. În acea noapte, pentru prima dată, s-a gândit să-și ia viața.

O declarație de slăbiciune. Ceilalți nu ar fi văzut-o altfel – nu și-ar fi putut permite – așa că, nu un protest, ci o predare, și s-ar alinia pentru a scuipa pe cadavrul lui. Iar războinici precum Saur Bathrada și Kholb Harat își trăgeau cuțitele și se ghemuiau și, cu plăcere în ochi, desfigurau trupul fără sens.

Căci acești doi Edur ajunseseră să iubească sângele și durerea și în asta nu erau singuri.

Regele din Sepik a fost ultimul care a murit. Fusese făcut să fie martor la distrugerea poporului său drag. Se spunea că era un conducător benign – oh, cât de disprețuit Edur acea afirmație, de parcă ar fi fost o insultă, o insultă gravă și vicioasă. Nenorocitul ăla prăbușit între doi

războinici care se străduiau să-l țină în picioare, strângându-i părul cărunt pentru a-și forța capul în sus, pentru a vedea. Oh, cât țipase și plânsese. Până când Tomad Sengar s-a săturat de acele strigăte și a ordonat ca regele să fie aruncat din turn. Și, pe măsură ce cădea, plânsul lui a devenit un sunet plin de ușurare. El privea acele pietrișuri, ridicându-se repede în întâmpinarea lui, ca mântuire. Și acesta este darul nostru. Singurul nostru dar.

Ahlrada Ahn și-a scos din nou scramele Merude și le-a studiat marginile ascuțite de moarte. Prinderile se simțeau bine, se simțeau potrivite, cuibărite în mâinile lui mari. A auzit o agitație printre războinicii adunați pe punte și și-a ridicat privirea pentru a-l vedea pe cel numit Taralack Veed împingând prin mulțime, alături de Atri-Preda Yan Tovis și în urma lor Jhag-ul cunoscut sub numele de Icarium.

Mai înalt decât majoritatea Edur, războinicul tăcut și cu chipul trist nu purta decât vechea sa sabie cu un singur tăiș. Fără arc, nici teacă pentru arma din mâna dreaptă, nici armură de niciun fel. Totuși, Ahlrada Ahn simți o șoaptă de frig prin el. Este el cu adevărat un campion? Ce vom vedea în această zi, dincolo de poartă?

Două sute de războinici Edur, vrăjitorul Arapay Sathbaro Rangar – care își târă acum corpul malformat pe o rută care ar fi interceptat Icarium – și șaizeci de arcași Letherii. Toți gata, toți dornici să înceapă uciderea.

Vrăjitorul își miji ochii spre Jhag, care se opri în fața lui – nu din deferență sau chiar din punct de vedere al atenției; mai degrabă pentru că bătrânul sucit i-a blocat calea. — Înțeleg, spuse Sathbaro Rangar cu o râpă, în tine... nimic. Un gol imens, de parcă nici nu ai fi aici. Și tovarășul tău pretinde că ești un mare războinic? Cred că suntem înșelați.

Icarium nu spuse nimic.

Omul pe nume Taralack Veed a făcut un pas înainte, făcându-se o pauză pentru a-i scuipa mâinile și a le trece înapoi prin păr. — Vrăjitor, spuse el într-o limbă de negustor acceptabil, când va începe lupta, vei vedea nașterea a tot ceea ce așteaptă în el. Asta promit. Icarium există pentru a distruge, există pentru a lupta, vreau să spun, și asta e tot...

— Atunci de ce plânge la cuvintele tale? întrebă Tomad Sengar din spatele lui Ahlrada Ahn.

Taralack Veed se întoarse, apoi se înclină adânc. — Preda, se întristează pentru ceea ce se pierde în el, pentru

tot ce percepe vrăjitorul tău... absența, vasul gol. Nu contează.

— Nu contează. Ahlrada Ahn nu credea asta. Nu putea. Prostilor! Uita-te la el! Ceea ce vezi, Sathbaro Rangar, nu este altceva decât o pierdere. Niciunul dintre voi nu înțelege semnificația asta? Ce invităm printre noi? Și acest Taralack Veed, acest sălbatic urât mirositor, vezi cât de nervos arată, de parcă el însuși se teme de ceea ce urmează – nu, nu sunt orb la lumina nerăbdătoare din ochii lui, dar văd și frică acolo. Se strigă în fiecare gest al lui.

Ce suntem pe cale să facem aici?

Tomad Sengar spuse: — Vrăjitor, pregătește calea.

După aceea, toată lumea și-a pregătit armele. Saur Bathrada și Kholb Harat aveau să conducă, urmați de Sathbaro Rangar însuși, iar apoi Taralack și încărcătorul său, cu cea mai mare parte a Edur în spatele lor, iar Letherii apărând ultimii, săgețile întinse.

Aceasta ar fi prima incursiune a lui Ahlrada Ann împotriva gardienilor tronului. Dar auzise destule povești. Bătălie fără sferturi. Bătălie la fel de vicioasă ca oricare dintre Edur pe care o trăiseră. Și-a ajustat strânsoarea pe șosete și s-a mutat în poziție, în linia din față a corpului principal. Salutări cu voce joasă au ajuns la el – fiecare războinic Edur încurajat de prezența lui Ahlrada Ahn în rândurile lor. Spărgătorul de lance. Neînfricat, parcă dornic de moarte.

Oh, da, chiar asta sunt. Moarte. A mea.

Și totuși... nu mai visez să merg acasă?

Se uită la poarta zdrențuită zdrențuind aerul, apoi s-a despărțit larg, acoperită de flăcări cenușii, cu gura ei doar întuneric încețoșat.

Vrăjitorul se dădu într-o parte, iar Saur și Kholb se aruncară în el, dispărură în întuneric. A urmat Sathbaro Rangar, apoi Taralack și Icarium. Și a venit rândul lui Ahlrada Ahn. S-a împins înainte, în gol – și s-a împiedicat de argilă trosnitoare, aerul dulce cu mirosuri de pădure.

Ca și în lumea pe care tocmai plecaseră, era după-amiaza târziu.

Continuând să avanseze, Ahlrada Ahn se uită în jur. Erau singuri, fără opoziție.

L-a auzit pe Icarium întrebând: „Unde suntem?”

Și vrăjitorul Arapay s-a întors. — Drift Avalii, războinică. Unde locuiește Tronul Umbrei.'

— Și cine îl păzește? întrebă Taralack Veed. — Unde este acest dușman înverșunat al tău?

Sathbaro Rangar și-a ridicat capul, ca și cum ar fi adulmecat aerul, apoi a mormăit surprins. — Demonii au fugit. Au fugit! De ce? De ce ne-au dat tronul? După toate acele bătălii? Nu inteleg.'

Ahlrada Ahn aruncă o privire spre Icarium. Demonii... fug.

— Nu înțeleg asta, spuse din nou vrăjitorul.

Poate da. O, surori, cine umblă acum printre noi?

A tresărit, apoi, de un sunet slab șoaptă și s-a învârtit, cu armele ridicând.

Dar nu era altceva decât o bufniță, alunecând pe poteca largă dinaintea lor.

Văzu o licărire de mișcare printre humus și ghearele răpitorului se prăbușiră. Bufnița zvâcni apoi din nou în sus, o formă minusculă ruptă strânsă în strânsoarea ei de reptilină.

— Nu contează, spunea vrăjitorul Arapay. — Să mergem să ne revendicăm tronul. Și a pornit, hohotind, târând un picior îndoit, pe potecă.

****

Derutat, Taralack Veed s-a confruntat cu Icarium. 'Ce simți? Din acest loc?

Ochii care îl priveau erau plati. — Demonii Umbrei au plecat odată cu sosirea noastră. A fost... cineva... un bărbat, dar și el a plecat. A trecut ceva timp. El este cel cu care m-aș fi confruntat.

— Suficient de priceput pentru a te elibera, Icarium?

— Suficient de priceput, probabil, ca să mă omoare, Taralack Veed.

'Imposibil.'

— Nimic nu este imposibil, spuse Icarium.

Au pornit după jumătatea de duzină de Edur care se grăbise înainte să se alăture lui Sathbaro Rangar.

La cincisprezece pași pe potecă au dat peste primele semne ale bătăliei trecute. Corpuri umflate de aptorieni morți și demoni azalani. Nu ar fi căzut ușor, știa Taralack Veed. Auzise de pierderi flagrante în rândul Edurului și, mai ales, al Letherii. Acele cadavre fuseseră recuperate.

La mică distanţă se înălţau zidurile unei curţi acoperite de vegetaţie.

Poarta fusese spulberată. Icarium, cu un pas în urmă, Taralack Veed i-a urmat pe ceilalți în complex, apoi Jhag-ul întinse mâna și îl opri pe Gral. — Nu mai departe.

'Ce?'

Pe chipul lui Icarium era o expresie ciudată. 'Nu e nevoie.'

****

Ahlrada Ahn, împreună cu Saur și Kholb, l-au însoțit pe vrăjitorul Arapay în camera umbrită, plină de deșeuri, a sălii tronului. Scaunul Umbrei, sufletul lui Kurald Emurlahn, tronul care trebuia revendicat, înainte ca tărâmul despărțit să poată fi înapoiat la ceea ce a fost cândva, un întreg Warren, clocotind de putere.

Poate că, cu asta, Rhulad ar putea sparge strigătul Sathbaro Rangar, un sunet îngrozitor, și se clătina.

Gândurile lui Ahlrada Ahn dispărură. S-a uitat.

Tronul Umbrei, acolo pe o estradă înălțată în capătul îndepărtat al camerei...

A fost distrus.

Sfărâmat în bucăți, lemnul negru s-a spulberat pentru a-și dezvălui duramenul roșu de sânge. Demonii ne-au dat... nimic. Tronul lui Kurald Emurlahn este pierdut pentru noi.

Vrăjitorul era în genunchi, țipând la tavanul pătat. Saur și Kholb stăteau în picioare, cu armele scoase, dar părând încremeniți pe loc.

Ahlrada Ahn se apropie de Sathbaro Rangar și îl apucă pe vrăjitor de guler, apoi îl trase în picioare. — Destul de asta, spuse el.

— Adună-te. Poate că am terminat aici, dar nu am terminat – știți asta. Războinicii vor fi însetați de măcel, acum. Trebuie să te întorci la poartă – există un alt tron de câștigat, iar cei care îl apără nu vor fugi așa cum au făcut aceștia aici. Fii atent, Sathbaro Rangar!

— Da, gâfâi vrăjitorul, smulgându-se din strânsoarea lui Ahlrada Ahn. — Da, spui adevărul, războinicul. Macel, da, de asta este nevoie.

Haide, să plecăm – ah, în numele părintelui Bloodeye, să părăsim acest loc!

****

— Se întorc, spuse Taralack Veed, în timp ce Tiste Edur reapăru la intrarea în templu. — Vrăjitorul, pare... supărat. Ce s-a întâmplat?'

Icarium nu spuse nimic, dar ceva îi străluci în ochi.

— Jhag, mârâi Sathbaro Rangar în timp ce şchiopăta, adună-te. Ne așteaptă o adevărată bătălie.

Confuzie printre rândurile lui Edur, cuvinte schimbate, apoi un strigăt, blesteme, burdufuri de furie. Mânia s-a răspândit, un foc de sălbăticie dornic să devoreze tot ce ar îndrăzni să se opună. Întorcându-se, grăbindu-se spre poarta pâlpâitoare.

Nu se întorceau la corăbii.

Taralack Veed auzise, din Twilight, că un comandant Edur pe nume Hanradi Khalag și-a trimis războinici împotriva unui alt inamic, printr-o poartă – una care a dus, într-o călătorie de zile, la un alt război privat. Și acești dușmani erau cei care aveau să înfrunte acum mânia acestor Edur aici. Și cel al lui Icarium.

Deci vor vedea, la urma urmei. Aia este bună.

Alături de el se auzi un sunet de la Jhag, care l-a atras surprins pe Taralack Veed. Râsete scăzute.

— Ești amuzat? l-a întrebat pe Icarium în șoaptă răgușită.

— Dintr-o umbră amândouă, spuse Jhag enigmatic, țesătorul îl înșeală pe adorator. Dar nu voi spune nimic. La urma urmei, sunt gol.

'Nu inteleg.'

— Nu contează, Taralack Veed. Nu conteaza.'

****

Sala tronului a fost abandonată încă o dată, praful s-a așezat, umbrele s-au strecurat înapoi la bântuielile lor previzibile. Și, din tronul zdrobit însuși, a apărut o sclipire slabă, o neclaritate a marginilor, apoi o clătinare care ar fi alarmat pe oricine ar fi fost martor – dar dintre asemenea creaturi simțitoare nu existau niciuna.

Fragmentele de lemn sparte și zdrobite s-au topit.

Și încă o dată acolo, pe estradă, stătea Tronul Umbrei. Și eliberându-se de ea, o formă întunecată mai solidă decât oricare alta.

Cocoșat, scund, învăluit în pliuri de tifon de la miezul nopții. Din pata indistinctă unde îi aparținea o față, doar ochii erau vizibili, pe moment, o fulgerare sclipitoare.

Silueta s-a îndepărtat de tron, spre prag... trestie de argint și abanos bătând pe pavaj.

La scurt timp mai târziu, a ajuns la intrarea templului și a privit afară.

Acolo, la poartă, a mers ultimul dintre ei. Un Gral și apariția înfricoșătoare și groaznică care a fost Icarium.

O respiră de la umbra înghesuită de sub cadrul arcuit, în timp ce Jhag se opri o dată pentru a privi înapoi.

Iar Shadowthrone a surprins, în expresia lui Icarium, ceva ca un zâmbet, apoi cel mai slab din cap, înainte ca Jhag să se întoarcă.

Zeul îşi înclină capul, ascultând cum petrecerea se grăbeşte înapoi pe potecă.

Puțin timp mai târziu și au plecat, înapoi prin poartă.

Iluzie meticuloasă, creată cu geniu, declanșată de sosirea unor străini – a oricărui, într-adevăr, în afară de Shadowthrone însuși – declanșată să se transforme într-o epavă spulberată și neputincioasă. Meanas, legat cu Mockra, aruncat pe toată lungimea camerei, șuvițe invizibile care țineau intrarea oficială. Mockra, filamente de sugestie, invitație, renunțarea la scepticismul natural, ușurând calea de a asista la tronul spart.

Warrens mai mici, totuși manipulați de mâinile unui zeu și nici de mâinile oricărui zeu. Nu... al meu!

Edur dispăruseră.

— Idioti.

****

— Trei regi vrăjitori, spuse Destriant Run'thurvian, conduc ShalMorzinn. Vor contesta trecerea noastră, Adjunct Tavore Paran, iar acest lucru nu poate fi permis.

„Am căuta să negociem”, a spus Adjunctul. — Într-adevăr, să cumpere provizii de la ei. De ce s-ar opune ei?

— Pentru că le face plăcere să facă asta.

— Și sunt formidabili?

'Formidabil? Se poate dovedi, spuse Destriantul, că chiar și cu ajutorul vrăjitorilor tăi, inclusiv a Înaltului tău Mag aici, vom suferi pierderi grave, poate devastatoare, dacă ne confruntăm cu ei. Pierderi suficiente pentru a ne alunga, chiar și pentru a ne distruge complet.

Adjunctul se încruntă spre amiralul Nok, apoi spre Quick Ben.

Acesta din urmă a ridicat din umeri. — Nici măcar nu știu cine sunt și deja îi urăsc.

Keneb mormăi. Un Înalt Mag.

— Ce sugerezi, Destriant Run'thurvian?

— Ne-am pregătit pentru asta, Adjunct, și cu ajutorul vrăjitorilor tăi, credem că putem reuși în intenția noastră.

— O poartă, spuse Quick Ben.

'Da. Tărâmul Fanderay și Togg posedă mări. Mări aspre, înverșunate, dar totuși navigabile. Nu ar fi înțelept să ne prelungim călătoria în acel tărâm prea mult – riscurile sunt prea mari – dar cred că le putem supraviețui suficient de mult pentru a ne găsi, la reapariție, în afara Cornului Dal Honese al Quon Tali.

'Cât timp va dura?' întrebă amiralul Nok.

— Zile în loc de luni, domnule, răspunse Destriantul.

— Riscuri, ai spus, se aventură Keneb. — Ce fel de riscuri?

— Forțe naturale, Pumn. Furtuni, gheață scufundată; în acel tărâm nivelul mării s-a scufundat, pentru că gheața stăpânește multe pământuri. Este o lume prinsă în mijlocul unor schimbări catastrofale. Chiar și așa, sezonul în care vom intra este cel mai puțin violent – prin aceea, suntem cei mai norocoși.

Rapid Ben pufni. — Iartă-mă, Destriant, dar nu simt nimic fortuit în toate astea. Avem un spirit de savană care ne conduce împreună cu aceste vânturi, de parcă fiecare moment câștigat ar fi oarecum crucial. Un spirit de savană, de dragul lui Hood. Și acum, ai lucrat la un ritual pentru a modela o poartă enormă pe mări. Acel ritual trebuie să fi început cu luni în urmă...

— Doi ani, Inalt Mage.

'Doi ani! Ai spus că ne aștepți – știai că venim – acum doi ani? Câte spirite și zei ne împing pe aici?

Destriantul nu spuse nimic, încrucișându-și mâinile în fața lui pe masa de hărți.

— Doi ani, mormăi Quick Ben.

— De la tine, Înalte Mage, avem nevoie de putere brută – impunătoare, da, dar nu atât de grea încât să te lase rănit.

— Oh, e frumos.

— Înaltul Mag, spuse Adjunctul, te vei pune la dispoziţia Grey Helms.

A oftat, apoi a dat din cap.

— Cât de curând, Destriant? întrebă amiralul Nok. — Și cum vom alinia flota?

— Cel mult trei nave, două cabluri unul de celălalt, nu mai mult – lungimea zborului unei săgeți cu arc scurt între fiecare. Vă sugerez să începeţi imediat să vă pregătiți flota, domnule. Poarta va fi deschisă mâine în zori.

Nok trandafir. — Atunci trebuie să-mi iau concediu. Adjunct.'

Keneb îl studie pe Quick Ben de cealaltă parte a mesei. Înaltul Mag părea nefericit.

****

Kalam aşteptă până când Quick Ben ieşea pe puntea din mijloc, apoi se îndreptă. — Ce te face să tremure în cizme? el a intrebat.

'Nu contează. Dacă sunteți aici să mă supărați cu ceva – orice – nu am chef.

— Tocmai am avut o întrebare, spuse asasinul, dar trebuie să o întreb în privat.

— Gaura noastră din deget de dedesubt.

'Bună idee.'

La scurt timp mai târziu, s-au ghemuit din nou pe culoarul îngust, neluminat, dintre lăzi și baloti. — Asta e, spuse Kalam, renunţând la orice discuţie. — Adjunctul.

'Ce zici despre ea?'

'Sunt nervos.'

— Oh, ce trist pentru tine. Luați-o de la mine, mai bine să fii speriat, Kalam.

— Adjunctul.

'Ce este asta? O intrebare?'

— Trebuie să știu, Quick. Ești cu ea?

'Cu ea? In ce? În pat? Nu. T'amber m-ar ucide. Acum, poate dacă ea ar decide să se alăture ar fi o altă chestiune...

— Pe numele lui Hood, despre ce te gândeşti, Quick?

— Îmi pare rău. Cu ea, ai întrebat-o. Făcu o pauză, frecându-și fața. — Lucrurile vor deveni urât.

'Știu că! De aceea întreb, idiotule!'

'Calma. Niciun motiv de panică...

— Nu există?

Quick Ben a trecut de la a-și freca fața la a o zgâria, apoi și-a tras mâinile și a clipit în lacrimi la asasin. „Uite ce se întâmplă cu mine și totul este vina ta...

'A mea?'

— Ei bine, este a cuiva, asta spun eu. Ești aici, așa că ai putea fi la fel de bine și tu, Kal.

— Bine, ia-o așa. Încă nu mi-ai răspuns.

'Tu esti?' replică vrăjitorul.

'Cu ea? Nu știu. Aceasta este problema.'

'Nici eu. Nu știu. Ea este o persoană greu de plăcut, aproape la fel de greu de urât, pentru că dacă te uiți în urmă, nici nu ai nimic de-a face, nu-i așa?

— Începi să nu ai sens, Quick.

'Şi ce dacă?'

— Deci tu nu știi, iar eu nu știu. Nu știu despre tine, a spus Kalam, dar urăsc să nu știu. Chiar te urăsc să nu știi.

— Asta pentru că, pe atunci, Laseen te-a convins de partea ei. Te-ai dus să o omori, îți amintești? Și te-a întors. Dar acum ești aici, cu Adjunct, și ne întoarcem, la ea. Și nu știi dacă s-a schimbat ceva sau dacă totul s-a schimbat. A fost un lucru în picioare cu Whiskyjack. Chiar și Dujek. Le cunoșteam. Dar Adjunctul... ei bine... lucrurile nu sunt atât de simple.

— Mulțumesc, Quick, pentru că ai reiterat tot ce tocmai ți-am spus.

'Plăcerea este de partea mea. Acum, am terminat aici?

— Îmi pare rău, trebuie să-ți schimb din nou pânza, nu?

— Habar n-ai ce vom face, Kal. Ceea ce vă propun este să vii mâine dimineață, să te întorci aici, să închizi ochii și să aștepți.

Așteaptă și așteaptă. Nu vă mișcați. Sau încearcă să nu o faci. S-ar putea să fii zvârcolit puțin și poate că aceste baloți vor veni peste tine. De fapt, s-ar putea să ajungi să fii zdrobit ca un muscăr, așa că mai bine stai sus. Ochii închiși, totuși. Închis până când spun contrariul.

'Eu nu te cred.'

Înaltul Mag se încruntă. 'În regulă. Poate că încercam să te sperii.

Va fi dur, totuși. Atât este adevărat. Iar pe Silanda, Lăutarul o să-și dea măruntaiele.

Kalam, gândindu-se la asta, a zâmbit brusc. — Asta mă înveseleşte.

'Şi eu.'

****

Ca un flux de maree care se ciocnește la gura unui râu furibund, pereții de apă s-au ridicat în alb, stârnind explozii din toate părțile, în timp ce Silanda se aruncă, cu proa plonjând, în vâltoarea porții masive. Dincolo era un cer transformat, de oțel, argintiu și cenușiu, tumultul convulsiilor atmosferice părând să se prăbușească, parcă doar la câteva momente de la zdrobirea a zeci de nave deja trecute. Cântarul din ochii lui Bottle era complet greșit. Cu câteva clipe mai devreme, nava lor de război nu fusese decât un cablu în spatele Lupului Spumă, iar acum nava amiral a Adjunctului se afla la o treime de legă distanță, slăbită de norii care se profilează și de valuri puternice.

Îngrămădit lângă Bottle, cu mâinile strâns de șină, Fiddler a scuipat ultimul mic dejun, prea bolnav pentru a blestema, prea nenorocit pentru a putea privi în sus. în jurul lui, și strigătele – aproape de panică – ale marinarilor care se zgâlțâiau pe transportul care se tăvăleau în urma lor.

Gesler începu să sune în fluierul acela blestemat, în timp ce nava se ridica deasupra unei umflături uriașe – iar Bottle aproape că strigă să vadă pupa Lupului de Spumă ridicându-se imediat în fața lor. Întorcându-se, se uită înapoi, pentru a vedea departe poarta vrăjitorie, cu gura ei furioasă plină de corăbii – care lucra limpede, apoi se aruncă brusc aproape, în spatele Silanda.

Pe lângă abis! Suntem al naibii de aproape să zburăm aici!

Putea vedea, la tribord, o masă de aisberguri revărsându-se din orizontul căptușit alb – un zid de gheață, își dădu seama. În timp ce se ridica spre babord, o coastă bătută de vânt, zdrobește copaci de foioase – stejar, arbore – și ici și colo pâlcuri de pin alb, cu trunchiurile înalte legănându-se înainte și înapoi cu fiecare rafală sălbatică. Între flotă și acel țărm, se aflau foci, cu capetele punctând valurile, plajele stâncoase înghesuite de fiare.

— Sticla, grăună Fiddler, încă fără să ridice privirea, spune-mi o veste bună.

— Am trecut pe poartă, sergent. E agitat și se pare că avem o mare plină de aisberguri care se închid la tribord – nu, nu atât de aproape, cred că îi vom depăși. Pariez că întreaga flotă a terminat acum. Doamne, catamaranele alea Perish par făcute pentru asta. Nenorociți norocoși. Oricum, se zvonește că nu va dura mult aici, pe tărâm – sergent?

Dar bărbatul se târa departe, îndreptându-se spre trapă.

'Sergent?'

— Am spus o veste bună, Bottle. De exemplu, suntem cu toții pe cale să cădem de la marginea lumii. Ceva de genul.'

'Oh. Ei bine, strigă el în timp ce bărbatul se strecura pe punte, sunt foci!

****

În noaptea furtunii verzi, departe spre nord, patru droni Malazan au alunecat în portul orașului Malaz, steagurile de pe catargele lor indicând că erau din Flota Jakatakan, a cărei sarcină era să patruleze mările dinspre vest de Insula Malaz, să insula Geni și mai departe spre Cornul continentului. Au avut loc confruntări în urmă cu câteva luni cu o flotă necunoscută, dar invadatorii fuseseră alungați, deși cu un anumit preț. La putere maximă, flota Jakatakan a navigat cu douăzeci și șapte de dromoane și șaisprezece nave de aprovizionare. S-a zvonit că unsprezece dromoni s-ar fi pierdut în multiplele lupte cu barbarii străini, deși Banaschar, auzind toate acestea, a

bănuit că numerele erau fie o exagerare, fie – în conformitate cu politica de minimizare a pierderilor imperiale – invers. Adevărul era că nu mai credea prea mult în nimic, indiferent de sursă.

Coop's a fost aglomerat, cu multe intrări și ieșiri, în timp ce locuitorii călcau în mod repetat afară pentru a urmări cerul nopții de nord – unde nu era deloc noapte – apoi s-au întors cu încă mai multe proteste, care, la rândul lor, au declanșat încă un exod. Si asa mai departe.

Banaschar era indiferent la repeziciune – ca niște câini de pe potecă, năvălind de la stăpân la casă și înapoi. Nesfârșit și fără creier, într-adevăr.

Orice se întâmpla acolo sus, era cu mult dincolo de orizont. Deși, având în vedere asta, a concluzionat fără tragere de inimă Banaschar, a fost mare.

Dar departe, atât de departe și-a pierdut repede interesul, cel puțin după ce primul ulcior de bere fusese scurs. În orice caz, cei patru droni care tocmai sosiseră livraseră o zeci de naufragi. Găsiți pe o insulă îndepărtată de recif, la sud-vest de Corn (și, se întrebă Banaschar pe scurt, ce făceau dromonii acolo?), au fost ridicați, aduse pe Insula Malaz cu patru nave care pierduseră o bătălie cu apa de transport maritim, și chiar în această noapte naufragiații debarcaseră în gloriosul oraș Malaz.

Acum găsirea naufragiaților nu era cu totul neobișnuită, dar ceea ce i-a făcut interesanți a fost că doar doi dintre ei erau malazani. Cât despre ceilalți... Banaschar își ridică capul din ceașcă, se încruntă spre partenerul său obișnuit de băut, Sergentul Maestru Braven Tooth, apoi spre nou-veniții înghesuiți în jurul mesei lungi din spate. Fostul preot nu a fost singurul care a aruncat priviri în acea direcție, dar naufragiații nu erau în mod clar interesați de conversația cu nimeni în afară de ei înșiși – și nici nu părea să fie prea mult din asta, a remarcat Banaschar.

Cei doi Malazani erau amândoi beți, cei liniștiți, cei nenorociți.

Ceilalți nu beau prea mult – șapte în total pentru a împărți o singură carafă de vin.

Al naibii de nefiresc, în ceea ce îl privea pe Banaschar.

Dar asta în sine nu a fost deloc surprinzător, nu-i așa? Cei șapte erau Tiste Andii.

— Îl cunosc pe unul dintre cei doi, știi, spuse Braven Tooth.

'Ce?'

— Ei Malazani. M-au văzut. Mai devreme, când au intrat. Unul dintre ei a devenit alb. Așa mi-aș putea da seama.

Banaschar mormăi. — Majoritatea veteranilor care vin aici fac asta prima dată când te văd, Braven Tooth. Unii dintre ei fac asta de fiecare dată. Cum te simți, de altfel? Strigând teroare în toți cei pe care i-ai antrenat vreodată?

'Se simte bine. În plus, nu sunt toți cei pe care i-am antrenat. Doar cei mai mulți dintre ei.

M-am obișnuit să-l.'

— Atunci de ce nu-i tragi pe cei doi aici? Aflați povestea lor – ce fac ei cu blestemata Tiste Andii, oricum? Desigur, cu senzația în aerul de afară, există șanse mari să nu reziste proștii ăia. Wickans, Seven Cities, Korelri, Tiste Andii – străini unul și toți. Și gloata își ridică nasul și se ridică hackles. Acest oraș este pe cale să explodeze.

— N-am mai văzut asta până acum, mormăi Braven Tooth. — Aceasta... ura.

Vechiul imperiu nu a fost niciodată așa. La naiba, a fost al naibii de opus.

Uită-te în jur, Banaschar, dacă te poți concentra dincolo de băutura din mâna ta și o vei vedea. Frica, paranoia, mințile închise și dinții descoperiți. Exprimați o plângere cu voce tare în aceste zile și veți sfârși prin a fi tăiat în bucăți pe o alee. Niciodată nu a fost așa înainte, Banaschar. Nu.'

— Trage unul peste.

— Am auzit deja povestea.

'Într-adevăr? Nu ai stat aici cu mine toată noaptea în seara asta?

— Nu, am fost acolo aproape de un clopoțel – n-ai observat niciodată – nici nu cred că ai ridicat privirea. Ești un mare burete de mare, Banaschar, și cu cât turni mai mult, cu atât ești mai însetat.

— Sunt urmărit.

— Deci tot spui.

— O să mă omoare.

'De ce? Pot să stea pe spate și să aștepte să te sinucizi.

— Sunt nerăbdători.

— Așa că întreb din nou, Banaschar, de ce?

— Nu vor să ajung la el. Pentru Tayschrenn, vezi.

Totul este despre Tayschrenn, închis acolo în Mock's Hold. Au adus cărămizile, dar el a amestecat mortarul. Trebuie să vorbesc cu el și nu mă vor lăsa. Mă vor ucide dacă încerc. Făcu un semn sălbatic spre uşă. — Mă îndrept, chiar acum, și încep să merg spre Scări și sunt mort.

— Nenorocitul ăla de secret al tău, asta te va ucide, Banaschar. Este ceea ce te omoara acum.

— M-a blestemat.

'Care are?'

— D'rek, desigur. Viermele din intestine, din creier, viermele care mă mănâncă din interior spre exterior. Deci, care a fost povestea?

Braven Tooth se scărpină pe părul înțesat de sub gât, apoi se lăsă pe spate. — Recrută marină Mudslinger. Uită numele cu care a început, Mudslinger este cel pe care mi l-am dat. Se potrivește, bineînțeles. Se potrivesc mereu. Totuși, a fost unul dur, un supraviețuitor și dovada asta în seara asta. Celălalt se numește Gentur. Kanese, cred – nu unul de-al meu.

Oricum, au naufragiat după o bătălie cu barbarii cu pielea cenușie. A ajuns pe Drift Avalii, unde lucrurile s-au încurcat cu adevărat.

Se pare că acei barbari au căutat-o pe Drift Avalii tot timpul.

Ei bine, pe el trăiau Tiste Andii și înainte ca cineva să poată scuipa a fost o luptă uriașă între ei și barbari. Una urâtă. În curând, Mudslinger și ceilalți cu 'im se luptau alături de cei Tiste Andii, împreună cu cineva numit Călător. Pe scurt, Călătorul le-a spus tuturor să plece, a spus că îi va înfrunta pe barbari de unul singur, iar oricine altcineva din jur era în cale.

Așa au făcut-o. Pleacă, vreau să spun. Numai că am fost lovit de o furtună blestemată, iar ceea ce a mai rămas din ei a ajuns pe un atol, unde au petrecut luni de zile bând lapte de cocos și mâncând scoici. Braven Tooth își întinse mâna după vasul. — Și asta e povestea lui Mudslinger, când era treaz, ceea ce nu mai este. Cel pe nume Călător, el este cel care mă interesează... ceva familiar la el, felul în care „Slinger-ul îi descrie”, felul în care a luptat – ucide totul repede, fără să transpire.

Păcat că nu a venit cu ăștia.

Banaschar se uită la bărbatul uriaș din fața lui. Despre ce vorbea? Orice ar fi fost, a continuat, și mai departe, și mai departe. Călătorești repede?

Slingers și lupte cu barbarii. Bărbatul era beat. Beat și de neînțeles. — Deci, care a fost povestea lui Mud din nou?

'Tocmai ți-am spus.'

— Și cum rămâne cu acei Tiste Andii, Braven Tooth? Vor fi uciși...

— Nu, nu sunt. Vedeți-l pe cel mai înalt de acolo, cu părul lung și alb.

Numele lui este Nimander Golit. Și femeia aia drăguță de lângă el, aceea este Phaed, prima lui fiică. Toți cei șapte sunt veri, surori, frați, dar Nimander este cel care conduce, deoarece este cel mai în vârstă. Nimander spune că este primul fiu al Fiului.'

'Ce?'

„Fiul Întunericului, Banaschar. Știi cine este acela? Acesta este Anomander Rake. Uită-te la ei, toți sunt puietul lui Rake – mai ales nepoți, cu excepția lui Nimander, care este tatăl multor dintre ei, dar nu tuturor. Acum, poate cineva urăște străinii – chiar crezi că cineva ar fi suficient de prost pentru a merge după puii lui Anomander Rake?

Banaschar se întoarse ușor și se uită la figuri. Clipi încet, apoi clătină din cap. — Nu decât dacă sunt sinucigași.

— Da, și asta e ceva despre care ai ști totul, nu-i așa?

— Deci, dacă Anomander Rake este tatăl lui Nimander, cine a fost mama?

— Ah, atunci nu ești complet orb. Poți să vezi, nu-i așa?

Mame diferite, pentru unele dintre ele. Și una dintre acele mame nu era Tiste Andii, nu-i așa? Uită-te la Phaed...

— Nu-i văd decât ceafă.

'Tot ceea ce. M-am uitat la ea și i-am pus aceeași întrebare pe care tocmai mi-ai pus-o tu.

'Ce?'

' "Cine a fost mama ta?" '

'A mea?'

— Și ea a zâmbit – și aproape că am murit, Banaschar, și vorbesc serios. Aproape a murit. Îmbunătățirea vaselor de sânge în creier, răsturnându-se aproape că a murit.

Oricum, mi-a spus ea, și nu era un fel de nume Tiste Andii, iar din înfățișarea ei aș spune că cealaltă jumătate era umană, dar, din nou, poți să-ți dai seama cu aceste lucruri? Nu chiar.'

— Nu, într-adevăr, care era numele?

„Lady Envy, care obișnuia să-l cunoască pe Anomander Rake și s-a răzbunat luându-și fiul ca iubit. Dezordonat, nu? Dar dacă era ceva ca Phaed acolo, cu acel zâmbet, ei bine, invidia este singurul cuvânt – pentru orice altă femeie din lume. Zei de jos... hei, Banaschar, ce sa întâmplat? Deodată arăți foarte bolnav. Ale nu e chiar atât de rea, oricum nu seamănă cu ce am avut noi aseară. Uite, dacă te gândești să umpli o farfurie pe blat, nu există farfurie, nu? Și

scândurile sunt deformate, și asta înseamnă că se va închide pe picioarele mele și asta mă va enerva foarte tare – pentru numele lui Hood, omule, trage o aer al naibii!

****

Sprijinindu-se pe barul cu cicatrici, pătat, aflat la cincisprezece pași depărtare, bărbatul pe care Banaschar îl numea Foreigner a hrănit un pahar de Malaz Dark, o băutură pentru care dobândise gustul, în ciuda cheltuielilor. Îi auzi pe expertul și pe Sergentul Maestru certându-se înainte și înapoi la o masă din spatele lui, lucru pe care îl făcuseră mult în ultima vreme. În alte nopți, reflectă Foreigner, li s-ar fi alăturat, aplecându-se pe spate pentru a se bucura de ceea ce ar fi un spectacol distractiv – chiar dacă uneori trist –.

Dar nu în seara asta.

Nu cu ei, stând acolo în spate.

Trebuia să se gândească, acum, și să se gândească bine. Trebuia să ia o decizie și a simțit, cu un tremur de frică, că destinul său îi venea de la acea decizie.

— Coop, un alt Întuneric aici, vrei?

****

Șobolanul înecat părea nerăbdător să se îndepărteze de digul de piatră de la sud de gura râului, în timp ce valul smulgea neîncetat la ieșire.

Coca curățată, vopsea proaspătă și o platformă bizară lateen și o vâslă de cârmă în centrul pupei atrageseră atenția curioasă a mai mult de câțiva marinari și pescari care rătăciseră în ultimele zile.

Destul de iritant, căpitanul gândi, dar Oponn încă zâmbea zâmbete gemene drăguțe și în cele din urmă aveau să fie pe drum. Ieșiți din acest oraș blestemat și cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Primul Mate Palet zăcea încovoiat pe puntea din mijloc, încă alăptând vânătăile și loviturile pe care le luase de la o gloată de bețivi cu o seară înainte.

Privirea de șopârlă a căpitanului se așeză asupra lui o clipă, înainte de a merge mai departe. Erau andocate, îngrijite, iar Vole era cocoțat în cuibul lui supradimensionat de corbi – omul era nebun ca o veveriță cu coada ruptă – și totul părea în regulă, atât de corect, de fapt, încât nervii căpitanului erau încordați, mizerie încâlcită.

Nu era doar febra răutății care a afectat blestemat pe lângă toată lumea – cu toate acele zvonuri acide despre trădare și crimă din Șapte orașe, și acum pogromul neoficial dezlănțuit împotriva Wickanilor – mai existau, în plus, toate celelalte lucruri.

Scarpinând miriștea de pe scalp, Cartheron Crust se întoarse și își aținti ochii înguști pe Mock’s Hold. În mare parte întuneric, desigur. Strălucire slabă din partea de sus a porții de pe Scări – acesta ar fi fost Lubben, bătrânul paznic cocoșat, probabil că a leșinat până acum, așa cum era obiceiul lui, ori de câte ori Hold avea oaspeți neinvitați. Desigur, toți oaspeții au fost neinvitați și, deși un nou Pumn sosise cu o lună în urmă, acel om Aragan fusese postat aici înainte și așa știa cum funcționează cel mai bine lucrurile – și asta era să mintea cât de jos puteai, nici măcar o dată. ridicând capul deasupra parapetului. Cine ştie? Probabil că Aragan împarte sticla cu Lubben.

Oaspeți neinvitați… precum Înaltul Mag Tayschrenn. Cu mult timp în urmă, acum, Crust se trezise prea des în compania acelui șarpe și se chinuise din greu să nu facă ceva probabil pe care cineva l-ar regreta. Nu eu, totuși. Împăratul, poate. Tayschrenn însuși, cu siguranță, dar nu eu. Ar visa la un moment singur, doar ei doi. Un moment, asta era tot ce avea nevoie. Ambele mâini pe gâtul acela slăbănog, strângeți și răsuciți. Terminat. Simplu. Problema rezolvata.

Ce problema? Asta ar fi cerut Kellanved, în felul lui obișnuit apoplectic. Și Crust avea un răspuns în așteptare. Habar n-am, împărat, dar sunt sigur că au fost unul, poate două, poate destule. Un răspuns destul de bun, își gândi el, deși Kellanved ar fi putut să nu fi fost de acord. Dansatorul ar fi, totuși. Hah.

— Patru droni! strigă Vole deodată.

Crust se uită la idiot. „Suntem în port! La ce te astepti? Gata, Vole, nu-ți mai trimite mâncarea acolo sus – du-ți cadavrul aici!

— Intră dinspre nord, căpitane. „Deasupra catargelor... ceva argintiu sclipitor...”

Încruntarea lui Crust se adânci. Era al naibii de întuneric acolo. Dar Vole nu a greșit niciodată. Argint... nu e bine. Nu, este pur și simplu îngrozitor. S-a îndreptat cu pași mari spre Palet și l-a înghiontat pe bărbat. 'Scoală-te. Trimiteți ce a mai rămas din echipaj înapoi la acele depozite – nu-mi pasă cine îi păzește, mituiți-i pe nenorociți. Vreau să fim jos în apă și să plecăm de aici ca un crab cu trei picioare.

Bărbatul ridică privirea spre el cu ochi de bufniță. 'Căpitan?'

— Ți-au scăpat orice simț din creier, Palet? Vin probleme.

Ridicându-se, primul polițist se uită în jur. — Gărzi?

— Nu, o mulțime de probleme.

'Precum ce?'

— La fel ca împărăteasa, prostule.

Palet se puse brusc pe picioare. — Rechizite, da, domnule. Suntem pe drum!'

Crust îl privea pe prostul scăpat. Echipajul era beat. Păcat pentru ei.

Erau și ei extrem de lipsiți de personal. Fusese o idee proastă să te scufund în golf când bătrânul Ragstopper a căzut, cu toți rechinii ăia.

Patru marinari buni se pierduseră în noaptea aceea. Marinari buni, înotători răi. E amuzant cum merge împreună.

S-a uitat încă o dată în jur. La naiba, am uitat din nou, nu-i așa? Fără barbote. Ei bine, întotdeauna există ceva.

Patru droni, vizibili acum, se rotunjesc în golf, iluminate din spate de una dintre cele mai urâte furtuni pe care le văzuse vreodată. Ei bine, nu este în întregime adevărat – mai văzuse o dată la fel, nu-i așa? Și ce a rezultat din asta? Nu prea multe... cu excepția unui munte de otataral...

Dromonul principal – nava amiral a lui Laseen, The Surly. Trei în urma ei.

Trei, asta a fost mult – pe cine, pe numele lui Hood, a adus ea cu ea? O armată blestemată?

Oaspeți neinvitați.

Bietul Aragan.

Capitolul douăzeci și doi

Cine sunt, deci, acești străini cu fețele lor cunoscute?

Ieșind din mulțime cu acei ochi indiferenți și sângele care curge din mâinile lor.

Este ceea ce era ascuns înainte, mascat de comun și de inofensiv, trăsături sfâșietoare acum dezvăluite într-o conflagrație de ură și victimele se prăbușesc sub picioare.

Cine a condus și cine a urmat și de ce flăcările înfloresc în întuneric și toată privirea, nesimțită și neînțeleasă, vine lumina dimineții, asupra moștenirii dezlănțuirii dezlănțuite? Nu sunt păcălit de bocetele de groază. Nu sunt mișcat de protestele durerii. Căci îmi amintesc de noaptea zgomotoasă, chipul strălucind în bălți de sânge luminate de foc era al meu.

Cine era, deci, acest străin cu acel chip cunoscut?

Topindu-mă în mulțime în agitația încordată și haotică, și sângele care năvăli în furtuna craniului meu fierbe frenetic în timp ce mă cufund și distrug toate aceste vieți nevinovate, ura mea față de slăbiciunea lor, un cazan răsturnat, în timp ce mă înec în a mea, acest străin, acest străin...

În zori îmi iau viața

Pogromul Wickan

Kayessan În timp ce ambarcațiunea de pe nava amiral a flotei Jakatakan se apropie, comandantul și patru pușcași marini s-au urcat rapid la bordul Lupului Spumă.

Erau Untan, unul și toți, îmbrăcați cu armuri elaborate și scumpe, comandantul înalt, cu bărbia slabă, cu o privire apoasă și neliniștită în ochii săi palizi. Îl salută mai întâi pe amiralul Nok, apoi pe adjunct.

— Nu te așteptam de luni de zile, adjunct Tavore.

Brațele încrucișate, Pumnul Keneb stătea la mică distanță, rezemat de catargul principal. După cuvintele comandantului, Keneb și-a îndreptat atenția către pușcașii marini. Este trusa de paradă pe care o porți? Și apoi a observat expresiile lor de dispreț și ură în timp ce soldații se uitau spre locul unde stăteau Nil și Nether. Keneb se uită în jur, apoi ezită.

Adjunctul rosti: — Numele tău, comandante?

O uşoară plecăciune. — Scuzele mele, adjunct. Sunt Exent Hadar, din Casa Hadar din Unta, primul născut...

— Cunosc familia, interveni Tavore, destul de tăios. — Comandante Hadar, spune-le pușcarilor tăi să se retragă imediat – dacă văd încă o mână atingând o mâna de sabie, ei pot înota înapoi la nava ta.

Ochii palizi ai comandantului se îndreptară spre amiralul Nok, care nu spuse nimic.

Keneb s-a relaxat – fusese pe cale să se apropie să dezbrace pieile de la proștii ăia. Adjunct Tavore, nu-ți lipsește nimic, nu? Vreodată. De ce continui sa ma surprinzi? Nu, mod greșit de a spune asta – de ce sunt mereu surprins? — Îmi cer scuze din nou, spuse Hadar, cu nesinceritatea lui evidentă în timp ce făcea semn către gardienii săi. — Au existat o serie de, uh, dezvăluiri...

— În legătură cu ce?

— Complicitate Wickan la măcelul armatei loiale a lui Pormqual la Aren, adjunct.

Keneb se uită la bărbat, uluit. 'Complicitate?' Vocea îi era răgușită și cuvântul abia se desluși.

Expresia Adjunctului era la fel de feroce pe cât o văzuse vreodată Keneb asupra femeii, dar amiralul Nok a fost cel care a vorbit primul. — Ce nebunie e asta, comandante Hadar? Loialitatea și serviciul Wickanilor au fost și rămân fără reproș.

O ridicare din umeri. — După cum am spus, amirale. Revelații.'

— Nu contează asta, se răsti Adjunctul. — Comandante, ce faci patrulând aceste ape?

— Împărăteasa a poruncit să ne extindem raza de acţiune, răspunse Hadar, din două motive. În primul rând, au existat incursiuni ale unui inamic necunoscut în nave de război negre. Până acum am avut șase angajamente.

Inițial, magii noștri nave nu au fost capabili să se lupte cu vrăjitoria pe care o foloseau navele negre și, în consecință, am suferit în schimburi. De atunci, însă, am mărit complementul și calibrul propriilor cadre. Negarea vrăjitoriei în bătălii a egalat contează considerabil.

— Când a fost ultima întâlnire?

— Au trecut două luni, adjunct.

— Și celălalt motiv?

Încă o plecăciune ușoară. — Te interceptez, adjunct. După cum am spus, totuși, nu te așteptam de ceva vreme. În mod ciudat, poziția noastră exactă acum a venit prin comandă directă de la împărăteasa însăși, acum patru zile. Inutil să spun că, împotriva acestei vijelii nesezoniere, ne-a fost greu să ajungem aici la timp.

— La timp pentru ce?

Încă o ridicare din umeri. — De ce, se pare, să te cunosc. Pare evident, adăugă el cu condescendență, că împărăteasa a detectat sosirea ta devreme. În astfel de chestiuni, ea este atotștiutoare și asta, desigur, este de așteptat.

Keneb a privit cum Adjunctul se gândea la aceste evenimente, apoi a spus: — Și tu vei fi escorta noastră la Unta?

— Nu, adjunct. Trebuie să te instruiesc să schimbi cursul flotei imperiale.

'Spre ce?'

„Orașul Malaz”.

'De ce?'

Comandantul Hadar clătină din cap.

— Spune-mi, dacă știi, spuse Tavore, unde este Împărăteasa acum?

— Ei bine, Malaz City, aș crede, adjunct.

****

— Vezi marina aia din stânga? întrebă Kalam în șoaptă.

— Dar el? întrebă Quick Ben ridicând din umeri.

— El este o Gheară.

Stăteau pe puntea castelului, urmărind dezbaterile de mai jos. Aerul era proaspăt, cald, mările surprinzător de blânde, în ciuda vântului puternic și constant. Al naibii în apropierea paradisului, asasinul se gândi, după acele trei zile sălbatice petrecute în războiul crud și tumultuos al lui Togg și Fanderay.

Corăbiile flotei, cu excepția celor ale lui Perish, au fost puternic bătute, mai ales transporturile. Niciunul nu căzuse, din fericire, nici marinar sau marinar nu se pierduse. Câteva zeci de cai, din păcate, aveau picioarele rupte în timpul furtunilor, dar era de așteptat o astfel de uzură și nimeni nu a întâmpinat carnea proaspătă în oalele de tocană. Acum, presupunând că vântul le-a rămas în spate, insula Malaz era la doar două zile distanță, poate cu puțin mai mult.

Cu mesajul transmis, graba comandantului Hadar de a pleca era jalnic de evidentă și părea că nici adjunctul, nici

amiralul nu erau înclinați să-și prelungească șederea.

Când vizitatorii s-au întors la barca lor, o voce a vorbit încet în spatele lui Kalam și Quick Ben. 'Am auzit bine? Acum navigam spre Malaz City?

Kalam luptă cu un fior – nu auzise nimic. Din nou. — Da, Apsalar...

Dar Quick Ben se învârtise alarmat și, acum, furie. — Nenorocitele de trepte de aici sunt chiar în fața noastră! Cum, numele lui Hood, ai ajuns acolo, Apsalar? Respirându-ne blestemații de spate!

— În mod clar, răspunse femeia kanese, cu ochii ei migdalați clipind langozi, amândoi ați fost distrași. Spune-mi, Kalam Mekhar, ai vreo teorie de ce un agent al Ghearei l-a însoțit pe comandantul Jakatakan?

— O mulțime, dar nu vă împărtășesc niciuna dintre ele.

Ea l-a studiat o clipă, apoi a spus: — Încă ești nehotărât, nu-i așa?

Oh, ce vreau să o lovesc. Chiar aici chiar acum. — Nu știi despre ce vorbești, Apsalar. Și nici eu nu.

— Ei bine, asta nu are sens...

— Ai dreptate, se răsti Quick Ben, nu este. Acum ieși din umbra noastră, la naiba!

— Înalt Mage, îmi vine prin minte că ești sub o anumită înțelegere greșită. Câinii Umbrei, în G'danisban, au fost după tine.

— Oportunistă!

— Cu siguranță, dacă îți pasă să crezi asta. În orice caz, ar trebui să urmeze – chiar și pentru unul la fel de imun la logică ca tine – că am acționat atunci.

Singur. Alegerea a fost a mea, Înalt Mag, și numai a mea.

— Despre ce vorbește, Quick? întrebă Kalam.

Dar prietenul lui tăcea, studiind femeia dinaintea lui. Apoi a întrebat: „De ce?”

Ea a zâmbit. „Am motivele mele, dar în acest moment nu văd niciun motiv să vă împărtășesc niciunul dintre ele.”

Apsalar s-a întors apoi, a mers spre proa.

— Doar atât, nu-i aşa? Quick Ben mormăi pe sub răsuflarea lui.

'Ce vrei să spui?'

— Nehotărât, Kal. Suntem cu toții indeciși. Nu-i așa? Apoi se întoarse și se uită înapoi la Adjunct.

Asasinul a făcut la fel.

Tavore și Nok vorbeau, dar în liniște, cuvintele lor furate de vânt.

— Acum, a continuat Quick Ben, ea?

Indecis? Nu despre nimic, se pare. Kalam se strâmbă. „Orașul Malaz.

Nu m-am distrat prea mult ultima dată când am fost. Ți se târăște pielea, repede? Al meu este. Se târăsc rău.

— Ai observat ceva? întrebă vrăjitorul. — Comandantul ăla – nu a întrebat nimic despre navele Perish cu noi. Acum, acea Gheară, trebuie să-și fi făcut deja raportul, de către Warren, către Topper sau Împărăteasa însăși. Asa de...'

— Deci, ea știe că avem oaspeți. Poate de aceea nu vrea să mergem în portul lui Unta.

— Corect, Laseen e zguduit.

Apoi Kalam mormăi. — Tocmai mi-am dat seama de altceva, spuse el cu voce joasă.

'Ce?'

— Adjunct, ea a trimis Destriantul în cabina ei. Și ea nu i-a făcut nicio invitație oficială comandantului așa cum ar trebui să facă – nu, ia pus pe toți să discute lucruri aici, în aer liber. Oricum, poate că Adjunctul nu voia ca comandantul sau Gheara aia să-l vadă pe Run'thurvian sau să vorbească cu el despre nimic.

— Nu e proastă.

— Un joc al naibii de Troughs între ei, nu-i așa? Rapid Ben, ce se întâmplă aici?

— Vom afla, Kal.

'Când?'

Înaltul Mag se încruntă, apoi spuse: „În momentul în care, prietene, încetăm să fim indeciși”.

****

La bordul navei Silanda, Fiddler se târase din cală ca un șobolan schilod, dezordonat, palid și gras. Îl spionă pe Bottle și, încet, agonizant, își croi drum. Sticla era alimentată pe linie. Erau bancuri acolo, iar el văzuse pești sărind departe de orice i-a urmărit sub suprafață. Unul dintre dromonii Jakatakan trecea pe lângă babord, la o aruncătură de stâncă, iar restul echipei se aliniase pentru a le oferi un spectacol.

Bottle a clătinat din cap, apoi a aruncat o privire când sosi sergentul său. '

Te simți mai bine?
'Așa cred. Doamne, cred că acel tărâm de coșmar m-a vindecat.
— Nu arăți mai bine.
— Mulțumesc, Bottle. Fiddler se trase într-o poziție așezată, apoi se uită la restul echipei. — Respiraţia lui Hood! a explodat. '
Ce faci?!'
Koryk, Smiles, Cuttle și Tarr se alăturaseră cu Deadsmell, Throatslitter și Widdershins, stând la rând la balustradă, privind spre dromonul care trecea, iar sub brațul stâng al fiecărui soldat era un cap de Tiste Andii.
La izbucnirea lui Fiddler, Gesler și Stormy au apărut pe punte.
Bottle i-a urmărit cum au luat totul, apoi Gesler a strigat: „Dă-le un semn!"
Soldații s-au conformat, au început să facă cu mâna veseli spre ceea ce părea a fi o masă de marinari și pușcași de marina care se uitau și – Sticla miji – ofițeri.
Smiles spuse: — E în regulă, sergent. Ne-am gândit doar că ar aprecia o schimbare de peisaj.
'OMS?'
— Păi, aceste capete, desigur.
Apoi Stormy trecu în fugă, spre pupa, unde își târă pantalonii jos și se așeză peste șină, cu partea din spate atârnând deschisă, la vedere. Cu un mormăit sălbatic, a început să-și facă nevoile.
Și în timp ce tovarășii săi de pe balustradă s-au întors toți să se uite la caporalul nebun, Bottle a fost impresionat de expresiile îngrozitoare de încântare de pe acele capete tăiate. Acele zâmbete – linia din mâinile lui Bottle continua să se învârtească, apoi a dispărut, neobservată, în timp ce greața bruscă îi încleșta intestinele.
Și a șurubat spre șina opusă.

****

Căpitanul Kindly a scos un sunet călugărit. — E dezgustător.
Locotenentul Pores dădu din cap. 'Voi spune. Doamne, ce a mâncat omul acela pentru a le produce?

O mulțime se strângea pe punte, în timp ce marinarii și marinarii râzând cu toții urmăreau tragedia care se desfășura pe Silanda, cu jumătate de cablu înainte.

Dromonul Jakatakan era acum în babord, o masă de privitori pe punți, tăcuți, privind.

„Este foarte neobișnuit”, a comentat Pores. — Nu se ridică la momeală.

— Par înfricoșați, a spus Kindly.

— Așadar, acei pușcași marin au o colecție de capete, spuse Pores, ridicând din umeri.

— Idiotule. Capetele alea sunt încă în viață.

— Ei ce sunt?

— În viață, locotenente. Am asta din surse de încredere.

— Chiar și așa, domnule, de când s-au făcut Malazanii atât de moale?

Cu amabilitate, l-a privit ca la un larv înghițit. — Puterile tale de observație sunt cu adevărat jalnice. Nava aceea este plină de Untani.

Pui născuți nobili coșați. Uită-te la uniformele alea blestemate, vrei? Singurele pete pe care le au pe ei sunt rahatul de pescăruși, și asta pentru că pescărușii le confundă cu foci moarte și umflate.

— Frumos, domnule.

— Încă un comentariu de genul ăsta, spuse cu amabilitate, și o să fac cusătorul să-ți coasă gura, locotenente. Ha, ne schimbăm cursul.

— Domnule?

— Pentru numele lui Hood, ce fac proștii ăia?

Pores a urmărit privirea căpitanului său, până la pupa propriei nave, unde doi soldați de infanterie grea erau așezați unul lângă altul, cu jambierele în jurul gleznelor. — Aș risca să presupun, domnule, că Hanfeno și Senny își adaugă valoarea de piatră.

— Întoarce-te acolo și fă-i să se oprească, locotenente. Acum!'

— Domnule?

'M-ai auzit! Și îi vreau pe cei doi în raport!

— Oprește-i, domnule? Cum să fac asta?'

„Sugerez dopuri de plută. Acum mișcă-te!

Porii s-au amestecat.

Oh, te rog, te rog să termini înainte să ajung. Vă rog…

****

Trimiterea către Flota Jakatakan a cuprins fiecare navă Malazan, o cavalcadă de defecare care a adus pescăruşi pentru leghe rotunde, cu ţipete nebuneşti şi sărituri. Adjunctul nu rămăsese foarte mult timp pe punte, dar nu a dat ordin de oprire a procedurilor. Nici amiralul Nok, deşi Keneb a observat că marinarii din escortele şi transporturile dromonului nu au participat. Acest gest a aparţinut exclusiv Armatei a Paisprezecea.

Şi poate avea ceva valoare. Greu de spus cu lucruri de genul acesta, ştia Keneb.

Vântul i-a împins înainte, acum spre est cu sud-est, şi înainte ca un sfert de clopoţel să se sune, jakatakanii erau mult în urmă.

Destriantul Run'thurvian apăruse mai devreme şi urmărise escapadele puşcaşilor puşcaşi de pe navele din jur. Încruntat de ceva vreme, în cele din urmă l-a zărit pe Keneb şi s-a apropiat. „Domnule”, a spus el, „sunt oarecum confuz. Nu există cinste între elementele armatei Mezla?

'Onora? Nu chiar, Destriant. Rivalităţile oferă sângele vital, deşi în acest caz lucrurile s-au dovedit oarecum unilaterale şi, din acest motiv, va trebui să te uiţi la Silanda.

Un înţelept din cap. — Desigur, navă ţesută în vrăjitorie, unde timpul însuşi este negat.

— Ştii cum se fac acele vrăjitorie, Destriant?

„Kurald Emurlahn, Tellann, Telas şi un reziduu din Toblakai, deşi în acest ultim caz natura puterii este... incertă. Desigur, a adăugat el, nu este nimic neobişnuit în asta. Printre vechii Toblakai – conform propriilor noastre istorii – s-ar putea naşte indivizi, războinici, care au devenit un fel de război pentru ei înşişi. O astfel de putere variază în ceea ce priveşte eficacitatea ei şi s-ar părea că acest tip de talent de sânge a scăzut în ultimele generaţii ale civilizaţiei Toblakai, devenind din ce în ce mai slab. În orice caz, adăugă Destriantul, ridicând din umeri, după cum am spus, pe această Silanda rămâne un reziduu. Toblakai. Ceea ce este destul de interesant, deoarece se credea că rasa uriaşă a dispărut.

— Se spune că ar fi rămăşiţe, se oferi Keneb, în lanţul Fenn din nordul Quon Tali. Primitiv, izolat...'

— Da, spuse Run'thurvian, există exemple cunoscute de sânge amestecat, cu mult diminuate, desigur. Trell, de exemplu, şi un trib cunoscut sub numele de Barghast. Ignorător de gloriile trecute, aşa cum sugeraţi.

Pumn, pot să-ţi pun o întrebare?

'Desigur.'
— Adjunctul Tavore. Se pare că relația cu împărăteasa ei a devenit tensionată. Am presupus eu corect? Aceasta este o veste tulburătoare, având în vedere ceea ce ne așteaptă.
Keneb își întoarse privirea, apoi și-a dres glasul. — Destriant, habar n-am ce ne așteaptă, deși se pare că ai. Cât despre Împărăteasa, din nou, nu îmi pot imagina nimic care să dea naștere la neîncredere reciprocă. Adjunctul este mâna împărătesei. O prelungire a testamentului lui Laseen.
— Prin urmare, împărăteasa nu ar fi înclinată, spuse Run'thurvian, să taie acea mână, nu? Sunt uşurat să aud asta.
'Bine, de ce?'
— Pentru că, spuse Destriantul, întorcându-se, Armata a Paisprezecea voastră nu va fi suficientă.

****

Dacă lemnul putea fi epuizat de o tensiune neîncetată, navele flotei imperiale erau la limitele lor, două clopote ieșind din Insula Malaz în noaptea celei de-a doua zile, când vântul a căzut brusc, o răcoare venind în aer și părea că fiecare navă s-a lăsat, așezându-se mai adânc în valuri, iar acum, în loc de furtuna uscată, a sosit o adiere mai blândă.
Kalam Mekhar începuse să se plimbe pe punte, neliniștit, pofta de mâncare dispărută și o senzație de strângere în măruntaie. În timp ce se îndrepta spre pupa pentru a treizecea oară de la amurg, Quick Ben apăru alături de el.
— Laseen ne așteaptă, spuse Înaltul Mag. — Și Tayschrenn e acolo, ca un scorpion sub o stâncă. Kal, tot ce simt...'
— Știu, prietene.
— Așa cum am făcut în afara Pale.
S-au întors și au mers încet înainte. Kalam se scărpină la barbă. — Aveam Whiskyjack pe atunci. Chiar și Dujek. Dar acum... Mârâi pe sub răsuflare, apoi își rostogoli umerii.

— Nu te-am văzut făcând asta de multă vreme, Kal, ridicarea aia din umeri.

'Bine.'

'Asta am crezut și eu.' Înaltul Mag a oftat, apoi a întins mâna și a apucat brațul asasinului în timp ce o siluetă ieșea din întuneric din fața lor.

Adjunctul. — Înalt Mage, spuse ea cu o voce scăzută, vreau să treci la Silanda, prin warren.

'Acum?'

'Da. Este o problemă?

Kalam simți neliniștea prietenului său, iar asasinul și-a dres glasul.

'Adjunct. Înaltul Mag Imperial Tayschrenn este, uh, mort înainte.

— El nu caută, răspunse ea. — Da, Quick Ben?

'Nu. De unde ai știut asta?

Ea a ignorat întrebarea. — După Warren, imediat, Înalt Mag. Trebuie să-l adunați pe Fiddler și pe soldatul numit Bottle. Anunțați-l pe sergent că a sosit timpul.

'Adjunct?'

— Pentru un joc. El va înțelege. Apoi, voi trei trebuie să vă întoarceți aici, unde vă veți alătura mie, Kalam, Fist Keneb, T'amber și Apsalar, în cabina mea. Ai un sfert de clopot, Înalt Mage. Kalam, vino cu mine acum, te rog.

Unul dintre jocurile lui Fiddler.

Zei de mai jos, un joc!

****

Un picior mocasin îl lovi în lateralul lui Bottle. Mormăind, se ridică, în mare parte adormit. — Că tu, Smiles? Nu acum... dar nu, nu era Smiles. Inima i se trezi puternic într-un bătaie sălbatică de tobă. — Oh, Înalt Mag, uh. Hm. Ce este?'

— Pe picioarele tale, şuieră Quick Ben. — Și în liniște, la naiba.

— Prea târziu, mormăi Koryk din patul din apropiere.

— Ar fi bine să nu fie, soldat, spuse vrăjitorul. — Încă un sunet de la tine și o să-ți împing capul în spatele următorului soldat.

Un cap ridicat de pe pături. — Asta ar întrece vederea pe care o am acum... domnule.

Apoi s-a așezat înapoi.

Bottle s-a urcat în picioare, înghețat, dar transpirat.

Și s-a trezit uitându-se la fața mizerabilă a lui Fiddler, plutind acolo în spatele Înaltului Mag. 'Sergent?'

— Urmează-ne la pupa, Bottle.

Cei trei și-au ales drumul departe de formele adormite de pe puntea din mijloc.

În aer era un miros ciudat, îşi dădu seama Bottle. Familiar, totuși... — Sergent, porți acel nou Deck al tău...

— Tu și blestemul tău de șobolan, mormăi Fiddler. — Știam asta, ticălos mincinos.

— Nu am fost eu, începu Bottle, apoi tăcu. Zei de jos, chiar și pentru mine a fost șchiop. Încearcă ceva mai bun. — Doar am grijă de tine, sergent. Degetul tău ras în gaură, ăsta sunt eu.

— Hah, unde am mai auzit asta înainte, eh Quick?

— Liniste, voi doi. Trecem acum. Prinde curele...'

Bottle clipi și se trezi pe o altă punte, chiar în față, treptele care duceau în jos. Abyss ia-mă, asta a fost rapid. Rapid și... îngrozitor. Rapidul Ben le făcu semn în urma lui în timp ce cobora, lăsând tocul, apoi oprindu-se trei pași pe coridor, bătând la o ușă din stânga lui. S-a deschis imediat.

T'amber, ochii care i-au dat numele ei scanând cei trei bărbați înghesuiti pe coridorul îngust. Apoi ea a făcut un pas înapoi.

Adjunctul stătea în spatele scaunului ei la masa de hărți. Restul erau așezați, iar Bottle se uita sălbatic de la unul la altul. Pumnul Keneb.

Apsalar. Kalam Mekhar.

Un geamăt scăzut de la Fiddler.

— Sergent, spuse adjunctul, ai jucătorii tăi.

Jucători?

Oh.

Oh nu.

*****

— Chiar nu cred că aceasta este o idee bună, spuse sergentul.

— Poate, a răspuns Adjunctul.

— Sunt de acord, spuse T'amber. „Sau, mai degrabă, participarea mea... ca jucător.

După cum am spus mai devreme, Tavore...

— Cu toate acestea, interveni Adjunctul, trasând scaunul gol vizavi de cel rezervat lui Fiddler și așezându-se în stânga lui Keneb. Și-a scos mănușile. — Explicați regulile, vă rog.

Keneb a privit cum Fiddler aruncă priviri disperate și neajutorate atât lui Kalam, cât și lui Quick Ben, dar niciunul nu i-a întâlnit ochii și ambii erau în mod clar nefericiți. Apoi sergentul se îndreptă încet spre ultimul scaun. S-a instalat în ea. — Doar atât, Adjunct, nu există reguli, cu excepția celor pe care le inventez pe parcurs.

'Foarte bine. ÎNCEPE.'

Fiddler se scărpina la barba cărunt, cu ochii aţintiţi asupra lui T'amber care stătea în stânga Adjunctului, chiar vizavi de Keneb. — Acesta este Deck-ul tău, spuse el, ridicând-o la vedere și așezând-o pe blat. — Are cărți noi în el.

'Punctul tau?' întrebă tânăra.

'Doar asta. Cine ești tu, pe numele lui Hood?

O ridicare din umeri. 'Conteaza?'

Un mormăit de la Kalam Mekhar în dreapta lui Keneb. Dincolo de asasin, pe aceeași parte și imediat în stânga lui Fiddler se afla Apsalar. Bottle era în dreapta sergentului, cu Înaltul Mag lângă el. Singurul care nu-i aparține cu adevărat sunt eu. Unde este Blistig? Nu? Temul, Nil și Nether? — Ultima șansă, îi spuse Fiddler Adjunctului. „Oprim asta acum...”

— Începe, sergent.

— Sticlă, găsește-ne niște vin.

'Sergent?'

— Prima regulă. Vin. Toată lumea primește o ceașcă. În afară de dealer, el primește rom. Du-te la asta, Bottle.

În timp ce tânărul soldat se ridică, Fiddler strânse cărțile. „Jucătorul din dreapta dealer-ului trebuie să servească băuturi în timpul primei mâini”. A aruncat un cartonaș, cu fața în jos, și acesta a alunecat strâmb pentru a se opri în fața lui Quick Ben. — Înaltul Mag are ultima carte. Ultima carte este împărțită prima, dar nu este afișată până la sfârșit.

Sticla s-a întors cu cești. Îl puse pe primul în fața Adjunctului, apoi pe T'amber, Keneb, Quick, Kalam, Apsalar, Fiddler și în cele din urmă unul în locul dinaintea

scaunului său gol. Când se întorcea cu două ulcioare, una cu vin și cealaltă cu rom Falari, Fiddler ridică o mână și îl opri.

Într-o succesiune rapidă, sergentul a aruncat cărți, în conformitate cu ordinea pe care o folosise Bottle la așezarea paharelor.

Deodată, opt cărți cu fața în sus au marcat terenul, iar Lăutarul, făcându-i semn lui Bottle cu romul, a început să vorbească. „Dealer-ul primește Soldier of High House Life, dar este dulce-amărui, adică este pentru el și numai pentru el, având în vedere această oră târzie. Scaunul gol o primește pe Weaver of Life și are nevoie de o baie, dar pe nimeni nu e surprins de asta. Deci avem două vieți de început.

Fiddler a privit cum Bottle turna rom în ceașcă. — Și de aceea Kalam se uită la un Nealiniat. Obelisc, Zeița Adormită – primești un câmp inversat, Kal, îmi pare rău, dar nu e nimic de făcut pentru asta. Își băgă romul și întinse din nou ceașca, întrerupând eforturile lui Bottle de a-i umple pe ceilalți cu vin. — Apsalar are Assassin of High House Shadow, oh, nu este o surpriză. Este singurul card pe care îl primește...

— Vrei să spui că câștig? întrebă ea, ridicând o sprânceană sardonic.

— Și pierde, de asemenea. Frumoasă mișcare, întrerupându-mă așa, te înțelegi. Acum, nimeni altcineva nu spune nimic, dacă nu vrei să crești. Și-a băut a doua ceașcă. — Sărmanul Quick Ben, are de-a face cu Lifeslayer, iar asta îl pune într-o gaură, dar nu în gaura în care crede că se află – într-o altă gaură. Acum, T'amber, ea a deschis jocul cu acea carte. Tronul și se schimbă în toate direcțiile. Cardul pivot, atunci...

— Ce este un card pivot? întrebă Bottle, așezându-se în cele din urmă.

— Nenorocitul – știam că nu pot avea încredere în tine. Este balamaua, desigur.

Termină cu vinul - trebuie să bei rom acum. Ești ascuțit, nu-i așa? Acum, Pumnul Keneb, ei bine, acesta este unul curios. Lord of Wolves, cartea de tron a Războiului Casei Înalte, și nu arată ei nenorociți – Pumn, unde se ascunde Grub în aceste zile?

— Pe nava lui Nok, răspunse Keneb, uluit și ciudat de speriat.

— Ei bine, asta te elimină din joc, deși încă mai primești patru cărți, din moment ce am corectat cursul și

promontoriul de nord-est se ridică cu două șuruburi la tribord. În șaptezeci de bătăi ale inimii vom aluneca cel mai aproape de acea coastă stâncoasă, iar nava lui Nok va fi și mai aproape, iar Grub se va scufunda peste bord. Are trei prieteni care trăiesc în peșterile din stâncă și iată cărțile lor... Alți trei au derapat chiar dincolo de centrul mesei. „Coroană, Sceptru, Orb. Hmm, să le ignorăm deocamdată.

Keneb s-a ridicat pe jumătate. — Scufundare peste bord?

— Relaxează-te, se va întoarce. Așadar, ajungem la cardul Adjunctului. House of War, Guardians of the Road sau The Dead – titlul este incert, așa că alegeți-vă. A aruncat o altă carte și aceasta a alunecat lângă ea. — Oponn. Cum credeam. Decizii încă de luat. Va fi Push sau Pull?

Și ce legătură are asta cu asta? Un skitter, care se termină la mijloc, vizavi de Kalam și Quick Ben – „Herald of High House Death”. O carte clar inactivă și învechită în acest domeniu, dar văd un Rusty Gauntlet...

'O ce?' întrebă Kalam Mekhar.

— Chiar aici, înaintea mea. O nouă băutură pe care Bottle, în starea lui de ebrietate, tocmai a inventat-o. Rom și vin – jumătate și jumătate, soldate, umple-ne – și tu, asta primești dacă faci fața aia.

Keneb se frecă de propria față. Nu luase decât o singură gură de vin, dar se simțea beat. Cald aici. A început când patru cărți au apărut la rând în fața celei care se afla deja înaintea lui.

„Spinner of Death, Queen of Dark, Queen of Life și, ho, regele în lanțuri. Ca să țopăi cu pietre peste un pârâu, nu-i așa? Te aștepți să-ți vezi soția în curând, Fist? Uita. Ea te-a pus deoparte pentru un nobil Untan, iar al meu, dacă nu este Exent Hadar – pun pariu că și-a ținut privirea abătută pe atunci, probabil că te-a ignorat de-a dreptul, asta e și vinovăție și îngâmfare, știi. Trebuie să fi fost bărbia slabă care i-a furat inima – dar uită-te la tine, domnule, arăți al naibii de ușurat și asta e o mână care ne depășește pe toți și, deși ai fost afară când vine vorba de câștig, te întorci când vine vorba de pierzi, dar în acest caz câștigi când pierzi, așa că relaxează-te.'

— Ei bine, mormăi Bottle, sper că nu voi câștiga vreunul.

— Nu, i-a spus Fiddler, ai înțeles ușor. Ea joacă și ia, și așa... O carte zgomot în fața soldatului cu ochi de bufniță. — Ucigaşul.

Poți dormi acum, Bottle, ai terminat pentru noapte.

Ochii bărbatului s-au închis imediat și a alunecat de pe scaun, piesa de mobilier zgâriind înapoi. Keneb a auzit odată capul bărbatului bătând pe scânduri.

Da, ar fi frumos. Exent Hadar. Doamne, femeie, într-adevăr! — Deci, cum ajunge Kalam de la Herald Death la Obelisc? Sa vedem. Ah, Regele Umbrelor Casei Înalte! Bucul acela de slime, oh, nu-i așa că arată îngâmfat! În ciuda transpirației de pe buza lui superioară – cine s-a răcit aici? Mâinile sus, te rog.

Fără tragere de inimă... Kalam, T'amber, apoi Apsalar și-au ridicat mâinile.

— Ei bine, atât de urât devine urât – ai sticlele acum, Apsalar, acum sticla aia e închisă. Acesta este pentru tine, T'amber. Fecioară a morții, cât de departe mergi. Ești afară, așa că relaxează-te. Kalam e frig, dar nu primește o altă carte pentru că nu are nevoie de una și acum știu cine este împins și cine este tras și voi adăuga numele la tragedia care urmează. Acum, pentru sângele fierbinte. Quick Ben îl pune pe consoartă în lanțuri, dar el este din șapte orașe și tocmai i-a salvat viața surorii sale, așa că nu este atât de rău pe cât ar fi putut fi. Oricum, asta e pentru tine. Și deci, pe cine pleacă?

Tăcere pentru o clipă. Keneb reuși să-și ridice capul de plumb, încruntându-se confuz la împrăștierea cărților de pe toată masa.

— Acela am fi eu și tu, sergent, spuse adjunctul cu voce joasă.

— Ți-e frig? a întrebat-o Fiddler, bând încă o ceașcă de Rusty Gauntlet.

'Nu.'

'Fierbinte?'

'Nu.'

Fiddler dădu din cap, trântindu-și ceașca goală pentru ca Apsalar să o umple cu vin și rom. — Da, a aruncat o carte pe lungimea mesei.

A aterizat deasupra primei cărți. — Stăpânul punții. Ganoes Paran, Adjunct. Fratele tau. Chiar și fierul rece, Tavore Paran, are nevoie de temperare.

A ridicat o altă carte și a pus-o jos în fața lui. — Preotul Vieții, hah, acum e unul bun. Jocul s-a terminat.

'Cine castiga?' întrebă în șoaptă Adjunctul, cu chipul ei palid ca ceara de lumânare.

— Nimeni, răspunse Fiddler. „Asta este Viața pentru tine”. Se ridică brusc, se clătina, apoi se clătină spre uşă.

'Ține-l!' întrebă Quick Ben în spatele lui. „Este această carte cu fața în jos în fața mea! Ai spus că închide jocul!

— Tocmai a fost, mormăi sergentul în timp ce se lupta cu zăvorul.

— Îl întorc, atunci?

'Nu.'

Fiddler ieși împleticit pe coridor și Keneb ascultă pașii zdrențuși ai bărbatului retrăgându-se spre scările care duceau spre punte. Pumnul, clătinând din cap, se ridică. Se uită la ceilalți.

Nimeni altcineva nu se mișcase.

Apoi, cu un pufnit, Apsalar se ridică și ieși. Dacă era la fel de beată precum se simțea Keneb, nu dădea niciun semn.

O clipă mai târziu, au urmat atât Quick Ben, cât și Kalam.

Sub masă, Bottle sforăia.

Adjunctul și T'amber, își dădu seama încet Keneb, se uitau amândoi la cartea neîntorsă. Apoi, cu un șuierat de frustrare, Tavore întinse mâna și îl răsturnă. După o clipă, se ridică pe jumătate și se aplecă pe masă pentru a-i citi titlul. — Cavalerul Umbrei. Nu am auzit niciodată de un astfel de card. T'amber, cine, ce ai făcut...

— Nu am făcut-o, îl întrerupse T'amber.

— Ce nu ai făcut?

Ea ridică privirea spre Adjunct. — Tavore, nu am văzut niciodată acea carte și cu siguranță nu am pictat-o.

Ambele femei au tăcut din nou, ambele privind în jos la cartea ciudată.

Keneb se strădui să se concentreze asupra imaginii sale tulburi. — Asta e unul dintre acei Greyskins, spuse el.

— Tiste Edur, murmură T'amber.

— Cu o suliţă, continuă Pumnul. — O piele cenușie, ca cele pe care le-am văzut pe acele nave negre... Keneb se lăsă pe spate, cu capul înotă. — Nu mă simt foarte bine.

— Te rog să stai o clipă, Pumn. T'amber, ce tocmai sa întâmplat aici?

Cealaltă femeie clătină din cap. „Nu am văzut niciodată un câmp așezat în așa fel. A fost... haotic – îmi pare rău, nu am vrut să spun asta într-un sens elementar. Ca o stâncă care sări într-un defileu, ricoșând din cutare și cutare, totuși, oriunde a lovit, a fost adevărat.

— Îţi dai sens?

'Nu prea mult. Nu încă.' Ea ezită, scanând cărțile împrăștiate peste masa cu hărți. — Prezenţa lui Oponn a

fost... neaşteptată.

— Împinge sau tragere, spuse Keneb. — Cineva e nehotărât cu privire la ceva, asta a spus Fiddler. Cine a fost din nou?

„Kalam Mekhar”, a răspuns Adjunctul. — Dar heraldul morții intervine...

„Nu Herald”, a tăiat T'amber, „ci o versiune inactivă, un detaliu care cred că este crucial”.

Strigăte stinse de dincolo au anunțat observarea portului Malaz. Adjunctul îl înfrunta pe Keneb. — Pumn, acestea sunt ordinele tale pentru noaptea asta. Tu ești la comanda celui al Paisprezecelea. Nimeni nu trebuie să debarce, cu excepția celor pe care îi voi trimite în numele meu. Cu excepția Lupului Spumos, toate celelalte nave trebuie să rămână în portul însuși – toate comenzile care direcționează flotei să se legheze la un debarcader sau un debarcader trebuie ignorate până când nu vă informez altfel.

— Adjunct, orice astfel de ordine, dacă ajung la mine, vor veni de la împărăteasa însăși. Trebuie să le ignor?

— Trebuie să înțelegi greșit, Pumn. Las detaliile acestei neînțelegeri pe seama imaginației tale.

— Adjunct, unde vei fi?

Femeia l-a studiat o clipă, apoi i s-a părut că a ajuns la o decizie. — Pumnul Keneb, Împărăteasa mă așteaptă în Mock's Hold. Mă aștept că nu va aștepta până dimineața pentru a-și emite citația. O sclipire de emoție în fața ei. — S-ar părea că soldații Armatei a Paisprezecea nu se întorc ca eroi. Nu le voi expune viețile la riscuri inutile. Vorbesc în special despre Wickans și Khundryl Burned Tears. Cât despre Perish, natura alianței lor depinde de conversația mea cu împărăteasa. Cu excepția cazului în care circumstanțele justifică o schimbare, presupun că dispoziția lor revine lui Laseen, dar trebuie să aștept cuvântul ei cu privire la asta. În cele din urmă, Pumnul, este pentru Mortal Sword Krughava – Perish debarcă și se prezintă împărătesei așa cum au făcut cu noi sau, dacă evenimentele devin nefericite, pleacă? Ideea mea este că aceasta, Keneb, trebuie să fie libere să aleagă.

— Și părerea amiralului Nok despre asta?

— Suntem de acord.

— Adjunct, spuse Keneb, dacă Împărăteasa se hotărăște să rămână pe Perish, am putea ajunge la o bătălie în portul Malaz. Malazan împotriva lui Malazan. Asta ar putea declanșa un război civil al naibii.

Tavore se încruntă. — Nu anticipez nimic atât de extrem, Pumn.

Dar Keneb a insistat. — Iartă-mă, dar cred că tu ești cel care înțelege greșit. Perish ți-a jurat slujba, nu Împărăteasa.

— Nu va asculta asta, spuse T'amber, cu un ton neașteptat de frustrare în voce, chiar dacă mergea spre locul unde dormea Bottle.

O lovitură a stârnit un mormăit, apoi o tuse. — Sus, soldat, spuse T'amber, aparent fără atenție la privirea pe care Adjunctul o fixase asupra ei.

Nu, prostule, Keneb, aproape neatent.

— Ai ordinele tale, Pumn, spuse Tavore.

— Da, adjunct. Vrei să-l trag cu mine pe acest marina aici?

'Nu. Trebuie să vorbesc cu Bottle în privat. Du-te acum, Keneb. Și vă mulțumesc că ați participat în această seară.

Sunt destul de sigur că nu am avut de ales. În prag, se uită din nou la cărți. Lord of Wolves, Spinner of Death, Queens of Dark and Life, and King in Chains. Lord of Wolves... acesta trebuie să fie Perish.

Doamne de jos, cred că a început.

****

Pe peretele dinspre port din Mock's Hold, Pearl stătea lângă parapet, privind formele întunecate ale flotei imperiale care se învârteau încet în apele calme ale golfului. Transporturi uriașe, cum ar fi bhederinul supradimensionat, și escortele dromoni de pe flancuri se sprijină ca lupii. Ochii Ghearei se îngustară în timp ce încerca să distingă navele străine în mijlocul celorlalte. Enorme, cu duble cocă... formidabil. Părea să fie mulți.

Cum au ajuns aici atât de repede? Și de unde știa împărăteasa că o vor face? Singura posibilitate de răspuns la prima întrebare a fost: de către Warren. Totuși, cine dintre alaiul Adjunctului ar putea construi o poartă de o asemenea putere și lățime? Rapid Ben? Pearl nu credea atât de probabil.

Acelui nenorocit îi plăceau secretele și îi plăcea să joace atât un slăbit, cât și ceva considerabil mai mortal, dar

niciuna dintre îngâmfarea nu a impresionat-o pe Pearl. Nu, Înaltul Mag al lui Tavore nu avea ceea ce era necesar pentru a deschide o astfel de ruptură masivă.

Lăsând acei blestemati de străini. Și asta a fost într-adevăr foarte tulburător.

Poate că s-ar putea dovedi un moment propice pentru un fel de acțiune preventivă, ascunsă. Ceea ce, acum după ce a sosit împărăteasa, ar fi fost posibil până la urmă. Și oportun – pentru că nu avem idee cine a venit acum printre noi, chiar în inima imperiului. O flotă străină, sosind practic fără opoziție... la o distanță izbitoare de împărăteasa însăși.

Avea să fie o noapte plină.

'Perla.'

Vocea era joasă, dar nu trebuia să se întoarcă pentru a ști cine vorbise. Știa, de asemenea, că împărăteasa Laseen s-ar încrunta dezaprobator dacă s-ar întoarce spre ea. Obiceiuri ciudate, așa. Nu, doar paranoia. — Bună seara, împărăteasă.

— Vă mulțumește această vedere?

Pearl se strâmbă. — A sosit. În total, bine programat pentru toți cei implicați.

— Aștepți cu nerăbdare s-o vezi din nou?

— Am călătorit în compania ei de ceva vreme, împărăteasă.

'Și?'

— Și, ca să-ți răspund la întrebare, sunt... indiferent.

— Adjunctul meu nu inspiră loialitate?

— Nu cu mine, împărăteasă. Nici, cred, cu soldații Armatei a Paisprezecea.

— Și totuși, Pearl, le-a eșuat? Macar odata?'

'Y'Ghatan-'

Vocea aparent lipsită de trup îl întrerupse. — Nu fi prost.

Suntem tu și eu, Pearl, vorbim aici. În privat absolut. Ceea ce s-a întâmplat la Y'Ghatan nu putea fi anticipat, de nimeni. Având în vedere asta, acțiunile adjunctului Tavore au fost corecte și, într-adevăr, lăudabile.

— Foarte bine, spuse Pearl, amintindu-și noaptea aceea de flăcări... țipetele îndepărtate pe care le putea auzi din interiorul cortului său – când, în mânia mea și rănită, m-am ascuns, ca un copil. — Lăsând la o parte faptele, împărăteasă, problema depinde de modul în care este perceput.

— Cu siguranță că da.

„Adjunctul Tavore iese rar dintr-un eveniment – oricât de benign sau fortuit – nepătat. Și nu, nu înțeleg de ce ar trebui să fie așa.

— Moștenirea lui Coltaine.

Pearl dădu din cap în întuneric. Apoi, s-a încruntat. Ah, împărăteasă, acum înțeleg... — Și așa, eroul mort este... fără echipaj. Numele lui devine un blestem. Faptele lui, o minciună. Nu, la naiba, eram destul de aproape ca să știu altfel. Nu. „Împărăteasa, nu va funcționa”.

— Nu-i aşa?

'Nu. În schimb, toți suntem contaminați. Credința și loialitatea dispar. Tot ceea ce ne dăruiește cu mândrie devine pătat. Imperiul Malazan încetează să mai aibă eroi, iar fără eroi, împărăteasă, ne vom autodistruge.'

— Îți lipsește credința, Pearl.

— În ce, mai exact?

„Reziliența unei civilizații”.

— Credința pe care o sugerați pare mai degrabă o negare voită, împărăteasă. Refuzul de a recunoaște simptomele pentru că este mai ușor așa. Complezența nu servește la nimic altceva decât la dizolvare.

— S-ar putea să fiu multe lucruri, spuse Laseen, dar mulțumirea nu este una dintre ele.

— Iartă-mă, împărăteasă, nu am vrut să sugerez asta.

— Flota aceea de catamarane, spuse ea după o clipă, arată destul de de rău augur. Poți simți puterea care emană din ea?

'Oarecum.'

— Nu rezultă, având în vedere înfăţişarea lor, Pearl, că, aliindu-se cu adjunctul Tavore, aceşti străini au perceput în ea ceva ce noi nu? Mă întreb ce ar putea fi.

— Nu-mi pot imagina motivele lor, împărăteasă, pentru că încă trebuie să-i cunosc.

— Vrei, Pearl?

Așa cum am anticipat. — Într-adevăr, acele motive mă interesează puţin.

— S-ar părea că nu sunt prea multe zile, Pearl. Cu tine.'

Și cine a făcut acest raport anume, împărăteasă? A ridicat din umeri, nu a spus nimic.

— Flota ancorează în golf, spuse deodată Împărăteasa, iar ea s-a ridicat să stea lângă Pearl, cu mâinile înmănuși sprijinite pe piatra zdrobită. — Acolo, doar două nave, alunecând înainte spre andocare. Ce crede ea că a dat astfel de ordine? Și, poate mai semnificativ, de ce nu a contramandat-o amiralul Nok – steagurile de semnalizare

sunt aprinse, până la urmă. Nu poate fi greșit comanda mea.

— Împărăteasa, spuse Pearl, nu sunt suficiente dane pentru această flotă în tot portul. Este posibil ca navele să acosteze într-o anumită ordine...

'Nu.'

A tăcut, dar simțea cum transpirația i se înțepa sub haine.

— Prima ei mişcare, şopti împărăteasa, iar în tonul ei era ceva asemănător emoţiei – sau satisfacţiei întunecate.

Un țipăit răsună din giruetă din vârful turnului din spatele lor și Pearl tremura. Da, într-o noapte fără vânt... S-a uitat la oraș și a văzut lumina torțelor pe străzi. Scântei la zgomot, cuvântul sosirii în fânul curse din gură în gură, dornic ca pofta. Wickanii s-au întors, iar acum gloata se adună... furia se trezește.

Astfel, Empress – ai nevoie de acele corăbii să se închidă, ai nevoie de liniile trasate rapid.

Ai nevoie de victime pentru a debarca, pentru a aduce flăcările în hohote.

Ea sa întors atunci. 'Urmați-mă.'

Înapoi de-a lungul monturii ceasului, de-a lungul travei drumului până la fortificație. Pașii ei siguri, aproape dornici. Sub intrarea arcuită, între cele două forme de Gheare acoperite cu glugă – el simți cădele lor țineau deschise, puterea răsturnând invizibil din mâinile lor nevăzute.

Un coridor lung, slab iluminat, pavajul cocoșat acolo unde se așezase sub suprafață, marcând locul unde o crăpătură enormă a fost ruptă prin întreaga cetate. Într-o zi, tot acest loc blestemat se va prăbuși în golf, și se va debarasa. Desigur, inginerii și magii îi asiguraseră pe toată lumea că un astfel de risc era la o jumătate de secol distanță, sau mai mult. Pacat.

O intersecție, împărăteasa conducându-l la stânga – oh, da, era familiarizată cu acest loc. Acolo unde ea îl asasinase, cu ani în urmă, pe Împăratul și Dansatorul. Asasinat. Dacă l-ai putea numi așa. Mai degrabă ajutat și încurajat din neatenție. De-a lungul altui coridor înclinat și, în cele din urmă, până la ușile unei camere de întâlnire. Unde mai stăteau două Gheare, cel din stânga întorcându-se după ce le-a văzut și trăgând ușa din stânga, la timp pentru ca Împărăteasa să treacă înăuntru fără schimbarea ritmului.

Pearl îl urmă, pașii lui încetinind brusc de îndată ce păși în cameră.

În fața lui, o masă lungă în formă de T. Un aranjament de tribunal. S-a trezit la intersecția ei. Un scaun ridicat marca capul, pe lungimea axei, iar acel tron modest era flancat de figuri deja așezate, deși s-au ridicat amândoi odată cu sosirea lui Laseen.

Mallick Rel.

Și Korbolo Dom.

Pearl se strădui să-și păstreze dezgustul de pe față. Imediat înaintea lui se aflau spătarul a trei scaune de-a lungul deschiderii orizontale. El a ezitat. — Unde, împărăteasă, a întrebat el, să stau?

Aşezându-se pe tron, ea îl privi o clipă, apoi o sprâncene subţire se ridică. — Pearl, nu mă aștept să fii prezent. La urma urmei, ai indicat că nu ai niciun interes special să-l revezi pe Adjunct și așa că te voi scuti de această povară.

'Înțeleg. Atunci ce vrei să fac?

Preotul Jhistal din dreapta ei și-a dres glasul, apoi a spus: „O misiune împovărătoare, dar esențială, Pearl, cade asupra ta. Este necesară organizarea, da? Trimiterea unei Mâni, pe care o veți găsi asamblată la Poartă. O crimă solitară. Un bețiv care frecventează hanul spânzurat al lui Coop. Numele lui: Banaschar. După aceea, vă puteți întoarce la camera dumneavoastră pentru a aștepta instrucțiuni suplimentare.

Ochii Perlei rămaseră ațintiți asupra Împărătesei, încuiați cu ai ei, dar ea nu dădu nimic, de parcă l-ar fi îndrăznit să-l întrebe ce dorește atât de mult:

Un Gheară își primește ordinele de la un preot Jhistal din Mael acum? Un om livrat aici în lanțuri nu cu mult timp în urmă? Dar, știa el, tăcerea ei îi dădu răspunsul lui. Și-a rupt privirea de la ea și l-a studiat pe Korbolo Dom. Nenorocitul din Napan purta regalia unui Pumn Înalt. Văzând expresia înmulțumită și disprețuitoare a bărbatului, Perlei îi mâncăriră palmele. Două cuțite, cele preferate ale mele, tăind încet fața aceea – toate – zei, nu contează asta – aș putea îngropa o lamă în blestemul lui gât chiar acum – poate aș fi destul de rapid, poate nu. Aceasta este problema.

Gheara ascunsă în această cameră mă va doborî, desigur, dar poate că nu anticipează... nu, nu fi proastă, Pearl. Se uită încă o dată către Împărăteasa și ceva din

privirea ei îi spunea că înțelesese, pe deplin, dorințele cu care se lupta... și se amuza.

Totuși, a ezitat. Acum era momentul, și-a dat seama, să se pronunțe împotriva acestui lucru. Să încerce s-o convingă că a invitat doi vulturi, cocoțați acum pe fiecare umăr, și că ceea ce doreau nu erau cei care aveau să se așeze în scurt timp în fața lor – nu, voiau tronul pe care îl flancau. Și te vor ucide, Laseen. Te vor ucide.

— Acum poți pleca, spuse Mallick Rel cu o voce sibilantă.

— Împărăteasa, se forța Pearl să spună, te rog, ia în considerare bine cuvintele lui Tavore în această noapte. Ea este adjunctul tău și nimic nu a schimbat asta.

Nimeni nu poate schimba asta...

— Mulțumesc pentru sfat, Pearl, spuse Laseen.

A deschis gura ca să mai adauge, apoi a închis-o din nou. Se înclină în fața împărătesei sale, se întoarse și ieși cu pași mari din cameră. Și așa, Pearl, arunci-o în poala lui Tavore. Totul. Ai al naibii de laș.

Totuși, cine a ucis-o pe Lostara Yil? Ei bine, Adjunct, o astfel de desconsiderare vine vreodată acasă la adăpost.

Așa să fie. Seara asta le-a aparținut. Korbolo Dom ar putea să mai ia o noapte, pe îndelete, și da într-adevăr, chiar așa ar face. Și poate și șopârla aceea rânjitoare a unui preot. De ce nu? Topper a dispărut, probabil mort. Deci, Pearl avea să acționeze, în numele imperiului. Nu în numele lui Laseen, ci în numele imperiului, și acesta a fost un exemplu – mai clar decât oricare altul la care se putea gândi – în care cele două loialități s-au ciocnit. Dar, ca întotdeauna cu Gheara, ca și cu tine cândva, cu mult timp în urmă, împărăteasă, alegerea este evidentă. Și necesar.

Cu toată bravada gândurilor sale, în timp ce cobora în curte, o altă voce șopti iar și iar, tăind din nou și din nou. Un cuvânt, arde ca acidul, un cuvânt...

Laş.

Încruntat, Pearl coborî nivelurile fortificației. O Mână aștepta să i se dea sarcina de a asasina un fost preot beat. Și în acest sens, Pearl așteptase prea mult. Ar fi putut să forțeze lucrurile să iasă în aer liber, să ajungă până la Tayschrenn – acel ticălos practic se îngropase, indiferent de cuibul acela de ajutoare ascunse. Oh, Înaltul Mag Imperial a vrut să fie aproape de lucruri. Doar că nu este implicat.

Sărmanul Banaschar, un cărturar bântuit, încurcat, care pur și simplu voia să vorbească cu un vechi prieten. Dar Mallick Rel nu a vrut ca Tayschrenn să fie deranjat.

Pentru că preotul Jhistal are planuri.

Laseen a fost cu adevărat un prost? Nu exista nici o modalitate posibilă de a avea încredere în ei.

Deci, care a fost valoarea în plasarea celor doi bărbați în acea cameră? Să-l dezechilibrez pe Tavore? Dezechilibra? Mai degrabă o palmă în față. Este chiar necesar, împărăteasă? Nu contează Tavore, nu poți folosi pur și simplu bărbați ca Mallick Rel și Korbolo Dom. Se vor întoarce împotriva ta, ca viperele care sunt.

Riscul de a dezlănțui zvonuri false a fost atunci când s-au dovedit prea reușite, prinzând mincinosul în minciună, iar Pearl a început să realizeze ceva... o posibilitate. Pentru a strica numele lui Coltaine, trebuie ridicat pe cel al dușmanului său. Korbolo Dom, de la trădător la erou. Cumva... nu, nu vreau să știu detaliile. Atunci Laseen nu putea executa sau chiar întemnița un erou, nu-i așa? Într-adevăr, ar trebui să-l promoveze.

Împărăteasă, te-ai prins în capcană. Acum, nu pot să cred că nu ești conștient de asta...

Pașii lui au încetinit. Ajunsese la etajul principal, se afla la zece pași de ușa postenului care avea să-l scoată de-a lungul bazei zidului, o potecă de umbre care îl ducea spre Poartă.

Atunci ce vrei să-i spui Adjunctului tău? Extremitatea pericolului în care vă aflați? Îi ceri ajutor lui Tavore...? Va fi ea, când va intra în acea cameră, în vreo stare de a vă vedea și de a înțelege cererea dumneavoastră? Pentru numele lui Hood, Laseen, asta ar putea merge foarte, foarte prost.

Pearl se opri. Putea să facă ceea ce era necesar, chiar acum. Mergeți până la turnul de est și dă jos ușa lui Tayschrenn. Și spune-i prostului ce trebuia să audă. Putea două siluete cu glugă să iasă la vedere înaintea lui. Gheare. Amândoi s-au înclinat, apoi a vorbit cel din stânga. — Gheară, suntem informați că ținta noastră se află în hanul spânzuratului. Pe aleea din spate se află un jgheab de pisuri, pe care îl va frecventa toată noaptea.

— Da, spuse Pearl, epuizată brusc. — Ar fi ideal.

Cele două siluete acoperite din faţa lui aşteptau.

— Mai sunt? întrebă Pearl.

— Asemenea chestiuni sunt pe seama dumneavoastră.

'Ce contează?'

— Domnule, uciderea indezirabililor.

'Da. Continua.'

— Doar atât, domnule. Acest obiectiv ne-a fost livrat... din altă parte.

De la unul care se aștepta la o conformare fără îndoială.

Ochii lui Pearl s-au îngustat, apoi a spus: „Acest asasinat din seara asta... nu ai accesa el fără comanda mea directă”.

— Căutăm... afirmare.

— Nu chiar împărăteasa a confirmat cuvintele Jhistalului?

— Domnule, nu a făcut-o. Ea... nu a spus nimic.

— Cu toate acestea, ea a fost prezentă.

'Ea a fost.'

Acum ce să fac din asta? Doar dădea suficientă frânghie?

Sau era și ea speriată de Tayschrenn și așa a fost încântată să-l dezlănțuie pe Mallick Rel pe Banaschar? La naiba! Nu știu suficient despre toate astea. Nicio alegere, atunci, deocamdată. 'Foarte bine. Comanda este dată.

Gheara, Mallick Rel, nu sunt ale tale. Și împărăteasa sa... abținut. Nu, se pare că, până când – sau dacă – Topper se întoarce, Gheara sunt ale mele. De asemenea, convenabil, Laseen, că ai adus șase sute cu tine...

Cei doi asasini s-au înclinat, apoi au plecat prin ușa postenului.

Apoi, din nou, de ce s-a simțit ca și cum el era cel folosit? Și mai rău, de ce părea că nu-i mai păsa? Nu, a fost bine.

În seara asta nu s-ar gândi, pur și simplu să se supună. Mâine, ei bine, asta a fost o altă chestiune, nu-i așa? Mâine, atunci, voi da cu piciorul prin ceea ce a mai rămas. Și decideți ce trebuie decis. Iată-l, împărăteasă.

Mâine, noul Clawmaster curăță încă o dată casa. Și poate... poate asta îmi ceri. Sau ați întrebat-o deja, pentru că nu a fost doar Adjunctul pentru care ați adunat acel tribunal, nu-i așa? Tocmai mi-ai dat comanda a șase sute de magi-asasini, nu-i așa? Pentru ce altceva ar fi?

Adevărul era că nu putea ghici mintea împărătesei Laseen și, cu siguranță, nu era singur.

Nervii i-au alunecat treji în stomac, născuți din frici bruște pe care nu le putea înțelege. Șase sute...

Înfruntă, Pearl. Adjunctul nu l-a ucis pe Lostara. Ai făcut. Ai trimis-o și a murit. Și asta este.

Dar asta nu schimbă nimic. Nu are nicio diferență ceea ce fac acum.

Lasă-i să moară pe toți.

Pearl se întoarse și se îndreptă spre camerele lui. Pentru a aștepta mai multe comenzi. Șase sute de ucigași de dezlănțuit... dar asupra cui?

****

Hellian a decis că ura romul. Își dorea altceva, ceva nu atât de dulce, ceva mai potrivit firii ei. Era întuneric, vântul cald și umed, dar cădea, iar portul din Malaz părea să-i șoptească o invitație, ca respirația unui îndrăgostit pe ceafa ei.

Sergentul stătea în picioare privind cum Lupul de Spumă se mișca înaintea celorlalte nave, iar Silanda urmându-i în urma. Cu toate acestea, din jur se auzi acum zgomotul lichid al lanțurilor de ancore care aluneca în jos, iar ambarcațiunea de sub ea a fost trasă până la oprire. Privind sălbatic în jur, Hellian înjură. — Caporal, spuse ea.

'Pe mine?' întrebă Touchy în spatele ei.

'Pe mine?' întrebă Brethless.

— Așa este, tu. Ce se petrece aici? Uite, sunt soldați pe debarcader și binevoitori. De ce nu intram? Ei fac cu mâna. Hellian îi făcu cu mâna înapoi, dar era puțin probabil să vadă asta – aproape că nu erau lumini de la flotă. — Întuneric și întuneric, mormăi ea, de parcă am fi fost un câine bătut care se târăște acasă.

„Sau ca și cum ar fi foarte târziu”, a spus Brethless, „și nu ar fi trebuit să fii deloc cu prietena mamei tale, mai ales când mama știe și ea așteaptă cu tigaia aia ruptă, dar uneori, știi, femeile mai în vârstă, vin la tine. ca un drac și ce poți face?

— Nu deloc așa, idiotule, șuieră Touchy. Mai degrabă ca fiica acelui preot și a zeilor de dedesubt alergi, dar nu există blesteme scăpatoare ca acelea, oricum de la un preot, ceea ce înseamnă că viața ta este condamnată pentru totdeauna, de parcă lui Burn i-ar păsa un cu care ea doarme oricum, nu?

Hellian se întoarse și se uită fix la un spațiu dintre cei doi bărbați. — Ascultă, caporale, hotărăşte-ţi blestemata, dar nu te deranja. Nu m-a interesat. Îţi puneam o întrebare, iar dacă nu poţi răspunde, atunci nu spune nimic.

Cei doi bărbați schimbară priviri, apoi Brethless ridică din umeri. — Nu debarcăm, sergent, spuse el. — Tocmai a venit cuvântul.

'Sunt nebuni? Desigur că debarcăm – tocmai am navigat un milion de leghe. Cinci milioane, chiar. Am trecut prin incendii, furtuni și lumini verzi pe cer și nopți cu tremuraturile și fălcile rupte și nenorocitul ăla de piș rhizan pe care l-au numit vin. Acolo e Malaz City, chiar acolo, și acolo mă duc, caporale Brethy Touchless, și nu-mi pasă câte brațe ai, mă duc și atât.

Ea s-a rotit, a mers înainte, a ajuns la șină, s-a înclinat și a dispărut brusc.

Brithless și Touchy s-au uitat din nou unul la altul, în timp ce se auzi o stropire puternică.

'Acum ce?' întrebă Touchy.

— S-a înecat singură, nu-i aşa?

— Ar fi bine să raportăm asta cuiva.

„Facem asta și avem probleme reale. La urma urmei, stăteam chiar aici. Vor spune că am împins-o.

— Dar nu am făcut-o!

— Asta nu contează. Nici măcar nu încercăm să o salvăm, nu-i așa?

'Nu știu să înot!'

'Nici eu.'

— Atunci ar trebui să strigăm o alarmă sau ceva.

'Tu faci.'

'Nu tu.'

„Poate că ar trebui să mergem mai jos, să spunem oamenilor că am mers să o căutăm, dar nu am găsit-o niciodată”.

La asta, amândoi se opriră și se uitară în jur. Câteva figuri care se mișcă în întuneric, marinari făcând lucruri marinarilor.

„Nimeni nu a văzut sau a auzit nimic”.

'Se pare ca. Asta e bine.'

'Nu-i aşa. Deci, mergem mai jos acum, nu? Să ne ridicăm mâinile și să nu spunem nimic.

'Nu nimic. Spunem că nu am putut-o găsi nicăieri.

— Corect, asta vreau să spun. Nimic nu este ceea ce vreau să spun, vreau să spun, despre ea să treacă peste o parte, genul ăsta de nimic.

O voce nouă din spatele lor: „Voi doi, ce faceți pe punte?”

Ambii caporali s-au întors. — Nimic, au spus ei la unison.

— Coboară jos și rămâi acolo.
S-au grăbit să plece.

****

— Trei la țărm, spuse figura tânără, îmbrăcată prost, cu ochii ațintiți asupra zarurilor cu nod, unde s-au oprit pe piatra deteriorată.

Geamănul lui stătea cu fața în adâncul îndepărtat și se profila a Mock's Hold, vântul nopții mângâind mătăsurile stridente din jurul formei ei zvelte.

— Vezi cum se joacă? întrebă fratele ei, adunând zarurile cu o mișcare a unei mâini. „Spune-mi cu adevărat, ai idee – vreo idee – despre cât de tare m-am străduit să ne păstrez cartea în timpul acelui joc îngrozitor? Sunt încă slab, amețit. A vrut să ne tragă afară, iar și iar și iar. A fost îngrozitor.

— Într-adevăr, eroic, murmură ea fără să se întoarcă.

— Trei la mal, spuse el din nou. — Cât de... neaşteptat. Crezi că acea coborâre îngrozitoare deasupra Insulei Otataral a fost reşponsabilă? Adică, pentru cel care este și acum pe drum? Îndreptându-se, s-a mutat să se alăture surorii sale.

Stăteau pe un turn convenabil care se ridica din orașul Malaz, la sud de râu. Pentru cei mai mulți cetățeni ai orașului, turnul părea a fi în ruine, dar asta era o iluzie, întreținută de vrăjitorul care îi ocupa camerele inferioare, un vrăjitor care părea că doarme. Zeul și zeița geamănă cunoscute sub numele de Oponn aveau platforma – și priveliștea – în întregime pentru ei înșiși.

— Cu siguranță posibil, recunoscu ea, dar nu este acesta farmecul jocurilor noastre, iubito? Făcu un semn spre golful din dreapta lor. — Au sosit și chiar și acum există o agitație printre acei muritori abjecți din acele corăbii, în special pe Silanda. În timp ce, în Forța căzută de vizavi, cuibul se trezește. Va fi de lucru pentru noi, în această noapte.

'O da. Și tu și eu. Trage, împinge, trage, împinge. Și-a frecat mâinile. 'Abia aștept.'

Ea îl înfruntă brusc. — Putem fi atât de siguri, frate, că îi înțelegem pe toți jucătorii? Toti? Dacă cineva se ascunde

de noi?

Doar unul... sălbatic, neașteptat, atât de groaznic... am putea ajunge în necazuri. Am putea ajunge... morți.

— Era soldatul ăla blestemat, mârâi fratele ei. „Ne furăm puterea! Aroganța, de a ne uzurpa în propriul nostru joc! Vreau sângele lui!

Ea a zâmbit în întuneric. — Ah, așa foc în vocea ta. Așa să fie.

Aruncă degetele, atunci, asupra soartei lui. Continua. Aruncă-le!

Se uită la ea, apoi zâmbi. S-au învârtit, o mână aruncând în afară și în jos – degetele au lovit, au sărit, au lovit din nou, apoi au învârtit și au derapat și, în cele din urmă, au rămas nemișcate.

Gemenii, respirând greu la unison perfect, s-au grăbit și s-au ghemuit să studieze ghipsul.

Și atunci, dacă ar fi fost cineva prezent să-i vadă, ar fi văzut pe fețele lor perfecte expresii uluite. Încruntările se adâncesc, confuzia domnind în ochii nemuritori și, înainte de a se termina această noapte, teroare pură.

Martorul inexistent ar clătina apoi din cap. Niciodată, dragi zei. Nu te băga niciodată cu muritorii.

****

— Grub și trei prieteni, jucându-se într-o peșteră. O Soletaken cu o sabie furată. Togg și Fanderay și blestemații de naufragi...

Prins de când citea lui Fiddler într-o cabină mică de mărimea unui dulap de pe Lupul Spumă, Bottle a făcut ultimele retușuri la păpușa care se afla în poală. Comenzile Adjunctului nu aveau sens – dar nu, corectă el cu o privire încruntă, nu ale Adjunctului. Aceasta – toate acestea – au aparținut acelei frumuseți cu ochi căprui, T'amber. Cine este ea, pe numele lui Hood? Oh nu contează. Doar a miea oară când mi-am pus această întrebare. Dar este privirea aceea, vezi tu, din ochii ei. Acea privire de cunoaștere, de parcă s-ar fi scufundat, chiar în inima mea.

Și nici măcar nu-i plac bărbații, nu-i așa?

A studiat păpușa și i s-a adâncit încruntarea. — Tu, mormăi el, nu te-am mai văzut până acum, știi asta? Dar

iată-te, cu o fărâmă de fier în intestin – zei dar asta trebuie să doară, tăind, tăind mereu înăuntru. Dumneavoastră, domnule, sunteți undeva în orașul Malaz, și ea vrea să vă găsesc și atât. Un oraș întreg, ține cont, și mai am până în zori să te urmăresc. Desigur, această păpușă ar ajuta, oarecum, odată ce bietul om ar fi fost suficient de aproape pentru ca Bottle să se uite în ochii lui și să vadă aceeași durere care marca acum aceste așchii neuniforme de coajă de stridii. Asta și cusăturile vechilor cicatrici de pe antebrațe – dar erau mulți oameni cu acelea, nu-i așa? — Am nevoie de ajutor, spuse el pe sub răsuflarea.

De sus, vocile marinarilor în timp ce nava se îndrepta spre debarcader și un sunet mai profund, mai îndepărtat, de la doc.

Și acela s-a simțit... neplăcut.

Am fost trădați. Noi toți.

Ușa s-a deschis cu un zgomot în spatele lui.

Bottle închise ochii.

A vorbit Adjunctul. — Suntem aproape. Înaltul Mag este gata să te trimită peste – îl vei găsi în cabina mea. Am încredere că ești pregătit, soldat.

— Da, adjunct. Se întoarse, cercetându-i chipul în întunericul coridorului în care stătea ea. Extremitatea emoției din interiorul ei se dezvăluia doar într-o strângere în jurul ochilor ei. disperat.

— Nu trebuie să dai greş, Bottle.

— Adjunct, șansele sunt împotriva mea...

— T'amber spune că trebuie să cauți ajutor. Ea spune că știi cine.

T'amber, femeia cu ochii ăia naibii. Ca o leoaică. Ce este, la naiba, cu ochii ăia? — Cine este ea, Adjunct?

O licărire de ceva asemănător simpatiei în privirea femeii. — Cineva... mult mai mult decât a fost cândva, soldat.

— Și ai încredere în ea?

'Încredere.' Ea a zâmbit ușor. — Trebuie să știi, cât de tânăr ești, Bottle, că adevărul se găsește în atingere. Mereu.'

Nu, nu știa. El nu a înțeles. Nici unul din ele. Oftând, se ridică, îndesând păpușa moale sub mâna sa, unde stătea cuibărită lângă cuțitul învelit sub brațul stâng. Fără uniformă, niciun fel de semne care să sugereze că era un soldat al Paisprezecelea – absența fetișurilor îl făcea să se simtă gol, vulnerabil.

— În regulă, spuse el.

Ea îl conduse la cabina ei, apoi se opri în prag. 'Continua. Trebuie să fiu pe punte, acum.

Bottle a ezitat, apoi a spus: — Fii atent, Adjunct.

O ușoară mărire a ochilor, apoi se întoarse și se îndepărtă.

****

Kalam stătea la pupa, mijind ochii în întunericul dincolo de locul unde ancorau transporturi. Crezuse că auzise troliul unei bărci lungi, undeva la câteva cabluri distanță de țărm. Împotriva oricărui ordin blestemat dat de Adjunct în această noapte.

Ei bine, nici măcar el nu a fost mulțumit de acele ordine. Rapid Ben care deschide o foaie de poartă – chiar și acea așchie ar putea fi detectată, iar asta ar fi o veste proastă pentru bietul Bottle. Ar ieşi într-un cuib de Gheare.

Nu ar avea nicio șansă. Și cine ar putea trece prin altă cale?

Tot prea riscant. Prea... extreme.

Își rostogoli umerii, ridicându-se, apoi ridicând din umeri de tensiune. Dar încordarea a revenit doar câteva clipe mai târziu. Palmele mâinilor asasinului îi mâncăriu sub pielea uzată a mănușilor lui. Decide, la naiba. Doar hotărăște-te.

Ceva s-a prăbușit pe scândurile din dreapta lui și se întoarse pentru a vedea un schelet de reptilian înalt până la tibia, cu capul lung cu botul înclinat în timp ce orbitele goale îl priveau. Coada segmentată s-a scuturat.

— Nu miroși bine? șuieră creatura, fălcile clacănind din secvență. — Nu miroase bine, Curdle?

— O, da, spuse o altă voce subțire, de data aceasta la stânga lui Kalam, și el se uită în sus pentru a vedea un schelet asortat cocoțat pe șina pupa, aproape la îndemână. „Sânge și putere și voință și atenție, aproape o potrivire cu iubita noastră. Imaginează-ți lupta dintre ei, Telorast. Nu ar fi ceva de văzut?

— Și unde este ea? întrebă Kalam într-un bubuit. — Unde se ascunde Apsalar?

— A plecat, spuse Curdle, dând din cap.

'Ce?'

— A dispărut, zise în Telorast cu o altă mişcare din coadă. — Numai eu și Curdle ne ascundem acum. Nu că trebuie, desigur.

— Expediție, explică Curdle. — Este înfricoșător acolo în seara asta. Nu ai nici o idee. Nici unul.'

— Știm cine e aici, vezi. Toti.'

Acum, din apele întunecate, Kalam auzea scârțâitul vâslelor. Cineva scăpase într-adevăr o barcă lungă și se îndrepta spre țărm. Naibii de proști – acea gloată îi va rupe în bucăți. Se întoarse și porni spre puntea din mijloc.

Debarcaderul uriaș părea la tribord, în timp ce nava părea să se învârtească, cu flancul din ce în ce mai aproape. Asasinul l-a văzut pe Adjunct sosind de jos și s-a apropiat de ea.

— Avem probleme, spuse el fără preambul. — Cineva pleacă la mal, într-o barcă lungă.

Tavore dădu din cap. — Deci am fost informat.

'Oh. Atunci cine?'

Din apropiere, T'amber a spus: „Există o anumită... simetrie în asta. Una destul de amară, vai. În barcă, Kalam Mekhar, se află Pumnul Tene Baralta și Lamele lui Roșii.

Asasinul se încruntă.

— Considerând probabil, a continuat T'amber, că escorta noastră care coboară din Mock's Hold se va dovedi insuficientă împotriva gloatei.

Cu toate acestea, tonul femeii părea să fie puțin convins, de parcă ar fi fost conștientă de un adevăr mai profund și l-ar fi invitat pe Kalam să-l caute singur.

— Lamele Roşii, spuse Adjunctul, au vreodată mare nevoie să-şi afirme loialitatea. ... loialitatea lor...

— Kalam Mekhar, continuă Tavore, apropiindu-se, cu ochii acum ațintiți asupra lui, mă aștept să mi se permită doar o escortă minimă pe care o aleg. T'amber, desigur, și, dacă vrei să accepți, tu.

— Nu este un ordin, Adjunct?

— Nu, răspunse ea încet, aproape tremurând. Și apoi a așteptat.

Kalam îşi întoarse privirea. Dragon îl are pe Hood la nas... una dintre observațiile lui Fid în timpul unuia dintre jocurile sale. Cu ani în urmă, acum. Blackdog, nu-i așa? Probabil. De ce se gândise acum la acea afirmație? Pentru că știu cum trebuie să fi simțit Hood, de aceea.

Stai, mă pot decide în privința asta fără să mă hotărăsc asupra altceva. nu pot?

Bineinteles ca pot. — Foarte bine, adjunct. Voi face parte din escorta ta.

Te ducem la Mock's Hold.

— Spre Hold, da, asta ţi-am cerut aici.

În timp ce se întoarse, Kalam se încruntă, apoi aruncă o privire spre T'amber, care îl privea categoric, parcă dezamăgit. 'Ceva gresit?' a întrebat-o pe tânără.

— Sunt momente, spuse ea, când răbdarea Adjunctului o întrece chiar și pe a mea. Și, poate că nu știți asta, dar asta înseamnă ceva.

Lupul Spumos se apropie mai mult de debarcader.

****

De cealaltă parte a aceluiași dig de piatră, barca s-a zgâriat de bolovanii de fundație. Liniile au fost fixate pe inelele așezate în mortar, iar Lostara Yil a privit cum unul dintre cele mai agile Lame Roșii se ridică de la inel la inel, urmând o scară cu noduri. Câteva clipe mai târziu, ajunsese în vârful debarcaderului, unde a atașat cârligele scării de încă mai multe inele.

Tene Baralta a fost primul care a urcat, încet, stânjenit, folosindu-și singurul braț și mormăind cu fiecare ridicare în sus pe trepte.

Simțindu-se rău de stomac, Lostara a urmat-o, gata să-l prindă pe bărbat dacă acesta se clătina sau alunecă.

Asta e o minciuna. Totul.

Ajunse în vârf, se ridică în picioare și se opri, ajustându-și centura de arme și mantia.

— Căpitane, spuse Tene Baralta, se pregăteşte să-l aştepte pe Adjunct.

Ea aruncă o privire spre dreapta și văzu un contingent al Gărzii Imperiale împingându-se prin mulțimea de morți, un ofițer în mijlocul lor.

Tene Baralta i-a observat si el. — Nu suficient, după cum bănuiam. Dacă această gloată miroase a sânge...'

Întorcându-se către compania Red Blades, Lostara și-a păstrat fața impasibilă, chiar dacă un gând batjocoritor ia strecurat în minte:

Orice ai spune, Pumn. Doar nu te aștepta să cred nimic din toate astea.

In acel moment, un vuiet mai profund a umplut aerul, iar cerul de deasupra golfului a strălucit brusc.

****

Banaschar miji prin ceata fumului, scrutând mulțimea, apoi mormăi. — Nu e aici, spuse el. — De fapt, nu l-am văzut de zile întregi… cred. Ce zici de tine, domnule sergent?

Braven Tooth ridică pur și simplu din umeri, singurul său răspuns la întrebarea lui Mudslinger.

Soldatul aruncă o privire spre Gentur, însoțitorul său tăcut, apoi spuse: — Doar asta, domnule sergent. Mai întâi îi pierdem, apoi auzim ceva despre el și le punem cap la cap, înțelegi?

Bătrânul păros și-a descoperit dinții. — Da, Mudslinger. Acum pleacă înainte să-ți leg un butoi plin la spate și să te trimit pe malul portului la două ore.

— Nu poate face asta, nu-i așa? îl întrebă Gentur pe colegul său de soldat.

Dar Mudslinger pălise. — Nu uitaţi niciodată, nu-i aşa, domnule?

— Explică-i prietenului tău. Dar nu aici. Încercați aleea.

Cei doi soldați au dat înapoi, schimbând șoapte în timp ce se întorceau la masa lor.

„Întotdeauna îmi place să cred”, a spus Banaschar, „că o reputație urâtă este de obicei nemeritată. Beneficiați de îndoială și poate că am o sclipire de credință în umanitatea care își deschide drumul din când în când. Dar, cu tine, Braven Tooth, vai, un asemenea optimism este dezvăluit pentru amăgirea care este cu adevărat.

— Am înțeles. Ce e cu asta?'

'Nimic.'

Au auzit strigăte pe stradă afară, un zgomot de voci care apoi s-au stins. Asta se întâmplase toată seara. Trupe de idioți care caută pe cineva pe care să-l terorizeze. Starea de spirit din oraș era întunecată și urâtă și se înrăutăți cu fiecare clopoțel care suna și părea să nu existe niciun motiv pentru asta, deși, își aminti Banaschar, asta se schimbase acum.

Ei bine, poate că încă nu exista niciun motiv ca atare. Numai că a sosit... o țintă.

— Cineva împinge cu un cuțit, spuse Braven Tooth.

— Este flota imperială, spuse Banaschar. — Momentul prost, având în vedere toți Wickanii din acele nave și și ceilalți străini cu ei, îmi imaginez.

— Nu bei mult, Banaschar. Ești bolnav sau ceva?

„Mai rău decât atât”, a răspuns el. 'Am ajuns la o decizie. A sosit toamna. Îl poți simți în vânt. Viermii roiesc spre mal.

Este sezonul lui D'rek. În seara asta, vorbesc cu Înaltul Mag Imperial.

Sergentul-maestru se încruntă spre el. — M-am gândit că ai spus că încerci asta te-ar duce repede la moarte. Doar dacă, desigur, asta nu vrei.

— Plănuiesc să-mi pierd adeptul în mulțime, spuse Banaschar cu voce joasă, aplecându-se peste masă. — Voi merge pe malul apei, cel puțin până la pod. Am auzit că acolo este City Watch, care împinge pe debarcaderele fără creier înapoi – Doamne, cât de proști pot fi oamenii? Asta e o armată pe acele nave!

„După cum am spus, cineva pică. Fii plăcut să-l cunosc pe cineva. Așa că pot să-mi bag pumnul în fața lui și să-l văd cum iese pe ceafă. Un drum dezordonat, dar rapid, ceea ce este mai mult decât merită ticălosul.

— Despre ce te-ai întâmplat? întrebă Banaschar.

'Nu contează.'

— Ei bine, spuse fostul preot cu mai multă bravură în glas decât simțea el în realitate, este acum sau niciodată. Vino mâine seară, o să-ți cumpăr un ulcior de Malaz Dark...

„Asta îmi amintește – se pare că întotdeauna găsești destule monede – cum este asta?”

— Cuferele templului, Braven Tooth.

— Ai furat aici din Templul D'rek?

'Aici? Asta e bine. Da, aici și pe toate celelalte pe care le-am vizitat. Am îndepărtat totul, unde nimeni în afară de mine nu poate ajunge la asta. Problema este că mă simt vinovat de fiecare dată când ciupesc de ea. Niciodată nu iau multe – nu are rost să invit un jaf, până la urmă. Dar asta e doar scuza pe care o folosesc. După cum am spus, este vinovăție.

— Deci, dacă te vei ucide în seara asta...

Banaschar zâmbi și își ridică mâinile. 'Phoof! Totul. Plecat. Pentru totdeauna.'

— Frumos truc, asta.

— Vrei să-ți las ție?

„Nu! Ce aș face cu cufere cu monede?

— Cufere? Dragă sergent principal, mai mult ca niște camere pline. În orice caz, ne vedem mâine... sau nu. Și dacă nu, atunci, bine întâlnit, Braven Tooth.

'Uită asta. Mâine, așa cum ai spus.

Dând din cap, Banaschar se dădu înapoi, apoi începu să se îndrepte spre ușa din față.

****

Singur la masă acum, Braven Tooth și-a ridicat încet jarul pentru a bea, cu ochii aproape închiși – și pentru oricine la mai mult de un pas sau doi depărtare ar fi părut într-adevăr închise – și astfel silueta care s-a ridicat în grabă, alunecând ca o viperă. în urma lui Banaschar, nu a observat nimic din atenția fixată a sergentului-maestru, ochii mici urmărind o clipă, înainte ca Braven Tooth să termine berea în trei înghițituri rapide. Apoi, bărbatul uriaș și păros s-a urcat cu rafale în picioare, țesând ușor, cu o mână întinzându-se la masă pentru echilibru.

Se clătină spre Mudslinger și Gentur, amândoi ridicându-și privirea cu vinovație și frică – de parcă ar fi discutat lucruri rele. Braven Tooth se aplecă între ei. — Ascultaţi, proştilor, spuse el pe sub răsuflarea.

— Îl aşteptăm pe Străin, spuse Mudslinger, cu ochii mari. 'Asta e tot. Noi niciodata-'

'Liniște. Vedeți șarpele ăla la trepte din față – repede!

— Tocmai... a plecat, observă Gentur, strâmbând ochii. — Șarpe, ai spus. Aș spune mai degrabă ca...

— Și ai avea dreptate. Iar ținta este nimeni alta decât Banaschar. Acum, sunteți pregătiți să surprindeți un Claw în seara asta? Fă asta și voi avea gânduri frumoase despre voi doi.

Cei doi bărbați erau deja în picioare.

Gentur a scuipat pe mâini și le-a frecat, „Obișnuiam să visez la nopți ca asta”, a spus el. — Să mergem, Mudder. Înainte să-l pierdem.

— Îndreptându-mă spre malul apei, spuse Braven Tooth. — Coborând spre Scări, nu?

I-a privit pe cei doi soldați grăbindu-se spre ușa din spate. Au ieșit, părând mult prea nerăbdători.

Mudslinger, știa el, era mult mai dur decât părea. În plus, nu credea că Claw s-ar fi gândit la cineva pe urmele lui. Și cu mulțimile… ei bine, nu ar trebui să aibă prea multe probleme. Soldaților le place să omoare asasini…

Cineva a aruncat o mână de zaruri în spatele camerei cu tavanul jos.

Și Braven Tooth tremura brusc.

Trebuie să devin moale.

****

Erau o mulțime de figuri bine înarmate printre mulțimea adunată de-a lungul portului, deși, pentru moment, acele arme au rămas sub mantale grele, în timp ce acești agenți selectați se mutau în pozițiile desemnate. Încuviințări slabe trecând între ei, câteva cuvinte șoptite ici și colo.

Orașul de pază stătea într-o linie zdrențuită, știucile mișcându-se nervos în timp ce bătăușii mai îndrăzneți se îndreptau înainte cu batjocuri și amenințări.

Erau Wickan în navele acelea de acolo.

Și le vrem.

Trădătorii, unul și toți, și a avea de-a face cu trădătorii era o pedeapsă care aparținea poporului. Nu era chiar împărăteasa acolo sus, la Mock's Hold? Aici pentru a fi martoră la mânia imperială – a făcut-o înainte, chiar, când a comandat Gheara.

Nu contează că așteptați un ofițer, proștilor, semnalele sunt aprinse și nu suntem proști – le spun nenorociților aceștia să intre.

Leagă. Debarca. Uită-te la ei, lașii! Ei știu că a venit momentul să răspundă pentru trădarea lor!

Crede-ne, vom umple golful cu capete Wickan – nu va fi o priveliște frumoasă în dimineața?

Zei de jos! Ce-i asta?

Un cor de voci a strigat asta, sau ceva asemănător, iar mâinile ridicate, degetele îndreptate, ochii urmărind o minge de foc aprinsă care cobora în jos pe jumătate din cer spre vest, lăsând un val de fum cenușiu-albastru ca urmele

unui anghilă. pe nisip negru. Crește în dimensiuni cu o rapiditate alarmantă.

Apoi... dispărut... și o clipă mai târziu, o crăpătură sălbatică se rostogoli de dincolo de golf, unde se ridica un nor de abur care se prăbușește.

Închide! O treime de ligă, crezi?

Mai puțin.

Nu prea mare impact, însă.

Trebuie să fi fost mic. Mai mic decât părea.

A mers chiar deasupra capului. Este un prevestire! Un prevestire!

Un cap de Wickan! Ai vazut? Era un cap de Wickan! Trimis jos de zei!

****

Momentan distras de mingea de foc care părea să aterizeze chiar dincolo de golf, Claw Saygen Maral se împinse încă o dată înainte. Asasinul a fost mulțumit de presa agitată prin care a trecut, o presă s-a așezat din nou, deși la un grad mai mare de anticipare decât înainte.

În față, mulțimea încetinise ritmul fostului preot, ceea ce era bine, deoarece deja nimic nu mergea conform planului. Ținta ar fi trebuit să fie stabilită pentru noaptea la Coop, iar Mâna probabil că se apropia pe aleea din spatele hanului, acolo pentru a aștepta să-i contacteze cu detaliile necesare.

Arătând Craniul, obișnuiau să-i spună. Identificarea țintei chiar acolo, chiar atunci, în persoană. O recompensă potrivită pentru că l-ai urmat pe prostuț câteodată săptămâni la rând - să vezi asasinarea propriu-zisă.

Oricum ar fi, pe măsură ce se dovedeau lucrurile, el avea să-și însângereze propriile mâini cu această țintă în seara asta, acum că fusese luată decizia de a-l ucide pe bețiv.

O combinație convenabilă a loialităților împărțite ale lui Saygen Maral. Antrenat din copilărie în Gheara Imperială – de când fusese luat din partea mamei sale moarte, la vârsta de paisprezece ani, la Cull of the Wax Witches din Cartierul Şoarecilor cu toţi aceşti ani în urmă – nemulţumirea lui faţă de Împărăteasa îi luase mult timp până să apară și chiar și

atunci, dacă nu ar fi fost Maestrul Jhistal, nu și-ar fi găsit niciodată focalizarea sau, într-adevăr, scop. Desigur, descoperirea exactă a modului în care murise mama lui a ajutat considerabil.

Imperiul era putred din totdeauna și știa că nu era singurul Gheară care și-a dat seama de asta; la fel cum nu era singurul care urma acum comenzile Maestrului Jhistal – cea mai mare parte a Mânii care cobora din Mock's Hold aparținea fantomei Mănuși Negre, care era numele organizației spectrale a lui Mallick Rel. De fapt, nu exista nicio modalitate de a spune cât de multe dintre Ghearele Imperiale fuseseră transformate – fiecare agent era conștient de doar trei, formând o celulă discretă – în sine o structură Claw clasică.

În orice caz, Clawmaster Pearl confirmase ordinul de a-l ucide pe Banaschar. Mângâietor, asta.

A rămas la zece pași în spatele fostului preot, conștient acut de violența clocotită din această gloată – încurajat de strigătele idioate de „Un prevestire!”. și „Un cap Wickan!” – dar a purtat în persoana lui anumite obiecte, investite cu vrăjitorie, care încurajau lipsa de atenție din partea tuturor celor pe care îi împingea pe lângă ei, care le potolia o clipă furia, oricât de nepoliticos și durerosi îi zvâcneau coatele.

Erau acum aproape de docuri, iar agenții Maestrului Jhistal se aflau în mulțimea de morărit, lucrându-i din ce în ce mai urât și mai beligeranți cu strigăte și îndemnuri la timp. Nu mai mult de cincizeci de soldați City Watch s-au confruntat cu o masă care se număra acum în sute mari, o prezență sub putere care fusese atent coordonată de incompetența selectivă a ofițerilor de la cazarma din apropiere.

El a observat o suită de soldați mai puternic înarmați și blindați care escortau un ofițer de rang înspre docul central, în fața căruia acum se profila nava amiral a Adjunctului. Căpitanul, știa Saygen Maral, dădea un set de comenzi imperiale cel mai de bun augur. Și aceștia, la rândul lor, aveau să ducă inexorabil la o noapte de măcel așa cum nu a mai experimentat acest oraș. Nici măcar Cull in the Mouse nu s-ar compara.

Asasinul a zâmbit.

Bun venit acasă, Adjunct.

Respirația i s-a tăiat brusc când o senzație de înțepătură i s-a trezit pe umărul stâng, sub haine. O mică fărâmă de metal înfiptă sub piele se trezise, informându-l că era urmărit de cineva cu intenții criminale.

Neîndemânatic. Un ucigaș ar trebui vreodată să mascheze astfel de gânduri. La urma urmei, Mockra este cel mai obișnuit talent natural, care nu are nevoie de pregătire formală - acea neliniște șoaptă, părul care se ridică pe ceafă - mult prea mulți oameni posedă astfel de lucruri.

Cu toate acestea, chiar și un ucigaș neîndemânatic ar putea cunoaște ocazional Tragerea Doamnei, la fel cum Saygen Maral, cu toate abilitățile și pregătirea lui, s-ar putea împiedica - fatal - de Împingerea Domnului.

În față, acum la cincisprezece pași distanță, Banaschar lucra liber de mulțime, iar Saygen simți căderea omului – Mockra, da, reușind ceea ce au făcut propriile mele obiecte investite. Neinteres, fugă bruscă, confuzie – cu cât mintea este mai ascuțită, până la urmă, cu atât se dovedește mai vulnerabilă la astfel de atacuri pasive. Pentru a fi un ucigaș, desigur, trebuia să te ferești de o asemenea vrăjitorie. Simpla conștientizare a capcanei era suficientă, așa că Saygen Maral nu era îngrijorat. Intenția lui a fost cea mai singulară.

Bineînțeles că va trebui să-și elimine mai întâi propriii vânători.

Banaschar se îndrepta spre Scări. Exista puțin risc ca Saygen să efectueze o ușoară întârziere. A văzut o străduță care se găsește în stânga, unde mulțimea era slabă. Asasinul se îndreptă spre ea și, în timp ce trecea pe lângă ultima siluetă, coti repede la stânga și se strecură pe alee.

Întuneric, gunoaie sub picioare, un traseu torturat și șerpuit înaintea lui. A continuat încă cinci trepte, a găsit un alcov și a intrat în el.

****

— Se pregăteşte să ia beţia, şuieră Gentur. „Se va înconjura...”

— Atunci hai să-i luăm după „im”, șopti Mudslinger, împingându-și prietenul mai departe.

Au intrat pe alee, căptușiți înainte.

Umbrele care înghiteau nișa erau prea adânci, prea opace pentru a fi firești, iar ambii soldați treceau fără să se gândească.

Un sunet slab, fluierat pe lângă umărul stâng al lui Mudslinger, iar Gentur mormăi, ridicând mâinile în sus, în timp ce se clătina înainte, apoi se prăbuși. Învârtindu-se, Mudslinger coborî jos, dar nu suficient de jos, când o a doua ceartă minusculă îl izbi în piept, direct peste inima lui și, încă învârtindu-se cu propriul elan, picioarele soldatului au derapat sub el. A căzut greu, cu ceafă zgâriindu-se de pavajul gras.

****

Saygen Maral studie încă o clipă cele două corpuri nemișcate, apoi reîncărcă arbaletele tirbușonului legate de încheieturi. Prima lovitură, baza craniului. A doua lovitură, inimă – a fost o lovitură norocoasă, din moment ce țintesam la nivelul intestinului. Bănuiesc că nu a vrut toată durerea asta. Pacat. Oricum... Ce se gândeau să facă! Să mă jefuiești?

Nu contează, e gata. Ajustându-și mânecile, ascunzând încă o dată armele, porni după Banaschar.

O șaseme de clopot mai târziu, Gheara și-a dat seama că pierduse bărbatul.

Într-o panică crescândă, a început să se întoarcă, pe alei și străzi, în timp ce o briză răcoroasă ridica frunze ofilite care învârteau cărări aleatorii pe pietruiș.

Emite sunete de clic, cum ar fi zarurile.

****

Roțile uriașe de frânghie răsucite suspendate pe marginea debarcaderului de piatră s-au comprimat în timp ce Lupul de Spumă își așeza cu umărul grosul împotriva lor, apoi ambarcațiunea alunecă din nou, pentru o clipă, până când liniile, fixate de bollarzii uriași ai docului, s-au întins. Pasarela zdrăngăni și se trânti la loc chiar în timp ce căpitanul garnizoanei și gărzile lui se apropiau de-a lungul debarcaderului. Ignorând în mod clar trupa de Lame Roșii

care stătea atentă vizavi de scândură cu comandantul lor cu un singur ochi și un braț.

Ceva tocmai lovise marea dincolo de flota ancorată, iar sunetul tunător al impactului ei încă răsuna, chiar dacă întunericul se întorcea din nou în urma mingii de foc strălucitoare și aprinse. Mirosul de abur era greu în aer.

Lui Keneb i se păruse că există o lipsă deosebită de reacție la acest eveniment, din partea Adjunctului și T'amber, în orice caz. Au fost o mulțime de strigăte, gesturi de apărare, apoi vorbe animate printre marinari, dar asta era de așteptat.

Să recunoaștem, a recunoscut Keneb, momentul a fost mai puțin de bun augur. Nu era de mirare că mulțimea de o mie de oameni care îi aștepta striga despre prevestiri.

Atenția Pumnului a fost atrasă încă o dată asupra contingentului care se apropia.

— Vreau să vină la bord, adjunct, spuse Keneb în timp ce se pregătea să debarce.

Tavore se încruntă, apoi dădu din cap și se dădu înapoi. T'amber se poziționa în stânga Adjunctului.

Cizmele bătură pe scândură, iar căpitanul se opri la un pas de puntea navei. Se uită în jur, ca și cum ar fi hotărât ce să facă în continuare.

Mergând înainte, Keneb spuse: „Bună seara, căpitane, eu sunt Pumnul Keneb, Legiunea a 8-a, Armata a Paisprezecea”.

O clipă de ezitare, apoi un salut. — Pumnul Keneb. Am ordine pentru adjunctul Tavore Paran. Pot să vin pe punte?

— Desigur, spuse Keneb.

În cea mai mare parte, strigăte și blesteme neînțelese au ajuns la ei de la mulțimile care se adunau în spatele unui șir de soldați de pe malul apei, mulți dintre ei batjocuri îndreptate împotriva Lamelor Roșii. La aceste sunete, căpitanul a tresărit ușor, apoi a înaintat până l-a înfruntat pe Adjunct. — Împărăteasa te așteaptă, spuse el, în Mock's Hold. În absența dumneavoastră, comanda Armatei a Paisprezecea îmi revine temporar, în ceea ce privește debarcarea și oprirea.

— Înțeleg, spuse Tavore.

Căpitanul se mişcă neliniştit, de parcă s-ar fi aşteptat la un fel de protest, de parcă lipsa ei de reacţie la cuvintele lui ar fi fost ultimul lucru pe care l-a anticipat. — Se pare că transporturile ancorează în golf, domnule adjunct.

— Da, se pare, căpitane.

— Va trebui să fie contramandat imediat.

— Căpitane, cum te cheamă?

'Adjunct? Scuzele mele. Este Rynag. Căpitanul Rynag al Gărzii Imperiale Untan.

— Ah, atunci ai însoțit-o pe împărăteasa pe insulă. Postarea ta normală este ca ofițer în Garda Palatului.

Rynag și-a dres glasul. — Corect, adjunct, deși, desigur, responsabilitățile mele s-au extins...

— T'amber, interveni Adjunctul. „Te rog, adună Kalam Mekhar. Cred că este încă o dată la pupa. Îl mai studie pe căpitan o clipă, apoi l-a întrebat: — Împărăteasa ordonă să mă întâlnesc cu ea singură?

„Uh, ea nu a fost precisă...”

'Foarte bine-'

— Scuză-mă, adjunct. Nu specific, așa cum am spus, cu o singură excepție.

'Oh?'

'Da. Înaltul Mag Adaephon Delat urmează să rămână la bord până la momentul în care se indică altfel.

Tavore se încruntă o clipă, apoi spuse: — Foarte bine.

— Cred că vorbeam despre contramandarea ordinului de a arunca ancora...

— Îți las asta, căpitane Rynag, spuse Adjunctul în timp ce T'amber reapăru, Kalam ținând un pas în urmă. — Vom folosi escorta dumneavoastră, precum și cea a Lamelor roșii ale lui Fist Baralta, pentru a ne asigura trecerea prin acea gloată. Cu asta și un gest către T'amber și asasinului să-l urmeze, ea debarcă.

Uimit, căpitanul îi privi trecând spre debarcader. Câteva comenzi scurte adresate Gărzilor Imperiale s-au adunat acolo și un gest nepăsător către Tene Baralta și soldații săi să cadă, iar cele două grupuri s-au mutat în companie neliniștită pentru a o flanca pe Tavore și pe cei doi însoțitori ai ei. Apoi petrecerea a pornit.

Rynag se întoarse înapoi la Keneb. 'Pumn?'

'Da?'

'Bine...'

— Lucrurile nu merg conform planului, căpitane? Keneb s-a apropiat și a plesnit o mână pe umărul bărbatului. — Luați în considerare asta, ar putea fi și mai rău. Corectează asta. Este mult mai rău.

— Nu mai, se răsti bărbatul, în cele din urmă furios. — Acum sunt la comanda Armatei a Paisprezecea, Fist Keneb, iar acestea sunt ordinele mele. Semnal steagul amiralului Nok. Însoțitorii trebuie să se retragă și să plece fără întârziere spre Unta. Pavilionul de semnalizare pentru flota

străină, ei urmează să ancora în afara golfului, de această parte a bancurilor de pe promontoriul la nord de Mock's Hold.

O navă pilot îi va ghida. În cele din urmă, semnalizare la transporturi – vom stabili un sistem de numere; iar după aceea, în seturi de cincisprezece, ei vor cânta ancora și vor trage în acostele desemnate. Debarcarea va începe cât mai curând posibil, Pumn. În plus, soldații trebuie să fie dezarmați, trusele lor trebuie să fie asigurate pentru transport.

Keneb și-a scărpinat maxilarul împietrit.

— De ce stai acolo, Pumnul Keneb?

— Încerc să mă decid, căpitane, de unde să încep.

'Ce vrei să spui?'

— În regulă, nu contează. În primul rând, indiferent dacă ești la comanda Armatei a Paisprezecea sau nu, nu îl depășești pe amiralul Nok. Fă-i semnale tot ce vrei. Va face exact ce vrea.

— Sunt instruit de împărăteasa...

— Va trebui să vadă acele ordine, căpitane. În persoană. Amiralul este foarte precis cu un astfel de protocol. Presupun că ai spus ordine?

'Bineinteles ca am! Foarte bine, semnalează-i la bord!

— Vai, nu se va conforma.

'Ce?'

— Acum, în ceea ce privește Perish – flota străină, căpitanul Rynag – singura comandă pe care o recunosc, în aceste circumstanțe, este a lor. Prin toate mijloacele, faceți cererea dvs., dar asigurați-vă că este o cerere.

Ca nu cumva să se jignească, iar căpitane, cu adevărat nu vrei să se jignească.

— Nu-mi lași de ales decât să te eliberez de comandă, Pumn.

'Scuzați-mă?'

— Ți-am dat ordinele mele, totuși stai aici...

— Ei bine, tocmai aceasta este problema, căpitane. Niciunul dintre ordinele tale nu poate fi îndeplinit, pentru că imperativul care le depășește nu poate fi contestat, nici de tine, nici măcar de împărăteasa însăși.

'Despre ce vorbesti?'

Keneb a spus: „Urmează-mă, te rog, căpitane”.

Au mers spre pupa. În golful de dincolo, uriașele transporturi se profilau la mică distanță ca niște fiare gigantice, adormite.

— Bine, spuse Keneb, întunericul întunecă și din acest motiv este de înțeles că încă nu înțelegi. Dar, permite-mi să-ți îndrept privirea, căpitane, către cel mai de sus steag de semnalizare de pe cei din apropierea navelor, un steag identic cu cel de pe dromoanele lui Nok. Într-o clipă, când acel nor va trece pe lângă lună, cu binecuvântarea lui Oponn va fi suficientă lumină cu care să vezi. Există un edict, căpitane, referitor la supraviețuirea însăși. Se pare că ai uitat, atât Armata a Paisprezecea, cât și flota imperială au venit din Șapte orașe.

Norul alunecă departe de luna încețoșată și încețoșată, iar valuri, nave și steaguri linse suficient de lumină pentru ca Rynag să le vadă. Respirația căpitanului s-a blocat pe jumătate. — Zei de jos! şopti el.

„Și șapte orașe", a continuat Keneb cu o voce calmă, „a fost lovit de o ciumă cea mai virulentă. Pe care, după cum puteți vedea acum, le-am adus din neatenție cu noi. Deci, căpitane, înțelegi acum de ce nu putem respecta comenzile tale?

Bărbatul se întoarse spre el, cu ochii plini de groază și panică. — Și blestemata asta de navă? întrebă el cu o voce răgușită. — Și celălalt care tocmai a andocat? Pumnul Keneb...

— Fără ciumă, amândoi, căpitane, la fel ca nava de unde au venit Lamele Roșii. Nu am fi acostat lângă el dacă ar fi altfel.

Oricum, dincolo de steaguri de semnalizare, nu există contact între nave. Din motive evidente. Presupun că, dacă credeți că împărăteasa ar insista totuși să debarcăm toți, indiferent de măcelul pe care l-ar aduce prezența noastră pe Insula Malaz – și, inevitabil, pe întreg continentul – puteți insista să contraziceți gestul nostru colectiv de compasiune și milă. Fără îndoială, numele căpitanului Rynag va dobândi un statut legendar, cel puțin printre devotații lui Poliel – nu e nimic rău în a vedea aspectele pozitive, nu crezi?

****

Grupul a mărșăluit din ce în ce mai aproape de zidul belicosului care bloca străzile. Kalam a slăbit cuțitele lungi

din teaca lor. Privind peste el, se trezi mergând alături de căpitanul Lostara Yil, care părea profund nefericit.

— Sugerează-ți toți să trageți armele oricând, îi spuse asasinul. — Ar trebui să fie suficient pentru a-i face să se retragă.

Ea mormăi. — Până încep să arunce cărămizi.

'Mă îndoiesc de asta. Suntem pentru împărăteasa, nu pentru ei. Cei în care acești oameni sunt flămânzi să-și scufunde dinții sunt acolo, în transporturi.

Soții Wickan. Khundryl a ars lacrimi.

— Smecherie inteligentă, spuse Lostara pe sub răsuflarea ei, steagurile alea.

— Pumnul Keneb.

'Intr-adevar?'

— Da. Apoi Kalam zâmbi. „Spinner of Death”. O minciună mai frumoasă pe care nu o vei găsi. Fid trebuie să rânjească din ureche la ureche, dacă nu se îneacă.

'Înec?'

— A fost peste margine înainte ca Silanda să trimită vâsle, cred eu – probabil că Gesler și Stormy au mers și ei cu el.

Tocmai atunci au ajuns la linia City Watch, care s-a despărțit pentru a-i lăsa să treacă.

Armele șuierate din teci și scuturi au fost aduse de Lamele Roșii.

Și, așa cum prevăzuse Kalam, mulțimile au tăcut, vigilente și s-au dat înapoi de fiecare parte pentru a lăsa petrecerea să-și facă drum.

— Așadar, spuse asasinul pe liniște, avem o plimbare lungă și plictisitoare. Apropo, o idee bună, căpitane, Pumnul tău decide să acționeze singur.

Privirea pe care i-a aruncat-o a început să transpire sub hainele lui Kalam, în timp ce ea a întrebat: „A fost, Kalam Mekhar?”

'Bine-'

Ea se îndreptă din nou drept înainte. — Pumnul, spuse ea în șoaptă, nici nu a început.

Ei bine... oh, asta nu e bine deloc.

În spatele trupei, gloata s-a închis din nou și s-au ridicat noi strigăte, de data aceasta de groază.

— Steaguri de ciumă! Pe transporturile din golf! Steaguri de ciumă!

În câteva momente, belicositatea s-a scurs ca pișura pe picior, iar teroarea s-a prins între acele picioare – strângându-se cu putere – și oamenii au început să roiască

în toate direcțiile, dar la o bătaie de inimă departe de panica pură și frenetică. Kalam și-a păstrat zâmbetul pentru sine.

****

Atât de slab, zgomotul degetelor care sări și derapa îl alertase pe Banaschar. În această noapte, Viermele era treaz și, odată cu el, s-a reîntors vechile sensibilități ale fostului preot la șoapta magiei.

După aceea, într-o succesiune rapidă, în timp ce se deplasa din calea lui și găsi o alee fără fund în care să se ghemuiască, cu inima bătând cu putere, a simțit multiple pulsuri de vrăjitorie – o poartă, care deschidea cea mai subțire ruptură, destrămarea bruscă și violentă a unor nevăzute. tapiserie și apoi, în cele din urmă, un tremur sub picioare, de parcă ceva teribil și vast tocmai ar fi pășit pe uscatul acestei insule.

Amețit de valurile succesive de putere virulentă, Banaschar se îndreptă încă o dată, cu o mână pe un zid murdar pentru sprijin, apoi se îndreptă – înapoi, înapoi spre frontul portului.

Nici o alegere, nici o alegere. Trebuie să văd... să înțeleg...

Pe măsură ce se apropia, simțea mirosul de panică în aer, acru și amar, și dintr-o dată se grăbiră pe lângă el siluete mute – începuturile unui exod. Fețe răsucite de frică s-au încețoșat, iar altele întunecate de furie – de parcă planurile lor ar fi fost zdruncinate brusc și nu ar fi fost încă timp să găsească un mijloc de a se regrupa și nici o oportunitate de a gândi lucrurile bine.

Sa întâmplat ceva.

Poate de-a face cu piatra care căde sau orice ar fi fost.

Pe vremuri, un astfel de eveniment, în ajunul toamnei, în ajunul sosirii lui D'rek pe pământul muritor... ei bine, am fi inundat străzile. Ieșiți din temple, ridicându-ne vocile spre ceruri. Și cuferele s-ar revărsa, pentru că nu se putea înșela...

Gândurile s-au îndepărtat, au dispărut, lăsând doar un gust de cenuşă în gură. Eram atât de proști. Cerul se dă jos, lumea se ridică, apele o spălă pe toate. Nimic din toate

astea – nimic din toate! – are vreo legătură cu zeii noștri prețioși!

Ajunse pe bulevardul larg din fața docurilor. Oameni care se mișcă ici și colo. Dacă mânia rămânea, se învârtea, toată direcția era pierdută. O dorință vastă fusese... tocită.

Trecând pe lângă o bătrână, Banaschar întinse mâna spre ea. — Aici, spuse el. '

Ce s-a întâmplat?'

Ea se uită la el, trăgându-se liber de parcă atingerea lui ar fi contaminată. '

Nave de ciumă! şuieră ea. 'Stai departe de mine!'

I-a dat drumul, s-a oprit, s-a uitat la navele care umpleau golful.

Ah, steagurile...

Banaschar adulmecă aerul.

Poliel? Nu te simt deloc... acolo afară. Sau oriunde altundeva, mă gândesc la asta. Ochii i se îngustară. Apoi, încet, a zâmbit.

În acel moment, o mână grea i-a bătut umărul stâng, l-a învârtit și cineva a țipat.

****

Ridicându-se clar de apele negre și murdare învolburate. Îndreptarea, nămolul și nisipul curgând, anghile care suge sângele se zvârcolesc pe stâncile noroioase, ceramica spartă și fragmentele de cărămidă de sub docul de lemn. Un pas înainte, apoi altul, greu, zgâriind.

Un zid aspru chiar în față, care dezvăluie straturi de niveluri ale străzilor, bastionuri, vechi găuri de drenaj care datează din tinerețea orașului – înainte ca fierul să fie pentru prima dată forjat de oameni – când sistemul de canalizare era o rețea subterană superbă și eficientă sub străzile plane. În total, o mulțime de prinderi de mâini și de picioare, având suficientă determinare, forță și voință.

Dintre toate trei, celui care stătea în fața acelui zid i se dăduse din belșug.

Mai mulți pași.

Apoi, alpinism. Un străin venise în orașul Malaz.

****

Gâfâind, se rezemă de un perete. Ce greșeală, să încerc să înoți în toată armura aceea. Și apoi, toți naibii de anghile alea! Ea ieșise din apă acoperită de lucruri blestemate. Mâinile, brațele, picioarele, gâtul, capul, fața, atârnând și zvârcolindu-se și probabil să se îmbată pe fiecare dintre ele și oricum nu era deloc distractiv să le scot. Strângeți prea tare și au stropit sânge, chestii negre, chestii mirositoare. Dar trebuia să strângi, ca să prinzi bine, pentru că acele guri, se țineau strâns, lăsând pe carnea ei uriașe bătături circulare, încrețite și curgând.

Poticnindu-se pe țărm ca un fel de vrăjitoare de vierme, sau demon – ha, acel câine bâlci care a adulmecat până la ea sigur a fugit, nu-i așa? Caine prost.

Rampa de canalizare, destul de abruptă, dar erau trepte pe părțile laterale și ea a reușit să-și croiască drum de-a lungul ei, apoi urcarea care fusese aproape a omorât-o, dar nicio șansă. Setea era un maestru exigent. Cel mai exigent maestru. Dar ea își aruncase armura, acolo jos, până la genunchi, în noroiul fundului, cu chila naibii naibii aproape că îi luase capul – și-a luat casca, nu-i așa? Și dacă cureaua aia nu s-ar fi rupt atât de convenabil... oricum, chiar și-ar fi scăpat centura pentru arme. Nimic de amanet, și asta a fost rău. Cu excepția acestui cuțit, dar era singurul cuțit pe care l-a primit, singurul care a mai rămas.

Totuși, îi era sete. Trebuia să-și scoată din gură gustul supei de port, în special acea primă gâfâitură după ce s-a chinuit înapoi la suprafață, aspirând cu capul întâi cadavrul umflat al unui șobolan dezgustător – care fusese la fel de aproape să o omoare. până acum – și dacă ar fi fost în viață și dornic să-i coboare pe gât?

Avusese coșmaruri de genul ăsta, odată. În timpul unei perioade de secetă, așa a fost, dar asta au făcut vrăjile de secetă – îți reaminteau că lumea era îngrozitoare și urâtă și mizerabilă și că erau lucruri acolo care voiau să te prindă. Păianjeni, șobolani, anghile, omizi.

A fost o mulțime aici sus? Nu au mai rămas mulți acum, iar cei care s-au apropiat de ea au tot strigat și au fugit într-o ciudată panică oarbă. Ea s-a șters de bătăturile usturatoare de pe față, a clipit mai mult noroi din ochi, și-a ridicat capul și a privit în jur.

Și acum, cine este acela?

Sobrietate bruscă, intenție bruscă, o explozie de incandescență albă care îi curăța creierul și cine știa ce altceva.

Și acum acum, doar cine oh cine este acela? Acolo – nu, nu te întoarce, prea târziu. Hee hee, prea tarziu tarziu tarziu!

Hellian se furișă înainte, cât se poate de liniștit, veni chiar în spatele lui.

Și-a tras cuțitul cu mâna dreaptă și a întins mâna cu stânga. Mai sunt cinci pași de parcurs...

****

Saygen Maral ieși de pe alee. Ținta se dublase înapoi, nenorocitul. Dar acolo era, la nici zece pași depărtare, și puțini oameni în jurul lui. Convenabil. Ar înceta să mai fie subtil. Uneori, a fost util să le reamintim cetățenilor că Gheara a fost mereu prezentă, mereu gata să facă ceea ce era necesar.

Asasinul scoase de sub mantie un pumnal mânjit cu paralt, ajustându-și cu grijă strânsoarea armei în timp ce înainta.

O femeie se holba la Banaschar – o chestie înmuiată, înmuiată, cu o anghilă atârnând de sub urechea stângă și răni rotunde pe toată carnea ei dezvăluită – oamenii, când au văzut-o, fugeau. Da, pare că are ciuma, dar nu are. Trebuie să fi căzut sau ceva. Nu conteaza.

Și-a întors atenția spre spatele țintei, a înaintat ușor, pașii lui nu scotând niciun zgomot. L-ar învârti pe prost, ca să prindă moartea în ochii omului. Întotdeauna mai plăcută în felul acesta, năvala de putere care a trecut prin ucigaș când ochii s-au blocat, iar recunoașterea a înflorit, împreună cu durerea și cunoașterea bruscă a morții iminente.

Era dependent de asta, știa. Dar nu era deloc singur în asta, nu-i așa?

Cu un zâmbet pe jumătate, Saygen Maral s-a tras în spatele bețivului, a întins mâna și l-a prins de umărul bărbatului, apoi l-a învârtit, chiar dacă cuțitul din cealaltă mână a foșnit de pelerina, s-a aruncat înainte**** Se auzi un țipăt. de jos pe bulevard.

In timp ce Banaschar era tras, a văzut – pe chipul bărbatului vizavi de el – o privire de șoc, apoi de consternare. O femeie apucase antebrațul bărbatului – un braț la capătul căruia era un cuțit strălucitor și pătat – și, ca Banaschar Privind, încă neînțelegând, a văzut-o îndreptând călcâiul unei palme în articulația cotului acelui braț, curățând-o. Cuțitul, slăbit, s-a învârtit și a zăngănit pe pietriș, chiar și în timp ce femeia, mârâind ceva sub răsuflarea ei, a tras brațul rupt în jos și a înfipt genunchiul în fața bărbatului.

Un zgomot sălbatic de trosnire, stropi de sânge în timp ce capul se legăna pe spate, cu ochii mari, iar femeia răsuci brațul, forțându-l pe bărbat cu fața întâi pe pavaj. Ea a coborât asupra lui, l-a prins de păr cu ambele benzi și a început să-i lovească sistematic craniul în stradă.

Și, între fiecare izbucnire, cuvintele ei răsunau: „Nu-” crunch „tu-” crunch „nu!”. crunch „Acesta e...”

CRUNCH!'

'A mea!'

Îngrozită, Banaschar s-a întins în jos, a prins teribila apariție de smuciul ei ud și a târât-o înapoi. — De dragul lui Hood, femeie! I-ai spart craniul! Totul este pulpă! Stop! Stop!'

Se răsuci, se întoarse spre el și, cu o precizie lină, îi puse vârful unui cuțit chiar sub ochiul drept. Fața ei murdară, plină de sânge, s-a transformat într-un rânjet, în timp ce ea mârâia: „Tu! In cele din urma! Esti arestat!'

Și cineva a țipat de pe bulevard. Din nou.

*****

La treizeci de pași depărtare, Fiddler, Gesler și Stormy se uitau cu toții la zarva, nu departe de gura unei alei. O tentativă de asasinat, întreruptă – cu ferocitate fatală – de o femeie, Gesler îl prinse brusc de brațul lui Fiddler. — Hei, ăla e Hellian acolo!

Hellian? Sergent Hellian?

Apoi au auzit-o pronunțând o arestare.

Chiar dacă țipetele smulgeau aerul de mai jos, iar figurile au început să fugă departe de malul apei. Acum, despre ce este vorba? Nu contează. Ochii lui încă ațintiți asupra lui Hellian, care acum se lupta cu bietul om care părea la fel de beat ca și ea – soțul ei? – Fiddler ezită, apoi clătină din cap. 'Nicio șansa.'

— Ai înțeles bine, spuse Gesler. — Deci, Fid, ne întâlnim într-un clopoțel, nu?

— Da. Pana atunci.'

Cei trei soldați au pornit, apoi aproape imediat s-au despărțit, Gesler și Stormy cotind spre sud pe un traseu care îi va duce peste râu pe primul pod, Fiddler continuând spre vest, în inima Districtului Centru.

Lăsând în urmă acele strigăte frenetice și îngrozite din capătul de nord al portului Center Docks, care păreau, în ciuda ritmului lui Fiddler, să se apropie din ce în ce mai mult.

Ciuma. Om inteligent, Keneb. Te întrebi cât va dura trucul?

Apoi, când ajunse pe străzile foarte cunoscute din partea golfului Raven Hill Park, a venit un val de plăcere.

Hei, sunt acasă. Imaginează-ți asta. Sunt acasă!

Și acolo, la zece pași în față, o mică vitrină, puțin mai mult decât o ușă îngustă sub o surplosă care se prăbușește de care atârna un disc de tablă lustruit, pe suprafața ei un simbol gravat cu acid. Un șoarece arzând.

Fiddler se opri în faţa lui, apoi bătu în uşă. Era mult mai solid decât părea. A mai bătut puțin, până când a auzit o zgârietură de zăvoare trase înapoi pe cealaltă parte. Ușa a deschis o crăpătură. Un mic ochi reumat îl privi o clipă, apoi se retrase.

O împingere și ușa s-a bătut înapoi.

Fiddler păşi înăuntru. Un palier, cu scări care duc în sus. Proprietarul era deja la jumătatea lor, trăgând un picior înțepenit pe sub șoldurile nealiniate, cu halatul de noapte albastru-miezul nopții trăgând ca un tren imperial. Într-o mână era un felinar, care se legăna înainte și înapoi și aruncând umbre sălbatice. A urmat sergentul.

Magazinul de la etajul următor era aglomerat, o sută de jefuitori de la o sută de bătălii, o sută de orașe invadate. Arme, armuri, bijuterii, tapiserii, șuruburi de mătase prețioasă, standardele armatelor căzute, statui ale eroilor necunoscuți, ale regilor și reginelor, ale zeilor, zeițelor și spiritelor demonice. Privind în jur, când bătrânul mai

aprindea două felinare, Fiddler spuse: — Te-ai descurcat bine, Tak.

— Ai pierdut-o, nu-i așa?

Sergentul tresări. — Îmi pare rău.

Tak se mișcă în spatele unei mese late și lăcuite și se așeză, cu prudență, pe un scaun de pluș care ar fi putut fi tronul vreunui rege minor Quon. '

Nepăsător, Lăutar. Știi că fac doar una odată. Fără piață, vezi tu – da, îmi țin promisiunile acolo. Munci de dragoste, de fiecare dată, dar genul ăsta de dragoste nu umple burta, nu hrăni soțiile și toți acei arici, nici unul dintre ei care arată ca mine. Ochii mici erau ca niște monede de tumulă. — Atunci unde este?

Fiddler se încruntă. — Sub Y'Ghatan.

'Y'Ghatan. Mai bine decât tine.

— Cu siguranță că așa am crezut.

— Te-ai răzgândit de atunci?

— Uite, Tak, nu mai sunt un recrut cu ochii mari. Poți înceta să mă tratezi ca și cum aș fi fost un ucenic al naibii și ca tu stăpânul meu.

Sprâncenele noduroase se ridicară. — Păi, Lăutar, nu făceam nimic de genul.

Te simți așa, din cauza a ceea ce a fost trezit în interiorul craniului tău nodur. Obiceiuri vechi și toate astea. Am vrut să spun ce am spus. Mai bine decât tine. Chiar și așa, câți sunt acum?

— Nu contează, mârâi sergentul, găsind un scaun și târându-l peste. S-a prăbușit în ea. — După cum am spus, te-ai descurcat bine, Tak. Deci cum de nu ți-ai reparat niciodată șoldul?

— Evaluez așa, spuse bătrânul, șchiopătatul câștigă simpatie, aproape cinci la sută. Mai bine, din moment ce nu spun nimic despre nimic, toți cred că sunt un fel de veteran. Pentru clienții mei soldați, asta înseamnă încă cinci la sută. Apoi mai este cea casnică.

Soțiile sunt mai fericite, deoarece știu cu toții că nu le pot prinde...

„Neveste. De ce ai fost de acord cu asta în primul rând?

„Ei bine, patru femei se adună și decid că vor să se căsătorească cu tine, e cam greu să spui nu, nu? Sigur, nu era înfățișarea mea bărbătească, nu era nici măcar acela strâmb de creație de copii dintre picioarele mele. Acest nou magazin și toată acea monedă misterioasă m-au ajutat să mă înființez din nou. Era casa de aici din Cartierul Centru.

Crezi că am fost singurul care a ajuns să piardă totul în Mouse?

— În regulă, dacă te face fericit. Deci, ai ținut șchiopătați. Și te-ai ținut de promisiune. Bine?'

Tak a zâmbit, apoi a întins mâna sub masă, a eliberat două zăvoare și Fiddler a auzit zgomotul unui sertar ascuns căzând pe șinele lui. Împingând tronul înapoi, bătrânul a deschis sertarul mare, apoi a scos cu grijă un obiect învelit în pânză. O puse pe masă și trase cârpa. — Câteva îmbunătățiri, toarcă el. — O rază mai bună pentru unul.

Privind extraordinara arbaletă dintre ei, Fiddler a întrebat:

Cu cât mai bine?

— Adaugă cincizeci de pași, cred. Nu am testat niciodată asta. Dar uită-te la coaste. Adică zece benzi de fier împăturite. Banda interioară are cea mai mare primăvară, notând din ce în ce mai puțin pe măsură ce ieși. Cele patru sute de fire ale cablului în douăzeci, apoi înfășurate în bhederin-gut și înmuiate în ulei de dhenrabi. Vechiul tău avea două sute de fire în zece. Acum, uită-te la leagăn – aveam doar machete de lut ale înjurătoarelor și ascuțitorilor și arzătoarelor, cântărite cât de aproape îmi puteam imagina...

— Ascuțitori și arzătoare?

Un semn dornic din cap. „De ce doar înjurături, am întrebat? Ei bine, pentru că așa se dorea și așa am făcut leagănul, nu? Dar machetele mi-au dat o idee. A întins mâna înapoi în sertar și a scos o grenadă de lut de mărimea unui cusier. „Așadar, am făcut leagăne în interiorul asta, pentru a se potrivi cu cinci ascuțitori sau trei arzătoare – greutatea este apropiată de toate cele trei configurații, apropo – Moranth-urile au fost întotdeauna precise la astfel de lucruri, știi. În timp ce vorbea, a luat obiectul de lut, o mână deasupra, cealaltă dedesubt și a împins în direcții opuse până se auzi un clic, apoi ținea două jumătăți din macheta goală. „După cum am spus, îmbunătățiri. Puteți încărca cum doriți, fără a fi nevoie să schimbați niciodată suportul arcului. Am făcut zece dintre acestea. Golite, sunt drăguțe și ușoare și nu vei zbura prin Hood's Gate dacă unul dintre ei se sparge accidental în ghiozdanul tău.

— Ești un geniu, Tak.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu.

— Cât vrei pentru toate astea?

O încruntare. — Nu fi idiot, Lăutar. Mi-ai salvat viața, tu și Dujek m-ai scos din Șoarece doar cu șoldul zdrobit. Mi-ai

dat bani...

— Tak, am vrut să faci arbalete, așa cum a făcut acel bătrân bijutier înaintea ta. Dar el era mort, iar tu nu.

— Asta nu contează. Numiți-o garanție de înlocuire, pe viață.

Fiddler a clătinat din cap, apoi a băgat mâna în rucsacul lui și a retras un adevărat înjurător. — Să vedem cum se potrivește, nu?

Ochii lui Tak străluciră. 'Oh, da, fă asta! Apoi ridicați arma, verificați echilibrul - vedeți clema aia peste umăr de acolo? Este o bretele pentru menținerea obiectivului și uniformizarea greutății. Brațele tale nu vor obosi să ținem și să țintim. El a crescut. 'Revin imediat.'

Distras, Fiddler dădu din cap. L-a așezat pe blestemător în leagănul armei și a prins la loc coșul căptușit, deschis. Acea mișcare, la rândul său, a ridicat de la baza înainte a leagănului o bară denticulată pentru a preveni alunecarea cuserului când arma era ținută în jos. Acea bară a fost la rândul ei legată de declanșatorul de declanșare, scăzând-o la nivelul leagănului la timp pentru ca proiectilul să zboare clar. — O, murmură sapatorul, foarte inteligent, Tak. Cu această armă, nu era nevoie de un ax. Leagănul era lansatorul.

Bătrânul scotocea într-un cufăr din fundul prăvăliei.

„Deci spune-mi”, a spus Fiddler, „câte ai mai făcut din acestea?”

'Asta e. Singurul.'

'Dreapta. Deci unde sunt ceilalți?

— Într-o ladă deasupra capului tău.

Fiddler ridică privirea și văzu o cutie lungă echilibrată pe două grinzi înnegrite. — Câţi acolo?

— Patru.

— Identic cu acesta?

'Mai mult sau mai putin.'

— Mai mult?

'Multe. Pentru când le pierzi pe acestea.

— Îi vreau pe cei patru deasupra mea, Tak, și voi plăti pentru ei...

— Ia-i, nu vreau moneda ta. Ia-le și du-te să arunci în aer oamenii care nu-ți plac. Bătrânul se îndreptă și se întoarse spre masă.

În mâinile lui era ceva care făcu ochii lui Fiddler să se mărească. „Zei de jos, Tak…”

— L-am găsit acum un an. M-am gândit în sinea mea, o, da, întotdeauna există șansa. M-a costat patru semilune de

aramă.

Tak întinse mâna să pună lăutarul în mâinile sergentului.

— Ai fost jefuit, spuse Fiddler. — Aceasta este cea mai urâtă bucată de gunoi pe care am văzut-o vreodată.

'Care este diferența? Oricum, nu te joci niciodată!

'Buna observatie. O să-l iau.'

— Două mii de aur.

— Am douăsprezece diamante cu mine.

'In valoare de?'

— Poate patru mii.

— În regulă, atunci șase pentru lăutar. Vrei să cumperi și arcul?

'De ce nu?'

— Sunt încă două mii. Vezi părul de cal? Este alb. Am cunoscut acest cal. Folosit pentru a trage cărucioare cu gunoaie din templul propriu al lui Hood din Old Upper. Apoi, într-o zi, transportatorului i s-a spart inima și s-a împiedicat sub copitele animalului. A intrat în panică și s-a aruncat, chiar prin peretele ferestrei cu palme de această parte a celui de-al patrulea pod...

'Aștepta! Fereastra aceea uriașă de plumb? Al patrulea pod?

— În fața magazinului de truse de recrutare, da...

'Asta e! Templul acela vechi...

— Și n-o să-ți vină să crezi cine stătea acolo cu o jumătate de duzină de recruți zdrobiți când calul ăla nebun a explodat în cameră...

„Braven Tooth!”

Tak dădu din cap. — Și s-a întors la dreapta, a aruncat o privire, apoi a bătut cu pumnul chiar între ochii fiarei. A căzut mort chiar acolo.

Numai că animalul aterizează jumătate pe piciorul unui flăcău, rupându-l, iar el începe să țipe. Apoi, ignorând toate astea, Sergent Maestru, se întoarce din nou și îi spune funcționarului cu ochii căscați de aprovizionare – jur, am auzit toate astea de la unul dintre acei recruți – el a spus: „Acești șobolani patetici se întorc înapoi la Ashok să se alăture regimentului lor. Asigură-te că au piese de apă care nu curg. Și se uită în jos la acel recru care țipă cu piciorul rupt și spune: „Acum te cheamă Limp.

Da, nu prea imaginativ, dar e așa. Dacă nu-l auzi pe Hood râzând, ei bine, pot.” Și de aici provine părul de cal.

— Două mii de aur pentru arc?

— Cu o astfel de poveste, da, și e un chilipir.

'Terminat. Acum, hai să dăm jos lada aceea – nu vreau cutia. Le voi pune pe toate pe spate...

— Nu sunt înșirate și nici acesta nu este.

— Așa că le vom înșira. Ai cabluri suplimentare?

— Câte trei pentru fiecare. Vrei și acele machete?

— Absolut, și am ascuțitori și arzătoare în acest pachet, așa că haideți să le încărcăm și să verificăm greutatea și toate astea. Dar haideți să fim grăbiți.

— Lăutarule, nu mai e frumos acolo, știi? Mai ales în seara asta. Miroase ca bătrânul șoarece.

— Știu, și de aceea nu vreau să mă întorc afară fără acest înjurător cuibărit.

— Bucură-te că nu ești Wickan.

„Primul urator de Wickan pe care l-am întâlnit aduce acest ou în sala de mese întunecată. Spune-mi, Braven Tooth încă locuiește în aceeași casă din Lower? Lângă Turnul lui Obo?

— Asta o face.

****

Hellian l-a târât pe Banaschar pe aleea întortocheată – cel puțin, părea să fie întortocheat, în felul în care continuau să se îndepărteau de pereții murdari. Și ea a vorbit. — Sigur, ai crezut că ai scăpat curat. Nicio sansa. Nu, acesta este sergentul Hellian cu care ai de-a face aici. Crezi că nu te-aș urmări prin jumătate din lume? Al naibii de prost...

— Idiotule. Jumătate din lumea blestemata? M-am dus înapoi direct la docuri și m-am întors în orașul Malaz.

— Și ai crezut că asta m-ar păcăli? Uita. Sigur, poteca era rece, dar nu suficient de rece. Și acum te-am prins, un suspect căutat pentru interogatoriu.

Aleea se deschidea pe o stradă mai largă. În stânga lor era un pod. Încruntat, Hellian și-a smucit prizonierul spre ea.

— Ți-am spus prima dată, sergent! se răsti Banaschar. „Nu am avut nimic de-a face cu acel măcel – același lucru se întâmplase în fiecare templu blestemat al lui D'rek, exact în același timp. Nu înțelegi – trebuie să ajung la Mock's Hold. Trebuie să-l văd pe Înaltul Mag Imperial...

„Șarpele ăla! Știam, o conspirație! Ei bine, mă voi ocupa de el mai târziu.
Câte un criminal în masă, spun mereu.
— Asta e o nebunie, sergent! Dă-mi drumul – pot să explic...
— Păstrează-ţi explicaţiile. Mai întâi am câteva întrebări pentru tine și mai bine ai răspunde la ele!
'Cu ce?' rânji el. — Explicaţii?
'Nu. Răspunsuri. Există o diferență...
'Într-adevăr? Cum? Ce diferență?'
„Explicațiile sunt ceea ce folosesc oamenii atunci când trebuie să mintă. Poți să le spui mereu, pentru că acele explicații nu explică nimic și apoi se uită la tine de parcă ar fi clarificat lucrurile când într-adevăr au făcut opusul și ei știu și tu știi și ei știu că tu știi și tu știi ei știu că știi și ei te cunosc și tu îi cunoști și poate ieși după un ulcior, dar cine ridică fila? Asta vreau să știu.
— Da, și răspunsuri?
„Răspunsurile sunt cele pe care le primesc atunci când pun întrebări. Răspunsurile sunt atunci când nu ai de ales. întreb, spune tu. Întreb din nou, mai spui ceva. Apoi îți rup degetele, pentru că nu-mi place ce-mi spui, pentru că acele răspunsuri nu explică nimic!
'Ah! Deci chiar vrei explicații!'
— Nu până nu-mi dai răspunsurile!
— Deci, care sunt întrebările tale?
„Cine a spus că am întrebări? Știu deja care sunt răspunsurile tale, oricum. Nu are rost să întrebi, într-adevăr.
— Și nu e nevoie să-mi rup degetele, sergent, deja renunț.
'Bună încercare. Eu nu te cred.'
"Zei de jos..."
Hellian l-a târât înapoi. Se oprește, se uită în jur. Sergentul se încruntă. 'Unde suntem?'
'Depinde. Unde mă duceai?
— Înapoi la nave.
„Idiotule – am mers pe drumul greșit – tot ce trebuia să faci a fost să te întorci acolo, când m-ai prins prima dată...”
— Ei bine, nu am făcut-o, nu? Ce-i asta?' Ea arătă cu degetul.
Banaschar se încruntă la structura gânditoare, neluminată, chiar dincolo de peretele de jos pe lângă care mergeau. Apoi a blestemat pe sub răsuflare și a spus: „Aceasta este Casa Moartă”.

— Ce, un fel de bar?
— Nu, și nici să nu te gândești să mă târăști acolo.
'Imi este sete.'
— Atunci am o idee, sergent. Putem merge la Coop's...
— Cât de departe este asta?
'Drept inainte-'
'Uita. E o capcana.' Ea l-a tras spre dreapta și și-au făcut drum de-a lungul fației Casei Moartei, apoi printr-o alee scurtă cu pereți denivelați, unde Hellian și-a ghidat prizoniera din nou la stânga. Apoi se opri și arătă peste drum. — Ce loc este acela?
— Ăsta e al lui Smiley. Nu vrei să intri acolo, acolo merg șobolanii să moară...
'Perfect. Îmi cumperi o băutură. Apoi ne întoarcem la nave.
Banaschar își trecu o mână pe scalp. 'Cum doriți. Se spune că berea preparată acolo folosește apa scursă de la Deadhouse – și apoi este proprietarul...
'Ce spui despre el?'
— Legat, se zvonește, de însuși bătrânul împărat mort – acel loc a fost cândva al lui Kellanved, știi.
— Împăratul avea o tavernă?
— A făcut-o, a fost partener cu Dancer. Și era o fetiță de serviciu, pe nume Surly...
Ea l-a scuturat. „Doar pentru că am pus întrebări nu înseamnă că am vrut răspunsuri, mai ales nu acele răspunsuri, așa că taci!
— Îmi pare rău.
— O băutură, apoi ne întoarcem la nave și facem o baie...
'O ce?'
'Uşor. Nu există păianjeni înecați în golful ăsta.
— Nu, doar anghile suge de sânge! Ca cel care atârnă după urechea ta. Ți-a aspirat deja tot sângele de pe jumătate din față. Spune-mi, îți amorțește scalpul pe o parte?
Ea s-a uitat la el. — Nu ți-am dat niciodată permisiunea să pui întrebări.
Asta e sarcina mea. Sa nu uiti asta.' Apoi clătină din cap. Ceva lung și umflat s-a izbit de gâtul ei. Hellian întinse mâna și apucă anghila. Ea a smuls-o. 'Au!' S-a uitat la creatura care se zvârcoli din mâna ei, apoi a scăpat-o și a zdrobit-o sub un călcâi.
Goo negru s-a împrăștiat în lateral. — Vezi asta, Banaschar? Dă-mi probleme și vei primi același tratament.

'Dacă aș atârna de urechea ta? Serios, sergent, asta e ridicol...

S-au întors la murmurele de pe stradă din spatele lor. Treizeci sau patruzeci de localnici au venit la vedere, îndreptându-se spre Front Street. Unii dintre ei purtau acum arcuri și canistre cu smoală arzătoare care se legănau din curele. — Despre ce sunt ele? întrebă Hellian.

„Ei cred că flota este putrezită de ciumă”, a spus fostul preot. — Mă aştept că vor să dea foc la câteva transporturi.

— Ciuma? Nu există nicio ciumă...

— Știu asta și tu știi asta. Acum, mai e o problemă, a adăugat el când gloata i-a văzut și o jumătate de duzină de bandiți s-au despărțit, apoi s-au apropiat încet, în mod amenințător. — Acele bogății peste tine, sergent – ușor de confundat cu semne de ciumă.

'Ce? Doamne de jos, hai să intrăm în taverna aia.

S-au grăbit înainte, au trecut prin uși.

Înăuntru, beznă cerneală ruptă doar de câteva lumânări de seu pe blaturi înnegrite. Mai era un singur client, așezat lângă peretele din spate. Tavanul era jos, podeaua sub picioare plină de gunoi.

Aerul gros îi aminti lui Hellian de un ciorap de brânză.

Din dreapta apăru proprietarul, un Dal Honese subțire ca știucă, de o vârstă nedeterminată, fiecare ochi privind într-o direcție diferită – niciunul nu se fixează pe Hellian sau pe Banaschar, în timp ce el zâmbea onctuos, cu mâinile strângându-se.

— Ah, cea mai dulce întâlnire, da? Vino! Am o masă, da! Rezervat pentru cei ca tine!

— Închide gura aia urâtă sau o voi coase eu, spuse Hellian. „Doar” arată-ne blestemata de masă, apoi adu-ne un ulcior cu tot ce ai, care nu ne va veni înapoi prin nas.

Dând capul, bărbatul s-a zbătut spre o masă și, întinzându-se de mai multe ori, a apucat în cele din urmă scaunele și a făcut un spectacol târându-le înapoi prin mizerie.

Banaschar a făcut să stea, apoi s-a dat înapoi. „Dumnezei de jos, lumânarea aia...”

'O da!' spuse vesel Dal Honese, cele câteva vrăjitoare de ceară rămase sunt cele mai generoase cu cele ale lui Smiley. Este istoria, da?

Voci puternice deodată în afara intrării și proprietarul tresări. '

Oaspeți neinvitați. O clipă în timp ce îi trimit pe drum. El a plecat.

Hellian și-a eliberat în cele din urmă strânsoarea pe fostul preot și s-a prăbușit pe scaunul de vizavi. — Nu încerca nimic, spuse ea mârâind. — Nu am chef.

În spatele ei, ușa a fost trasă înapoi de proprietar. Câteva cuvinte liniștite, apoi amenințări mai puternice.

Hellian văzu privirea lui Banaschar trecând pe lângă ea – avea o vedere bună asupra a ceea ce se petrecea în față – și apoi s-a repezit pe scaun, cu ochii mari – în timp ce țipete izbucniră din mulțime, urmate de sunetele unui zbor panicat.

Încruntat, Hellian se răsuci pe scaun.

Proprietarul dispăruse, iar în locul bărbatului stătea un demon, cu spatele la ei, suficient de mare încât să umple toată ușa. O victimă zdrobită era în mâinile ei uriașe și, în timp ce sergentul privea, demonul a smuls capul omului care țipa, s-a aplecat prin prag și l-a aruncat după cetățenii care fugeau. Apoi a aruncat cadavrul fără cap în aceeași direcție.

O încețoșare ciudată și un miros dulce și picant s-au întors înapoi în tavernă, apoi demonul dispăru, în locul lui, bătrânul Dal Honese, curățându-și mâinile, apoi partea din față a tunicii sale murdare. Se întoarse și se întoarse la masă.

Un alt zâmbet sub ochii înclinați. — Cea mai bună bere, atunci, un ulcior, vine imediat!

Hellian se răsuci pe scaun. Privirea ei se îndreptă spre celălalt client de la peretele din spate. O femeie, o curvă. Sergentul a mormăit, apoi a strigat-o: „Tu! Ai multe afaceri?

Un pufnit ca răspuns, apoi: „Cui îi pasă?”

— Ei bine, ai un punct acolo, da.

— Taci amândoi! strigă Banaschar, vocea lui sună pe jumătate sugrumată. — Asta a fost un demon Kenryll'ah!

— Nu e chiar atât de rău, spuse târfă, odată ce ajungi să-l cunoști.

Din spatele barului se auzi un zgomot de vesela care se prăbușește, apoi un blestem.

****

^

In pâlcuri, în trupe, în trupe zdrențuite, mulțimile au început să reapară de-a lungul portului Center Docks. Mai multe arme printre ei acum și ici și colo se pleacă. Torțele aprinseră în întuneric și voci se ridicau, dând comenzi.

Rezemat de prora Silanda – ancorată chiar în spatele bărcii pe care o folosiseră Lamele Roșii – Koryk a urmărit o vreme desfășurarea de pe strada din față, apoi s-a întors și a coborât înapoi pe puntea mijlocie.

— Sergent Balsam.

'Ce?'

— Am putea avea probleme în curând.

— Tipic, șuieră Balm, ridicându-se pentru a începe să se plimbe. — Fid dispare. Gesler dispare. Mă las doar pe mine și nu am niciun fluier, nu-i așa?

Deadsmell, trezește-te, vorbește cu Fist Keneb. Vezi ce vor ei să facem în privința asta.

Caporalul ridică din umeri, apoi se îndreptă spre scara de îmbarcare.

Tarr se urca în armura lui. — Sergent, spuse el, avem cutia de muniții a lui Fid dedesubt...

— Mingii lui Hood, ai dreptate! Cuttle, du-te acolo jos. Ascuțitori și arzătoare, tot ce puteți pune mâna. Tăietor de gât – ce faci acolo?

— Mă gândeam să mă strecoare în acea mulțime, spuse bărbatul de pe șină, unde aruncase un picior peste el și era pe cale să coboare în apa tulbure. — Nu sună bine, nu? Sunt lideri acolo sus – Gheare, poate, și știi cât de mult îmi place să-i ucid. Aș putea face lucrurile mai confuze, așa cum ar trebui să fie...

— Vei fi făcut bucăți, idiotule. Nu, tu rămâi aici, suntem destul de lipsiți de personal așa cum este.

Koryk se ghemui lângă Tarr și Smiles. — Fid continuă să facă asta, nu-i așa?

— Relaxează-te, spuse Tarr. — Dacă va fi nevoie, eu și cei grei ai lui Gesler vom ține debarcaderul.

— Aștepți cu nerăbdare asta! Zâmbește acuzat.

'De ce nu? De când au meritat Wickanii toată această ură? Acea gloată este înfometată de al Paisprezecelea, bine, de ce să-i dezamăgească?

„Pentru că ni s-a ordonat să rămânem la bord aici”, a spus Smiles.

— Mai ușor să ții debarcaderul decât să-i lași pe nenorociți să sară pe puntea asta.

„Ar sări imediat înapoi”, a prezis Koryk, „odată ce vor vedea acele capete”.

— Am mâncărime după ceartă, Koryk.

— Bine, Tarr, du-te și pregătește-te. Eu, Smiles și Cuttle vom fi chiar în spatele tău, cu câteva zeci de ascuțitori.

Corabb Bhilan Thenu'alas li sa alăturat. Bărbatul se lega de un scut rotund. — Vă voi flanca, caporal Tarr, spuse el. — Am găsit un şoc şi am ceva pricepere cu acea armă.

— Apreciez compania, spuse Tarr, apoi se uită spre locul unde Shortnose, Flashwit, Uru Hela și Mayfly îmbrăcau armura. — Şase în total, linia întâi. Lasă-i să încerce să treacă de noi.

Cuttle a reapărut, târând o ladă.

— Dă-le afară, saper, ordonă Balm. „Atunci urcăm cu toții sus și dăm cu mâna mafiei aceia”.

Koryk și-a încărcat arbaleta, apoi l-a lovit pe Tarr pe umăr. — Să mergem să aruncăm o privire. Și eu am chef să ucid pe cineva.

Caporalul se îndreptă, apoi scuipă în lateral. — Nu suntem cu toţii?

Capitolul douăzeci și trei

Gemenii stăteau pe turnul lor, când măcelul începea dedesubt, iar degetele sălturau sălbatic spre încântarea lor, acum s-au transformat brusc brusc și acrișor și acest joc pe care l-au jucat – muritorii sângerând și plângând în întuneric – l-au văzut întorcându-se și jocul pe care îl jucau. aruncați la un vânt nou, un furtună nu al lor – și așa au fost jucați Gemenii, oh, cum au fost jucați.

Luna lui Slayer

Vatan Urot La vederea Rampart Way – scările care duceau la Mock's Hold – Kalam Mekhar aruncă din nou privirea în spatele lor. Mulțimile furtive se apropiau, mișcându-i pe toți, se părea, înapoi spre malul portului. Cine era în spatele tuturor acestor lucruri? Ce posibil motiv ar putea fi?

Al Paisprezecelea nu avea să fie târât în măcel. De fapt, singurul rezultat realist a fost chiar opusul. Sute de cetățeni ar putea muri în această seară, înainte ca ceilalți să se spargă și să fugă. Adevărat, nu erau decât o mână de pușcași marini la debarcader, dar, Kalam știa bine, aveau muniții Moranth. Și apoi, desigur, a fost Quick Ben.

Doar nu te consuma, prietene. Cred că... Asasinul a întins mâna sub faldurile mantiei sale, s-a asigurat încă o dată că încă mai purta ghinda pe care Înaltul Mag o pregătise pentru el. Degetul meu ras în gaură. Dacă se ajungea la asta, ar putea să-l invoce pe Quick. Și mă gândesc...

Adjunctul nu a ezitat, și-a început ascensiunea pe Rampart Way. Ceilalți au urmat.

O urcare lungă înainte, una obositoare, rânduri peste rânduri de trepte care văzuseră mai mult decât partea lor de sânge vărsat. Kalam avea câteva amintiri plăcute despre Rampart Way. Ea este acolo sus, și așa curge în jos, mereu în jos. Se aflau acum deasupra nivelului Upper Estates, trecând printr-un curent de neguri amărui de fum de lemn.

Condensul s-a lipit de zidul de piatră din stânga lor, de parcă promontoriul însuși ar fi început să transpire.

Pe străzile de dedesubt se țesea torțe. Alarmele City Watch au sunat ici și colo și, deodată, o proprietate a fost în flăcări, fum negru urcându-se, straniu luminat de dedesubt. Țipete slabe au ajuns la ei.

Și au urcat fără pauză, nici măcar un cuvânt împărtășit între ei.

Nimic în afară de zgomotul stins și foșnetul armurii, zgârietul cizmelor, respirațiile mai grele trase la fiecare pas. Luna încețoșată a apărut pentru a arunca o lumină bolnăvicioasă asupra orașului de dedesubt și asupra golfului, luminând Insula Old Lookout, la marginea exterioară a portului, stufurile argintii ale Insulei Mud și, mai la sud, vizavi de gura râului Redcave, Insula Worm. , unde se aflau ruinele unui templu abandonat de mult timp al lui D'rek. Apa limpede din această parte a Insulei Mud era aglomerată de transporturi, în timp ce escortele lui Nok erau poziționate între acele transporturi și cele patru dromoane Quon din anturajul împărătesei Laseen, acestea din urmă încă ancorate de-a lungul Docurilor Imperiale, chiar sub Calea lui Mock.

Lumea părea dintr-o dată gravată ochilor lui Kalam, un aranjament elaborat al unor jucării pentru copii. Dacă nu ar fi masele de torțe care se apropie de Docurile Centrale, figurile care alergau ușor pe diverse străzi și străzi și strigătele îndepărtate ale unui oraș care se convulsează asupra lui, panorama ar părea aproape pitorească.

Vedea el în chinurile Imperiului Malazan? Pe insula unde a început, la fel, probabil, va fi anunțată căderea ei, aici, în această noapte, într-un vâltor haotic și fără sens de violență. Adjunctul a zdrobit rebeliunea din șapte orașe. Aceasta ar trebui să fie o întoarcere triumfală. Laseen, ce ai făcut? Este această fiară nebună acum scăpată de controlul tău?

Voalul civilizației era atât de subțire, încât știa bine. A da deoparte a necesitat puțin efort și chiar mai puțină instigare. Erau destui interlopi pe lume – și acei bătăuși puteau foarte bine să poarte hainele unui nobil, sau un Pumn, sau chiar haine de preot sau veșminte de savant – destui dintre ei, fără îndoială, care pofteau haosul și oportunitățile pe care le avea. furnizate. Pentru cruzime fără sens, pentru dezlănțuirea urii, pentru ucidere și viol. Orice scuză ar fi suficientă, sau chiar deloc.

În fața lui, Adjunctul urcă fără ezitare, de parcă ar fi urcat pe un eșafod, în pace cu ceea ce soarta hotărâseră. O citea adevărat? Kalam nu știa.

Dar venea momentul, foarte curând acum, când va trebui să se hotărască.

Și el a sperat. S-a rugat. Că momentul, când va sosi, avea să facă alegerea lui evidentă, într-adevăr, inevitabilă.

Cu toate acestea, a pândit o suspiciune că alegerea s-ar dovedi mult mai dură decât îndrăznea acum să recunoască.

Aleg să trăiesc sau aleg să mor?

Se uită în jos în dreapta sa, la acele patru nave chiar dedesubt.

A adus o mulțime de oameni cu ea, nu-i așa?

****

La jumătatea drumului spre Raven Hill Park, Bottle s-a împins de o uşă, cu inima bătându-i cu putere, transpiraţia picurându-i de pe faţă. Vrăjitoria se răsturna pe fiecare stradă. Mockra. Răsucind gândurile celor nebănuiți și creduli, umplând craniile cu foamea de violență. Iar siluete singuratice care își făceau drum împotriva valului au fost victimele în așteptare – el fusese forțat să ia un traseu giratoriu până la această ușă, de-a lungul alei înguste și sufocate, jos sub North Riverwalk, îngropat până la glezne în noroiul murdar al râului Malaz. , unde insectele se ridicau în roiuri vorace. Dar, în cele din urmă, sosise.

Scoase un cuțit și, de teamă să nu facă un zgomot mai puternic, se zgârie de ușă. În acest moment, strada din spatele lui era goală, dar auzea începutul revoltelor, așchierea lemnului, strigătul strident al unui cal muribund și peste tot prin oraș, câinii lătrau acum, de parcă s-ar fi trezit vreo amintire străveche a lupului. . S-a zgâriat din nou.

Ușa s-a deschis brusc. O femeie înaltă, cu părul cărunt, se uita la el, fără expresie.

— Agayla, spuse Bottle. — Unchiul meu s-a căsătorit cu sora soțului mătușii tale.

Suntem o familie!

Ea a făcut un pas înapoi. — Intră aici, dacă nu ești de gând să te fâșii!

„Sunt Bottle”, a spus el, urmându-o într-o farmacie plină de mirosuri de ierburi, „ăsta nu este numele meu adevărat, dar...”

— Oh, nu contează toate astea. Cizmele tale sunt murdare. De unde ai venit și de ce ai ales această noapte a tuturor nopților pentru a vizita orașul Malaz? Ceai?'

Clipind, Bottle dădu din cap. — Sunt din Armata a Paisprezecea, Agayla...

— Ei bine, asta a fost o prostie din partea ta, nu-i așa?

'Scuzați-mă?'

— Ar trebui să te ascunzi în bărci cu restul, dragă băiat.

'Nu pot. Adică, Adjunctul mi-a trimis...

Ea s-a întors. 'Să mă vezi? Pentru ce?

— Nu, nu este asta. A fost ideea mea să te găsesc. Caut pe cineva. Este important – am nevoie de ajutorul tău.

Încă o dată, cu spatele la el, turnă băutura pe bază de plante în două căni. '

Vino să-ți ia ceaiul, Bottle.

În timp ce făcea un pas înainte, Agayla se îndreptă repede cu faţa spre el, întinse mâna în faldurile mantiei sale şi smulse păpuşa. A studiat-o o clipă, apoi, cu o privire încruntă, scutură păpușa din fața lui Bottle. 'Și ce este asta? Ai idee în ce te bagi, copile?

'Copil? Stai așa-'

— Acesta este bărbatul pe care trebuie să-l găsești?

'Ei bine, da-'

— Atunci nu-mi lași de ales, nu-i așa?

— Îmi pare rău?

Ea îndesă păpușa înapoi în faldurile mantiei lui și se întoarse încă o dată. — Bea-ți ceaiul. Atunci vom vorbi.'

'Ma puteti ajuta?'

'Salveaza lumea? Ei bine, da, desigur.

Salveaza lumea? Acum, Adjunct, nu ai menționat niciodată acea parte.

****

Koryk își rostogoli umerii pentru a regla greutatea armurii grele din lanț. Sabia lungă și scutul erau poziționate pe pietrele umede din spatele lui. În mâinile lui mănuși, își ținea arbaleta. La trei pași în stânga lui stătea Smiles, cu un ascuțit în mâna ei dreaptă, cu dinții ei dezgolit strălucind în lumina plictisitoare a lunii. În dreapta lui era Cuttle, ghemuit peste o colecție de muniții așezate pe o pelerină de ploaie. Printre ei era și un înjurător.

— Așteaptă, Cuttle, spuse Koryk, văzând acel grenat supradimensionat. '

Dă-l înapoi în jos, vrei? Dacă nu plănuiești să-i arunci în aer pe toți cei de aici, ca să nu mai vorbim de Silanda și Lupul de Spumă.

Sapatorul îşi miji ochii spre el. — Dacă e nevoie de o sută de ei cu noi, sunt fericit, Koryk. Nu-ți deranjează asta – este pentru ultimul lucru care a mai rămas – probabil că până atunci vei fi tot jos, oricum.

— Dar poate încă în viață...

— Încercați să evitați asta, soldat. Doar dacă nu ești mulțumit că gloata se distrează cu ce a mai rămas din tine.

Încruntat, Koryk și-a întors atenția asupra mulțimii în masă de vizavi.

La douăzeci de pași, frezind, strigând amenințări și promisiuni urâte. O mulțime de arme serioase printre ei. Garda Orașului dispăruse și tot ceea ce părea să-i rețină pe proști pentru moment era linia solidă de soldați încuiați cu scuturi care îi înfruntau. Tarr, Corabb Bhilan Thenu, vai, Uru Hela, Mayfly, Shortnose și Flashwit. Câteva pietre și fragmente de cărămidă fuseseră aruncate pe terenul de ucidere, iar cei care se apropiau au fost întâmpinați de scuturi care se ridicau aproape languide pentru a le respinge.

Săgeți arzătoare erau pregătite de-a lungul flancurilor gloatei.

Vor încerca să tragă mai întâi navele aici, iar asta nu este bine. Nu credea că Silanda va arde, nu după ce le spusese Gesler. Dar Lupul de Spumă era o altă problemă. Aruncă o privire spre caporal Deadsmell traversând pasarela înapoi spre debarcader, iar în spatele lui se afla Pumnul Keneb, care vorbi apoi.

— Sergent Balsam.

— Da, Pumn?

Keneb se uită în jur. — Unde sunt Gesler și Fiddler?

— Cercetări, domnule.

— Cercetaşi. Văd. Deci, tu ești, nu-i așa?

— Săgețile alea, domnule...

„Destriant Run'thurvian mă asigură că ambarcațiunea noastră ancorată va fi în siguranță. Transporturile, din păcate, sunt o altă chestiune. Pe cei mai apropiati i-am semnalizat, cu comanda sa se retraga pana in afara raza de actiune. Ce înseamnă asta, sergent, este că tu și soldații tăi sunteți singuri.

Balista de arc de pe Lupul Spumă va oferi sprijin.

— Apreciez asta, domnule, spuse Balm, cu o privire ciudat de nedumerită în ochi. — Unde este asediul?

'Scuzați-mă?'

Deadsmell și-a dres glasul și i-a spus lui Keneb: „Nu-l deranjează, domnule.

Odată ce începe lupta, va fi bine. Pumn, spui că acele săgeți nu vor lumina navele – odată ce vor vedea că le vor întoarce asupra noastră.

Dând din cap, Keneb se uită la Cuttle. — Sapper, vreau să-i lovești pe arcașii ăia pe flancuri. Nu așteptați prima lor mișcare. Sharpers, presupunând că se află în raza de acțiune.

Îndreptându-se, Cuttle privi. — Uşor, domnule. Galt, Lobe, treci aici și adună-ți câteva ascuțitori – nu blestemul, Galt, idiotule – acelea mici și rotunde, nu? Doi, la naiba, nu mai mult de atât. Întoarce-te dacă ai nevoie de mai mult...

— Poate trei...

'Nu! Gândește-te la asta, Lobe. Câte mâini ai? Unde o să-l ții pe al treilea – între obraji? Doi, și nu-i scăpați, altfel tot acest debarcader va dispărea și noi odată cu el. S-a transformat. — Pumn, vrei să-i lovim acum?

— La fel de bine, răspunse Keneb. — Cu noroc, restul se va împrăștia.

Săgeți în flăcări șuieră, căutând tachelajul Lupului de Spumă. Arcurile sfârâitoare au dispărut brusc.

Koryk mormăi. 'Drăguţ. Mai bine treci la asta, Cuttle. Următoarea salvă vine în calea noastră, pun pariu.

Cuttle în dreapta, Galt și Lobe în stânga. Ridicând ascuțitori, apoi, la comanda lui Cuttle, au aruncat grenadele de lut.

Detonaţii, pocnind ca crăpăturile în piatra fragilă, iar cadavrele erau jos, zvârcolindu-se, ţipând. Mulţimea din centru, cu un vuiet gutural, se încarcă.

„La naiba”, de la unul dintre cei grei din față.

Zâmbetele au lansat-o mai ascuțit în mijlocul acela năvalnic.

O altă explozie, aceasta la zece pași în fața peretelui scutului, care a tresărit instinctiv înapoi, cu capetele aplecându-se sub scuturile ridicate. Țipete, siluete care se prăbușesc, sânge și bucăți de carne, trupuri sub picioare care împiedicau atacatorii – partea din față a încărcăturii devenise o mizerie haotică, dar cei din spatele ei au continuat.

Koryk se îndreptă spre dreapta – auzea pe cineva strigând ordine, o voce grea, autoritar – cadența unui ofițer Malazan – și Koryk îl dorea pe nenorocit.

Balista montată pe prora Lupului Spumă s-a răsturnat, racheta supradimensionată ieșind cu viteză, sfâșiind mulțimea într-o dâră de stropi de sânge. O ceartă menită să facă găuri în corpurile străbătute fără efort în carne și oase, un corp după altul.

Câteva săgeți s-au îndreptat spre soldații de pe debarcader, iar apoi gloata a ajuns în prima linie.

Nedisciplinați, convinși că numai greutatea imboldului ar fi suficientă pentru a sparge zidul scutului, ei nu erau pregătiți pentru împingerea de răspuns perfect cronometrată din partea greutăților grele, scuturile mari lovind în ele, cu lamele lovindu-se.

Singurul soldat neinstruit în a ține un zid a fost Corabb Bhilan Thenu, vai, și Koryk l-a văzut pe Smiles ridicându-se în spatele bărbatului, în timp ce acesta a tăiat un inamic cu tăriașul său. Bărbatul din fața lui era uriaș, mânuind săbii scurte, unul împingându-l pe celălalt tăind, iar Corabb a căzut într-o apărare susținută cu scutul său rotund și arma – chiar dacă Smiles, văzând o deschidere, a aruncat un cuțit care l-a luat pe atacator în gât. În timp ce bărbatul se mototoli, Corabb s-a balansat, iar tăriașul a căzut în capul neprotejat.

— Înapoi în gol! Zâmbete țipă, împingându-l pe Corabb înainte.

Koryk a zărit o siluetă pe o parte – nu comandantul – zei, ăsta e un mag, și pregătește un warren – și-a ridicat arbaleta și a apăsat trăgaciul.

Cearta l-a trimis pe bărbat să se învârtească.

Încă trei ascuțitori au detonat mai în spate în mulțimea care apăsa. Deodată atacul s-a mototolit, iar peretele scutului a înaintat cu un pas, apoi altul, armele zdrobindu-se pentru a termina răniții. Cifrele s-au îndepărtat în fugă, iar Koryk a auzit pe cineva în depărtare strigând, strigând un punct de adunare – pentru moment, văzu, puțini ascultau.

Unu jos.

Pe platforma largă de încărcare și de ambele părți, zeci de cadavre împânzeau pavajul, voci slabe plângând de tristețe și durere.

Zei de jos, noi ne ucidem pe ai noștri aici.

****

Pe puntea din față a Lupului de Spumă, Keneb se întoarse către căpitanul Rynag. S-a străduit să-și stăpânească furia când a spus: „Căpitane, erau soldați în acea gloată. Din uniformă.

Bărbatul era palid. — Nu știu nimic despre asta, Pumn.

'Ce rost are asta? Nu vor pune mâna pe al Paisprezecelea.

„Eu – nu știu. Sunt Wickans – ei îi doresc. Un pogrom a început și nu există nicio modalitate de a-l opri. A fost lansată o cruciadă, există o armată care mărșăluiește spre Câmpia Wickan...

'O armată? Ce fel de armată?

— Ei bine, un turmă, dar se spune că are zece mii de oameni puternici și printre ei sunt veterani.

— Împărăteasa aprobă? Nu contează.' Keneb se întoarse încă o dată și privi orașul. Nenorociţii se regrupau. — În regulă, spuse el, dacă asta va dura suficient de mult, aș putea sfid ordinele date de Adjunct. Și aterizează toată armata blestemata...

— Pumn, nu poți face asta...

Keneb se întoarse. — Nu cu mult timp în urmă ai insistat asupra asta!

— Ciuma, Pumn! Ai dezlănțui devastarea...

'Şi ce dacă? Prefer să dau decât să primesc, în circumstanțe. Acum, dacă împărăteasa nu are o armată întreagă ascunsă aici în oraș, a Paisprezecea poate pune capăt acestei revolte – zeii știu că avem suficientă experiență când vine vorba de acestea. Și recunosc, acum sunt de gând să fac exact asta.

'Pumn-'

— Coboară de pe această navă, căpitane. Acum.'

Bărbatul se uită cu privirea. — Mă ameninţaţi?

'Amenințător? Coltaine a fost prins întins pe o cruce în afara Aren. În timp ce armata lui Pormqual s-a ascuns în spatele zidurilor orașului. Sunt extrem de tentat, căpitane, să te pun în cuie la ceva asemănător, chiar aici și acum. Un cadou pentru necredincioșii de acolo, doar pentru a le aminti că unii dintre noi își amintesc adevărul. Am de gând să trag trei respirații și dacă mai ești aici când termin... Căpitanul se grăbi.

****

Koryk l-a privit pe ofițer năvălindu-se pe pasarela, apoi ocolind mașinile grele din linia lor. Părea să se îndrepte spre cea mai apropiată mulțime care se aduna la gura unei străzi largi.

Dacă Koryk s-ar fi gândit, ar fi găsit în mintea lui acea serie de gânduri întunecate – fiecare gata să-și găsească vocea – pentru a-i oferi scuzele de care avea nevoie. Dar nu a luat în considerare și, în ceea ce privește scuzele, pentru el nu era nevoie, nici deloc nevoie.

Și-a ridicat arbaleta.

Am dezlegat cearta.

L-am văzut lovindu-l pe căpitan între omoplați, l-am văzut pe bărbat întinzându-se înainte, cu brațele întinse în lateral.

Tarr și alții din acea linie din față se întoarseră să-l studieze, tăcuți, cu expresii goale sub marginile cârmelor.

Zâmbetele au exprimat un râs neîncrezător.

Cizme grele pe pasarela, apoi cererea aspră a lui Keneb: — Cine a fost responsabil pentru asta?

Koryk s-a confruntat cu Pumnul. — Am fost, domnule.

— Tocmai ai ucis un căpitan al Gărzii Palatului Untan, soldat.

'Da domnule.'

De la Tarr: „Se întorc pentru o altă încercare! Se pare că i-ai supărat, Koryk.

— O dovadă suficientă pentru mine, spuse semisângele Seti într-un mârâit, în timp ce începea să-și reîncarce arbaleta. În timp ce aștepta ca Keneb să vorbească. A așteptat comanda lui Balm să-l aresteze.

În schimb, Pumnul nu a spus nimic. Se întoarse și se întoarse la Lupul de Spumă.

Un șuierat de la Smiles. — Ai grijă, Koryk. Așteaptă până când Fid aude despre asta.

— Fid? se răsti sergentul Balm. — Dar Adjunct? O să fii încordat, Koryk.

'Dacă sunt, atunci sunt. Dar aș face totul din nou. Nenorocitul a vrut să le dăm Wickanii.

***

Amorțit, Keneb păși înapoi pe puntea din mijloc. —... am vrut să le dăm Wickanii... Marinii și marinarii se uitau cu toții la el, iar Destriant Run'thurvian apăruse de jos și acum se apropiase.

— Pumnul Keneb, noaptea asta nu merge bine, nu-i așa?

Keneb clipi. — Destriant?

— Cea mai gravă încălcare a disciplinei...

— Îmi pare rău, intervin Keneb, este clar că ai înțeles greșit. Cu ceva timp în urmă, Adjunctul a proclamat nașterea vânătorilor de oase. Ce a văzut atunci? Nu aveam decât un sentiment – abia simțim. Mai degrabă o suspiciune. Dar acum... clătină el din cap. — Trei echipe de pe debarcader rămânând în picioare, și de ce?

— Pumnul, amenințarea este percepută și trebuie răspuns.

„Am putea să aruncăm linii și să plecăm. În schimb, iată-ne. Iată-i, gata să însângereze nasul oricui îndrăznește să se apropie. Gata să răspundă sânge cu sânge. Trădarea, Destriant, urmărește noaptea asta ca un zeu, chiar aici, în orașul Malaz. Trecu cu pași mari pe lângă ceilalți, înapoi la castelul de probă. — Balista aia încărcată? el a cerut.

Unul din echipaj dădu din cap. — Da, Pumn.

'Bun. Se închid repede.

Destriantul se muta lângă Keneb. — Pumn, nu înțeleg.

Keneb și-a atras atenția de la sutele care se apropiau din ce în ce mai mult. 'Dar eu fac. Am vazut. Ținem debarcaderul și nici unui soldat blestemat de acolo jos nu-i pasă de nimic altceva! De ce?' A bătut șina. — Pentru că aşteptăm. Așteptăm Adjunctul.

Destriant, suntem ai ei, acum. S-a făcut, iar blestemul imperiului poate putrezi!

Ochii celuilalt bărbat s-au mărit încet la această izbucnire, apoi, cu un zâmbet vag, s-a înclinat. — După cum spui tu, Pumn. Cum spui.'

****

Ultima ușă de pe holul casei, ultimul etaj. Tipic. Cuțitul a alunecat ușor între ușă și cadru, a ridicat zăvorul.

O apăsare lentă și uniformă a mutat ușa înapoi, cu cel mai slab geamăt din balamalele de piele.

Fiddler se strecură înăuntru, privi în jur în întuneric.

Sforăitul puternic al animalului și mormăitul din pat, un miros de bere veche pătrunde în aerul turgit.

Mișcându-se în cele mai mici trepte, Fiddler și-a coborât colecția de arbalete pe podea, o procedură care a luat aproape treizeci de bătăi ale inimii, dar nici o dată notele stentoriene ale somnului nu s-au oprit din silueta de pe pat.

Acum, eliberat de povară, Lăutarul se strecură mai aproape, respirând ușor și încet, până când pluti chiar deasupra capului zguduit al victimei sale nebănuitoare.

Apoi a început să șoptească cu o voce cântătoare: „Fantomele tale – ne-am întors – să nu te lase niciodată în pace, să nu-ți mai acorde nicio clipă de odihnă – o, da, dragă Braven Tooth, sunt eu, Lăutar, mort, dar nu plecat – o fantomă, care se întoarce să te bântuie până la ultimul...

Pumnul a apărut de nicăieri, conectându-se solid cu abdomenul lui Fiddler. Tot aerul alungat de el, sergentul se prăbuși pe spate, pe podea, unde se ghemui în jurul agoniei, în timp ce Braven Tooth se urca în picioare. — Nu a fost amuzant, Fiddler, spuse el, privind în jos. — Dar tu, zvârcolindu-te acolo jos, pe podea, acum e amuzant.

— Taci din gura aia, gâfâi Fiddler, și găsește-mi un scaun.

Sergentul-maestru l-a ajutat să se ridice în picioare. Aplecându-se greu, Fiddler se îndreptă cu grijă, efortul punctat de tresăriri și șuierat de respirație între dinți.

— Vei trăi?

O încuviințare din cap și Fiddler reuși să se dă înapoi. — Bine, am meritat asta...

— De la sine înțeles, a răspuns Braven Tooth.

S-au înfruntat în întuneric pentru o clipă, apoi s-au îmbrățișat. Și nu a spus nimic.

O clipă mai târziu, ușa s-a deschis în spatele lor. S-au despărțit pentru a-i vedea pe Gesler și Stormy, primul purtând două sticle de vin, iar cel din urmă trei pâini.

— Respiraţia lui Hood! Braven Tooth râse. — Nenorociţii bătrâni vin acasă!

În timp ce Gesler și Stormy și-au pus alimentele pe o măsuță, Fiddler a examinat lăutarul care îi fusese legat de spate. A fost încântat să vadă că nu există daune în afară de vechile daune. Scoase arcul, se uită în jur când Braven

Tooth aprindea un felinar, apoi se apropie de un scaun și se așeză.

O clipă, apoi toți trei bărbați se uitau la el.

— Știu, spuse Fiddler. „Braven Tooth, îți amintești ultima dată când am jucat...”

— Asta a fost ultima dată?

— A fost și au fost mulți care au căzut de atunci. Prieteni.

Oameni pe care am ajuns să-i iubim și acum îi lipsesc, ca niște găuri în inimă. A tras aer în piept, apoi a continuat: „Așteaptă, înăuntru, de multă vreme. Deci, vechii mei prieteni, să auzim câteva nume.

Braven Tooth se aşeză pe pătuţ, scărpinându-se la barbă. — Am unul nou pentru tine. Un soldat pe care l-am trimis chiar în noaptea asta, care s-a ucis. Numele lui Gentur. Prietenul său Mudslinger aproape că a murit el însuși, dar se pare că Doamna a tras. Și l-am găsit la timp pentru a ajuta lucrurile.

Fiddler dădu din cap. — Gentur. În regulă. Gesler?

— Culp. Baudin. Și, cred, Felisin Paran – nu a avut deloc noroc, iar când au apărut lucruri bune, oricât de rar era, ei bine, nu știa ce să facă sau să spună. El a ridicat din umeri. „O persoană doare suficient înăuntru, tot ce poate face este să rănească spatele. Deci, și ea. Făcu o pauză, apoi adăugă: — Pella, Adevărul.

— Și Coltaine, spuse Stormy. — Și Duiker și al șaptelea.

Fiddler a început să acorde instrumentul. — Nume bune, una și toate. Voi mai adăuga câteva. Whiskyjack. gard viu. Trotts. Și încă unul – încă fără nume și nu e chiar așa de rău. Încă una... Se strâmbă. — Ar putea suna cam dur, indiferent cât de multă colofoniu folosesc. Nu conteaza. Am o ghioană tristă în cap care trebuie să iasă...

— Tot trist, Fid?

— Nu, nu toate. Îți las amintirile bune – dar îți voi șoapta din când în când, ca să-ți spun că știu ce simți.

Acum, așează-te – toarnă-le cupe pline, Gesler – asta o să dureze ceva, mă aștept.

Și a început să se joace.

*****

Ușa grea din vârful Rampart Way se deschise cu un țipăit, dezvăluind o formă masivă, cocoșată, silueta pe prag. Pe măsură ce Adjunctul a atins nivelul, silueta sa dat înapoi. Ea a intrat cu pași mari în casa de poartă, urmată de T'amber, apoi de Fist Tene Baralta. Kalam intră în camera cu mucegai. Aerul era dulce cu vaporii stânjenitori de rom.

Asasinul s-a oprit în fața gardianului. — Lubben.

Un răspuns greu, bubuitor, „Kalam Mekhar”.

— Noapte ocupată?

— Nu toată lumea folosește ușa, a răspuns Lubben.

Kalam dădu din cap și nu mai spuse nimic. A continuat mai departe, ieșind în curtea donjonului, cu lespezi înclinate sub picioare, vechiul turn la stânga, cala însăși ușor în dreapta lui. Adjunctul străbătuse deja jumătate din lungimea hallului. În spatele lui Kalam, escorta Gărzii Untan s-a separat acum de grup, îndreptându-se spre cazarma de lângă zidul de nord.

Kalam ridică ochii spre luna tulbure. Un vânt slab îi trecea pe față, cald, sufocos și uscat, smulgându-i sudoarea de pe frunte.

Undeva deasupra capului, o giruetă a scârțâit pentru moment. Asasinul a pornit după ceilalți.

Două gheare flancau intrarea în clădire – nu paza obișnuită. Kalam se întrebă unde se află Fist și garnizoana lui în noaptea asta.

Probabil în pivnițele depozitului, beat orb. Hood știe, acolo aș fi în cizmele lor. Nu bătrânul Lubben, desigur. Cocoşatul ăla aprins era la fel de vechi ca şi Poarta Rampart – el fusese mereu acolo, încă din vremea împăratului şi chiar, dacă zvonurile erau adevărate, până la stăpânirea insulei lui Mock.

Când Kalam a trecut între cei doi asasini, ambii și-au înclinat capetele cu glugă în direcția lui. O recunoaștere batjocoritoare, a conchis el, sau ceva mai rău. Nu răspunse, continuând pe holul larg.

O altă Gheară îi aștepta, iar această siluetă acoperită îi conduse acum spre scară.

Urcând două niveluri, apoi pe un coridor, într-o anticamera, unde Tene Baralta a ordonat să rămână Lamele sale roșii, cu excepția căpitanului său, Lostara Yil. Pumnul a trimis apoi doi dintre soldații săi după un scurt set de instrucțiuni șoptite. Adjunctul a urmărit toate acestea fără expresie, deși Kalam a fost tentat să-l cheme pe Baralta cu privire la ceea ce era, evident, un act de independență

ascuțită – de parcă Tene Baralta și-ar fi renunțat și lamele sale roșii de orice asociere cu Adjunct și Armata a Paisprezecea.

După o clipă, Gheara îi conduse mai departe, printr-un alt portal, într-un alt coridor, apoi pe lungimea lui până la un set de uși duble. Nu era sala obișnuită pentru întâlniri oficiale, știa Kalam. Acesta era mai mic – dacă abordarea era vreo indicație – și situat într-un sfert de fortune rar frecventată. Încă două Gheare au stat de pază la intrare și amândoi s-au întors să deschidă ușile.

Kalam îl privi pe Adjunct pășind înăuntru, apoi oprindu-se. La fel și T'amber și Tene Baralta. Alături de asasin, Lostara Yil i s-a tăiat respirația.

Un tribunal îi aștepta, iar în fața lor erau împărăteasa Laseen, Korbolo Dom – îmbrăcat ca un Pumn Înalt – și o altă persoană pe care Kalam nu o recunoștea. Cu fața rotundă și plin de caracteristici, corpulent, purtând mătase albastră. Părul lui era incolor, tuns scurt și uns. Ochi adormiți îl priveau pe Adjunct cu avariția unui călău.

Mesele erau aranjate într-un T inversat și trei scaune așteptau, cu spatele înalt către nou-veniți.

După o clipă lungă, Adjunctul a făcut un pas înainte, a tras scaunul din centru și s-a așezat, cu spatele drept. T'amber luă scaunul din stânga lui Tavore. Tene Baralta îi făcu semn lui Lostara Yil să-l însoțească și se îndreptă spre extrema dreaptă, unde stătea atent, cu fața către Împărăteasa.

Kalam oftă încet, apoi se îndreptă spre scaunul rămas. Așezându-se, și-a așezat ambele mâini înmănuși pe blatul cu cicatrici din fața lui.

Bărbatul gras gras și-a fixat privirea asupra asasinului și s-a aplecat ușor înainte. — Kalam Mekhar, da? O mare plăcere, murmură el, să te cunosc în sfârșit.

'Este? Mă bucur pentru tine... oricine ai fi.

— Mallick Rel.

— Aici, în ce calitate? întrebă Kalam. — Șarpe șef?

— Va fi suficient din partea ta, spuse împărăteasa. — Stai dacă trebuie, Kalam, dar taci. Și înțelegeți, nu v-am cerut prezența aici în această noapte.

Kalam a simțit o întrebare ascunsă în acea declarație, față de care nu a făcut decât să ridice din umeri. Nu, Laseen, nu sunt gata să-ți dau nimic.

Laseen și-a îndreptat atenția asupra comandantului Lamelor Roșii. — Tene Baralta, înțeleg că ai ajutat-o la escortarea Adjunctului și a alaiului ei prin oraș. Nobil din

partea ta. Presupun că Adjunctul nu v-a invitat și nici nu v-a obligat în vreun fel. În consecință, pare clar că doriți să vorbiți cu mine în numele Lamelor Roșii.

Bărbatul cu faţa devastată se înclină, apoi spuse: — Da, împărăteasă.

'Continua.'

„Lamele Roșii au fost înrolați de către Adjunctul din Aren, Împărăteasa, după care am fost numit Pumn în Armata a Paisprezecea. Vă rog cu respect să contramandați ordinul. Lamele Roșii au servit vreodată Imperiul Malazan într-o capacitate independentă, așa cum se potrivește statutului nostru unic, primii și cei mai importanți Gardieni Imperiali din șapte orașe.

Împărăteasa dădu din cap. — Nu văd niciun motiv să nu-ţi accept cererea, comandante. Adjunctul dorește să facă un comentariu?

'Nu.'

'Foarte bine. Comandante Tene Baralta, Lamele Roșii pot fi încadrate aici în Mock's Hold pentru moment. Poți pleca.

Bărbatul se înclină din nou, apoi, întorcându-se, ieși din cameră.

Căpitanul lui l-a urmat.

Ușile se închiseră din nou în urma lor.

Laseen și-a fixat atenția asupra Adjunctului. — Bine ai venit acasă, Tavore, spuse ea.

— Mulţumesc, împărăteasă.

„Transporturile din port afișează steagul ciumei – amândoi știm că nicio ciumă nu este prezentă printre soldații armatei tale.”

Ea și-a înclinat capul. — Ce să fac din această încercare de amăgire?

— Împărăteasă, Pumnul Keneb a concluzionat evident că, indiferent de părerile căpitanului Rynag, orașul Malaz se află într-o stare de tulburare civilă, suficientă pentru a-l face pe Keneb să se teamă pentru bunăstarea celui de-al Paisprezecelea, în cazul în care armata debarcă. La urma urmei, am cu mine Wickans – a căror loialitate față de Imperiu, aș putea adăuga, este fără reproș. În plus, avem o forță substanțială de Khundryl Burned Tears, care au servit și cu distincție. A debarca astfel de trupe ar putea invita la o baie de sânge.

— O baie de sânge, Adjunct? Sprâncenele lui Laseen se ridicară. — Căpitanului Rynag i s-au dat ordine specifice

pentru a se asigura că soldații din 14 se dezarmă înainte de debarcare.

— Lăsându-i astfel la mila unei gloate în flăcări, împărăteasă.

Laseen îi făcu semn disprețuitor.

— Împărăteasa, a continuat Adjunctul, cred că acum există o înțelegere greșită, aici, în inima imperiului, că evenimentele cunoscute în mod obișnuit sub numele de Lanțul de Câini – și cele care au urmat la Aren – sunt cumva suspecte. Ea făcu o pauză, apoi reluă: — Văd că Korbolo Dom, care a comandat renegații Ucigașii de Câini și care a fost capturat și arestat în Raraku, este din nou un om liber și, într-adevăr, un Pumn Înalt.

Mai mult, preotul Jhistal și probabil instigator la sacrificarea Armatei Aren, Mallick Rel, este acum consilierul tău în aceste proceduri. Inutil să spun că sunt confuz de asta. Cu excepția cazului în care, desigur, Rebeliunea celor șapte orașe a reușit dincolo de visele sale cele mai sălbatice, indiferent de propriile mele succese în șapte orașe.

— Dragul meu Tavore, spuse Laseen, recunosc că sunt oarecum jenat în numele tău. Pari să ții la ideea copilărească că unele adevăruri sunt intransigente și de netăgăduit. Din păcate, lumea adulților nu este niciodată atât de simplă.

Toate adevărurile sunt maleabile. Supus, în mod necesar, revizuirii. Nu ai observat încă, Tavore, că în mintea oamenilor din acest imperiu adevărul este lipsit de relevanță? Și-a pierdut puterea. Nu mai afectează schimbarea și, într-adevăr, însăși voința oamenilor – născută din frică și ignoranță, desigur – însăși voința, așa cum am spus, poate, la rândul ei, să revizuiască acele adevăruri, poate transforma, dacă doriți, minciunile de conveniență în credință și acea credință, la rândul ei, nu este supusă provocării.'

— În provocarea, spuse Adjunctul după o clipă, cineva comite o trădare.

Împărăteasa zâmbi. — Văd că îmbătrânești cu fiecare bătaie a inimii, Tavore. Poate că am plânge pierderea inocenței, dar nu pentru mult timp, mă tem. Imperiul Malazan se află în momentul cel mai precar și totul este incert, plutind pe cuspid. L-am pierdut pe Dujek Onearm din cauza ciumei – iar armata lui pare să fi dispărut complet, probabil și victime ale acelei ciumă. Evenimentele au luat o întorsătură în rău în Korel. Decimarea celor șapte

orașe ne-a dat o lovitură aproape de moarte în ceea ce privește economia noastră și, în special, recoltele. S-ar putea să ne confruntăm cu înfometarea înainte ca subcontinentul să se poată recupera.

Devine imperativ, Tavore, să forțezi o nouă formă asupra imperiului nostru.

— Și ce presupune, împărăteasă, această nouă formă?

Mallick Rel a vorbit: „Victime, vai! Sânge vărsat, pentru a potoli setea, nevoia. Nefericit, dar nu există altă cale. Toți sunt întristați aici.

Tavore clipi încet. — Vrei să-i predau pe Wickan.

— Și, spuse Mallick Rel, Khundryl.

Korbolo Dom se aplecă brusc înainte. — Încă o chestiune, Tavore Paran.

Cine, pe numele lui Hood, se află pe acele catamarane?

— Soldații unui popor cunoscut sub numele de Peri.

— De ce sunt ei aici? întrebă Napanul, dezvăluind dinții.

— Au jurat loialitate, Pumnul Înalt.

— La Imperiul Malazan?

Adjunctul ezită, apoi îşi fixă din nou privirea asupra Laseen. '

Împărăteasa, trebuie să vorbesc cu tine. In privat. Sunt chestiuni care aparțin exclusiv împărătesei și adjunctului ei.

Mallick Rel şuieră, apoi spuse: — Chestiuni dezlănţuite de o sabie otatarală, vrei să spui! Este așa cum mă temeam, împărăteasă! Ea servește un altul, acum și ar trage fier rece peste gâtul Imperiului Malazan!

Expresia lui Tavore se răsuci, dezvăluind dezgust când îl privi pe preotul Jhistal. „Imperiul a refuzat vreodată un patron nemuritor, Mallick Rel. Din acest motiv, mai mult decât oricare altul, am supraviețuit și, într-adevăr, am devenit din ce în ce mai puternici. Ce cauți aici, preote?

— Cui slujeşti acum, femeie? întrebă Mallick Rel.

— Sunt adjunctul împărătesei.

— Atunci trebuie să faci cum poruncește ea! Dă-ne Wickanii!

'Ne? Ah, acum văd. Ai fost înșelat de o parte din gloria ta în afara Arenului. Spune-mi, cât timp înainte de a se emite un mandat de arestare pentru Fist Blistig, fostul comandant al Gărzii Aren care a sfidat ordinul de a părăsi orașul? Din cauza lui, și numai a lui, Aren nu a căzut.

Laseen a întrebat: — Nu au fost Lamele Roșii din Aren arestate de Blistig, Tavore?

— La comanda lui Pormqual. Te rog, împărăteasă, trebuie să vorbim, tu și cu mine, singuri.

Iar Kalam a văzut atunci, în ochii lui Laseen, ceva ce credea că nu va vedea niciodată. O sclipire de frică.

Dar Korbolo Dom a fost cel care a vorbit. — Adjunct Tavore, acum sunt Pumnul Înalt.

Și, odată cu moartea lui Dujek, ocup Pumnul înalt. În plus, mi-am asumat titlul și responsabilitățile First Sword of the Empire, un post trist vacant de la moartea prematură a lui Dassem Ultor. Prin urmare, îmi asum acum comanda Armatei a Paisprezecea.

— Tavore, spuse Laseen încet, nu a fost niciodată funcția unui Adjunct pentru a comanda armate. Necesitatea mi-a forțat mâna cu rebeliunea din Șapte orașe, dar asta s-a terminat acum. Ai îndeplinit tot ce ți-am cerut și nu sunt orb față de loialitatea ta. Mă întristează că această întâlnire a devenit atât de ostilă – tu ești prelungirea voinței mele, Tavore, și nu regret alegerea mea. Nu, nici acum. Se pare că trebuie să vă explic detaliile voinței mele. Te vreau încă o dată lângă mine, în Unta. Mallick Rel poate avea talent în multe domenii ale administrației, dar îi lipsește în altele – am nevoie de tine pentru acestea, Tavore, am nevoie de tine lângă mine pentru a-l completa pe preotul Jhistal.

Vedeți în fața voastră restructurarea înaltului comandament imperial. O nouă primă sabie preia acum comanda generală a armatelor Malazan. A sosit timpul, Tavore, să-ți lași sabia deoparte.

Tăcere. De la Tavore, nicio mișcare, nici un zvâcnire de emoție. — După cum porunci, împărăteasă.

Sub hainele lui, Kalam simți că pielea i se încinge, parcă aproape de flăcări. Transpirația îi curgea pe corp; îl simțea cum mărgele pe față și pe gât. Își privi mâinile îmbrăcate în piele, nemișcate pe lemnul uzat al blatului mesei.

— Sunt mulţumit, spuse Laseen.

— Va fi necesar, spuse Tavore, să mă întorc, pentru scurt timp, la docuri. Cred că Fist Keneb se va îndoi de veridicitatea schimbării de comandă dacă va fi informat de altcineva în afară de mine.

— Un om foarte loial, murmură Mallick Rel.

— Da, el este.

— Și aceștia pieri? a cerut Korbolo Dom. — Merită să se deranjeze?

Se vor supune autorității mele?

— Nu pot vorbi în numele lor în această chestiune, spuse Tavore fără ton. — Dar ei nu vor respinge în mod direct nicio uvertură. În ceea ce privește priceperea lor, cred că va fi suficient, cel puțin într-o funcție auxiliară pentru obișnuiții noștri.

— Nu mai este nimic pentru ei?

Ridicarea din umeri a Adjunctului era nepăsătoare. — Sunt străini, First Sword.

Barbarii.'

Barbarii care navighează cu cele mai bune nave de război pe oceanul blestemat, da.

Însă Korbolo Dom, cu toată percepția și judecata lui slefuită, pur și simplu dădu din cap.

Un alt moment de reculegere, în care s-ar fi putut spune atâtea lucruri, în care cursul Imperiului Malazan ar fi putut găsi o bază mai fermă. Tăcere, și totuși lui Kalam i se părea că auzea trântirea ușilor, zgomotul și scrâșnetul grilajului căzând, și văzu holuri, alei, unde lumina pâlpâitoare se stingea, apoi dispăru.

Dacă împărăteasa ar fi să vorbească atunci, cu cuvinte numai pentru Adjunct – orice, orice uvertură care nu suna fals, Mallick Rel a spus: „Adjunct, este vorba despre doi Wickan, un vrăjitor și o vrăjitoare”.

Ochii lui Tavore au rămas pe Laseen. 'Desigur. Din fericire, sunt ineficiente, o consecință a traumei pe care au trăit-o cu moartea lui Coltaine.

— Cu toate acestea, Gheara le va efectua arestarea.

Împărăteasa spuse: — Nu se poate ajuta, Tavore. Chiar și cu o rămășiță din vechea lor putere, ei ar putea declanșa măcelul asupra cetățenilor din orașul Malaz, și asta nu putem avea.

— Sângele din această noapte aparține Wickanilor și Khundryl. O declarație de la Adjunct, lipsită de orice emoție.

— Trebuie să fie așa, murmură preotul Jhistal, parcă izbit din nou de durere.

— Tavore, spuse Laseen, se vor dovedi oare Khundrylii recalcitratori în a-și ceda armele și armura? Nu sunt două mii sau mai multe?

— Un cuvânt de la mine va fi suficient, spuse Adjunctul.

— Sunt foarte uşurată, spuse împărăteasa, cu un zâmbet slab, că acum înţelegi necesitatea a ceea ce se va întâmpla în această noapte. În schema mai largă a lucrurilor, Tavore, sacrificiul este modest. Este, de asemenea, clar că Wickanii și-au depășit utilitatea – trebuie

să se renunțe la vechile legăminte cu triburile, acum că șapte orașe și recolta ei au fost atât de complet perturbate. Cu alte cuvinte, avem nevoie de Câmpiile Wickan. Turmele trebuie sacrificate și pământul spart, culturile plantate. Seven Cities ne-a oferit o lecție dură atunci când vine vorba de a ne baza pe țări îndepărtate pentru resursele pe care le consumă imperiul.

— În acest fel, spuse Mallick Rel, întinzându-şi mâinile, necesitatea este o chestiune economică, nu? Că un popor ignorant și înapoiat trebuie eradicat este într-adevăr trist, dar din păcate, inevitabil.

— Ai şti bine de asta, îi spuse Tavore. „La urma urmei, cultul Gedorian Falari al Jhistalului a fost eradicat într-o manieră similară de către împăratul Kellanved. Probabil că ești printre puținii supraviețuitori din acea vreme.

Fața rotundă și unsă cu ulei a lui Mallick Rel se scurse încet de puțina culoare pe care o poseda.

Adjunctul a continuat: „O notă foarte mică în istoriile imperiale, greu de găsit. Cred, totuși, dacă citiți cu atenție lucrările lui Duiker, veți găsi referințe potrivite. Desigur, „minor” este un termen relativ, la fel cum, presupun, acest pogrom Wickan va fi văzut în istoriile ulterioare. Pentru Wickans înșiși, desigur, va fi orice altceva decât minor.

— Ai spus, femeie? întrebă Mallick Rel.

„Este util, uneori, să te oprești pe o potecă și să te întorci și să te întorci o anumită distanță”.

— Ce să realizezi?

— O înțelegere a motivațiilor, Jhistal. Se pare că aceasta este o noapte de destrămare, până la urmă. Legăminte, tratate și amintiri...

— Această dezbatere, întrerupse împărăteasa, poate fi purtată altă dată. Mulțimea din orașul de dedesubt se va întoarce în curând asupra ei înșiși dacă victimele potrivite nu sunt livrate. Ești gata, domnule adjunct?

Kalam a constatat că își ținea respirația. Nu putea să-i vadă ochii lui Tavore, dar ceva din cei ai lui Laseen îi spunea că Adjunctul a blocat privirile cu Împărăteasa și, în acel moment, ceva trecu între ei și, încet, treptat, ochii lui Laseen s-au aplatizat, ciudat de incolori.

Adjunctul se ridică. — Sunt, împărăteasă.

T'amber se ridică și el și, înainte ca cineva să-și poată îndrepta atenția asupra lui Kalam, asasinul se ridică în picioare.

— Adjunct, spuse el într-un bubuit obosit, te voi vedea afară.

— Când ai terminat această curtoazie, spuse împărăteasa, te rog să te întorci aici. Nu ți-am acceptat niciodată demisia de la Gheara, Kalam Mekhar și, într-adevăr, în mintea mea este că promovările demne sunt de mult așteptate. Pierderea aparentă a lui Topper în Warrenul Imperial a lăsat liberă comanda Ghearei. Nu mă pot gândi la nimeni care să merite mai mult această funcție.

Sprâncenele lui Kalam se ridicară. — Și îți închipui, împărăteasă, că mi-aș asum mantaua și mi-aș fi așezat înapoi în Turnul de Vest al lui Unta, înconjurându-mă de curve și adulatori? Te aștepți la un alt Topper?

Acum era rândul lui Laseen să vorbească fără inflexiune. — Cu siguranță că nu, Kalam Mekhar.

Întreaga Gheară, sub controlul meu. Doamne, cine ar cădea primul? Mallick Rel. Korboto Dom...

Și ea știe asta. Ea oferă asta. Pot tăia cancerele din carne... dar mai întâi, unii Wickan trebuie să moară. Și... nu doar Wickans.

Neavând încredere în el însuși să vorbească și neștiind ce ar putea spune dacă ar face-o, Kalam pur și simplu se înclină în fața împărătesei, apoi îi urmă pe Tavore și T' amber în timp ce ieșeau din cameră.

În coridor.

La douăzeci și trei de pași până la anticamera – nu mai rămăsese nicio Lame Roșii – unde Tavore făcu o pauză, făcându-i semn lui T'amber care trecu și se poziționa la ușa îndepărtată. Apoi Adjunctul l-a închis pe cel din spatele lor.

Și l-a înfruntat pe Kalam.

Dar T'amber a fost cel care a vorbit. „Kalam Mekhar. Câte mâini ne așteaptă?

Și-a întors privirea. „Fiecare mână este instruită să lucreze ca o unitate. Atât o forță, cât și un defect.

'Câți?'

— Patru nave acostate mai jos. Ar putea fi până la optzeci.

'Optzeci?'

Asasinul dădu din cap. Ești mort, adjunct. La fel ești, T'amber. — Nu te va lăsa să te întorci la corăbii, spuse el, fără să le întâlnească încă privirile. „A face asta invită la un război civil...”

— Nu, spuse Tavore.

Kalam se încruntă, aruncă o privire la ea.

— Părăsim Imperiul Malazan. Și, după toate probabilitățile, nu ne vom mai întoarce niciodată.

S-a dus la un perete, s-a sprijinit cu spatele de el și a închis ochii.

Transpirația îi curgea pe față. — Nu înțelegi ce mi-a oferit ea? Pot să mă întorc imediat în acea cameră și să fac exact ceea ce vrea ea să fac - ceea ce are nevoie să fac. Ea și cu mine vom ieși apoi de acolo, lăsând două cadavre cu capetele tăiate și plantate pe acea masă blestemata. La naiba, Tavore. Optzeci de mâini!

— Înțeleg, spuse Adjunctul. — Du-te atunci. Nu mă voi gândi mai puțin la tine, Kalam Mekhar. Sunteți din Imperiul Malazan. Acum servește-o.

Totuși nu s-a mișcat și nici nu a deschis ochii. — Deci nu înseamnă nimic pentru tine, acum, Tavore?

— Am alte preocupări.

— Explică-le.

'Nu.'

'De ce nu?'

T'amber a spus: „Există o convergență în această noapte, Kalam, aici în orașul Malaz. Jocul este într-o frenezie a mișcării și a contramiscării și da, Mallick Rel este un participant, deși mâna care îl ghidează rămâne la distanță, nevăzută. Îndepărtarea lui, așa cum intenționați să faceți, se va dovedi o lovitură mortală și poate schimba întregul echilibru. S-ar putea să salveze nu doar Imperiul Malazan, ci și lumea în sine. Cum putem obiecta la dorința ta?

'Si totusi...'

— Da, spuse T'amber. 'Te întrebăm. Kalam, fără tine nu avem nicio șansă...

— Șase sute de asasini, la naiba! Și-a pus capul de perete, nevrând, incapabil să privească aceste două femei, să vadă nevoia în ochii lor. — Nu sunt suficient. Trebuie să vezi asta. Cu toții cădem și Mallick Rel trăiește.

— După cum spui, răspunse Tavore.

Aştepta ca ea să mai adauge ceva, o ultimă rugăminte. A așteptat un nou tac de la T'amber. Dar era doar liniște.

— Merită, adjunct?

— Câștigă această bătălie, Kalam, sau câștigă războiul.

— Sunt doar un bărbat.

'Da.'

Cu un deget ras în gaură.

Palmele îi mâncăriu de pielea umedă a mănușilor. — Preotul ăla Jhistal ține ranchiună.

— Unul prelungit, da, spuse T'amber. — Asta și o poftă de putere.

— Laseen este disperat.
— Da, Kalam, este.
— De ce să nu rămâneți chiar aici, amândoi? Așteaptă să-i ucid.
Așteaptă și o voi convinge pe împărăteasa că acest pogrom trebuie oprit. Chiar acum. Nu s-a mai vărsat sânge. Sunt șase sute de asasini în orașul de dedesubt – putem zdrobi această nebunie, putem curăța această febră...
— Gata cu sânge, Kalam Mekhar?
Întrebarea lui T'amber l-a înțepat, apoi a clătinat din cap. — Lideri, nu va mai fi nevoie de nimic.
— Este clar că nu ți-a trecut ceva prin cap, spuse T'amber.
— Ce nu?
— Gheara. Sunt infiltrați. Extensiv. Preotul Jhistal nu a fost inactiv.
— De unde știi asta?
Tăcere încă o dată.
Kalam și-a frecat fața cu ambele mâini. „Zei de jos...”
'Pot să te întreb ceva?'
El a pufnit. — Haide, T'amber.
— Ai bătut odată cu epurarea Vechii Gărzi. De fapt, ai venit chiar în acest oraș nu cu mult timp în urmă, cu intenția să o asasinezi pe împărăteasa.
De unde știe ea asta? Cum a putut ea să știe ceva din toate astea? Cine este ea? '
Continua.'
— Ai fost mânat de indignare, de indignare. Amintirile tale nu fuseseră proclamate decât minciuni și ai vrut să sfidezi acei revizioniști care au murdărit atât de mult tot ceea ce prețuiai. Ai vrut să te uiți în ochii celui care a decis că Bridgeburners trebuie să moară – trebuia să vezi adevărul acolo și, dacă l-ai găsi, ai acționa. Dar ea te-a convins să renunți...
— Nici măcar nu a fost aici.
— Ah, atunci știai asta. Ei bine, nu contează. Doar asta te-ar fi împiedicat să treci spre Unta? De la alungarea ei?
A scuturat din cap.
— În orice caz, unde este acum indignarea ta, Kalam Mekhar? Coltaine din Clanul Corbului. Istoricul imperial Duiker. Armata a 7-a. Și acum, Wickanii din al Paisprezecelea. Pumnul Temul. Nil, Nether. Gall of the Khundryl Burned Tears, care l-a aruncat înapoi pe Korbolo Dom la Sanimon – trișând victoria lui Korbolo cu mult înaintea lui Aren. Trădătorii sunt în sala tronului...

— Pot face ca asta să rămână scurtă.

'Poti. Și dacă alegeți așa, eu și Adjunct vom muri posedând cel puțin această măsură de satisfacție. Dar în moarte, la fel vor fi mulți, mulți alții. Mai mult decât poate înțelege oricare dintre noi.

— Mă întrebi unde este indignarea mea, dar ai răspunsul înaintea ta.

Trăiește. In mine. Și este gata să omoare. Chiar acum.'

— Uciderea lui Mallick Rel și Korbolo Dom în această noapte, spuse T'amber, nu îi va salva pe Wickan și nici pe Khundryl. Nu va împiedica războiul cu Perisul. Sau distrugerea Câmpiilor Wickan. Împărăteasa este într-adevăr disperată, atât de disperată încât își va sacrifica Adjunctul în schimbul uciderii celor doi trădători în mijlocul ei. Dar spune-mi, nu crezi că Mallick Rel a înțeles esența ofertei lui Laseen către tine?

— Asta e întrebarea ta?

'Da.'

— Korbolo Dom este un prost. Probabil că nu înțelege nimic. Preotul Jhistal nu este, din păcate, un prost. Deci, el este pregătit. Kalam tăcu, deși gândurile lui continuau, urmând nenumărate urme.

Potentiale, posibilitati. — Poate că nu știe că am o armă otatarală...

— Puterea pe care o poate folosi este Elder, spuse T'amber.

— Deci, după tot ce am spus aici, s-ar putea să eşuez.

'Poţi.'

— Și dacă o fac, atunci vom pierde cu toții.

'Da.'

Kalam deschise ochii și descoperi că Adjunctul se întoarse. Numai chihlimbarul îl înfrunta, cu ochii ei aurii neclintiți în privirea lor neobișnuită.

Șase sute. — Spune-mi asta, T'amber: între tine și Adjunct, a cui viață contează mai mult?

Răspunsul a fost imediat. — Al Adjunctului.

Părea că Tavore tresări atunci, dar nu voia să le înfrunte.

— Și, a întrebat Kalam, între tine și mine?

'A ta.'

Ah. 'Adjunct. Alege, dacă vrei, între tine și al Paisprezecelea.

— Care este scopul tuturor acestor lucruri? întrebă Tavore, cu vocea zdrențuită.

'Alege.'

— Pumnul Keneb are ordinele lui, spuse ea.

Kalam închise încet ochii din nou. Undeva, în fundul minții lui, un sunet slab, mereu slab. Muzică. Plin de întristare. — Warrens în oraș, spuse el cu o voce blândă. „Mulți, clocotând de putere – Quick Ben va fi greu apăsat chiar dacă pot ajunge la el și nu am nicio șansă să folosesc porți. Adjunct, vei avea nevoie de sabia ta.

Otataral în față... și în spate.

Muzică ciudată, melodia necunoscută și totuși... el știa asta.

Kalam deschise ochii, chiar dacă Adjunctul se întoarse încet.

Durerea din privirea ei era ca o lovitură împotriva inimii lui.

— Mulţumesc, spuse ea.

Asaşinul trase adânc aer în piept, apoi își rostogoli umerii. În regulă, nu are rost să-i ținem să aștepte.

****

Pearl intră în cameră. Mallick Rel se plimba, iar Korbolo Dom desfundase o sticlă de vin și își turna un pahar.

Împărăteasa a rămas pe scaunul ei.

Nu a pierdut timpul cu vorbe mici. — Cei trei se apropie de Poartă.

'Înțeleg. Deci, Kalam Mekhar și-a făcut alegerea, atunci. — Da, acum e în afara tau, Pearl.

târfă. I-ai oferit Gheara, nu-i așa? Și unde m-ar fi lăsat asta? — El și cu mine avem treburi neterminate, împărăteasă.

„Nu lăsați asta să interfereze cu ceea ce trebuie făcut, Kalam este ținta cea mai puțin relevantă, mă înțelegeți? Scoate-l din drum, desigur, dar apoi completează ceea ce ți se poruncește.

— Desigur, împărăteasă.

— Când te întorci, spuse Laseen, cu un mic zâmbet pe trăsăturile ei simple, am o surpriză pentru tine. Una plăcută.

— Mă îndoiesc că voi fi plecat mult timp...

— Este acea exces de încredere pe care o găsesc cel mai iriţant în tine, Pearl.

— Împărăteasa, el este un singur om!

— Îl imaginezi pe Adjunct neajutorat? Ea mânuiește o sabie otatarală, Pearl – vrăjitoria prin care Gheara își desfășoară ambuscadele nu va funcționa. Acest lucru va fi brutal. În plus, există T'amber, iar ea rămâne – pentru noi toți – un mister. Nu vreau să te întorci la mine în zori pentru a mă informa că succesul a lăsat două sute de Gheare morți pe străzile și aleile de dedesubt.

Pearl s-a înclinat.

— Du-te, atunci.

Mallick Rel se întoarse în acel moment: „Clawmaster”, spuse el, „când sarcina este gata, asigurați-vă că trimiteți două mâini către navă, Froth Wolf, cu instrucțiuni de a-i ucide pe Nil și Nether. Dacă se ivește ocazia după aceea, trebuie să-l omoare și pe Fist Keneb.

Pearl se încruntă. — Rapid Ben este pe nava aceea.

— Lasă-l în pace, spuse împărăteasa.

— Nu va acţiona pentru a apăra ţintele?

— Puterea lui este o iluzie, spuse Mallik Rel dispreţuitor. „Titlul său de Înalt Mag nu este câștigat, dar bănuiesc că se bucură de acest statut și, prin urmare, nu va face nimic pentru a dezvălui lipsa talentelor sale.”

Pearl îşi înclină încet capul. Serios, Mallick Rel? — Trimite comenzile, spuse Laseen.

Clawmaster se înclină din nou, apoi părăsi camera.

Kalam Mekhar. În sfârșit, putem pune capăt acestui lucru. Pentru asta, împărăteasă, mulțumesc.

****

Au intrat în porțile din vârful Rampart Way. Lubben era o umbră aplecată deasupra unei măsuțe, într-o parte. Portarul aruncă privirea în sus, apoi din nou în jos. În mâinile lui uriașe, bătute, era așezat un jar de bronz mare.

Kalam făcu o pauză. — Înclină-l înapoi o dată pentru noi, vrei?

O încuviințare din cap. — Contați pe asta.

S-au mutat la poarta opusă.

ˆ

In spatele lor, Lubben spuse: — Ai grijă la ultimul pas de acolo.

'Vom.'

Şi mulţumesc pentru asta, Lubben.

Au ieşit pe palier.

Mai jos, clădirile ardeau ici şi colo prin oraş. Făcliile zburau înainte şi înapoi ca nişte viermi strălucitori în carne putrezită. Strigăte slabe, ţipete. Center Docks era o masă de umanitate.

— Marinei pe debarcader, spuse Adjunctul.

— Se ţin, remarcă T'amber, ca şi cum ar fi vrut să-l liniştească pe Tavore.

Zei de jos, trebuie să fie o mie sau mai multe în acea gloată. — Abia sunt trei echipe acolo, adjunct.

Ea nu spuse nimic şi a început coborârea. T'amber a urmat şi, în cele din urmă, cu o ultimă privire la bătălia aprinsă de la Center Docks, Kalam a pornit în urma lor.

****

Tene Baralta a intrat cu paşi mari în camera bine mobilată, s-a oprit să se uite în jur pentru o clipă, apoi s-a îndreptat către un scaun de pluş cu spătar înalt. '

Pe cei Şapte, spuse el cu un oftat puternic, în sfârşit am terminat cu căţeaua cu ochi reci. S-a aşezat, şi-a întins picioarele. — Turnaţi-ne nişte vin, căpitane.

Lostara Yil s-a apropiat de comandantul ei. — Asta poate aştepta. Permiteţi-mi să vă ajut să vă scoateţi armura, domnule.

'Bună idee. Fantoma braţului meu mă doare atât de mult – muşchii gâtului sunt ca nişte bare de fier răsucite.

Ea a scos mănuşul singuratic de pe mâna lui rămasă şi a pus-o pe masă. Apoi s-a mutat – în spatele scaunului, a întins mâna şi a desprins mantia bărbatului. Se ridică pe jumătate, lăsându-i să o tragă. O împături cu grijă şi o aşeză deasupra unui cufăr de lemn lângă patul mare, plin de perne. Întorcându-se la Tene Baralta, ea a spus: „Stai o clipă, domnule, dacă vrei. Vom scoate lanţul.

Dând din cap, se îndreptă. A fost ciudat, dar au reuşit în sfârşit să scoată armura grea. L-a pus într-o grămadă la picioarele patului. Submatlasul lui Baralta era umed de

transpirație, înțepător și pătat sub brațe. Ea o trase, lăsându-l pe bărbat gol deasupra șoldurilor. Cicatricile arsurilor vechi erau bătăi livide. Mușchii lui s-au înmuiat de neutilizat sub un strat de grăsime.

— Înalt Denul, spuse Lostara, Împărăteasa nu va ezita să te vadă reparat corespunzător.

— Asta o va face, spuse el, aşezându-se pe spate pe scaun. — Și atunci, Lostara Yil, nu vei tresări când mă privești. Am avut multe gânduri, despre tine și despre mine.

'Intr-adevar.' Ea s-a mutat din nou în spatele lui și a început să frământe tensiunea tare ca piatra care strângea mușchii de ambele părți ale gâtului lui.

'Da. Cred că acum trebuie să fie.

— Îți amintești, domnule, spuse ea, o vizită pe care am făcut-o, cu mult timp în urmă, când mergeam pe urmele lui Kalam Mekhar. O vizită la un donjon de garnizoană. M-am așezat la aceeași masă cu asasinul. Un Deck a fost dezvăluit, destul de neașteptat.

Moartea și Umbra au predominat domeniul, dacă îmi servește memoria – și asta, recunosc, nu pot garanta. În orice caz, urmând întocmai instrucțiunile tale, am efectuat mai târziu o sacrificare amănunțită a tuturor celor prezenți – după plecarea lui Kalam, desigur.

— Întotdeauna ai urmat ordinele cu o precizie impresionantă, Lostara Yil.

Ea își ridică mâna stângă de-a lungul liniei maxilarului lui, mângâindu-i încet. '

Acea dimineață a crimei, comandante, rămâne cel mai mare regret al meu. Erau nevinovați, unul și toți.

— Nu lăsa astfel de erori să te apasă, iubirea mea.

— Este o sarcină dificilă, domnule. Atingerea răcelii necesare.'

— Ai talente deosebite în astfel de chestiuni.

— Presupun că am făcut-o, spuse ea, în timp ce palma ei îi atingea buzele stricate, apoi se aşeză acolo, lângă gura lui. Și cuțitul din cealaltă mână a alunecat în partea laterală a gâtului lui, în spatele traheei, apoi s-a tăiat în afară și în jos.

Sângele curgea pe palma ei, împreună cu sunete gâlgâite și bule de aer care iese. Corpul din scaun s-a zvâcnit de câteva ori, apoi s-a prăbușit.

Lostara Yil se îndepărtă. Și-a șters cuțitul și mâinile pe așternutul de mătase. Învelind încă o dată arma, își aduna mănușile și se îndreptă spre uşă.

A deschis-o doar suficient de larg pentru a-i permite trecerea, iar celor două Lame Roșii care stăteau de pază afară, le-a spus: „Comandantul doarme acum. Nu-l deranja.

Soldații au salutat.

Lostara închise ușa, apoi păși pe coridor.

Foarte bine, Cotillion, până la urmă ai avut dreptate în privința lui.

Și încă o dată s-a atins răceala necesară.

****

Uru Hela era jos, țipând și ghemuindu-se în jurul suliței care îi străpungea trunchiul. Înjurând, Koryk a împins puternic cu scutul său, împingându-i pe atacatori înapoi până când a putut călca peste ea. Zâmbete au apărut în spatele lui, l-au prins pe soldatul doborât de centură și l-au tras pe Uru Hela înapoi.

Un alt ascuțit a explodat, trupurile învârtindu-se în foi de sânge, spray-ul lovind fața lui Koryk sub cârmă. El clipi căldura usturătoare din ochi, luă o lovitură de buzdugan în scutul său, apoi împinse în sus de sub el, vârful sabiei sfâșiind în vintre. Țipătul care a explodat din partea atacatorului schilod aproape l-a asurzit. El smulse sabia.

Se auzeau strigăte în spatele lui, dar nu le putea înțelege prea mult.

Cu Uru Hela ieșit din luptă și Shortnose fiind schilodit de o sabie printr-o coapsă în ultima goană, linia frontului era disperat de subțire. Atât Galt, cât și Lobe i se alăturaseră acum. Deadsmell a lucrat la sângerarea lui Shortnose, iar Widdershins încerca frenetic să îndepărteze atacurile lui Mockra – atacurile vrăjitorii care încercau să incite confuzie și panică – iar magul de echipă slăbea rapid.

Pe numele lui Hood, ce făcea Quick Ben? Unde a fost el? De ce nu ieșise pe puntea Lupului de Spumă?

Koryk se trezi înjurând în fiecare limbă pe care o știa. Nu au putut ține.

Și cine cânta blestemata aceea de muzică, oricum?

A luptat mai departe.

Și nu văzu nimic din ceea ce se întâmpla în spatele lui, alunecarea din întuneric a enormului catamaran cu cap de lup, care se închidea la capătul debarcaderului. Platformele

largi se zgârieau spre exterior, lovind în jos piatra solidă. Unități de soldați puternic blindați care mărșăluiau pe acele platforme, arcași printre ei, săgeți lungi înțepate de corzile arcului.

Koryk s-a tăiat cu sabia, a văzut fața unui biet cetățean din Malazan despicată în jumătate, maxilarul rupt, un torent de sânge – strălucirea albă a osului dezvăluit sub fiecare ureche – apoi, clintindu-se, ochii plini de neîncredere, groază Ucidendu-i pe ai noștri – zeii de dedesubt – ai noștri. O comandă bruscă din partea sergentului Balm în spatele lui. 'Decuplați-vă!

Marinii decuplați!

Și disciplina a pus stăpânire – acea comandă, reluând ordinele urlăite ale unui sergent-maestru păros pe un câmp de exercițiu cu ani în urmă – Koryk, mârâind, s-a trântit înapoi, ridicându-și scutul pentru a evita o suliță împinsă. Deodată, soldații treceau pe lângă el. de o parte și de alta, un nou perete de scut se ciocni în fața lui.

Un cor de țipete, în timp ce săgețile șopteau în mulțimea agitată, lovindu-se în carne.

Îndepărtându-se, cu vârful sabiei târându-se, apoi sărind peste pavajul neuniform, Koryk se clătină înapoi.

The Perish.

Ei sunt aici.

Și asta este.

Galt râdea. — Prima noastră înșelătorie adevărată, sergent. Și este împotriva lui Malazans!'

— Ei bine, spuse Balm, este mai bine să râzi decât să plângi. Dar oricum închide gura asta.

Pe măsură ce luptele s-au intensificat la poalele debarcaderului, pușcașii marini s-au lăsat pe pavaj sau au plecat clătinând în căutarea apei.

Ștergându-și sângele împroșcat din ochi, Koryk se uită în jur, uluit, amorțit. Văzu două siluete îmbrăcate în picioare lângă scândura către Lupul de Spumă. Vrăjitoarea Wickan și fratele ei vrăjitor.

— Koryk din Seti, spuse Nether. — Unde este Bottle?

— N-ai idee, răspunse el, mijind ochii la tânără. „Undeva” – dădu din cap spre orașul din spatele lui – „acolo”.

Nil a spus: „Nu se poate întoarce. Nu prin hoarda aceea.

Koryk scuipă pe pavaj. — Va găsi o cale, spuse el.

— Nu-ți face griji în privința asta, a adăugat Smiles, îndreptându-se spre semisânge cu o oală de apă în mâini.

Nether a spus: „Sunteți cu toții foarte încrezători”.
În timp ce Smiles îi înmâna lui Koryk ochiul de apă, ea a spus: „Dorința inimii tale va fi în regulă, asta spun eu, Nether. Și-a luat șobolanul cu el, nu-i așa?
— Ce al lui?
— Îl ține ascuns de cele mai multe ori, este adevărat, dar l-am văzut de mai multe ori...
— Destul, mârâi Koryk pe sub răsuflarea lui.
Zâmbetul îi făcu o față. — Răsfoi.
— Voi doi ar trebui să vă întoarceți pe navă, le spuse Koryk lui Nil și Nether.
„Acolo este mai sigur – orice săgeată rătăcită...”
— Soldat, interveni Nil. Lupți pentru Wickan și pentru Khundryl Burned Tears în noaptea asta. Alegem să fim martori.
— Bine, fă-o de pe punte. Ce rost au toate astea dacă arunci cu o săgeată prin gât?
După o clipă, fratele și sora s-au înclinat amândoi – în fața lui Koryk și a celorlalți pușcași marini – apoi s-au întors și s-au întors pe scândură.
Zei de jos, nu i-am văzut niciodată înclinându-se. Catre oricine.

****

— Ai grijă de ultimul pas...
Kalam sa mutat direct în spatele Adjunctului. Au mai rămas douăzeci de pași. '
Cu șase rămase, murmură asasinul, încetinește și mergi la stânga ta.
Ea a dat din cap.
Cei patru dromoni ancorați erau plecați într-o parte, fără paznici prezenți pe debarcader. Direct în față, la poalele Rampart Way, se întindea un hall. Vizavi de poiană se aflau trei clădiri imperiale, una un bloc și o închisoare, alta o clădire de vamă și zecimi și a treia un arsenal solid și puternic fortificat pentru Veghea Orașului. Niciunul dintre paznicii obișnuiți nu era prezent, iar blocul era neluminat.
La șapte pași de jos. Kalam și-a scos din teacă cuțitele lungi de sub pelerină de ploaie.
Adjunctul se îndreptă spre stânga ei și ezită.
Î

Incețoșat, Kalam trecu pe lângă ea, conducând cu arma sa otatarală și se lansă în aer, în jos, navigând peste ultimele șase trepte.

Cinci figuri păreau să se materializeze din nimic la baza Rampart Way. Unul era ghemuit în calea lui Kalam, dar s-a răsucit pentru a evita o coliziune zdrobitoare. Cuțitul lung otataral s-a tăiat, marginea mușcând adânc în gâtul Ghearelor, trăgând liber pentru a pierde un jet de sânge arterial.

Aterizat ghemuit, Kalam a oprit un atac din stânga lui de două ori, în timp ce Gheara se închidea cu un pumnal în fiecare mână. Fierul înnegrit pâlpâi între ei, mișcarea lamei prinzând lama în timp ce, pivotând pe piciorul său interior, Kalam căzu mai jos, lovind cu celălalt picior pentru a mătura Gheara din picioare. Ucigașul a aterizat puternic pe șoldul stâng.

Kalam a blocat cu putere ambele lame de pumnal de mânerele cuțitelor lui lungi, le-a împins de fiecare parte, apoi și-a înfipt genunchiul în centrul pieptului Ghearei. Sternul a fost lovit înăuntru cu o scărșătură greață, coaste de ambele părți înclinate spre exterior. Chiar în timp ce ateriza, Kalam și-a aruncat greutatea înainte, peste bărbatul doborât, vârful unuia dintre cuțitele lui lungi afundându-se adânc în orbită drept al Ghearei când acesta trecea.

A simțit că o lamă de pumnal îi taie pelerina de ploaie de pe spate, apoi scăpără de-a lungul lanțului de dedesubt și apoi a rămas în afara razei de acțiune, cu umerii scufundându-se, rostogolindu-se înapoi ghemuit și învârtindu-se.

Atacatorul îl urmase, aproape la fel de repede, iar Kalam mormăi când Gheara se izbi de el. O vârf de pumnal i-a pătruns prin zale deasupra șoldului stâng și, răsucindu-se cu putere, a simțit o deschidere superficială a cărnii, apoi vârful a lovit mai mult lanț și a fost brusc prins.

În mijlocul acestei mișcări, și pe măsură ce atacatorul părea să se întoarcă de la impact – Kalam îl depășește cu mult pe el sau pe ea – un alt pumnal a coborât de deasupra capului. Un stop-împingere în sus a împins acel braț. Pumnalul s-a vărsat dintr-o mână cu spasme. Lăsându-și cuțitul lung acolo, Kalam s-a lovit de celălalt braț, tăind tendoanele sub cot. Apoi a scăpat și acea armă, mâna stângă răsturnându-se în timp ce aceasta s-a rupt pentru a prinde partea din față a ghearei; cealaltă mână s-a închis cu o mână în picioarele mele ucigașului – bărbat – și Kalam

a ridicat silueta în sus, peste umărul stâng, apoi, învârtindu-se, a trântit cu ciocanul Gheara cu capul înainte pe pavaj.

Craniul și întregul cap păreau să dispară în pliurile glugăi și ale mantiei.

Materia albă s-a împroșcat.

Eliberând corpul care scăpa, Kalam a strâns ambele cuțite lungi, apoi s-a întors cu fața pe ultimele două din Mână.

Amandoi erau deja jos. Adjunctul stătea deasupra uneia, cu sabia scoasă și plină de sânge. T'amber părea să se fi închis corp la mână cu cealaltă Gheară, rupându-i cumva gâtul bărbatului, chiar dacă a înfipt ambele pumnale în ea. Kalam se uită fix în timp ce ea smulgea armele – umărul drept jos, chiar sub o claviculă și talia ei dreaptă – și le aruncă deoparte, ca și cum ar fi fost simple așchii.

S-a întâlnit cu privirea tinerei femei și a părut că aurul s-a fulgerat pentru o clipă, înainte ca ea să se întoarcă cu lejeritate. — Îndesă găurile alea, spuse Kalam, sau vei sângera.

„Nu contează pe mine”, a răspuns ea. 'Incotro acum?'

Pe chipul Adjunctului era angoasă când se uita la iubitul ei și părea că se străduia să nu întindă mâna.

Kalam și-a adunat celălalt cuțit lung. — Unde să mergi acum, T'amber? Ambuscade stabilite pentru fiecare abordare directă la Center Docks. Să-i forțăm să tragă în sus și să ne mișcăm să ne intercepteze. Vest, Adjunct, mai adânc în oraș.

Apoi ne îndreptăm spre sud și continuăm, chiar prin Districtul Centru, apoi luăm unul dintre podurile interioare spre Mouse – cunosc bine acea zonă – și, dacă ajungem atât de departe, ne îndreptăm spre țărm și înapoi din nou spre nord. Dacă este necesar, putem fura o barcă cu pescari și să ne dăm drumul spre Lupul Spumos.

— Probabil că suntem observați chiar acum, a spus Adjunctul.

Kalam dădu din cap.

— Și înțeleg că vrăjitoria lor le va eșua.

— Da.

„Forțându-i să fie mai... direcți”.

„Înainte de prea mult timp,” spuse Kalam, „mai mult de o Mână va trebui să vină asupra noastră deodată. Atunci avem probleme reale.

Un zâmbet slab.

Kalam sa înfruntat din nou pe T'amber. „Trebuie să ne mișcăm repede...”

— Pot să țin pasul.

— De ce nu ți-ai folosit sabia pe prostul ăla?

— Era prea aproape de Adjunct. L-am prins din spate, dar oricum era suficient de priceput pentru a lovi.

La naiba, vorbește despre un început prost. — Ei bine, nicio rană nu arată ca o sângerare. Ar trebui să plecăm.

În timp ce porneau, spre vest, pe stânca promontoriului în dreapta lor, Adjunctul a spus: — Majoritatea bărbaților adulți se îndreaptă când dau peste tine, Kalam Mekhar?

— Quick a spus întotdeauna că sunt cel mai dens om pe care l-a cunoscut vreodată.

— O mână a rupt capacul, spuse T'amber. — Se mișcă în paralel cu noi.

Kalam aruncă o privire în stânga lui. Nu văd nimic, nimeni. De unde știe ea asta? Mă îndoiesc de ea? Nici o clipă. — Converg pe calea noastră?

'Nu încă.'

Mai multe clădiri oficiale, apoi prima dintre moșiile majore din Districtul Iluminat. Nicio revoltă de rădăcină aici sus. Din punct de vedere natural. — Măcar avem străzile pentru noi, mormăi el. Mai mult sau mai putin.

— Nu există decât trei porți care duc la Old Upper Estates, spuse Adjunctul după o clipă, și venim repede în fața ultimei dintre ele.

— Da, mai spre vest și totul e zid, o picătură din ce în ce mai mare cu cât mergem mai departe. Dar există o moșie veche, abandonată de ani de zile și, sperăm, încă goală. Există o cale în jos, iar dacă avem noroc, Gheara nu știe despre asta.

— O altă mână tocmai a trecut prin ultima poartă, spuse T'amber. '

Se conectează cu celălalt.

— Doar cei doi aici în Lightings?

'Până acum.'

'Esti sigur?'

Ea a aruncat o privire spre el. — Am un simț al mirosului ascuțit, Kalam Mekhar.

Miros? — Nu știam că asasinii Claw s-au oprit din scăldat.

— Nu genul ăsta de miros. Agresivitate și frică.

'Frică? Suntem doar noi trei, de dragul lui Hood!

Și unul dintre ei ești tu, Kalam. Chiar și așa, toți vor să fie Mâna care te doboară. Vor concura pentru această

onoare.

— Idioti. Făcu un semn înainte. — Acela, cu zidurile înalte. Nu văd nicio lumină...

— Poarta este întredeschisă, spuse Adjunctul în timp ce se apropiau.

— Nu contează asta, spuse T'amber. 'Iată-i că vin.'

Toți trei s-au învârtit.

Efectul amortitor al sabiei dezvelite a Adjunctului a fost mult mai eficient decât cel al cuțitului lung al lui Kalam, iar raza sa de acțiune a fost dezvăluită în timp ce, la treizeci de pași pe stradă, zece siluete îmbrăcate au strălucit. 'Adaposteste-te!' șuieră Kalam, lăsându-se jos.

Au fulgerat certuri argintii, capete ghimpate pâlpâind în lumina slabă a lunii în timp ce tirbușonau în zbor. Impacturi multiple asupra peretelui pătat de mușchi din spatele lor. Îndreptându-se, Kalam înjură să-l vadă pe T'amber grăbindu-se pe ucigași.

Sunt zece, prostule!

A alergat înainte.

La cinci pași de Ghearele care se închideau rapid, T'amber și-a scos sabia.

Se spunea o veche zicală că, cu toată teroarea care așteaptă în mâinile înmănușate ale unui asasin, nu era nimic împotriva unui soldat profesionist. T'amber nici măcar nu încetini, lama ei țesându-se de ambele părți într-o neclaritate. Trupurile s-au întins în urma ei, sângele stropindu-se, cuțitele zăngănind pe pavaj. Un pumnal șuieră prin aer, o prinse pe femeie în partea dreaptă a pieptului, scufundându-se adânc. Ea a ignorat-o – Kalam făcu ochii mari când văzu un cap tăiat prăbușindu-se departe de ceea ce părea cea mai ușoară tăietură a sabiei lungi a lui T'amber, apoi s-a alăturat luptei.

Două Gheare trecuseră pe lângă ei, care nu erau la îndemâna lui T'amber, și porniseră spre Adjunct. Kalam se mișcă să vină spre ei din stânga lor. Cel mai apropiat a sărit în calea lui, căutând să-l țină pe Kalam suficient de mult pentru ca celălalt ucigaș să se apropie de Tavore.

O rafală dansantă de parade de la Gheara începuse chiar înainte ca Kalam să se angajeze cu propriile sale arme – și a recunoscut acea formă – Pânza – „Dumnezeu de jos, prostule”, spuse el într-un mârâit în timp ce băga cu ambele cuțite lungi în țesătura paradele, făcute apoi cu lovituri minuscule, întrerupându-i timpul, scăpau de lamele de cuțit în timp ce se răsfrângeau și împleteau cu grijă ambele mâini.

Bărbatul a țipat când Kalam s-a apropiat, împingând ambele mâini lipite în lateral și l-a dat cu capul. Capul cu glugă s-a răsturnat înapoi – și a întâlnit vârful cuțitului lung al mâinii drepte a lui Kalam, în timp ce acesta și-a terminat decuplarea pentru a veni în spatele Ghearei. Un zgomot zguduitor în timp ce punctul îi urcă în baza creierului. Chiar și când se mototolea, Kalam pășea peste el, în urma ultimului ucigaș.

Adjunctul a privit calm cum Gheara se lansa spre ea. Lovitura ei de oprire îl luă în cupa gâtului, între stern, lama grea lovindu-se prin trahee, apoi prin coloana vertebrală și pe spate, întinzând, dar fără tăind mantia.

Gheara aruncase ambele pumnale o bătaie de inimă înainte de a se scuipa pe sabie, iar Adjunctul le ocolise cu ușurință pe amândouă, în timp ce ea își întoarse corpul într-o parte pentru a extinde lovirea de oprire.

Kalam încetini, se întoarse, pentru a o vedea pe T'amber întorcându-se spre ei.

Opt gheare moarte. Al naibii de impresionant. Chiar dacă a fost nevoie de un cuțit în plămân pentru a o face.

Pe bărbia lui T'amber se prelingea sânge spumos. Scoase cuțitul și mai mult sânge i-a udat tunica. Cu toate acestea, pașii ei erau constante.

— Prin poartă, atunci, spuse Kalam.

Au intrat în curte. Îngrozit, plin de gunoaie. O fântână domina centrul, piscina învelită în întregime în alge strălucitoare.

Din el s-au ridicat insecte într-un nor care se învârtea și se învârtea spre ei.

Kalam arătă cu o armă spre peretele îndepărtat. — Fântâna aceea veche. A fost odată o cisternă naturală în calcar sub toate acestea. Un hoț întreprinzător a pătruns în ea de jos, a furat o întreagă avere de la familia care locuiește aici. I-a lăsat săraci. Asta a fost cu mult timp în urmă – acel tezaur de avere a finanțat primele proiecte ale lui Kellanved în piraterie pe străzile dintre aici și Insulele Napan.

Adjunctul aruncă o privire. — Kellanved a fost hoțul întreprinzător?

— Mai probabil, Dansatoare. Moșia era familia lui Mock și, în consecință, tezaurul era încasări de la douăzeci de ani de piraterie. Nu după mult timp, Kellanved l-a uzurpat pe Mock și a anexat întreaga insulă. Nașterea Imperiului Malazan. Printre puținii care știu despre asta, acesta se numește Fântâna Plenității.

O tuse de la T'amber, iar ea a scuipat o gură de sânge.

Kalam o privi în beznă. Fața aceea perfectă devenise foarte palidă. S-a confruntat încă o dată cu fântâna. — Eu voi merge primul. Căderea este de aproximativ două înălțimi și jumătate – dacă puteți, folosiți pereții laterali pentru a vă coborî cât mai mult posibil. Adjunct, auzi muzică?

'Da. Slab.'

Dând din cap, Kalam sări pe buza fântânii, apoi coborî. Nu doar eu, atunci. Lăutar, îmi frângi inima.

****

Patru mâini, armele scoase, ochi cu glugă care scanează în toate direcțiile.

Pearl stătea deasupra unui corp. Capul bietului om fusese dat în stradă, destul de tare încât să-l transforme în pulpă, să împingă maxilarul și baza craniului în coloana gâtului dintre umeri, transformând coloana vertebrală într-o mizerie încolăcită, așchiată.

Acesta era singurul lucru despre Kalam Mekhar pe care tindeam să-l uităm sau, chiar mai eronat, să-l ignorăm. Puterea animală a nenorocitului.

— Spre vest, spuse în șoaptă unul dintre locotenenții săi. — De-a lungul Lightings, probabil până la ultima poartă. Vor căuta să se rotească, smulgând ambuscadele noastre stabilite...

— Nu toate, murmură Pearl. — Nu am crezut nicio clipă că va încerca calea directă. De fapt, el este pe cale să se lovească de cea mai mare parte a armatei mele mici.

Locotenentul chiar chicoti – Pearl se îndreptă spre el, se uită lung, apoi spuse: — Ia două mâini și urmărește-l. Nu închideți, doar vedeți din când în când. Împingeți-i mai departe.

— Se vor întoarce și ne vor ține ambuscadă, Clawmaster...

'Probabil. Bucura-te de seara ta. Acum du-te.

Un chicotit rău ar fi fost mai rău, dar chicotul era destul de rău.

Pearl îşi trase înapoi mâneca stângă a cămăşii largi de mătase. Capul de ceartă pus în arbaleta legată de

încheietură era învelit cu ceară groasă. S-a desprins cu ușurință când timpul era propice. Intre timp nu ar risca nici un eventual contact cu paraltul uns pe marginile capului. Nu, acest gust este pentru tine, Kalam.

La urma urmei, ai eliminat vrăjitoria. Așadar, nu-mi mai lăsați de ales și nu, nu îmi pasă de Cod.

Și-a dat mâneca înapoi, s-a uitat la cele două Mâini alese ale sale, asasinii lui favoriți, de elită. Nici unul dintre ei nu este un mag. Al lor era cel mai direct gen de talent. Înalt, bine musculos, o potrivire pentru musculatura lui Kalam. — Ne poziționăm la sud de Podul Amiral, la marginea Șoarecelui.

Unul a vorbit: — Crezi că vor ajunge atât de departe, Clawmaster?

Pearl pur și simplu sa întors. 'Sa mergem.'

****

Kalam coborî în josul tunelului jos, îngust. Putea vedea tufișul grădinii ascunzând gura peșterii în față. Printre el erau ramuri rupte, iar aerul mirosea a bilă și a sânge. Ce-i asta, atunci?

Armele scoase, se apropie, ajunse la prag.

Fusese o Mână, poziționată în jurul intrării în tunel. Cinci cadavre, membrele întinse. Kalam trecu prin perie.

Fuseseră tăiați în bucăți. Brațele rupte. Picioare rupte. Sânge peste tot, încă picură din niște ramuri joase de pe copacul care stăpânește livada părăsită. Doi fuseseră eviscerați curat, intestinele lor s-au prăbușit, trecând pe pământul plin de frunze ca niște viermi umflați.

Mișcare în spatele lui și se întoarse. Adjunctul și T'amber și-au împins drum în poiană.

— A fost rapid, spuse Tavore în șoaptă.

— Nu eu, adjunct.

'Imi pare rau. Am realizat ca. Se pare că avem prieteni.

— Nu te baza pe asta, spuse Kalam. „Aceasta are un aspect de vendetă – cineva sau unii au scos o mulțime de furie asupra acestor biet nenorociți.

Nu cred că are vreo legătură cu noi. După cum ai spus, Claw este o organizație compromisă.

— S-au întors asupra lor?

— Cu siguranță arată așa.
— Încă în favoarea noastră, Kalam.
— Ei bine, mormăi el după o clipă, asta nu este la fel de important ca revelația că era anticipată să se facă drumul lung. Avem necazuri reale înainte, domnule adjunct.
— Cred că sunt sunete din vârful fântânii, zise T'amber.
Mâinile. Două.'
— Repede, spuse Kalam, dezvăluind dinții. „Ei vor să ne scoată înainte.
Lui Hood cu asta. Rămâneți aici, voi doi. A pornit înapoi în tunel. Vârful fântânii. Înseamnă că trebuie să cobori... pe rând. Erați nerăbdători, proști. Și acum te va costa.
Ajungând la cisternă, văzu apărând primul set de picioare mocasinizate, atârnând de orificiul din tavan. Kalam se apropie.
Gheara a căzut, a aterizat ușor și a murit cu o lamă de cuțit printr-o orbită. Kalam își smulse arma și trase cadavrul prăbușit într-o parte. Privind în sus, l-a așteptat pe următorul.
Apoi auzi, răsunând în jos, o voce.

****

Adunate în jurul fântânii, cele două Mâini au ezitat, privind în jos în întuneric. — Locotenentul a spus că va suna, șuieră unul dintre ei. — Nu aud nimic acolo jos.
Apoi a venit un apel slab, trei clicuri rapide. Un semnal recunoscut.
Asasinii s-au relaxat. — Bănuiesc că verificam intrarea – Kalam trebuie să fi trecut de ambuscadă din livadă.
— Se spune că este cel mai răutăcios Gheară care a existat vreodată. Nici măcar Dancer nu a vrut să se încurce cu el.
— Destul de asta. Haide, Sturtho, du-te acolo jos și dă-i companiei locotenentului și asigură-te că îi ștergi balta din jurul picioarelor în timp ce ești la asta – n-ai vrea ca niciunul dintre noi să alunece.
Cel pe nume Sturtho s-a cățărat pe fântână.

****

La scurt timp mai târziu, Kalam a ieșit din gura tunelului. T'amber, stând cu spatele la un copac, ridică privirea, apoi dădu din cap și începu să se ridice. Sângele i se strânsese în poală și acum îi curgea pe coapse.

— În ce direcţie înainte? îl întrebă Adjunctul pe Kalam.

„Urmăm vechiul zid de livadă, spre vest, până ajungem la Raven Hill Road, apoi direct spre sud, până la deal în sine – este o pistă largă, cu multe alei baricate sau baricadate. Vom ocoli dealul pe partea de est, de-a lungul zidului orașului vechi și apoi peste podul Amiral.

Kalam a ezitat, apoi a spus: „Trebuie să ne mișcăm repede, la alergare, niciodată drept, dar nici să ne oprim. Acum, sunt gloate acolo, bandiți care caută necazuri – trebuie să evităm să fim prinși de aceștia. Așa că, când spun că ne mișcăm repede și continuăm să ne mișcăm, exact la asta mă refer. T' chihlimbar-'

— Pot să țin pasul.

'Asculta-'

— Am spus că pot să țin pasul.

— Nici măcar nu ar trebui să fii conștient, la naiba!

Ea și-a ridicat sabia. — Hai să găsim următoarea ambuscadă, nu?

****

Lacrimile străluceau sub ochii lui Stormy, în timp ce muzica plină de durere, născută din coarde, umplea încăperea mică, iar nume și chipuri s-au rezolvat încet, unul după altul, în mintea celor patru soldați în timp ce lumânările se prăbușeau. În surdină, de pe străzile orașului de afară, s-au ridicat și au coborât sunetele luptei, ale morții, un cor ca vocile acumulate ale istoriei, ale eșecului uman și ecourile lui ajungând la ei din toate locurile acestei lumi. Lupta lui Fiddler de a se sustrage de la monotonia sumbră a unui cântec a forțat ezitarea în muzică, o căutare a speranței și a credinței și a sensului solid al prieteniei –

nu doar cu cei căzuți, ci cu ceilalți trei bărbați din cameră – dar a fost o luptă pe care știa că o pierde.

Părea atât de ușor pentru atât de mulți oameni să despartă războiul de pace, să-și limiteze definițiile la neambivalent. Soldații în marș, lupte ținte și măcelări. Armuriile închise, tratatele, festivitățile și porțile orașului s-au deschis larg. Dar Fiddler știa că suferința prosperă în ambele tărâmuri ale existenței – a fost martor la prea multe chipuri ale săracilor, bătrâni și prunci în brațele unei mame, figuri care zăceau nemișcate pe marginea drumului sau în jgheaburile străzilor – unde canalul curgea neîncetat. ca niște râuri care își adună sufletele uzate. Și ajunsese la o convingere, înfiptă ca un cui de fier în inima lui și, odată cu realizarea lui arzătoare, arzătoare, nu mai putea privi lucrurile așa cum obișnuia, nu mai putea să meargă și să vadă ce vedea cu un minte bine împărțită, plină cu multitudinea ei de judecăți – acel act critic de relativitate morală – asta este mai puțin, adică mai mult. Adevărul din inima lui era acesta: nu mai credea în pace.

Nu a existat decât ca un ideal căruia nesfârșite cuvinte înalte slujeau, o ectenie care oferă iluzii că absența violenței deschise este suficientă în sine, era dovada că una era mai bună decât alta. Nu a existat nicio dihotomie între război și pace – nici o opoziție adevărată decât în expresiile lor particulare ale unei inechități omniprezente. Suferința era omniprezentă. Copiii au murit de foame la picioarele lorzilor bogați, oricât de siguri și de necontestați stăpânirea lor.

Era prea multă compasiune în el – știa asta, pentru că simțea durerea, neputința, invitația la disperare și din acea disperare venea dorința – nevoia – de a se dezactiva, de a-și ridica mâinile și de a merge pur și simplu, departe, întoarce spatele la tot ce a văzut, tot ce a știut. Dacă n-ar putea face nimic, atunci, la naiba, n-ar vedea nimic. Ce altă alegere mai era?

Și așa plângem pentru cei căzuți. Plângem pe cei care au căzut, iar în război țipetele sunt puternice și aspre și în pace plânsul este atât de întins încât ne spunem că nu auzim nimic.

Așadar, această muzică este o plângere și sunt condamnat să-i aud notele dulci-amare pentru o viață întreagă.

Arată-mi un zeu care nu cere suferințe muritoare.

Arată-mi un zeu care sărbătorește diversitatea, o sărbătoare care îmbrățișează chiar și necredincioșii și nu

este amenințată de ei.

Arată-mi un zeu care înțelege semnificația păcii. În viață, nu în moarte.

Arată „Stop”, spuse Gesler cu o voce zgâriată.

Clipind, Fiddler coborî instrumentul. 'Ce?'

— Nu poți termina cu o asemenea furie, Fid. Vă rog.'

Furie? Îmi pare rău. Ar fi spus asta cu voce tare, dar deodată nu a putut. Privirea i s-a coborât și s-a trezit studiind podeaua plină de gunoi de la picioarele lui. Cineva, în treacăt – poate însuși Fiddler – călcase din neatenție pe un gândac. Pe jumătate zdrobit, mânjit în lemnul deformat, cu picioarele lovite slab. Se uită la el fascinat.

Dragă creatură, blestești acum un zeu indiferent? — Ai dreptate, spuse el. — Nu pot să termin aici. Ridică din nou lăutarul. „Iată o melodie diferită pentru tine, una dintre puținele pe care le-am învățat de fapt. De la Kartool. Se numește „Dansul lui Paralt”. A sprijinit arcul pe corzi, apoi a început.

Sălbatic, frenetic, amuzant. Notele finale au povestit femeia triumfătoare care își mânca iubitul. Și chiar și fără cuvinte, detaliile acelei înfloriri de închidere nu puteau fi greșite.

Cei patru bărbați au râs.

Apoi a tăcut încă o dată.

****

Ar fi putut fi mai rău, reflectă Bottle în timp ce se grăbea pe aleea întunecată. Agayla ar fi putut să se întindă la stânga în loc de la dreapta, acolo sub cămașă, scoțând nu o păpușă, ci un șobolan viu – care probabil ar fi mușcat-o, deoarece așa părea Y’

Lui Ghatan îi plăcea să facă cel mai mult. Conversația lor ulterioară ar fi luat altă cale? el s-a intrebat. Probabil.

Aleile Șoarecelui se răsuceau și se întorceau, înguste și sufocate și neluminate, iar să se poticnească de un cadavru în întuneric nu era nici pe departe atât de neobișnuit pe cât și-ar dori cineva... dar nu cinci cadavre. Inima bătând cu putere, Bottle se opri pe loc. Duhoarea morții îl cuprinse. Bilă și sânge.

Cinci cadavre, toate îmbrăcate în negru, cu glugă, păreau să fi fost tăiate în bucăți. Poate doar cu câteva clipe mai devreme.

A auzit țipete izbucnind de pe o stradă din apropiere, strigăte pline de groază.

Doamne, ce e acolo? Se gândea să-l elibereze pe Y'Ghatan, apoi s-a hotărât să nu facă asta – avea nevoie de ochii șobolanului mai târziu, era sigur de asta, iar riscul creaturii invita acum la un potențial dezastru. În plus, nu sunt departe de destinația mea. Cred. Sper.

Își croi drum cu grijă pe lângă cadavre, se apropie de gura aleii de dincolo.

Orice ar fi provocat țipetele plecase într-o altă direcție, deși Bottle văzu câteva siluete alergând treptat pe lângă el, îndreptându-se spre docuri. Ajungând în stradă a făcut dreapta și a pornit în aceeași direcție.

Până când a venit vizavi de intrarea într-o tavernă. Scări cu spătarul unei șa, care duc în jos. Înţepătura de sudoare i-a furat corpul. Aici. Mulțumesc, Agayla.

Bottle a coborât treptele, a împins pragul ușii și a intrat în hanul spânzurat al lui Coop.

Bârlogul înghesuit, cu tavanul jos, era aglomerat, dar ciudat de liniștit. Fețe palide se întoarseră în direcția lui, cu ochii duri ațintiți asupra lui în timp ce se opri chiar în prag, privind în jur.

Veterani blestemati. Ei bine, cel puțin nu sunteți cu toții acolo, încercând să ucizi marinei.

Bottle se îndreptă spre bar. Sub faldurile mantiei a simțit păpușa mișcându-se ușor, un membru trecându-se – brațul drept – și apoi a văzut o siluetă în fața lui, cu fața în cealaltă direcție. Spatele și umerii lați, ridicând o jar cu mâna dreaptă în timp ce se sprijinea de tejghea. Mâneca zdrențuită de pe acel braț a alunecat în jos, lăsând la iveală o fărâmă de cicatrici.

Sticla a ajuns la bărbat. Îl bătu pe umăr.

O întorsătură lentă, ochii întunecați ca forje reci.

— Tu ești cel numit Străin?

Bărbatul se încruntă. — Nu mulți îmi spun așa, iar tu nu ești unul dintre ei.

— Am un mesaj de transmis, spuse Bottle.

'De la care?'

— Nu pot spune. Nu aici, oricum.

— Care este mesajul?

— Așteptarea ta lungă s-a încheiat.

Cea mai slabă sclipire din acei ochi, ca a jarului vânt din nou la viață. — Asta e?

Bottle dădu din cap. — Dacă sunt lucruri pe care trebuie să le strângi, te pot aștepta aici. Dar nu pentru mult timp. Trebuie să ne mișcăm, repede.

Străinul întoarse capul, strigă către o siluetă uriașă din spatele barului care tocmai băgase un robinet într-un butoi. 'Temperament!'

Bătrânul se uită peste.

— Fii cu ochii pe acesta, a spus Foreigner, „până mă întorc”.

— Vrei să-l leg? Să-l lovești fără sens?

— Nu, doar asigură-te că el rămâne să respire.

— E destul de în siguranță aici, răspunse Temper, apropiindu-se, cu ochii pe Bottle. — Știm că al Paisprezecelea a făcut bine, soldat. De aceea suntem cu toții aici și nu afară.

Privirea străinului părea să sufere o modificare subtilă, în timp ce se uită din nou la Bottle. — Ah, spuse el pe sub răsuflarea, acum are mai mult sens. Stai, nu voi întârzia mult.

Bottle îl privi pe bărbat făcându-și drum prin mulțime, apoi se uită înapoi la Temper. — Are un nume adevărat?

— Sunt sigur de asta, răspunse Temper, întorcându-se.

****

Trei umbre strânseră în jurul unei mese din colțul îndepărtat. Nu fuseseră acolo cu o clipă mai devreme, sergentul Hellian era sigur de asta. Poate.

Nu păreau să bea nimic, ceea ce era destul de suspect, iar acele capete negre, tulburi, trase împreună șopteau despre conspirație, planuri nefaste, intenții răutăcioase, dar dacă vorbeau, ea nu putea auzi nimic despre asta și întunericul era atât de mare încât ea nu le puteau vedea gurile mișcându-se. Presupunând că aveau guri.

Curva de la cealaltă masă juca un joc de jgheaburi. Cu nimeni.

Hellian se aplecă mai aproape de prizonierul ei. — Locul ăsta e ciudat, dacă mă întrebi pe mine.

Sprâncenele ridicate marginal. 'Intr-adevăr? Wraiths și fantome, o târfă slăbită și un demon în spatele barului...

„Uită-te pe cine spui cu stăpânire”, a mârâit femeia în timp ce pietrele negre rotunde săreau în jgheab de la sine. Ea s-a încruntat la rezultat și a mormăit: „Treci”, nu-i așa? O jur și am vrut să spun ce am spus – dacă te prind la asta, Hormul, îmi cumpăr o lumânare cu numele tău pe ea.

Hellian se uită spre bar. Proprietarul demonic, din nou în forma lui zgârietă, zgârietă, se mișca înainte și înapoi în spatele tejghelei, doar capul lui vizibil. Părea să mănânce felii dintr-un fel de fructe galbene, cu fața răsucindu-se în timp ce sugea tot sucul din fiecare felie, apoi arunca coaja peste un umăr. Înainte și înapoi, pană după pană. — Deci cine l-a dat drumul? a cerut ea. — Nu ar trebui să fie vreun maestru în apropiere? Nu sunt chemați și apoi legați? Ești preot, ar trebui să știi despre chestiile astea.

— Se întâmplă să fac, a răspuns Banaschar. — Și da, în mod normal, așa ai descris. Și-a frecat fața, apoi a continuat: — Iată presupunerea mea, sergent. Kellanved a fost însuși evocat de acest demon, probabil ca bodyguard, sau e'en un bouncer. Apoi a plecat, iar demonul a preluat afacerea.

'Ridicol. Ce știu demonii despre conducerea unei afaceri? Minți. Acum bea, bănuiește, și atunci vom mai avea unul și apoi părăsim această manieră.

— Cum te pot convinge, sergent? Trebuie să ajung la Mock's Hold. De ea depinde soarta lumii...

— Ha, asta e una bună. Lasă-mă să-ți spun despre soarta lumii.

Hei, barman! Tu, cap, mai multă bere, la naiba! Uită-te la ele umbre, bănuiește, sunt despre ce este vorba. Ascuns în spatele fiecărei scene, în spatele fiecărui tron, în spatele fiecărei căzi. Făcând planuri și nimic altceva decât planuri și planuri, în timp ce noi ceilalți, coborâm la canalizare, sufocându-ne de-a lungul țevilor de plumb care curg și ieșim în apă, unde ne înecăm. Numărând monede, asta fac ei. Monedă nu putem vedea, dar așa ne măsoară ei, cântarul, adică, o așchie în farfurie, un suflet în celălalt, uniformizat, vezi. Care este soarta lumii, suspecte? Făcu un gest cu mâna, tirbușonând cu degetul arătător, învârtindu-se în spirală, apoi în jos. „Cu ei la conducere, totul se prăbușește. Și gluma pe ei este aceasta: ei merg cu asta.

— Ascultă, femeie. Acestea sunt spectre. Creaturi de umbră. Nu își fac planuri. Ei nu numără monede. Doar stau în jur...

Ca la un semnal, cele trei umbre s-au ridicat, scaunele zgâriindu-se audibil pe spate, strânseră mantale, fețele acoperite cu glugă ascunse în întuneric, apoi ieșiră pe uşă.

Hellian pufni.

Barmanul a sosit cu un alt ulcior.

— În regulă, oftă Banaschar, închizând ochii. 'Aresteaza-ma. Aruncă-mă într-o temniță. Lasă-mă să putrezesc cu viermii și șobolanii. Ai absolută dreptate, sergent. Cu capul întîi pe canalul de scurgere – iată, lasă-mă să te umplu.

„Acum vorbești”, suspecte.

****

Antebrațul lui Kalam s-a lovit cu ciocanul în fața voalată a Ghearei, sfărâmând nasul și împingând capul de perete. Osul s-a prăbușit cu un zgârietură și atacatorul s-a prăbușit. Învârtindu-se, Kalam și-a croit drum rapid de-a lungul peretelui clădirii, urmărit de o jumătate de duzină de certuri cu arbalete care au lovit cărămizile cu pocnituri și sunete de așchiere. Auzea ciocnirea armelor pe aleea din față și în dreapta lui – acolo unde Adjunct și T'amber se retrăseseră sub o fuziune de rachete de peste drum – fuseseră ținuți într-o ambuscadă.

Trei Mâini se grăbeau să închidă capcana. Înjurând, Kalam ajunse la gura aleii. O privire rapidă le-a dezvăluit pe cele două femei blocate într-o luptă cruntă cu patru asasini – și în acea privire de moment, una dintre cele patru a căzut sub sabia lui T'amber. Kalam a întors spatele acelei lupte, pregătindu-se să întâlnească Mâinile care se apropiau de pe stradă.

Pumnale au pâlpâit prin aer spre el. Se aruncă în jos și la dreapta, recăpătându-și picioarele la timp pentru a întâlni primele patru Gheare. O rafală de parari în timp ce Kalam se îndrepta spre dreapta, trăgându-se dincolo de raza de acțiune a doi dintre atacatori. Cuțitul lung a izbucnit, deschizând fața unui bărbat, iar în timp ce bărbatul s-a dat înapoi, Kalam s-a apropiat, lovindu-i coapsa stângă în țeapă, în timp ce blochează un atac frenetic al celuilalt Gheară. Pivotând pe coapsa prinsă a primei Gheare, se răsuci în spatele bărbatului și îl împinse cu

arma liberă peste umărul drept al victimei sale, vârful sfâșiind în gâtul celui de-al doilea atacator.

Eliberând lama care ținea în țeapă coapsa, Kalam ridică acel braț pentru a se bloca sub bărbia primei Gheare, unde s-a flexat puternic și, cu o singură mișcare sălbatică, i-a rupt gâtul bărbatului.

Cel înjunghiat în gât se împiedicase, jugulara lui tăiată și sângele stropindu-se prin degete apucând zadarnic rana. Ultimii doi dintre cei patru asasini veneau repede. Dincolo de ei, văzu Kalam, celelalte Mâini alergau pentru Adjunct și T'amber.

Mârâindu-și furia, Kalam se lansă pe lângă cele două Gheare, luând atacurile lor asupra cuțitelor lui lungi, lovindu-și piciorul în piciorul drept al celui mai apropiat, la jumătatea distanței dintre genunchi și gleznă, ruptând oase. În timp ce asasinul își țipa durerea, cel de-al doilea atacator, căutând să treacă pe lângă ea, s-a ciocnit de femeia care cădea, apoi și-a pierdut complet echilibrul în timp ce ambele picioare alunecau pe sângele vărsat.

Sprintul sălbatic al lui Kalam a lovit primul grup de Gheare care încărcau Adjunct și Tavore. Venind din stânga lor și ușor în spatele lor, sosirea lui bruscă a forțat o jumătate de duzină de atacatori să se rotească pentru a-l întâlni. Luând contraatacuri cu parade, și-a aruncat umărul în pieptul celui mai apropiat Claw. Trosnetul coastelor, un vâjâit de respirație alungat din plămâni, iar atacatorul și-a părăsit picioarele, zvârlite în spate, pentru a încuraja două Gheare chiar în spatele lui. Unul dintre aceștia s-a împiedicat prea aproape de Kalam în timp ce trecea, la îndemâna cuțitului lung stâng, iar tăietura pe care a făcut-o în gâtul victimei aproape că a tăiat capul.

Doar doi dintre cei patru rămași erau suficient de aproape ca să se arunce spre el. Unul venea jos din stânga, celălalt sus din dreapta. Kalam a tăiat calea primului atacator, și-a simțit lama zgâriind de-a lungul ambelor cuțite din mâinile Ghearei. A urmat asta cu un genunchi între ochii figurii. Pe cel de-al doilea atacator l-a forțat înapoi cu un braț întins complet și un cuțit lung, iar Gheara, lăsându-se pe spate în disperare, l-a lăsat cu ambele picioare plantate – Kalam a scăpat ferea înaltă și a tăiat vertical în jos prin stomacul atacatorului, până la picioare.

Gheara țipă în timp ce intestinele i se prăbușeau printre genunchi. Smulgându-și cuțitul lung, Kalam și-a continuat încărcarea – și a auzit pe cineva apropiindu-se de

el din spate. Căzut ghemuit, Kalam derapă până la oprire, apoi se aruncă pe spate. Un pumnal i s-a scufundat în talia stângă, chiar sub cutia toracică, vârful înclinat în sus – căutându-i inima – și apoi cei doi asasini se ciocniră, Kalam aruncându-și capul pe spate, conectându-se cu fruntea Ghearei. Un al doilea pumnal a derapat de-a lungul poștei sub brațul drept. Îndepărtându-se de cuțitul care îl ținea în țeapă, se întoarse și lovi cu cotul într-o parte a capului Ghearei, zdrobind pometul. Atacatorul s-a întins, pierzând strânsoarea cuțitului din partea lui Kalam.

Gâfâind, Kalam se forță să înainteze încă o dată. Fiecare mișcare îi trimitea în piept focul aprig al agoniei, dar nu avu timp să scoată cuțitul, în vreme ce ultimele două Gheare care se întoarseră să-l întâmpine s-au repezit acum.

Dar prea aproape unul lângă celălalt, aproape unul lângă altul – Kalam sări în dreapta lui pentru a trece dincolo de raza de acțiune a unuia dintre ei. A abătut o tăietură orizontală căutându-și gâtul, a prins cel de-al doilea cuțit cu o paradă de margine pe os a antebrațului Ghearei, apoi a băgat mâna cu spatele în gâtul atacatorului. Chiar dacă acea victimă a început să se arunce în față, Kalam și-a așezat umărul stâng de piept și a împins cu putere, urmărind cadavrul în timp ce acesta se izbi de celălalt asasin. Toți trei au coborât, cu Kalam deasupra. Cadavrul dintre el și Gheara viu și-a prins unul dintre cuțitele lungi – trăgând acea mână eliberată, Kalam a înjunghiat degetul mare și arătător în ochii asasinului, strângând cu degetul mare și împingând tot mai adânc cu degetul, până când corpul a încetat să mai facă spasme.

Auzind mai multe lupte de pe alee, Kalam se ridică în picioare, făcu o pauză pentru a elibera cuțitul din lateral, blestemând sângele care țâșnea în urma lamei. A luat cuțitul lung strâns, apoi s-a clătinat pe alee.

Mai rămăseseră doar trei Gheare, iar T'amber îi înfruntase pe doi dintre ei, conducându-i pe amândoi înapoi, pas cu pas, în calea lui Kalam.

S-a mișcat în sus, a împins o dată, apoi de două ori și două trupuri s-au zvârcolit la picioarele lui. T'amber se întoarse deja și se repezi să-l ia pe ultimul asasin din spate, zdrobind craniul cu tăișul sabiei.

Una dintre Ghearele de dedesubt se ridică într-o parte, ridicând o armă – Kalam bătu călcâiul în gâtul asasinului.

Tăcere bruscă dincolo de gafatul de respirație.

Se uită la cele două femei. T'amber era o masă de răni – sânge spumos curgea din nas și din gură ei și el văzu

tremurând și frenetic ridicarea și coborârea pieptului ei. Făcând o grimasă împotriva propriei dureri, Kalam se întoarse să studieze strada pe care tocmai o părăsise.

Corpuri se mișcau ici și colo, dar niciunul nu părea înclinat să reînnoiască lupta.

Adjunctul se muta lângă el. Sângele îi stropise fața, amestecându-se cu sudoare murdară. „Kalam Mekhar. Te privesc. Se pare... Ea clătină din cap. — Se pare că te miști mai repede decât ei. Și cu toată pregătirea lor, abilitățile lor, ei nu pot ține pasul cu tine.

Și-a șters transpirația usturătoare de pe ochi. Mâinile lui, strângând mânerele cuțitelor lungi, îl dureau, dar nu le putea relaxa. — Totul încetinește, adjunct, spuse el într-un bubuit. — În mintea mea, pur și simplu încetinesc. Se scutură, forțând să-și slăbească mușchii spatelui și umerilor. Reușise să stăpânească sângerarea, deși simțea căldura sângelui pe exteriorul piciorului, sub pânza grea, formând un lipici între țesătură și piele. Era epuizat, avea un gust acru pe limbă. — Nu ne putem opri, spuse el. '

Mai sunt multe. Suntem aproape de Podul Amiral, aproape acolo.

'Acolo?'

'Soarecele.'

— Aud revolte – sunt incendii acolo și fum, Kalam.

El a dat din cap. — Da. Confuzie. Asta e bine.' Se uită înapoi la T'amber.

Stătea sprijinită cu spatele de un perete, învelită în sânge, cu ochii închiși. Kalam coborî vocea. — Adjunct, are nevoie de vindecare, înainte să fie prea târziu.

Dar T'amber a auzit. Ochii deschizându-se, o strălucire ca ochi de tigru, iar ea se îndreptă. 'Sunt gata.'

Adjunctul a făcut o jumătate de pas către iubitul ei, apoi a fost forțat să se întoarcă când T'amber trecu pe lângă ea până la gura aleii.

Kalam văzu angoasa în privirea lui Tavore și își întoarse privirea.

Și am văzut treizeci sau mai multe Gheare sclipind în vedere la nu patruzeci de pași pe stradă. 'La naiba! Alerga!'

Au ieșit de pe alee și au pornit. Kalam încetini pasul pentru a-i permite Adjunctului să treacă de el. Cumva, T'amber a rămas înaintea lor, luând punct. Va mai fi o ambuscadă. Ne asteapta. Ea se va poticni chiar în ea În spatele lor, asasinii erau în plină urmărire, sprinterii mai rapizi dintre ei strângând distanța. Dincolo de zgomotul pașilor moale, zgomotul cizmelor și un cor de gâfâituri

aprige, părea că pietruișul de sub ei, clădirile de ambele părți și chiar și cerul în coborâre deasupra capului, toate au conspirat să se apropie de ei - pe această disperare. scena – amortirea aerului, făcându-l mai gros, înăbușit. Dacă ochii erau martori, fețele s-au întors repede. Dacă erau figuri pe aleile pe lângă care treceau, se topeau înapoi în întuneric.

Strada înclina spre vest, acum vizavi de Raven Hill Park. Mai înainte, avea să se conecteze cu o altă stradă care mărginește parcul pe partea de vest, înainte de a lovi spre sud până la pod. În timp ce se apropiau de acea intersecție, Kalam îl văzu pe T'amber schimbându-și brusc direcția, conducându-i într-o alee din stânga, apoi văzu motivul ocolirii neașteptate – mai multe Mâini care se înmulțeau în intersecție și acum se îndreptau înainte.

Ne păzesc. Spre pod. Ce ne așteaptă pe partea cealaltă?

Aleea s-a lărgit într-o stradă, chiar pe lângă primele clădiri de flancare, iar chiar înaintea lor era zidul jos care înconjura parcul.

T'amber încetini, ca și cum nu era sigură dacă să ocolească acel perete la stânga sau la dreapta, apoi se clătină, ridicând sabia în timp ce atacatorii se apropiau de ea din ambele părți.

A strigat Adjunctul.

Lamele s-au ciocnit, un corp s-a prăbușit într-o parte, ceilalți roiau în jurul lui T'amber – Kalam a văzut două cuțite scufundându-se în trunchiul femeii, totuși ea a rămas în picioare, tăind cu sabia ei. Când Tavore a ajuns la ei – împingându-și lama otatarală în partea laterală a capului unui asasin, o tracțiune laterală sălbatică eliberându-l, arma rugină șuierând în calea unui braț, tăind carne și oase, brațul zburând departe, Kalam a văzut, în bătăile inimii înainte ca el să se alăture luptei, T'amber întinzându-și mâna liberă pentru a lua o Gheară de gât, apoi trage atacatorul în aer, pivotând pentru a arunca Gheara împotriva peretelui de piatră. Chiar dacă silueta a înjunghiat-o în mod repetat pe femeie în piept, umeri și brațe.

Zei de jos!

Kalam sosi ca un bhederin care încărcă, cuțitele lungi lingându-se chiar și în timp ce își bătea greutatea într-o Gheară, apoi în alta, trimițându-i pe amândoi întinși.

Acolo, în întunericul dinaintea zidului Raven Hill Park, o frenezie sălbatică a luptei strânse, o a doua Mână

alăturându-se ceea ce mai rămăsese din prima. O duzină de bătăi rapide ale inimii și s-a terminat.

Și nu era timp să se oprească, nici un timp pentru ca o suflare să-și revină, în timp ce certuri începeau să izbucnească în perete.

Kalam făcu cu mâna mut să alerge de-a lungul zidului, spre vest, și cumva – imposibil – T'amber a preluat încă o dată conducerea.

În spatele lor au izbucnit țipete, dar nu a fost timp să se uite. Zidul se curba spre sud, formând o latură a străzii care ducea la Podul Amiral, iar acolo stătea trava de piatră, neluminată, atât de îngropată în umbră încât ar fi putut fi la baza unei gropi. Pe măsură ce se apropiau, vrăjitoria a șovăit, apoi a murit. Dezvăluind... nimic. Nimeni la vedere.

— T'amber! şuieră Kalam. 'Rezistaţi!'

Orice ar fi lovit în urma lor a captat atenția Ghearelor care îi urmăreau – cel puțin pentru moment. — Adjunct, ascultă-mă. Tu și T'amber, coborâți în râu. Urmează-l direct până la port.

'Şi tu?' întrebă Tavore.

— Încă nu am întâlnit nici o treime din Mâinile din oraș, Adjunct. El a dat din cap spre Șoarece. — Sunt acolo. Plănuiesc să-i conduc într-o urmărire veselă. Făcu o pauză, apoi scuipă o gură de flegmă și sânge. — În cele din urmă îi pot pierde – îl cunosc pe șoarece, Tavore. Mă duc pe acoperișuri.

„Nu are rost să ne despărțim...”

— Da, adjunct. Există.' Kalam a studiat T'amber pentru o clipă. Da, în ciuda tuturor, nu mai mult pentru tine. — T'amber este de acord cu mine.

Ea te va duce la port.

De pe străzile și aleile din spatele lor, liniște de rău augur, acum. Se apropie. — Du-te.

Adjunctul îi întâlni privirea. 'Kalam-'

— Pleacă, Tavore.

I-a privit în timp ce se îndreptau spre marginea râului, cu vechiul zid de sprijin din piatră lăsată la picioarele lor. T'amber a coborât prima. Râul era murdar, lent și puțin adânc. Ar fi lent, dar întunericul le-ar ascunde. Și când vor ajunge în port... ei bine, va fi timpul să improvizeze.

Kalam îşi ajusta strânsoarea cuţitelor lungi. O ultimă privire în spatele lui.

Încă nimic acolo. Ciudat. Își aținti privirea asupra podului. În regulă.

Să terminăm cu asta.

****

Lostara Yil și-a făcut drum peste hall, lăsând Rampart Way și cadavrele la picioarele ei în urma ei. Sunetele revoltelor erau încă îndepărtate – venind din port și dincolo de asta – în timp ce clădirile și moșiile din apropiere erau tăcute și neluminate, de parcă s-ar fi găsit într-o necropolă, un monument potrivit pentru gloria imperială.

Silueta mică care ieșea în fața ei era așadar cu atât mai uimitoare, iar neliniștea ei a crescut doar când l-a recunoscut. '

Grub, spuse ea apropiindu-se, ce cauți aici?

„Te aștept”, a răspuns băiatul ștergându-se de un nas care curge.

'Ce vrei să spui?'

— Te duc unde trebuie să mergi. Este o noapte tristă, dar va fi bine, vei vedea asta într-o zi. Cu acestea, se întoarse și se îndreptă de-a lungul bulevardului, spre sud. — Nu trebuie să rămânem pe cale, nu încă. Putem lua primul pod. Lostara Yil... o privire înapoi, ești foarte drăguță.

Deodată înfrigurată în ciuda aerului sufocant, ea porni după el. — Ce cale?

'Nu contează.'

În umbră din stânga ei se aud zgomote. Își închise o mână pe sabie. — E ceva acolo...

— În regulă, spuse Grub. 'Ei sunt prietenii mei. Nu vor fi probleme. Dar ar trebui să ne grăbim.

În curând ajunseră la podul care ducea în Districtul Centru, după care Grub îi îndreptă spre vest pentru o scurtă perioadă de timp, înainte de a se întoarce încă o dată spre sud.

Curând au ajuns pe primul dintre cadavre. Ghearele, întinse în grupuri mici la început – unde șobolanii și câinii sălbatici ieșiseră deja să se hrănească – și apoi, pe măsură ce se apropiau de Raven Hill Park, strada a fost literalmente plină de cadavre. Lostara și-a încetinit pasul în timp ce se apropia de scena alungită a măcelului – îndreptându-se spre sud, de parcă un vârtej de vânt s-ar fi străbătut de o sută sau mai mulți asasini imperiali – și,

încet, Lostara Yil şi-a dat seama de ceva, în timp ce se uita la o siluetă decupată după. altul... un model pentru răni, pentru aşezarea lor, pentru precizia lină a fiecărei lovituri de moarte.

Fiorul ei s-a adâncit, i-a pătruns în oase.

La trei paşi în faţă, Grub fredona un cântec de şofer Wickan.

****

La jumătatea drumului peste podul Amiral, Kalam a pus o armă sub braţ şi a întins mâna la ghinda înfiptă în faldurile centurii. Neted, cald chiar şi prin pielea mănuşii lui zdrenţuite, parcă primitor.

Şi... nerăbdător.

Aplecându-se ghemuit de-a lungul unuia dintre zidurile joase de sprijin de pe pod, Kalam aruncă ghinda pe pavaj. S-a crăpat, s-a rotit pe loc pentru o clipă, apoi s-a oprit.

— În regulă, Quick, mormăi Kalam, oricând acum.

****

Într-o cabină de pe Lupul Spumos, Adaephon Delat, aşezat cu picioarele încrucişate pe podea, cu ochii închişi, tresări la acea chemare îndepărtată. Mai aproape, auzea mai multe lupte de-a lungul portului şi ştia că Perişii erau împinşi înapoi, pas cu pas, bătuţi de vrăjitorie şi de o masă din ce în ce mai mare de atacatori frenetici. În timp ce deasupra punţilor, Destriantul Run'Thurvian menţinea o barieră împotriva oricărui atac magic asupra navei în sine. Quick Ben a simţit că bărbatul nu era chiar presat, ci clar distras de ceva, aşa că era o ezitare în el, de parcă ar fi aşteptat o chemare mult mai solicitantă – un moment care se apropia cu paşi repezi.

Ei bine, avem probleme peste tot, nu-i aşa?

Nu ar fi uşor să te strecori prin labirintul de lupte dezlănţuite pe străzile oraşului în această noapte. Buzunare

de vrăjitorie virulentă rătăceau ici și colo, capcane mobile dornice să aducă o moarte chinuitoare, iar Quick Ben le-a recunoscut. Ruse, calea mării.

Aceste capcane sunt apă, furate din oceanele adânci și păstrând acea presiune sălbatică - zdrobesc tot ceea ce învăluie. Acesta este High Ruse și e al naibii de urât.

Cineva acolo îl aștepta. Pentru a-și face mișcarea. Și oricine ar fi fost, voiau ca Quick Ben să rămână exact acolo unde se afla, într-o cabină de pe Lupul Spumă. Rămâi, fără a face nimic, rămâi în afara luptei.

Bine. Dezvăluise patru lupte, țesese chiar și o duzină de vrăji vrăjitorie, toate dornice să fie slăbite – îi mâncăriu mâinile, apoi se ardeau, de parcă le-ar fi scufundat în mod repetat în acid.

Kalam este acolo și are nevoie de ajutorul meu.

Înaltul Mag și-a permis cel mai scurt din cap, iar închirierea unui lăcaș s-a deschis în fața lui. S-a ridicat încet în picioare, articulațiile protestând împotriva mișcării – Doamne, cred că îmbătrânesc. Cine s-ar fi gândit? A tras adânc aer în piept, apoi, clipind pentru a-și clarifica vederea, s-a repezit înainte – în chirie – și, chiar și când a dispărut, a auzit un chicot ușor, apoi o voce sibilantă: — Ai spus că îmi ești dator, îți amintești? Ei bine, dragul meu Șarpe, este timpul.

****

Douăzeci de bătăi ale inimii. Douazeci si cinci. Treizeci. Respirația lui Hood! Kalam se uită în jos la ghinda spartă. La dracu. Rahat rahat rahat. Patruzeci. Blesind pe sub răsuflare, porni.

Asta e problema cu degetul ras în gaură. Uneori nu merge. Deci, sunt pe cont propriu. Ei bine, așa să fie, oricum m-am săturat de viața asta. Crima a fost supraevaluată, a decis el. Nu a realizat nimic, nimic de valoare reală. Nu a existat niciun asasin care să nu merite să i se taie capul și să-i fie înfipt un țeapă. Îndemânare, talent, oportunitate – niciunul dintre ele nu a justificat luarea unei vieți.

Câți dintre noi – da tu – câți dintre voi urăști ceea ce ești? Nu merită, știi. Hood ia toate acele ego-uri năucitoare,

hai să ne aprindem lumina jalnică pentru ultima dată, apoi să ne predăm întunericului. Am terminat, cu asta. Am terminat.

Ajunse la capătul podului și se opri încă o dată. O altă privire înapoi. Ei bine, nu arde, decât aici în mintea mea.

Închiderea cercului, nu? Hedge, Trotts, Whiskyjack...

Fața întunecată, zdrobită și ruptă a șoarecelui îi făcu semn. Un rânjet decăzut, sărăcie și degradare, mizeria care bântuia atâta viață. Era, a decis Kalam Mekhar, locul potrivit. Asasinul a izbucnit în mișcare, un sprint în diagonală, greu și cât putea de jos până la pământ, până la fațada înclinată a unei rămășițe a unui zid al unei proprietăți, ridicându-se în sus, cu un picior blocat într-o gaură aglomerată a crimei - dislocarea unei păsări. cuib – sus, cu antebrațul înfășurat în jurul marginii de sus, cioburi sparte de vesela cimentată tăind mâneca, găurind pielea – apoi peste, un picior câștigând achiziție pe rândul zdrențuit, lansându-se înainte, prin aer, pe un acoperiș înclinat care a explodat cu praf de guano în timp ce îl lovi, strângându-se de-a lungul înclinației, doi pași lungi ducându-l spre vârf, apoi în jos de cealaltă parte Și pe labirintul sălbatic, spatele trosnit și dezarticulat al uriașei Gheare de șoarece, ghemuit și așteptând, s-a aruncat din toți. laturi. Mari, cei mai mari asasini pe care Kalam i-a văzut până acum, fiecare mânuind cuțite lungi în ambele mâini. Rapid, ca viperele, năvălind.

Kalam nu a încetinit – trebuia să treacă prin ele, trebuia să continue – a prins armele împotriva propriilor sale, a simțit că marginile lamei i-au crestat urme de-a lungul armurii, legăturile se despărțiră și, într-un punct, a înfipt puternic, s-a afundat adânc în el. coapsa stângă, răsucindu-se, tăind într-o mișcare în sus – mârâind, el s-a zvârcolit în mijlocul armelor sclipitoare, și-a înfășurat un braț pe fața și capul bărbatului, apoi, în timp ce el împingea cu toată puterea, a tras acel cap într-un loc. răsucind cheia, auzind vertebrele pop. Kalam a târât pe jumătate cadavrul căzut de capul lui clătinat, în urma lui, unde l-a aruncat.

Un cuțit lung din dreapta i-a tăiat capul, tăindu-i-o pentru a-i tăia urechea. A contraîmpins și a simțit că arma alunecă de-a lungul lanțului.

Hood ia-i! Cineva m-a folosit pentru a mă face mai mult. Continuând în jos, până la margine, Kalam s-a lansat apoi prin aer, peste golul unei alei. A aterizat, înclinând și rostogolindu-se, pe acoperișul plat al unei case dăunătoare, veche de secole, cu suprafața de sub el acoperită cu pietriș

de ceramică spartă. Au urmat mai multe impacturi, tremurând de-a lungul acoperișului, în timp ce vânătorii săi veneau după el.

Doi, cinci, șapteKalam și-a recăpătat picioarele și s-a întors, la distanță, în timp ce nouă asasini, răspândiți într-un semicerc, îl năpustiră.

Nouă Kalam contra unu.

Cu greu.

S-a năpustit înainte, drept înainte, spre centrul acelui semicerc.

Bărbatul dinaintea lui ridică alarmat armele, prins prin surprindere. A reușit să pară de două ori cu un cuțit lung, o dată cu celălalt, în timp ce pedala cu disperare înapoi, înainte ca succesiunea de atacuri a lui Kalam să spargă. O lamă afundându-se în pieptul bărbatului, împingându-i inima în țeapă, a doua înjunghiind sub linia maxilarului, apoi răsucindu-se în sus și împingând cu putere în creier.

Folosind ambele arme blocate, Kalam smuci pe bărbat în calea altor două Gheare, apoi și-a smuls cuțitele lungi și a intrat într-un flanc de atacatori cu o viteză orbitoare. O margine a lamei i-a tăiat gamba stângă de la unul dintre urmăritori – nu suficient de adânc pentru a-l încetini – în timp ce făcu jos la Gheara cea mai apropiată de el, apoi împinse sus cu cealaltă armă – în orbită a bărbatului. pas dincolo de primul asasin. Cuțitul lung sa blocat. Eliberându-și strânsoarea, Kalam a înfipt un umăr și s-a aruncat în mijlocul următorului atacator. Impactul i-a zguduit oasele – acest ticălos blestemat de Hood-ul este uriaș – totuși s-a scufundat și mai jos, brațul eliberat alunecând între picioarele bărbatului, în spate. Lamele i-au rupt de-a lungul spatelui, legăturile izbucnind ca niște căpușe pe pietrele fierbinți, și a simțit Gheara căutând să schimbe unghiul acelor arme, să le împingă înăuntru – în timp ce, cu picioarele strânse sub el, Kalam l-a ridicat apoi pe vânător, de pe el. picioarele – sus, Kalam scăpa de un vuiet care i-a sfâșiat mucoasa gâtului, folosindu-și mâna de armă pentru a apuca partea din față a cămășii bărbatului – în sus – și peste.

Picioare, capul Ghearei înclinat înainte, ciocnindu-se de pieptul unui asasin care îl urmărea. Ambele au coborât. Kalam sări după ei, lovind cu un cot în fruntea celei de-a doua Gheare – prăbușindu-l ca o coajă de pepene galben – în timp ce își înfige cuțitul lung rămas în ceafa primului bărbat.

O lamă i s-a blocat în coapsa dreaptă, vârful izbucnind pe cealaltă parte. Kalam s-a răsucit rapid pentru a scoate arma din mâna atacatorului, a tras ambele picioare în sus în timp ce se rostogoli pe spate, apoi a lovit puternic în burta Ghearei, trimițând silueta în zbor. Un alt cuțit lung i l-a înfipt în fața – și-a aruncat un antebraț și a blocat arma, și-a dus mâna și a apucat încheietura Ghearei, l-a tras mai aproape și l-a eviscerat cu propriul cuțit lung, intestinele revărsându-se pentru a ateriza în Kalam. poala.

Îndreptându-se în picioare, a scos arma care îi ținea în țeapă coapsa – la timp pentru a opri o tăietură cu ea, apoi, dându-se înapoi – picioarele tăiate și găurite aproape că i-au eșuat sub el – a căzut într-o apărare susținută. Trei vânători s-au înfruntat cu el, cu cel pe care îl dăduse cu piciorul acum își recăpăta picioarele, încet, luptându-se să-și tragă respirația.

Prea multă pierdere de sânge; Kalam simți că slăbește. Dacă mai au mai sosit mâini...

A sărit înapoi, aproape până la marginea acoperișului, și a aruncat ambele cuțite lungi, o mișcare neașteptată, mai ales având în vedere dezechilibrul extrem de greu al armelor – dar Kalam practicase aruncarea cu rază scurtă de acțiune cu ele, an de an. Unul sa îngropat adânc în pieptul Ghearei din dreapta lui; celălalt a lovit sternul Ghearei din stânga cu o lovitură puternică și a rămas pe loc, tremurând. Chiar în timp ce arunca armele, Kalam s-a lansat, cu mâna goală, spre bărbatul din mijloc.

Prinse un antebraț cu ambele mâini, îl împinse înapoi apoi peste – vânătorul încercă o împingere în sus de jos cu celălalt cuțit lung, dar Kalam îl îngenunchi deoparte. O cheie sălbatică i-a dislocat brațul din mâini, apoi l-a împins înapoi în sus, șlefuind oasele dislocate în priza ruptă – omul a țipat. Eliberând brațul, ridică ambele mâini în spatele capului Ghearei, apoi, lăsându-și propriile picioare, a dus capul în jos, folosind toată greutatea, în jos, cu fața întâi în acoperiș.

Un zgomot, un trosnet puternic și întregul acoperiș s-a lăsat – explozii de grinzi vechi de lemn putrezit, mortar și tencuială prăbușită.

Înjurând, Kalam se rostogoli peste bărbat – a cărui față era îngropată în acoperiș, în mijlocul sângelui care clocotea – și văzu, printr-o fisură din ce în ce mai mare, o cameră întunecată dedesubt. El a alunecat înainte. Timp să plece.

****

La zece pași depărtare, Pearl se ridică și privea. Scuturat, neîncrezător. Pe acoperișul înclinat de jur împrejurul lui zăceau cadavre.

Cei mai buni asasini ai Imperiului Malazan. Le-a tăiat pe toate.

Doar... tăiați prin ele. Și, în inima lui, era teroare – o senzație nouă pentru el, umplându-l de slăbiciune tremurătoare.

A privit cum Kalam Mekhar, curgând sânge, fără arme, se târa spre acea gaură din acoperiș. Și Pearl și-a tras înapoi mâneca brațului stâng, a întins-o, a țintit și a eliberat cearta.

Un mormăit la impact, cearta scufundându-se adânc chiar sub brațul stâng întins al lui Kalam, chiar dacă bărbatul aluneca înainte, în jos și dispăru din vedere.

Îmi pare rău, Kalam Mekhar. Dar tu... nu pot să accept... existența ta. Nu pot...

Apoi și-a făcut drum înainte, alături de singurul supraviețuitor al celor două Mâini și a adunat armele lui Kalam.

Trofeele mele...

Se întoarse către Gheara. "Găsiți-i pe ceilalți..."

— Dar cum rămâne cu Kalam...

— A terminat. Adună mâinile aici în șoarece – acum facem o vizită la Center Docks. Dacă Adjunctul ajunge atât de departe, ei bine, trebuie să o ducem acolo jos.

— Am înțeles, Clawmaster.

Clawmaster. Da. S-a terminat, împărăteasă Laseen. Da, e mort. Cu mana mea. Sunt fără egal în Imperiul Malazan.

De unde ar începe?

Mallick Rel.

Korbolo Dom.

Niciunul dintre voi nu va vedea zorii. Jur.

Cealaltă Gheară a vorbit de la marginea găurii din acoperiș: — Nu-l văd, Clawmaster.

— Se târăşte să moară, spuse Pearl. — Paralt kartoolian.

Capul bărbatului se răsuci. — Nu șarpele? Al păianjenului...? Zei de jos!'

Da, o moarte foarte dureroasă și prelungită. Și nu a mai rămas nici un preot pe insulă care să poată neutraliza acea

otravă.

Două arme zăngăneau pe acoperiș. Pearl se uită peste. 'Ce faci?' el a cerut.

Bărbatul se uita la el. 'Suficient. Câtă dezonoare vei pune la picioarele Ghearei? Am terminat-o cu tine.' Și s-a întors. '

Găsește-l tu însuți pe Adjunct, Pearl, dă-i una dintre blestematele tale mușcături de păianjen...

Pearl și-a ridicat brațul drept, a trimis o a doua ceartă zburând pe acoperiș. Lovindu-l pe bărbat între omoplați. Brațele întinse în lateral, Gheara sa răsturnat.

— Din păcate, a fost paralt alb. Mult mai repede.

Acum, așa cum intenționase tot timpul, nu mai erau martori. Și era timpul să adune Mâinile rămase.

Și-ar fi dorit să fi putut fi altfel. Totul. Dar acesta era un nou Imperiu Malazan, cu reguli noi. Reguli pe care le pot gestiona destul de bine. La urma urmei, nu mai am nimic. Nimeni nu a mai plecat...

****

Închizând ochii, Fiddler lăsă jos lăutarul. Nu a spus nimic, căci nu era nimic de spus. Repetarea care-l luase era făcută. Muzica îi părăsise mâinile, îi părăsise mintea, inima. Se simțea gol în interior, cu sufletul sfâșiat, fără viață. Știa că va veni, un adevăr care nici nu diminua durerea pierderii și nici nu o intensifica – o povară, asta era tot. Încă o povară.

Țipete de pe stradă de dedesubt, apoi zgomotul unei uși izbindu-se în foc.

Braven Tooth ridică privirea și se șterse la ochi.

Pași grei pe scări.

Gesler ridică ulciorul cu vin de pe masă și umplu încet cupele. Nimeni nu se atinsese de pâine.

Pași zgomotoși venind pe coridor. Răzuire, târât.

oprindu-se în faţa uşii sergentului-maestru.

Apoi o bătaie puternică, așchiată, ca niște gheare care tăieau lemnul.

Gesler se ridică și se duse.

Fiddler a privit când sergentul deschidea ușa, rămase nemișcat o clipă lungă, privind pe oricine se afla pe coridor,

apoi Gesler spuse: „Stormy, este pentru tine”.

Omul uriaș se ridică încet, când Gesler se întoarse și se întoarse spre scaun.

O formă a umplut intrarea. Cu umerii lați, purtând blănuri zdrențuite, care picură. O față plată, pielea maro betel și întinsă peste oase robuste. Gropi pentru ochi. Brațele lungi atârnă în lateral.

Sprâncenele lui Fiddler se ridicară. Un T'lan Imass.

Stormy și-a dres glasul. — Rasa Legana, spuse el, cu vocea ciudat de sus.

Răspunsul care răpăi din apariție a fost ca grătarul pietrelor de tumulă. — Am venit după sabia mea, muritorule.

Gesler se prăbuși pe scaun și își ridică ceașca. — O plimbare lungă și umedă, nu-i așa, Breed?

Capul s-a rotit cu un scârțâit, dar T'lan Imass nu a spus nimic.

Stormy a luat sabia de silex și s-a îndreptat spre Legana Breed. — Ai speriat o mulțime de oameni de jos, a spus el.

— Suflete sensibile, voi muritorilor.

Marinul a întins sabia, pe orizontală. — Ți-a luat timp să ieși din acel portal.

Legana Breed a înțeles-o. — Nimic nu este niciodată atât de ușor pe cât pare, Shield Anvil. Poartă durerea în inimă și știi asta: ești departe de a fi terminat cu această lume.

Fiddler aruncă o privire spre Braven Tooth. Shield Anvil?

Sergentul-Maestru a clătinat pur și simplu din cap.

Legana Breed studia arma din mâinile lui scheletice. — Este zgâriat.

'Ce? Oh, dar eu... oh, ei bine...

— Umorul a dispărut, spuse T'lan Imass, întorcându-se înapoi spre prag.

Gesler se îndreptă brusc. — Un moment, rasa Legana!

Creatura făcu o pauză.

— Stormy a făcut tot ce i-ai cerut. Acum, avem nevoie de rambursare.

Pe pielea lui Fiddler a țâșnit transpirația. Gesler!

T'lan Imass i-a înfruntat din nou. 'Rambursare. Shield Anvil, nu ți-a servit bine arma mea?

— Da, destul de bine.

— Atunci nu există nicio datorie...

'Neadevarat!' spuse Gesler cu un mârâit. — Te-am văzut luând cu tine capul ăla de Tiste Andii! Dar nu i-am spus nimic prietenului tău T'lan Imass – ți-am păstrat secretul, rasa Legana! Când am fi putut să ne târguim cu ea, să ne ieșim imediat din mizeria aia blestemata în care eram! Există o datorie!

Tăcere din partea străvechiului războinic strigoi, apoi: „Ce ceri de la mine?”

„Noi – eu, Stormy și Fiddler aici – avem nevoie de o escortă. Înapoi la nava noastră. Ar putea însemna o luptă.

— Sunt patru mii de muritori între noi și docuri, spuse Legana Breed. — Unul și toți împinși în nebunie de vrăjitoria haotică.

'Și?' Gesler rânji. — Ți-e frică, T'lan Imass?

— Mi-e frică. O declarație declarativă. Apoi capul înclinat. 'Umor?'

— Deci, care este problema?

— Docuri. Ezitare, atunci, „Tocmai am venit de acolo”.

Fiddler a început să-și adune echipamentul. — Cu răspunsuri de genul ăsta, rasa Legana, a spus el, ești în marina. Aruncă o privire spre Braven Tooth. — Bine cunoscut, vechi prietene.

Sergentul maestru dădu din cap. 'Si cu tine. Voi trei. Îmi pare rău că te-am dat cu pumnul în intestine, Fid.

— Tu ești la fel ca Hood.

— Nu știam că ești tu...

— Pentru Hood, nu ai făcut-o.

— În regulă, te-am auzit intri.

Mirosea muniție Moranth. Nu e greu cu toate astea.

— Deci oricum m-ai lovit cu pumnul?

Braven Tooth zâmbi. Zâmbetul special care i-a dat numele ticălosului.

Legana Breed a vorbit: „Sunteți toți pușcașii marini?

— Da, spuse Fiddler.

— În seara asta, deci, și eu sunt marine. Hai să ucidem oameni.

****

Tăietor de gât s-a urcat pe pasarela, a coborât împleticit pe punte.

„Pumn,” icni el, „trebuie să chemăm mai mult – niciunul dintre noi nu putem ține mult mai mult...”

— Nu, soldat, răspunse Keneb, cu privirea ațintită asupra luptei vicioase de pe sala din fața lor, asupra liniilor Perish care se strâng mereu, asupra masei tot mai mari de atacatori frenetici care se revarsă de pe fiecare stradă și alee dintre clădirile depozitelor. Nu vezi? Ne angajăm mai mult și suntem atrași din ce în ce mai adânc în această mizerie, din ce în ce mai adânc – până când nu ne putem desprinde. E prea multă vrăjitorie acolo – zei de jos, capul meu se simte gata să explodeze. El a vrut să explice toate acestea marinei disperate, dar nu asta a făcut un comandant.

La fel ca Adjunctul. Vreți, dumnezei, așa cum doriți, fie și numai să vedeți înțelegerea în ochii lor. Dar nu poți. Bine, așa că încep să înțeleg...

— Fii atent, pumnul Keneb! Avertismentul a venit de la Destriant. — Asasini, care caută să pătrundă în apărările noastre...

Un șuierat de la Throatslitter, iar el se întoarse, a chemat pușcașii pușcași de pe debarcader. 'Sergent! Adu echipele aici sus! Avem Gheare pe drum!

Keneb s-a confruntat cu Run'thurvian. — Poți să-i blochezi?

Un semn lent din cap al feței dintr-o dată palidă. „De data aceasta, da – în ultimul moment – dar sunt persistenți și inteligenți. Când vor sparge, vor apărea, dintr-o dată, totul despre noi.

„Cine este ținta lor? Tu stii?'

— Noi toţi, cred. Poate, mai presus de toate, — Destriantul aruncă o privire spre Nil și Nether, care stăteau pe puntea din față, martori tăcuți ai apărării, — cei doi. Puterea lor doarme. Deocamdată, nu poate fi trezit – nu este pentru noi, vedeți. Nu pentru noi.

Respirația lui Hood. S-a întors să vadă sosind primii marini. Koryk, Tarr, Smiles – la naiba, Lăutar, unde ești? – apoi Cuttle și Corabb Bhilan Thenu'alas. O clipă mai târziu apăru sergentul Balm, urmat de Galt și Lobe. — Sergent, unde este vindecătorul tău – și magul tău?

— Epuizat, răspunse Dal Honese. — Se recuperează pe Silanda, domnule.

'Foarte bine. Vreau să formați un cordon în jurul Nil și Nether – Gheara va merge pentru ei în primul rând. În timp ce soldații se grăbeau, el sa întors către Run'thurvian și a

spus cu voce joasă: — Presupun că te poți proteja, Destriant.

— Da, m-am ţinut pe loc, anticipând un asemenea moment. Dar tu, Pumnul Keneb?

— Mă îndoiesc că sunt suficient de important. Apoi i-a trecut prin minte ceva și a chemat pușcașii marini. 'Zâmbete! Coborâți-vă la cabina primului ofiţer – avertizează-l pe Quick Ben și, dacă poți, convinge-l să urce aici.

Se îndreptă spre șina tribord, se aplecă pentru a studia luptele de la baza debarcaderului.

În mijlocul gloatei erau soldați în uniformă Malazan, acum, toate pretențiile dispăruse. Blindați, mulți cu scuturi, alții ținându-se cu arbalete, trimițând ceartă după alta în linia lui Perish.

Aliații străini fuseseră împinși înapoi aproape până la debarcader.

Cuttle era pe puntea din față, țipând la echipajul balistei – sapatorul ținea o mână de plasă de pescuit într-o mână și un obiect mare și rotund în cealaltă. Un înjurător. După o clipă, echipajul se dădu înapoi, iar Cuttle se apucă să atașeze muniția chiar în spatele capului săgeții supradimensionate.

Frumoasa gandire. O modalitate dezordonată de a elibera un spațiu, dar nu există prea multe opțiuni.

Zâmbetele reveniră, se grăbiră spre Keneb. — Pumn, nu e acolo.

'Ce?'

'El a plecat!'

'Foarte bine. Nu contează. Du-te în echipa ta, soldat.

De undeva în orașul Malaz, a sunat un clopoțel, sunetele sonore sunând de patru ori. Zei de jos, asta e tot?

*****

Locotenentul Pores stătea lângă căpitanul său, privind peste apa întunecată spre haosul de la Center Docks. — Pierdem, domnule, spuse el.

— Tocmai de aceea te-am făcut ofiţer, răspunse cu amabilitate. — Perspicacitatea ta extraordinară. Și nu, locotenente, nu ne vom ne supune ordinelor. Rămânem aici.

— Nu este potrivit, domnule, insistă Pores. „Aliații noștri mor acolo – nici măcar nu este lupta lor”.

„Ceea ce aleg ei să facă este treaba lor”.

— Încă nu este potrivit, domnule.

— Locotenente, ești cu adevărat atât de dornic să-i omori pe ceilalți Malazani? Dacă da, ieși din acea armură și poți înota la țărm. Cu norocul lui Oponn, rechinii nu te vor găsi, în ciuda rugăciunilor mele fervente de a spune contrariul. Și vei ajunge exact la timp pentru a-ți tăia capul, forțându-mă să-mi găsesc un nou locotenent, ceea ce, vă spun, nu va fi greu, luând în considerare toate lucrurile. Poate Hanfeno, acum există material de ofițer – la nivelul de locotenent și nu mai mult, desigur. Aproape la fel de gros și de porc ca tine. Acum continuă, coboară din armura aceea, ca Senny să poată începe să parieze.

— Mulţumesc, domnule, dar prefer să nu nu.

'Foarte bine. Dar încă o plângere din partea dumneavoastră, locotenente, și vă voi arunca eu însumi.

'Da domnule.'

— În armura ta.

'Da domnule.'

„După ce ați andocat plata pentru pierderea echipamentului.”

— Desigur, căpitane.

— Și dacă tot încerci să afli ultimul cuvânt aici, cred că te voi omorî pe loc.

'Da domnule.'

'Locotenent.'

Porii i-au închis fălcile și s-au oprit. Momentan.

****

Cu o șoaptă abia, silueta a aterizat pe acoperișul înclinat. Făcu o pauză pentru a privi în jur, întinderea pe cadavre. Apoi sa apropiat de gaura căscată de lângă un capăt.

Pe măsură ce se apropia, o altă siluetă părea să se materializeze ca de nicăieri, ghemuită pe un genunchi deasupra unui corp întins cu fața în jos lângă breșă. O ceartă a fost îngropată adânc în spatele acelui corp, zbârcirea modelată din os de pește – secțiunile obrajilor

unor specii mari care locuiau pe mare, palide și semitranslucide. Nou-venitul își înclină fața fantomatică în sus pentru a-l privi pe cel care se apropia.

— Stăpânul Ghearelor m-a omorât, spuse apariția cu o râslă, făcându-și un gest către propriul corp de sub ea. — Chiar dacă i-am blestemat numele cu ultima mea suflare. Cred... da, cred că de aceea sunt încă aici, încă nu sunt gata să trec prin Poarta lui Hood. Este un cadou... pentru tine. L-a ucis pe Kalam Mekhar. Cu Kartoolian paralt.' Fantoma se întoarse ușor și făcu semn către marginea găurii. — Kalam – a dezlănţuit cearta... nu are rost, desigur, nu are nicio diferenţă, deoarece paralt are în sânge. Dar nu i-am spus Pearl – este chiar acolo, echilibrat pe buze. Ia-l. A mai rămas multă otravă. Ia-l. Pentru Clawmaster.

O clipă mai târziu, fantoma dispăruse.

Silueta învelită în pânză s-a ghemuit și a adunat cearta mânjită de sânge într-o mână înmănușată. L-a băgat într-un pliu al curelei, apoi l-a îndreptat și a pornit.

***

Printre scăpări de vrăjitorie vicioasă, silueta singuratică s-a deplasat cu o viteză orbitoare pe stradă, evitând cu îndemânare orice capcană – buzunarele coruscate ale High Ruse, invitațiile șoapte ale lui Mockra – și apoi pe potecile furatoare de lumină din Rashan, unde asasinii Ghearei. alergaseră doar cu câteva clipe mai devreme – și pe urmele lor, închizându-se rapid, un pumnal în fiecare mână îmbrăcată în piele.

Aproape de port, Ghearele au început să iasă din luptele lor, în masă, la câteva momente de la lansarea unui asalt total asupra soldaților străini, asupra tuturor de la bordul celor două nave ancorate.

Apropiindu-se repede din spate, mișcările figurii au căpătat o fluiditate, sinuoase, țesând un flux de umbre, iar apropierea care se transformase rapid în altceva – mai repede decât putea percepe un ochi muritor în această noapte de întuneric și fum – și apoi Atacatorul singuratic a lovit primul dintre Mâini.

Sânge stropit, acoperit în aer, trupurile se învârteau de o parte și de alta din calea lui, un vârtej de moarte sfâșiind

rândurile. Ghearele s-au învârtit, au strigat, au țipat și au murit.

****

Clawmaster Pearl se întoarse la zgomote. Era poziționat la peste douăzeci de mâini din spate – un ariergarda acum coborât, zvârcolindu-se sau nemișcat pe pavaj, ca ceva – cineva – le-a sfâșiat.

Zei de mai jos. Un dansator din umbră. Cine – Cotillion? Teroarea rece îl cuprinse în piept cu gheare străpungătoare. Dumnezeul. Patronul Asasinilor – vine după mine.

În numele lui Kalam Mekhar, vine după mine!

Se întoarse, cu ochii căutând frenetic o gaură. La Hood cu mâinile! Pearl și-a îndepărtat drumul, apoi a fugit.

O alee, îngustă între două depozite, înghițită de întuneric.

Mai aveau câteva momente, apoi își deschidea mașina, forța o chirie, pătrundea prin – prin și departe.

Armele în mâinile lui acum. Dacă voi coborî, va fi luptă – dumnezeu sau nici un dumnezeu. Pe alee, îmbrățișat de întuneric – în spatele lui mai multe țipete, apropiindu-se – Pearl își găsea în minte ca un om care se îneacă pentru warrenul său.

Mockra. Foloseste-l. Răsuciți realitatea, tăiați într-un alt warren – Rashan, apoi Imperialul, iar apoi Nimic nu i-a răspuns căutării. Un gâfâit zdrențuit a izbucnit din gâtul lui Pearl în timp ce acesta a sprintat mai departe, pe alee. Ceva în spatele lui – chiar în spatele Lovituri de agonie, tăind ambele tendoane lui Ahile – Pearl a țipat în timp ce ligamentele tăiate se rostogoleau sub piele, se poticneau pe picioarele care se simțeau ca niște mole de noroi. , mișcându-se fără speranță sub el.

Întinzându-se, refuzând să-și elibereze armele, încă înțelegându-și războiul. Marginile lamei îi lingă ca niște limbi de acid. Ischio-coarde, coate – apoi a fost ridicat de pe pavajul înnegrit cu o singură mână și aruncat într-un perete. Impactul i-a spulberat jumătate din față și, în timp ce a căzut pe spate, acea mână s-a întors, cu degetele

înfipte, forțându-și capul înapoi. Fierul rece i s-a tăiat în gură, tăindu-i, tăindu-i limba.

Înecat de sânge, Pearl și-a răsucit capul – a fost prins din nou, aruncat în peretele opus, rupându-și brațul stâng. Aterizează pe o parte – un picior bătut în vârful șoldului, leagănul de oase prăbușindu-se într-o mizerie așchiată dedesubt – zeii, durerea, măturandu-i prin minte, copleșindu-l – warrenul – unde?

Toată mișcarea a încetat.

Atacatorul lui stătea deasupra lui. ghemuit. Pearl nu putea vedea nimic – sângele îi umplea ochii – un zgomot sălbatic îi umplea capul, greața urcându-i în gât, revărsându-se în vâlvăte grozave, striată de sânge de la guta de la limbă. Lostara, iubirea mea, vino aproape de poartă – și mă vei vedea. Mersul pe jos.

O voce, blândă și joasă, a tăiat totul, brutal de clară, brutal de aproape. — Ținta mea finală. Tu, Pearl. Am plănuit să o fac repede.

O pauză lungă, în care a auzit o respirație lentă, uniformă. — Dar pentru Kalam Mekhar.

Ceva i-a înjunghiat în stomac, a fost împins adânc. — Îți dau înapoi cearta care l-a ucis, Pearl. Iar silueta s-a îndreptat încă o dată, s-a îndepărtat câțiva pași, apoi s-a întors, chiar dacă primele pulsuri înfiorătoare de foc au început să-i sfâșie venele, adunându-se în spatele ochilor – o otravă care să-l țină în viață cât mai mult timp posibil, hrănindu-și inima cu tot ce avea nevoie, chiar dacă vasele din corpul lui izbucneau, iar și iar și iar, cuțitele lungi ale lui Kalam, Pearl. Nu te gândeai. Nu poți deschide un warren cu otataral în mână. Și așa, el și cu mine împreună, te-am ucis. Montaj.'

Incendii! zeilor! Foc!

În timp ce Apsalar a plecat. Continuând pe alee, departe de port. Departe, de tot.

****

O apariție zgârietă și întunecată a apărut în fața ei aproape de capătul îndepărtat, unde aleea ajungea pe o stradă laterală chiar de această parte a unui pod care ducea peste râu și în Șoarecele. Apsalar se opri în fața lui.

— Spune-i lui Cotillion că am făcut ce mi-a cerut el.

Shadowthrone scoase un sunet de șoaptă, ca un oftat, și o mână aproape fără formă a ieșit din faldurile mantiei sale fantomatice, strângând capul argintiu al bastonului, care a bătut o dată pe pavaj. — M-am uitat, draga mea. Dansul tău din umbră. De la poalele Rampart Way și mai departe, am fost martor.

Ea nu a spus nimic.

Shadowthrorone reluă. — Nici măcar Cotillion. Nici măcar Cotillion.

Totuși, Apsalar nu a vorbit.

Zeul chicoti brusc. — Prea multe judecăţi proaste, sărmana femeie. Așa cum ne temeam. O pauză, apoi un alt chicot. — În seara asta, Stăpânul Ghearelor și trei sute șapte Gheare – toate de mâinile tale, dragă fetiță. Încă... nu cred. Nu conteaza. E singură, acum. Păcat pentru ea. Capul cu glugă abia substanțial se înclină ușor. 'Ah. Da, Apsalar. Ne respectăm promisiunile. Esti liber. Merge.'

Ea întinse cele două cuțite lungi, mai întâi mânerele.

Un arc, iar zeul a acceptat armele lui Kalam Mekhar.

Apoi Apsalar a trecut pe lângă Shadowthrone și a mers mai departe.

O privi trecând podul.

Un alt oftat. O ridicare bruscă a capului acoperit, adulmecând aerul. '

Oh, vești fericite. Dar pentru mine, nu încă. În primul rând, un ocol modest, da. Ce noapte!

Zeul a început să se estompeze, apoi a clătinat, apoi s-a reformat.

Shadowthrone se uită în jos la cuțitele lungi din mâna lui dreaptă. '

Absurd! Trebuie să merg. Și, neapărat, repede! A plecat în fugă, cu bastonul bătând în pietre.

****

La scurt timp mai târziu, Shadowthrone a ajuns la baza unui turn care nu era nici pe departe atât de ruinat pe cât părea. Ridică bastonul și bătu în ușă. A așteptat o duzină de bătăi ale inimii, apoi a repetat efortul.

Ușa a fost deschisă strâns.

Ochi întunecați îl priveau în jos și în ei era o furie crescândă.

— Acum, Obo, spuse Shadowthrone. — Aceasta este o curtoazie, vă asigur.

Doi cei mai amestecați gemeni au ocupat vârful turnului tău. Vă sugerez cu umilință să-i eliminați, în maniera obișnuită cu bunăvoință. Zeul a schițat apoi un salut cu bastonul său, s-a întors și a plecat.

Ușa s-a închis trântit după doi pași.

Și acum, Shadowthrone a început să-și accelereze din nou ritmul. Pentru o ultimă întâlnire în această seară, una dintre cele mai de preț. Bastonul bătea rapid ca toba unui soldat.

La jumătatea drumului spre destinație, vârful turnului lui Obo a izbucnit într-o minge de foc tunătoare care a zburat bucăți de cărămidă și țiglă. În mijlocul acelei erupții s-au auzit două țipete revoltate.

Revenind din rața lui instinctivă, Shadowthrone murmură. — Cu drag, Obo. Într-adevăr, foarte amabil.

Și zeul a umblat pe străzile orașului Malaz. Încă o dată cu o grabă neobișnuită.

****

S-au deplasat repede de-a lungul străzii, ținându-se de umbră, la zece pași în spatele lui Legana Breed, care a coborât în centru, cu vârful sabiei zăngănind de-a lungul pavajului. Puținele siluete care le-au trecut în cale fugiseră în grabă zărind apariția zdrențuită a T'lan Imass.

Fiddler le dăduse lui Gesler și Stormy arbalete, ambele echipate cu grenadele mai ascuțite, în timp ce propria lui armă ținea un blestem. S-au apropiat de o stradă mai largă, care mergea paralelă cu portul, încă la sud de podul care ducea spre Center Docks. Clădiri familiare pentru Fiddler, din toate părțile, dar o calitate suprareală ieșise în aer, de parcă mâna magistrală a unui artist nebun ar fi ridicat fiecare detaliu în ceva mai profund decât ar fi trebuit să fie.

De pe docuri se auzea vuietul luptei, punctat cu trosnetul ocazional al muniţiilor Moranth. Ascuțitori, mai ales. Sepia. Îmi consumă provizia!

Au ajuns la intersecție. Legana Breed s-a oprit în mijloc, s-a confruntat încet cu faţada lăsată a unei taverne de vizavi. Unde ușa s-a deschis trântit și două siluete au ieșit împleticiți. Tulburându-se, negociind pietruirile de sub ei, ca și cum ar fi străbătut pietre de trepte peste un râu furibund, unul apucându-l pe celălalt de un braț, trăgând, trăgând, apoi rezemat de el, făcându-i pe amândoi să se clătinească.

Înjurând pe sub răsuflare, Fiddler se îndreptă spre ei.
— Sergent Hellian, ce faci, numele lui Hood, la mal?

Ambele figuri s-au agățat de voce, s-au întors.

Iar ochii lui Hellian s-au fixat pe T'lan Imass. — Lăutar, spuse ea, arăţi îngrozitor.

— Aici, idiotule beţiv. Îi făcu cu mâna lui Gesler și Stormy înainte, când se apropia. — Cine e cu tine?

Hellian se întoarse și se uită la bărbatul pe care îl ținea de braț, pentru ceea ce părea mult timp.

— Premiul tău, spuse bărbatul drept încurajare.

— E drept. Hellian se îndreptă în timp ce se înfrunta din nou pe Fiddler. — Este căutat pentru interogatoriu.

'De cine?'

— Eu, thazoo. Deci, oricum, unde este barca?

Gesler și Stormy se îndreptau spre pod. — Du-te cu ei, îi spuse Fiddler lui Legana Breed, iar T'lan Imass porni, zgâriind picioarele. Sapatorul se întoarse spre Hellian. — Stai aproape, ne întoarcem la nave chiar acum.

'Bun. Mă bucur că ai reușit, Fid, în cazul în care acesta încearcă să scape, nu? Ai misiunea mea să-l dobor. Dar numai la picior. Vreau răspunsuri de la „eu și” le voi primi.

— Hellian, spuse Fiddler, s-ar putea să fie nevoie să fugim pentru asta.

'Putem face asta. Nu, Banash?

— Prostule, mormăi Fiddler. — Ăsta e Smiley acolo. Demonul nu servește bere obișnuită. În orice alt loc... Apoi clătină din cap. — Hai, voi doi.

În față, Gesler și Stormy ajunseseră pe pod. Gheriți jos, se mișcau de-a lungul treptelor.

Fiddler l-a auzit pe Gesler strigând, un strigăt de surpriză și alarmă – și dintr-o dată, atât el, cât și Stormy alergau – direct către o mulțime groasă care se ivi în fața lor.

— La naiba! Fiddler a sprintat înainte.

****

Un șanț șerpuit înghițit de întuneric, un filon care părea să curgă sub nivelul unde frenezia măcelului domina fiecare stradă, fiecare alee de o parte și de alta. Femeia din spatele ei tușind stropi de sânge în timp ce stropia, Adjunctul, Tavore Paran, pătrundea printr-un curent turgit de canalizare.

Tot mai aproape de sunetele luptei de la Center Docks.

Părea imposibil – Ghearele nu le găsiseră, nu se prăbușiseră pe zidurile de cărămidă putrezite pentru a scoate crima în supa urâtă care era râul Malaz. Oh, Tavore și T'amber trecuseră pe lângă destule cadavre în călătoria lor, dar singurele sunete care le îmbrățișau erau vârtejul apei, șobolanii șobolani de-a lungul marginilor de ambele părți și scâncetul insectelor înțepătoare.

Totul s-a schimbat când au ajuns la marginea hallului. Conmoția cerebrală mai ascuțită, uimitor de apropiată, apoi prăbușirea a o jumătate de duzină de corpuri în timp ce o secțiune a zidului de sprijin se prăbuși direct în față. Mai multe siluete alunecând în jos, țipând, armele fluturând în aer – și un soldat se întoarse și le văzu În timp ce urlă descoperirea sa, T'amber trecu pe lângă Adjunct.

Sabia lungă s-a arcuit, în diagonală, și a tăiat treimea superioară a capului, cârma și osul bărbatului, substanța albă stropindu-se.

Apoi T'amber s-a întins înapoi, a închis o mână însângerată pe mantia Adjunctului, a târât-o înainte, pe malul scufundat de cărămidă, nisip și pietriș dislocat.

Puterea din acea strângere o uimi pe Tavore, în timp ce T'amber ataca panta, târându-l pe Adjunct din picioare, în sus, până la nivelul hallului. Poticnându-se în genunchi, chiar când mâna aia a părăsit-o și zgomotele de luptă au izbucnit în jurul lor. Gărzile orașului, cel puțin trei echipe – detonațiile le împinseseră în această parte a hallului și s-au întors asupra celor două femei ca niște lupi turbați. Tavore s-a împins în picioare. , a prins o lovitură de sabie întinzându-se spre mijlocul ei cu o paradă disperată, armele sunând. Ea a contraatacat instinctiv și și-a simțit vârful sabiei sfâșiind lanțul și înțepând mușchii unui umăr. Adversarul ei a mormăit, a tresărit înapoi. Tavore și-a tăiat genunchiul piciorului de plumb, tăind în două rotula. A țipat și a căzut.

In stânga ei, T'amber a tăiat, a tăiat, a parat și a aruncat, iar cadavrele cădeau în jurul ei. Chiar și în timp ce săbiile se scufundă în femeie – și ea se clătina.

strigă Tavore, răsucindu-se ca să se îndrepte spre T'amber Și văzu, la mai puțin de douăzeci de pași depărtare, vreo zeci sau mai multe Gheare, grăbindu-se să se alăture luptei.

O sabie a izbucnit din spatele lui T'amber, între omoplați, iar soldatul care ținea arma s-a împins aproape de femeie și a ridicat-o din picioare, aruncând-o înapoi, unde a alunecat de pe lungimea fierului, aterzând cu putere pe pietruită, propria ei sabie părăsindu-i mâna, zgomotând.

La șase pași între Adjunct și o duzină de Gărzi – iar în spatele lor și închizându-se repede, Ghearele. Tavore a spart – fețe întoarse spre ea, fețe răsucite de furie oarbă, ochi reci și duri, inumani. Adjunctul și-a ridicat sabia, cu ambele mâini pe mâner acum, a făcut un pas înapoi. Gărzile s-au repezit înainte Apoi, o fulger orbitoare, imediat în spatele lor, și acea goană a devenit o masă de trupuri sfâșiate, membre tăiate, foi de sânge - vuietul detonația părea să se aprindă în centrul craniului lui Tavore. Lumea s-a înclinat, ea a văzut cerul nopții, învârtindu-se, stelele părând să alerge spre exterior în toate direcțiile – capul ei trosnind pe pavaj, dislocandu-și cârma și era pe spate, privind în sus, confuză de fumul care se prăbușește, de ceața roșie. , protestul tunsător al fiecărui mușchi și os din corpul ei.

O a doua explozie a ridicat-o de pe pavaj, a lovit-o cu spatele pe o suprafață bruscă înclinată. Mai mult sânge a plouat. Cineva a derapat împotriva ei, cu o mână întinsă pentru a se sprijini ușor pe sternul ei, o față, încețoșată, care se apropie. Ea a privit cum se mișcă gura, dar nu a auzit nimic.

Un fulger, recunoaștere. Sergent Fiddler.

Ce? Ce faci?

Și apoi a fost târâtă, cizmele smulgându-se de la capetele picioarelor fără sens. Cel drept se disloca, lasat in urma. Ea se uită la piciorul ei învelit în pânză, îmbibat în nămol de râu și sânge.

Acum putea vedea în spatele ei în timp ce sergentul continua să o tragă spre debarcader. Încă doi pușcași marini, acoperindu-și retragerea cu arbalete ciudate și supradimensionate în mâini. Dar nimeni nu venea după ei – erau ocupați să moară sub o sabie de piatră în mâinile

uscate ale unui T'lan Imass – creatura lovită de vrăjitorie virulentă, dar împingând mereu înainte, ucigând, ucigând.

Ce s-a intamplat? De unde veniseră marinarii? Ea a văzut pe altul, luptându-se cu un prizonier – el nu încerca să scape, totuși, ci doar să stea pe picioare. Sunt beți, amândoi – ei bine, în noaptea asta, cred că voi lăsa să treacă.

Oh, T'amber...

Mai multe cifre care le înconjoară acum. Soldați însângerați. The Perish.

Oamenii strigau – ea putea vedea asta – dar vuietul din capul ei nu se stingea, înecând totul. Ea și-a ridicat un braț pe jumătate, și-a privit mâna cu mănuși – sabia mea. Unde este sabia mea?

Nu contează, doar dormi, acum. Dormi.

****

Grub o conduse pe alee, unde zăcea un cadavru, ghemuit, zdruncinat de spasme și scotând un geamăt îngrozitor. Pe măsură ce se apropia, Lostara îl recunoscu. În ea se ridică angoasa și ea se aruncă pe lângă Grub, căzu în genunchi.

Pearl era acoperit de răni, de parcă ar fi fost torturat sistematic. Și durerea îl mistuia. 'Oh iubirea mea...'

Grub vorbi în spatele ei. — Otrava îl are, Lostara Yil. Trebuie să-i iei viața.

Ce? — A crezut că ești mort, continuă băiatul. — Renunţase. Pe tot. În afară de răzbunare. Împotriva Adjunctului.'

'Cine a facut asta?'

— Nu vă spun, spuse Grub. „Pearl era flămând de răzbunare, iar răzbunarea i-a fost răsplătită. Asta e tot.'

Asta e tot.

— Omoară-l acum, Lostara. Nu te aude, nu te poate vedea. Mai e doar durerea. Vezi tu, sunt păianjenii, ei respiră sângele victimelor lor, au nevoie de el, de un roșu bogat, aprins. Și astfel veninul, nu se lasă. Și apoi, există acidul din stomac, care se scurge, mănâncă totul.

Amorțită, și-a scos cuțitul.

— Fă inima să se oprească.

Da, acolo, în spatele și sub omoplat. Impingeți adânc, lucrați marginile. Trageți-l liber, uite cum se liniștește corpul, cum mușchii încetează să se strângă. E liniște, acum. El a plecat.

— Hai, mai sunt. Repede.'

El a pornit, iar ea s-a ridicat și a urmat-o. M-ai părăsit. Ai fost acolo, în Mock's Hold, dar nu știam. Nu știai.

Pe lângă o masă prăbușită de cadavre acum. Gheare. Aleea era plină de ei.

În față, Center Docks, luminița Detonații bruște, legănând clădirile. țipete.

La gura aleii, între depozite, Grub s-a ghemuit și i-a făcut semn să coboare lângă el.

Oamenii fugeau – cei încă în picioare și erau puțini. Cel puțin doi înjurătoare explodaseră în mijlocul gloatelor.

Brăuturi și ascuțitori, și acolo un T'lan Imass blestemat de Hood, care le tăia pe ultimii la îndemână.

— Doamne, mormăi Lostara, trebuie să fie o mie de morți acolo.

'Da. Dar uite, trebuie să vezi asta. Arătă spre dreapta lor, lângă râu. 'Ce?'

'Oh.' Grub întinse mâna și își puse o mână pe antebraț.

Și scena părea să se schimbe cumva, o nouă iluminare – era adunată în jurul unui singur corp, prea îndepărtat pentru a distinge detaliile „T'amber”, spuse Grub. — Numai tu și cu mine putem vedea. Așa că ai grijă, Lostara.

Ceas.'

Strălucirea aurie se aduna, ridicându-se din cadavru. Un vânt slab curgea pe lângă Lostara și Grub, familiari acum, amețitor de parfumul ierburilor de savană, cald și uscat.

— A stat cu noi mult timp, şopti Grub. — A folosit T'amber. Mult. Nu era de ales. Al Paisprezecelea, se duce la război, iar noi mergem cu el. Noi trebuie sa.'

O siluetă stătea acum pe jumătate ghemuită deasupra corpului. Blană, înaltă și femeie. Fără îmbrăcăminte, fără ornamente de orice fel.

Lostara îl văzu pe T'lan Imass, la treizeci sau mai mulți pași depărtare, întorcându-se încet pentru a privi apariția. Și apoi, cu capul plecat, războinicul strigoi se așeză încet pe un genunchi. — Credeam că ai spus că suntem singurii care vedem, Grub.

'Am gresit. Ea are acest efect.

— Cine – ce este ea?

„Eres'alul. Lostara, nu trebuie să-i spui niciodată Adjunctului. Nu.'

Căpitanul Lamei Roșii se încruntă. — Un alt secret al naibii de ascuns de ea.

— Doar cei doi, spuse Grub. 'Poti sa faci asta.'

Lostara aruncă o privire spre băiat. — Doi, ai spus.

Grub dădu din cap. — Sora ei, da. Acela, și acesta. Două secrete.

Să nu spun niciodată.

— Nu va fi greu, spuse ea, îndreptându-se. — Nu merg cu ei.

'Da, sunteti. Uite! Uită-te la Eres'al!'

Femela ciudată își cobora capul spre trupul lui T'amber.

'Ce face?'

'Doar un sărut. Pe frunte. Un mulțumesc.

Apariția s-a îndreptat încă o dată, a părut să adulmece aerul, apoi, într-o neclaritate, a dispărut.

'Oh!' spuse Grub. Totuși, nu a adăugat nimic. În schimb, luându-i mâna în a lui. '

Lostara. Adjunct, ea a pierdut-o pe T'amber acum. Trebuie să iei locul acela...

"Am terminat cu iubiții, bărbați sau femei..."

— Nu, nu asta. Doar... lângă ea. Trebuie să. Ea nu poate face asta singură.

'Fă ce?'.

„Trebuie să mergem – nu, nu așa. Spre docurile mouse-ului...

— Grub – se retrag!

'Nu-ți fă griji! Haide!'

****

Deadsmell îl împinse pe Fiddler din drum și îngenunche lângă corpul Adjunctului. Își puse o mână pe fruntea ei rătăcită, apoi o smulse înapoi. „Respirația lui Hood! Ea nu are nevoie de mine. S-a dat înapoi, clătinând din cap. „Al naibii de otataral – nu am reușit niciodată să înțeleg asta, ce face...”

Ochii lui Tavore s-au deschis. După o clipă, ea s-a chinuit să se așeze, apoi a acceptat mâna lui Fiddler pentru a o ajuta să se ridice.

Lupul de Spumă se îndepărta de debarcader. Silanda se trase mai departe, vâslele măturand și alunecând în apă.

Clipind, Adjunctul se uită în jur, apoi se întoarse către Fiddler. '

Sergent, unde este Bottle?

'Nu știu. Nu s-a întors niciodată. Se pare că l-am pierdut și pe Quick Ben.

Și Kalam.

La numele de familie, ea tresări.

Dar Fiddler știa deja. Jocul... „Adjunct-”

„Nu am văzut niciodată un bărbat luptând ca el”, a spus ea. „El și T’ chihlimbar, ei doi – trecând printr-un oraș întreg...”

'Adjunct. Sunt semnale de la celelalte nave. Unde mergem?'

Dar ea s-a întors. — Sticlă – am eșuat, sergent. Trebuia să recupereze pe cineva.

'Cineva? OMS?'

— Nu contează, acum. Am eșuat.

Toate acestea? Toți cei căzuți în această noapte – pentru o persoană? — Adjunct, putem aștepta aici, în golf, până la lumina, trimitem un detașament în oraș să caute...

'Nu. Escortele amiralului Nok vor primi ordin să scufunde transporturile – Perish va interveni și vor muri mai mulți. Trebuie să plecăm.

„Pot să ne alunge...”

— Dar ei nu ne vor găsi. Amiralul m-a asigurat de incompetența lui iminentă.

— Deci, le dăm semn celorlalţi să-şi trimită ancorele şi să plece cu vele?

'Da.'

Un strigăt din partea unuia din echipaj. — Nava se apropie la tribord! Fiddler îl urmă pe Adjunct la șină. Unde se afla deja Pumnul Keneb.

O ambarcațiune mică se apropia pe un curs de interceptare. Un felinar a apărut la prova, sclipind.

— Au pus pasageri să coboare, a strigat vighetorul.

Nava a venit alături de un zbârcire și măcinare a carenelor. S-au aruncat linii, s-au lăsat scări de frânghie.

Fiddler dădu din cap. 'Sticla.' Apoi se încruntă. — Credeam că ai spus o singură persoană – prostul a adus un scor al naibii cu el.

Totuși, primul care a ajuns peste șină a fost Grub.

Un rânjet strălucitor. — Bună, tată, spuse el în timp ce Keneb întinse mâna și ridică băiatul, așezându-l pe punte.

— L-am adus pe căpitanul Lostara Yil. Și Bottle a adus mulți oameni...

Un străin s-a urcat apoi la bord, aterizat ușor pe punte și făcând o pauză, cu mâinile pe șolduri, pentru a privi în jur. — O mizerie al naibii, spuse el.

De îndată ce a vorbit, Fiddler a făcut un pas înainte. „Cartheron Crust. Am crezut că ești-'

— Nimeni aici cu acest nume, spuse bărbatul într-un mârâit, cu o mână aşezându-se pe mânerul cuţitului care ieşea din centură.

Fiddler se dădu înapoi.

Soseau mai multe siluete, străini unii și toți: primul era un bărbat uriaș, cu expresia plată, precaută, iar pe antebrațe aveau cicatrici și bătăi vechi pe care Fiddler le-a recunoscut. Era pe cale să vorbească când Crust – care nu era Crust – a vorbit.

— Adjunct Tavore, nu? Ei bine, vă taxez pe șaisprezece imperiali de aur pentru că ați livrat această mulțime de proști pe nava voastră.

'Foarte bine.'

— Așa că ia-o, pentru că nu stăm în jurul acestui blestemat de port mai mult decât trebuie.

Tavore se întoarse spre Keneb. — Pumn, du-te la casa legiunii și extrage două sute de imperiali de aur.

— Am spus șaisprezece...

— Două sute, repetă Adjunctul.

Keneb a pornit spre dedesubt.

— Căpitane, începu Adjunctul, apoi tăcu.

Siluetele care urcau acum la bord erau, una și toate, înalte, cu piele neagră. Una, o femeie, stătea foarte aproape de bărbatul cu cicatrici, iar acesta se înfrunta acum cu Adjunct.

Și cu Malazan dur, ea a spus: „Soțul meu te așteaptă de mult. Dar să nu crezi că te las doar să-l iei. Ceea ce urmează să vină ne aparține nouă – celor de la Tiste Andii – la fel de mult și poate mai mult decât ție.

După o clipă, Adjunctul dădu din cap, apoi se înclină. — Bine ai venit la bord, atunci, Tiste Andii.

Trei forme mici și negre se înghesuiau peste șină, făcute imediat pentru tachelaj.

— Zei de jos, mormăi Fiddler. — Nachts. Urăsc acele lucruri...

— A mea, spuse străinul cu cicatrici.

'Cum te numești?' îl întrebă Tavore.

— Withhal. Și aceasta este soția mea, Sandalath Drukorlat. Da, o mână de nume și mai mult decât o mână de...

— Liniște, soț.

Fiddler îl văzu pe Bottle încercând să se strecoare într-o parte și porni după soldat. 'Tu.'

Sticla tresări, apoi se întoarse. 'Sergent.'

— Cum, pe numele lui Hood, ai găsit Cartheron Crust?

— Crusta aceea? Ei bine, tocmai mi-am urmat șobolanul. Nu puteam spera să trecem peste bătălia de pe hall, așa că ne-am găsit o navă...

— Dar Cartheron Crust?

Bottle a ridicat din umeri.

Keneb reapăruse, iar Fiddler i-a văzut pe Adjunct și pe Crust certându-se, dar nu a putut auzi schimbul. După o clipă, Crust dădu din cap, strânse micul cufăr de monede. Iar Adjunctul s-a îndreptat spre prova.

Unde stăteau Nil și Nether.

'Sergent?'

— Du-te să te odihnești, Bottle.

— Da, mulţumesc, sergent.

Fiddler a mers în spatele Adjunctului pentru a asculta conversația.

Tavore vorbea: „... pogrom. Wickanii patriei tale au nevoie de amândoi. Și Temul. Din păcate, nu vă veți putea lua caii – nava căpitanului nu este suficient de mare – dar putem înghesui fiecare Wickan la bord. Vă rog, pregătiți-vă și, pentru tot ce ați făcut pentru mine, vă mulțumesc amândoi.

Nil a fost primul care a coborât pe puntea din mijloc. Nether îl urmă o clipă mai târziu, dar se îndreptă spre Bottle, care se prăbuși într-o poziție șezând, cu spatele la balustradă. Ea s-a uitat la el până când, un instinct l-a avertizat, el a deschis ochii și a ridicat privirea la ea.

„Când ai terminat”, a spus Nether, „întoarce-te”.

Apoi a pornit. Bottle se uită după ea, cu o expresie uluită pe chipul lui.

Fiddler se întoarse. Nenorocit norocos.

Sau nu.

S-a urcat la castelul pruncios. Se uita la Malaz City. Focuri ici și colo, fum și miros de moarte.

Kalam Mekhar, prietenul meu.

Ramas bun.

****

Pierderea de sânge, în mod ironic, îl ținuse în viață până aici. Sânge și otravă, curgând din rănile lui în timp ce se clătina, aproape orb, cu agonia explodându-i în mușchi, cu ciocănirea inimii asurzindu-i în craniu.

Și a continuat să lupte în drumul său. Un pas, apoi altul, dublandu-se pe măsură ce durerea se strângea brusc, chinuitoare în intensitatea ei înainte de a ușura o fracțiune – suficient pentru a-l lăsa să tragă respirația și să forțeze din nou un picior înainte. Apoi altul.

A ajuns într-un colț, s-a chinuit să-și ridice capul. Dar focul i-a mistuit ochii, nu putea distinge nimic din lumea de dincolo. Până aici... din instinct, urmărind o hartă în capul lui, o hartă ruptă acum în panglici de durere.

Era aproape. O putea simți.

Kalam Mekhar întinse mâna pentru a se sprijini pe un perete, dar nu era niciun zid și s-a răsturnat, a bătut cu putere pe pavaj, unde, neputând să-l împiedice, membrele s-au tras înăuntru și s-a ghemuit în jurul agoniei clocotitoare.

Pierdut. Ar fi trebuit să existe un perete, un colț, chiar acolo. Harta lui îi dăduse greș. Și acum era prea târziu. Își simțea picioarele murind.

Brațele lui, coloana vertebrală o suliță de foc topit.

Simți că o tâmple se sprijină pe piatra tare și umedă.

Ei bine, a muri era a muri. Arta asasinului se întoarce vreodată asupra purtătorului său.

Nimic în lume nu ar putea fi mai drept, mai potrivit**** La zece pași distanță, Shadowthrone își dezvăluie dinții. — Ridică-te, prostule. Ești aproape acolo. Scoală-te!' Dar trupul nu s-a agitat.

Şuierând de furie, zeul alunecă înainte. Un gest și cele trei spectre-umbră din urma lui s-au repezit înainte, s-au adunat în jurul formei nemișcate a lui Kalam Mekhar. Unul a răpit: „E mort”.

Shadowthrone mârâi, își împinse servitorii deoparte și se ghemui. '

Nu încă, spuse el după o clipă. — Dar oh, foarte aproape. Se trânti înapoi cu un pas. — Ridicați-l, idioți naibii! O să-l târâm!

'Noi?' a întrebat unul.

— Ai grijă, murmură zeul. Apoi am privit cum spectrurile s-au întins în jos, au apucat membrele și l-au ridicat pe asasin. — Bine, acum urmează-mă și repede.

Spre poartă, bariera scârțâind în timp ce Shadowthrone o împinse deoparte.

Pe poteca accidentată, pietrele ei înclinate și mârâiturile de iarbă moartă.

Movile de ambele părți, cocoașele încep să se aburească. Sosirea zorilor?

Cu greu. Nu, cei dinăuntru... l-au simțit. Zeul și-a permis un râs mic și sec. Apoi s-a abătut când a ieșit mai tare decât intenționa.

Apropiindu-se de ușa din față.

Shadowthrone se opri, apropiindu-se cât putu de o parte a cărării, apoi făcu semn spectrilor înainte. 'Repede! Aruncă-l acolo, în prag! Oh, și iată, tu, ia-i cuțitele lungi. Înapoi în teci, da. Acum, toți, plecați de aici – și rămâneți pe cale, viermi fără creier! Pe cine încerci să trezești?

Încă un pas, mai aproape de acea ușă întunecată, cu mărgele de rouă. Ridicarea bastonului.

Un singur rap cu capul argintiu.

Apoi zeul s-a întors și s-a grăbit pe potecă.

Ajunse la poartă, apoi se învârte în timp ce acea ușă se deschise gemută.

O siluetă uriașă blindată a umplut portalul, privind în jos.

Shadowthrone a șoptit: „Ia-l, nebunule! Ia-l!'

Apoi, cu o încetineală enervantă, uriașul gardian al Casei Morții se întinse, îl strânse pe asasin de gât și îl târă peste prag.

Zeul, ghemuit la poartă, a privit cum picioarele lui Kalam dispăreau în întuneric.

Apoi ușa s-a închis trântit.

La timp? „Nici de unde să știi. Nu pentru o vreme... colecția mea, Shadowthrone este cea mai impresionantă, nu? Și s-a întors, pentru a-și vedea wraithurile fugind pe stradă, chiar și în timp ce ușa unei taverne din apropiere se deschise cu tuns.

Și zeul tresări, plecând încă mai jos. — Uh oh, e timpul să plec, cred.

Un vârtej de umbre.

Și apoi Shadowthrone a dispărut.

****

Sergentul Maestru Braven Tooth se apropia de intrarea în Coop's. Încă nu zori. Și noaptea blestemata era acum liniștită ca un mormânt. Tremura, de parcă tocmai ar fi trecut pe calea vreunei fantome, trecând invizibilă, dar făcându-se o pauză pentru a-i arunca o privire înfometată.

Ușa lui Coop se deschise și se închise, tare, obiectul unei oarecare furie, iar Braven Tooth încetini.

O monstruozitate blindată a urcat la vedere.

Braven Tooth clipi, apoi mormăi pe sub răsuflare și se apropie.

— Seara, Temper.

Capul cu cască se întoarse spre el, parcă distras de prezența bruscă a sergentului-maestru.

„Braven Tooth”.

— Ce te scoate afară?

Temper păru să adulmece aerul, apoi aruncă o privire spre vechea Deadhouse. Un zgomot încet din umeri în timp ce a spus: „M-am gândit să fac o plimbare”.

Braven Tooth dădu din cap. — Văd că te-ai îmbrăcat corespunzător.

Ambii bărbați s-au dat înapoi când o femeie a ieșit de pe o alee din apropiere și a trecut chiar pe lângă ei, a coborât treptele și a dispărut în gura lui Coop.

— Acum, asta a fost o plimbare legănată, mormăi sergentul maestru în semn de apreciere. Dar atenția lui Temper era pe pavaj, iar Braven Tooth privi în jos.

Ea lăsase urme de pași. Roșu-închis.

— Deci, Temper. Presupun că nu putem spera că e noroi, nu-i așa?

— Cred că nu, bravo.

— Ei bine, cred că mă voi planta în Coop. Ai terminat cu plimbarea ta?

O ultimă privire spre Deadhouse, apoi bărbatul uriaș dădu din cap. 'Asa se pare.'

Cei doi au coborât în limitele întunecate ale Spânzuratului.

****

Un oaspete de bun augur se ascunsese la Coop în noaptea aceasta. Pumnul Aragan, care luase cabina înghesuită cea mai îndepărtată de uşă, în colţul cel mai întunecat, unde stătea singur, alăptând un vas de bere în timp ce afară sunau clopoţel după clopoţel, în mijlocul unui cor îndepărtat şi, uneori, nu atât de îndepărtat. haos.

Nu era singur să ridice privirea, apoi ținându-și privirea ațintită în admirație pentru necunoscuta femeie kanese cu părul negru care a intrat cu câteva clipe înainte de zori. El a privit de sub sprâncenele cu glugă, în timp ce ea se îndrepta spre bar și comandă vin de orez Kanese, forțându-l pe Coop să caute disperat înainte de a găsi o sticlă de sticlă de chihlimbar, prăfuită – în sine care merită o mică avere.

Câteva clipe mai târziu, Temper – îngreunat într-o grămadă de armuri arhaice – a intrat în tavernă, urmat de sergent-maestrul Braven Tooth. Iar Aragan s-a coborât adânc în scaunul său, aturându-și privirea.

Nicio companie pentru el în noaptea asta.

Se luptase cu o durere de cap încă din amurg și crezuse că este bătută – dar brusc bătăile din craniu i-au revenit, și-au dublat intensitatea și un mic geamăt i-a scăpat.

Braven Tooth a încercat să vorbească cu femeia, dar i-a apăsat o vârf de cuțit sub ochi pentru efort, iar femeia a plătit apoi toată sticla, a pretins o cameră la etaj și s-a îndreptat sus. Complet pe cont propriu.

Și nimeni nu a urmat.

Sergentul maestru, înjurând, și-a șters transpirația de pe față, apoi a urlat după bere.

Întâmplări ciudate la Coop, dar, ca întotdeauna, berea și vinul au înnăzuit apele în curând și, în ceea ce privește zorii care au luat viață afară, ei bine, asta aparținea unei alte lumi, nu-i așa?

Capitolul douăzeci și patru

Respirați, respirați adânc, acum țineți-o, prieteni, țineți-o mult pentru lumea în care lumea se îneacă.

Wu Erau multe fețe ale haosului, ale tărâmului dintre tărâmuri, iar această cale pe care o luaseră, reflectă Taralack Veed, era cu adevărat îngrozitoare.

Copaci desfrunziți se înălțau ici și colo, ramuri cu degetele rupte care se învârteau încet în frigul, vântul răvășitor, coroane de fum plutind pe peisajul năprasnic de noroi și, peste tot, cadavre. Învelite în lut, membrele ieșind din pământ, forme înghesuite îngrămădite și pe jumătate scufundate.

În depărtare era fulgerul vrăjitoriei, semne ale unei bătălii încă în desfășurare, dar locul în care mergeau era lipsit de viață, tăcerea ca un giulgiu din toate părțile, singurele sunete tremurând din apropiere – suspinele cizmelor care se smulgeau eliberate de nămolul gri. , foșnetul armelor și armurii și blestemul ocazional cu voce blândă atât în Letherii, cât și în Edur.

Zilele acestei nebunii, această reamintire brutală a ceea ce era posibil, felul în care lucrurile puteau aluneca în jos, mereu în jos, până când războinicii s-au luptat fără sens și viețile s-au repezit pentru a umple bazine noroioase, carnea rece cedând sub picioare.

Și mergem spre propria noastră bătălie, prefăcându-ne indiferență față de tot ceea ce ne înconjoară. Nu era un prost. Se născuse într-un trib pe care cei mai mulți îl numeau primitiv, înapoiat. Caste de războinici, culte ale sângelui și vendete neîncetate. Gral erau lipsiți de sofisticare, mânați de dorințe superficiale și convingeri fără temei. Închinători ai violenței.

Totuși, nu a existat oare înțelepciune în a impune reguli pentru a ține nebunia în frâu, pentru a nu merge niciodată prea departe în sângerare?

Taralack Veed își dădu seama acum că absorbise ceva din moduri civilizate; ca febra din cauza apei proaste, gândurile lui fuseseră întortocheate de vise de anihilare – un întreg clan, el dorise ca fiecare persoană din el să fie ucisă, de preferință de propria sa mână. Bărbat, femeie, copil, prunc. Și apoi, într-o măsură de temperament modest, își închipuise un vârtej mai mic de măcel, unul care

să-i dea destui rude peste care să poată stăpâni, fără opoziție, liber să facă cu ei după bunul plac. El ar fi mascul lup în floarea sa, poruncind cu privirea în ochi, dovedind printr-un gest simplu dominația sa absolută.

Nimic din toate nu mai avea sens.

În față, războinicul Edur Ahlrada Ahn a strigat odihnă, iar Taralack Veed s-a prăbușit pe peretele înclinat și umed al unui șanț, s-a uitat la picioarele lui, care păreau să se termine chiar sub genunchi, restul invizibil sub un bazin opac. de apă reflectând nămolul cenușiu al cerului.

Tiste Edur cu pielea întunecată și-a întors drumul de-a lungul liniei, s-a oprit în fața Gralului și a războinicului Jhag în spatele lui. — Sathbaro Rangar spune că suntem aproape, spuse el. „El va deschide poarta în curând – în orice caz, ne-am depășit binevenitul pe acest tărâm”.

'Ce vrei să spui?' întrebă Taralack.

„Nu ar fi bine să fie văzut aici, de către locuitorii săi. Adevărat, am fi ca niște apariții pentru ei, fantomatici, pur și simplu încă o linie de soldați care trec greu. Chiar și așa, o astfel de mărturie ar putea crea... ondulații.

— Ondulări?

Ahlrada Ahn clătină din cap. — Eu însumi sunt neclar, dar vrăjitorul nostru este insistent. Acest tărâm este ca Nascentul – a deschide calea înseamnă a invita la devastare. Făcu o pauză, apoi spuse: — L-am văzut pe Nascent.

Taralack Veed îl urmărea pe Edur mergând mai departe, oprindu-se să vorbească din când în când cu un Edur sau Letherii.

— El comandă cu onoare, spuse Icarium.

— Este un prost, spuse Gral pe sub răsuflarea lui.

— Ești aspru în judecata ta, Taralack Veed.

— El joacă la înșelăciune, Slayer, și toți sunt prinși, dar eu nu sunt.

Nu poți să-l vezi? El este diferit de ceilalți.

— Îmi pare rău, spuse Icarium, dar nu văd ca tine. Altfel – cum?

Taralack Veed ridică din umeri. — Își estompează pielea. Simt mirosul compusului pe care îl folosește, îmi amintește de florile de gothar, pe care oamenii mei le folosesc pentru a albi pielea de cerb.

— Se estompează... Icarium se îndreptă încet și privi înapoi în josul liniei.

Apoi a oftat. — Da, acum înțeleg. Am fost neglijent...

— Te-ai pierdut în tine, prietene.

'Da.'

'Nu este bine. Trebuie să te pregătești, trebuie să fii atent, Slayer...

'Nu imi spune asa.'

„Și aceasta este în interiorul tău, această rezistență la adevăr. Da, este un adevăr aspru, dar numai un laș nu s-ar înfrunta, s-ar întoarce și s-ar preface la o minciună mai reconfortantă. O astfel de lașitate este sub tine.

— Poate că nu, Taralack Veed. Cred că sunt într-adevăr un laș. Și totuși, aceasta este cea mai mică dintre crimele mele, dacă tot ce spui despre mine este adevărat...

— Te îndoieşti de mine?

— Nu există foame în mine, spuse Jhag. — Fără poftă de a ucide. Și tot ce ai pus la picioarele mele, tot ceea ce spui că am făcut, nu-mi amintesc nimic din asta.

— La fel și natura blestemului tău, prietene. Aș putea să mărturisesc, aici și acum, că te-am înșelat. Au fost schimbări în sufletul meu, iar acum mă simt de parcă suntem prinși în capcană, sortiți destinului nostru. Am ajuns să te cunosc mai bine decât te-am cunoscut vreodată și mă întristez pentru tine, Icarium.

Ochii gri pal îl priveau. „Mi-ați spus că am călătorit împreună de mult timp, că am mai făcut aceste călătorii ale spiritului. Și ai fost înverșunat în zelul tău, în dorința de a mă vedea... dezlănțuită. Taralack Veed, dacă suntem împreună de mulți ani... ceea ce spui acum nu are sens.

Sub hainele Gralului se înțepa transpirația și el își întoarse privirea.

— Susţineţi că Ahlrada Ahn este înşelătoarea dintre noi. Poate că e nevoie de un înșelător pentru a-și cunoaște rudele.

— Cuvinte neplăcute din partea ta, prietene...

„Nu mai cred că suntem prieteni. Acum bănuiesc că ești păstrătorul meu și că eu sunt puțin mai mult decât arma ta. Și acum rostiți cuvinte de îndoială cu privire la acuitatea ei, de parcă prin incertitudinea reciprocă ne-am putea apropia unul de celălalt. Dar nu voi face un asemenea pas, Taralack Veed, decât înapoi – departe de tine.

Bastard. S-a prefăcut a fi neînțelegător. Dar în tot acest timp, el a ascultat, a observat. Și acum se încheie cu adevărul. Arma este deșteaptă – am fost neglijent, am fost invitat să fiu disprețuitor și, dacă cuvintele mele erau ele însele arme, am uitat că acest Jhag știe să se apere, că posedă secole de armură.

Ridică privirea în timp ce Ahlrada Ahn trecu din nou pe lângă ei, îndreptându-se spre partea din față a coloanei. — În curând, le-a amintit războinicul.

Călătoria s-a reluat.

****

Căpitanul Varat Taun, al doilea după Atri-Preda Yan Tovis, Twilight, și-a făcut semn arcașii Letherii înainte. Scuipă în efortul de a-și scoate din gură gustul noroiului, dar era fără speranță. Vrăjitoria Holdurilor fusese dezlănțuită aici, în valuri coruscate de anihilare – aerul mirosea a ei, iar în vânt putea auzi ecourile a zece mii de soldați murind, iar noroiul de pe limba lui era cel al cărnii pulverizate, pietroasă cu fragmente de os.

Totuși, poate că a existat un fel de dar în toate acestea, o măsură care oferă perspectivă. Căci, pe cât de sumbru devenise Imperiul Letherii sub stăpânirea Tiste Edur, ei bine, încă mai erau dealuri verzi, ferme și cer albastru deasupra capului. Copiii s-au născut din mame și lacrimile de bucurie curgeau ușor pe obrajii caldi și moi, ochii plini de dragoste... ah, draga mea soție, aceste amintiri despre tine sunt tot ceea ce mă ține împreună, tot ceea ce mă ține sănătos la minte. Tu și scumpa noastră fiică. Te voi vedea din nou. promit asta. Poate în curând.

Ahlrada Ahn era, încă o dată, în fruntea coloanei. Om sărac. Trăsăturile feței l-au dat departe destul de repede, unui soldat venit din Bluerose, precum Varat Taun. Un impostor – care au fost motivele unei astfel de înșelăciuni? Supraviețuire, poate. Asta si nimic mai mult. Cu toate acestea, auzise de la sclavii Letherii care îi slujeau pe Tiste Edur că era o dușmănie străveche între Edur și Tiste Andii, și dacă Edur știau despre enclavele ascunse din Bluerose, despre rudele lor urâte cu piele întunecată, ei bine...

Și astfel Ahlrada Ahn a fost printre ei aici. Un spion. Varat Taun i-a urat succes. La urma urmei, Ordinul Onyx fusese conducător benign – desigur, în circumstanțele prezente, trecutul era o invitație la idealismul romantic.

Chiar și având în vedere asta, nu putea fi mai rău ca acum.

O altă bătălie fără rost îi aștepta. Mai mulți Letherii morți. Și-a dorit atât de mult respectul lui Twilight, iar această comandă s-ar putea dovedi un adevărat teren de încercare. Ar putea Varat să comandă bine? Ar putea el arăta acel echilibru fin între ferocitate și prudență? Ah, dar m-am ucenic la cel mai bun comandant al armatelor Letherii de la Preda Unnutal Hebaz, nu-i așa?

Numai acel gând părea să dubleze presiunea pe care o simțea.

Șanțul pe care îl străbătuseră s-a desprins într-o câmpie noroioasă, suprafața mestecată de copite de cai și de roțile căruțelor și de craterele detonațiilor vrăjitoare. Aici, mirosul de carne putrezită atârna ca o ceață. Pietre funerare erau vizibile ici și colo, înclinate oblic sau rupte, și erau lemn cioplit – negru cu putreziciune udă – și oase subțiri albe în mijlocul morților încă îmbrăcați în carne.

Poate la o jumătate de legă distanță curgea o creastă, posibil un drum înălțat, și acolo erau vizibile figuri, într-o linie zdrențuită, mărșăluind spre lupta îndepărtată, cu știucile pe spate.

'Repede!' șuieră Sathbaro Rangar, hârâind înainte. — Stai jos, adună-te – nu, acolo! Ghetiți-vă, proștilor! Trebuie să plecăm!

****

Steth și Aystar, frate și soră, care împărtășiseră amintiri despre durere, cu mâinile și picioarele bătute în cuie pe lemn, corbii la față care le lacrimau ochii – coșmaruri teribile, evocații ale imaginației creative, a spus mama lor, Minala – s-au strecurat înainte prin întunericul fisurii, podeaua stâncoasă de sub ele alunecoasă, cu muchii ascuțite, perfidă.

Nici unul nu luptase încă, deși amândoi își exprimaseră zelul, pentru că erau încă prea tineri, sau așa hotărâse mama. Dar Steth avea zece ani, iar Aystar, sora lui, avea nouă; și purtau armura Companiei Umbrei, arme la centură și se antrenaseră împreună cu ceilalți, la fel de tare și de sârguință ca oricare dintre ei. Și undeva în față stătea santinelă preferată, păzind pasajul. Se furișau asupra lui, jocul lor preferat dintre toate.

ghemuindu-se, se apropiară de locul unde stătea el de obicei.

Și apoi o voce zgomotătoare a vorbit din stânga lor. — Voi doi respiri prea tare.

Aystar strigă frustrat, sărind în sus. — Sunt Steth! Nu respir deloc! Sunt la fel ca tine!' Ea înainta spre uriașul T'lan Imass care stătea cu spatele la peretele crevasei. Apoi se aruncă asupra lui, cu brațele înfășurându-i secțiunea mediană.

Privirea întunecată și goală a lui Onrack se așeză asupra ei. Apoi mâna ofilit, care nu ținea sabia, se întinse și o bătu cu prudență pe cap. — Acum respiri, spuse războinicul.

— Și miroși a praf și mai rău.

Steth trecu doi pași pe lângă poziția lui Onrack și se cocoțase pe un bolovan, strâmbând ochii în întunericul de dincolo. — Am văzut un șobolan azi, spuse el. — A tras două săgeți în el. Unul s-a apropiat. Foarte aproape.'

— Coboară de acolo, spuse T'lan Imass, scoțând brațele lui Aystar din talie. — Prezinți o țintă în siluetă.

— Nu mai vine nimeni, Onrack, spuse băiatul, răsucindu-se în timp ce războinicul strigoi se apropia. „Au renuntat – eram prea urâți pentru ei. Mama vorbea despre plecare...

Săgeata l-a luat plin pe partea laterală a capului, în tâmplă, lovindu-l în os și învârtindu-l pe băiat, picioarele alunecând pe o parte a bolovanului, apoi, cu o rostogolire moale, Steth căzu la pământ.

Aystar a început să țipe, un strigăt pătrunzător care a răsunat în sus și în jos prin fisură, în timp ce Onrack a împins-o în spatele lui și a spus: „Fugi. Înapoi, stai de-a lungul unui perete. Alerga.'

Mai multe săgeți șuieră pe lungimea crevasei, două dintre ele lovind în Onrack cu pufături de praf. Le smulse și le aruncă pe podea, mergând înainte și luându-și sabia în ambele mâini.

****

Fața Minalei părea bătrână, trasă de zile și nopți de frică și îngrijorare, presiunea necruțătoare a așteptării, a

privirii copiilor ei adoptați, rang pe grad, și nu văzuse decât soldați, care învățaseră să omoare, care învățaseră să-și privească. camarazii mor. Toate pentru a apăra un tron vacant.

Trull Sengar putea înțelege absurditatea batjocoritoare a acestei poziții. O fantomă revendicase Primul Tron, un lucru de umbre atât de dispărut de pe această lume, până și strigoiul T'lan Imass părea umflat de exces pe lângă el. O fantomă, un zeu, o pânză subțire de tifon, care urmărește dorința, posesivitatea și planurile nefaste – acesta este ceea ce pretindea sediul puterii, peste tot T'lan Imass, și acum îl va vedea ținut, blocat împotriva intrușilor.

Erau T'lan Imass sparte acolo, undeva, care au căutat să uzurpe Primul Tron, să-i ia puterea și să o dăruiască Zeului Infirm – forței care îi înlănțuia acum pe toți Tiste Edur. Zeul Infirm, care îi dăduse lui Rhulad o sabie sfâșiată de un blestem teribil. Cu toate acestea, pentru acea creatură căzută, o armată a lui Edur nu era suficientă.

O armată de Letherii nu era de ajuns. Nu, a vrut T'lan Imass.

Și l-am opri pe acest Dumnezeu Infirm. Această mică armată jalnică a noastră.

Onrack promisese furie, cu bătălia care, inevitabil, avea să vină în sfârșit. Dar Trull știa că mânia nu va fi suficientă și nici ceea ce simțea el însuși: disperarea. Nici teroarea aspră a lui Minala, nici, credea el acum, nesimțirea neclintită a lui Monok Ochem și Ibra Gholan – și aceasta era sortită eșuării. Ce menajerie suntem.

Își trase privirea de la Minala, aruncă o privire spre locul unde stătea Monok Ochem, nemișcat în fața intrării arcuite care ducea în sala tronului. Bonecasterul nu se mișcase în cel puțin trei cicluri de somn și veghe. Blana cu vârful argintiu de pe umerii lui strălucea vag în lumina felinarului. Apoi, în timp ce Trull studia silueta, văzu ușor cocoșul capului.

Ei bine, țipetele unui copil, care răsună din sus, l-au adus pe Trull Sengar în picioare. Lancea lui s-a sprijinit de un perete – strângând-o într-o mână, se repezi spre strigăte.

Aystar a apărut brusc, cu brațele întinse, cu fața încețoșată de alb...

Steth e moartă! A fost ucis! E mort...

Și apoi Minala a fost în calea copilului, înfășurându-o într-o îmbrățișare aprigă, apoi răsucindu-se. — Panek! Adunați soldații!

A doua linie de apărare, la jumătatea distanței dintre poziția lui Onrack și tabăra principală, era ținută de Ibra Gholan, iar acest T'lan Imass se întoarse când Trull Sengar se apropia.

— Bătălii onrack, spuse Ibra Gholan. — Pentru a le încetini avansul. Sunt multe Tiste Edur de data aceasta. Și oamenii. Printre ei se numără un șaman, un Edur, care deține o putere haotică. De data asta, Trull Sengar, au de gând să ia Primul Tron.

Acum auzea sunete de luptă. Onrack, singur împotriva unei mulțimi de rudele lui Trull. Și un vrăjitor blestemat. — Adu-l pe Monok Ochem aici sus, atunci!

Dacă acel vrăjitor decide să dezlănțuie un val de vrăjitorie, am terminat.

— Poate că ești...

— Nu înțelegi, sac de oase! Vrăjitorie haotică! Trebuie să-l ucidem pe nenorocitul ăla! Iar Trull a mers înainte, lăsându-l în urmă pe Ibra Gholan.

****

Ahlrada Ahn i-a urmărit pe trei dintre războinicii săi căzând în uriașa sabie de piatră a lui T'lan Imass – ticălosul strigoi încă nu se dădea un pas înapoi de la punctul de sufocare îngust din coridor. Ahlrada Ahn se întoarse către Sathbaro Rangar. „Trebuie să conducem chestia aia înapoi! Nu va obosi – poate menține această poziție pentru totdeauna!

Taralack Veed apăru în vizor. — Trimite-i pe Icarium împotriva lui!

— Jhag-ul este gol, spuse vrăjitorul cu dispreț. — Retrage-ți războinicii, Ahlrada Ahn. Și fă-i pe acei Letherii să înceteze cu săgețile lor – nu vreau un ax rătăcit în spate. Sathbaro Rangar a mers apoi înainte.

Și Ahlrada Ahn a văzut o siluetă venind în spatele T'lan Imass, o siluetă care mânuia o suliță – înaltă, ascunsă în umbră, dar... o siluetă familiară, mișcarea fluidă – a văzut o săgeată șuierând pe lângă umărul strigoului, apoi am văzut că axul suliței a aruncat-o deoparte.

Nu. Acest lucru nu poate fi. Gresesc. — Sathbaro!

T'lan Imass și-a cedat brusc poziția, pășind înapoi în întuneric, apoi ea și cealaltă siluetă s-au îndepărtat, în sus, pe pasaj. argent. Piatra umedă a pereților fisurii a început să se pocnească, un sunet ciudat de percuție în timp ce apa s-a transformat în abur. O foaie mare de stâncă din apropierea portalului îngustat sa exfoliat brusc, prăbușindu-se și să se spargă pe podea.

Vrăjitoria se ridică mai sus, mai plină, întinzându-se în lateral, apoi peste capul lui Sathbaro, un val de putere care trosni și șuieră ca o mie de șerpi.

Ahlrada Ahn a înaintat. — Sathbaro! Aștepta!'

Dar vrăjitorul l-a ignorat și, cu un vuiet, valul fierbinte de magie s-a aruncat în punctul de sufocare, făcând o potecă în sus pe canal – unde s-a spulberat brusc.

Comoția l-a împins pe Ahlrada Ahn înapoi cu trei pași, un val de căldură lovindu-l ca un pumn.

a țipat Sathbaro Rangar.

Când ceva uriaș a apărut în punctul de sufocare, umerii cocoași împingând prin deschidere. Fără de moarte, pielea ei era o hartă pestriță de gri și negru, blana cu vârful argintiu pe gât și întinzându-se de-a lungul umerilor ca niște hackles, creatura a ieșit din punctul de sufocare și s-a repezit pe degete și pe picioarele posterioare asemănătoare mâinilor - direct spre Sathbaro. Rangar.

Ahlrada Ahn a strigat un avertisment - prea târziu, căci fiara și-a întins mâna și a închis mâinile enorme asupra vrăjitorului, l-a ridicat în aer, i-a smuls un braț, apoi celălalt, sângele curgând în timp ce apariția a răsucit apoi strigătul Sathbaro și muşcat în ceafa lui Edur, canini uriaşi scufundându-se adânc. În timp ce fălcile s-au încleștat, capul demonului strigoi s-a răsturnat pe spate – și a rupt jumătate din gât – coloana vertebrală a lui Sathbaro ieșind ca un lanț de ancoră, biciuind sângeros în aer. Fiara a aruncat apoi cadavrul deoparte și a înaintat spre Ahlrada Ahn.

****

Icarium stătea deasupra cadavrului unui copil, se uita în jos la fluidele care se scurgeau din craniul rupt, la ochii vitreși și la gura întredeschisă.

Jhag-ul stătea ca înrădăcinat, tremurând.

Taralack Veed era înaintea lui. — Acum, Slayer. Acum e momentul!'

— Nu e nevoie, mormăi Icarium. — Nu e nevoie de asta.

'Ascultă la mine-'

'Fi tăcut. Nu voi ucide copii. Nu voi avea nimic din toate astea...

O detonare de vrăjitorie înainte, comoția se rostogolește înapoi, legănându-i pe amândoi. Strigă, apoi țipă. Și un mârâit bestial. Țipete, strigăte de groază de la Letherii și Edur, apoi zgomot de frică.

'Icarium! Un demon este peste noi! Un demon! Fără copil, fără copii – vezi? Trebuie să acționați – acum! Arată-le! Arată-i lui Edur ce este în tine!

Taralack târa de brațul lui. Încruntat, Icarium se lăsă tras înainte, printr-o masă de Edur îngrozit. Nu, nu vreau asta – totuși putea simți bătăile inimii lui, ridicându-se ca tobe de război cu cântece de foc Duhoarea de sânge vărsat și deșeuri, iar ambii războinici au sosit pentru a asista la moartea sălbatică a lui Sathbaro Rangar.

Iar Soletaken-ul a intrat apoi într-o încărcare – iar Ahlrada Ahn – războinicul curajos, care căuta să-și protejeze soldații – a pășit în calea creaturii.

Icarium și-a găsit sabia cu un singur tăiș în mâna dreaptă – nu-și amintea să fi dezvelit-o – și se îndrepta înainte, fiecare mișcare părând improbabil de lentă, dezarticulată, în timp ce întinse mâna, apucând Tiste Edur și aruncându-l înapoi ca și cum ar fi cântărit. puțin mai mult decât o cârpă atârnată; iar apoi Jhag a înaintat în întâmpinarea maimuței strigoi.

Îl văzu dându-se brusc înapoi.

Încă un pas înainte, când un zumzet ciudat a umplut craniul lui Icarium, iar fiara s-a îndepărtat mai mult, în punctul de sufocare, apoi dincolo, unde s-a învârtit și a fugit pe pasaj.

Icarium se clătină, icni, ridică o mână pe o margine a portalului îngustat – îi simţi suprafaţa fragilă sub palma lui. Cântecul ciudat din mintea lui a dispărut, iar apoi Edur s-a aruncat pe lângă el, grăbindu-se prin breșă. Și încă o dată, înainte, sunetele bătăliei. Ciocnirea fierului tare, mirosul de vrăjitorie dispărut**** Dincolo de punctul de sufocare, Ahlrada Ahn a văzut în fața lui o lărgire a fisurii și acolo, într-o linie zdrențuită de cel puțin trei adâncimi, stăteau soldați de un fel, cu armele clătinând. , chipuri palide

pătate sub cârme – Mă iau surorile, sunt atât de tineri! Ce este asta? Copiii ne înfruntă!

Și apoi i-a văzut pe cei doi T'lan Imass, iar între ei o siluetă înaltă, cu pielea cenușie – nu. Nu, nu se poate – l-am părăsit, noi Un strigăt de război sălbatic din Kholb Harat, repetat aproape imediat de Saur Bathrada. — Trull Sengar! Trădătorul este înaintea noastră!

'Ești a mea!'

În ciuda afirmațiilor îndrăznețe ale lui Saur, atât el, cât și Kholb s-au aruncat împreună, apropiindu-se de Trull Sengar.

Apoi, Edur rămași s-au răspândit, năvălind șirul copiilor blindați, iar cele două forțe s-au ciocnit într-o cacofonie de arme și scuturi. Țipete de durere și furie răsunară de pe zidurile de piatră bătute.

Iar Ahlrada Ahn stătea în picioare, înghețată pe loc, privind, neîncrezătoare.

Trull Sengar a luptat cu sulița cu o apărare frenetică, în timp ce armele l-au tăiat și împinse atât de la Saur, cât și de la Kholb. Îl forțau să se întoarcă – și Ahlrada Ahn putea să vadă, să înțeleagă – Trull căuta să-i protejeze pe acești copii – cei din spatele lui țipă Edur – cei doi T’lan Imass împingeau înainte în contraatac, unul pe fiecare parte, și nu părea nimic. i-ar putea opri.

Cu toate acestea, a rămas în picioare, apoi, cu un strigăt brutal și răgușit, a sărit înainte.

****

Trull Sengar îi cunoștea pe acești doi războinici. Putea vedea ura din ochii lor, simți furia lor în greutatea loviturilor lor, în timp ce căutau să-i treacă prin garda – nu putea să-i țină mult mai mult. Și când a căzut, știa că tinerii soldați jalnic din spate se vor întâlni față în față cu acești ucigași Edur.

Unde era Apt? De ce Minala reținea demonul – ce mai putea să-i atace?

Altcineva îi striga acum numele, dintre Edur strâns. Un nume rostit, nu de furie, ci de suferință – dar Trull nu a avut timp să se uite, nici măcar să se întrebe – Kholb își pusese o lamă de-a lungul încheieturii sale stângi,

deschizând larg carnea, iar sângele curgea de dedesubt. antebrațul, infiltrandu-se în strânsoarea mâinii pe ax.

Nu mai mult. S-au îmbunătățit, amândoi. Apoi a văzut o tăietură Merude tăiată în interior din spatele lui Kholb, luându-l pe războinic solid în gât, prin – iar capul lui Kholb Harat s-a rostogolit pe o parte, s-a prăbușit. Corpul clătină o clipă, apoi se mototoli.

Un blestem mârâit din partea lui Saur Bathrada, care s-a învârtit, înjunghiind jos, cu sabia înfiptă adânc în coapsa dreaptă a noului venit, iar Trull s-a aruncat, înfipt vârful suliței în fruntea lui Saur, chiar sub marginea căștii. Și am văzut, cu groază, ambii ochi ai războinicului sărind din orbite ca și cum ar fi fost sforați în timp ce capul se înclină pe spate.

Trull și-a târât arma eliberată în timp ce un Edur se clătina în el, gâfâind: — Trull! Trull Sengar!

— Ahlrada?

Războinicul s-a răsucit, ridicând ambele șuruburi. — Mă lupt alături de tine, Trull! Amenda - vă rog, vă implor!'

Amenda? — Nu înțeleg, dar nu mă îndoiesc. Bine ati venit-'

Un sunet se construia în capul lui Trull, părând să-l asalteze din toate direcțiile. A văzut un copil strângându-și mâinile de urechi în stânga lui, apoi pe altul - Trull Sengar! Este Jhag-ul! Surorile ne iau, el vine!

OMS? Ce?

Ce este acel sunet?

****

Onrack cel Frânt l-a văzut pe Jhag, a simțit puterea crescând în silueta care se clătina înainte ca beată, iar T'lan Imass i-a trecut în cale. Acesta este liderul lor? Sânge de Jaghut, da. O, cum se ridică din nou vechea amărăciune și furie. Jhag se îndreptă brusc, ridicând sabia, iar geamătul ascuțit a înflorit cu forță fizică, lovindu-l pe Onrack cu un pas înapoi, iar T'lan Imass văzu, în cele din urmă, ochii lui Jhag.

Plat, lipsit de viață, apoi părând să lumineze, dintr-o dată, cu o furie îngrozitoare.

Războinicul înalt, măsliniu, se îndreptă spre el, cu arma fulgerând cu o viteză orbitoare.

Onrack a prins acea lamă de sabie, tăiată sus în ripostă, intenționând să-i scoată capul lui Jhag – și, imposibil, acea sabie era acolo pentru a-i întâlni pe a lui, cu o forță care a zguduit T'lan Imass. O mână lovi în afară, prinse războinicul strigoi în piept, ridicându-l de pe podeaua stâncii. O ciocnire puternică de un perete, coaste rupte. Alunecând în jos, Onrack a aterizat în picioare, ghemuindu-se ca să se adune, apoi s-a lansat încă o dată înainte. greutatea unui catâr în spatele forței care lovi cu ciocanul în secțiunea mediană a lui Jhag.

Iar T'lan Imass a fost aruncat înapoi, lovind puternic pe podea.

Ținta lui fusese și ea clătinată, iar Onrack și-a văzut dinții dezgolit în timp ce se învârtea și, sclipind repede, s-a închis pe războinicul strigoi – înainte ca el să se poată ridica – acea mână liberă pocnind, degetele împingând prin piele groasă și uscată, înfășurându-se în jurul lui. sternul lui, ridicându-l pe Onrack în aer, apoi aruncând T'lan Imass departe – din nou în perete, de data aceasta cu o forță care a spulberat atât osul, cât și flancul de piatră al fisurii.

Onrack sa mototolit într-o grămadă, printre cioburi de stâncă, și nu s-a mișcat.

Dar Jhag-ul fusese răsturnat de efort și acum se confrunta cu o masă de Tiste Edur și Letherii.

****

Trull Sengar a văzut monstruozitatea cu pielea verde – care-l zdrobise pe Onrack de un perete ca și cum ar fi fost un sac de pepeni – s-a aruncat brusc printre Edur înghesuiți în spatele lui și a început un măcel îngrozitor.

Sunetul ascuțit s-a ridicat și mai sus, aducând cu el un vânt învolburat de putere brută. Construind – zguduind carnea celor Edur și Letherii cei mai apropiați de el – sosise un coșmar, urlând o promisiune de distrugere. Trull se uită, neîncrezător, în timp ce sângele înflorește în aer într-o ceață înspăimântătoare, în timp ce cadavrele cădeau – câte două, trei câte o dată, apoi patru, cinci – războinicii păreau să se topească, răsturnându-se, învârtiți de impacturi

sălbatice. O mână pătată îl apucă pe el. antebrațul stâng, îl trase rotund. Și, prin teribila ascuțire: „Trull – vom muri acum, toți – dar, te-am găsit. Trull Sengar, îmi pare rău – pentru Shorning, pentru toți... toate restul...

Minala se împletici aproape. — Unde este Monok Ochem? întrebă ea, scuipând sânge – o suliță îi înfipsese în piept, chiar sub clavicula dreaptă, iar fața ei era albă de moarte. — Unde este bonecaster?

Trull arătă înapoi spre intrarea în sala tronului. „A trecut pe acolo – ca un câine înfipt cu un cuțit...” Și apoi se uită, pentru că Ibra Gholan stătea acum în acea arcadă, ca și cum aștepta.

Dintr-o dată, cuvintele au fost imposibile și au fost împinse înapoi de un vânt puternic, care se învârte, zvâcnește, atât de puternic încât ridică copiii morți în aer, îi învârtea, cu membrele zvâcnindu-se. Jhag stătea, la douăzeci de pași depărtare, printre grămezi de cadavre – și dincolo de el, Trull putea vedea acum, o poartă strălucea; clătinând de parcă ar fi fost zbuciumat, neancorat de podeaua stâncii, părea să se apropie din ce în ce mai mult, ca și cum ar fi fost tras înainte de furtuna puterii. Dincolo de el era un tunel, care părea să se învârtească, dezvăluind fulgerări ale unui vast câmp de crimă, apoi, în centru și imposibil de îndepărtat, ceva ca o navă legănată pe mări agitată.

Minala trecuse clătinându-se pe lângă Ibra Gholan și dispărând în sala tronului. Jhag, lumina argintie aprinzându-i din ochi, apoi se întoarse Și, aplecându-se înainte, cu pași prea lungi, ca și cum carnea și oasele lui ar fi devenit impedimente în calea furiei din interior. el – a mărșăluit mai aproape.

Spiritele mă binecuvântează – Trull s-a lansat în întâmpinarea apariției.

Sabia părea să vină asupra lui de peste tot deodată. Trull nu a avut nicio ocazie de contraatac, tija suliței sunând, sărind în mâinile lui cu fiecare lovitură pe care o îndepărta cu disperare deoparte Și apoi Ahlrada Ahn a atacat din dreapta lui Jhag – două ciocniri fulgerătoare în timp ce singura sabie cu un singur tăiș i-a bătut deoparte pe ambele Merude. cochile, apoi lins, iar sângele a explodat din pieptul lui Ahlrada Ahn, un impact suficient de puternic pentru a-l arunca pe războinic de la pământ, cu picioarele învârtindu-i-se peste cap, corpul apoi plutind, aruncat de vânt și slăbindu-se prin aer foile de purpuriu.

Jhag-ul și-a dublat atacul asupra lui Trull, sunetul ascuțit izbucnindu-i din gură într-un bocet de indignare. Sabie încețoșată, blocuri care zguduie oasele, unul după altul – și tot Jhag-ul nu putea trece.

****

Îngropat în mare parte sub cadavre care curg, Varat Taun băiatul nemișcat, cu un ochi ațintit asupra bătăliei dintre cele două figuri, Icarium și un Tiste Edur – nu a putut dura, împotriva Jhag-ului nimeni nu putea, totuși acel mânuitor de suliță s-a ținut, sfidător. , dând dovadă de o pricepere atât de profundă, atât de absolută, încât Letherii s-a trezit incapabil să tragă nici măcar răsuflarea.

În spatele Tiste Edur, copiii se retrăgeau spre o ușă sculptată grosier la vârful tunelului prăpastiei.

Furtuna era acum un vârtej, înconjurând cele două figuri care se luptau – zei, se mișcau mai repede decât putea să urmărească ochiul lui Varat, dar acum, în sfârșit, acea suliță a început să se aște în mijlocul freneziei paradelor. Varat Taun auzi plâns, mai aproape de mână, și se mișcă. privirea lui o mică, pentru a-l vedea pe Taralack Veed ghemuit lângă un perete, ghemuit și plângând de groază. Se zgâriase în piatră, ca și cum ar fi căutat să-și sape drumul spre ieșire, iar pe stânca zăbrelită străluceau dâre de sânge.

Ai vrut asta, ticălosule. Acum trăiește cu ea.

Un alt sunet de așchiere îi aduse din nou privirea în jur și văzu că sulița se sfărâmăse – Edurul se aruncă înapoi, evitând cumva o tăietură laterală a sabiei care l-ar fi decapitat. Urlând, Icarium a înaintat pentru a-și sfârși dușmanul, apoi s-a lăsat brusc, s-a răsucit și s-a aruncat într-o parte - în timp ce un demon de culoarea miezului nopții se învârtea din umbră, cu capul lat de pe gâtul său sinuos ieșind, fălcile închizându-se pe umărul drept al lui Icarium. , un singur picior din față grebland gheare uriașe pe partea din față a Jhag-ului, de-a lungul coastelor sale, căutând carnea mai moale a burtei sale. Demonul s-a ridicat, târând Jhag-ul în aer, dar sabia cu un singur tăiș nu i-a fost refuzată, tăind, tăind gâtul demonului. Sânge negru stropi în timp ce corpul uriaș se înclina lateral, cu

picioarele lovindu-se spasmodic. Icarium a aterizat ghemuit, apoi s-a chinuit să slăbească strânsoarea mortală a acelor fălci prinse în jurul umărului lui.

Dincolo de Icarium, Tiste Edur târa înapoi trupul lui Ahlrada Ann, retrăgându-se spre arcada. Nu are nici un rost – odată ce e liber, vântul puternic zdrobea zidul de piatră, umplând aerul încărcat de sânge cu bucăți strălucitoare de granit. Crăpăturile au străbătut piatra într-o pânză înnebunită – vuietul furtunii a devenit și mai puternic și dintr-o dată timpanul stâng al lui Varat s-a spulberat într-o explozie de agonie.

****

Se clătina, cu panglicile însângerate pe antebrațe de carne bătută, Trull o trase pe Ahlrada Ahn mai aproape de portal. Ibra Gholan nu a mai stat de pază – de fapt, Edur nu a văzut pe nimeni, pe nimeni.

Au fugit? A predat tronul? Vă rog, surori, vă rog. Lasă-i să scape, de aici, departe de asta. A ajuns la intrare și l-a văzut, chiar înăuntru, pe Ibra Gholan – războinicul cu spatele la Trull, cu fața la Primul Tron – nu, a văzut Trull, cu fața la ceea ce mai rămăsese din Monok Ochem. Furtuna vrăjitoare trebuie să fi intrat în cameră, cu o putere pe care aruncătorul de os nu a putut să o reziste – T'lan Imass fusese aruncat înapoi, ciocnindu-se de partea dreaptă a tronului, unde, a văzut Trull cu groază tot mai mare, Monok Ochem se topise. . Contopită, distrusă și răsucită în timp ce corpul său a fost topit în Primul Tron. Abia jumătate din fața turnatorului de ossei era vizibilă, un ochi fiind înconjurat de orbită crăpată și prăbușită.

De o parte și de alta, lângă perete, se ghemuiau puținii copii jalnic încă în viață, Panek îngenuncheat lângă forma nemișcată, înclinată, a Minalei, care zăcea într-o baltă de sânge care se răspândea încet.

Ibra Gholan se întoarse când Trull o târă pe Ahlrada în cameră.

— Monok Ochem a eșuat, a intonat războinicul strigoi. — Mută-te de pe portal, Trull Sengar. Acum îl voi întâlni pe Furătorul de Viață.

Trull și-a tras prietenul într-o parte, apoi a îngenuncheat și a pus o mână pe fruntea împrăștiată a lui Ahlrada Ahn. Spre surprinderea lui, ochii s-au deschis.

„Ahlrada...”

Războinicul muribund a căutat să vorbească, gura deschizându-se apoi umplându-se de bule de sânge. O tuse sălbatică i-a stropit chipul lui Trull, apoi un singur cuvânt s-a lăsat liber, cu o clipă înainte ca Ahlrada Ahn să moară.

Un singur cuvânt.

'Acasă.'

****

Ibra Gholan a ieșit cu pași mari să-l întâlnească pe cel pe care îl numea Lifestealer. La patru pași de Jhag, care reușise în cele din urmă să elibereze strânsoarea morții a Aptorianului, T'lan Imass se îndreptă.

Piatră și fier, scântei în inima vântului zbuciumat, iar pe acele vânturi s-au învârtit fragmente de carne, așchii de oase, pâlcuri de păr ud și bucăți de armură.

Strângând o suliță din împrăștierea de arme de pe podea, Trull șchiopătă să se așeze în intrarea.

Atacul lui Ibra Gholan împinsese Jhag-ul cu un pas înapoi, apoi altul. Un zgomot aspru și Imass-ul T'lan se clatina, cu sabia de cremene zdrobită. Arma lui Lifestealer s-a învârtit în jos, a sfâșiat umărul stâng al războinicului strigoi – un alt cotlet, coaste sparte, bucăți prinse de vânt – Ibra Gholan s-a clătinat înapoi Și sabia s-a conectat cu partea laterală a capului războinicului.

Craniul a explodat într-o masă de cioburi. Un alt leagăn a străbătut corpul, chiar deasupra șoldului, drept peste, prin coloana vertebrală, pe cealaltă parte, tăind T'lan Imass în jumătate. Încă patru lovituri înainte ca ceea ce a mai rămas din războinicul strigoi să ajungă chiar la podea. Fragmente de os se învârte în toate direcțiile.

Lifestealer și-a înclinat capul pe spate și a răcnit, sunetul îl trânti pe Trull de pământ, scoțându-i toată respirația din plămâni – se uită, neajutorat, în timp ce monstruozitatea se apropia cu un pas, apoi altul.

****

O fulgerare, ruptură solidă a aerului și o siluetă s-a împiedicat ca de nicăieri în calea lui Jhag. O siluetă care șuieră: „La naiba, tronul din umbră!” Trull a văzut-o privind în sus, a observat apariția care se apropia, a reușit un singur pas înapoi, apoi, în timp ce Jhag-ul își ridică sabia, vrăjitoria a izbucnit din figură – orbitoare – și când s-a risipit, vântul s-a repezit cu un țipăt banshee înapoi în jos. coridorul zdrențuit – și Lifestealer nu se vedea nicăieri.

****

Varat Taun l-a privit pe Icarium anihilând T'lan Imass și l-a văzut încă o dată pe singuraticul Tiste Edur, pregătind o suliță cu câteva clipe înainte ca acel vuiet triumfător să-l lovească pe războinic din picioare.

Căpitanul a văzut o poartă deschisă în fața lui Icarium, a văzut dezlănțuirea magiei, iar apoi Varat Taun s-a lăsat, ca și cum ar fi să se strecoare sub mai multe trupuri, în timp ce comoția care a izbucnit când vrăjitoria a lovit Jhag a zguduit chiar piatra – podeaua, pereții. – și într-o clipă, o fulgerare de moment, îl văzu pe Icarium învârtindu-se prin aer, spre el, apoi peste, apoi trecut – și vântul furios s-a aruncat în valul lui Jhag.

Doar ca să se întoarcă cu o forță reînnoită, iar Varat simți că trupurile ude din jurul lui se împodobesc și se apasă în jos, în timp ce Icarium se întoarse cu pași mari peste morți, înclinat înainte, ridicând încă o dată sabia.

Ceda, cu pielea întunecată, flexibilă, a urmărit apropierea lui Jhag, apoi a eliberat o altă gură tunătoare de magie – iar Icarium a zburat înapoi**** Vânturile furtunii păreau să se răsucească ca într-o furie berserker, urlând, sfâșiind zidurile de piatră. , smulgând bucăți uriașe. Trupurile celor căzuți au fost smulse în aer, carnea s-a îndepărtat de oase, oasele s-au subțiet, apoi s-au despărțit – armele au trecut pe lângă, ofilindu-se în nimic.

Iar Trull Sengar, în genunchi, a privit cum străinul ciocănea Lifestealer. Din nou și din nou, fiecare detonație

tremurândă lovind Jhag-ul înapoi prin aer, învârtindu-se, zvâcnindu-se, lovind un obstacol îndepărtat cu impacturi adânci și zdrănitoare.

Și apoi, de fiecare dată, îngrozitorul ucigaș și-a recăpătat picioarele și a mers înainte încă o dată.

Doar ca să fie lovit din nou.

În intervalul care a urmat celui din urmă, străinul s-a întors și l-a văzut pe Trull Sengar și, în Malazan, a strigat: „Cine, pe numele lui Hood, este omul acela?”

Trull clipi, clătină din cap.

Întrebare greșită. Cine pe numele lui Hood ești?

Urlând, Lifestealer s-a cățărat mai aproape și, de data aceasta, a rezistat exploziei vrăjitoare, a fost împins în spate doar câțiva pași și, pe măsură ce flacăra sălbatică se stingea, a clătinat din cap și a ridicat sabia. Și a venit din nou în față.

O altă erupție, dar Jhag s-a rezemat de ea, iar Trull l-a văzut pe mag zguduind de parcă ar fi fost lovit cu pumnul. Pielea despicată pe dosul mâinilor bărbatului, sângele curgând.

Lifestealer făcu un pas înapoi, apoi avansă din nou.

Și magul părea să dispară pe jumătate într-o ceață de sânge, aruncat înapoi, împiedicându-se, apoi, cu un mârâit, găsindu-și echilibrul încă o dată La timp pentru următorul asalt al lui Jhag.

Și Trull l-a găsit pe mag derapând până la oprire chiar în fața lui.

Nu era vizibilă nicio piele care să nu fi fost învelită în sânge. Rupturile au stricat fiecare membru, fața, gâtul; ochii erau roșii intens, curgând lacrimi purpurie. O mână tremurândă a ridicat și printre buzele sfâșiate, magul a părut să zâmbească în timp ce a spus: „Asta este pentru mine. Toți ai tăi, Edur, și spune-i lui Shadowthrone și Cotillion că îi voi aștepta de cealaltă parte a porții Hood.

Trull ridică privirea, apoi se îndreptă, pregătindu-și sulița.

Ochii lui Lifestealer străluceau și în acea incandescență, Trull și-a imaginat că vede recunoașterea. Da, iar eu.

Dintr-o dată vântul zbuciumat s-a bâlbâit, a părut să se rupă în sine, trimițând fragmente de detritus zburând pe pereți – și era căldură, căldură caldă, înfățișată, curgând din spatele Jhag-ului – care și-a ridicat sabia și s-a clătinat mai aproape**** Scăpându-se parțial de cadavre, Varat Taun a simțit zdrobirea furtunii. I s-a tăiat respirația, în

timp ce o strălucire aurie părea să se înalțe, îmbinând aerul – și în acea strălucire, căldură, viață.

Mișcare furivă spre stânga și și-a răsucit capul – o siluetă, îmblănită, ca și cum ar purta o piele maro strânsă – nu, goală, o femeie – nu, o femeie – deloc umană. Cu toate acestea, pe jumătate ghemuit, mișcându-se slăbuț, sinuos, plin de trepidație, apropiindu-se de Icarium din spate, în timp ce Jhag-ul începea să meargă spre singuraticul Tiste Edur. Apoi, o săgetă rapidă înainte – auzi Icarium și începu să se rotească – dar ea întinsese mâna, o mână cu degete lungi – fără armă, întinzându-se, iar Varat Taun văzu vârfurile degetelor atingându-l pe Icarium, chiar deasupra șoldului drept al lui Jhag – cea mai mică atingere Și Ucigașul se mototoli la pământ.

În spatele lui Varat, un strigăt fără cuvinte, iar Letherii tresăriră când cineva trecu pe lângă el – Taralack Veed Femela neumană se ghemuise lângă forma căzută de Icarium.

Mângâind ușor fruntea ucigașului, în timp ce strălucirea chihlimbarului a început să se estompeze, iar odată cu acea estompare, femela însăși a devenit neclară, apoi s-a dizolvat în lumină aurie, care a pâlpâit, apoi a dispărut.

Taralack Veed întoarse capul și întâlni ochii lui Varat. 'Ajutați-mă!' şuieră el.

'Fă ce?' au cerut Letherii.

„Poarta din spatele tău – se estompează! Trebuie să-l tragem înapoi pe Icarium!

Trebuie să-l scoatem de aici!

'Esti nebun?'

Fața Gralului se răsuci. 'Nu înțelegi? Icarium – el este pentru împăratul tău!

Un fior brusc, măturand ultimele vestigii ale acelei călduri vindecătoare și apoi, în urma lui, un potop de emoții – opărindu-i mintea.

Varat Taun se ridică, urcă să se alăture lui Taralack Veed.

Pentru Rhulad. zeilor. Da, văd acum. Da. Pentru Rhulad – chiar și Rhulad – chiar și sabia aceea – da, văd, văd!

Intrarea în sala tronului era încă o dată neocupată, deoarece Tiste Edur îl trase pe Ceda în sfințenia acelei camere – acum era șansa lor – el și Taralack ajunseră la forma prosternată a Icariumului.

Gralul luă sabia și o înveli sub centură, apoi apucă un braț. — Ia-l pe celălalt, porunci el cu un şuierat. 'Grabă!

Inainte să-și dea seama – înainte ca poarta aceea blestemată să se închidă!

Și Varat apucă celălalt braț și au început să-l târască pe Icarium înapoi.

Lipsa a ceea ce se afla sub Jhag a făcut totul mai ușor decât se aștepta.

****

Îngenuncheat, Trull Sengar a șters sângele de pe fața magului, cu precauție, blând în jurul ochilor închiși. Dincolo de arcadă, o tăcere profundă. În această cameră, zgomote de plâns, stins, fără speranță.

— Va trăi?

Tiste Edur tresări, apoi ridică privirea. 'Cotilion. Ai spus că vei trimite ajutor. Acesta este el?

Zeul dădu din cap.

— Nu a fost suficient.

'Știu că.'

— Deci, pe cine ai fi trimis mai departe?

— Eu însumi, Trull Sengar.

Ah. Se uită înapoi la magul inconștient. — Eres'al... ea a făcut ceea ce nimeni altcineva nu putea face.

— Așa s-ar părea.

— Neprevăzut, presupun sosirea ei.

— Cel mai neaşteptat, Trull. Este regretabil, totuși, că puterea ei de vindecare nu a ajuns prin această cameră.

Tiste Edur se încruntă, apoi se uită înapoi la zeu. 'Ce vrei să spui?'

Cotillion nu-i putea privi ochii. — Onrack. Chiar și acum se ridică. Reparat, mai mult sau mai puțin. Cred că ea simte pentru el...'

— Și cine simte pentru noi? întrebă Trull. Își întoarse capul și scuipă sânge.

Nu a fost niciun răspuns de la zeu.

Tiste Edur s-a prăbușit într-o poziție zdrențuită. — Îmi pare rău, Cotillion. Nu știu dacă ai meritat asta. Probabil ca nu.'

— A fost o noapte plină de evenimente, spuse zeul. Apoi a oftat. „Așa este convergența. Te-am întrebat mai devreme, Quick Ben va trăi?

Rapid Ben. Trull dădu din cap. 'Așa cred. Sângele a încetat să curgă.

— L-am sunat pe Shadowthrone. Va fi vindecare.

Trull Sengar aruncă o privire spre locul unde stătea Panek lângă mama sa – una dintre mamele sale – „Tronul Umbrei ar fi bine să se grăbească, înainte ca acești copii să devină din nou orfani”.

Un sunet de târâială din portal și Onrack apăru în vizor.

— Trull Sengar.

El dădu din cap, reuși să zâmbească rupt. — Onrack. Se pare că tu și cu mine suntem blestemați să ne continuăm existența jalnică încă o vreme.

'Sunt multumit.'

Nimeni nu a vorbit o clipă, iar apoi T'lan Imass a spus: „Lifestealer a plecat. A fost luat, înapoi pe poartă.

Cotillion șuieră frustrat. — Nenorociţii fără nume! Ei nu învață niciodată, nu-i așa?

Trull se uita la Onrack. 'Luat? El traieste? De ce Cum? Luat?'

Dar zeul a fost cel care a răspuns. „Icarium – Lifestealer – este cea mai bună armă a lor, Trull Sengar. Cei fără nume intenționează să-l arunce împotriva fratelui tău, împăratul Lether.

Pe măsură ce înțelegerea ajungea prin amorțeala epuizării, Trull închise încet ochii. Oh, nu, te rog... — Înțeleg. Ce se va întâmpla atunci, Cotillion?

'Nu știu. Nimeni nu face. Nici măcar cei fără nume, deși în aroganța lor nu ar recunoaște niciodată asta.

Un țipăit de la Panek le-a atras atenția – și acolo era Shadowthrone, ghemuit peste Minala, așezându-și o mână pe frunte.

Trull scuipă din nou – interiorul gurii îi era sfâșiat – apoi mormăi și miji la Cotillion. „Nu voi mai lupta aici”, a spus el. — Nici Onrack, nici copiii ăștia – Cotillion, te rog…

Zeul s-a întors. — Desigur că nu, Trull Sengar. Trull îl privi pe Cotillion trecând prin arcada, iar privirea lui Tiste Edur căzu din nou asupra trupului lui Ahlrada Ahn. În timp ce Shadowthrone se apropia de Quick Ben, Trull se ridică în picioare și se îndreptă spre locul unde zăcea prietenul său. Ahlrada Ahn. Nu te înțeleg – nu te-am înțeles niciodată – dar îți mulțumesc totuși. Multumesc…

A pășit la intrare, s-a uitat afară și l-a văzut pe Cotillion, Patronul Asasinilor, zeul, așezat pe un raft de piatră care alunecase de pe un perete, șezând, singur, cu capul în mâini.

Epilog

Într-o călătorie prin pustie, am găsit un zeu îngenuncheat în timp ce își împingea mâinile în nisip din nou și din nou, ridicându-le de fiecare dată pentru a vedea grăuntele fără viață curgând în jos.

Descălecând de pe calul meu obosit, am mers să stau în fața acestei apariții și a mâinilor ei prăfuite și am urmărit o vreme ciclurile mișcării lor, când în cele din urmă a privit sus, cu ochii implorând.

„Unde”, a întrebat acest zeu, „unde sunt copiii mei?”

Credincioșii Pierduți

Fisher Mușcătura, apoi amorțeala binecuvântată a fumului din plămânii ei, s-au eliberat încet în timp ce Scillara se mișcă în sus pentru a se sprijini de șina de lângă Cutter. '

Te uiți departe, spuse ea, scrutând mările nesfârșite.

A oftat, apoi a dat din cap.

— Te gândești la ea, nu-i așa? Cum se numea din nou?

— Apsalar.

Ea a zâmbit, mai ales pentru sine, a tras mai mult fum, l-a privit învârtindu-se din nări și buzele ei strânse, trei șuvoaie devenind una. 'Spune-mi despre ea.'

Cutter aruncă o privire înapoi peste un umăr, iar Scillara, pentru a fi însoțită, făcu la fel. Barathol era la pupa, Chaur stătea aproape lângă cizmele uriașe ale fierarului. Iskaral Pust și Mogora nu se vedeau nicăieri, probabil în cabina de dedesubt, certându-se pentru ingredientele misterioase ale cinei. Catârul negru dispăruse cu câteva zile în urmă, probabil peste margine, deși Iskaral pur și simplu a zâmbit la întrebările lor.

Mappo era la prova, ghemuit, cu genunchii în sus. Legănându-se, plângând.

El era așa de dimineață și nimeni nu părea în stare să treacă prin ea pentru a afla ce l-a atacat.

Cutter se întoarse și privi înapoi peste mări. Scillara a făcut la fel, bucuroasă, trăgând cu putere de pipă.

Și Daru a vorbit. — Îmi aminteam înapoi. După marea sărbătoare din Darujhistan, a mai fost una, una mai mică, care sărbătorește retragerea intereselor Malazan... deocamdată. Oricum, era în moșia lui Coll, chiar înainte să părăsim orașul – zei de jos, se pare că demult acum...

— Tocmai te-ai cunoscut, atunci.

'Da. Ei bine, era muzică. Și Apsalar... a dansat. Se uită la ea. „A dansat atât de frumos, toată conversația s-a oprit, toată lumea s-a uitat”. Cutter clătină din cap. — Nici măcar nu am putut să trag respirația, Scillara...

Și a ta este o iubire care nu va muri.

Așa să fie.

— O amintire bună, Cutter. Ține-te de el. Eu, n-aș putea niciodată să dansez bine, decât dacă sunt beat sau înmuiat altfel.

— Ți-e dor de acele zile, Scillara?

'Nu. Este mai distractiv așa.

— În ce sens?

— Ei bine, vezi tu, nu-mi mai lipsește nimic. Nici un lucru. Este foarte... satisfăcător.

— Știi, Scillara, chiar îți invidiez fericirea. Ea îi zâmbi încă o dată, un act simplu care i-a luat toată voința, toată puterea.

Așa să fie.

Cutter a spus: „Cred... cred că trebuie să stau în brațele tale chiar acum, Scillara”.

Din toate motivele greșite. Dar mai este asta – în această lume blestemată de Hood, merită să iei ce poți obține. Orice poți obține.

Trei fluxuri.

Într-una.

****

Karsa Orlong s-a întors în timp ce Samar Dev s-a mutat lângă el și s-a așezat – un furtună aprigă era ocupat să smulgă suprafața valurilor din marea de dincolo, iar ciocănitul împotriva carenei era neîncetat, de parcă spiritele dornice ar fi căutat să rupă ambarcațiunea. in bucati. — Ei bine, femeie, ce te-a făcut să pari atât de entuziasmată?

— Sa întâmplat ceva, spuse ea. — Poftim, dă-mi niște haine de blană, sunt înfrigurat până la oase.

A cedat blana de urs. 'Ia-l.'

— Îți binecuvântez martiriul, Karsa Orlong.

— Un efort irosit, atunci, a hohotit el ca răspuns. — Nu voi fi martir pentru nimeni, nici măcar pentru zei.

— Doar o zicală, gălăgie cu craniul gros. Dar ascultă, s-a întâmplat ceva.

A avut loc un atac. Sute de războinici Edur și auxiliari Letherii. Și un alt campion.

Karsa mormăi. — Mulţi dintre cei din această flotă.

— Dar doar acel campion și servitorul lui s-au întors. Si unul Letherii.

Restul au fost sacrificați.

'Unde a fost această bătălie? Nu am văzut alte nave.

— Printr-un labirin, Karsa Orlong. În orice caz, am auzit numele campionului. Și de aceea trebuie să mă asculți. Trebuie să coborâm de pe această navă blestemată – dacă chiar ajungem în vedere un pământ între aici și acel imperiu, ar trebui să trecem peste margine. Ai spus că sunt entuziasmat?

Gresit. Sunt terifiat.'

— Și atunci cine este acest campion terifiant?

— Se numește Icarium. Ucigașul...

— Al cărui servitor este un Trell.

Ea se încruntă. — Nu, un Gral. Îl cunoști pe Icarium? Cunoști legendele îngrozitoare care îl înconjoară?

— Nu știu nimic despre legende, Samar Dev. Dar ne-am luptat, odată, cu Icarium și cu mine. A fost întrerupt înainte să-l ucid.

'Karsa-'

Dar Toblakai zâmbea. — Cuvintele tale îmi plac, femeie. Atunci mă voi confrunta cu el din nou.

Se uită la el în întunericul calei, dar nu spuse nimic.

****

Pe o altă navă din flotă, Taralack Veed era ghemuit în cală, înapoi la carena înclinată și transpirată, în timp ce fiorii îl cuprinseră.

Icarium stătea în fața lui și vorbea: „... greu de înțeles. Letherii păreau atât de disprețuitori față de mine înainte, așa că ce s-a schimbat? Acum văd închinarea și speranța în ochii lor, respectul lor mă enervează, Taralack Veed.

— Pleacă, mormăi Gral. 'Nu sunt bine. Lasă-mă.'

„Ceea ce te doare nu este fizic, mă tem, prietene. Te rog, urcă pe punte, respiră adânc acest aer însuflețitor – te va liniști, sunt sigur de asta.

'Nu.'

Icarium se ghemui încet, până când ochii lui cenușii au ajuns la nivelul privirii beligerantă a lui Taralack. „M-am trezit în dimineața aceea mai înviorată, mai plină de speranță decât am fost vreodată – simt adevărul acestei afirmații. O căldură, adânc în mine, moale și primitoare. Și nu s-a diminuat de atunci. Nu înțeleg, prietene...

— Atunci, spuse Gralul cu o voce zgâiată, amar de venin, trebuie să vă spun încă o dată. Cine, ce ești. Trebuie să-ți spun, să te pregătesc pentru ceea ce trebuie să faci. Nu-mi lăsați de ales.

— Nu este nevoie, spuse Icarium pe un ton blând, întinzând o mână şi aşezând-o pe umărul lui Taralack Veed.

'Prostule!' şuieră Gral, îndepărtându-se de acea atingere. — Spre deosebire de tine, scuipă el, îmi amintesc!

Icarium se îndreptă, privi de sus la vechiul său prieten.

— Nu este nevoie, spuse el din nou, apoi se întoarse. Nu intelegi.

Nu e nevoie.

****

Stătea pe cel mai înalt turn al Mock's Hold, cu ochii inexpresivi asupra haosului din orașul de dedesubt. Navele Adjunctului se îndepărtau de port, în apele neluminate ale golfului de dincolo.

În dreapta lui, la mai puțin de trei pași depărtare, se afla fisura care dădea latura îndepărtată a platformei o înclinație alarmantă. Crăpătura era recentă, veche de nu mai mult de un an, ajungea până în jos, în pivnițele de dedesubt, iar reparațiile făcute de ingineri păreau lipsite de putere, aproape incompetente. Vechea inimă a Imperiului Malazan a fost rănită și nu se aștepta să supraviețuiască mult mai mult.

După un timp, a simțit o prezență în spatele lui, dar nu s-a întors. '

Împărate, spuse el cu vocea lui liniştită, a trecut mult timp, nu-i aşa?

Şoapta lui Shadowthrone se întinse spre el, ca o mângâiere înfiorătoare. '

Acesta trebuie să fie felul tău, Tayschrenn? De fiecare dată. Un pufnit ușor, vocea apropiindu-se în timp ce continua: „Te-ai lăsat în cușcă. Din nou. Mă înnebunești.

— Ai avut o noapte plină, a observat Înaltul Mag Imperial.

— Ah, ai simțit... activitățile mele? Bineînțeles că ai făcut-o. Deci, nu atât de înghesuit pe cât ar părea.

„Mă străduiesc”, a spus Tayschrenn, „să iau o viziune de lungă durată asupra unor astfel de chestiuni”. Făcu o pauză, apoi adăugă: — La fel și tine. Aruncă o privire spre pata nesubstanțială de întuneric de lângă el. — Bănuiesc că noul tău rol nu te-ar fi schimbat atât de mult.

— Ai plănuit cu Quick Ben și Kalam, spuse Shadowthrone. „Ai călătorit până la șapte orașe pentru a o face, dar ce planuri ai realizat? Împărăteasa pe nisipuri mișcătoare, un preot Jhistal care se cântă neîngrădit pe coridoarele puterii, Gheara s-a infiltrat și a decimat și credincioșii mei Wickan au atacat - dar spune-mi asta, Tayschrenn, ai fi putut vreodată să prezic răspunsul lui D'rek la trădarea preoților și preotese?

'Trădare?'

— D'rek ți-a măcelărit rudele! Fiecare templu!

Înaltul Mag a tăcut timp de o duzină de bătăi ale inimii, în timp ce zeul de lângă el devenea din ce în ce mai agitat. Apoi Tayschrenn spuse: „Cu un an în urmă, un vechi prieten de-al meu a pornit, în grabă, de aici – navigând spre Marele Templu al lui D'rek din Kartool City”.

— Știai toate astea?

Tayschrenn zâmbi pe jumătate. — Nava pe care a închiriat-o era a mea. Din păcate, nu era conștient de acest detaliu.

'Ştiam eu!' Shadowthrone șuieră. — N-ai părăsit niciodată cultul!

„Viermele toamnei este vestitorul morții, iar moartea vine la noi toți. Noi muritorii, adică. Cum se poate renunța la acceptarea acestui lucru?

Care ar fi rostul?

„Acest imperiu era al meu! Nu a lui D'rek! Nu al tău!'

— Împărate, paranoia ta m-a tulburat întotdeauna mai mult decât achiziția ta. În orice caz, Laseen guvernează acum... pentru moment.

Doar dacă nu plănuiești o întoarcere triumfătoare, îl miji la zeu?

— Să-i salvez pe toți de ei înșiși? Nu cred. Ura este cea mai dăunătoare buruiană din lume... mai ales când oamenii ca tine nu fac nimic.

— Fiecare grădină pe care am îngrijit-o este fie moartă, fie sălbatică, împărat.

— De ce ai acceptat să fii degetul ras al lui Quick Ben în gaură, Tayschrenn?

Înaltul Mag clipi surprins.

— Și de ce nu te-a sunat când l-am trimis în acel coșmar?

— Aș fi fost într-adevăr dezamăgit, spuse încet Tayschrenn, dacă m-ar fi sunat atât de curând. După cum am spus mai devreme, Împărate, țin o viziune îndelungată asupra chestiunilor din acest tărâm.

— De ce nu te-a omorât D'rek?

'Ea a incercat.'

'Ce?'

— Am convins-o să nu facă asta.

— Ia-mă abisul, cât te urăsc!

„Până și zeii trebuie să învețe să-și controleze temperamentul”, a spus Tayschrenn, „ca nu cumva să dea un exemplu prost”.

— I-ai spus asta lui D'rek?

— Îți spun asta, Shadowthrone.

„Sunt în regulă! Sunt perfect calm – clocotesc de furie și ură, minte, dar calm!

Nici unul nu a mai vorbit o vreme după aceea, până când zeul a murmurat: „Bieții mei Wickans...”

— Nu sunt atât de vulnerabili pe cât te temi, împărat. Vor avea Nil și Nether. Vor avea Temul, iar când Temul va fi bătrân, peste zeci de ani, va avea de predat un tânăr războinic, al cărui nume va fi Coltaine. Își strânse mâinile la spate, încruntându-se la orașul încununat de fum, când se apropia primul înroșire al zorilor. „Dacă ți-ar fi teamă”, a spus el, „te-te frică pentru propriul tău copil”.

„Mi-e teamă de nimic...”

'Mincinos. L-ai auzit pe Temper ieşind din Coop's – şi ai fugit.

'Promptitudine!'

— Fără îndoială.

„Ești într-un cuib de vipere aici – sunt bucuros să te las așa”.

Tayschrenn a schițat o plecăciune modestă. 'Împărat. Vă rugăm să transmiteți salutările mele lui Cotillion.

— Spune-i singur, dacă îndrăznești.

— Nu eu l-am furat pe Kalam – spune-mi, asasinul trăiește?

„Este în Deadhouse – nu este suficient răspunsul?”

'Nu chiar.'

'Știu!' Shadowthrone chicoti de veselie, apoi dispăru ca ceața în vânt.

****

Dimineața era strălucitoare, soarele era deja cald, în timp ce Maestrul Investigator se opri în afara Domiciliului Imperial din orașul Kartool. Și-a ajustat uniforma, asigurându-se că fiecare ridă a fost netezită. Apoi și-a lins palmele și, cu grijă, tandru, și-a lăsat pe spate părul nestăpânit – nestăpânit în propria sa minte, cel puțin. O ultimă privire în jos la cizmele lui, liniștit de lustruirea lor nepătată, apoi urcă inteligent treptele și intră în clădirea ghemuită.

Mai degrabă un semn din cap decât un salut de răspuns către gardienii staționați chiar înăuntru, apoi pe hol până la ușa biroului comandantului. O bătaie, ascuțită și sigură, și, auzind o invitație înăbușită de a intra, deschise ușa și intră înăuntru, oprindu-se în fața biroului, în spatele căruia stătea Comandantul.

Care acum ridică privirea și se încruntă. — Bine, măgar pompos, hai să-l luăm.

Ușoară deflație a fost involuntară din partea Maestrului Investigator, dar a reușit să o mascheze cât mai bine. — Am următoarele de raportat, domnule, cu privire la ancheta pe care am întreprins-o cu rigurozitate asupra morții misterioase ale acoliților și preoților templului dedicat lui D'rek pe strada...

'Vrei să taci! Vrei să-ți raportezi concluziile, da? Atunci fă exact asta!

'Desigur domnule. Având în vedere lipsa dovezilor contrare, domnule, o singură concluzie este posibilă. Devotații lui D'rek au comis, unul și toți, o orgie amănunțită de sinucidere în decursul unei singure nopți.

Ochii de șopârlă l-au privit o perioadă neplăcută. Apoi spuse: — Sergentul Hellian, anchetatorul inițial, a spus exact același lucru.

— In mod clar, o femeie perceptivă, domnule.

— Un beţiv. Am expediat-o în al Paisprezecelea.

'Al paisprezecelea...?'

„Scrieți-vă concluziile”, a spus apoi comandantul, „și închideți ancheta. Acum pleacă de aici.

Maestrul anchetator a salutat și a scăpat cu atâta demnitate cât a putut. De-a lungul coridorului, un alt semn din cap către gardieni, apoi ieși prin ușile principale, pe palier, apoi coborî treptele.

Unde a făcut o pauză, a ridicat privirea. Lumina soarelui strălucea din pânzele magnifice ale păianjenilor paralți care acum locuiesc în turnurile din Kartool. O șaviță de o frumusețe cristalină, sclipind ca fire de diamant pe cerul albastru uimitor.

Revenit optimismul, oftă, hotărând că nu mai văzuse niciodată o priveliște atât de minunată și uluitoare. Și așa a pornit cu un pas mai ușor, cizmele sunând inteligent pe pavaj.

În timp ce o zeci de păianjeni uriași, ghemuiți în micile lor peșteri săpate în zidurile turnurilor, priveau cu ochi reci, cu mai multe fațete. Privit de sus la tot ce se târa dedesubt, uneori curios, mereu răbdător, chiar și în timp ce șoaptele dulci ale foamei le treceau prin creierul lichid.

Pânzele au fost puse.

Iar capcanele, în eleganța lor elaborată, nu au fost niciodată goale pentru mult timp.